

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЪ

1-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15.X.1924 Г.—СОФИЯ.

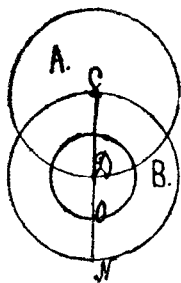
ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сарафову № 21

Абсолютна справедливост

Размишление.

Да се изпъе „Духът Божий“.

Прѣдставете си, че имате центъръ С на даденъ кръгъ А, който проявява своя дѣятелность.

Да допустнемъ, че дѣятелността на кръга А се опрѣдѣля отъ неговия радиусъ СД. Мислите ли, че енергията, която се проявява въ този кръгъ е равномѣрна навсѣкѣдъ? — Не. Енергията, която дѣйствува въ всичкитѣ радиуси не е равномѣрна. Центърътъ това е възможности на безграничното, на непроявеното.

Слѣдователно, нѣкои отъ тѣзи радиуси иматъ приливъ, нѣкои — отливъ. Тази окръжность е проявената, не е сжщинската окръжность, тя е само нейна проекция. Онѣзи радиуси, които сж съ отрицател-

на енергия, се повръщат въ същия кръгъ, въ центъра С, а ония които сж съ положителна енергия, образуватъ нови кръгове. Такъвъ е напримѣръ кръгътъ В съ центъра Д. Какъ се е образувалъ този кръгъ? Този кръгъ се е образувалъ, като си прѣдставите, че половината на радиуса СД не може да се върне назадъ и образува другъ кръгъ съ радиусъ ДО, равенъ на половината отъ радиуса СД, а отъ тамъ продължава до точка N. Слѣдователно, всѣки активенъ радиусъ, всѣки радиусъ съ приливъ, който излиза отъ центъра С е два пѣти по-голѣмъ отъ всѣки радиусъ съ отливъ, който излиза отъ същия центъръ С. Енергията на СД се връща пакъ въ същия кръгъ, а СN е два пѣти по-голѣмъ отколкото СД, като диаметръ въ окръжността В. Какъвъ изводъ можете да извадите отъ това положение? Ако центърътъ С въ кръга прѣдставлява едно разумно същество, което при нормални условия, развива известна енергия и образува дадения кръгъ А, то друго разумно същество, надарено съ още по-добри условия, има двойна дѣятелность. Слѣдователно, въ живата геометрия всѣки може да продължи своя радиусъ, да го направи равенъ на диаметъра въ кръга на своята дѣятелность. Това зависи отъ активността на човѣшкия животъ. радиусътъ е резултатъ отъ

човѣшката дѣятелность. И тогава ние казваме че се е образувалъ радиусъ или права линия въ окръжността. Какво прѣдставлява правата линия, сама по себе си, споредъ съврѣмнената геометрия? — Правата линия е най-късото разстояние между двѣ точки. Живата геометрия пъкъ опрѣдѣля правата линия като съвокупность отъ възможности, въ които може да се прояви всѣка точка. Значи, точката въ всички свои възможности образува правата линия, т. е. правата линия включва въ себе си всички дарби на точката.

Добрѣ, какво прѣдставлява тогава плоскостъта въ съврѣмнената геометрия? — Плоскостъта е пжтьтъ, който се образува отъ движенията на правата линия въ една посока. Въ живата геометрия плоскостъта прѣдставлява съвокупность отъ всичкитѣ възможности на правата линия. Правата линия не може да се прояви безъ плоскостъта. Най-послѣ идваме до третия въпросъ. Що е кубътъ, споредъ съврѣмнената геометрия? — Кубътъ прѣдставлява пжтьтъ, който изминава една плоскостъ въ своето движение. Въ живата геометрия кубътъ прѣдставлява съвокупность отъ възможноститѣ на плоскостъта. Значи, възможноститѣ на плоскостъта сж включени въ куба.

Слѣдователно, ако си точка, ако излизашъ отъ нѣкой центъръ, трѣбва да разбирашъ законитѣ на

правата линия. Мнозина гиворятъ за правата линия, но кои отъ васъ разбиратъ законитѣ на правата линия? Кой е великиятъ законъ на правата линия? Какво означава, това, че най-кжсото разстояние между двѣ точки е правата линия? Това означава да направишъ една работа съ най-малко разноси, т. е. да похарчишъ най-малко енергия. То значи, отъ Божествената енергия, която ти е дадена въ извѣстенъ случай споредъ закона на правата линия, ти трѣбва да изразходвашъ минималната частъ. И тъй, правата линия е законъ, който опрѣдѣля начина за изразходване най-малката енергия при извършване на дадена работа. Тази енергия ще се изразходва само въ една посока. Затова, когато човѣкъ иска да създаде въ себе си нѣщо Божествено, нѣщо идеално, той трѣбва да се движи само по права линия. Тогава ние се изразяваме така. проявлението на правата линия е проявление на Божествения свѣтъ. Проявлението на плоскостта е проявление на ангелския свѣтъ, а проявлението на куба е проявление на човѣшкия свѣтъ. Правата линия не обхваща никаква широчина и височина въ пространството, тя има само дължина, само едно измѣрение, при това нейната дължина е фиктивна. Всѣка математическа точка пъкъ не заема никаква частъ отъ пространството, значи нѣма какво

измѣрение. Само когато точката се движи, образува правата линия. Правата линия като се движи, образува плоскостта. Плоскостта като се движи, образува куба. Следователно, точката може да се разшири, тя, сама по себе си, има стойност, защото като се подвижи, образува правата линия. И правата линия има стойност въ себе си, защото като се подвижи, образува плоскостта. Плоскостта като се подвижи, образува куба. Кубът като се подвижи, образува тесеракта. Значи, той съдържа възможноститѣ на тесеракта. Ето защо, всѣка точка съдържа много възможности. Тя образува правата линия — води къмъ Божествения животъ. Правата линия образува плоскостта — води къмъ ангелския животъ. Стремите ли се къмъ ангелския, къмъ Божествения животъ, излишни работи не ви сж потрѣбни. За васъ е нужно разширение на идеитѣ, безъ никаква материална тежестъ. Нѣкой отъ васъ искатъ да бждатъ чисти като ангелитѣ. Можете да бждете чисти като ангелитѣ, но трѣбва да знаете, че ангелитѣ нѣматъ никаква материална тежестъ. На каквито вѣзни и да теглите единъ ангелъ, ще видите, че той нѣма никаква тежестъ. Ангелътъ нѣма никакви материални желания, при това разбира желанията. Ангелътъ нѣма никаква физическа сила, а при това разбира силата.

Въ даденъ случай той може да прояви сила, но самъ по себе си не се нуждае отъ тази сила. Силата не е обектъ за него, той не я желае, тя е случайно проявление въ него. Едно отъ качества на ангелитѣ е тѣхната чистота. Чистота може да съществува само въ една напълно прозрачна плоскостъ. Понеже ангелитѣ сѣ нематериални същества, въ тѣхъ има само едно желание — да служатъ на Бога, да придобиятъ вѣчния животъ. Вие искате да бъдете като ангелитѣ, а сте пълни съ желания, и то какви ли не желания!

Азъ бихъ желалъ да ми опрѣдѣлите значението на думата „желание“. Да желаешъ значи да искашъ нѣщо. Въпросътъ е, защо искашъ това нѣщо? Не разглеждайте въпроса отъ човѣшко становище. Азъ оставямъ човѣка и неговия животъ на страна, когато разглеждамъ въпроси отъ по-висшъ характеръ. Азъ не разсъждавамъ по човѣшки, но разсждавамъ по птя на отвлѣчената, живата геометрия. Тя нѣма нищо общо съ вашия личенъ, човѣшки животъ. Вашиятъ животъ прѣдставлява единъ голѣмъ борчъ, единъ голѣмъ дългъ отъ множество милиони левове, които ви прѣдстои да плащате. Вие сте играли на борсата, но никакви пари не сте давали. и затова сте заборчлѣли тѣй много. В а ш и я т ъ ж и-

вотъ мяза на живота на нѣкой човѣкъ, който сънува, че сж го направили царь, съ много войска и той заповѣдва на дѣсно-налѣво, но като се събуди, сутринята, вижда че е пзкъ обикновенъ човѣкъ, въ своята малка, скромна колиба. Като се събуди сутинята, казва „Снощи бѣхъ царь, но сега съмъ си пакъ обикновенъ човѣкъ“. Тия борчове, дълговетъ, това сж излишнитѣ работи, за които ние разсжда вае на земята, и за които мечтаемъ. Тѣ нѣматъ нищо общо съ Божественото. Направишъ си къща, заборчлѣшъ, казвашъ: Господи, не виждашъ ли колко задлѣжнѣхъ? Господъ казва „Събудете това спяще дѣте, покажете му, че има по важни работи, съ които трѣбва да се занимава. Сега азъ говоря за онѣзи Божествени дѣца, които трѣбва да се събудятъ вече. Има обаче дѣца, които трѣбва да се забавляватъ. Дѣтето което е постѣпило въ училище, трѣбва да се занимава съ уроцитѣ си, а дѣтето, което не е постѣпило въ училище, може още да се забавлява, има врѣме за него. Като говоря за Божественитѣ дѣца, азъ подразбирамъ онѣзи, въ които съзнанието се е пробудило. Ако единъ ангелъ слѣзе при даденитѣ условия на земята, той ще нареди живота си красиво, той ще вземе толкова, колкото му трѣбва. Вие, понеже не разбирате законитѣ, стре-

мите се към много, заграбват повече, отколкото ви трѣбва и съ това си създават ненужни страдания. Тѣй щото, за да избегнете излишнитѣ страдания, непременно трѣбва да изучавате законитѣ за продължаване своя радиусъ. Добродѣтелниятъ човѣкъ е човѣкътъ, който продължава своя радиусъ, своята активностъ.

Да допуснемъ сега, че имаме една личностъ, съ дѣятелностъ на своя животъ, равна на CD и друга личностъ, съ дѣятелностъ равна на CN . Отъ това именно се явява и различието между хората. Всички хора въ безграничното пространство не сж излѣзли прѣзъ единъ и сжщъ моментъ на битието. Въ единия случай дѣятелността на безграничното е била активна, а въ другия е била пасивна. Слѣдователно всѣки човѣкъ, който се е родилъ въ едно пасивно състояние на безграничното, Коренно се различава отъ онзи който се е родилъ въ моментъ, когато безграничното е било въ активно състояние. Онѣзи, у които този радиусъ се продължава и излиза изъ сферата на своята дѣятелностъ, иматъ опасностъ да правятъ повече погрѣшки, т е тѣ сж свободни да излизатъ отъ центъра C и да описватъ друга окръжностъ, съ радиусъ DN . Тѣ се стремятъ да бждатъ тѣй голѣми, както първия центъръ. Прѣдставете си

сега, че цѣлиятъ кръгъ А е покритъ съ такива центрове, които зависятъ отъ първото сѣщество. Туй сѣщество ще продължи радиуситѣ наполовина. Половината отъ тѣзи радиуси ще бждатъ продължени до точка О, а послѣ и до точка N, а половината ще бждатъ въ нормално състояние.

Този законъ сега дѣйствува и въ васъ. Нѣкой пжтъ нѣкои отъ вашитѣ желания сж два пжти удължени, а нѣкой пжтъ желанията ви сж нормални. Вие не може да намалите, или да скжсите радиуса на вашитѣ желания. Отъ излишната енергия у васъ, по нѣкога се продължаватъ и нѣкои отъ вашитѣ чувства. Като разглеждамъ хората, виждамъ, че у всички хора не сж еднакво развити силовитѣ линии. У нѣкои хора е продължена повече дѣятелността на ума; въ други хора е продължена повече дѣятелността на сърдечната линия.

Слѣдователно, съотношението между ума и сърдечето не е еднакво

Тогава, азъ опрѣдѣлямъ тази мисль по слѣдния начинъ: Духътъ, това е първото проявление на човѣка. Той е т о ч к а т а, въ която човѣкъ се явява Душата, това сж възможноститѣ на духа, т. е. възможноститѣ на точката, посоката, въ която духътъ може да се прояви. Умътъ, това сж възможноститѣ на духа.

Волята, това сж възможноститѣ на сърцето. Ето защо, когато дойдемъ до самовъзпитанието, трѣбва да знаемъ съотношенията между тия сили, понеже тѣ се различаватъ. У нѣкои хора духътъ е силенъ; у други — душата е силна; у трети — умътъ е силенъ; у четвърти — сърцето е силно; у пети — волята е силна, Ще обръщаме внимание, коя силова линия е найудължена и ще работимъ съзнателно върху себе си. Нѣкой казва: азъ имамъ правилно сърце. Хубаво, има ли между сърцето и ума ти правилно съотношение? И тогава, като се завърти този кръгъ веднѣжъ около центъра си, всички ония радиуси, които не сж продължени, въ второто проявление на кръга ще се продължатъ, ще станатъ положителни. Продълженитѣ пкъ ще се скжсятъ, ще станатъ нормални. Слѣдователно, въ единъ животъ твоятъ умъ може да е много активенъ, да е съ продълженъ радиусъ, но въ второто идване на земята, сърцето ти ще трѣбва да продължи радиуса си. Вие трѣбва да знаете тия съотношения, за да спазвате законитѣ. При туй движение въ безграничното, за всѣки отъ васъ има опрѣдѣлени закони, на които трѣбва да се подчинява и върху тия закони се основава моралността. Ако радиуса на вашия умъ е продълженъ, вие трѣбва да събирате тази енергия за врѣмето,

когато нѣма да имате толкова много енергия, т. е. за врѣмето, когато, при второто завъртане на кръга около остъта си, вашиятъ умъ дойде въ нормално състояние. Вие трѣбва да бъдете прѣдвидливи като Иосифа. Ако не съберете тази енергия, умътъ ви ще се поврѣди. Значи когато радиуса на ума е продължень, ще събирате енергията за врѣмето, когато ще бъде нормаленъ. Между ума и сърцето трѣбва да има равновѣсие. Сега нѣкои отъ васъ изразходватъ енергията си само въ бърборене. Казватъ: азъ имамъ умъ, мога да мисля.

Питамъ ви: можете ли да опрѣдѣлите, какво нѣщо е мисълта? Има ли нѣкой отъ васъ, който мисли? Не, никой отъ васъ не мисли. Единственото същество, за което азъ зная да мисли е Богъ. Ние имаме само понятия за нѣщата Ангелитѣ иматъ сѣждения, а Богъ, отъ нашитѣ понятия и сѣждения, прави заключения. Той разсѣждава, мисли. Кажете ми какъ опрѣдѣляте въ логиката, що е сѣждение? (Когато чрѣзъ сѣтивата си приписваме на даденъ прѣдметъ извѣстни качества, това е сѣждение) Добръ, прѣдставете си сега, че азъ напълня единъ маркучъ съ вода. Водата се проявява чрѣзъ маркуча, и намъ се струва, че маркучътъ дѣйствува, че и той е живъ, въ сѣщность ние дѣйствуваме съ водата. Такова е

положението и на съвременнитѣ хора, тѣ сж повече маркучи Запримѣрь седишъ, но изведнѣжъ ти дойде нѣкоя идея, вдѣхнови те, напълни те и ти казвашъ: дойде ми една идея! Ти ходишъ, радвашъ се скачашъ — значи маркучѣтъ е напълненъ съ вода. Отдѣ е дошла тази идея? — Нѣкой дѣйствува отвънъ. Слѣдъ туй този огънь въ тебъ загасва и ти казвашъ: празна работа било всичко! Питамъ: когато сте изразходвали толкова врѣме за тази идея, мислили сте, че тя е сжществена? Мислили ли сте, че тя ще узрѣе и ще даде плодъ? Когато ви дойде нѣкоя идея на ума, провѣрете дали тя е сжществена, или прѣходна?

Туй което ви говоря, не се отнася за сегашния ви физически животъ. Сегашниятъ физически животъ на земята, въ който всички участвуваме е изводъ на една прѣдишна еволюция. Той не е реаленъ за насъ, той е реаленъ за други сжщества, а за насъ е прѣходенъ животъ. Ние дохождаме на земята, раждаме се, дадатъ ни едно тѣло, но слѣдъ врѣме остарѣваме, докато единъ день умираме. Какво ще бжде вашето състояние слѣдъ като умрете? Вие не помните вашето раждане, не помните и кога сте заченати. Ще помните ли когато умрете? — Не. Значи, тѣй както човѣкъ се ражда, така и умира. Такавъ е законътъ. Когато се е родилъ, билъ въ тѣм-

нина, и когато умира, пакъ ще бжде въ тъмнина. Следователно, влизате въ свѣтла, освѣтена стая, която е свѣтътъ, но излизате вънъ, т. е. въ другия свѣтъ — пакъ тъмнина наставка за васъ. Какъ сте влѣзли въ свѣтлата стая и какъ сте излѣзли вънъ, въ тъмнината, нищо не знаете. Това показва, че вие не знаете отношението на този свѣтъ къмъ онзи свѣтъ. Казвате че има другъ свѣтъ, но не го знаете. Поне най-малкото възпоменание за него имате ли? На кое мѣсто въ онзи свѣтъ сте били? — Не помните. Защо не помните? Азъ ще ви обясня, защо не помните нищо. Могатъ ли извѣстни клѣтки, които живѣятъ въ моето сърце, да излѣзатъ отъ тамъ и да отидатъ въ театъра, да гледатъ нѣкакво прѣдставление? Казвате: какъ, не сж ли свободни тия клѣтки? — Тѣ нѣматъ право да напуцатъ сърцето! Никакъвъ театъръ не имъ трѣбва, никакви разходки не имъ се позволяватъ! Тѣ ще седятъ на мѣстото си. Дѣятелността въ свѣта, движенията въ свѣта, всичко това трѣбва да бжде чуждо за тѣхъ. Вие казвате: какъ, нали сме свободни въ този свѣтъ? — Не сте свободни. Всѣки отъ васъ е турень на нѣкое опредѣлено мѣсто въ свѣта, да върши извѣстна работа и не е свободень. Тебъ забавления не ти трѣбватъ! Ако ти си една клѣтка въ нѣкое сърце и излѣзешъ

отъ тамъ, това сърце ще бжде мъртво. Когато човѣкъ пожелае да излѣзе отъ мѣстото, дѣто Богъ го е поставилъ, най-послѣ го освобождаватъ, но казватъ: извадете го отъ мѣстото му и го оставете да ходи, дѣто си иска и колкото иска. Какъ мислите, добръ ли ще му е? Питамъ: кой прѣсъ, като се отрѣже отъ ржката ми, би отишелъ на театъръ?

„Азъ искамъ да ви наведе на главната мисль. Кое е онова, което дава достоинство на човѣка? Кое прави човѣкътъ? (Божественото) Какво нѣщо е Божественото. Нека опрѣдѣлимъ: Божественото е това, което се проявява въ точкага, т. е. въ духа на човѣка. Първото проявление въ човѣка, т. е. духътъ като се движи, образува правата линия — значи опрѣдѣля пътъ къмъ Божествения свѣтъ. То е абсолютната справедливостъ въ свѣта. Значи въ всѣка своя постѣпка въ свѣта, ние трѣбва да бждемъ абсолютно справедливи. Това е истинскиятъ човѣкъ. Този, който не е абсолютно справедливъ, той не може да се нарече „човѣкъ“, въ абсолютната смисль на думата. Ние не говоримъ за любовта, тя влиза въ човѣшкия свѣтъ. Любовта е методъ за изкупление на хората. Човѣкътъ, това е справедливостта въ Божествения свѣтъ. Казвате: искамъ да любя. Да искашъ да любишъ, това показва, че ти липсва нѣщо.

Питамъ: защо трѣбва да любишъ Драгана, или Петкана, или другъ нѣкой? Казвашъ: ама той е безпомощенъ. Хубаво, ако твоето дѣте е безпомощно и затова го любишъ, азъ ще ти прѣдставя едно сѣщество, още по-безпомощно, защо не се грижишъ за него? Това не е аргументъ, това не е логика! Ако действително ти проявявашъ любовта си къмъ безпомощнитѣ сѣщества червеятъ трѣбва да има прѣимущество прѣдъ твоето дѣте. Любовта почива на абсолютна справедливостъ, въ проявлението на духа Любовта е законъ, който носи всички блага за обѣднѣлитѣ сѣщества. Богъ проявява своята Любовь не къмъ богатитѣ, „но къмъ обѣднелитѣ сѣщества. Любовта не е за праведнитѣ, тя всѣкога се проявява къмъ страждущитѣ, къмъ грѣшнитѣ хора. Христосъ казва: „Комуто много се прощава, много и люби“. Следователно, Богъ, като ни прости многото грѣхове, ние ще проявимъ своята любовь къмъ Него. Той, като отнеме грѣховетѣ ни, влага въ насъ своята Любовь, за да я проявяваме ние. Сега вие да не извадите заключението: щомъ е тъй, да грѣшимъ! Не, азъ говоря за грѣха, който е дошелъ по други причини, чрѣзъ продължение на тия радиуси, а не съзнателно. Туй сѣщество, оето е сгрѣшило, не е могло да използва една

отъ възможноститѣ, които Богъ му е далъ, не е могло да разбере истинския пътъ, който Богъ му посочва, като ученикъ. И вие не трѣбва да се учите, като хора на плътта и да казвате: азъ съмъ търговецъ“, или азъ съмъ баща, майка, не ми трѣбватъ знания“. Не, трѣбватъ ти знания, и то знания на абсолютната справедливостъ!

И тъй, ще се спрешъ върху проявлението на единъ червей и ще размишлявашъ. Защо употребявамъ думата червей? Защо Богъ уподобява Якова на червей? Между единъ червей, въ този смисълъ, както Богъ разбира, и единъ ангелъ, отношенията които съществуватъ въ тѣхнитѣ сѣщности, се състоятъ въ възможноститѣ, които тѣ иматъ въ себе си. Но Богъ, въ проявлението на своята Любовь има еднакви отношения къмъ всички същества. Той не прави разлика между съществата, а но всички не възприематъ еднакво Любовта Му. Всѣки, който съгрѣши, самъ носи послѣдствията на грѣха си. Богъ е извънъ страданията, извънъ грѣховетѣ на хората. Богъ въ сѣщностъ всичко вижда, всичко минава прѣзъ Него, никога, обаче не страда, никога не се измѣня, не се влияе — Той остава всѣкога неизмѣненъ. Той е единственото мѣрило за нѣщата. Затуй, когато говорите за Бога, трѣбва да знаете, че у Бога всичко е

възможно, но не и у хората на земята, които вършат прѣстѣпления. Не си правете илюзии! Човѣкъ, който е въ плътъ не може да има качества на единъ ангелъ, т. е. той може да ги има, но не може да ги проявява. Една крива мисль всѣкога може да ни опетни. Напримѣръ, минавашъ улицата, покрай едно голѣмо здание, дѣто се събиратъ много хора и ти питашъ: защо се събиратъ тия хора въ това здание? Какво ще вършатъ тамъ? — Учатъ се. Но другъ нѣкой ти казва: събиратъ се на веселба, на разпуснатъ животъ. Ти веднага се усъмнишъ. Питамъ: това философия ли е? Това не е Божествено, това не е справедливо. Азъ изяснявамъ вашата философия по слѣдния начинъ: Прѣдставете си, че вие виждате лицето ми малко засмѣно, казвате си: Учителътъ ми се засмѣ нѣщо, навѣрно е доволенъ отъ мене, Може да е вѣрно това, може и да не е вѣрно. Защо? Прѣдставете си, че азъ съмъ човѣкъ, който виждамъ всичко, което става по земята. Когато виждамъ нѣщо много хубаво, приятно ми е, засмивамъ се. Ти мислишъ, че се засмивамъ на тебъ, а то се отнася до онзи, който прави въ тозъ моментъ добро. Азъ го виждамъ, а ти не го виждашъ. Вие казвате: Учителътъ се засмѣ „Какво ли искаше да каже съ това: Азъ наблюдавамъ единъ фактъ и той ми про-

извежда приятно впечатление. Другъ моментъ, нѣкой върши прѣстъпление. Лицето ми е сериозно, замислено. Казвате: сериозно ме погледна Учителътъ. Азъ не гледамъ тебе, азъ гледамъ какво върши онзи тамъ. Когато видите, че нѣкой човѣкъ се засмива, знаете ли защо се е засмѣлъ? Имаме единъ подобенъ примѣръ за Сара, жената на Аврама, на която Богъ казалъ, че ще роди. Тя се засмѣла. Защо? — Тя счела туй за невъзможно нѣщо. Други нѣкои могатъ да обяснятъ засмиването и по другъ начинъ. Турцитѣ иматъ една поговорка за този случай. Когато нѣщо е невъзможно за тѣхъ, тѣ казватъ: „И да видишъ, не вървай!“ За що се засмѣ Сара?, Тя казва: не се засмѣхъ. Най-слабата страна на жененитѣ жени е тази, че тѣ обичатъ да се смѣятъ за реалността на нѣщата задъ вратата. И като ги извадишъ налице, казватъ: ние не сме направили това нѣщо. Колко ученички има, които биха могли да изнесатъ единъ фактъ, една своя постѣпка справедливо, безъ да я измѣнятъ, за Бога да я изнесатъ. Ако ви кажатъ да кажете нѣщо, ще отговорите: чакай да си помисля, ако го кажа, какъвъ резултатъ ще даде, какво ще помислятъ хората за менъ и т. н. Не, когато ще изнеса единъ фактъ, нѣма да мисля заради васъ, какво ще кажете вие и т. н. ако трѣбва да го кажа, ще го кажа

прѣдъ небето, ще изнеса факта тъй, както си е — нищо повече. Туй е красивото, туй е сжщността въ човѣка. Човѣкъ трѣбва да бжде всѣкога доволенъ въ себе си отъ това, което прави и казва, щомъ то е продиктувано отъ нѣщо по-високо. Азъ не казвамъ, да разправяте нѣщата на менъ. Това е законъ, който се отнася до вашето „висше азъ“. Вие трѣбва да изнасяте всички факти прѣдъ себе си абсолютно справедливо! Ще си кажете: това, което направихъ е една погрешка въ моя животъ която трѣбва да изправа. Има погрѣшки въ живота които сами трѣбва да изправимъ, никой другъ не ги знае. Разумното, благородното въ живота работи малко помалко. не се стремете да бждете добри! Въпросътъ за доброто спада въ друга категория. Стремете се, обаче, да проявявате правдата, справедливостта въ вашия животъ. Казва Христосъ: „Не сждете, за да не бждете сждени!“ Не сждете въ себе си! Вижете какъ сжди Богъ! — Всѣка сждба въ него почива на закона на абсолютната справедливостъ и на благостта.

Нѣкои хора говорятъ за Бѣлото Братство. Законътъ на Бѣлото Братство е законъ на абсолютната справедливостъ, а не на осяждане. Щомъ азъ произ-

неса една присяда, това е човѣшко. „Като видя че нѣкой човѣкъ грѣши, азъ нѣма да се приравня съ него, да взема да го осждамъ, но ще видя, какъ бихъ постѣпилъ азъ при даденитѣ условия. Ако кажа, че той не постѣпи добръ, азъ се поставямъ въ неговитѣ условия и нѣма да се мине много врѣме, сѣщото изпитание ще дойде и въ рху менъ, кажа, че сѣщото изпитание ще дойде и върху менъ. вие, ще успѣя. Защото, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ мисли, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ желания, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ дѣйствия, дѣ е неговата човѣщина? Всѣки човѣкъ може да бѣде господарь на своитѣ мисли, желания и дѣйствия. Не се стремете да бѣдете господари на свѣта, но бѣдете господари на своитѣ желания! Когато едно твое желание е на мѣсто, ще му дадешъ възможность да се прояви, а на друго, което не е на мѣсто. ще кажешъ: чакай, не е сега врѣме за това. На една твоя мисль ще дадешъ възможность да се прояви, а на друга ще кажешъ: чакай! Ти не си господарь на всички твои желания, на всички твои мисли и дѣйствия, затова на нѣкои отъ тѣхъ ще дадешъ възможность да се проявятъ, това е човѣшко. Не правите ли така, вие сте роби на жи-

вота На кой животъ? На обикновения животъ. Нѣкой казва: да имашъ силна воля! Въ какво седи силната воля? -- Силната воля седи въ ограничението на едно твое малко желание. То за днесъ е тъй нищожно, една малка искра е, но утрѣ, тази малка искра, турена при благоприятни условия, може да изгори цѣль градъ. Или, ако турите тази малка искра при нѣкое взривно вещество, може да създаде най-голъмото нещастие. Тази искра можешъ да запазишъ за себе си, но да не и давашъ условия да се развие въ голѣмъ огънь. Законътъ който изваждаме отъ този примѣръ е слѣдниятъ: не се стремете къмъ великитѣ работи въ свѣта! Защото великитѣ работи сж една грамадна планина като Хималаитѣ. Такава планина самъ можешъ да я намѣришъ. Турцитѣ казватъ: „Като питашъ, и Цариградъ ще намѣришъ“. Хималаитѣ, ти лесно можешъ да намѣришъ, но нѣкъдѣ въ Витоша има турена една малка игла, нея намѣри. Ти трѣбва да знаешъ точно математически мѣстото на тази малка игла, да знаешъ, дѣ е поставена, за да я намѣришъ. Богъ се занимава само съ малкитѣ работи въ свѣта. Това е изкуството! Нѣкой казва: ходихъ на Витоша. Ами намѣри ли онази малката игла на Витоша? Знание се изисква отъ васъ и то такова знание, че като трѣг-

нешъ да намѣришъ тази игла. Докато не научитѣ изкуството да намирате иглитѣ, вие ще ходитѣ по съвременната мъртва материя, ще се движите по права линия, ще се дзижите по плоскостъ, по кубъ, по криви линии по кржгове, ще се раждате, ще се прѣбраждате, ще ходите по планинитѣ, ще търсите голѣми работи и ще имате все страдания, но никога нѣма да имате щастие. Да намѣритѣ една игла на Витоша, това е великото! Когато отидете въ небето, Господъ ще те пита: „Ти носишъ ли малката игла, която бѣше оставена нѣждѣ на Витоша? — Не, азъ направихъ кжща, направихъ училище, изучавахъ много философи. Господъ казва: „Всичко това е празна работа, малката игла струва повече отъ всичко друго.“ Азъ питамъ: кой философъ е намѣрилъ тази игла? Чудни сж сжвременнитѣ хора, голѣми философи сж, но гашитѣ имъ сж скжсани, все имъ липсва нѣщо. Такива герои сж тѣ! Казвамъ: философи, вие не сте намѣрили иглата, съ която трѣбва да закърпите вашитѣ гаци. Моралисти, и вие не сте намѣрили тази игла! На всички ви липсва тази игла. Най-малката работа въ вашия животъ е да намѣрите тази малка игла, и като я намѣритѣ, ще разрѣшитѣ всички задачи въ живота си, ще разрѣшите единъ отъ най-великитѣ закони. Всичко друго е лесно. Всичко друго

е очевидно. Тази малка игла на Витоша е най-голямата възможност въ човѣшкия животъ. И тъй, обръщамъ вниманието ви къмъ най-малкитѣ нѣща въ свѣта. Тази малка игла е справедливостта въ свѣта. Хората сѣ несправедливи и въ философията, и въ морала, и въ науката — иглата я нѣма никждѣ. И всички ние умираме отъ несправедливостъ. Любовта при несправедливостта не може да се прояви. Нѣкой пътъ вие проявявате любовъ къмъ нѣкое същество, но то е, защото е дошла една вълна на Любовта и е прѣлѣла. При обикновено състояние, обаче, вие като имате малко хлѣбецъ, скривате го за себе си. Не, дойде ли нѣкой човѣкъ при тебе, ще му дадешъ половината отъ тази халка. Тъкмо що си отиде той, идва другъ нѣкой. Ще му дадешъ другата половина. Слѣдъ него ще дойде трети, четвърти и на всички ще дадешъ докато най-послѣ ти остане една трошица, която самъ ще я глътнешъ. „Ами тогава какво ще стане съ мене?“ Чудни сте вие! Като намѣришъ иглата, всичко ще имашъ. Пази тази малка трошица, тя е жито зърно, тя ще се увеличи въ тебе. Ти нѣма да умрешъ гладенъ. Азъ не говоря за тази справедливостъ, която като осжда хората, отнема имъ живота. Азъ взимамъ справедливостта като великъ законъ за

възможноститѣ на добродетелитѣ, които може да се проявятъ въ нашата душа, въ нашия духъ, въ нашия умъ, въ нашето сърце и въ нашата воля. Вие може да ми възразите: тия нѣща сж отвлѣчени работи. Насъ ни интересува въпроса, какъ трѣбва да живѣемъ сега. Много добръ. Вие сте двама приятели, казвате: азъ не искамъ да зная него. И другиятъ казва сжщото. Обаче, тъй се случва, че тръгвате и двамата по планинитѣ, дохождате до едно опасно мѣсто, прѣзъ което ще ви води единъ планинецъ. Той свързва и двамата съ едно въже. Ти като си свързанъ сега съ своя приятелъ, ще се грижишъ ли за него? — Ще се грижишъ. Защо се грижишъ? — Свързанъ си. Защо се интересувашъ за него? — Ще те повлѣче на долу. Има нѣщо, което те засѣга.

Азъ се смѣя на сегашната философия, за „даденото“, съ което се занимаватъ философитѣ. Казвамъ: щомъ има дадено, има и взето. Едното е плюсъ, другото е минусъ. Не само даденото рѣшава въпроса. И взетото рѣшава въпроса. Всѣко произведение, което е дадено, е дадено отъ разумния животъ. Ако е взето, пакъ е взето отъ разумния животъ. Слѣдователно, даденото и взетото сж резултатъ на единъ разуменъ животъ. Но да мислимъ, че даденото разрѣшава всичкитѣ въпроси диалектически, е

смѣшно Това е философия, която не може да закърпи гашитѣ на никой човѣкъ. Хубаво, споредъ тази философия, дадена ми е добродѣтелята, но ходя съ скъсани гащи. Дадена ми е добродѣтелята, но този човѣкъ нагрубя, онзи нагрубя. Дадена ми е добродѣтелята, но не мога да я проявя. Какво ме ползува? Какъ ми е дадена, като не мога да я проявя? — Взета е Ако е взета, защо я търсишъ? И ако е дадено, защо пакъ я търсишъ? И въ единия, и въ другия случай защо я търсишъ? Гладенъ съмъ, търся хлѣба. Хлѣбътъ е даденъ, въ стомаха е Нѣма хлѣбъ — взетъ е. Огладнѣя, търся взетото. Даденото и взетото едновременно прѣдставляватъ свѣтъ на промѣнитѣ, които сега съществуватъ въ свѣта. Ще дойдемъ въ единъ свѣтъ, обаче, дѣто нѣщата не се даватъ. Можешъ ли да дадешъ своята добродѣтель нѣкому? Можешъ ли да дадешъ нѣкому твоето сърце? Въ българскитѣ народни приказки се казва: „Взели ѿ сърцето“. Щомъ се вземе сърцето на единъ човѣкъ, той е мъртавъ. Щомъ се вземе умътъ на единъ човѣкъ, той е безуменъ. Щомъ се вземе душата на единъ човѣкъ, той е бездушенъ. Щомъ се вземе неговиятъ духъ, всичко е свършено съ човѣка, неговото име ще се затрие. Този човѣкъ може нѣкога да се яви въ нѣкоя друга форма. Окултисти-

тъ казватъ, че съ такъвъ човѣкъ всичко е свършено. Такива заключения правятъ тѣ. Да оставимъ на страна тази отвлѣчена философия

Сега, за да закрепне Божественото въ васъ, трѣбва да се използватъ възможноститѣ, които Богъ е вложилъ Духътъ е възможностъ, която Богъ е вложилъ въ човѣка. Човѣкъ е възможностъ за духа, но и духътъ е възможностъ за човѣка

И тъй, въ продължаването на вашитѣ радиуси ще увеличите възможноститѣ на вашата справедливостъ. Трѣбва да бъдете абсолютно справедливи! Туй е, което ви липсва. Докато не бъдете справедливи, нѣма да се научите да мислите правилно. Докато вие не вложите въ сърцето си чувството за справедливостъ, вие нѣма да чувствувате правилно, нѣма да дѣйствувате правилно. Не сте ли справедливи, любовта ви правилно не може да се прояви, мъдростта ви правилно не може да се прояви, свободата ви правилно не може да се прояви. Тази абсолютна справедливостъ трѣбва да бъде идеалъ за васъ, за да може всички онѣзи добродѣтели да дойдатъ и да може да реализирате Божественото въ васъ. Този е пътятъ, този е правиятъ начинъ за работа. Вие пакъ може да намѣрите този пътъ, но слѣдъ като лжкатушите дълго време въ живота.

И тъй, първото нѣщо за васъ: абсолютна справедливостъ! Не говорете излишни работи; не мислете излишни работи; не чувствувайте излишни работи; не дѣйствувайте излишно! То е красивото въ живота! Това е законъ, споредъ който, ако се водите, ще дадете на свѣта една нова насока, т. е. небето чрѣзъ насъ ще даде нова насока ~~ж~~ и в о т а. Или, Богъ ще се прояви въ своята сѣщина. Щомъ искаме да бъдемъ абсолютно справедливи, Той ще каже: „Ето души, които искатъ да изпълнятъ моята воля!“ Този е пътятъ, по който ние можемъ да изпълнимъ волята Божия. Единъ е пътятъ, който води къмъ абсолютната вътрѣшна справедливостъ. Всички трѣбва да работите надъ себе си. Туй е, което може да ви радва, ще радва и менъ, като виждамъ да постѣпвате тъй. Азъ ще се засмѣя. Защо? Защото искамъ да бъдете абсолютно справедливи. Вие като вѣрвате че азъ съмъ абсолютно справедливъ вие нѣма да се съмнѣвате. Защо се съмнѣвате? Защото не вѣрвате въ този законъ. Ако и азъ не съмъ абсолютно справедливъ, въпросътъ е рѣшенъ. Азъ ви казвамъ: всѣки трѣбва да бжде абсолютно справедливъ! И азъ, и вие трѣбва да бъдемъ абсолютно справедливи. Тогава ще се образуватъ истинскитѣ отношения. Тогава никой нѣма да казва, че сж го нагрубили. Въ справедливостта нѣма нагрубяване. Сега нѣкой отъ васъ

ще кажете: менъ не ми е ясно това. Какъ ще ви бжде ясно? Иглата на Витоша още не сте я намърили. Като намърите тази игла, всичко ще ви бжде ясно. Като бутнете тази игла, тя ще произведе свѣтлина въ вазъ и тогава ще ви бжде ясно. Говоря фигуративно, Като бутнете тази игла, ще се намърите прѣдъ такава свѣтлина, каквато не сте сънували. Ще намърите лампата на Аладина.

Сега, стремете се да намърите малката игла. Отъ това нѣма да се освободите, иглата трѣбва да намъритѣ. Всичко друго може да е отвлѣчено. Като отидете на небето ще ви питатъ: говориха ли ви за иглата? — Да. Намърихте ли я? — Не. Ще се върнете да я намърите. Това е удвояването на радиуса. Човѣшкиятъ духъ еволюира отъ едно състояние въ друго. Всѣки моментъ нашитѣ чувства, мисли, дѣйствия постоянно еволюиратъ. Вие трѣбва да разбрате този законъ. Отъ него зивисятъ постояннитѣ промѣни които ставатъ въ васъ. Нѣкой пѣтъ сте неразположени, другъ пѣтъ сте разположени. Тия промѣни ставатъ, защото ние влизаме въ единъ организъмъ, отъ който още не сме свободни Апостолъ Павелъ като говори на римлянитѣ, казва имъ: „Даже ние, хората на духа, още не сме свободни, подъ законъ сме. Единъ день ще се освободимъ“. Кога. —

Като намѣримъ иглата на Витоша. Тогава животътъ ни ще мине въ друга фаза.

И тъй, що е .правата линия? — Тя може да се разгледа като разширение на съзнанието. Нашето съзнание може да се разширява въ права линия, въ плоскостъ, въ кубъ и още по-нататкъ въ тесерактъ. Въ ума ви, правата линия ще си прѣдставяте като една възможностъ за реализиране възможноститѣ на Божествения животъ. Плоскостъта ще си прѣдставяте като една възможностъ за реализиране на ангелския животъ, а кубътъ за реализиране на човѣшкия животъ. По този начинъ правата линия се осмисля. Като вѣдишъ правата линия, ще си кажешъ: Това сж възможноститѣ на моя духъ, това сж възможноститѣ на моята душа това сж възможноститѣ на моя умъ, това сж възможноститѣ на моята воля. Тѣ сж четири положения въ тесеракта. Това е кржгъ, по който върви цѣлата еволюция на човѣчеството.

Размишление.

Само Божията любовъ е любовъ.

ДОБРАТА ПОСТЖПКА.

2-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 22.X.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сарафову № 21

Добрата постъпка.

Размишление.

Ще имате за слѣдния пѣтъ темата: „Отличителнитѣ черти на физическия и духовния човѣкъ“

Въ всички вѣкове, ученитѣ хора отъ разнитѣ окултни школи сж правили редъ погрѣшки. Една отъ погрѣшкитѣ се е състояла въ това, че тѣ сж събирали знания, складирвали сж туй знание тѣй, както нѣкой богаташъ събира пари, безъ да го приложатъ. Нѣкой богаташъ може да събере 10,000, 100,000, 200,000, милиони милиарди левове, безъ, обаче да го използва за нѣкакво разумно благо, питамъ: какво печели този богаташъ, ако само богатѣе, ако само трупа това богатство по този начинъ? Какво благо е допринесълъ съ това богатство за себе си и за своитѣ близки? Да вземемъ богатството като една сила. Основенъ законъ въ природата е, че тя най-първо събира, акумулира силитѣ си и послѣ ги развива. Така трѣбва да постѣпва и всѣки богатъ човѣкъ. Той трѣбва да разработва, да пусне въ действие своето богатство.

Ще ви дамъ друго сравнение. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ има сто хамбара пълни съ жито, но не може да тури въ стомаха си нито сто грама отъ това жито, да се нахрани съ него, или да го опита. Питамъ: какво се ползува този човѣкъ отъ стотѣ хамбара съ жито? Да кажемъ, че знанието, което имате се изчислява на сто хамбара, и всѣки хамбаръ съдържа по толкова и толкова прѣгради, т. е. по толкова крини пълни съ жито, и всѣка крина съдържа по еди-колко си зрънца. Слѣдъ като изчислите всичкото знание до зрънцата, какво ви ползува това нѣщо? Ние разискваме въпроса, въ какво седи знанието, въ какво седи добродѣтеля. Ние питаме: въ какво седи добродѣтеля? Въ какво седи знанието? Въ всичко жито въ хамбара ли, или въ стотѣ грама жито турени въ стомаха и разумно използвани? Добродѣтеля, както и знанието могатъ да бждатъ сили, турени въ хамбара и неизползувани, а могатъ да бждатъ и сили, турени въ стомаха и използвани.

Нѣкои казватъ: да бждемъ добри. Какво значи да бжде човѣкъ добъръ? Човѣкъ не се ражда добъръ, не се ражда и лошъ. Въ даденъ случай той има възможности да бжде дѣбъръ, има възможности да бжде и лошъ. Значи въ единия и въ другия слу-

чай, той може да употреби силата си или за добро, или за лошо. Красотата на живота седи въ това именно, че въ него има двѣ възможности: да се качвате и да слизате. Не е лошото въ слизането, не е доброто и въ качването. Ще ви докажа защо азъ излизамъ отъ гледището на този свѣтъ, отъ видимото, а не отъ невидимото. Ако азъ се качвамъ въ къщата на нѣкой богатъ човѣкъ, съ цѣль да обера касата му, какъ мислите, моето качване добродѣтель ли е? Нѣкой казватъ: да се качваме! Качването не е всѣкога добродѣтель. Слизамъ въ нѣкой кладенецъ да извадя нѣкой човѣкъ. Зло ли правя? Тѣй щото, и качването и слизането могатъ да бждатъ за добро, а могатъ да бждатъ и за зло. Казватъ за нѣкого: той слѣзълъ. Туй още нищо не доказва. Въпросътъ е, защо е слѣзълъ. Качилъ се нѣкой. Питамъ: защо се е качилъ? Нѣкой отъ васъ се държатъ за буквата, казватъ: Учителътъ казва да се качваме. За какво да се качвате?, да оберете касата ли? Ето защо, знанието не трѣбва да се натрупва, да става излишенъ баластъ въ мозъка. Знанието трѣбва да се обработи, да се асимилира, потрѣбното да се използва, а непотрѣбното да турите въ вашитѣ хамбари. Вие трѣбва да функционирате само съ онова знание, което може да се приложи въ живота.

И тъй, когато нѣкои отъ васъ се произнасятъ запримѣръ, че еди-кой си билъ добѣръ, а еди-кой си лошъ, азъ питамъ: какъ го измѣрихте, дѣ ви е аршинътъ, дѣ ви е мѣрката за добро и за зло? Никой нѣма право да мѣри другитѣ хора, докато не е прѣмѣрилъ себе си. Имамъ ли право да стана учителъ, докато не съмъ държалъ изпитъ? Докато не съмъ училъ, мога ли да уча другитѣ хора? Вие набързо-набързо се произнасяте, кой човѣкъ е лошъ, и кой — добѣръ. Само Богъ има право привилегия да се произнася за хората. Защо? Защото, само доброто е въ сила да се произнася, кое е доброто, и кое лошото. Добро и лошо, това сж извѣстни външни прояви на нѣщата, ти не знаешъ тѣхнитѣ крайни резултати. Ти не знаешъ, защо нѣкой човѣкъ се проявява като лошъ човѣкъ. Онзи лѣкарь, който тура болния на масата и го рѣже съ ножа си, добѣръ ли е? Болниятъ отслабва, кръвь тече отъ организма му, болки и страдания изпитва, но лѣкарьтъ не обръща внимание. Тази постѣпка на лѣкаря лоша ли е? Ще кажете: той закла човѣка, разпра му корема, извади червата му навънъ. Ние, обаче, не знаемъ още какви сж крайнитѣ резултати отъ тази постѣпка на лѣкаря. Всѣка наша постѣпка, всѣко наше дѣйствие има крайни резултати въ заключението

на цѣлокупния човѣшки животъ. Въ частностъ една постѣпка може да е добра, може и да е лоша, но по отношение на цѣлокупния животъ има съвсѣмъ друга прѣцѣнка. Азъ мога да направя една търговска сделка и да спечеля отъ нея 200,000 лева, слѣдъ което да направя добро съ тия пари, да ги раздамъ на този — на онзи. Това още не е добро. Тъй щото, крайното добро въ свѣта седи въ крайната сиромашия, а човѣкъ не може да стане добъръ, докато не осиромашѣ съвършено, докато не опита крайната сиромашия. Слѣдъ това той може да бѣде добъръ. Ние пакъ употребяваме думитѣ „може да бѣде добъръ“. Азъ зная, какъ схващате вие идеята за доброто. Какъ се опрѣделя доброто въ педагогичията, или въ етиката? — Утилитарното схващане: доброто, това полезното или най-голѣмото благо за по-възможностъ ний-голѣма часть хора.) Туй е външната страна на доброто. Благото не трѣбва да включва въ себе си нищо материално. Напримѣръ, който раздава пари, да раздава на колкото се може повече хора, който освобождава хората, да освободи колкото се може повече хора; който учи, който напѣтва хората къмъ добъръ животъ да научи колкото се може повече хора. Тия постѣпки ние наричаме добри или добро. Въ окултната школа доброто, или любовната

постъпка ние определяме съ три качества. Всяка добра постъпка, всяко добро, за да е добро, трябва да носи животът, светлина и свобода. Няма ли тия три качества, не е добро. Животът иде чрезъ любовта; светлината иде чрезъ Мъдростта и свободата иде чрезъ Истината. Значи, онзи който иска да направи добро, трябва да е въ връзка, въ съчетание съ тритъ велики Божествени свѣта. Както виждате не е лесна работа да направишъ добро. Ние можемъ да правимъ добрини, колкото искаме, но за да бжде една наша постъпка истински добра, трябва да бжде жива, да ходи слѣдъ насъ. Ти можешъ да направишъ на земята хиляди добрини, но ако тѣ не сж живи, ще си останатъ тукъ. Доброто трябва да те придружава. Ако доброто не може да дойде съ тебе, не е добро. Моето добро трябва да върви съ менъ. Ако не може да дойде съ мене, не е добро. За да дойде съ мене, то трябва да носи животът, светлина и свобода, както за мене, тъй и за този, на когото правя доброто. Защо така? Защото, азъ като внасямъ животът, светлина и свободата въ другитъ, внасямъ това и въ себе си. Понеже Божествения законъ е колективенъ, той засѣга изведнѣжъ всички. Като направишъ едно добро на единъ човѣкъ, туй добро се отнася и за цѣлия свѣтъ. Дали останалитъ хора

ще разбератъ това нѣщо, или не, за Божествения свѣтъ е безразлично. Фактъ е, обаче, че отъ това добро се ползватъ всички. Затуй азъ казвамъ: да направишъ добро, това е единъ свещенъ актъ, защото по този начинъ ти прѣдизвиквашъ Бога да се прояви чрѣзъ насъ въ Неговата доброта, въ Неговата Любовь, въ Неговата Мъдростъ и въ Неговата Истина. Нѣма по великъ актъ отъ този, да направишъ едно добро! То значи, да заставишъ Бога да дѣйствува чрѣзъ тебъ. Щомъ Богъ подѣйствува, Той не прави доброто по лицепрятие, но Той прави добро за всички. И когато се направи това добро, всички възвишени същества взиматъ участие. И тъй, всѣка постѣпка, въ която небето не взима участие, е човѣшка, а всѣка постѣпка, въ която небето взима участие, е Божествена.

Другъ единъ отъ неджитѣ на ученицитѣ е отлагането. Запримѣрь, дойде нѣкой случай да направишъ добро, обаче казвашъ си: сега имамъ по важна работа, като я свърша, тогава ще направя доброто. Нѣма по велико дѣло въ свѣта отъ това, да направишъ доброто въ дадения случай. И тъй, доброто нѣма да ти отнеме много врѣме, но въ дадения случай това добро изисква щото умътъ ти, сърдцето ти, волята ти, душата ти, духътъ ти да бж-

дaтъ напълно ангажирани за момента, въ който трѣбва да извършишъ тази постѣпка. Ще ви представя едно малко изяснение върху въпроса. Представете си че вие идвате за последенъ пѣтъ на земята и въ това последно прераждане трѣбва да направите едно добро, съ което да заминете за другия свѣтъ. Представете си, че вие прѣдъ менъ трѣбва да направите това най-малко добро и да кажете най-малката истина. Зие, обаче, не кажете истината, а кажете нѣкоя лъжа и не направите това най-малко добро. Знаете ли какви ще бѣдатъ послѣдствіята, като дойдете следния пѣтъ на земята? — Вие ще дойдете като идиотъ въ този животъ и ще спънете вашето развитие. Тѣй щото, животътъ ни на земята не е играчка. Всѣка минута която изживѣваме въ сегашния си животъ е важна, защото тя опрѣдѣля положението ни за въ бѣдаще за хиляди години. Вие не можете да си играете съ живота. Вие не можете да кажете: азъ сѣга си имамъ работа ще върша това — онова, че послѣ ще му мисля за добри дѣла. Не, най-първо ти ще уредишъ отношенията си къмъ Бога, къмъ повисшитѣ същества, че послѣ ще уреждашъ земнитѣ си работи. Вие ще ми кажете: това не е философия, да не си уреждамъ на първо мѣсто земнитѣ работи. Какъ тѣй гладенъ нѣма да умра! Добрѣ, вие които сте много

умни, които знаете да философствувате, рѣшили сте да си направите въ София хубава, солидна къща. Дали сте вече на архитектъ да ви направи плана, започвате вече строежа, купили сте всичкия материалъ, но чувате по едно време, че неприятельтъ ви нахлува въ града съ своята артилерия. Какво ще правите? — Взимате си най-важнитѣ работи и то ако успѣете, и веднага избѣгвате нѣкъдѣ на безопасно мѣсто. Питамъ: защо не останете да си градите къщата. Нали имате друга философия? Нали казвате, трѣбва най-първо да уредите земнитѣ си работи? Защо бѣгате? Значи, при вида на видимия неприятель, напушате работата си на земята, а когато невидимиятъ свѣтъ ви каже да напуснете работата си, казвате ние сме сериозни хора! Кажете ми дѣ е сериозността ви? Това не е правилно разсуждение. Мислите ли, че Господъ не може да ви накара да прекратите вашата работа тукъ на земята? — Може. Както градите къщата си, едно землетресение въ петъ минути отгоре, ще срине до основи всичко онова, което сте съградили. Невидимиятъ свѣтъ може да направи всичко това, знаете ли вие? Всички градежи, всички постройки, всичко, което виждате наоколо си, той ще ги смъкне до основи, защо? — Ще накара хората да мислятъ правилно. Сега хората

мислят само за кжшитѣ си. Защо ви пратиѣ на земята? Разбирамѣ да отидете вечерно време за 1—2 часа на театърѣ, но целиятѣ день да прекарваме въ театърѣ не разбирамѣ

Сега, азѣ не искамѣ да идете въ другата крайностѣ, казвамѣ ви, да знаете, че и да градите кжщи, и да ядете, и да пѣете, и да учите, всички тия неща сѣ средства, упражнения, не сѣ вашата главна задача въ живота. Градишѣ кжща, нека ти бжде едно упражнение въ живота, но извънѣ тази кжща мисли, че за тебе, като душа има нещо по важно. Нѣкои хора морализиратѣ другитѣ, казватѣ имѣ, че трѣбва да живѣемѣ по Бога, но щомѣ имѣ дойде единѣ малѣкъ изпитѣ, не могатѣ да го издържатѣ. Можете ли да ми кажете, кой е най-малкиятѣ изпитѣ въ свѣта? Много е трудно да се отговори на този въпросѣ. Най-малкиятѣ изпитѣ е най-страшниятѣ, най-мѣжниятѣ, а най-голѣмиятѣ изпитѣ е най-лесниятѣ.

Да се върна къмѣ главната си мисль. Азѣ искамѣ всички вие да се стреснете, т. е. да мислите здраво, да се зароди у васѣ едно дълбоко желание да използвате ония възможности, които сега имате у васѣ и да се създаде помежду ви една благоприятна атмосфера. Каква атмосфера? — Любовна, хармонична атмосфера. Всички вие искате да пѣете хармонично,

но като сте ходили на Витоша, пили сте студена вода, та кашляте, гърлата ви сж прѣсипнали, хрип-кави. Сега най-първо, въ ума и сърцето на човѣка трѣбва да има топлина и свѣтлина. Азъ съмъ забѣлѣзвалъ въ свѣта и тукъ между ученицитѣ слѣднитѣ примери. Нѣкой човѣкъ е замисленъ, недоволенъ, кисель, като че всички наоколо му сж криви. Обаче, той се нахвърля върху нѣкого, надѣла го добръ, и този човѣкъ падне духомъ, а той е весель и засмѣнь. Питамъ: защо е сега засмѣнь? Защото, товарътъ, който ималъ, далъ да му го носи другъ нѣкой, а нему олекнало. Другиятъ сега е кисель. Като се умори и той, дава товара на друго лице. Най-сетнь, ако ти дадатъ да носишъ една раница, трѣбва ли да плачешъ за това? Съ плачь работа не става; мъжнотиитѣ не се прѣмахватъ съ плачь. Нѣкой казва, че се забатачилъ, понеже е тръгналъ на пѣть. Съ тази си философия вие мязате на единъ нашъ приятель отъ Варна, който прѣди 20 деня отишълъ на Мусала, обаче му се поискало да остане малко самъ, Остава самъ, качва се горѣ на Мусала и отъ тамъ слиза на Марицинитѣ езера. Потегля отъ тамъ, срѣща единъ дърварь и за по-сигурно го пита: дѣ е пѣтьтъ за Ситняково? Казва му: ще държишъ все лѣвата страна. Обаче той разбралъ, че на дѣсно трѣбва да

върви, затова хваща дѣсната страна и тукъ да стигне Ситняково, тамъ да стигне Ситняково, отишълъ чакъ въ Македония. Слѣдъ като вървѣлъ 24 часа, посрѣдъ нощъ вижда нѣкъдѣ далечъ свѣтина. Казалъ си: „Ситняково“ ще е това, обаче то излѣзло Якуруда. Четири дѣня обикалялъ, дотежало му вече замаяла му се главата и започналъ да вика, да се моли: молилъ се, викалъ своитѣ, викалъ Господа на помощъ, докато най-послѣ, слѣдъ четири-дневно странствуване изъ Македония, се върналъ назадъ въ София, и си казалъ: „Научихъ едно нѣщо, че човѣкъ самъ не трѣбва да ходи, другарь да си има“. Отъ тукъ азъ изваждамъ слѣдното правило: не хедете сами въ този свѣтъ: трѣбва да ви придружава или нѣкой ангелъ, или нѣкой светия или Господъ, сами нищо не може да изкарате. Разправя по-нататъкъ този приятель: чудното бѣше това, че слѣдъ като обикалялъ цѣли 24 часа, на другата сутринъ се намѣрихъ пакъ на сжщото мѣсто. Започнахъ да си мисля, привидение ли съмъ азъ, или действительно съмъ на земята. И тъй, сами въ този свѣтъ не трѣбва да ходимъ. Като ходишь самъ, най-страшното е това, че намѣсто въ Ситняково, ще идешъ въ Якуруда.

Въ Писанието се казва: „Въ доброто не трѣбва да има отлагане“. Да не мислите, че може да

направите добро само когато имате най-доброто разположение. Не чакайте да имате най-доброто разположение, за да направите нѣкое добро. Можете да направите нѣкое добро въ живота си въ врѣмето когато имате най-лошо разположение. Неразположенията въ насъ сж външни физически. Всички физически неразположения сж на физическия свѣтъ, тѣ не принадлежатъ на духовния свѣтъ. Ти си неразположенъ това неразположение се отнася до плътта. Обиди те нѣкой и ти се докачишъ, това е физическо проявление. Ти ударишъ съ камъкъ едно куче, но слѣдъ 2 – 3 дни като минешъ покрай него, то започва да те лае, казва ти: „Ти ме удари прѣди нѣколко деня, не искамъ да минавашъ отъ тукъ. И това куче се докача, както и ти. Тогава каква разлика има между туй куче и тебе? Обидата сжествува въ всички животни, но не е то нѣщо духовно. Слѣдователно, да помнимъ лошитѣ нѣща, това е животинско качество, а да помнимъ добритѣ нѣща и да забравяме лошитѣ, това е ангелско качество.

Сега вие ще ми кажете: какъ да забравимъ? Азъ ще ви кажа какъ да забравите. Напримѣръ вие напишете горѣ на дъската думата „мразя“. Качили сте умразата тъй високо и казвате: слушай, слѣзъ отъ тамъ! Вие ѝ заповѣдвате, но тя слиза ли? — Не

слиза. Умразата не слиза съ заповѣдь. Какво трѣбва да направите? — Да изтриете съ ржката си написаната отъ васъ дума „мразя“. Воля трѣбва, ржка трѣбва — нищо повече. Вие написвате съ своята ржка думата „мразя“, а послѣ съ думи казвате: искамъ да се махне тази дума отъ тамъ. Значи, вие ѝ заповѣдвате. Не, тази дума е написана отъ вашата ржка, и трѣбва да се изтрие пакъ, отъ вашата ржка, а не да ѝ се казва съ думи: слѣзъ долу! Съ думи тя не може да се махне, но съ ржка — може.

Ще ви дамъ другъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие мразите нѣкого, не искате да го видите, но започнете да градите една голѣма кжща, отъ 7 8 етажа, обаче забатачите съ 5 — 6 милиона лева и всичката ви честь виси на косъмъ, пропадате. Отивате въ една банка, въ друга, отъ тукъ поискате, отъ тамъ поискате, никой не ви дава. Най-послѣ дойде при васъ този човѣкъ, когото мразите и ви казва: „Стоянчо, какъ върви тази кжща? Забатачиѣхъ. „Азъ ти отпущамъ 10 милиона лева кредитъ, услужи си съ тѣхъ“. Питамъ: този човѣкъ можа ли съ 10-тъ милиона лева да заличи твоята умраза? — Можа. Тогава вие се разполагате къмъ този човѣкъ и му казвате: „Заповѣдайте въ дома ми. Поканвате го на гости, слагате му богата трапеза. Защо? Понеже то-

зи човѣкъ заличи умразата на дѣло. Слѣдователно, съ всѣка добра постѣпка въ свѣта, ние заличаваме умразата. Не е достатъчно само да кажете нѣкому „азъ те обичамъ, азъ съмъ готовъ за тебе и да умра“, но дѣла се изискватъ.

Друго нѣщо, което правитѣ е слѣдното: написватъ на дъската думата „любовъ“. Казватъ: гори ми сърцето за тебе. Утрѣ, обаче, като ви опитатъ любовта, сами виждате, че любовта ви не издържа. Едно отъ свойствата на любовта е, че тя всичко дава и всичко взима. Любовта никога не прави частична обмѣна. Единъ отъ великитѣ закони въ всѣки любовенъ актъ е този, че той обхваща всичко: всичко дава и всичко взима. За да се прояви Любовта въ тебе, трѣбва да ангажира и духътъ, и душата, и умътъ, и тѣлото, и сърцето ти. Не може ли да ги ангажира, не може да се прояви. Любовта е единъ Вожественъ актъ, който трѣбва да ангажира цѣлия човѣкъ, Всичко друго извънъ Любовта е външно проявление. но не и актъ на Любовта. И тогава, щомъ Любовта ангажира твоя духъ, ти си крѣпкъ; щомъ ангажира твоята душа, ти си неженъ, щомъ ангажира твоя умъ, ще имашъ свѣтлина; щомъ ангажира твоето сърце, ще имашъ топлина; щомъ ангажира твоята воля, ще

бждешъ изпълнителенъ. Следователно Любовта ангажира всички възможности, чрезъ които човѣкъ може да се прояви. Тогава вече нѣма нѣщо невъзможно въ свѣта. Кѣмъ кои хора проявява Богъ своята Любовъ? — Кѣмъ всѣчки, но главно кѣмъ онѣзи, на които духътъ, душата, умътъ, сърцето и волята сж готови. Това състояние на пълна готовность въ човѣка да възприеме Любовта, наричатъ „новораждане“. Това „новораждане“ не е обикновеното раждане. Новородилиятъ се човѣкъ нѣма да напусне земята, но той ще има онова правилно разбиране на живота, съ което ще може да се приспособява кѣмъ всички условия. Ученицитѣ на окултизма трѣбва да иматъ едно нѣщо прѣдъ видъ: великитѣ души като рѣшатъ да посѣтятъ земята, не се грижатъ за това, каква форма ще взематъ. Запримѣръ, нѣкой великъ духъ нѣкога може да ви посѣти въ формата на кристалъ, на нѣкой скжпоцѣненъ камѣкъ, или въ коя и да е друга форма. Вие може да носите на пръстена си съ години нѣкой възвишенъ духъ, безъ да подозирате това нѣщо. Той скрито поглежда прѣзъ скжпоцѣния камѣкъ на пръстена ви, ходи навсѣкждѣ съ васъ и като си свърши работата, напуска пръстена ви и си заминава. Следъ това вие изгубвате пръстена. Този духъ може да ви посѣти въ формата на

едно цвѣте, или въ формата на птичка, нѣкое животно, или най-сетнѣ може да ви посѣти въ формата на човѣкъ, на ангелъ — изобщо, въ каквато форма и да ви посѣти, за него е безразлично. Тѣй щото, когато се явяватъ великитѣ духове, вие не знаете, въ каква форма ще се явятъ.

Отъ тукъ азъ правя аналогия, какви трѣбва да бждатъ вашитѣ постѣпки. Вие въ това отношение трѣбва да учите закона. Едни отъ вашитѣ постѣпки трѣбва да иматъ формата на нѣкой скжпоцѣненъ камъкъ; други — въ формата на най-хубавото растение; трети — въ формата на птици или животни; четвърти — въ формата на човѣци; пети — въ формата на нѣкой ангелъ — изобщо въ различни форми. Тѣй че, споредъ случая ще избирате. Когато трѣбва да се проявите въ най-грубата материя, ще изберете формата на скжпоцѣнния камъкъ; когато трѣбва да дѣйствувате въ по-рѣдка материя, ще употребите формата на растения, ако трѣбва да действувате въ още по рѣдка материя ще употребите формата на животно, после ще употребите формата на човѣкъ и най-послѣ формата на нѣкой ангелъ. Това сж закони, които вие трѣбва да изучавате. Ако нѣкои нѣща ви сж неясни, вие очаквате знанието да ви дойде по наслѣдство. То нѣма да ви дойде по наслѣдство, но вие ще придобиете това знание отъ Бога или прѣмо, или косвено. Затуй именно прѣзъ всички вѣкове ученикътъ трѣбва да бжде

добър. Доброто е първата връзка въ живота. Безъ добро вие не може да добиете никакво знание. Познанието на доброто започва знанието. Познанието подразбира владане. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да познаешъ Бога“. Та казвамъ: ние трѣбва да правимъ добро, понеже безъ добро не може да се добие знанието. Само добриятъ човѣкъ може да има знания. Нѣкой ще каже: ами какъ тъй, падналитѣ дѹхове иматъ знания? Туй знание се дължи на тѣхната добрина, а тѣхнитѣ лоши постѣпки създадоха ада. Ония дѹхове, които останаха при Бога, създадоха рая. Слѣдователно, ние съ своитѣ добри постѣпки ще създадемъ връзкитѣ на знанието. Божественото знание пѣкъ ни е необходимо за Божествения, висшия животъ. Вие питате: защо трѣбва да направимъ тази връзка? — Трѣбва да направите тази връзка, за да придобиете Божественото знание, което ви е необходимо за живота. Значи, между добротата, знанието и живота има тѣсна връзка. Въ този животъ сж скрити всички възможности на вашето бждеще щастие. Вие искате да бждете щастливи, слѣдователно, въ живота ще намѣрите тия условия. Туй трѣбва да поставите като принципъ въ живота си. Нѣкой казва: и безъ добро може. Да, но ще отидешъ въ ада. Вие възразявате.

ние сами ще се качимъ, сами ще отидемъ въ рая. Да, може да се качите въ кѣщата на нѣкой банкеръ, но богати нѣма да станете. Тия положения въ васъ трѣбва да бждатъ строго опрѣдѣлени.

Всички философи, които сж писали това знание, сж ученици на ония философи, които стоятъ задъ сцената. Ония, които сж на сцената, не сж истинскитѣ философи. Задъ тѣхъ седатъ истинскитѣ философи. Въ бждеще вие ще видите, каква грамадна разлика има между това, което тѣ знаятъ и това, което се показва на сцената.

Прѣдставете си сега една такава постѣпка: вървимъ по пѣтя, азъ ви говоря нѣкои работи но въ вашия умъ остава едно съмнѣние. Вие се съмнѣвате въ моята искреностъ. Допуснете, обаче, че вие пѣтувате сами прѣзъ единъ зименъ день и вѣнъ има снѣгъ до колѣнѣ, но сте измръзнали толкова много, че не можете да продължите пѣтя си. Азъ ви намирамъ на пѣтя, занасямъ ви въ кѣши, услужвамъ ви и слѣдъ една седмица ви изпращамъ дома ви. Въ първия случай вие се съмнѣвате въ моето разположение къмъ васъ, въ готовността ми да ви услужвамъ, но въ този случай ще се съмнѣвате ли? Слѣдователно, красотата въ живота седи въ нашитѣ добри дѣла и постѣпки. Ние още не сме изявили своето добро въ свѣта. Защо? — Изискватъ се

специални условия, за да се прояви доброто. Всъкога нѣма условия за доброто, затова трѣбва да чакате. Много хора трѣбва да чакатъ съ години, докато имъ се даде случай да направятъ едно добро дѣло. Какво добро подразбирамъ? — Да направите такова едно добро, че безъ да искате, да ангажирате човѣка, на когото го правите. Веднѣжъ направено добро, никога не се забравя. То е написано на Божествената книга, понеже е любовенъ актъ, и като таквъ. той се помни въ Божествения свѣтъ за вѣчни врѣмена. Този духъ именно трѣбва да проникне въ всинца ви, да бждете герои, смѣли въ правене доброто.

Сега азъ ви описвамъ, какви трѣбва да бждатъ действията на Любовта, въ сравнение съ тия на съврѣмения свѣтъ. Съврѣмения философия, съврѣмения автори които пишатъ въ своитѣ романи за любовта, всичко това е отживѣло врѣмето си. Този езикъ, на който тѣ пишатъ, дръжте като прѣдговоръ на Любовта, но тя по таквъ начинъ не се проявява. Бждещитѣ герои нѣма да падатъ на земята, тѣхното сърце нѣма да гори, но ще бжде топло. Въ сърцата ви трѣбва да има топлина, а не горещина. Въ тѣхъ не трѣбва да става горение. Нѣкой казва: сърцето ми гори. Туй горение не е отъ Божественъ произходъ Божествената

Любовь съдържа въ себе си нѣжна, хубава топлинка, която носи животъ.

Като ви наблюдавамъ, виждамъ какъ се измѣнятъ лицата ви за нищо и никакво. Нѣкой седналъ, случило му се нѣщо дребно, малко и той си закла- тилъ главата. Това е актиорство. Когато страдашъ трѣбва да има нѣкаква голѣма причина. това азъ разбирамъ страдание. Вижете, колко сж смѣшни съврѣ- меннитѣ християни! Тѣ си окачили на врата едно малко кръстче отъ петъ сантиметра и казватъ: „Съ този кръстъ всичко побѣждаваме“. — Нищо не по- бѣждавате. Ами Христосъ такъвъ кръстъ ли носѣше? Христосъ носѣше голѣмъ кръстъ и не може да го изнесе. Той го носи до срѣдъ пѣтя и отъ тамъ на сетнѣ не можа да го носи, падна на земята заедно съ кръста. Не е лесно да се носи този кръстъ! Като туришъ този кръстъ на гърба си, де- сетъ пѣти ще се изпотишъ, до като го изнесешъ. Ако съврѣменнитѣ християни носѣха Христовия кръстъ, азъ съмъ съгласенъ съ това, че тѣ наистина стра- датъ, но тѣхнитѣ кръстчета сж такива, че една муха не можешъ да разпънешъ. Смѣшни сж тѣ Казватъ: „Турихъ кръста, но тежъкъ е този дървенъ кръстъ!“ Чакай да видимъ силата ти де, дали кръста е по- якъ, или ти. Азъ мисля, че дяволътъ лъже хората,

като имъ туря тия малки кръстчета, и ги кара да върватъ въ тѣхъ. Не, голѣмъ е кръстътъ, който трѣбва да носите. Който ще носи кръстъ, голѣмъ кръстъ трѣбва да носи! Въ Индия, когато прѣкарватъ нѣкои човѣкъ прѣзъ посвѣщение, подлагатъ го на изпитания, едно отъ които е слѣдното. Тѣ иматъ голѣми, каменни кръстове, на които заковатъ на грѣбъ този, когото ще посвѣщаватъ, и тъй прѣкарва цѣли три дни. Ако може да изтрае, ще се посвѣти, ако ли не, ще остане за другъ пѣтъ да го посвѣщаватъ. Та казвамъ: не се заблуждавайте съ вашитѣ малки мѣчнотии! Казалъ ти нѣкой една обидна дума, то е равно силно на това, че ти далъ едно малко кръстче. Азъ като те видя съ това малко кръстче, засмивамъ се. Иванъ Драгановъ казалъ на Петко Стояновъ една обидна дума. Какво означава това? — Турилъ му едно малко кръстче, и той казва: знаешъ ли какво голѣмо страдание имамъ? Когато ще дойде нѣкое страдание, нека да е голѣмо страдание, голѣмъ кръстъ, да знаешъ поне, че кръстъ носишъ. И ние не трѣбва да се лъжемъ. Когато страдашъ, трѣбва да се раздрусашъ цѣлото ти тѣло, душа, умъ, сърце, цѣлото ти естество, и като се намѣришъ въ тази тъмна нощъ, геройски да издържишъ! Изгубилъ си кѣща, жена, дѣца и приятели, всичко и си остпналъ най-послѣ съз-

съмъ самъ кажи въ себе си: „Богъ не може да се измѣни! Великото въ свѣта не може да се измѣни, а малкото въ свѣта не може да се поврѣди. Азъ съмъ малкото и нѣма да се поврѣдя, понеже Богъ не се измѣня. Слѣдователно, ние сме двама въ свѣта, Богъ и азъ всичко можемъ да направимъ“. Човѣкъ не може да се поврѣди, защото е малъкъ, а малкото прониква всичко.

Вие казвате: обзелъ ме е единъ дяволъ, че ме мъчи. Ами дявола кой го е обзелъ? Тебе дяволътъ те кара да съгрѣшавашъ, ами кой кара дявола? Всѣки е дяволъ самъ на себе си. Хората сж и дяволи, и ангели. Когато единъ човѣкъ иска да бѣде голѣмъ като Бога, той дяволъ става, а когато иска да стане силенъ, не побѣдимъ за злото, той става най-малъкъ, на мѣстото си е тогава. Ние трѣбва да станемъ много малки въ свѣта, да се смиримъ. Смирението е законъ на смаляване. Щомъ станемъ много малки, ние ще бѣдемъ непобѣдими. Щомъ си малъкъ, никой не може да те види, никой не може да те намѣри. Дѣ ще те намѣри? Ти си задъ сцената, всичко виждашъ, а тебе никой не вижда. Когато си невидимъ само, тогава можешъ да дѣйствувашъ какъ кто искашъ. Ние се стремимъ къмъ силата, нея трѣб-

ва да придобиемъ. Божествената сила седи въ малкиѣ добродѣтели. Това е законъ.

Сега, ако вие не усвоите този законъ каквито други планове и да имате, всичко ще рухне, всичко ще се събори, както е било до сега въ свѣта. Кой човѣшки, грандиозенъ планъ не е пропадналъ? Вие ще строите пирамиди една слѣдъ друга, както тази при Гизо, която показваше културата на човѣчеството. Можа ли тази пирамида да спаси Египетъ? — Не можа. Съврѣменното човѣчество има велики изобрѣтения, но тия нѣща можаха ли да го спасятъ? — Не. Спасението на човѣчеството седи въ друго нѣщо. Нѣкой отъ васъ ще каже: азъ за такива страдания ли съмъ роденъ? Не, азъ ви питамъ: кой отъ васъ е роденъ за страдания като Христовиѣ? За какви страдания сте родени, азъ мога да ви докажа. Какъ? — ще ви заржчаме голѣми кръстове като на Христа ще ги туримъ на гърба ви и ще кажемъ: „хайде сега къмъ Голгота, да видимъ можете ли да го носите“. Ако го носите до половината пътъ и не можете по-нататкъ да го носите, а се нуждаете отъ помощъ, вие все пакъ сте герой.

Та всинца вие трѣбва да се родите отново. Докато дойдете до новораждането, ще минете редъ изпътания, страдания. Азъ съмъ ви говорилъ толкова пъти

за страданията, но вие не можете да ги издържате. Вие не можете сами да рѣшите една задача. Даде ви учителът една задача, и вие току отивате да питате този, онзи, какъ да я рѣшите. Най-послѣ се намѣри нѣкой да ви я рѣши и вие я прѣписвате на готово. Оставате ли други да ви рѣшаватъ задачитѣ, вие никога не може да се научите да рѣшавате задачитѣ си. Вие сами трѣбва да се опитвате, да видите, колко задачи може да рѣшите. Ако останатъ 1 — 2 задачи нерешени, тогава попитайте нѣкой вашъ другаръ или учителя си, какъ да ги рѣшите. Половината отъ задачитѣ си, обаче сами трѣбва да рѣшите.

Вие казвате: ние сме хора отъ новото учение. Добрѣ, какви сж отличителнитѣ бѣлѣзи на новото учение? Азъ ще се спра нѣкой пжтъ да говоря конкретно, по какво се отличава новото учение, тъй както всѣко учение, всѣки животъ се отличава съ известно нѣщо. Запримѣрь у васъ се е развила грамадна енергия, която не използвате, вслѣдствие на което се явява между васъ несъгласие и нѣкои казватъ: несъгласие има между насъ. Да, азъ виждамъ това нѣщо. То се дължи на извѣстенъ психологически законъ. Вие, като не можете да пласирате разумно тази енергия въ васъ, започвате да се прѣдизвиквате едни други, по този начинъ вие търсите

изходенъ пътъ на тази енергия. Всѣки има енергия, иска да се прояви. За всѣки отъ васъ има мѣсто, прѣзъ което може да излѣзе. И всѣки трѣбва да излѣзе отъ своя пътъ. Слѣдователно, ученикътъ се учи въ училището, а възвишенитѣ духове се учатъ въ небето, и отъ тамъ слизатъ да работятъ на земята. Външниятъ свѣтъ е мѣстото, дѣто вие може да проявите вашето учение и да видите, доколко сте силни. Напримѣръ, вие срѣщате единъ човѣкъ, който не вѣрва въ Бога, а вие вѣрвате. Започвате да се разговаряте, Вие му казвате: хайде сега, можемъ ли да съберемъ вашето невѣрие и моята вѣра? Той има едно, вие имате сто. Събирате ги, ставатъ 101. Раздѣляте това число на 2 и получавате 50.5. Този човѣкъ ще види, че твоята вѣра прѣвъзхожда неговото невѣрие. Само по този начинъ може да се докаже на този приятелъ, дѣ е смисълътъ, въ вѣрата или въ невѣрието. Ето какъ бихъ му доказалъ азъ това нѣщо. Вѣрвимъ двамата. Азъ нося двѣ торби въ една-та нося праздно шише, а въ другата, пълно шише съ млѣко и малко захаръ въ него. Другиятъ не носи нищо съ себе си. Пѣтуваме и двамата, разговаряме се и азъ му казвамъ: знаешъ ли, че азъ нося и твоето учение? — И моето учение! Да, ще ти докажа. Изваждамъ празното шише и му казвамъ: то-

ва си ти. Отвори туй шише и вижъ, какво има въ него. Отваря той шишето, гледа, празно шише. Казва ми: азъ празно шише ли съмъ? Питамъ го; ако ти би ималъ сто хиляди лева, би ли ми далъ половината отъ тѣхъ? — Какъ ще ти дамъ, нали и за мене трѣбватъ? Добръ, ето моето учение, което почива на вѣрата. Изваждамъ пълното шише, изваждамъ двѣ чаши, една за него, една за мене, наливамъ въ тѣхъ млѣко, похапваме си и се разговаряме. Казвамъ му: за втори пѣтъ нека и твоето шише бѣде пълно! Ние двамата съ тебе си мязаме. Разликата е само въ това, че споредъ твоето невѣрие шишето ти е празно а моето пълно, иначе и ти си човѣкъ като мене, страдашъ, чувствувашъ, че имашъ празнота, че нѣщо ти не достига. Нѣкой казва, че душата му е празна. Всѣки човѣкъ, който чувствува въ себе си празнота, той е празно шише. Нѣкой младъ момѣкъ, или нѣкоя млада мома искатъ да ги обича нѣкой. Виждалъ съмъ нѣкой старъ, 80-годишенъ дѣдо, търси нѣкой да го обича — празно му е сърцето. Празното шише трѣбва да се напълни съ млѣко! Лошото не е въ това, че искаме да ни обичатъ, но въпросътъ е, кой трѣбва да ни обича. Не е лошо, че азъ искамъ да се топля на огъня, обаче тази топлина трѣбва да е жива, да внася животъ въ

мене. Не е лошо, че азъ искамъ знание, но туй знание трѣбва да даде онази свѣтина, която да разшири ума ми. Не е лошо че азъ търся любовъ, но тази любовъ трѣбва да внесе въ мене изобилень животъ, който да бжде полезенъ за всички.

Сега всички вие трѣбва да превъзможнете себе си. Казвалъ съмъ ви много пжти, че въ вашата душа сж вложени всички възможности и затова можете да постигнете всичко благородно и възвишено, което желаете. Нека започнатъ нѣкои отъ васъ да правятъ тия опити. Нѣкои отъ васъ правятъ такива опити, и нека продължаватъ. Нѣкои сте се спрѣли, колебаете се, да продължавате ли или не. Не се колебайте, работете безъ колебание! Вършете повече, говорете по малко! По-малко трѣбва да се говори, повече да се работи. Напримѣръ, какво може да се говори съ единъ бедень човѣкъ? На такъвъ човѣкъ изпратете му брашно, масло, дрешки за децата и после ще го запитате: какъ излѣзоха дрешките. обувката, шапката, хубаво ли седятъ? Брашното хубаво ли бѣше? Ето напримѣръ единъ разговоръ. Този човѣкъ ще каже: много хубаво бѣше и брашното, и дрѣхитѣ, и обувката, всичко излѣзе много хубаво. Вие отивате при нѣкого и го запитвате: отъ какво се нуждаешъ? — Отъ брашно. На тази дума на тази любовъ сега

вие трѣбва да заповѣдате. Ще напишете на дѣската думата „брашно“ (Ще го запиташъ пакъ: отъ какво се нуждаешъ? — Отъ обуца. Пакъ написвате на дѣската думата „обуца“. Казвате: азъ ще имамъ предъ видъ нуждитѣ ви, ще се погрижа за тѣхъ. Казвате, но не изпълнявате. Това е старото учение. Не, изпратете, всичкитя неща на този беденъ човѣкъ и после го срещнете да се разговаряте. Така трѣбва да бѣде споредъ новото учение. (Ще извършишъ и после ще говоришъ. А сега споредъ старото учение, ще се събератъ въ камарата, че ще говорятъ, ще прекарватъ закони, ще назначаватъ старши стражари, инспектори, учители, свещеници, че ще проповѣдватъ да се отворятъ сърцата на богатитѣ, че туй, че онуй. Но всичко това трѣбва да стане безъ никакви проповеди, безъ никакви уговаряния, а само на дѣло. Азъ не ви казвамъ да изпратите обуца на едно мѣсто, дрехи на друго, брашно на трето, защото ако вършите това нещо по моя заповѣдъ, вие вършите престѣпление. Ако е така, азъ самъ ще ги изпратя. Азъ съмъ достатъчно богатъ, да мога да изпратя на всички нуждающи се по едни обуца. Въпросътъ не въ това, че азъ не мога да ги изпратя, но ако азъ ги изпратя, ще станатъ още по-богатъ. Азъ искамъ и вие да станете бо-

гати, за това казвамъ: вложете капиталътъ, който имате! вложете го въ Божествената банка! Вие имате достатъчно знание Вложете го! Не се интересувайте само за себе си! Като работите за вашето самоусъвършенствуване, вие работите едновременно и за усъвършенствуването на цѣлия свѣтъ. Когато азъ работя за себе си, нѣмамъ предъ видъ само своята работа. Защо? Защото онази малка искра, която прави усилие да се запали, да се възпламени още повече, тя предава своята енергия на окръжаващитъ я и всички останали искри се възпламеняватъ и образуватъ обща топлина. Единъ день всички ние като придобиемъ Божественото въ насъ, тогава и цѣлиятъ свѣтъ ще стане Божественъ и всички ще се радваме въ пълнотата на Божествената Любовь. Вие живѣете, за да изнесете предъ свѣта тази Божествена свѣтлина и топлина. И тогава Богъ ще се прояви хармонично въ всички души. Всѣки единъ отъ васъ ще прояви Божията Любовь по особенъ начинъ. Всѣки единъ отъ васъ ще прояви Божията добродетель по особенъ начинъ. Това е красивото въ свѣта! Вие нѣма да направите доброто тъй, както азъ ще го направя, но по особенъ начинъ. Бсѣка душа има свой особенъ начинъ, по който може да прояви доброто въ свѣта. Това именно ще ви

повдигне. За да направите едно добро, нѣма да ви отнеме много врѣме, затуй не отлагайте момента да направите доброто. Отъ тази вечеръ започнете да се приготвяте да направите утрѣ едно добро. Хаиде да видимъ, колко души отъ васъ ще направятъ утрѣ по едно малко добро.

Една голѣма спънка за ученицитѣ е тѣхното малодушие. То произтича отъ едно физическо заблуждение. Човѣкъ, който е владалъ грамадно физическо благо, той често се самозаблуждава да мисли, че е силенъ: Запримѣрь, военниятъ до като носи шашка е силенъ, но безъ шашка е малодушенъ; банкерътъ до като кесията му е пълна, той е силенъ; писателятъ докато има перо е силенъ; сѣдията докато носи гер дана съ знака на правосѣдието на врата си е силенъ; пълководецътъ до като има войници задъ него е силенъ; но остане ли самъ, безъ никаква армия задъ себе си, е малодушенъ, нѣма сила. Значи, ние се самозаблуждаваме отъ нѣщо външно.

Нѣкой казва: азъ мога да направя това добро, но чакай да видя, има ли нѣкой, който ще подѣржа моето мнѣние. Не се заблуждавайте! Доброто, което вие ще направите, Богъ го подѣржа. Това е важното. Азъ не гледамъ, дали хората подѣржатъ това добро, но за мене е важно да направя туй, което Богъ

иска. За мене не сж хората мѣрило, но Богъ, важно е, дали Той би одобрилъ туй, което ще направя. Всѣко нѣщо, което иде отъ Бога, азъ ще го направя, не го ли направя, ще дойдатъ други, които ще го направятъ. То вече не се отнася до мене. Слѣдователно за да се прояви вашата сила, трѣбва да се освободите отъ физическитѣ заблуждения, отъ тоза да мислите, че сте силни. Силата ви трѣбва да лежи на такава основа, че нищо въ свѣта да не я разколебае, нищо да не я засегне, Каква е вашата сила, вие сами ще я видите. Като ви поставятъ на мжчения, онази отъ вашитѣ идеи, която изтърпи докрай, тя е вашето богатство, на нея ще разчитате. Туй, което може да се мѣни, то е прѣходно; то е случайно въ вашия животъ. Туй което остава неизмѣнно въ вашия животъ, на него ще разчитате.

Въ заблужденията, които се срещатъ въ съвременнитѣ хора има и слѣдната мисль. Още отъ старо врѣме, дори и до сега, хората сж мислили, че само стариятъ човѣкъ може да живѣе добѣрь, чистъ животъ, а не и младиятъ. Значи, младитѣ хора не сж за добрия животъ. Това е заблуждение! И младиятъ, и стариятъ човѣкъ могатъ да правятъ добро, могатъ да живѣятъ добѣрь животъ. Младиятъ човѣкъ ще направи доброто като младъ, а стариятъ — като старъ. До-

брото се отнася еднакво и за младия, и за стария. Не мислете, че като направите едно добро, като дадете нѣкому нѣщо, туй добро ще ви лиши отъ едно благо. Не, доброто ще ви повдигне въ очитѣ на когото и да е. Нима една добра постѣпка, едно добро което сте извършили, нѣма да зарадва онзи, който ви обича? — Ще се радва, вие ще бждете идеалъ за него. Момѣкъ или мома, които вършатъ добро, се повдигатъ единъ предъ другъ. Всѣки, който прави добро, става идеалъ за другитѣ. Защо? Защото Божественото проблѣсва вече въ него. Вие седите въ бездействие нѣкога и си казвате, че не може да направите добро, че то не е за васъ. Мислите ли така, вие сте на низѣкъ уровеньъ, вие сте на степенъта на животно. Това, показва, че вие не сте разбрали законитѣ на природата. Да направишъ добро, това подразбира знания. Дяволътъ лъже, като казва, че нѣма те знания. Дяволътъ излъга Ева, като ѝ каза, че нѣма знания, че не разбира законитѣ. Тя отпослѣ узна, че има Божествено начало въ себе си, че имаше знания, и нѣма какво да учи отъ плода. Какво научи като изяде този плодъ? Често, въ Индия, за да стане нѣкой човѣкъ ясновидецъ, употребяватъ нѣкакво упойтелно питие, като вино или друго нѣкое. Пийне 2 — 3 килограма вино и започва да вижда. Други пѣкъ упот-

рѣбяватъ нѣкои възбудителни средства като опиумъ и др., но всички тѣ сж изкуственни методи и врѣменни само. Когато човѣкъ има много да дава, става ясно-видецъ. Ще ви приведа единъ примеръ, за единъ американецъ какъ станалъ ясновидецъ. Той билъ голѣмъ богаташъ. Отива единъ день на ловъ за риби. Дохожда на едно мѣсто, дѣто имало контрабандисти, които пренасяли разни прѣдмети. Като видѣли този богаташъ, казали си: този човѣкъ трѣбва да е нѣкой човѣкъ на правителството, ние ще му дадемъ да разбере, какъ се лови риба. Хващатъ го, свързватъ го, турятъ го въ една пещера и започватъ да се съвещаватъ, да го убиятъ, или не. Обаче, като чулъ това, той отъ страхъ почувствувалъ че излѣзълъ отъ тѣлото си навънъ. Тѣ решили да свършатъ съ него. Приближава се единъ отъ тѣхъ къмъ него за да го убие, но вижда, че той умрѣлъ. Запитватъ се помежду си: като е умрѣлъ вече, да го оставимъ ли или да го хвърлимъ нѣкъдѣ. Духътъ му обаче, пазилъ тѣлото си. Единъ отъ контрабандиститѣ рѣшава да го хвърли и влиза въ пещерата, но като влиза въ пещерята, духътъ на умрѣлия му се явява, той се уплашва и избѣгва навънъ. Казва на другаритѣ си: „Оставете се, този иовѣкъ оживѣ“. Американецътъ самъ разправя цѣлата си история, какъ се мъчилъ да внуши да не хвърлятъ тѣлото му, казвалъ имъ: „Идете въ хотела, дѣто живѣя, тамъ ще ви

платятъ за менъ“. Като имъ говорилъ дълго време, наи-послѣ главатарьтъ казва: „Може би този човѣкъ да е нѣкой богаташъ, хайде да занесемъ тѣлото му въ града и да кажемъ, че сме го намѣрили, та да ни дадатъ нѣщо“. Занасятъ го въ града. Скоро извикватъ единъ докторъ. Пристига докторьтъ, иска да му въпръсне нѣкакво вещество за да не се разложи тѣлото му. Друга бѣля! Ако направи докторьтъ това нѣщо, не ще може да се върне въ тѣлото си. Духътъ му отива при единъ свой приятель и му казва: „Ще кажешъ на доктора, че нищо не плащамъ за балсамиране на тѣлото си“. Приятельтъ го разбралъ и казалъ на лѣкаря: „Нищо не плащамъ за балсамиране, оставете тѣлото свободно! Отива приятельтъ му да вземе тѣлото му отъ контрабандиститѣ, около 12 души, които продаватъ тѣлото му и го внасятъ въ стаята на хотела, дето живѣялъ. Какво било очудването на всички, когато едва що го внесли въ стаята, той станалъ, съживилъ се. Всички до единъ избѣгали навънъ. Той станалъ и разправилъ своята одисея. Казалъ: „Тежко е човѣкъ да живѣе въ другия свѣтъ!“ Човѣкъ трѣбва да разбира Божественитѣ закони! Ако човѣкъ не върви по Божествения пътъ, той е свързанъ съ редъ опасности: разбойници ще го хванатъ, послѣ лѣкаря ще го балсамира, тѣлото му ще про-

даватъ и т. н. Като минете презъ всички тия перипетии тъй ще се обезвѣрите, че при Бога не ще може да идете. Тъй ще ви балсамиратъ, че въ собственото си тѣло не ще може да влѣзете. Ще кажете: „Не плащамъ нищо за балсамиране“,

И тъй, нѣма да отлагате! При малкитѣ мъжнотии нѣма да отстъпвате, ще бждите смѣли и рѣшителни да направите най-малкото добро и това добро да носите за васъ и за вашитѣ ближни животъ, свѣтина и свобода. Слѣлователно въ всичкитѣ си постѣпки, трѣбва да почувствувате въ себе си свобода Тази реформа е потрѣбна за васъ. Нѣкои казватъ: отъ толкова години насамъ слѣдвамъ този пѣтъ и нищо не придобихъ.“ И още толкозъ години да ходите, нищо нѣма да придобиете, ако не направите най-малкото добро. Вие се помъчете да го направите, и ако не можете, елате при мене, азъ ще ви кажа, какъ да направите това най-малко добро. Азъ 'ще ви кажа единъ начинъ. Но менъ ще ми бѣде по-приятно, ако вие сами разрѣшите тази малка задача, понеже тя ще ви повдигне прѣдъ самитѣ васъ.

Когато умрѣ единъ човѣкъ, какво става съ него? — Всички негови длѣжници започватъ да дѣлятъ тѣлото му. Тъй, че когато хората започнатъ да се дѣлятъ, азъ мисля, че сж умрѣли. Хората се дѣ-

лять на категории. Когато тълата се делят едно от друго, те правят малки отклонения от своя път. Горът на Божественото дървче ви трябва да бъдете едно самостоятелно клонче, да проявите вашата самостоятелност, но ще черпите вашата енергия от енергията на това Божествено дърво. Същевременно ще бъдете малко, индивидуално клонче, на което може да се роди някой плод. Този плод ще бъде резултатът на усилието, което сте направили. Ето защо всички трябва да бъдете малки клончета, голъми клончета на това Божествено дърво, за да се роди нящо от васъ, Това е приятното въ живота Тази лоша миризма, която имате, трябва да изчезне, защото лошата миризма е признак на смърт Азъ бихъ желалъ да имате благоуханието на цвѣтята, аромата на плодоветъ и езика на Любовта. Езикътъ на всинца ви не трябва да бъде езикъ на разрушение, но езикъ на Любовта. Азъ ще съжелявамъ, ако отсега нататкъ чужъ някой, на когото езикътъ разрушава. Отъ тази вечеръ думитъ ви да бъдатъ думи съграждащи, думи на Любовъ, на Мъдростъ, на Истина, на Правда, на Добродѣтель, на Милосърдие, на въздържание, на кротостъ и тѣмъ подобни. Думитъ на всинца ви да внасятъ животъ Така трябва да бъде и между млади, и между стари. Всичко друго което на-

правите вѣнъ отъ туй, е отъ лукаваго. Тогава не може да имате Божественото благоволение ученици не може да бждете и никакво знание не може да имате. Всички може да направите доброто, защото въ сърцето на всѣки едного отъ васъ има добро. Не ставайте оржда на низшитѣ духове, да имъ слугувате да имъ ставате суфльори, и каквито драми сж написали, да ги представлявате. Ако искаме да представимъ една драма, ще поискаме отгорѣ, да ни дадатъ такава. И тѣ сж писали драми. Ако ще представимъ една драма, ще прѣдставимъ Божествена драма; ако е за поезия, ще вземемъ сюжеть отгорѣ, а свѣтътъ нека се занимава съ поезия отдолу

Послѣ, им нѣкои отъ васъ, които не знаятъ да се молятъ. И между младитѣ, и между старитѣ има такива. Да не могатъ да се молятъ? Ами че молитвата е първиятъ актъ, който всѣки трѣбва да знае. Молитвата е духовното дишане, на душата. Ако вие не знаете да дишате, какво ще излѣзе отъ васъ? Говоренето на физическото поле, това сж хрипове на гърлото. Когато хората иматъ достатъчно въздухъ, дишатъ правилно, равномерно. Има нѣкои хора, които като дишатъ, гласътъ имъ се чува. Тѣ иматъ астма. Искамъ въ школата всинца да се молите, то безъ хрипове, а съ онова свободно плавно дишане, тъй

да дишатъ, че като си туря ухото, да не се чува нищо Въздуха да влиза и да излиза гладко, тихо, като, че този човѣкъ е умрѣлъ. Това е правилно дишане! Когато човѣкъ се моли на Бога, благоухание да излиза отъ него, лицето му да сияе Въ такъвъ човѣкъ има знание, сила, мъдростъ, той се занимава съ най-великото въ свѣта. Като се молите нѣма да казвате, че сте, грѣшникъ, това сж елементарни работи, има други по-велики работи, за които трѣбва да се молите. Азъ бихъ се молилъ тъй: „Господи, моля Ти се, изпрати ми единъ ангелъ да ме научи какъ да направя най-малкото добро Да ме научи, какъ да проявя най-малкия актъ на Любовето, да ме научи най-малкото знание, да ме научи, какъ да дамъ на хората най-малката свобода, да проявя най-малкото милосърдие. Отъ тамъ ще започна азъ, а вие отивате при Господа и казвате. „Господи, не знаешъ ли, че азъ съмъ най-големата грѣшница?“ Господъ казва: „Тукъ не става въпросъ за грѣхове“. За ученицитѣ това не е въпросъ. Азъ мисля, че вие не сте грѣшници, но отсега нататъкъ може да правите грѣхове Ние ви приемаме въ училището като праведни хора и ви казваме: Ще се учите, ще посѣщавате редовно нѣма да лъжете. Не изпълнявате ли това, отсега нататъкъ може да съгрѣшите. Може да

сте направили най-големите грѣшки, но ние ви приехме въ училището като праведни. Дипломитѣ ви взехме, записахме ви въ училището, но отсега нататъкъ ако лавирате, може да минете за грѣшници. Нѣма да минете лесно. Вие искате да минете по лесния пътъ, но не може. Никакъвъ подкупъ, никаква праздна дума не се позволява. Отъ васъ се изисква учение, доброта, любовъ, и то каква любовъ? - Любовъ, която включва въ себе си всичко.

Сега вие ще кажете: „Учителътъ е говорилъ много пъти тъй. Не, за пръвъ пътъ ви говоря тази вечеръ така. Нали съмъ ви казвалъ, че водата, която тече отъ една и съща чешма, всѣкога е различна. Много пъти сте ме слушали, но тази вода е друга. Слѣдната недѣля ще ви говоря друго нѣщо, друга вода ще бѣде. Нѣма да ви говоря два пъти едно и също нѣщо. Силата, която дѣйствува чрѣзъ словото е друга, Богъ се проявява всѣки моментъ различно. Отъ невидимия свѣтъ ви желаятъ доброто, затова вие не трѣбва да отлагате учението нѣкое друго прѣбраждане. Може да се прѣродите и другъ пътъ, но ще останете въ 13-та сфера, а въ 13-та сфера ще имате копита, па ще имате и крила, ще имате муцуна, ще имате опашка, ще имате люспи, като рибитѣ и т. н. Питамъ: такова прѣбраждане струва ли?

Бихъ желалъ въ бждащия си животъ да сте растения отъ висша еволюция, да сте живи растения въ ангелския свѣтъ. Ще си зададете слѣдната задача: да минете отъ това си състояние въ друго, по-висше. Този е единъ важенъ моментъ за васъ, и всѣки може да го използва, всѣки има възможности въ себе си. Нѣкой вече сте минали въ по-горно състояние и сега ще продължавате, нѣма да се връщате назадъ. Слѣдъ васъ идватъ други, които не сж взели тази стѣпка. На тѣзи, които се колебаятъ, азъ казвамъ: влѣзте вътрѣ, нищо повече.

Сега теософитѣ казватъ: като се влѣзе прѣзъ тази врата, иде кармата, а тя била тежка. Щомъ сте пуснати веднѣжъ въ рая, влѣзте, не се плашете! Ако ангелитѣ, които пазятъ тази Божествена врата, съизволяватъ да те пуснатъ, влѣзъ, не се плаши! Важното е да те пуснатъ. Ако влѣзете, казвамъ: не заспивайте, защото ще дойде младоженецътъ, ще намѣри, че масло нѣмате, да запалите свѣтилницитѣ и ще се затвори вратата. Вие ще хлопате, но нѣма да ви пуснатъ. Бждете будни, защото посрѣдъ нощъ ще дойде младоженикътъ. Разбирате ли какво значи посрѣдъ нощъ? Онзи, който е буденъ, ще влѣзе, онзи, който не е, ще остане отвънъ. Азъ не желая да бждете отъ онѣзи, които ще останатъ навънъ.

Будни ще бъдете! Толкова време сте били будни, но ако заспите единъ часъ, ще останете назадъ, а това не струва. Тъй разгледанъ живота, има вече другъ смисълъ. Вие, обаче, нѣма да останете вънъ. Вие ще усѣтите въ себе си онази Божествена сила, онази младостъ, онази Божествена Любовь, Божествена Мъдростъ, Божествена Истина, Божествено благо и ще разберете въ какво седи дълбочината и широчината на този Божественъ животъ. Тогава вие ще минете отъ състояние на смъртъ, на ограниченостъ въ състояние на безсмъртие, на Божествена свобода.

И тъй, ще започнете съ този малъкъ актъ, да направите най малкото добро. Тази година ще започнете съ една връзка, защото всѣко добро, което сте направили, е връзка, която постепенно се усилва. Постоянно трѣбва да правите такива връзки, а не само веднѣжъ. Когато се даватъ условия, постоянно трѣбва да се използватъ и никога да не се изгубватъ.

Мото прѣзъ седмицата: Топлина на душата, свѣтлина на ума, нѣжностъ на душата и сила на духа. Това е, което желаемъ, Господъ да ни даде

Размишление.

ТЕМПЕРАМЕНТИТЪ.

3-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 29.X.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Темпераментитѣ.

Размишление.

Прочетоха се нѣколко работи върху темата: „Отличителнитѣ черти на физическия и духовенъ животъ.“

Тема за слѣдния пѣтъ: „Най-силното чувство въ човѣшката душа“.

Тази вечеръ ще ви говоря върху „темпераментитѣ на човѣка“.

Човѣкъ трѣбва да се проучава така, както сега го намираме, а не както е било неговото първоначално състояние. Ние не знаемъ, какво нѣщо е билъ човѣкътъ първоначално; ние не знаемъ, какво ще е за въ бѣдеще, Това сж нѣща, които можемъ да прѣдполагаме, но ние трѣбва да проучаваме човѣка тѣй, както го виждаме, както го знаемъ днесъ, а знае се човѣкъ, понеже всѣки отъ васъ е човѣкъ и знае нѣщата по себе си.

Нѣкой хора сж бързи, вървятъ по пѣтя бързо, лесно се движатъ. Други нѣкои сж бавни, едва се движатъ, клатятъ се като гемии. Защо е това разли-

чие? Нали*и единиятъ и другиятъ сж човѣци? Това сж малки прояви, но ние ще обърнемъ внимание на малкитѣ прояви. На какво се дължатъ тѣзи прояви? Защо нѣкой човѣкъ върви бързо, а другъ полека? Още отъ старо врѣме, щомъ нѣкой стане чорбаджия въ селото, той вече не върви бързо, започва да се движи бавно. Защо? — Работитѣ му сж уредени вече. Онзи човѣкъ пъкъ, на когото работитѣ не сж уредени, той върви бързо, стреми се. И единиятъ, и другиятъ не съзнаватъ кои сж подбудителнитѣ причини. Ако попиташъ единия, защо върви полека, той ще ти каже: всички отъ нашия родъ вървятъ така. Дѣдо ми, прадѣдо ми вървѣха така, и азъ не мога да се отклоня отъ своя пътъ. Това е въ моето естество, въ моето разположение, азъ не обичамъ бързия ходъ. Ако попиташъ другия, защо върви бързо, той ще ти каже: азъ не обичамъ да вървя полека, натурата ми е да вървя бързо. И единиятъ е правъ, и другиятъ е правъ

Още отъ старо врѣме, старитѣ окултисти алхимици сж опрѣдѣлили четири състояния на материята: твърдо, водно въздухообразно и огнено състояния. Отъ тѣзи четири състояния тѣ сж извадили четири темперамента на човѣка. Въ сегашната наука, като основни, най-важни елементи за живота

определят четири от тях, а именно: въглеродът, водородът, азотът и кислородът. Тъ не сж единственитъ важни елементи, но тъ се намиратъ въ по-голъмо количество въ природата. Тъзи четири елемента донѣждѣ съотвѣтствуватъ на четиритъ състояния на материята, които старитъ алхимици определятъ, както и на четиритъ темперамента въ човѣка. Тъ сж казвали, че въ човѣшката наука се срѣщатъ слѣднитъ четири темперамента: сангвинически, холерически, флегматически — нѣкой го наричатъ меланхолически и нервень или умственъ темпераментъ. Така сж класифицирали старитъ алхимици темпераментитъ въ човѣка, но тъ не сж обосновани на строго научни начала. Въ по-новитъ врѣмена, ученитъ хора на западъ намиратъ, че въ човѣка сжществуватъ само три темперамента, които почиватъ на три основни системи, сжществувачи въ човѣшкия организмъ. Първата система е тъй наречената жизнената система, въ която влизатъ кръвоносната система, дробоветъ, стомаха и жлѣзитъ. Отъ тази жизнена система тъ сж извадили жизнения темпераментъ, или тъй наречения видивния темпераментъ, отъ латинската дума „vitea“, която значи животъ, Слѣдъ това иде костната система, съ мускулитъ и лигаментитъ. тя е динамическата система. Отъ

тази система се образува двигателния или мотивния темпераментъ. И най-послѣ, имаме третия темпераментъ, нареченъ умственъ или нервнъ, съ прѣобладаващо влияние на мозъка и нервната система. Тъй че, когато въ тѣлото прѣобладаватъ силитѣ на ума, на мозъка, прѣобладава и нервната система. Тогава имаме хора съ умственъ темпераментъ, които се занимаватъ съ умственъ трудъ. Тѣ се интересуватъ отъ умствения свѣтъ. Всички онѣзи, у които прѣобладаватъ силитѣ на стомаха, гърдитѣ и кръвоноснитѣ съдове, сж хора повече на живота, на удоволствията, на свѣта. тѣ не обичатъ тежката работа. Повече стъ тѣхъ сж търговци, дипломати, актьори, а нѣкой художници. Хората съ мотивния темпераментъ сж най-дѣятелни. Отъ тѣхъ излизатъ военоначалници, генерали, водители на партии и др. Отъ тия три темперамента сж произлѣзли още четири. Първиятъ темпераментъ е родилъ други два. Отъ бѣлитѣ дробове се е създалъ сангвиническия, а отъ стомаха и жлѣзитѣ—флегматическия темпераментъ. Отъ мотивния темпераментъ, въ връзка съ жлъчния темпераментъ се е създалъ холерическия. Въ него прѣобладаващо влияние иматъ коститѣ, а донѣкъдъ нервната система, черния дробъ и жлъчката. Отъ умствения темпераментъ е произлѣзълъ нервния или ме-

ланхоличния темпераментъ. Тъй щото, има три основни темперамента и четири производни. Въ най-ново време, обаче, науката приема седемъ темперамента въ човѣка, които отговарятъ на седемгѣ системи въ него: мозъчна, мускулна, дихателна, кръвоносна, хранителна, очистителна и чувствителна.

Въ всѣки темпераментъ прѣобладаватъ извѣстни качества отъ материята. Споменахъ, че материята въ физическия свѣтъ се срѣща въ четири състояния, които понѣкога се проявяватъ въ човѣшките темпераменти.

Първиятъ темпераментъ, с а н г в и н и ч е с к и я е нареченъ още в ъ з д у х о о б р а з е н ъ. Нека химицитѣ кажатъ, кои сж важнитѣ свойства на въздуха. (—Той е въздухообразна смѣсь, която се състои главно отъ азотъ и кислородъ). Въ него влизатъ всички онѣзи вещества, на които е свойствено разрѣшението. Вслѣдствие на това, онѣзи хора, които иматъ сангвинически темпераментъ, иматъ свойството да се разширяватъ силно. Въ тѣхнитѣ мисли, чувства и дѣйствия има силно разширение. Тѣ сж експансивни, всѣкога прѣувеличаватъ нѣщата. Най-малката радостъ въ тѣхъ се силно изживѣва. Тѣ скачатъ, радватъ се като дѣца. Не се минава $1/2$ часъ слѣдъ това, въ тѣхъ става смѣна. Тѣ сж хора, подобни на врѣмето. Ще ги видишъ радостни, скръбни, слѣдъ това грѣмотевици, прахъ, всичко се смѣня бързо.

Вториятъ темпераментъ, тъй нареченъ ф л е г м а т и ч е с к и я т ъ, прѣобладаващо влияние въ него има водата. Понеже водата не е тъй подвижна, както въздуха, хората съ такъвъ темпераментъ сжщо така не сж много подвижни. Водата е подвижна само когато има наклонъ. Тѣзи хора се отличаватъ съ студенина и мудность, въ тѣхъ прѣобладава водното състояние. Изобщо тѣ обичатъ жидкитѣ, течнитѣ вещества. Хора, съ такъвъ темпераментъ сж хладнокрѣвни, самообладанието е силно развито въ тѣхъ. Нѣкои отъ тѣхъ сж много мързеливи. За такива хора турцитѣ казватъ: „И свѣтътъ да изгори, тѣ не искатъ да знаятъ.“ Турцитѣ иматъ много анекдоти за тѣхъ. Въ Цариградъ имало много такива хора, съ този темпераментъ наречени „тембели“, които били на разноски на Султана, той се грижилъ за прѣхраната имъ. Обаче, въ скоро врѣме се наплодили толкова много тембели, че султанътъ се видѣлъ въ чудо. Извиква своя везиръ и го пита: „Какъ да се освободимъ отъ тѣзи хора, които не сж толкова умни, а съставляватъ товаръ на хазната?“ Везирътъ отговорилъ: „Ще запалимъ тембелхането да гори, и колкото души отъ тѣхъ останатъ въ това врѣме, когато гори, тѣ сж истенскитѣ, тембели за тѣхъ ще оставимъ извѣстенъ приходъ. Тия отъ тѣхъ, които избѣгатъ, ще пратимъ на работа.“ И дѣйстви-

гелно, запалили тембелхането. Всички се разбѣгали, съ изключение на двама. Единиятъ отъ тѣхъ казва на другия: „Хайде да бѣгаме, тембелхането гори!“ Другия му отговаря: „Какъ не те мързи да говоришъ!“ Отъ една страна това хладнокръвие е добро нѣщо. Така постѣпвайте и вие. Като ви дойде нѣкоя беля, кажете на този, който ви говори: какъ не те мързи да говоришъ! Иначе, онзи, който иска да урегулира своя темпераментъ, трѣбва да научи свойствата на водата. Главнитѣ съставни елементи на водата, сѫ водородъ и кислородъ.

Третиятъ темпераментъ е холерическиятъ, дѣто прѣобладаващо влияние има жлъчката, черния дробъ, нервната система и коститѣ. Хора съ такъвъ темпераментъ по нѣкой пѣтъ сѫ високи, съ черни коси, много енергични, изобщо динамически. Въ тѣхъ прѣобладава вжглорода. Значи, има натрупване на вжглородни вещества, които като се запалятъ, прѣдизвикватъ пожаръ. Човѣкъ трѣбва да пази да не се запалятъ тия вещества. Тѣзи горителни материали сѫ като сухи клечки. Запалятъ ли се, трѣбва да стоишъ далечъ.

Най-после иде меланхоличниятъ темпераментъ съ прѣобладаващо влияние на нервната система. Въ този темпераментъ има огънь. Хора съ

такъв темпераментъ сж въ постоянни вътрѣшни безпокойствия; вътрѣшнитѣ процеси не ставатъ правилно въ тѣхъ, вслѣдствие на което се образува повече топлина. Въ този темпераментъ нѣма достатъчно азотъ, който да регулира горенето. Нѣкои казватъ, че азотътъ спира живота. Не, азотътъ регулира горенето. Той не дава възможностъ да се прояви живота изведнѣжъ. Ако животътъ се прояви изведнѣжъ, човѣкъ бързо ще се изтощи, затова животътъ трѣбва да се проявява постепенно. Да допуснемъ, че въ вашето естество се набератъ повече динамически сили, какво става? — Явява се, значи, повече кислородъ, който усилюва дѣятелността, усилюва живота и човѣкъ става активенъ въ своитѣ мисли, желанія и дѣйствия. Той скача, радва се, но тази радостъ е прѣходна. Тази радостъ е както когато нѣкой човѣкъ пийне малко винце, или спечели пари. Тукъ азотътъ е необходимъ като регулаторъ. Меланхолията се явява у хора, които иматъ чрезмѣрни желанія. Крайно меланхоличнитѣ хора сж крайно амбициозни. Тѣ сж меланхолични, защото желаніята имъ не могатъ да се осъществятъ. Напримѣръ, у нѣкой хора се явява желание да станатъ светии. Това не е желание на душата имъ, а желание да блѣснатъ прѣдъ хората. Това не е онзи вътрѣшенъ огънь на

душата, не е онзи Божественъ огънь, който произлиза отъ дълбочината на съзнанието, отъ нѣкакво убѣждение. Азъ различавамъ въ свѣта два вида огънь. Като се запалишъ отъ единия огънь, горишъ и изгаряшъ, а като се запалишъ отъ другия, горишъ и не изгаряшъ. Напримѣръ, тази вътрешна топлина, която е у насъ отъ която не се изгаря, тя е естествената топлина на организма ни, 36° — 37° която придава една приятностъ Докато сме въ здравословно състояние, тази топлина е приятна, но щомъ се набератъ въ насъ ненужни енергии, явява се една неестествена топлина, при която се започватъ химически реакции, явява се възпаление, при което температурата се повишава на 40 — 41°, става триене между клѣтките и нервната система се разстройва, т. е. онѣзи сждове, които служатъ въ организма като проводници на живота се блокирватъ, задушаватъ, и ние казваме, че тия хора умиратъ отъ задушаване. При това задушаване, става едно напрѣжение въ нервната система и човѣкъ умира. Затова, най-първо се изисква човѣкъ да се изпоти, за да се отворятъ тия сждове и така да се спаси. Само чрѣзъ изпотяване тѣлото ще дойде въ своето естествено състояние.

Сега, мнозина отъ васъ искатъ да урегулиратъ живота си и казватъ: — Господъ ще уреди всичко.

Не само че Господъ ще уреди всичко, но Той е уредилъ всичко. Господъ нѣма да ходи по нашитѣ умове. Какво мислимъ ние е едно нѣщо, а какво мисли Господъ, това е друго нѣщо. Ние които сме дошли на земята като ученици да ходимъ по ума на Бога, ще изпълняваме неговитѣ закони. Тѣзи закони нѣма да се измѣнятъ заради насъ. Ние мислимъ, че тѣзи закони могатъ да се измѣняватъ заради насъ, но не е така, и затова виждаме, че по нѣкога тѣ носятъ за насъ нѣщо добро, а по нѣкога зло. Когато сме въ хармония съ тѣхъ, носятъ нѣщо добро, когато сме въ разрѣзъ съ тѣхъ, носятъ нѣщо лошо за насъ. Слѣдователно, всѣки ще има въ организма си толкова кислородъ, колкото е необходимо за горенето; толкова азотъ, колкото е необходимо за урегилване на живота; толкова вжглеродъ, колкото е необходимо за гориво на организма и толкова водородъ, колкото е необходимо за влага на организма. Значи, нѣма да желаете по-вече земя, нито повече ниви, нито повече жито. Така е за онѣзи, които разбиратъ живота.

Ние говоримъ сега за ученика, който разбира живота, защото всѣка една идея, всѣка една мисль въ духовния свѣтъ има своя тежестъ и може да се прѣтегли. Всѣка ваша мисль, за която вие мислите,

че безъ тяжесть, при ония чувствителни вѣзни тя може да се прѣтегли, има своя специфична тяжесть. Ако имате една любовна мисжль, и тя си има своя тяжесть, защото и силитѣ могатъ да се теглятъ; могатъ да се опредѣлятъ и качествата на силитѣ, които действуватъ въ мислитѣ. Та каквото чувство, каквото мисжль и да имате, тѣ се опрѣдѣлятъ споредъ действащитѣ въ тѣхъ сили. Казвате: мисжльта е нищо. Не, не е нищо, тя има динамическа сила, има тяжесть, има извѣстно сжотношение. Мисжльта може да действува равномѣрно, безъ да става каква и да е експлозия. Има, мисли, които могатъ да предизвикатъ експлозия. Ако въ нѣкоя ваша мисжль се изгуби азота, тя става взривна. Азотътъ е, който урегулирва силитѣ на мисжльта, на живота. Това не е споредъ сегашната химия, но споредъ старитѣ алхимици, които считатъ азота за единъ отъ най-старитѣ елементи, отъ най-уравновѣсенитѣ затова въ него нѣма тѣзи прѣходни състояния, както въ другитѣ елементи. Той е много консервативенъ. Въ него нѣщата ставатъ систематично, плавно, той ресулира всички други елементи. Казахме, че тази сила, която се съдържа въ азота, е свързана съ нервната система и съ мозъка. Ето защо, щомъ почне да се намалява или да се губи азота, въ ума на хората се заражда едно безпокой-

ствие. Това, че някои хора полудѣватъ, или получаватъ апоплексически удари, се дължи на липсата на азотъ, липса на неговитѣ сили въ мозъчното вещество, вслѣдствие на което се изгубва равновѣсието на организма. Щомъ се изгуби равновѣсието, кръвообращението вече не става правилно въ мозъка, явява се приливъ на повече кръвъ въ главата, която кръвъ като не може да се отегли назадъ, блокирва известни центрове на мозъка, предизвиква ударъ и тия блокирани органи се парализирватъ.

Та първото важно нѣщо за насъ: ще знаете, че силата на вашия животъ зависи отъ състоянието на вашия мозъкъ. Не е важно, какво е състоянието на външния свѣтъ, важно е състоянието на вашия мозъкъ — отъ него зависи вашето бъдаще. Вие ще ми възразите: не, отъ моя духъ зависи моя животъ. Добрѣ, но твоятъ духъ може да се прояви само чрѣзъ твоитѣ здрави рѣцѣ и крака. Ако се отрѣжатъ рѣцѣтъ и краката ти, какво ще остане? Първиятъ органъ, чрѣзъ който може да се прояви човѣшкиятъ духъ, това е мозъкътъ. Слѣдователно, вие ще пазите този единственъ органъ, чрѣзъ който може да се проявявате, нѣма да излизате отъ него, нѣма да го залагате на никѣдъ, нѣма да разрушавате туй красивото въ мозъка си. Запри-

мърз, имате едно гнѣвно състояние: Казвате: какво отъ това, че съмъ гневѣнъ? Да, но задъ ушитѣ въ васъ става силно прииждане на кръвь, вие се силно зачервявате. Щомъ придойде толкова много кръвь въ мозъка, събуждатъ се извѣстни разрушителни сили и тогава виждаме много хора въ такова гнѣвно състояние чупятъ прозорци, блъскатъ врати и като изразходватъ тази енергия, казватъ: азъ съмъ малко нервенъ, малко съмъ възбуденъ. Не, ти си допусналъ да се прояви въ тебе единъ разрушителенъ центъръ. Така е и въ врѣме на война. Като се възбуди единъ разрушителенъ центъръ, става търкане между въглероднитѣ частици и тѣ се запалватъ. Така се образува въ организма това неестествено горене. Затуй, когато човѣкъ се разгнѣви, усѣща нѣкакъвъ огънь на сърцето си. Не мислете, че съ тѣзи разгнѣвявания, викания вие ще оправите живота. Вие имате единъ слуга, когото биете, карате му се, заплашвате го, но единъ день и той ще стане уменъ като васъ и ще ви набие. Бащата може да бие дѣтето си и то да плаче, но единъ день то ще стане голѣмъ момъкъ и нѣма да плаче вече. Азъ виждамъ: нѣкое малко дѣте порастнало, станало момъкъ на 25 години, хване баща си, поразтърси го малко и му казва: татко, я седни тукъ! Бащата сѣда. Синътъ му казва: „Свѣтътъ

не се управлява съ сила, но съ умъ. Азъ не съмъ говедо да ме биешъ. Кажй ми съ думи, ще те разбира, а не да ме налагашъ съ тояга. Ще ме извинишъ, но ти трѣбва да измѣнишъ правилата, законитѣ на своята държава, на своята камара. Ти ще прѣкарашъ малко по-миролюбиви закони“. Синътъ си извоюва правата, а мъжътъ казва на жена си: „Бабо, нашиятъ синъ не се покорява, както по-рано. Нѣма да бжде по-старому вече. Днесъ ме хвана, разтърси ме малко“. Разтърсили го! Писанието казва: „Когото Богъ обича, наказва го“. Наказанието има смисълъ. Богъ наказва само разумнитѣ хора, безумнитѣ никога не наказва. Безумнитѣ хора ги тѣпчатъ само—нищо повече. Може да се наказва само умниятъ човѣкъ.

Казвамъ: въ тия състояния вие трѣбва да опрѣдѣлите, какъвъ темпераментъ сте, какви вещества прѣобладаватъ у васъ. Ако прѣобладава въглерода, вие ще имате ламтежъ къмъ материалния свѣтъ, вие ще имате чрѣзмѣрни желания и много материя натрупана, но трѣбва да знаете, че това е едно неестествено състояние. Ако не се пазите, нѣма да се мине дълго врѣме и знаете ли какво ще стане съ васъ? — Благоутробието ви ще изкочи, гърдитѣ ви ще изпжкнатъ, навсѣкждѣ ще имате натрупване, отлагане на материя, и ще бждете като нѣкое прасе. Всички

ще мислятъ за васъ, че сте много разположени, но това не е нищо друго освѣнъ натрупване на излишни материали. Но виждашъ, дойде слѣдъ врѣме нѣкоя болестъ, смъкнала този човѣкъ. Пълнитѣ хора изобщо не могатъ да издържатъ. Слабитѣ хора издържатъ повече. Пълнитѣ хора не могатъ да издържатъ и въ духовно отношение, защото духовниятъ животъ, въ който сте влѣзли, изисква единъ уравнивъсенъ организъмъ, съ единъ мозъкъ отъ най-финна, еластична, пѣргава материя, издържливъ на всички напори въ живота; същеврѣменно се изисква една отлична дихателна система, единъ стомахъ, който да функционира правилно, да приема малко храна, която да обработва и да използва правилно. И най-послѣ, коститѣ и мускулитѣ му да бждатъ така подвижни, че да свършватъ всѣка работа съ най-малко разноси.

Ние съврѣменнитѣ хора, които не разбираме този законъ, работимъ много. Нѣкой казва: азъ днесъ работихъ 12 часа. Да се работи 12 часа, това е заблуждение! Тази работа за 12 часа въ същностъ е работа само за 3 часа. Но като работишъ при неразположение на духа, разбира се, че ще работишъ много. Онзи кроячъ шие нѣщо, развалилъ го. Шие разпаря, шие—разпаря, и най-послѣ казва: тѣзи дре-

хи работилъ цѣли три дни, скжпо ми струватъ тия три дни. Да, при неразположение на духа работитѣ се усложняватъ. Това е при писане поезия, и при свирене, при всички работи изобщо — не се успѣва. Ние сега сме направили живота си нехармониченъ, вслѣдствие на тази дисхармония, която съществува вътрѣ въ насъ. Дойде нѣкой, казва: азъ съмъ хладнокрѣвенъ човѣкъ. Какво подразбира той подъ хладнокрѣвие? Хладнокрѣвниятъ човѣкъ е синонимъ на разумния човѣкъ. Въ какъвъ смисълъ? — Разумниятъ човѣкъ не може да се изненада отъ нищо. Той е прѣдвидливъ въ всички случаи. Разумниятъ човѣкъ, ако е земледѣлецъ, нѣма да остави житото си неотжпкано, неожжено.

Сега ще направя едно малко сравнение, да видите, какъ разнитѣ хора правятъ погрѣшки. Нѣкой запитва: ами не трѣбва ли да имаме едно малко удоволствие въ живота си? Азъ обяснявамъ това нѣщо по слѣдния начинъ. Прѣдставете си двама слуги, които живѣятъ при единъ много добъръ господарь, който има пълно довѣрие въ тѣхъ. Тѣ се много обичатъ. Праща ги господарьтъ имъ на нивата да оратъ, но цѣлиятъ день тѣ си говорятъ за любовь и не оратъ, нивата остава неразорана. Връщатъ се дома си, господарьтъ ги пита: „Изорахте ли нивата?“

— Изорахме я. Господарът не провѣрява, вѣрва ги. На другия день той ги праща да посѣят нивата. Отиватъ тѣ, но цѣлиятъ день пакъ си говорятъ за любовь. Връщатъ се. „Посѣхте ли нивата?“ — Посѣхме я. Нищо не сж посѣли, цѣль день се разговаряли. Послѣ ги праща да я оплѣвятъ, слѣдъ врѣме да я пожънатъ, но тѣ си приказвали пакъ за любовь, нищо не работили. „Ожънахте ли житото?“ — Ожънахме го. Не, нищо не сж направили тѣ. Най-послѣ нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбватъ тия работи, ние и безъ хлѣбъ можемъ. Добрѣ, дайте ми примѣръ, дѣто нѣкои духовни хора могатъ да живѣятъ 80 дни безъ хлѣбъ. Вие казвате: Христосъ е прѣкаралъ 40 дни постъ. Оставете Христа, покажете ми нѣкои духовни хора, които да сж гладували толкова врѣме и да не отслабнатъ, да останатъ пакъ така здрави, съ червени лица, каквито сж били по-рано. Значи Богъ е създалъ човѣка така, че трѣбва да яде, защото яденето има смисълъ. Яденето е любовь. Когато човѣкъ яде, безъ да разбира смисъла на яденето, той върши прѣстѣпление. Нѣкой казватъ: трѣбва да се яде много. Колко трѣбва да яде? Единъ чувалъ ли? Единъ слонъ изяжда петъ крини оризъ. Смѣтали ли сте, какво е отношението по тежина между слона и човѣка? Кажете ми тогава, какво е отношението

между храната на слона и на човѣка, като имате прѣдъ видъ тѣхната тежестъ? Нѣкой подѣржатъ, че ние трѣбва да ядемъ много. Хубаво, колко хиляди мухи могатъ да се нахранятъ съ единъ човѣшки обѣдъ? Аз мисля, че съ този обѣдъ ще се нахранятъ повече отъ 200,000 мухи и пакъ ще остане нѣщо отъ яденето. Питамъ тогава: коя е нормата, която опрѣдѣля, кой колко трѣбва да яде? Ако се събератъ слона, човѣка, мухата и пчелата, по колко трѣбва да яде всѣки отъ тѣхъ? Опрѣдѣлено е, колко трѣбва да яде единъ човѣкъ. Сегашнитѣ учени хора сж опрѣдѣлили, каква храна и по колко храна трѣбва да се яде отъ тази или отъ онази, за да се навакса еди-коя си изгубена енергия. Ако туй е вѣрно, добрѣ е тогава. Питамъ: онѣзи млѣкопитающи, които пасатъ само трѣва, и онѣзи животни, които живѣятъ на сѣверъ и се хранятъ пакъ само съ трѣва, дѣ намиратъ различнитѣ елементи, необходими за организма си? Значи, въ трѣвата се намиратъ всички необходими елементи за подѣржане на организма. Ако ние знаехме какъ да употребяваме храната, нѣмаше да ни трѣбва абсолютно никаква друга храна, освѣнъ житото. Да знаешъ какъ да се хранишъ съ жито, трѣбва да знаешъ, какъ да измѣняшъ своитѣ състояния. Като се хранишъ всѣки день съ жито, нѣма

да имашъ едно и сѣщо състояние. Като промѣняшъ своето състояние, ти ще привличашъ всички онѣзи елементи, които се съдържатъ въ житото. Да допуснемъ, че искашъ да извлѣчешъ елементи за умаси. Какво ще направишъ? — Ще впрегнешъ азотнитѣ вещества на работа, като мислишъ постоянно за духовния свѣтъ, за Бога на Любовета Само така ще извлѣчешъ тия необходими за тебъ елементи отъ житото, които слънцето е вложило въ него. Ако искашъ да извлѣчешъ енергия за чувствата си, за сърцето си, ще впрегнешъ кислорода на работа. Защо? Защото въ дробовѣтъ, при процеса на дишането се образува това приятно горене. Не се тревожете, но впрегнете на работа въ себе си тѣзи благородни чувства, които могатъ да ви повдигнатъ Ще мислите, че всичко въ свѣта е хармония, че всичко, което става е хармонично. И въ болести, и въ страдания, и въ смъртъ, и въ землетресения — въ всичко ще виждате Божията Любовь. Като разглеждате нѣщата така, не може да не извлѣчете отъ житото всички онѣзи елементи, необходими за вашитѣ чувства. Онзи човѣкъ, който разсъждава, защо Господъ създаде свѣта така, а не иначе, той е анормаленъ — нищо повече. Слѣдователно, ние нѣма да изучаваме свѣта въ неговата анормалностъ,

а щ е г о и з у ч а в а м е в ъ н е г о в о т о е с т е с т в е н о и Б о ж е с т в е н о с ѳ с т о я н и е . А н о р м а л н о т о с ѳ с т о я н и е е л а к о м и я т а н а ч о в ѳ ш к и я ж и в о т ѳ . Н и е с е с т р е м и м ѳ к ѳ м ѳ п о в е ч е ж и в о т ѳ , а с ѳ щ е в р ѳ м е н н о и з г у б в а м е и т о з и , к о и т о и м а м е О н з и , к о и т о и з и с к в а м н о г о ж и в о т ѳ , и з г у б в а и м а л к и я с и ж и в о т ѳ . А з ѳ с ѳ м ѳ н а б л ю д а в а л ѳ т и я н ѳ щ а , с л ѳ д и л ѳ с ѳ м ѳ и т ѳ х н а т а с т а т и с т и к а . К о л к о с л у ч а и с ѳ м ѳ н а б л ю д а в а л ѳ в ѳ ж и в о т а ! Е д и н ѳ г о с п о д и н ѳ о т ѳ П л о м е н ѳ к а з в а ш е : а з ѳ щ е ж и в ѳ я 200 г о д и н и . Н о ч о в ѳ к ѳ у м р ѳ с л ѳ д ѳ д ѳ в ѳ г о д и н и . Ж и в о т ѳ т ѳ н е л а к о м и я т а . З а д а з а п а з и ш ѳ ж и в о т а с и , т р ѳ б а б л а г о д а р е н ѳ n а m а л к и я ж и в о т ѳ к о и т о и м а ж и в о т ѳ т ѳ с е д и в ѳ п ѳ р в и ч н и я ж и в о т ѳ n а к л ѳ т и ѳ т к и т ѳ v ѳ ч о в ѳ ш к и я o р г а н и з ѳ м ѳ n е u м и р а , а t ѳ c и o т и в а т ѳ n а c в о е т о m ѳ с т о . ч о в ѳ к ѳ u м р е , k л ѳ t k и t ѳ o t ѳ n e г o в o т o t ѳ л o . З а п о ч в а т ѳ d a ж и в ѳ я т ѳ c в o я п ѳ р в и ч е н ѳ ж и в o т ѳ . С ѳ щ о т о e и c ѳ n а ш и т ѳ ч у в с т в a . И т e o c o ф и т ѳ p o к a p в а т ѳ e д н a п o д o б н a т e o p и я , ч e ч o в ѳ к ѳ т ѳ м o ж e d a y м p e , t e n e г o в o т o c ѳ х в а щ а н e z a n ѳ щ a т a , n o n e г o в и т ѳ ч у в с т в a п o c т o я н н o п p o д ѳ л ж а в а т ѳ ж и в o т a c и з a щ o т o ч у в с т в a т a n a ч o в ѳ k a c ѳ с т a в л я в а т ѳ n e г o в и я ж и в o т ѳ . Д o k a т o ч o в ѳ k ѳ k o н т p o л и p a в c и ч к и c в o и k л ѳ т k и , т o й ж и в ѳ e , n o k o г a т o z a г y б и t o з и k o н т p o л ѳ , v ѳ n e г o c e z a п o ч в a o б p a т e н ѳ p o ц e c ѳ .

Та когато казваме, че трѣбва да живѣемъ единъ чистъ и святъ животъ, подразбираме онзи правилень животъ, онѣзи правилни мисли. Ако искате да живѣете въ духовния свѣтъ, темпераментитѣ си и тамъ ще носите. Не мислете, че тамъ нѣма темпераменти, че тамъ нѣма особени състояния, та ще може да се освободите отъ тѣхъ. Въ духовния свѣтъ ще има още по финни състояния на човѣшкия духъ. Изобщо, много окултисти твърдятъ, че въ духовния свѣтъ има еднообразие. Не, тѣ не сж ходили въ духовния свѣтъ да видятъ че тамъ има разнообразие хиляди пѣти по голѣмо отъ това на земята. Ако единъ човѣкъ отъ този свѣтъ отиде въ онзи, той нѣма да види разнообразието, а — еднообразието. Какъ си прѣдставлявате духовния свѣтъ? Азъ съмъ говорилъ съ много стари българи, питалъ съмъ ги, какъ си го прѣдставляватъ. Тѣ си го прѣдставляватъ, като свѣтъ на абсолютно мълчание, дѣто всички хора седятъ и мълчатъ, и всѣка душа си мисли за себе си, за онова, което е правила въ живота си, което е изпатила. Не е така, това сж анормални схващания на единъ физически животъ, схващания на единъ болезненъ свѣтъ. На сжщото основание много религиозни, духовни хора, до извѣстно врѣме мислятъ, че всички хора сж добри, но щомъ заболѣятъ, мислятъ, че всички хора сж ло-

ши И едното, и другото състояние не е вѣрно. Добри хора сѣ само разумнитѣ, а лоши хора сѣ само безумнитѣ. Това зависи отъ състоянието ти, какъ ще постѣпишъ, Ако азъ увредя интереса на своя ближенъ, азъ ще страдамъ, нѣма да страдатъ другитѣ. Ако дѣзната ми рѣка не може да познае, че има отношение къмъ лѣвата и вземе единъ ножъ и я мушне, нѣма ли и тя да почувствува болката? И лѣвата рѣка ще почувствува болка, и дѣзната рѣка ще почувства болка. Нѣкои казва за нѣкого: азъ ще му направя нѣщо лошо, ще му напакостя. Добрѣ, слѣдъ като го мушнешъ, слѣдъ като му направишъ нѣкаква пакостъ, и ти ще я почувташъ, ще разберешъ, че си свързанъ съ него. Ти ще почувташъ, че не трѣбва да нарутавашъ Божия законъ.

И тѣй, темпераментитѣ сѣ свързани съ по-важнитѣ елементи. Азотътъ напримѣръ е регулатора въ живота. Сангвиническиятъ темпераментъ ни доставя онази топлина, която е необходима за растенето на нашия животъ. Витизниятъ темпераментъ е необходимъ за нарастване на коренитѣ, за тѣхното засилване. а холерическиятъ темпераментъ прѣдставлява онѣзи динамически сили—вѣтъръ, дѣждъ, бури - необходими да разклащатъ растенето, защото ако не се разклащатъ, соковетѣ не могатъ да текатъ правилно от-

долу нагорѣ. Промѣнитѣ, които ставатъ въ природата, способствуватъ за развитието на растенията, иматъ предъ видъ цѣлото растително царство, Слѣдователно, всички страдания сж необходими за разгрѣсването на вашия организъмъ. Нѣкой пита: защо ми дойде това разгрѣсване? — То е необходимо за разпращане на всички елементи изъ организма ви. И действително, слѣдъ като сте страдали морално, вие се усѣщате обновени. Даже и слѣдъ като сте боледували извѣстно врѣме физически, вие пакъ се усѣщате обновени. И тъй, физическитѣ болести и моралнитѣ страдания въ човѣка, това сж все упражнения на холерическия темпераментъ въ живота ви. Нѣкой пѣтъ когато трѣбва да отслабнете, когато вашето благоутробие трѣбва да спадне, това показва, че водата въ вашия организъмъ трѣбва да отиде отъ едно мѣсто на друго, тази енергия да се трансформира. Слѣдователно, никакъвъ излишекъ отъ енергия не трябва да има въ вашия организъмъ, трѣбва да има точно толкова енергия, колкото е потрѣбно. Излишната енергия трѣбва да се върне въ природата.

Изобщо, природата не търпи абсолютно никакъвъ излишекъ въ организмитѣ. И всички страдания на свърѣменнитѣ хора се дължатъ все на тия излишници, все на неразбирането на живота. Вие казвате:

ами нали трѣбва да се погрижимъ за себе си! — Трѣбва, но какъ? Какъ се грижатъ пчелитѣ за себе си? Пчелитѣ слѣдъ като влѣзатъ въ единъ кошерь, започватъ да си приготвяватъ медъ толкова, колкото имъ трѣбва за прѣзъ зимата. На 50,000 пчели, на-примѣръ, колко медъ имъ трѣбва? — Най-много 30 килограма. Толкова си приготвятъ тѣ, и на пролѣтъ, когато цвѣтата цвѣтятъ, тѣ отново си събиратъ медъ. Добрѣ, ако това е вѣрно за пчелитѣ, то и ние, като въ единъ кошерь, колко медъ, колко бюджетъ ни трѣбва за прѣзъ годината? И пчелитѣ знаятъ този законъ. Ако вие турите въ единъ кошерь много рамки, тѣ ще напълнятъ само толкова, колкото го-дината позволява. Сжщото е и за човѣка. Всѣки човѣкъ трѣбва да събере не толкова, колкото иска, но колкото позволява годината. Слѣдователно, ако ти искашъ нѣщо повече, трѣбва да видимъ, колко позволява твоятъ бюджетъ, колко ти е опрѣдѣлилъ тои. Нѣкой има 500 лв., другъ 1000 лв., трети 2000 лв., толкова е тѣхниятъ бюджетъ, а други иматъ 10,000 лв., 20,000 лв., 500 000 лв., но и първитѣ не живѣятъ ли? — Живѣятъ. Но българитѣ казватъ, че сиромаштъ живѣлъ кучешки животъ. Добрѣ, ами ако богатиятъ краде и живѣе съ краджи, този животъ не е ли кучешки? Казватъ: сиромаштъ се

мъчи Да, ако сиромаштъ се мъчи, лошо е, но ако сиромаштъ живе по Бога, животътъ му е блаженъ Ако пъкъ богатиятъ, при своето богатство, не живее по Бога, тогава и той се мъчи. И неговиятъ животъ е неестественъ. Слѣдователно, ние трѣбва да се стремимъ къмъ онзи вътрѣшенъ, Божественъ животъ, да знаемъ нормата на нѣщата. Въ насъ има една опредѣлена норма, която регулира отношенията въ живота Азъ съмъ правилъ различни опити, които сж ме убѣдили въ това Отивамъ при нѣкой търговецъ да си купи нѣкакъвъ платъ Питамъ го: колко струва този платъ? — Толкова. Дамъ му колкото иска и не правя никакъвъ въпросъ повече. Отивамъ при втори търговецъ, купувамъ и отъ него платъ, като му плащамъ два пѣти повече отколкото струва плата. Азъ съмъ провѣрилъ, зная колко е истинната стойностъ на плата и ако струва 200 лв давамъ на търговеца 400 лв. Той казва: господине, много ми давате, платътъ не струва толкова. Взима точно колкото струва платътъ, и ми връща останалитѣ пари. Вие казвате: ама този човѣкъ може да ви излъже. Не, всички хора не лъжатъ. Щомъ влѣза въ единъ дюкянъ и искамъ да изхитря търговеца и почвамъ да се pazarявамъ съ него, той схваща мисълта ми и казва: чакай, и азъ ще те излъжа! Ти трѣбва да влѣзешъ

въ такъвъ дюкянъ, дѣто търговецътъ има темпераментъ съответствуващъ на твоя. Ще кажете: какъ ще позная въ кой дюкянъ да влѣза? Като вървишъ, нѣщо вжтрѣ въ тебе ще ти каже: влѣзь въ този дюкѣнъ! Като влѣзешъ въ този дюкянъ, ще усѣтишъ едно прѣятно разположение. Влѣзь въ този дюкянъ, който ти се посочва, глава нѣма да те боли! Излѣзешъ ли да си купувашъ платъ, но нѣмашъ вжтрѣшно разположение, вслушай се въ себе си, ще чуешъ, че нѣщо вжтрѣ въ тебе ти казва: върви си въ кѣщи, не купувай нищо сега! Искашъ да си купишъ яйца, нѣщо ти казва: тѣзи яйца не сѣ за тебе, не ти трѣбватъ сега. Чуешъ ли този гласъ, върни се. Другъ день имашъ разположение, купи гия яйца, за тебе сѣ. Всѣки день ти ще опитвашъ този Божественъ законъ. Ако хората го спазваха, добръ щѣше да имъ бѣде. За всѣки день има опрѣдѣлено меню, кой какво ъще яде. Днесъ е опрѣдѣлено за тебе картофи, утрѣ баница, послѣ месо, слѣдъ това варено жито, яйца или какво и да е друго. А сега, ние сами си нареждаме менюто. Ти станешъ сутринта и казвашъ на жена си: жена, ето какво ще наготвишъ днесъ — и започвашъ да изреждашъ. Не, ти ще кажешъ на жена си: каквото меню ми е опрѣделено за днесъ отгорѣ, това ще сготвишъ. Тогава жената

ще се помоли на Господа, ще каже: Господи, кажи ми какво меню си опрѣдѣлилъ за днесъ! Това е новата философия на живота. Дойдемъ ли до това положение, ние ще имаме общение съ много поучени същества отъ насъ, които сж прѣживѣли нашитѣ състояния и сж дошли до едно по-високо разбиране на живота. Тѣ разбиратъ безсмъртието и ще ни въведатъ въ единъ правъ пѣтъ. Сегашнитѣ хора желаятъ това нѣщо, но като не разбиратъ езика на тия същества, правятъ грѣшки, правятъ криви прѣводи и вслѣдствие на това сградатъ. За това трѣбва нѣщата да се провѣрять. Ти четешъ едно съчинение, ще провѣришъ въ себе си, до колко сж истинни тия положения, които се прокарватъ въ него. Ти имашъ възможность да провѣришъ това нѣщо интуитивно. Интуицията провѣрять нѣщата моментално, а умътъ действува въ врѣме и пространство.

Та азъ се спирамъ върху този въпросъ именно, защото нѣкой казватъ, че това или е вѣрно, или не е вѣрно. Не, азъ казвамъ, че свѣтътъ, въ който живѣемъ е разуменъ, той не е двусмисленъ свѣтъ, нѣщата въ него сж точно опрѣдѣлени. Какво нѣщо е духовниятъ свѣтъ, по какво се различава отъ физическия, какви същества има въ него, азъ ще ви кажа. Въ духовния свѣтъ има фонографи, заведени

да свирятъ и тъкмо минавашъ покрай нѣкой фонографъ, чувашъ да ти пѣе: „Парице, парице, всесилна царице!“... Ти мислишъ, че нѣкой поетъ пѣе. Вървишъ по-нататъкъ, виждашъ, че едно сѣщество се разхожда, замислено въ себе си и ти казвашъ: видѣхъ едно духовно сѣщество. Не, това не е никакво духовно сѣщество, това е само една мисль форма въ духовния свѣтъ. Ти прочетешъ нѣкъдѣ една мисль и си казвашъ: тъй казва този ангелъ. Не, това не е никакъвъ ангелъ, това е само обявлението на нѣкоя мисль. Най-послѣ ти ще влѣзешъ още по-навжтрѣ въ духовния свѣтъ и дѣйствиелно ще видишъ нѣкое разумно сѣщество, което ако запиташъ, какъ трѣбва да се живѣе, нѣма да ти отговори двусмислено, но ще ти отговори прѣмо на въпроса, и като се върнешъ отъ този свѣтъ въ физическия, ще видишъ, че всичко, което ти е казало това сѣщество излиза точно така, безъ никакво изключение. Ако ти си се прѣнесълъ и останалъ за по-дълго врѣме въ духовния свѣтъ, това сѣщество ще ти ти каже: „Ти трѣбва да се върнешъ вече въ твоя свѣтъ, защото около тѣлото ти сѣ събрани много хора, и ако не се върнешъ, ще те погребатъ. Ти ще видишъ при леглото си майка си, баща си, брата си. Ти следъ една година ще постѣпишъ въ училище,

ще свършишъ гимназия успѣшно. Послѣ ще постъпишъ въ университетъ, и него ще свършишъ успѣшно и най послѣ ще станешъ писателъ“. Туй сжщество опрѣдѣля цѣлата програма на живота ти. Ако вкичко това се сбждне, питамъ. има ли въ какво да се съмнѣвашъ? Но ако туй сжщество ти каже много работи и нищо отъ тѣхъ не се сбждне, или се сбждне само $\frac{1}{100}$ отъ всичко, ще трѣбва да се пазите. Мнозина отъ васъ иматъ такива шепнения и казватъ: Духътъ ми говори отъ в ж т р ъ? Че кому не говорятъ отвѣтрѣ? Всѣки а пашъ може да ти каже. иди открадни това нѣщо! Нѣкой казва: Учителътъ ми каза да напиша това. Че и нѣкой писателъ може да каже. Духътъ ми каза да напиша тази работа Много духове може да ви говорятъ, но кой е истинскиятъ Духъ, това е въпросътъ.

Вие излагате името Божие на позоръ Не излагайте името Божие, не излагайте Духа! Онзи, който говори съ духовния свѣтъ, трѣбва да познава поне едно интелигентно сжщество, трѣбва да чува гласа му, да познава лицето му То ще се яви материализирано прѣдъ тебе и ясно ще ти говори, а не двусмислено Нѣкой те пита: ама ти видѣ ли Го? — Не, гласътъ му чухъ. Че кой не Го чува? Вечерно врѣме спишъ и нѣкой те вика: Иване, Иване! Станешъ, никого не виждашъ, никого не чувашъ И

българинът казва: не се обаждай на такъв гласъ
Това сж хора отъ улицата, които те викатъ.

Та казвамъ: като ученици на окултната школа не трѣбва да бждете лековѣрни хора, не казвамъ безвѣрници, но искамъ да бждете любители на великата Божия Истина и да не допущате въ сърцата си никаква измама. Нѣкой пътъ една измама може да влѣзе несъзнателно -- нищо отъ това, но гледайте съзнателно да не допущате никаква измама, никаква лъжа Прѣзъ васъ може да прѣмине нѣкоя невѣрна мисль, но докато не я провѣритѣ веднѣжъ, дважъ, не ѝ давайте ходъ! Ами че ако азъ ви дамъ двѣ съврѣмenni бомби и ви кажа: занесете тия бомби въ еди кои си кѣщи и ги запалете, ще видите, каква хубава миризма иматъ тѣ, трѣбва ли да изпълните тази моя заповѣдъ безогледно? Влѣзете въ кѣщата на Драганъ Стояновъ, поставите нѣкѣдѣ тази бомба, запалите я и си излѣзете. Отидете на друго мѣсто, поставите втората бомба нѣкѣдѣ, запалите я и си излѣзете -- изпълните заповѣдта. Да, но слѣдъ 20 минути тѣзи бомби експлодирватъ. Питамъ: какъ ще се оправдаете? Ще кажете: такава била волята Божия. Не е била такава волята Божия. Такава е нашата неразумна воля. Волята Божия е да мислимъ разумно, да чувствуваме разумно и да дѣйствуваме разумно.

Първото нѣщо: ще се пазите отъ заблуждения! Искамъ всички да бждете самостоятелни, но да не казвате, че и сами можете да направите всичко. Дѣйствайте сами но същеврѣменно ще употребявате вашия умъ, вашето сърце и вашата воля. Чрѣзъ тѣхъ ще урегулирате вашия темпераментъ, вашия стомахъ, вашата нервна система, вашето кръвообръщение, вашата костна система, за да бждете единъ здравъ човѣкъ, способенъ за животъ, а не човѣкъ истерикъ, който да се заблуждава отъ всичко мимо-лѣтно минало край него. Ако ви дойде нѣкоя болестъ, нѣма да се плашите отъ нея. Защо нѣкои пострадватъ? Защото не изпълняватъ. На мнозина отъ васъ съмъ давалъ извѣстни съвѣти, какъ да се лѣкуватъ, казвамъ имъ: тѣй и тѣй ще постѣпите. Тѣ, слѣдъ като взематъ моитѣ съвѣти, отиватъ още при десетина души да се съвѣтватъ, какъ да постѣпятъ. Положението имъ се влоши и като дойдатъ до умира-не, викатъ ме, молятъ се: Учителю, спаси ме, азъ и дома ми ще повѣрваме. Не, това е единъ изпитъ за тебе, ти самъ ще опиташъ силата си. Между тебе и Бога нѣма да викашъ никого. Кажи си: между Бога и себе си не пушамъ никого! Ако е да умра, никого нѣма да викамъ, къмъ никакъвъ лѣкаръ нѣма да се обръщамъ. Щомъ е да умра, и безъ лѣкаръ ще умра.

Ако Господъ ми каже да умра, ще умра, нищо повече. Ако Господъ ми каже да повикамъ еди кой си лѣкаръ, то е другъ въпросъ. Но ако не ми каже, никакъвъ лѣкаръ не ми е нуженъ. Нѣкои, едва се разболѣятъ, казватъ: викайте еди кой си лѣкаръ, еди-кой си свещеникъ, еди-кой си пророкъ. Това може да е единъ изпитъ за тебе, затова ти ще се поставишъ така, че между тебе и Бога ще се образува една непоколебима връзка и ще кажешъ: Господи нека Твоята воля да действува върху мене, азъ ще изпълня волята Ти! Казвамъ: мнозина отъ васъ боледувате, защото сте страхливи. Най-малката болестъ треска, хрема или каква и да е друга, ви плаши. Знайте, обаче, че ако се натрупа у васъ повече въглеродъ, напимѣръ, отколкото отъ другитѣ елементи, у васъ ще се яви единъ видъ болестъ. Ако се натрупа повече азотъ, ще се яви другъ видъ болестъ. Отъ натрупването на извѣстни вредни вещества въ човѣшкия организъмъ се раждатъ хиляди болести. Слѣдователно, никакъвъ излишъкъ не трѣбва да остава въ вашия организъмъ. Всичко онова, което употребявате, вие трѣбва да го провѣрявате. Избѣгвайте всѣкакви недоразумѣния, всѣкаква дисхармония между васъ! Защо? Защото ако кжщата на сжсѣда ми се запали, и моята ще се запали, близо е. Вие сте двама

души, живѣте заедно, имате еднакви темпераменти, и щомъ се натрупатъ въглеродни вещества въ единия и той почне да боледува, нѣма да се мине дълго врѣме, и другиятъ ще започне да боледува. Еднообразнитѣ вещества носятъ еднакви резултати. Тия неестествени състояния носятъ всички нещастия въ живота.

Вие, като ученици ще проверявате всичко. Вие искате да прогресирате, но какъ ще прогресирате съ тия, знания, които имате? Вие трѣбва да направите крачка напредъ. Азъ забѣлѣзвамъ въ васъ единъ критически духъ. За да критикувате когото и да е, трѣбва да знаете побудителнитѣ причини въ свѣта. Не критикувайте, но проучвайте всичко, а отъ чуждитѣ грѣшки се поучавайте. Азъ искамъ всички да учите. Само така ще се създадѣтъ правилни, хармонични отношения помежду ви. Знаете ли какво учене се изисква отъ васъ? — Да се запалите отъ желание да учите. Въ васъ трѣбва да се роди дълбоко желание да учите, другояче вие ще остарѣете прѣждеврѣменно, и животътъ ви ще се обезсмисли. Такъвъ човѣкъ, като премине 40 — 50 годишна възраст, ще каже: азъ остарѣхъ вече, животътъ нѣма смисълъ за мене. Не, за човѣка, за ученика, който учи, нѣма старостъ. Старостта, това е една привилегия за чо-

вѣка, да използвава своето знание; младостта е друга привилегия за човѣка, да използвава силата, която Богъ е вложилъ въ него. Защото сегашниятъ старъ човѣкъ, слѣдъ като се новороди, може да бѣде младъ, и сегашниятъ младъ, като живѣе дълго врѣме и придобие знания, може да бѣде старъ. Това сж само смѣни на състояния.

Та онѣзи отъ васъ, които ме разбирате, ако искате да бѣдете здрави, използвайте това, което ви казвамъ: Външнитѣ хора започватъ да ни сѣдятъ, казватъ: тѣзи хора взеха да боледуватъ много. Да, и между васъ ще има заболявания, но единъ на хилядата. Такъвъ е процентътъ въ окултната школа. Щомъ има двама, трима, петима, десетъ, сто души на хилядата, това е единъ неестественъ процесъ. И тогава, ако заболявашъ, ще се запиташъ: единъ отъ хилядата ли съмъ азъ? Ако си единъ отъ хилядата, това е благословение, но ако не си единия, а отъ мнозината, не пише добро нито за хилядата, нито за тебе, който боледувашъ.

И тъй, у всинца ви трѣбва да се зароди желанието да бѣдете здрави, а когато боледувате, това е по Божествения законъ, само за обмѣна. Трѣбва да туримъ въ себе си мисълта, всички да бѣдемъ здрави по умъ, по сърце, по воля и по тѣло. И ко-

гато нѣкои ме питатъ, трѣбва ли да викаме лѣкари, казвамъ: този въпросъ е рѣшенъ вече. Ако вървите по законитѣ на старата култура, викайте лѣкари, но ако вървите по законитѣ на окултната школа, не викайте лѣкари. Лѣкаритѣ сж изпратени да лѣкуватъ свѣта, а за единъ окултенъ ученикъ болестъта не е нѣщо случайно, тя има свое прѣдназначение. Казвамъ: за себе си, за своята душа всѣки ще търси своя вжтрѣшенъ лѣкаръ. За всички има единъ вжтрѣшенъ лѣкаръ. Той е лѣкаръ надъ всички лѣкари. Като намѣрите този главенъ лѣкаръ, него ще питате, кой асистентъ да викате. Тѣй трѣбва да гледате вие като окултни ученици! Тѣй трѣбва да гледа на въпроса и всѣки лѣкаръ окултистъ! Когато повикатъ единъ окултенъ лѣкаръ при нѣкой боленъ, той трѣбва да се обърне къмъ Бога и да Го запита: Господи, да отида ли при този боленъ? Има много съвѣстни лѣкари, които, като ги повикатъ при нѣкои болни казватъ: азъ не съмъ разположенъ, нека дойде другъ лѣкаръ. Какъ се повдига авторитетътъ на единъ лѣкаръ? Когато на 100 души болни лѣкарътъ излѣкува 99, а само единъ не може, авторитетътъ му се повдига, но ако на 100 души измори 99, а единъ излѣкува, авторитетътъ му се губи. Ако този лѣкаръ иска да възстанови авторитета си, трѣбва да

излъкува на 100-тѣ най малко 70 80 души. Ако той спазва законитѣ на темпераментитѣ, ще има отлични резултати. Сегашнитѣ болести, обаче, се дължатъ и на други причини, за които нѣкой път ще се спра да ви поговоря.

Сега, туй прѣсѣване между васъ е необходимо. Азъ ви казвамъ, че не е достатъчно само да ме слушате. Тази година се изисква отъ васъ едно микроскопическо приложение. Вие ме слушате само, но съ това се излагате. Колкото повече ви говоря, толкова отговорността за васъ е по-голъма. За всичко това, което съмъ ви говорилъ, незидимиятъ свѣтъ изисква поне $\frac{1}{1000}$ частъ отъ него приложение. И ако тази $\frac{1}{1000}$ частъ не се приложи, никакво извинение нѣма. Не искамъ $\frac{1}{1000}$, но искамъ само $\frac{1}{1000}$ частъ приложение. Ако приложите само $\frac{1}{1000}$ частъ отъ всичко, което сте чули, тя ще произведе грамадни резултати. Това е най-малкото. Хване ви, напримеръ, хрема. Зарадвайте се, че е дошла тази хрема, направете единъ малкъ опитъ съ нея. Въ деня, въ който ви хване хремата, направете едно микроскопическо добро на най-нещастния човѣкъ когото намѣрите и ще видите, какво ще стане съ хремата. Хване ви главоболие, коремоболие, гърдоболие или каква и да е друга болестъ. направете най микроско-

пическото добро, и болестта ви ще изчезне. Направете този опитъ, да видите, върень ли е, или не. Вие като заболѣте, казвате: идете кажете на Учителя да се помоли заради менъ. Знаете ли на какво мязате вие въ този случай? Ще ви приведа единъ примѣръ изъ живота. Въ Америка имало единъ много духовитъ проповѣдникъ, който тъй проповѣдвалъ, че цѣлата публика се кжсала отъ смѣхъ. Той разправялъ единъ случай отъ своя животъ, като проповѣдникъ. Викали го при единъ много богатъ човѣкъ, членъ на църквата, който сериозно заболѣлъ, искалъ да се помоли за него. Проповѣдникътъ отива при болния и му казва. „Не мога да се моля за тебе, ти не си направилъ никакво добро, азъ не мога да колѣнича прѣдъ Господа за тебе, нѣма какво да Му кажа“. Моля ти се, ще умра! „Не, докато не дадешъ нѣщо за Господа, ако не обѣщаешъ поне половината отъ имането си, азъ не мога да се моля за тебе“. Не мога да колѣнича на голата земя. Ще дадешъ нѣщо и то много, за да ми бѣде меко, като вълна подъ колѣнѣтъ. Само така ще мога да докажа на Господа, че този човѣкъ даде нѣщо. Иначе, колкото и да се молишъ, ще умрешъ“. Казвамъ: отъ всинца ви се изисква такава вѣра, която и планина да прѣмѣства. И Христосъ не казва да имате вѣра

голѣма като камилски яйца, но казва: „Ако имате вѣра колкото едно синапово зрънце и кажете на тази планина да се прѣмѣсти, ще се прѣмѣсти“. Туй малкото зрънце, това е $\frac{1}{1000}$ частъ, която ако приложите, ще имате магическа сила, и планини ще можете да прѣмѣствате. Не трѣбва да бъдете лековѣрни но да ходите въ живота си съ непоколебима, разумна вѣра. Тази вечеръ ще ви дамъ едно правило, съ кои хора да дружите, и отъ кои хора да се пазите. Обичайте ония хора, които сж много добри, и ония които сж много лоши. Тѣ сж безопаснитѣ хора. Ония пъкъ които сж малко добри и малко лоши, тѣ сж опасни хора, защото като се смѣси отъ доброто малко и отъ лошото малко, отъ тѣхъ става една каша, една амалгама. Лошиятъ човѣкъ поне си казва: да знаешъ, азъ съмъ лошъ, пази се отъ мене Онзи пъкъ, който се вие като змия, мѣси и доброто и лошото, пази се отъ него! Такива лжжци не приемамъ въ къщата си. Такива ученици въ школата не обичамъ да има. Прямото трѣбва да имаме въ отношенията си! Два вида герои има въ свѣта. Ако единъ човѣкъ бжде постояненъ въ Добродѣтеля, постоянно прави добро, но направи ли една погрѣшка, има доблестъта да я изповѣда, това е герой човѣкъ! Другъ човѣкъ, който грѣши много, но кае се, изповѣдва

се прѣдъ Бога и се изправя, и това е герой човѣкъ. Онзи човѣкъ, обаче, който служи и на дявола, и на Бога, той е най-опасенъ човѣкъ. Та казвамъ; ще слушате когато Господъ ви говори. Когато Господъ говори, Той говори едновременно и на ума, и на сърцето, и на волята ви. За всинца ви има опасност да не изпаднете въ едно вътрешно заблуждение.

Казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да бжде крѣпкъ, силенъ. Азъ искамъ принципътъ на Любовета да проникне въ васъ, да бждите достойни да носите това учение въ неговата пълнота.

Т. м

Мого прѣзъ цѣлата седмица.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

ВРЪЗКИ ВЪ ГЕОМЕТРИЧЕСКИТЪ ===== ФОРМИ =====

4-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 5.XI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Връзки въ геометрическите форми.

Размишление.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата:
„Най-силното чувство въ човѣшката душа“.

Тема за слѣдния пътъ: „Съзнанието въ насѣкомитѣ“.

Често нѣкои въпроси, които се задаватъ, сами до себе си, се виждатъ безъ връзка и безъ смисълъ. Нѣкои нѣща отдалече се виждатъ, че иматъ връзка, други нѣща отблизо се виждатъ, че иматъ връзка. Тѣй щото, двѣ противоположности има въ природата. Запримѣръ, ако гледате на мѣсечината съ просто око, вижда се единъ образъ, една жена, която гледа къмъ земята. Но ако вие погледнете мѣсечината съ далекогледъ, този образъ се изгубва. Съ просто око тази жена е прѣкрасна, изглежда на англичанка, седи горда, непристъпна. Слѣдователно, има връзки, които ние виждаме отдалече, има връзки, които ние виждаме отблизо.

Прѣдставете си една пружина, каквато е тази на часовника, но навита милиони пъти около своя

центъръ и способна да се развъртва и завъртва Каква идея може да ни даде тя? Тя изразява пжтьтъ, по който човѣкътъ е вървѣлъ — неговиятъ произходъ. Значи, човѣкъ започва своя животъ отвжтрѣ, като постепенно се развъртва навънъ. Туй развъртване наричатъ еволюция. Ако пъкъ си прѣдставите единъ остъръ жгълъ, съ върха нагорѣ, на какво ще го уподобите? — На човѣшкия носъ. Така, само съ нѣколко линии вие може да нарисувате и човѣшкото око, и човѣшката уста. Помислете, какво отношение сжществува между окото и носа. Устата е първоначалното проявление на човѣшкото сжщество. Окото е необходимо на човѣка, за да ходи правилно, да вижда, дѣ ходи. Носътъ е необходимъ на човѣка, за да може въ природата, въ която живѣе, да намира приятнитѣ и полезнитѣ за себе си храни. Той ги познава по миризмата. Въ устата се намира езика, съ който човѣкъ вкусва Задъ окото, задъ носа, задъ езика, въ човѣка седи нѣщо още по-високо. Окото прави човѣка свободенъ. То е емблемъ на свобода. Който има очи той е свободенъ. Човѣкъ, у когото обонянието е развито, показва, че и умътъ му е развитъ Той е свободенъ човѣкъ въ умствения свѣтъ. Щомъ човѣкътъ е започналъ да обонява, започналъ е да мисли, започналъ е да прави разлика между единъ прѣдметъ и другъ.

На човѣшката глава има начертана още една крива линия, която изразява човѣшкото ухо. Отъ човѣшкото ухо е образувана българската буква З. Пи тамъ тогава: отъ какво произтича злото въ свѣта? — Злото произтича всѣкога отъ човѣкъ, който не знае да слуша. Вървишъ нѣкъдѣ, но не слушашъ, не чувашъ, не обонявашъ, не виждашъ — всѣкога ще направишъ зло. Слѣдователно, човѣкъ който иска да върви правилно, трѣбва да вижда правилно, да обонява правилно, да вкусува правилно, да чува правилно. Отъ тукъ може да извадимъ едно правило, едно естествено или едно Божествено мѣрило за живота, споредъ което трѣбва винаги да мѣримъ своитѣ постѣпки.

Тѣй както днесъ животътъ се развива, ние се намираме на прѣдставление. Животътъ ни е много изкуственъ, той е животъ на сцената. Виждате на сцената мъжъ и жена се каратъ. Жената напада мъжа, казва му обидни думи. Неговото честолюбие се нахърнява, той казва: Азъ съмъ силно обиденъ, не мога да живѣя повече — — взима ножъ и го забива въ сърцето си. Подъ дрехата си има мѣхуръ пълень съ червена вода. Потича тази вода въ видъ на кръвъ, и той пада на сцената. Казвате: този актьоръ играе много добръ ролята си. Тия хора, обаче, прѣдстав-

ляватъ на сцената. Утрѣ ще видите този човѣкъ пакъ живъ. Той се убива на сцената, а въ дѣйствителностъ е живъ. И сто пѣти да се мушне съ ножа, виждате го пакъ здравъ и живъ. Виждате и двамата примирени. Сегашниятъ нашъ животъ е подобие на такава едно прѣдставление. Виждате нѣкой човѣкъ тъженъ, казва: много съмъ скърбенъ. Този човѣкъ, отъ когото днесъ текоха четири реда сълзи, утрѣ го виждате веселъ. Какъ е възможно, човѣкъ, който до вчера е билъ така неутѣшимъ, сега да е веселъ? Казвамъ тои е билъ на сцената, подъ дрехата си ималъ мѣхуръ, пъленъ съ червена вода. Удари мѣхура съ ножъ, но той остане здравъ и читавъ и казва на жена си: хайде, жена, да си пийнемъ малко, хубаво изиграхме ролята си, публиката е доволна отъ насъ. Хайде да си пийнемъ по още една чашка, хубаво изиграхме ролята си. Този мораль задъ сцената е прѣкрасенъ, понеже е взетъ отъ реалния животъ на сцената, но сегашниятъ ни животъ е взетъ отъ единъ по висшъ живогъ. Животътъ, който ние сега живѣемъ, тъй както сега се проявява, въ него влизатъ елементи отъ единъ по висшъ животъ, и ние искаме да прѣдставимъ този животъ именно. Нѣкои казватъ: нѣма мораль въ свѣта. Не, мораль има! Законзи, който има очи, свѣтлината съществува, т. е.

проявява се. Онзи, у когото тия органи липсват, това ни най малко не показва че свѣтлина нѣма. Въ прѣки, че той не вижда свѣтлината има понятие за нея. Нѣкой човѣкъ може да не чува звука обаче той има понятие за него. Въ този човѣкъ има силенъ копнежъ да чува. У нѣкой човѣкъ може да не е развито обонянието, но той има понятие за него. Тия нѣща съществуватъ за него като копнежъ и единъ день тѣ ще се проявятъ.

И тъй, всички вие трѣбва да се стремите къмъ онова Рождествено начало въ васъ, чрезъ което да схващате реалнитѣ нѣща въ живота. Прѣдставете си, че вие влизате въ една зала и отвънъ още чувате, че нѣкой вика до Бога. Защо? – Не знаете още. Като влѣзете въ залата, виждате вжтрѣ двама души. Единиятъ отъ тѣхъ хваналъ ржцѣтъ на другия и вика, колкото гласътъ му държи, а той му вади зжбъ. Ако не знаете какво става, какво ще кажете? (Ще си кажете: колко грубъ е този човѣкъ, какъ грубо вади зжби! Прѣдставете си, че този човѣкъ е единъ виденъ лѣкарь, а другиятъ е боледувалъ 3 -- 4 седмици отъ зжбъ, инфектиралъ се зжбътъ му, и лѣкарьтъ казва, че ако зжбътъ не се извади, този човѣкъ ще пострада. Какво зло има въ това! Кой е виновенъ, лѣкарьтъ ли, или този човѣкъ; който не е пазилъ до-

брѣ жбитѣ си? (— Болниятъ). Не е виновенъ само болниятъ, виновни сж още баща му и майка му, които сж му дали такава хилаво тѣло. На майка му и на баща му жбитѣ бѣха развалени, затова и неговитѣ сж развалени. Тогава държатъ като отговорни лица баща му и майка му. Майката казва: и на моята майка бѣха развалени жбитѣ Бащата казва: и на дѣдо ми бѣха развалени жбитѣ. Кога се развалиха жбитѣ на тия хора? Значи, причината на тия нѣща се крие още въ далечното минало. Нѣкой пѣтъ ще ви задамъ да пишете върху темата: „Кога се развалиха човѣшкитѣ жби? Или: „Кога хората започнаха да боледуватъ отъ жби? Кога се появи жбната болестъ?“ Тѣй ще дойдемъ до ония естествени правила въ живота. Божествениятъ животъ самъ по себе си е красивъ.

Сега, разбира се, ако азъ река да ви обясня всичко онова, което става въ свѣта, ще се яви друга опасность за васъ: вие ще извадите най-криви заключения за живота. Питамъ: ако нѣкой отвори прѣдъ васъ едно шише съ отровенъ газъ, и азъ се затека да го затворя, зло ли ви правя? Прѣдставете си, че въ туй шише има съзнание, и като види, че го затварямъ, ще бжде недоволенъ и ще ми каже: „Защо не ме отворишъ да дишамъ чистъ въздухъ?“

Защо си толкова жестокъ?“ Жестокъ съмъ за шишето, но за другитѣ не съмъ жестокъ. Казвамъ: по-добрѣ ти да страдашъ а другитѣ да благуватъ, отколкото ти да благувашъ, а другитѣ да страдатъ. Слѣдователно, ние казваме, че въ този свѣтъ сжествува единъ моралъ, общъ за всички, и единъ частиченъ моралъ, само за нѣкои Въ свѣта сжествува още физическо право. и право на душата. Законътъ е слѣдниятъ: когато тѣлото срада, то е за благо на душата Имайте прѣдъ видъ слѣднето правило: не жертвувайте никога благо на душата за благо на тѣлото! Защото душата сама по себе си е толкова благородна, тя знае какъ да се грижи за тѣлото Но остане ли тѣлото да се грижи за душата, работата е злѣ.

Тази вечеръ ще ви прѣдамъ едно ново музикално упражнение, съ единъ новъ ритъмъ, да видимъ, какъ ще го схванете. Текстътъ е взетъ отъ Евангелието на Иоана, 1 гл. стихове 1 — 5: Въ начало бѣ Словото;

И Словото бѣ у Бога,
И Словото бѣ Богъ.
То въ начало бѣ у Бога.
Всичко чрѣзъ Него стана.
И което е станало,

Нищо безъ Него не стана.
 Въ Него бѣ животъ,
 И животътъ бѣ видѣлина на чловѣцитѣ,
 И видѣлината свѣти въ тъмнината,
 И тъмнината не я обзе.

Първитѣ два стиха отъ главата изразяватъ дѣйствие на Духа. Третиятъ стихъ изразява дѣйствие на ума. Четвъртиятъ стихъ изразява дѣйствие на сърцето, а петиятъ стихъ изразява материалния свѣтъ. Тъмнината прѣдставлява материалния животъ, и прѣзъ нея прониква свѣтлината. Това упражнение е снето отгорѣ. Значи, първиятъ актъ, дѣйствието на духа има разширение; вториятъ е на ума, третиятъ на – сърцето и най-послѣ иде заключението, то е актъ на физическия животъ, тъй както сега живѣемъ. Като учите упражнението сега, ще спазвате ритъма и такта, които много се измѣнятъ.

Сега, да направимъ едно упражнение: ржцѣтъ се движатъ напредъ въ полукръгове навънъ и се приближаватъ високо надъ главата, при което едновременно се изговаря думитѣ: „В ъ с и л а т а н а Б о ж и я т а Л ю б о в ъ“, обратно движение надолу, като се произнасятъ думитѣ: „В ъ с и л а т а н а Б о ж и я т а М ж д р о с т ъ“; първото движение на ржцѣтъ. „В ъ с и л а т а н а Б о ж и

ята Истина“; движение ржцѣтъ надолувъ кръгове: „Да се освѣти името Божие“, движение на ржцѣтъ нагорѣ въ кръгове: „Да дойде Царството Божие“; ржцѣтъ се движатъ надолу въ кръгове: „Да бжде волята Божия!“

Въ живата природа съществува единъ методъ извѣстенъ почти на всинца ви; може би, мнозина отъ васъ сж го наблюдавали: природата изобщо започва съ много слаби действия. Нѣкой път виждате слабо едва забѣлѣжимо полюлѣване на листата, и слѣдъ туй постепенно усилване, докато нѣкога се изрази въ видъ на буря. Малкитѣ пилѣнца крѣго започнатъ да хвъркатъ, най-напрѣтъ се поздигатъ на краката си, послѣ си поззлѣрятъ крицата и отглаго се зръцатъ въ гнѣздото. На втория деѣ пакъ подскочатъ, подхъркнатъ наблизо нѣкъдѣ съ крицата си, послѣ малко податечъ, докато ги видишь най-послѣ изхвъркнали отъ гнѣздото си, добили самоузбреностъ. Всѣки, който не спазва този законъ на природата пада долу и прѣзь цѣлия си животъ съжалѣза за това. Въ тази школа вие ще правите всѣко упражнение, което ви се задава. Казвате: какво ще ни ползуватъ тѣ? Изъ ще ви запитамъ: ако тия упражнения не ви ползуватъ, защото пилѣнцата постепенно упражнѣватъ

крилцата си? Отъ упражнението на крилцата зависи всичкото бж още на една птица. Отъ тѣзи упражнения ще се развиятъ мускулитѣ, съ които ще лети, да си набавя храна да се избавя отъ своитѣ неприятели. Всѣко дѣйствие, което правимъ, се отразява благотворно върху ума ни. Има хармонични дѣйствия, които се отразяватъ благотворно върху органитѣ на ума. Въ старо време, когато искали да накажатъ нѣкой упоритъ, своенравенъ човѣкъ, отръзвали му палеца, и съ това парализирали всляга му. Вие често казвате, че волята ви е слаба. За да укилите волята съ всѣка сутринъ като ставате, концентрирайте умъ си върху палеца. Туй упражнение ще подѣйствува върху волята ви тѣй, както дѣйствуватъ упражненията за заякване крилцата на малкото пиленце. Това е микроскопическа придобивка, но като правите това упражнение день, два, недѣля, мѣсець, ще забѣлѣжите едно разположение, едно малко засилване на волята. Палецътъ трѣбва да се движи хармонично. Забѣлѣзано е, че у онѣзи хора, които се умопобъркватъ, палецътъ не се движи, остава изправенъ. Нѣкъси казва: ще се умопобъркамъ! Казвамъ: докато движишъ палеца си, нѣма да се побъркашъ, но започнешъ ли да го държишъ неподвиженъ, има опасностъ. Можешъ ли да движишъ палеца си нагорѣ-надолу, никой не може да

изкара ума отъ главата ти, освѣтъ ти самъ. Нѣкой казва: ти ме подлуди. Не, Богъ е турилъ ума ти на мѣсто, и никой не може да ти го изкара, освѣтъ ти самъ. Ако нѣкой го изкара, ти си виноватъ. Умътъ е твой, ти ще се разправяшъ съ него, никой не може да го изкара, отъ главата ти. Палецътъ прѣдставлява Божествения свѣтъ, и той указва благотворно влияние върху човѣшкия умъ. Чрѣзъ палеца се проявява Божествения, висшия свѣтъ, и умътъ трѣбва да черпи вдъхновение отъ него. Като се движи палецътъ, образува едно крѣгообразно движение. Всичко въ свѣта е крѣгообразно. То е едно непрекъснато движение. Нѣкои нѣща намъ се виждатъ прѣкъснати, но тия прѣкъснати мѣста сѣ отъ единъ по-висшъ свѣтъ. Запримѣръ, носътъ е проекция на единъ много по съвършенъ образъ, отколкото той прѣдставлява. Човѣшкото око е проекция на друго едно око, още по-съвършено отъ това, което виждаме. Бога винаги изразяватъ съ едно око. Защо не Го изразяватъ съ двѣ очи? Значи, Божественото око, като се проектирало въ физическия свѣтъ, се раздѣлило на двѣ. Туй, което ние виждаме въ нашия организъмъ: лѣвата рѣка, дѣсната рѣка, това сѣ проекции отъ духовния свѣтъ, проекции на сили, които работятъ и се изявяватъ на физическия свѣтъ въ една или въ друга фор-

ма Моята ръка, напимеръ, е съжстена сила. Вашата ръка, вашата глава, вашето тѣло, като се разложатъ, ще се върнатъ въ Божествения свѣтъ като сили, а не като материя. Какъвъ изгледъ ще имате тогава? Вие ще бъдете турени въ центъра на единъ голѣмъ кръгъ. Отъ тамъ вие ще виждате навсѣкждѣ и всичко, което става — ще бъдете всевидещъ. Сега, понеже сте навънъ, по периферията на тази окръжностъ, вие се мъчите да виждате малкитѣ работи.

Вие сте за сега ученици. Това е единъ периодъ, който трѣбва да минете. Казвамъ: великото благо въ свѣта седи въ изучаване малкитѣ нѣща, затуй трѣбва да се поправятъ малкитѣ погрѣшки. Малкитѣ погрѣшки произлизатъ отъ слѣдното: щомъ не усвоимъ една малка, микроскопическа добродѣтель, ражда се една малка погрѣшка. Азъ ще ви прѣдставя слѣдния примѣръ отъ чисто морално гледище. Прѣдставете си, че вие сте три сестри, ролени отъ една майка и отъ единъ баща. Баща ви е чистокръвенъ, и майка ви е чистокръвна. Подъ „чистокръвенъ“ разбирамъ, че не сж смѣсъ. Баща ви и майка ви се обичатъ, и вие тритѣ сестри сжщо се обичате. Единъ день, по едно съвпадение двѣтѣ сестри се скарватъ, казватъ си по една обидна дума, гѣй както между дипломатитѣ. Едната сестра поглежда сестра си невнимателно, накри

во, а другата се разплаква Третата сестра трѣбва ли да каже на разплаканата си сестра, че поведението на нашата сестра не е хубаво, или трѣбва да ѝ каже сестро не плачи, сестра ни не те е обидила, ти криво си я разбрала. Ами какъ ще докаже, че сестра ѝ я погледнала накриво? Знаете ли, какво нѣщо е криво поглеждане? То е една прсекция. Ако нѣкой пѣть небето се заоблачи и слънцето се скрие, настане тъмнина, това значи ли, че природата измѣня спрѣмо менъ своето разположение? Ще кажете ли, че природата се разгнѣви заради тебъ? Не, тя си прави нѣкакви маневри Азъ ще се скрия въ нѣкоя пещера, или подъ нѣкое дърво и ще наблюдавамъ проявитъ ѝ ще се уча като дѣцата. Който не знае тия нѣща, мисли, че всѣки гърмежъ, всѣка буря е за него. Ще си каже: отидохъ вече! Слѣдъ туй небето ще се разведри, слънцето отново ще изгрѣе и той ще каже: врѣмето е много хубаво, отлично! Слѣдъ онзи проливень дъждъ, слѣдъ грѣмотевицата въздухътъ е освѣжень, чистъ. Когато слънчевитѣ лъчи падатъ върху насъ, или върху кое и да е по-нисше сѣщество отъ насъ, тѣ се отразяватъ благотворно, но ако сѣщитѣ тия лъчи биха паднали върху нѣкой ангелъ, или върху нѣкой възвишенъ духъ, биха имъ причинили нѣкаква врѣда. Тѣ за тѣхъ сѣ силни, неприятни удари.

Значи. Божественният свѣтъ трѣбва да има специални начини за изявление по отношение различните същества. И наистина, онази свѣтлина, въ която ангелитѣ живѣятъ е толкова деликатна, че вие даже не бихте я почувствували. Слѣдователно, приятнитѣ нѣща за насъ, сж неприятни за други същества, по-висши отъ насъ, и приятнитѣ нѣща за тѣхъ, сж неприятни за насъ. Ако ние влѣземъ въ ангелския свѣтъ, свѣтлината, при която тѣ живѣятъ е толкова възвишена, че ние ще се намѣримъ въ тъмьнь свѣтъ. Този свѣтъ ще ни бжде безпрѣдметенъ не ще можемъ да работимъ въ него. Затова, въ дадения случай, тъй както сме поставени въ този кръгъ, свѣтлината, която иде отъ слънцето е много приятна за насъ. По-приятна сила отъ слънчевата нѣма за насъ. По-приятна свѣтлина отъ слънчевата за насъ нѣма. особено сутринната, когато слънцето изгрѣва. Тогава въ въздуха нѣма много влага, но се чувствува мека, приятна атмосфера. Тази мека слънчева свѣтлина като че масажира, като че прониква чрѣзъ нея нѣкакъвъ животъ въ тѣлото

Едно е важно за васъ: пазете съзнанието си всѣкога будно! Както и да се проявите отвѣнь, вжгрѣ въ съзнанието си пазете единство, вжтрѣ да нѣма раздвояване. Съзнанието ви никога не трѣбва да

бжде разнородно. Не пропусайте прѣзь съзнанието си абсолютно никаква покварена мисълъ, никакво лошо чувство! Душата си сящо пазете чиста, свята! Христосъ казва: „Само чистиятъ ще види Бога“ Въ външния свѣтъ, въ материялния свѣтъ ние сме поставени неизбежно да минемъ прѣзь една кална срѣда. Не сме птици да прѣхвъркнемъ, но ще гледаме, по-възможность по-малко да се окаляме. Ще стѣпваме внимателно, ще избираме мѣста, дѣто по-малко ще затынемъ. Слѣдъ като минемъ това мѣсто, ще си изчистимъ краката отъ калъта. Тѣзи работи ставатъ постоянно въ този свѣтъ. Тѣ не трѣбва да ви смущаватъ. Вие, като ученици, въ съзнанието си трѣбва да бждете еднородни. Това е Божественъ законъ за всички. Никакво раздвоение! Силата, красотата, хубостъта на човѣка зависи отъ единството, отъ еднородността въ съзнанието му. Щомъ имате туй единство, щомъ съзнанието ви е еднородно, вие сте едно съ Бога, а щомъ сте едно съ Бога, Той вече ви помага. Не мислете, че ние сме силнитѣ на свѣта. Щомъ сме чисти, Богъ има възможность да дѣйствува чрѣзь насъ. Той е всесиленъ, той само може да ни пази. Но и у насъ трѣбва да има туй съзнание, тази мисълъ да бждемъ чисти. Ако вие сте чисти само тогава Богъ ще работи чрѣзь васъ. Слѣдовател-

но, когато Богъ се проявява въ всинца ни, ще дойде и тази Божествена хармония, това единство. Само така Богъ ще се прояви въ менъ и въ васъ. Въ всинца ни Богъ нѣма да се прояви по единъ и същъ начинъ, ще има разнообразие. Въ еднообразието има разнообразие. Красотата седи въ разнообразието.

Сега, виждаме да ставатъ нѣкои малки пертурбации, но тѣ сж въ физическия свѣтъ. Всички трѣбва да се стремимъ къмъ чистотата. Ние можемъ да бъдемъ чисти! Всички ще се стремите къмъ чистотата.

Тази вечеръ вие бѣхте писали върху темата: „Най-силното чувство на душата“. Кое е това чувство? — Най-силно чувство е това, което още не е проявено. Всѣко чувство, което е проявено е слабо. Това, което е проявилъ човѣкъ, ние знаемъ какво е. Дѣ сж нашитѣ силни чувства? Можете ли да извадите изъ историята нѣкои хора съ силни чувства? Колко хора знаете, които сж устояли въ своитѣ чувства? Ако въ едно отношение сж устояли въ друго не сж устояли. Влизали ли сте въ потѣнноститѣ на човѣшкия животъ? Казватъ за нѣкого: той е много устойчивъ човѣкъ. Да, въ едно отношение е устойчивъ, но въ друго е неустойчивъ. Нѣкой човѣкъ е любезенъ спрѣмо васъ, но ще го видите, колко е грубъ

спрѣмо други Какъ ще си обясните тия нѣща? Спрѣмо нѣкои хора трѣбва да бждешъ грубъ, не можешъ да бждешъ мекъ, любезенъ. Когато вашата кѣща гори, спрѣмо огъня може ли да бждете деликатни? Ще вземете толумбата, ще го загасите Огънятъ казва. „Защо не ми дадете възможность да се проявя“ Ще му кажешъ: „Моята кѣща не е мѣстото, дѣто трѣбва да проявявашъ силата си Щомъ, искашъ да проявишъ силата си, ще те туря вънъ Азъ съмъ работилъ върху моята кѣща толкозь години, затова ти нѣмашъ право да я смъкнешъ!“ Този огънь, който гори и изгаря, ние ще го изгасимъ, а този, който гори, безъ да изгаря, ние ще го духаме, постоянно ще го подържаме. Азъ искамъ да извадите отъ огъня хубавото, красивото Всички ще се стремите къмъ хубавото, къмъ възвишенитѣ образи, които Богъ е създалъ Трѣбва да се пазите отъ свѣта! Слѣдили ли сте всѣки день за себе си да бждете безпристрастни? Всѣка вечеръ ще туряте на теглилкитъ свситѣ постѣпки и ще ги измѣрвате точно. Тѣ сѣ чувствителни възни, върно теглятъ. Ще теглитѣ погрѣшкитѣ си на тия възни и ще отбѣлѣзвате, дѣ е мѣстото на рѣзката. Точно ще мѣрите! По отношение себе си ще бждете по-строгъ, отколкото къмъ другитѣ хора. И като ученъ човѣкъ, ще туришъ книгата прѣдъ себе

си и ще отбълбъзвашъ, колко тежи всъка погрѣшка. Научни данни сж това! Като направишъ такъвъ прѣгледъ на постѣпките си прѣзъ този день, ще изпратишъ тази статистика въ небето, въ архивата на твоите учители, да знаятъ какъ си прѣкаралъ деня. Тѣ ще гледатъ какъ си мѣрилъ, ще провѣрятъ всичко това и ще видятъ, доколко е развито въ тебе съзнанието на онази вътрѣшна справедливостъ. Всъка вечеръ ще рапортирашъ. Вие пращали ли сте рапортъ? Вечеръ ще изпращате рапорта си, а сутринъ ще чакате отговоръ, ще получите едно писмо. Ако сте дали вѣрни данни, ще погледнете писмото, ще се позарадвате и прѣзъ цѣлия день ще бъдете радостни и весели. Това не е илюзия, въ това седи красотата на живота.

И тъй, вечеръ ще пращате вашето писмо горѣ, сутринъ ще дойде отговорътъ. Ще прочетете писмото и ще започнете новия животъ. Това е Божественото, което трѣбва да се приложи за въ бъдеще въ живота ви.

Т. м.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашите души.

ЗАБРАВЕНИТЪ НЪЩА.

5-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 12.XI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сарафову № 21.

Забравените нѣща.

Размишление.

За слѣдния пѣть като тема (№ 4) ще извадитѣ основнитѣ мисли отѣ първата школна лекция на III-та годишнина.

Прочетоха се нѣлолко отѣ работитѣ върху темата: „Съзнание у насѣкомитѣ“.

Тази вечеръ ще ви говоря върху: „забравенитѣ нѣща“.

Помнете слѣдното правило: единъ окултенъ класъ, отѣ какъвто характеръ и да е, не е мѣсто за забавление, не е мѣсто и за игра. Понеже вие искате да съградите разумно вашия животъ, понеже искате да създадете нѣщо благородно въ характера си, питамъ ви: отѣдѣ ще вземете този материалъ? Когато хората искатъ да съградятъ една кѣща, все трѣбва да взематъ отнѣкъдѣ материалъ: ако е отѣ камъни — камъни трѣбва да намѣрятъ; ако е отѣ тухли — тухли, ако е отѣ прѣстъ, или отѣ дървета, или просто отѣ калъ, все трѣбва да взематъ този материалъ

отнѣждѣ. Каква ще бѣде тази кѣща, ще се опрѣдѣли отъ материала, който се взима, както и отъ това, какви майстори я правятъ.

Сега вие, запримѣръ, по нѣкой пѣтъ мислите, че можете да дойдете въ класъ, и можете да не дойдете, като се извинявате, че нѣмате врѣме. Че нѣмате врѣме, това не е вѣрно. Това е една квадратна лъжа — нищо повече! За да направи човѣкъ едно добро, може да има спѣнки, но тия спѣнки ни най-малко не показватъ, че той не може да направи доброто. И извиненията, че обстоятелствата, че условията били такива — онакива, че врѣмето било студено или дъждовно, че жената нѣкому се разболѣла, че коремътъ го боли, че дрехи нѣмалъ, че обуца нѣмалъ и редъ други причини, това не сѣ извинения. Азъ ще ви докажа това. Прѣдставете си, че твоитѣ панталони сѣ скѣсани, и ти седишь въ кѣщи, но по едно врѣме дойде неприятелътъ ти въ кѣщи, какво ще правишь? Нѣма ли да бѣгашь? — Веднага ще избѣгашь вѣнъ. Или ако баща ти е умрѣлъ, а въ това врѣме неприятелътъ ти дойде въ кѣщи, ти нѣма ли да оставишь баща си и да офейкашь? — Ще го оставишь разбира се. Значи, въ врѣме на мъчнотия можешъ да оставишь всичко само и само да спасишь живота си. Въ такъвъ случай, можешъ ли

да се извинишъ съ нѣщо, че не си дошълъ въ класъ? Имайте прѣдъ видъ, че ония велики сжщества, които държатъ смѣтка за този окултенъ класъ, си иматъ каталогъ, въ който сж записани имената ви и слѣдятъ за всѣко ваше отсъствие, отбѣлѣзватъ тамъ. Тѣ отбѣлѣзватъ сжщо, писа ли листе темитѣ, които ви давамъ, или не сте ги писали. Вие често казвате: азъ не разбирамъ тази тема, нѣма да пиша нищо по нея. Дали разбирашъ, или не, то е другъ въпросъ, но ти трѣбва да мислишъ върху тази тема, защото тия разумни сжщества ще те питатъ: ти помисли ли върху темата? Дали ще я разрѣшишъ, то е другъ въпросъ, но ще мислишъ върху нея. То е важното. Като излѣзешъ сутринъ и погледнешъ на слънцето, ти нѣма да мислишъ върху това, ученитѣ хора какъ разрѣшаватъ въпроса за слънцето, но само ще го погледнешъ и ще се замислишъ малко. Това мислене е необходимо за живота ти. То ще ти внесе нѣкоя хубава мисль. Нѣкоя вечеръ иже да погледнешъ небето, звѣздитѣ, но съ това нѣма да разрѣшишъ великия въпросъ за звѣздитѣ, обаче важното въ дадения случай за тебе е, че ще възприемешъ нѣкоя свещена мисль. Ти трѣбва да подигнешъ очитѣ си нагорѣ къмъ небето! Не само това, но окултниятъ ученикъ като излѣзе вънъ, ако небе-

то е ясно и той не погледне нагорѣ, държатъ му смѣтка. Това вече е отбѣлзано за него. Отгорѣ ви наблюдаватъ, слѣдятъ, какво ви интересува въ живота, и какво не. Вие, запримѣръ, като излѣзете вънъ, не гледате нагорѣ. Когато врѣмето е хубаво, това не ви прави впечатление. Но когато трѣбва да дойдете въ класъ; тогава обръщате внимание, дали врѣмето е лошо или хубаво и казвате: днесъ врѣмето е кално, ще се изкалямъ, не съмъ разположенъ, нѣма да отида въ класъ. Не, човѣкъ трѣбва да образува една черта на постоянство въ характера си. Вие трѣбва да си създадете една свещена мисль. Никога не трѣбва да има прѣкъсване на вашитѣ мисли, на вашитѣ желания. Една Божествена мисль или желание не търпи прекъсване, тѣ трѣбва да бждатъ непрѣривни. Може да се явятъ спънки отъ различенъ характеръ, но желанието трѣбва да си продължава. Спънкитѣ въ живота иматъ съвсѣмъ другъ характеръ, съвсѣмъ друго прѣдназначение а вашето желание да се учите, има другъ характеръ.

Сега вие искате да идете на небето, да бждете служители тамъ, но небето е мѣсто само за добри хора, азъ взимамъ доброто въ неговата свеществена черта. Единственото нѣщо, което отличава чо-

вѣка като човѣкъ, е доброто, което живѣе въ него. Ние казваме: Любовта ражда доброто. Отъ това добро пѣкъ, отъ благото на Любовта се подкрѣпя живота. Само доброто може да подкрѣпи живота. Когато доброто изчезне отъ свѣта, смъртта иде на негово мѣсто и тогава земята се покрива само съ кости.

Като ви говоря за забравенитѣ нѣща, едно отъ тѣхъ е слѣдното: вие искате да създадете доброто въ себе си сега, а сте забравили, че доброто не се създава, но се ражда. Когато въ вашата душа се зароди великото желание да служите на Бога тогава се явяватъ и условията за доброто. За да може да служите на Бога, трѣбва да имате разумно знание. За да дойде туй знание, трѣбва да дойде разумниятъ животъ. Знанието трѣбва да се прѣдшествува отъ живота, защото само ония сѣщества могатъ да иматъ стремежъ къмъ знание, които живѣятъ съзнателенъ животъ.

Като говорите за съзнание въ насѣкомитѣ, азъ опрѣдѣлямъ: насѣкомитѣ иматъ прѣдметно съзнание. Човѣкъ има образно съзнание, а ангелитѣ иматъ идейно съзнание. И тритѣ думи за васъ сѣ почти неразбрани. Прѣдметно съзнание значи, да имашъ едно огледало, въ което да се оглеждашъ. Какво ще гледашъ? Какъ наричате това оглеждане? Ако пос-

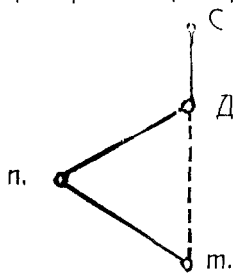
тавите едно огледало прѣдъ една маймуна да се оглежда, какво ще разбере тя? — Ще се опита да хване тази маймуна вѣтрѣ въ огледалото, защото ще мисли, че друга нѣкоя маймуна се е скрила задъ огледалото. Значи, туй, което маймуната вижда въ огледалото, счита го за реално. Това показва, че и маймуната има прѣдметно съзнание. Когато вие се оглеждате въ нѣкое огледало, знаете, че това е отражение на самитѣ васъ; маймуната, обаче, мисли, че въ огледалото вѣтрѣ има друга маймуна и се чуди, какъ тази маймуна се е вмъкнала тамъ. Тя ще се огледа веднѣжъ, дважъ и ще напустне огледалото, ще избѣга. Ние сме дошли до тамъ че съзнаваме, какво онова, което виждаме въ огледалото, е наше отражение, нашъ образъ. Съзнанието на ангелитѣ е идейно, понеже тѣ нѣматъ този навикъ да се оглеждатъ, тѣ нѣматъ нужда да се оглеждатъ, понеже и безъ огледало се виждатъ. Единъ ангелъ може да се огледа самъ въ себе си, а вие не можете сами да видите лицето си; маймуната пъкъ съвсѣмъ не познава своя образъ. Човѣкъ чрѣзъ отражение познава, че образътъ е неговъ, а ангелътъ идейно може да се види много хубаво и безъ огледало. Очѣзи отъ васъ, у които съзнанието е високо, тѣ ще започнатъ да усѣщатъ съзнанието на ангелитѣ. Има нѣкои хора,

които виждатъ вътрѣшно своя образъ. И когато се появи този духовень образъ на човѣка, тогава се поставятъ два образа единъ срѣщу другъ, като че двѣ лица се гледатъ, но тия сщщества не сж като въ огледалото, тѣ сж живи сщщества. Тѣ прѣдставляватъ вътрѣшния, идейния животъ на човѣка. Въ тази почва, между тия двѣ сщщества въ идейния свѣтъ се ражда доброто. Тази мисль е толкова отвлѣчена, че за разбирането ѝ трѣбва свѣтлина въ душата ви. Това показва, че самата тази идея принадлежи къмъ Божественния свѣтъ. Голѣма свѣтлина се изисква, за да може човѣкъ да разбере този вътрѣшенъ духовень животъ. Не е лесна работа да разберете дълбочината на тази идея; не само вие, но има и ангели, които не разбиратъ тази идея.

Ангелитѣ сж раздѣлени на двѣ царства: ангели, които принадлежатъ къмъ сщщинския Божественъ свѣтъ, тѣ наречения небесенъ свѣтъ, и ангели, които принадлежатъ къмъ духовния свѣтъ, тѣ сж отъ една по-нисша иерархия. Разликата между тѣхъ е, че еднитѣ възприематъ своето знание вътрѣшно, по интуиция, тѣ сж въ пълень контактъ съ Бога. Предъ тѣхния духъ, прѣдъ тѣхния зовъ Божественото съзнание веднага имъ разкрива всички нѣща въ тѣхната пълнота. Прѣдъ тѣхъ разкрива всичкото си сщщество.

А другитѣ, по нисшитѣ ангели въ това духовно царство, черпятъ своята духовна сила външно, чрезъ първитѣ. Еднитѣ черпятъ своитѣ знания отъ центъра, а другитѣ черпятъ своитѣ знания отъ периферията. Пъкъ като дойдете въ човѣшкото царство, понеже то е трето по редъ, човѣцитѣ трѣбва да взиматъ своето знание отъ горнитѣ два разряда. Каквото знание е минало презъ ума на ангелитѣ, то слиза и при човѣцитѣ, дѣто за трети пътъ се прѣчупва

И тъй, имате единъ божественъ лъчъ, които е прѣтърпѣлъ три прѣчупвания. Той е лъчътъ С, който

прониква съзнанието на първитѣ ангели Д Тукъ този лъчъ се прѣчупва и прѣминава къмъ съзнанието на по нисшитѣ ангели, въ точка П И най послѣ имаме трето прѣдаване на този лъчъ къмъ човѣшкия свѣтъ. Значи, този лъчъ се прѣчупва, и мисълта се приема отъ съзнанието на човѣка Т Тъй щото всички ваши идеи, които имате, не сж излѣзли отъ васъ. Даже нѣкои отъ тѣхъ не сж много сжществени за васъ Че не сж толкова сжществени, това ни показва опита на живота. Напримѣръ нѣкои нѣща лесно захвърляте А туй, което е сжществено, което

та се приема отъ съзнанието на човѣка Т Тъй щото всички ваши идеи, които имате, не сж излѣзли отъ васъ. Даже нѣкои отъ тѣхъ не сж много сжществени за васъ Че не сж толкова сжществени, това ни показва опита на живота. Напримѣръ нѣкои нѣща лесно захвърляте А туй, което е сжществено, което

е идейно, никога не напуска човѣшкото съзнание, защото идейнитѣ образи сж живи. Ти не можешъ да напуснешъ единъ идеенъ образъ. Той е живъ, той не е отражение само.

И тъй, животътъ е само единъ филтъръ. Той филтрира вашитѣ мисли чрезъ радоститѣ и страданията, които прѣтърпѣвате. Вие сега носите само радости и разочарования въ живота си. Отъ какво? Отъ вашитѣ идеи. Да кажемъ, че обичате нѣкого, но слѣдъ една или двѣ години вие се разочаровате въ неговата любовъ и казвате: азъ мислихъ, че този човѣкъ има любовъ, но той нѣмалъ никаква любовъ. Питамъ: защо си мислилъ прѣди двѣ години, че той има любовъ, а сега мислишъ, че нѣма любовъ? Значи, ако твоятъ умъ, съ който тогава си мислилъ не е билъ Божественъ, то и умътъ, съ който сега мислишъ, пакъ не е Божественъ. Божественитъ умъ не прави два скока, двѣ отрицания. Нито първото ти заключение било вѣрно, нито послѣдното е вѣрно. Ти трѣбва да съзнаешъ, че разсжденията ти и въ двата случая не сж Божествени. Твоятъ умъ, като на човѣкъ, откакъ се родишъ, докато умрешъ, постоянно ще се мѣни. И турцитѣ казватъ: „Хайванъ дошелъ теле си отишълъ“. А българитѣ казватъ: „Крава дошелъ, волъ си отишелъ“. Въ Божественитѣ нѣща нѣма никаква промѣна.

Като говоря за интуицията, трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ има интуиция, повече или по-малко развита. Всѣки единъ отъ васъ може да знае това нѣщо за себе си. Вие, запримѣръ, какво знаете за себе си? Азъ ще оставя въпроса, какво мислите за другитѣ, но какво мислите за себе си. Нѣкой пѣтъ вие мислите, че сте много добѣръ, съзнавате туй, нали? Но слѣдъ 5 — 6 години вие казвате: не съмъ добѣръ. Съзнавате, че не сте добѣръ. Питамъ: какъ тѣй, прѣди 5 години мислихте, че сте добѣръ, а сега безъ никакво основание, мислите, че не сте добѣръ? Вие ще кажете: азъ сгрѣшихъ, изопачихъ живота си. Какъ тѣй? - Ама външнитѣ условия на живота ме заставиха. Това е само едно математическо прѣдположение, това е една вѣроятность, азъ го опрѣдѣлямъ съ минусъ а (— а). То прѣдставлява едно сѣщество, което се движи отъ центъра къмъ периферията и срѣща по голѣмо съпротивление, по-гѣста срѣда, вслѣдствие на което туй сѣщество постоянно губи отъ своята сила. Минусъ а подразбира единъ човѣкъ който се раздѣля, постоянно придобива знания, но нѣма сили, затова остарѣва. Този човѣкъ е придобилъ много, всичко знае, но всичко въ него е изтощено: мозъкътъ му е изтощенъ стомахътъ му е изтощенъ, затова не може да се ползува отъ знанията; отъ при-

добивкитѣ си. Значи, — а е движение отъ центъра къмъ периферията. Тогава имате и +а, което показва движение отъ периферията къмъ центъра. Туй слабо сѣщество (—а), като се движи къмъ центъра, постоянно придобива, не срѣща никакво съпротивление, понеже срѣдата, къмъ която отива става все по-рѣдка и по-рѣдка, докато най-послѣ, като влѣзе въ центъра, туй тѣло е придобило всичката своя пълнота. Слѣдователно, вие които сте се родили на земята сте — а, изгубили сте нѣщо. А всички, които заминаватъ за другия свѣтъ сѣ +а, сирѣчь могатъ да придобиятъ нѣщо.

Сега вие вѣрвате ли въ туй мое твърдение? То трѣбва да се докаже, Питамъ: по кой начинъ можемъ да докажемъ, че — а е движение отъ центъра къмъ периферията? Съврѣменнитѣ астрономи иматъ единъ уредъ, нареченъ спектроскопъ, съ който опрѣдѣлятъ къмъ кои звѣзди се приближаваме, и отъ кои звѣзди се отдалечаваме. Той е основанъ на единъ простъ законъ: свѣтлината, която иде отъ звѣздитѣ, къмъ които се приближаваме, обхваща по-широко мѣсто: туй по-широко свѣтло поле показва, че се приближаваме. Всѣка звѣзда дава една отъ свѣтлинитѣ на спекъра. А когато свѣтлитѣ линии на спектъра се стѣсняватъ и ставатъ по малки, туй показва, че

ние се отдалечаваме отъ тия звѣзди. Сѣщиятъ законъ се отнася и до физическия свѣтъ: ако всичкитѣ прѣдмети, къмъ които се движимъ се увеличаватъ прѣдъ насъ, ние сме — а, защото множеството е въ периферията. Когато единъ човѣкъ обича живота, обича природата, когато се интересува отъ всичко външно, той е — а, той се приближава къмъ физическия свѣтъ. И тъй трѣбва да бжде. Щомъ дойде до периферията и направи единъ кръгъ, щомъ изучи всичко и нѣма какво повече да го интересува, въ неговото съзнание се образува обратно движение. Тогава всичкитѣ прѣдмети въ духовния свѣтъ, отъ които по-рано не се интересувалъ, всички тия образи сега изпъкватъ въ неговото съзнание, и той става духовенъ човѣкъ, става +а и започва да се движи отъ периферията къмъ центъра. Или на простъ езикъ ще кажемъ: онзи човѣкъ, който се интересува отъ духовнитѣ работи, не само тъй привидно, но отъ сърце той е +а. Този човѣкъ, като стане сутринъ рано вземе Библията, чете по 2—3 часа, усърдно размишлява и прилага. Онзи човѣкъ пъкъ който взема Библията, поразгърне на 2—3 мѣста и каже: и тѣ сѣ били хора фанатизирани, не ме интересува това, тази книга не е за сегашнитѣ врѣмена, той е човѣкътъ — а. Посокитѣ +а и —а показватъ само посока на дви-

жение. Тъй щото, за сега знанието на всички хора се определя от посоката на тяхното движение. Запримър, ние употребяваме думите „височина и дълбочина“, за да определим посоката на движението. Има и други определения, но азъ се спирамъ на тая двѣ. Височината, това е движение къмъ центъра, движение навътрѣ. Нагорѣ или навътрѣ, е едно и също нѣщо; надолу или навънъ и то е едно и също. Надолу да се движимъ и навънъ да се движимъ, понятията сѣ едни и същи. Щомъ се движишъ отъ центъра къмъ периферията, твоята памѣтъ непременно ще отслабне. А щомъ се движишъ отъ периферията къмъ центъра, твоята паметь ще се усили. Щомъ се движишъ отъ центъра къмъ периферията, твоето съзнание непременно ще потъмнѣе, ще изгубишъ свѣтлината си, щомъ се движишъ отъ периферията къмъ центъра, ще дойде свѣтина въ съзнанието ти. Следователно ние сами хвърляме тъмнина въ съзнанието си, зависи отъ нашето движение. Запримър ти можешъ да кажешъ: азъ съмъ лошъ човѣкъ. Не е достатъчно да кажешъ, че си лошъ човѣкъ, но защо си лошъ, какъ се обяснява твоята лошевина. Ти имашъ братъ, баща ви оставилъ и на двамата наследство, но ти взимашъ всичкото наследство, а изпѣждашъ брата си. Или, имашъ и сестра, вземашъ и нейния дѣлъ и

я изпждашъ. Най-послѣ изпждишъ и майка си, останешъ самъ, ядешъ и пиешъ. Сега вече има извѣстно потъмнѣване въ твоето съзнание. Защо? Братъ ти, сестра ти, майка ти, баща ти, това сж все тъмни тѣла, които се движатъ около твоето съзнание и хвърлятъ сѣнка. Казвашъ: какво трѣбва да правя, за да се избавя? Ще повикашъ брата си, ще отворишъ сърцето си и ще дадешъ неговото наслѣдство. Тогава братъ ти ще свѣтне въ тебе, въ твоето съзнание като една свѣтла запалена свѣщъ. Ще повикашъ сестра си, ще върнешъ нойното богатство, ще възвърнешъ любовта си къмъ нея и тя ще светне въ твоето съзнание като една запалена свѣщъ. Ще повикашъ най-послѣ и майка си, ще я приемешъ въ дома си и тя ще свѣтне прѣдъ тебъ, въ душата ти като една запалена свѣщъ. Като свършишъ всичко това, ще повикашъ и баща си вжтрѣ въ тебе. Тогава той ще се зарадва, и всички ще се наредятъ около тебе. Ти ще чувствувашъ една голѣма свѣтлина въ твоето съзнание. Всѣкаква тъмнина около тебъ ще изчезне.

Сега, мнозина отъ васъ не разсждаватъ така. Тѣ все търсятъ лесниятъ пѣтъ, като евреитѣ. Като направятъ едно прѣгрѣшение, ще заколятъ едно агънце, една гургулица и ще ги прѣнесатъ въ жертва на

Господа, Съ едно агънце или съ една гургулица работата освѣнъ че не се оправя, но още повече се забърква. Всички вие се занимавате съ една философия, която нѣма никаква основа. Запримѣрь, отъ нѣколко години азъ правя единъ опитъ, и то слѣдния: посадихъ една отлична градина, съ хубави овощни дървета. Тия дървета израснаха, дадохъ много хубави плодове. Азъ ги дадохъ на едни отъ ученицитъ си, да разполагатъ съ тѣхъ и съ градината въобще. Но тѣ, слѣдъ като ядохъ, наядоха се, прѣситаха се и почнаха да правятъ вино отъ тия ябълки. Тогава окръжаващитъ хора ги видѣха, че ученицитъ пиятъ и се напиватъ и взеха да казватъ: какъ тъй! Учителътъ не знае ли, не вижда ли това, защо не имъ забрани, ами имъ позволява да правятъ вино отъ ябълкитъ и да се напиватъ? На другитъ ученици дадохъ едно хилаво мѣсто, незаградено което нищо не ражда и ги оставихъ безъ всѣкакви сръдства. Поставихъ ги при най лоши условия, да нѣматъ съ какво да работятъ. При това, оставихъ ги сами да работятъ. Казватъ: Учителю, дайте ни сѣмента! Казвамъ: нѣма сѣмена. Слушамъ отъ тѣхъ недоволство казватъ: на онѣзи дава, но насъ нищо не дава. Питамъ тогава: дѣ сж резултатитъ? На които дадохъ, пиянствуватъ пиятъ, пѣкъ на които не дадохъ, тѣ се оплак-

ватъ, казватъ жестоко е това! Кое е по-хубаво сега, да ядатъ ябълки и да пиянствуватъ, или да стоятъ гладни и да просятъ? Азъ бихъ прѣвелъ по ясно това сравнение, но сега ви го давамъ само като една татанка, искамъ вие да разсждавате.

Азъ ви казвамъ, че всѣки отъ васъ може да попадне въ такива двѣ противорѣчия. Богъ може да то постави въ най-хубавитѣ условия въ живота и да не ги използвашъ, пъкъ може да те постави и въ най-лошитѣ условия, и тѣхъ да не използвашъ. Нѣ кои пять става и обратното. Защо? Защото ти можешъ да използвашъ добритѣ условия по единъ начинъ, пъкъ и лошитѣ условия въ живота съдържатъ друго благо, което можешъ да използвашъ по другъ начинъ. Тукъ именно е дълбоката философия. Вие казвате: Господъ е несправедливъ. Това не е философско разрѣшение на въпроса. Ти още не си влѣзалъ въ небето, не си видѣлъ още дълбокитѣ Божествени замисли, не знаешъ защо Богъ те поставя при тия условия. Богъ може да те постави при най-лошитѣ условия, че да кажешъ: косата ми настрѣхна! Защо ти настрѣхва косата? Защото не разбирашъ. Разбира се, ако ходите вечерно врѣме по мѣста, които не познавате, косата ви ще настрѣхне, ако ходите денемъ, нищо нѣма да ви стане. Вечерно врѣ

ме всичко ще ви се вижда като страшилища и ще мязате на онзи турчинъ съ кобуритѣ си, съ ножоветѣ си, върви вечерно врѣме съ коня си прѣзъ нѣкоя гора, вижда единъ голѣмъ дѣнеръ, стресва се, казва: „Хей, гяуръ, махни се отъ пѣтя ми, юнакъ арнаутинъ да мине!“ Не се маха той. „Тебе казвамъ, махни се отъ тамъ!“ Най-послѣ казва: „Ако ти не се махнешъ оттамъ, арнаутинътъ знае и другъ пѣтъ“. Та и вие сега, вървите съ кобуритѣ си и казвате: чие знаемъ и другъ пѣтъ. Значи, като се изпрѣчи сиромашията прѣдъ васъ, като единъ голѣмъ дѣнеръ, ще минешъ покрай нея, ще я заминешъ. Пъкъ ти мислишъ, че тя е жива, че е нѣкое голѣмо страшилище и казвашъ: ще мина по другъ пѣтъ! Кой е другиятъ пѣтъ? Държавнитѣ мжже въ България знаятъ кой е другиятъ пѣтъ. Тѣ като дойдатъ на властъ, въ първо врѣме сж много благородни, чувалитѣ имъ сж празни, напълнятъ ги и послѣ, хайде отъ другия пѣтъ. Този пѣтъ е лесниятъ пѣтъ, той е спасение по благодать. Единъ евангелистъ говори за Христа и започва да плаче, да скърби, че Христосъ умрѣлъ на кръста. Но като дойде нѣкой неговъ братъ да му иска пари на заемъ, казва: ще ти дамъ пари, но ще дадешъ 25% лихва, другитѣ, както знаешъ, взиматъ 50% но азъ, като вървамъ въ кръвта Христова

взимамъ само 25⁰/₀. И вие, окултнитѣ ученици, нѣкои отъ васъ взимате по 25⁰/₀ лихва.

Слушаите, отъ всинца ви се изисква една права мисль. Разбирате ли какво значи права мисль. Въ школата всички ученици трѣбва да бждете абсолютно изправни въ своята мисль! Безпощадни ще бждете въ това отношение къмъ себе си. Всѣка погрѣшка, която имате, ще я извадите прѣдъ себе си и ще кажете: ще я изправя! Нѣкой ще ти каже, че си такъвъ онакъвъ. Нищо да те не безпокои, ще си кажешъ: ще се изправя — нищо повече! Това се казва герой човѣкъ. Въ свѣта има два вида герои едни, които правятъ добро, не грѣшатъ, тѣ сж герои ученици, и други, които изправятъ своитѣ погрѣшки. И послѣднитѣ въ моитѣ очи сж герои, защото тукъ даже се изисква по-голѣмо усилие. Това е единъ вжтрѣшенъ законъ на нашего съзнание. Само така невивимиятъ свѣтъ ще ви се усмихне. Вие ще правите добро и ще изправяте вашитѣ погрѣшки, а нѣма да правите само на половина добро. Защото, половинъ добро е на половинъ зло, а цѣлото добро въ свѣта, е законъ за намиране Божията Любовь. Като намѣришъ Любовьта, тя осмисля живота, а като осмисли човѣкъ живота си, ще придобие онова, за което неговата душа копнѣе.

Сега, нѣкои отъ васъ ще запитатъ: за кого ли говори Учителътъ тази вечеръ? — Специално за никого. За мене, въ свѣта съществуватъ само ония души, у които има добродѣтели, а ония души, въ които нѣма никакви добродѣтели, това сѣ души мъртви, а ние за мъртви души не говоримъ. Ученикъ, който се учи, подразбира една жива, будна душа. И най-малкото нѣщо, което трѣбва да има въ този ученикъ, то е да има една отъ най-малките добродѣтели, заради която добродѣтель ще го пуснатъ въ училището.

Сега вие искате да ви пуснатъ да влѣзете въ тази школа. Но знаете ли, че за всичко у васъ държатъ смѣтка горѣ? Нѣкои отъ васъ дошли тукъ, седятъ нѣколко години, и слушамъ ги, послѣ казватъ: и тукъ нѣма нищо. Смѣшно е вашето положение! Знаете ли защо? Ако вие дадете на една маймуна ноти, тя ще ги разбере ли? Ако вие дадете на една маймуна да чете Библията и Евангелието тя ще ги разбере ли? — Нищо нѣма да разбере. Тогава, пигамъ ви: вие разбирате ли дълбочината на окултната наука? Какво съдържа тя въ себе си? Отсега нататкъ ще се яви въ васъ желание да изучавате окултизма. Нѣкои казватъ: тази наука е за младитѣ, не е като за насъ стари хора. Чудни сте вие, кои

сж младитѣ хора? Младитѣ пъкъ казватъ: туй учение е за старитѣ хора, тѣ иматъ знания и мъдростъ, то не е за насъ. Кои сж старитѣ хора? Споредъ тази теория азъ наричамъ младъ човѣкъ този, който изучава закона на самопожертвуването. Непроявеното сѣме, което се посажда въ почвата, това е младиятъ човѣкъ. Обърнатиятъ трижгълникъ съ върха надолу, това е младиятъ човѣкъ. Той показва сѣмето, което трѣбва да се посѣе въ почвата, да се пожертвува, да страда. Слѣдъ тия страдания младиятъ човѣкъ се прѣвръща на старъ, т. е. израства, при което върхътъ на трижгълника се изправя нагорѣ. Младиятъ човѣкъ прѣдставлява едно движение отъ центъра къмъ периферията, а стариятъ човѣкъ едно движение отъ периферията къмъ центъра. Значи, стариятъ човѣкъ прѣдставлява растенето нагорѣ отъ почвата. Слѣдователно, младиятъ и стариятъ човѣкъ живѣятъ едновременно въ съзнанието на човѣка. Тѣй че, всѣки лжчъ на съзнанието, който излиза отъ центъра къмъ периферията, това е младиятъ човѣкъ, а всѣки лжчъ, който се повръща като отражение отъ периферията къмъ центъра, това е стариятъ, проявениятъ човѣкъ, който расте нагорѣ. Той прѣдставлява трижгълникътъ, обрнатъ нагорѣ съ върха. Слѣдователно, младиятъ човѣкъ, това е слизание на духа въ материята, а ста-

риятъ човѣкъ, това е излизане на духа отъ матери-
алния свѣтъ, или обладаване на материята Млади и
стари, това сж двѣ състояния на съзнанието на мис-
лящия, на духовния и на Божествения човѣкъ. Ето
защо, едноврѣменно въ всѣки мигъ ти ще бждешъ
и младъ и старъ Имашъ извѣстна идея, която трѣбва
да реализирашъ -- ти си младъ, почнешъ ли да я
реализирашъ, ти си старъ. Въ слѣдующия моментъ
иде нова идея, ти си младъ, започвашъ да я реали-
зирашъ, ти си старъ Младъ старъ, младъ — старъ,
това е единъ вѣченъ процесъ въ развитието на чо-
вѣка, който постоянно се повтаря Ако вие имате та-
зи мисль въ ума си, нѣма да се раждатъ въ васъ
разни противорѣчия и нѣма да казвате, азъ остарѣхъ
вече, отъ мене човѣкъ нѣма да стане Ще разбира-
те, че старостта е само единъ мигъ Не, въ васъ
има извѣстна хитрина, която вие съзнателно прикри-
вате.

Ще ви разправя единъ анекдотъ, който ми раз-
прави една ученичка, чела го нѣкъдѣ. Отива единъ
много ученъ филозофъ на небето при Бога и иска
да Го надхитри Казва Му „Господи, какъ схващашъ
цѣлата вѣчностъ? — Вѣчността прѣдъ мене е една
секунда, му отговорилъ Богъ. А какво е за тебе
единъ милиардъ? — Единъ милиардъ за мене е петъ

стотинки, казва Господь „Тогава, Господи, дай ми петъ стотинки!“ — Почакай ме една секунда, му казаль Господь. Не мислете, че ние можемъ да бждемъ по-умни отъ този великъ законъ въ свѣта. Не мислете, че можемъ да надхитримъ Бога. „Почакай ме една секунда“ въ това има скрита една велика Истина. Една секунда, това е цѣлата вечность, въ която ти трѣбва да работишъ и да се развизашъ. А що означава вѣчността? Това е онуй интензивно вжтрѣшно желание, съ което ще могатъ да се реализирагъ ония свѣтли идеали, ония свѣтли мисли на живота. Че какъ мислите вие? Въ васъ трѣбва да има едно непрѣодолимо желание, което нищо въ свѣта да не е въ състояние да му попрѣчи. Вашето желание трѣбва да е толкова интензивно, толкова непрѣривно, че и на малки парченца да ви нарѣжатъ, туй желание да си остане пакъ живо въ васъ.

Та казвамъ: за васъ е важна основната добродѣтель на вашия характеръ. Всички вие, като ученици, трѣбва да бждете изправни прѣдъ този великъ Божественъ законъ. Ако вървите така, само по този начинъ може да развиете дарбитъ, които сж заложени въ вашата душа. Ние не можемъ да престѣпимъ законитъ, които живата природа е поставила въ живота. Трѣбва да знаете, че развитието ви върви по

единъ правилень начинъ. За да се изпълнятъ копнежитѣ, които имате сега, може само тогава, ако спазвате тия закони. И всичко това, което желаете ще придобиеите, но трѣбва да бждете абсолютно изправни

До сега азъ съмъ говорилъ много пѣти върху закона на Любовта, който съществува въ живота и се прилага къмъ идеитѣ, къмъ животѣ същества, къмъ Бога Въ тази Любовъ влизатъ всички ония същества които сж свършили своето развитие и образуватъ едно цѣло съ Бога. Тѣ образуватъ тъй да се каже, главата на цѣлото битие Тази Любовъ трѣбва да бжде съсредоточена къмъ този вжтрѣшенъ центъръ на всички наши мисли и желания И тогава ще се появи едно движение на Любовта отъ Бога къмъ насъ. Тъи, че ако имаме тази непрѣривна Любовъ къмъ Бога, тогава отъ него ще излѣзе единъ лжчъ, който ще се оправи къмъ нашето сърце и ще изпълни живота ни Такъвъ е законътъ. За да познаешъ дали обичашъ Бога Щомъ оправишъ Любовта си къмъ Него, ще почувствувашъ тази вжтрѣшна свѣтлина, но не въ ума си, а въ сърдцето си, при което ще се образува едно вжтрѣшно разширение, едно вжтрѣшно задоволство Тогава и най-малкитѣ нѣща въ живота ти ще се осмислятъ и нѣма да прѣдставляватъ дреболии за тебе. Въ всѣка дреболия въ жи-

вота си ще виждашъ една Божествена мисълъ. Всички вериги, които те спъватъ, ще паднатъ, ти ще се почувствуващъ свободенъ като пеперуда, която излиза отъ пашкула си и свободно хвърква съ крилата си въ безграничното пространство

Казвамъ: сега всички трѣбва да изпратите вашата мисълъ нагорѣ. Вие ще кажете: азъ я изпращамъ. Хубаво, но по интензивна трѣбва да стане вашата мисълъ! Отъ день на день вашата мисълъ, трѣбва да става по интензивна Стремлението ви къмъ Бога отъ день на день сжщо трѣбва да става всепоинтензивно и по-интензивно, докато обратното движение на Божията Любовь проникне въ вашето сърце. Тогава важниятъ въпросъ за живота — Любовьта къмъ Бога — ще се разрѣши въ душитѣ ви, и вие ще придобиете свободата, която търсите А тази свобода носи блаженство и всички добри възможности на живота. Само при Свободата вие можете да развиете вашитѣ мисли, чувства и вашата воля; да облагородите сърцето си, да разширите ума си, да укрепите духа си и да освободите душата си. Туй е цѣла наука! Това именно е задачата на окултната наука. Тѣй щото, ще знаете, че всички сте на категории. Нѣкои отъ васъ мислятъ, че като присѣтствуватъ въ школата, не сте на категории и степени. Не е

така. Нѣкои отъ васъ разбиратъ повече, други разбиратъ по малко; нѣкои прилагатъ повече, други по малко, но всички трѣбва да се стрѣмиме споредъ възможноститѣ на душата си. Можешъ да прилагашъ малко. приложи го. Можешъ да прилагашъ повече, приложи го. Всѣки день прави по едно малко добро. Нѣкой пѣтъ вие рѣшите да направите нѣкое малко добро, но послѣ казвате: хайде днесъ не мога ще го отложа. Не трѣбва така. Колкото и малко да е доброто, направи го, не го отлагай! Запримѣръ, у нѣкой ученикъ се роди силно желание да иде и да каже една много хубава дума на майка си, но като дойде до вратата, спре се, казва си: дали ще ме разбере майка ми? Поколебае се, и отложи да изпълни мисълта си. Другъ случай: рѣшите да станете сутринята рано въ 4 часа на молитва. Обаче, въ 4 часа сутринята, когато трѣбва да станете, казвате си: нима като стана сега, ще свърши нѣщо? Хайде да си поспя още малко! Или, рѣшилъ си друго нѣщо: ще стана рано сутринята, ще си напиша единъ хубавъ стихъ. Но послѣ казвате: е, сега ли ще пиша? Всички тия противорѣчия въ живота сж ви докарали до това изопачаване въ разбиранията. Ние сме хора на изопаченитѣ идеи. Всѣко възвишено и благородно дѣло, въ каквото и да е смисълъ, прилагайте го, не се сра-

мувайте! Колкото и да е малко, прилагайте го! Ако не прилагате, отдолу ще доиде затъмняване на съзнанието и единъ денъ вие ще се намърите подъ земята, тъй както едноврѣмешнитѣ пирамиди сж днесъ дълбоко заровени въ земята. Всѣки денъ трѣбва да прилагате, постоянно трѣбва да прилагате. Тѣпанътъ трѣбва постоянно да се бие, защото иначе ще се опраши, а като се бие постоянно прахъ не остава по него! Оралото, което оре земята, не рждазва, то лъщи, свѣтло е. Сжщо така и човѣшкиятъ умъ, който постоянно мисли е свѣтълъ, не затѣпва, човѣшкото сърце, което работи, постоянно отхранва възвишенни и благородни чувства, облагородява се и човѣшката воля, като се тури въ дѣйствиe укрѣпва.

Това сж елементарни правила. Казвате. тия работи ние ги знаемъ. Какъ ги знаете? Знаете ли какво нѣщо е да мисли човѣкъ? Слушайте сега! Въ човѣшкото съзнание има една малка лампичка, която не е запалена. При тази лампа има само една Божествена клечица. За запалването ѝ има правила, които отрѣдѣлятъ, колко пѣти трѣбва да драснешъ тази клечица, за да се запали. Щомъ запалишъ тази лампичка, ти веднага ще почнешъ да мислишъ. Нѣкои отъ васъ обичатъ само да пипатъ лампичката и не могатъ да мислятъ. Разбира се, безъ свѣтина не може

да се мисли. Свѣтлината е едно отъ необходимоитѣ качества за мислене. Свѣтлитѣ духове и отвънъ и отвжтрѣ иматъ свѣтлина. а ненапрѣднатитѣ духове, които живѣятъ въ ада, нѣматъ отвънъ свѣтлина, но иматъ само отвжтрѣ. Тѣ държатъ тази свѣтлина само за себе си. Тѣхната лампичка още не е изгаснала, тѣ не сж изгубили още тази способностъ да я палятъ.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да запали тази лампичка, и само тогава ще има правилно мислене. Това мислене е непрѣривно. Щомъ веднѣжъ се запали тази ламбичка, тя е непрѣривна, въ нея не може да става прѣкжсване, затова при тази свѣтлина мисълта се разширява и човѣкъ не остарѣва. Той всѣки день е и младъ, и старъ. Тѣй седи въпросътъ. Азъ бихъ желалъ тази лампичка въ ума на всѣки едного отъ васъ да бжде запалена по всички правила. Това се отнася за този, който не я е запалилъ, а който я запалилъ вече, нека върви по слѣдитѣ на тази лампичка, защото тя се движи, не седи на едно мѣсто. Всѣки ще върви напредъ, по нейнитѣ стѣпки. Туй наричатъ „ржководна звѣзда“ въ живота. Всѣки човѣкъ си има такава ржководна звѣзда въ живота. Наполеонъ казвалъ, че си ималъ своя ржководна звѣзда, която никога не потъмнявала.

И наистина, докато неговата звѣзда мъжделѣше, въ всичко му вървѣше, въ всичко имаше сполука. Тя е живата звѣзда, или тъй наречената малката свѣщица въ съзнанието на човѣка

И тъй като сте дошли на земята, забравили сте много нѣща отъ това, което сте знаели и сега трѣбва да си ги спомняте. И вие чакате да си ги спомните. Тъй като чакате, знаете ли на какво мязате? Единъ старъ български чорбаджия въ село ималъ жена, която била много голѣма аристократка, та все слугитѣ ѝ служѣли: дърва ѝ носили, сѣчѣли ги и т. н. Обаче, случва се, че мъжътъ ѝ умира и всички слуги я напуштатъ. Като останала безъ дърва, отишла при сѣсѣда си и го помолила: можешъ ли да ми донесешъ малко дърва? — Ами защо ти не си донесешъ? — Не съмъ научена. — Ще се научишъ. Ще вземешъ едно двойно вжженце, ще отидешъ въ гората, ще натуряшъ дърва въ него, ще ги завържешъ хубаво, ще си направишъ единъ товаръ и туй то. — Ама кой ще ми го вдигне? — Ще викашъ въ гората, ще почакашъ малко. Тамъ има една жена, горската богиня, ще дойде да ти помогне. — Е да но Господъ я прати да ме научи. — Като викашъ, тя ще те научи. Отишла въ гората, събрала си дърва и взела да вика. Викала, викала, но никой не се

явилъ Най-послѣ си казала: то се е видѣло, че нѣма да доиде горската богиня, ами азъ сама да си вдигна товара. Така и вие ще викате: „богиньо, бо-
линьо, Господи, Господи..“ и най-послѣ ще си вдиг-
нете дръвцата на гърба и хайде въ къщи. Такъвъ
трѣбва да бжде ученикътъ, да вика: „Господи, Госпо-
ди“ — и най-послѣ да си вдигне дръвцата на гър-
ба. Богинята, обаче, е дошла. Жената е разбрала
вжтрѣшния смисълъ на викането. По сжщия начинъ
и вие ще разберете великата Истина въ живота.

Сега да изпѣемъ упражнението „Въ начало бѣ
Словото“. Въ изречението „въ начало бѣ Словото,
коя дума е силна? (Словото) Какъ ще ми дока-
жете да разбере това? Какъ ще се произнесе дума-
та „Слово“? Дѣ ще турите ударението? Има силни
думи, които като се изговарятъ, за да се подчертае
силата имъ, турятъ на специални мѣста ударенията.
Вземете думата „р а з у м ъ“ раз-умъ. Тя е сло-
жна дума и не е отъ славянско произхождение. Ко-
ренътъ о м ъ или у м ъ е една свещенна ду-
ма. На английски езикъ се пише „eum“ (еум), а се
произнася омъ; значи умътъ е, който съдържа въ
себе си всички Божествени качества. А какво озна-
чава частицата „раз“. Руситѣ казватъ „раз“, което
значи, единъ пжтъ, веднажъ, едно, първо. То подра-

збира първоначалното, Божественото, което е било у човѣка и което съдържа всичко въ себе си. Човѣкъ трѣбва да се сгрѣми да разбира нѣщата. Отъ разума, отъ първоначалното, отъ Божественото е излѣзло Словото, разумното, т. е. обвивката на нѣщата, която е приела първия образъ, за да направи Словото видимо и чуто. Защото Словото въ невидимия миръ и се вижда, и се слуша. Като кажемъ „въ начало бѣ Словото“, веднага въ нашия умъ трѣбва да изпъкне великата идея за онова живо същество — Словото — което е излѣзло отъ Бога. И вие като пѣете това упражнение, трѣбва да се прѣнесете, а не да сте тукъ на земята.

И музиката, както и математиката има свои математически правила, но тѣ не мязатъ на сегашните правила въ музиката. Тия правила съставляватъ тъй наречената „математика на музиката“. Тамъ, дѣто човѣкъ не може да вземе тоноветъ на душата, високитѣ тонове, които спадатъ къмъ Божествения свѣтъ, съврѣменнитѣ музиканти поставятъ паузи, а дѣто могатъ да ги взиматъ поставятъ тонове. Въ окултната музика нѣма мълчание, пѣнието тамъ е непрѣривно, никакви прѣкъсвания нѣма. Тамъ, дѣто има паузи, пакъ се чува звукъ, само че по финъ, по-високъ. Ако азъ бихъ композиралъ една пѣсень за хоръ, не бихъ

турилъ никакви паузи. Всички гласове трѣбва да пѣятъ. Басоветѣ ще започватъ отдолу, а сопранитѣ ще идатъ отгорѣ, т. е. ще отиватъ нагорѣ, високо ще пѣятъ, но тихо, едва да се чуватъ. Гласоветѣ трѣбва да се допълнятъ единъ другъ. Алтътъ трѣбва да придружава, басоветѣ ще подкрѣпятъ отдолу, пѣкъ сопранитѣ и теноритѣ ще се посрѣщатъ горѣ. Тѣй трѣбва, гласоветѣ да си пѣятъ единъ на другъ. А сега музикантитѣ казватъ: сопранитѣ ще мълчатъ, а другитѣ гласове ще пѣятъ. Значи, ти мълчи, пѣкъ азъ ще говоря. Не, и двама ще пѣемъ, и двама ще говоримъ.

Ще се стремите къмъ окултно пѣние. Езикътъ на който е прѣведенъ този стихъ, не е образенъ, но е идеенъ езикъ, затова се изисква и дълбочина въ пѣнието. Този стихъ е най-дълбокиятъ стихъ отъ Евангелието, но езикътъ, на който е прѣведенъ не е образенъ, затова като чуешъ или като прочетешъ този стихъ, ти не можешъ да се забравишъ, не можешъ да се прѣнесешъ отъ този свѣтъ, за да може великото въ свѣта да оживѣе прѣдъ тебе. Като произнесешъ стиха: „Въ начало бѣ словото, и словото бѣ у Бога“, тѣй трѣбва да го произнесешъ, че да прѣживѣешъ това начало. Послѣ, „Всичко чрѣзъ Него стана, и което е станало, нищо безъ Него не

стана“, — произнесешъ ли тѣзи думи, трѣбва да видишъ цѣлия този процесъ, да прѣживѣешъ това, че всичко чрѣзъ Него е станало. Като изговоришъ думитѣ: „Въ Него бѣ Животътъ, и Животътъ бѣ видѣлина на человецитѣ“, този Животъ и тази видѣлина трѣбва да ги изпиташъ. Като изговоришъ стиха: „И видѣлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе“, всичко това трѣбва да го видишъ, да разберешъ тази борба между видѣлината и тъмнината. Ако вие пѣхте по този начинъ, гласътъ ви би треперилъ, щѣше да бжде мекъ и звънливъ, па и душитѣ ви щѣха да трептятъ. А сега, гласътъ ви е тѣпъ, защото нѣмате въодушевление отвѣтрѣ, не прѣживѣвате думитѣ.

Старайте се като пѣте у дома си, да се вдълбочавате въ думитѣ, въ идеитѣ, които тѣ изразяватъ, за да можете да пѣте окултно. Като пѣте упражнението „въ началото бѣ Словото“, изпѣйте го веднѣжъ, два, три, четири, петъ пѣти, докато вие сами го харесате, докато почувствувате, че пѣте съ животъ, сила и вжтрѣшно разбиране. Днесъ врѣмето е малко влажно, но то не е извинение за пѣнието, не е извинение и за цигулката. Наистина, когато врѣмето е влажно, влагата запълня поритѣ на цигулката, но има едно срѣдство противъ влагата. Ти можешъ да запоишъ поритѣ на цигулката, като вло

жишъ нѣщо отъ душата си въ нея. Тя ще изгони влагата навънъ. Това можемъ да направимъ всѣкога, когато искаме, пъкъ когато не искаме, и душата нѣма да вземе участие въ свиренето. Сжщо така и при пѣнието, душата ви може да вложи нѣщо въ гортана. Душата ви може да влиза и да излиза свободно въ васъ. Ще се помолишъ на душата си и ще ѝ кажешъ: моля ти се, влѣзь въ гърлото ми, да чуй твоя сладъкъ гласъ, че да се науча и азъ да пѣя. Двама ще пѣете тогава: ти и душата ти, и ще видишъ, какъвъ гласъ ще излѣзе отъ тебе, какъвъ пѣвецъ ще станешъ! Въ това седи силата на пѣвеца. И азъ желая, всички ученици на окултната школа, като пѣете, да се отличавате, да зная, че стѣ пѣвци. Гласътъ ви да нѣма меденъ тонъ, а да се отличава съ голѣма мекота и изразителностъ. Ще пѣете отъ сърце, безъ правила, не че нѣма да има правила, но тѣ не мязатъ на сегашнитѣ, Ще спазвате тѣзи бѣлѣжки.

Азъ зададохъ на младитѣ ученици въпроса: защо българитѣ турятъ въ рѣчыта си глагола отпрѣдъ, а германцитѣ на края на изречението? Защо начинътъ на говора у германцитѣ е единъ, а у българитѣ другъ? И еднитѣ сж хора, и другитѣ сж хора, защо иматъ различна граматика? Тѣ ми отговориха, че това се дължи на обстоятелството, че германцитѣ като си

свършват работата, тогава я съобщават, затова глагольтъ у тях е накрая, а българитѣ най първо ще кажатъ, какво ще правятъ, а послѣ започватъ да работятъ, затова турятъ глагольтъ въ началото на изреченията. Послѣ, вземете англичанитѣ, тѣ постоянно скжсяватъ думитѣ, когато германцитѣ ги разширяватъ. Защо? — Има си причини. Та и вие въ вашата граматика, нѣкога поставяте глагола отпрѣдъ, а другъ пътъ отзадъ. Кой е правилниятъ начинъ за пѣнието? „Въ начало бѣ Словото“ — вижъ много добръ започва пѣсенята. „Въ“ е съюзъ. Това сж първитѣ чувства, съ които човѣкъ започва, които не може да изрази. Съюзитѣ това сж първитѣ думи, съ които човѣчеството е започнало. Най-послѣ идатъ сжществителнитѣ. Тѣ иматъ най-новъ произходъ

Сега, да изяснимъ значението на думитѣ „Въ начало бѣ Словото“. Тѣ означаватъ, че въ най-голтмата красота и хубость, въ това Божествено начало на нѣщата е излѣзло Словото Божественото начало подразбира най-благоприятнитѣ условия за създаване. Въ живота, за създаването на всички Божествени нѣща има опрѣдѣлено врѣме. Ако вие дадете на единъ астрологъ невѣрна дата на рождението си, той ще ви каже, че споредъ колкото ви познава, вие не може да се родите въ това врѣме. Въ астрологията не

може да има безразборност въ ражданията; има опрѣдѣлени закони за възможноститѣ на ражданията. Този астрологъ ще ви каже: въ този день и въ този часъ вие не сте родени, понеже този моментътъ както е съчетанието на планетитѣ, изключва вашето раждане. Значи, и Словото, за което пѣемъ, е излѣзло въ едно опрѣдѣлено Божествено начало. Ще кажете: отдѣ да знаемъ кога е било това начало? Че вие бѣхте вжтрѣ въ това начало. Какъ сте забравили една такава велика Истина? Вие бѣхте въ сѣщия тренъ. Ще кажете, то бѣше отдавна, прѣди толкова години, забравили сме. Ще си спомните. Защо ви говоря азъ сега за забравенитѣ нѣща.

„Въ Начало бѣ Словото, и Словото бѣ у Бога“. Този стихъ е много важенъ. Като станете сутринъ, ще го прочетете, ще го изпѣете и ще мислите върху него. Докато въ ума ви се хвърли една свѣтлина и вие възприемете тази велика идея. Тогава вашето сърце ще се прѣобрази, ще стане по-меко, умътъ ви сѣщо ще се прѣобрази, ще почне да мисли по-другояче, и ще можемъ, като влѣземъ въ този салонъ, да се занимаваме и безъ лампи. Като дойдемъ тукъ, безъ лампи да се разнася свѣтлина отвсѣкждѣ. Като концентрирате мисълта си върху този стихъ, ще имате по-хубава, по-приятна и по-мека свѣтлина. И азъ

като влѣза въ салона, ще кажа. ето ученици, съ които може да се разискватъ Божествени нѣща! А сега, когато свѣтлината иде само отвънъ, отъ лампитѣ, какъ могатъ да се разискватъ такива въпроси? Отвѣтрѣ трѣбва да дойде тази свѣтлина! Тя е свѣтлината на Духа.

Т. м.

Любовта ражда доброто!

— Доброто носи животъ, свобода и свѣтлина за нашитѣ души.

Несъизмѣримитѣ нѣща.

6-а ШКОЛНА ЛЕКЦІЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 19.XI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Несъизмѣримитѣ нѣща.

Размишление.

Когато ще проучвате бесѣдитѣ, нѣма да цитирате нѣщата, но съ свой езикъ, вкратцѣ ще изнесете основнитѣ мисли. Цитирането не е изразяване на основнитѣ мисли.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Основнитѣ мисли отъ първата лекция на третата година „високия идеалъ“. Нашата цѣль е да има разнообразие въ работата ви, умътъ ви, да се привикне да работи, а не да копира. Всѣки отъ васъ може да извади отъ лекцията една основна мисль и върху нея да съгради нѣщо. Отъ много цитатинѣ ма нужда. Като пишете нѣкое съчинение, тамъ може да доказвате, колкото искате, но на менъ нѣма нужда да ми цитирате, нѣма какво да ми доказвате. Азъ искамъ да зная, какво схваща всѣки отъ васъ подъ думитѣ „високъ идеалъ“. Човѣкъ не може да има два идеала. Само единъ идеалъ може да има. И тъй, споредъ васъ, въ какво седи високиятъ идеалъ? (— Да любимъ Бога). Какъвъ трѣбва да бжде иде-

алътъ на онзи, който се жени? Ами какъвъ трѣбва да бѣде идеалътъ на онзи, който става попъ? Ами на онзи, който става търговецъ, или на онзи, който става естественикъ, какъвъ трѣбва да бѣде идеалътъ? Всѣки човѣкъ трѣбва да има високъ идеалъ! Какво подразбирате подъ думата Богъ? Тази дума „Богъ“ е толкозь опрѣдѣлена, че почти нѣма смисълъ. Високиятъ идеалъ за живота е любовта, понеже животътъ произтича отъ Любовта. Кой е високиятъ идеалъ за свѣтлината? — Животътъ. Защо? Защото свѣтлината произтича отъ живота. Кой е високиятъ идеалъ за свободата? — Свѣтлината. Защо? Понеже свободата произтича отъ свѣтлината. Тъй щото, високиятъ идеалъ за свободата е свѣтлината; за свѣтлината — животътъ, а за живота — Любовта. Вие не можете да кажете, че Богъ е високиятъ идеалъ за свѣтлината. Защо? Свободата не може да разбере Бога. Тя най-първо трѣбва да разбере свѣтлината. Свѣтлината после ще ви заведе до живота, а животътъ ще ви заведе до Бога. Последователность. иерархия трѣбва, не може изведнѣжъ. Нѣкой може да каже: и азъ мога да ида еди-къдъ си. Не, не можешъ да отидешъ къдѣто искашъ. Единъ авиаторъ може да се качи съ аеропланъ на осемъ километра височина въ въздуха, но ти безъ аеропланъ можешъ

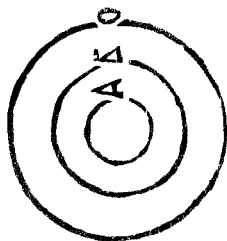
ли? Ще се помолишъ на авиатора, той ще те вземе съ своя аеропланъ и само така ще можешъ да се качишъ на височина осемъ километра въ въздуха. Ама азъ мисля, че мога да се кача на осемъ километра височина. Да помислишъ за осемъ километра и да се качишъ на осемъ километра, това сж двѣ различни понятия. Това сж само разсъждения. Казвате: трѣбва да се вѣрва въ Бога. Богъ е и въ живота, и въ любовта, и въ свѣтлината, и въ свободата навсѣкждѣ е Богъ.

Сега, за втория пѣтъ разбрахте ли какъ ще стане работата? Нека всѣки си извади кратко, хубаво резюме. Прѣдставете си, че всѣки ученикъ би направилъ такова резюме. За прочитането на което би трѣбвало половинъ часъ. Значи, въ единъ часъ ще може да се прочетатъ темитѣ едва на двама души, а пѣкъ смисълътъ е въ съкращението, да се извади само ядката. Когато вие сте много гладни, че ви тупа сърцето, като отидете нѣкждѣ, за високъ идеалъ ли ще мислитѣ? Не, ще кажете „моля малко хлѣбъ!“ Нѣма да кажешъ: „Господине, ще ме послушате да ви разправа туй-онуй. Не, ще кажешъ: „хлѣбецъ! Високиятъ идеалъ въ този случай е хлѣбътъ. Той се намира само при голѣма нужда на човѣка. А кога иде разговорътъ? Най-напрѣдъ ти ще бждешъ съви-

сокъ идеалъ и слѣдъ като се понаядешъ, слѣдъ като си пийнешъ винце, тогазъ ще разправишъ кждѣ си ходилъ. Най-първо ще изкажешъ високиятъ идеалъ и той като влѣзе въ стомаха ти, ще се разширишъ, ще пратишъ навънъ своята свѣтлина и ще започнешъ да разказвашъ живота си — откъдѣ идешъ и накъдѣ отивашъ

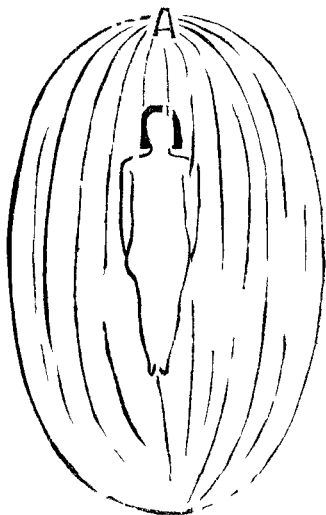
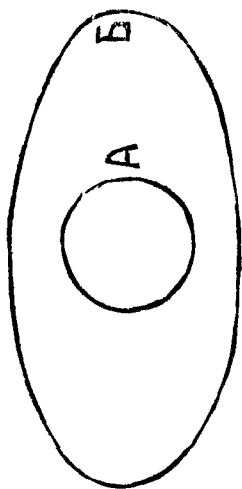
Природата не обича да се доизказва. Тя показва пжтя на човѣка, ржководи го, но не изказва своитѣ цѣли, своитѣ крайни заключения. Това е единъ Божественъ методъ. Така и всѣки човѣкъ, който е дошелъ въ свѣта, не трѣбва да доизказва всичко. Всѣкога човѣкъ трѣбва да изказва само основнитѣ нѣща.

Представете си, че имаме единъ кръгъ А, който прѣдставлява човѣшкиятъ животъ. Азъ уподобявамъ човѣшкиятъ животъ на разливаща се вода. Щомъ водата се разлива, този кръгъ прѣдставлява едно поле, което постепенно се разширява все повече и повече и отъ първоначалния кръгъ ще се образуватъ вторъ, трети, четвърти концентрични кръгове. Значи силата или материята, която дѣйствува въ живота е водна. Може да се образуватъ три кръга А, В и С. Тия кръгове показватъ разширението на водата, какво пространство е заела тя. Ако кръгътъ А озна-

вива кръгообразно

чава човѣшкия животъ, той ще се разшири ли по сѣщия начинъ? До извѣстно врѣме този кръгъ ще се разширява по сѣщия пѣтъ, както и водата. Онѣзи, които сѣ изучавали биология или развиването на човѣка въ неговото първоначално състояние, знаятъ, че той се разсамо до извѣстна степенъ, но

слѣдъ това този кръгъ изгубва своята форма, прѣвръща се въ елипса. Значи, кръгътъ A_1 се прѣвръща въ елипса B_1 .

Сега, ние можемъ да си прѣдставимъ човѣка въ центъра на този кръгъ, а теченията на живота да го обвиватъ наоколо въ видъ на елипса. Тия течения го обикалятъ, но и проникватъ вътрѣ въ него. Има течения въ човѣшкия организъмъ, които минаватъ прѣзъ центъра, но има течения, които минаватъ и по периферията. Или казано друго-яче: има течения централни, има течения и перифериялни.

Всѣкога въ живота си, когато искаме да изкажемъ една мисль въ нейната пълнота, ние ще усѣтимъ една празнота въ себе си. Нѣкои запитватъ: какво трѣбва да правимъ тогава? – Ще пазите извора, който извира, нѣма да изхвърляте всичката си вода изведнажъ, но ще изтичате равномерно. Щомъ ти мислишъ да изкажешъ всичко наведнажъ ти не си иззоръ. Онзи, който иска да изкаже всичкитѣ си идеи на единъ пѣтъ, той не е идеенъ човѣкъ, той е едно напълнено шише съ вода отъ единъ, два, петъ, или десетъ килограма, или пъкъ една каца пълна съ вода. Едно механически напълнено съ вода буре. като го отворишъ да тече, то изказва всичкитѣ си идеи, и не остава вече нищо въ него. Безидейниятъ човѣкъ мо-

же да бжде най-много единъ голѣмъ джобуръ, но човѣкъ трѣбва да се стрѣми къмъ възвишени идеи. Значи, има единъ съизмѣримъ и единъ несъизмѣримъ животъ. Съизмѣримиятъ животъ е въ канитѣ, въ буретата и въ всѣки джобуръ, а несъизмѣримиятъ животъ е Божествениятъ животъ. Той е животъ, който не може да се измѣри. Идея, която не може да се измѣри е истинска идея. Мисълъ, която не може да се измѣри е истинска мисълъ. Чувство, което не може да се измѣри е истинско чувство. Воля, която не може да се измѣри е истинска воля. Сила, която не може да се измѣри е истинска сила. Но тази сила, която се е събрала въ една малка машина и която може да прѣсне машината, тя е сила само докато е затворена вътрѣ на тѣсно, но като я пуснете навънъ изгубва силата си, нѣма вече тази активностъ. При живата мисълъ, обаче при несъизмѣримата мисълъ; въ каквото условие и да поставишъ човѣка, той си остава всѣкога единъ и сщщъ.

Затуй именно въ духовния свѣтъ всички ние трѣбва да се стрѣмимъ къмъ несъизмѣримата мисълъ. Мнозина отъ васъ ставате песимисти. Защо? То зависи отъ това, дали вашето подсъзнание, или вашето съзнание, или вашето самосъзнание, оставяме настрана свѣрхсъзнанието, опрѣдѣлятъ вашия животъ. Отъ това

се ражда единъ вжтрѣшенъ песимизъмъ. На всички философи песимисти, като Шопенхауера, мислитъ сж били съизмѣрими. Тѣ казватъ, че въ свѣта сжществува една голѣма скръбъ. Отъ малката скръбъ, която Шопенхауеръ опиталъ, прави заключение за голѣмата скръбъ, но голѣмата скръбъ той не я опиталъ. Нима като удрятъ нѣкому 25 тояги, а азъ чувамъ само ударитѣ, разбирамъ болката? Ако ударятъ поне петъ тояги и върху менъ, тогава ще разбера, колко е страдалъ той. Всѣки човѣкъ знае нѣщата само като ги опита, а за другото може да предполага. А при това всички хора казватъ, че иматъ скръбъ. Какво нѣщо е скръбъта сама по себе си? — Тя е загуба на нѣщо, или недоимъкъ отъ нѣщо, или спънка къмъ извѣстна цѣль, къмъ която се стрѣмишъ. Ти можешъ да скърбишъ за изгубената си сила, за изгубенъ живъ прѣдметъ. Значи, ние скърбимъ само за живитѣ прѣдмети, за предмети, които сж свързани съ жива сила. Тогава, ако азъ скърбя за единъ свой приятель, който е заминалъ, какво показва тази скръбъ? Колко нѣща може да показва скръбъта въ даденъ случай? Може ли въ даденъ случай да се опрѣдѣли голѣмината на скръбъта? Законитѣ на природата сж слѣднитѣ: за единъ и сжщъ случай нѣкои хора скърбятъ, а други се радватъ. Запримѣръ нѣкоя майка скърби, че

дъщеря ѝ се оженила, че напуснала дома ѝ, а въ същото време други хора се радватъ, за нея че отишла при тяхъ. Следователно, ние имаме двѣ равнодѣйствуващи сили. Скръбта на майката се прѣвръща на радостъ на друго мѣсто. Тогава, каква скръбъ е тази? Понѣкога, обаче, радостта на извѣстни хора се прѣвръща на скръбъ у други. Вие сте майка, давате дъщеря си нѣкому и скърбите. Въ слѣдующия животъ, обаче, този, който днесъ е възлюбенъ на дъщеря ви, става нейнъ баща или нейна майка, а ти се явявашъ като нейнъ възлюбленъ, и тя дохожда при тебе. Тогава ти се радвашъ, а тѣ скърбятъ. Питамъ: колко голѣма е тази скръбъ? Нѣкой казва: моята скръбъ е толкова голѣма, че ме направи серсеминъ. Това, че ти си станалъ серсеминъ, може ли да опрѣдѣли голѣмината на скръбта? Ако скръбта на нѣкого прѣдизвиква въ него изгубване на, ума му, намаление силата на неговия умъ, тогава причината за това седи малко по далечъ, другагѣ се крие причината. Това не е скръбъ, това е нарушение на извѣстенъ Божественъ законъ. Има скърби въ свѣта, които не сж истински скърби, но страдания, прѣдизвикани отъ нарушението на извѣстни Божествени закони. Следователно, подъ думата „скръбъ“ ние прикриваме своитѣ погрѣшки. Въ таквъ случай, казвамъ:

ти не трѣбва да скърбишъ, трѣбва да изправишъ живота си.

Ще ви приведа единъ анекдотъ за дъщерята на единъ български свещеникъ. Тя направила следната погрѣшка: изяла сладкото на баща си. Баща ѝ рѣшилъ да я бие, но майката за да освободи дъщеря си отъ боя, турила я въ леглото, да мине за болна. Баща ѝ приготвилъ тояжката си и като дошълъ, вижда дъщеря си на легло, запитва: „Какво има“? — „Трескава е“, отговаря майката. „Щомъ я тресе, нѣмамъ право да я бия, нека остане тази пръчица за другъ пѣтъ. Ние, като тази майка, която спасила дъщеря си подъ булото на треската, се обличаме съ името на скръбъта и все скърбимъ. Дъщерята е болна, и бащата казва: да оставимъ пръчицата за другъ пѣтъ. Да, но сладкото е изядено. Треската не поправя работитѣ. Тия философски разсѣждения не поправятъ работитѣ. Ние казваме: всички нѣща трѣбва да бждатъ съизмѣрими. Въ нѣкои случаи трѣбва да бждатъ съизмѣрими, но въ нѣкои случаи не трѣбва. Азъ бихъ попиталъ кой да е отъ васъ, може ли да опрѣдѣли, какъвъ ще бжде неговиятъ растежъ слѣдъ хиляда години? Споредъ сегашнитѣ данни, което има за себе си, може ли да изчисли, какъвъ ще бжде неговиятъ ръстъ, неговото лице, очи, вѣжди, голѣми-

ната на пръститѣ си, колко напимѣръ ще бѣде дългъ палеца му, колко дълги ще бѣдатъ рѣцѣтъ, краката му, каква форма ще иматъ и т. н. Нека даде данни за тия нѣща, а не да казва съ общи думи: великанъ, герой ще бѣда. Какво означава думата „герой“?

И тъй, когаго дойдемъ до несъизмѣримитѣ и съизмѣримитѣ нѣща, трѣбва да знаемъ, че тѣ сѣ двѣ идеи въ живота, които се напълно различаватъ. Всичко онова, което радва човѣка, което го подмладява, то е несъизмѣримо, а всичко онова, което отчайва човѣка, което го кара да се чувствува старъ, то е съизмѣримо. Такъвъ човѣкъ казва: остарѣхъ вече. Той дойде най-много до числото петъ или шестъ и свършва, по нагорѣ вече не може да се качва. Нѣкой професоръ училъ, училъ редъ години и най-послѣ казва: всичко завършихъ, по нататѣкъ не мога. Нѣкой писателъ, нѣкой музикантъ работятъ извѣстно врѣме, и послѣ казватъ: до тукъ бѣше, по нататѣкъ не може. Значи идеята имъ станала измѣрима, затова се спиратъ. Следователно, с ъ и з м ѣ р и м и т ѣ и д е и с ѣ и д е и н а з а м р ѣ з в а н е т о. Тѣ достигатъ до най-високата точка на тригълника и отъ тамъ започватъ обратенъ процесъ. Въ всѣки обратенъ процесъ въ природата седи и обратно движение. Пър-

вото движение е въ възходяща степенъ, а второто — въ низходяща степенъ. Като се дойде до втората възходяща и низходяща степенъ, какви ще бждатъ тѣ, по-високи и по-низки ли отъ първитѣ? Слѣдователно, въ този смисълъ, всички процеси въ природата, като говоримъ за Божествената природа, сж безконечни, не може да имъ се тури никакъвъ прѣдѣлъ. Човѣчеството ще се увеличава безконечно. Увеличаването нѣма да седи въ голѣмината. По какъвъ начинъ ще се увеличава? Какво ще стане съ васъ? Допуснете, че Богъ направи единъ козмосъ, въ който има десетъ милиарда души. Този козмосъ слѣдъ като прѣмине единъ периодъ отъ милиарди, милиарди години, ще завърши цикъла си и ще се създаде въ него една нова душа, значи ще има въ него десетъ милиарда и една душа. Слѣдъ това Богъ ще създаде другъ единъ козмосъ, който съ милиарди години сжщо ще се върти около себе си, докато се придобие още една душа. Така се придобива въ вѣчността една душа. Тѣй щото, въ края на краищата, отъ сегашния животъ ще се яви само една душа, само единъ човѣкъ. Цѣлото небе очаква да види, какъвъ ще е този човѣкъ, който ще излѣзе отъ сегашния козмосъ. Цѣлото небе всички ангели работятъ за този човѣкъ, но не се знае, каква ще бжде формата му, какво

ще бжде лицето му, нищо не се знае. Всички ангели очакватъ съ нетърпѣние да видятъ, какъвъ ще бжде този човѣкъ. Като се създаде този новъ човѣкъ и слѣдъ като живѣе милиони, милиони години, този новъ човѣкъ ще каже: „Нека направимъ сега другъ свѣтъ, да дойде новъ човѣкъ!“ Вториятъ ще бжде още по-красивъ, отколкото сегашния. Това сж несъизмѣрими нѣща. Това сж прѣдположения, хипотези, възможни нѣща, близо до ума, за които турцитѣ казватъ: „Тия нѣща могатъ да стана ъ, пъкъ могатъ и да не станатъ“. Казвамъ: това, което въ твоя умъ не може да стане, въ моя умъ става. Нѣкой казва: това нѣщо не става въ моя умъ. Казвамъ: да, но въ моя умъ става, а ти трѣбва да се потрудишъ, да разберешъ тази работа, че и въ твоя умъ да стане

Всички ще се стремите да обхващате нѣщата. Дойде ли една скръбъ, вие имате една несъизмѣримъ величина; дойде ли една радостъ, вие имате една съизмѣрима величина. Любовта е една несъизмѣрима сила. Мъдростъта, Истината, всички добродѣтели сж несъизмѣрими величини. Всичко онова, къмъ което се стремите, трѣбва да бжде несъизмѣримо, защото щомъ го придобиете, вие изгубвате вашия идеалъ. Казвате: това ли е било всичкото? Не, има нѣща из-

вънъ видимия свѣтъ, въ който живѣте. Извънъ вашитѣ тѣла, извънъ вашитѣ умове има нѣща по далечни, по идеални, нѣща непроявени, по-високи отъ това, което човѣкъ може да схване. Така трѣбва да гледатѣ на вашия животъ! Не трѣбва да мислите, че сте остарѣли. Тѣ сж съизмѣрими идеи. Привидно човѣкъ може да остарѣе, привидно човѣкъ може младъ да стане, но и едното, и другото сж измѣрими величини. Младиятъ човѣкъ се отличава съ малѣкъ ржстъ, стариятъ човѣкъ се отличава съ голѣмъ ржстъ. Значи, два противоположни процеса ставатъ: младиятъ човѣкъ се увеличава, голѣмъ става, а стариятъ човѣкъ се смалява, малѣкъ става. Единиятъ постепенно расте, другиятъ се смалява. Единиятъ се приближава къмъ насъ, другиятъ се отдалечава. Това е оптическа идея. Младиятъ е много далечъ, стариятъ е близо. Стариятъ се отдалечава отъ менъ, затова изглежда малѣкъ, а младиятъ, понеже иде къмъ менъ, той изглежда голѣмъ. Тѣй щото, въ сжщностъ и младиятъ, и стариятъ сж еднакво голѣми. Какъ ще докажете това? Вие ще кажете: ти ли ще ни убѣждавашъ въ това? Ние не виждаме ли, че това дѣте е малко? Вие виждате дѣтето малко, пѣкъ азъ го виждамъ голѣмо. То е оптическа измама. Любовта, за да обикне едно сжщество, смалява го. Не можешъ да оби-

чашъ голѣмитѣ нѣща. Любовъта обича само малки-тѣ работи. Затова, Любовъта, за да обикне единъ герой, или единъ ангелъ, ще го направи като малко дѣте. Майката ще тъкми това малко ангелче, ще го наглежда и ще си казва: моето ангелче! Това ангелче послѣ ще стане голѣмо, т. е. не е станало голѣмо, но тя, като го обича, разширята го и го вижда голѣмо. То, като хитро, смалява се, но когато трѣбва, започва да се разширява, да става голѣмо. То е като онази голѣма топка, въ която влиза друга по-малка: въ нея влиза още по малка и т. н. Тѣй се събиратъ редъ топки една въ друга. Ние наричаме, този процесъ растежъ, т. е. свойство на човѣшкия духъ да се развива и да се навива вжтрѣ въ себе си, или тѣй нареченъ уголѣмяване, и смаляване на самия човѣкъ, на неговата външна форма. Това сж опити, които прави човѣшкия духъ да се смалява и уголѣмява. Туй смаляване може да бжде вънъ отъ неговото съзнание. За сега това е процесъ, който се управлява отъ други същества. Голѣмината на едно парче захаръ зависи отъ шекерджиятъ, а не отъ самата захаръ. Колко голѣма ще бжде една кукла, не зависи отъ нея, а отъ онзи майсторъ, който я прави. Обаче, всички онѣзи процеси, които сж съзнателни, тѣ сж

несъизмѣрими, тѣ сжъ подѣ нашата власть, ние боравимъ съ тѣхъ.

Та не се изказвайте напълно! Азъ съмъ противъ всѣко изказване докрай. Кажи само началото, а края — никога. Когато нѣкой ме пита за края на нѣщата, азъ бихъ казалъ: азъ мога да казвамъ само началото, но краятъ не зная, не съмъ го намѣрилъ и не искамъ да зная кѣдѣ е. Когато ние се обезсърчаваме, то е, понеже знаемъ края. Нѣкой ученикъ държалъ изпитъ и пропадналъ. Какво ще го радва? Той знае края. Може ли да го радва такъвъ край? Тукъ имало единъ гимназистъ, който свършилъ училището съ отличие, получилъ първокласенъ дипломъ, но слѣдъ това нигдѣ не могълъ да намѣри работа. Като не могълъ да намѣри никаква работа, купилъ си едно точило за ножове, турилъ дипломата си върху камъка на точилото, съ което искалъ да покаже, че не е глупавъ. Този ученикъ, който се радвалъ, че свършва съ отличие, какъ мислите, радва ли се като носи точилото на гърба си? Благодарение на неговата силна воля, той точи ножове. Точи ножоветѣ и си казва: „Бѣхъ пръвъ въ училището, а тукъ съмъ послѣденъ, точа ножове.“ Като нѣма какво да прави, ще точи ножове. Какъвъ ще бѣде краятъ? Нѣкой казва: какъвъ ще бѣде краятъ на моя жи-

вотъ? Казвамъ: не питай за края, мисли за началото. Този животъ има начало, но край нѣма. Ако искашъ, ти можешъ да туришъ край на живота си, но това е твои край. Господъ ти опрѣдѣлилъ да живѣешъ 120 години. Ти може да туришъ край на живота си, когато искашъ — още на първата, на втората, на петата, на 10-тата, на 50-тата, на 60-тата година, отъ тебе зависи. Богъ създава началото, а ние създаваме края. Вие ще цитирате нѣкои стихове отъ Откровението, напимѣрь стиха: „Азъ съмъ алфа и омега“. Защо се взима буквата омега? Колко букви има гръцката азбука? — 24. Последната буква, омега ли е? Краятъ ли е тя на гръцката азбука? Азъ мога да направя буквата омега началото на азбуката. Чудни сж хората! Думитъ „начало и край“ сж привидни положения. То е само по отношение врѣмето и пространството. Единъ човекъ се проектира по врѣме и пространство. Само човекъ има начало и край. Но прѣдставете си едно същество, което съществува извънъ врѣмето и пространството, ще има ли край и начало? — Никакъвъ край, никакво начало. Какво ще има тогава? Той ще усѣща, че влада всичко, че е едноврѣменно навсѣкждѣ. Когато ние говоримъ за край и за начало, подразбираме, че можемъ да бждемъ и въ края, и

въ началото. То значи, че когато съмъ билъ въ началото, билъ съмъ и въ края. Единъ день, когато ще живѣя извънъ врѣмето и пространството. мога да бжда въ цѣлия кръгъ на дѣйствие и да прониквамъ нѣщата.

Та сега, трѣбва да схванете добръ мисълта. Казва нѣкой, дали ще ида въ онзи свѣтъ? Какъвъ ще бжде края на живота ми? За края на живота не мислете. Мислете за небето като начало на новия животъ; мислете за Любовта, като начало на живота. Мислете за Бога, за Мъдростта, за Истината, за всички тия нѣща, като начало. Какъвъ ще бжде края на Любовта затова не мислете. Поставите ли този въпросъ, ще дойде песимизмътъ у васъ. Като повикали Паганини да свири, запитали го: „Можешъ ли да свиришъ на четири струни? — Мога. Явява се на концертъ. Можешъ ли да свиришъ на трисруни? — Мога. Явява се и въ този случай да свири. После му казватъ: „Можешъ ли да свиришъ на двѣ струни?“ — Мога. Явява се пакъ. Казватъ му най-послѣ: „Ами можешъ ли да свиришъ на една струна?“ Паланнни повече не се явилъ. Щомъ остане само една струна на цигулката, онзи, който свири на нея, нѣма вече да се яви. Така е и съ всички хора, които искатъ да знаятъ, каква ще бжде крайната

цѣль на тѣхния животъ Вие не трѣбва да знаете това нѣщо. Хубавото, красивото нека остане като една загадка въ живота ви. Нека има нѣщо въ цѣлата вѣчностъ, което да не знаете за себе си. Сега вие ще ми цитирате старитѣ грѣцки философи, които сж казвали: „Познай себе си!“ Съгласенъ съмъ съ това, но да познаешъ себе си, значи да познавашъ, че въ тебе има нѣщо несъизмѣримо, че има нѣща въ тебе, които ще останатъ непознати. Въ непознаваемото ще дойде всичкого щастие, всичката радостъ за прѣзъ всичкитѣ вѣкове на вѣчносттага. Какво подразбираме подъ знание? Ние казваме: този човѣкъ е уиенъ, а онзи невѣжа. Човѣкъ може да бѣде невѣжа само по онази материя, която не е прѣдадена. И ученикътъ може да знае онова, което му е прѣдадено. Ако ученикътъ не научи онзи урокъ, който му е прѣдаденъ, остава невѣжа. Слѣдователно, ние можемъ да бѣдемъ невѣжи само по онова, което не ни е прѣдадено, а за онѣзи нѣща, които ни сж прѣдадени, тѣхъ можемъ да знаемъ. За онѣзи нѣща, които не сж ни прѣдадени, за тѣхъ не сме отговорни. Тогава, никой нѣма право да казва, че азъ съмъ невѣжа, че не зная. Нѣкой ме запитва: знаешъ ли колко атома има въ слънцето?“ — Не зная. Ами ти, който ме питашъ, знаешъ ли?“ — И азъ не зная. Слѣдова-

телно, човѣкъ може да пита, безъ да знае. Можемъ ли да отговоримъ на всѣки въпросъ, който си задаваме? Често хората питатъ: Кой е създалъ Бога? Казвамъ: създаде Го единъ по-голѣмъ Господъ. „Ами Него кой го създаде?“ — По-голѣмъ Господъ „Ами Него?“ — Най голѣмиятъ Господъ, Когото никой другъ не можеше да създаде. Той е послѣдниятъ Господъ. Този човѣкъ казва: щомъ всичко това е станало така, докажи го! Нали си философъ? Казвамъ: добръ, щомъ не е тъй, докажи ти! Какъ ще докажешъ? И той може да ми докаже това нѣщо толкозъ, колкото и азъ мога да му го докажа. Ти знаешъ толкозъ, колкото и азъ зная. Ти ще започнешъ да отричашъ моето знание, азъ пъкъ твоего. И какво ще придобиемъ? Хубаво, азъ казвамъ, че въ тази кесия има четири монети. Първата монета е турена отъ Драганъ Стойчевъ, втората отъ Михалчо еди-кой си, третата отъ Петканчо, нѣкой си, а четвъртата отъ Стоянчо. Този господинъ, на когото е кесията иска да ми докаже, че четиритѣ монети не сж въ кесията, затова, изважда ги отъ тамъ и казва: празна е кесията ми. Какво ще докаже като извади четиритѣ монети изъ кесията? — Кесията е празна, но той е пълень. Четиритѣ монети като излѣзатъ изъ кесията, все ще идатъ у нѣкого. Ама докажи ми, че не сж въ

кесията! - Тръбва да доказвамъ, че ти извади четиритѣ монети отъ кесията и ги тури въ джоба си. „Докажи, че тази кесия е праздна! Това не сж никакви доказателства за нѣщата. Ако ние изпразваме и пълнимъ, азъ турямъ, той изпразва кой е на правата страна: който туря, или който изпразва? Питамъ: защо този господинъ не иска да ми докаже, че въ тази кесия не сж четири монети? Защо има туй желание, азъ да му доказвамъ? Нѣкои хора казватъ: животътъ нѣма смисълъ, нѣма Богъ въ свѣта, нѣма Любовь, нѣма Истина, всичко е празна работа. Този човѣкъ не мѣза ли на онзи, който изпразва кесията? Защо животътъ нѣма смисълъ? Той самъ изпразва кесията, а послѣ казва, че животътъ чѣма смисълъ. Казвамъ: едно врѣме ти имаше четири монети. Той казва: докажи! Когато вашиятъ животъ е билъ смисленъ, пъленъ и послѣ се е обезмислилъ, това не е ли едно доказателство, че въ вашия животъ е имало нѣкакво щастие, което се е изгубило? Казватъ: щастieto е праздна работа. Питамъ: туй щастие, което бѣше въ васъ, изгуби ли се нѣкъдѣ? Загубата на едно малко щастие, което човѣкъ ималъ, е отъ привидната благодарностъ която ималъ за това щастие:

Слѣдователно, онзи, който не е благодаренъ на малкото щастие, той изгубва и голѣмото. Ние въ свѣ-

та ставаме нещастни, понеже търсимъ по-голъмо щастие. Имашъ малко, търсишъ по-голъмо. Съ скръбта всъкога се провѣрява закона, че ние не сме доволни на онова, което Богъ ни е далъ, и вслѣдствие на това страдаме, скърбимъ. Имаме единъ приятелъ, намѣримъ въ него единъ недостатъкъ, туряме го на страна и намираме другъ. Въ този новъ приятелъ намѣримъ двѣ погрѣшки — туряме и него настрана и намираме трети. Въ него има три погрѣшки. Първиятъ приятелъ имаше само една погрѣшка, той бѣше най-добъръ. И колкото повече оставяме старитѣ приятели и ги замѣняваме съ нови, толкозь повече грѣшки намираме въ тѣхъ. Ето какъ се явява нашата скръбъ! По такъвъ начинъ се загубва нѣщо. Слѣдователно, ако азъ съмъ поетъ, ще пиша поезия само за себе си, за свѣта нѣма да пиша. Най-първо ще кажа: азъ пиша поезия за себе си, азъ ще я чета. Защо? Защото не мога да намѣря по-добро лице, отъ менъ, което да пише за мене. Само азъ мога да пиша за себе си, само азъ мога да чета и да оцѣня своята поезия. Ако други доидатъ да четатъ туй, което съмъ писалъ, на радо сърце ще слушамъ. Ако азъ чета нѣщо на свѣта, и той ме оцѣнява, непременно ще имамъ малка скръбъ, все ще кажатъ нещо лошо за менъ. Ако се намѣрятъ нѣколко души да кажатъ, че пое-

ти

зията ни е отлична, ще се намърят други, които ще я разкритикуват по всички правила на критиката, ще те насолягъ. Едни ще те изкаратъ отличенъ поетъ, други ще те изкаратъ, че нѣмашъ понятие отъ поезия. Тъй че всичката скръбъ въ свѣта иде отъ това, че ние не уповаваме на себе си, на онова Божествено начало, което е вложено въ насъ. Божествено то въ всинца ни е едно и сжщо. Ние уповаваме на онова, което се мѣни, и промѣня, и вслѣдствие на това усилаваме своитѣ страдания. Каквито изпити и да ни дойдатъ, човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, да понесе всички скърби, да извади опитностъ отъ тѣхъ и на края да придобие едни малка радостъ. Защо не? Имашъ малко скръбъ, зарадвай се; имашъ загуба зарадвай се! Не си само ти, който губишъ, който страдашъ. Едноврѣменно съ тебе страдатъ и много други. Туй е велика философия. На всинца ви трѣбва философия, разбиране на ози вжтрѣшенъ, идеенъ животъ. Всички трѣбва да се стремите къмъ това, което е несъизмѣримо. Въ стремлението си къмъ Бога, само тамъ ще видимъ тази идея за несъизмѣримото. Богъ ни се открива, но понеже ние имаме желанието да Го обхванемъ, изгубваме възможността да Го познаемъ. Въ Бога има едно качество: Той показва само лицето Си, но, не и гърба Си. Какъ се

откри Богъ на Мойсея? Намѣрете туй мѣсто въ Писанието и го прочетете!

И тъй, всички наши идеи трѣбва да сж несъизмѣрими!

Да започнемъ съ великото начало, което носи живота! И ще знаете, че край има само тамъ, дѣто има дисхармония. Дисхармонията въ кое и да е сжщество, образува едно пресичане, затова се явява и краятъ. Такива прѣсичания ставатъ у всички сжщества. Само у Бога има една непрѣривностъ, а у всички други сжщества, има едно изкривяване, съзнанието не е будно и тогава настѣпва умирането, смъртъта която наричаме край. Казваме: отиде този човѣкъ. Да този човѣкъ прѣстава да живѣе тукъ, но въ другия свѣтъ живѣе, тамъ се разговаря весело. Тукъ е старъ дѣдо, съ бѣла брада, съ тояжката си въ рѣка, ходи при гърбенъ, а въ онзи свѣтъ го виждаме младъ, на 33 години, веселъ, засмѣнъ човѣкъ. Тукъ плачатъ за този старъ дѣдо, а като попитаме въ онзи свѣтъ за този дѣдо, казватъ ни: „Тукъ нѣма дѣдовци“. Въ онзи свѣтъ нѣма нито баби, нито дѣдовци. Като идешъ въ онзи свѣтъ, вмѣсто баба си или дѣдо си ще видишъ единъ възвишенъ духъ, или нѣкой ангелъ, който е дошелъ на земята, като твой дѣдо или като твоя баба, облѣчени въ тази материя дошли тукъ, за да

свършатъ нѣкоя работа. Тогава ще паднатъ люспитѣ отъ очитѣ ти, като на апостолъ Павелъ, и ще видишъ, че въ невидимия свѣтъ нѣма дѣдовци и баби, а чисти и възвишени духове, които идатъ на земята да се пожертвуватъ за благо на другитѣ. Тази идея съществува навсѣкждѣ.

Хубавата музика също така грѣбва да бѣде несъизмѣрима. Вие не можете още да пѣте безъ тактове. Знаете ли какво значи да пѣте безъ тактъ? Да кажемъ, че вземете тона ДО, четвъртъ тонъ, или половинъ, или цѣлъ. Мислите ли, че слѣдъ, като изпѣте този тонъ споредъ неговата трайностъ, прѣстава да звучи? Не, има извѣстни тонове въ природата които постоянно звучатъ. Има планети, които сж настроени специално въ тона ДО. Има слънца, които издаватъ тона СОЛЪ. Тази музика постоянно се възпроизвежда въ природата. Нѣкой пътъ ние вземемъ единъ тонъ и слѣдъ това го прѣкъснемъ. Прѣстава ли той да звучи? Не, онази планета, на която принадлежи този тонъ, напримѣръ тона ДО непрѣкъснато се качва и слиза по тия кржгове отъ горно ДО до долно ДО. Обаче въ този тонъ ДО има голѣмо разнообразие. Кои сж най-хубавитѣ пѣсни въ музиката? Онѣзи пѣвци, които изучаватъ музиката, първоначално започватъ да възпроизвеждатъ тоновете

механически, но когато навлизатъ въ окултната музика трѣбва да гледатъ на всѣки тонъ като на живъ и да знаятъ, че слѣдъ като прѣкъснатъ пѣнието, всѣки тонъ продължава да звучи. Слѣдъ като сте слушали нѣкой музикантъ, нѣкой видень цигуларъ, като се върнете дома си, вие още ще продължавате да слушате неговото свирене. На сцената свиренето е прѣстанало, но ти вечеръ, сутринъ — цѣла седмица наредъ — си възпроизвеждашъ. Значи, тия гласове се прѣповтарятъ непрѣрывно, докато се изгубятъ нѣкъдъ, Тѣй щото, въ окултната музика тоноветъ трѣбва да продължаватъ. И всѣки отъ васъ трѣбва да пѣе вжтрѣшно. Докато не се научите да пѣете вжтрѣшно. въ душитъ си, вие не можете да се научите да пѣете. Слѣдователно, нѣкои отъ васъ сж подобри музиканти, повече сж учили въ миналото, затова по-лесно се проявяватъ, а други не сж се учили, сега трѣбва да се учатъ. Музиката е потрѣбна за единъ вжтрѣшенъ потикъ. Тя е почивка. Само чрѣзъ музика може да си дадете почивка на душата.

Сега, да изпѣемъ: „Въ начало бѣ словото“ Отначало ще започнете тихо: „Въ начало бѣ Словото“ „И Словото бѣ у Бога“ — ще го изпѣете тихо, за себе си, а не за свѣта. „То въ началото бѣ у Бога“ — значи, туй Слово, което бѣ въ начало, което е въ мене, у Него бѣше. Щомъ дойдемъ до сти-

ха: „Всичко чръзъ Него стана“, — трѣбва да се пѣе силно, творчески актъ е то.

Сега, да кажемъ, че бихъ ви задалъ да разработите слѣднитѣ нѣколко изречения въ пѣсень, какъ бихте ги изпѣли? „Синътъ Божи, роденъ бѣ отъ Господа. Той бѣше истинната видѣлина, която освѣтлява всѣкиго челоуѣка, който иде въ свѣта. Въ свѣта бѣ, и свѣтътъ чръзъ Него стана, и свѣтътъ Го не позна. При своитѣ си дойде, и своитѣ Му Го не приеха, защото Го не познаха“. Какъ ще изпѣете това? (Учителътъ го изпѣ нѣколко пѣти). Какъ ще прѣведете сега тази мелодия? Тя спада къмъ несъизмѣримитѣ величини. Ако тя би се изпѣла другояче, на тактове, щѣше да изпѣзе друго нѣщо отъ нея. Не че въ окултнитѣ пѣсни нѣма тактове, но всѣкога, когато вие искате да дадете изразъ на една окултна пѣсень, непременно трѣбва да вложите въ нея несъизмѣримитѣ тактове, т. е. такива тактове, които да не сж точно опрѣдѣлени въ ума ви. Въ тази пѣсничка нѣма да гледаме тактоветѣ, а — смисъла. Когато тактоветѣ въ една пѣсень взематъ надмощие, пѣсната изгубва своя смисълъ. Тактътъ трѣбва да бжде вжтрѣ. Той е една несъизмѣрима мѣрка.

Размишление.

„Любовъта ражда доброто“.

— Доброто носи за нашитѣ души животъ, свѣтлина и свобода!

ПЕЛЕНИТЪ НА ЖИВОТА — — РАДОСТИ И СКЪРБИ.

7-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 26.XI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сарафову № 21

Пелекитъ на живота - радости и скърби.

Размишление.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата. „Разлика между събиране и изваждане“, Има едно живо събиране и едно живо изваждане. Нѣкой пжтъ изваждането е приятно. Напримѣръ, приятно е когато изваждашъ картошки изъ земята.

По нѣкой пжтъ, като наблюдавамъ хората, намирамъ особени състояния въ тѣхъ, които се дължатъ на неразбиране на ония основни положения, които съществуватъ въ живота. Така и вие всинца имате особени възгледи за живота. Всѣки отъ васъ има особени възгледи и иска споредъ неговитѣ възгледи да се нареди и самия животъ. Вие искате нѣщата въ природата да вървятъ тѣй, както вие мислите. Допуснете, че вие сте въ Индия, една тропическа областъ, и тръгвате отъ тамъ леко облѣченъ, както сж облѣчени индуситѣ — само съ една тънка дълга дреха и съ една чалма. Тѣй облѣченъ, тръгвате за Хималаитѣ, тия високи планини. Какъ мислите, докъдѣ ще стигнете? Съ такива дрѣшки, прѣзъ които се

виждатъ ржцѣтъ, каквито дамитѣ често носятъ, дождѣ ще достигнете? Такива тънки дрѣхи за единъ топълъ климатъ, разбирамъ, но трѣбва да знаете, че всички области въ живота не сж топли, има и студени области; не всички области сж тихи има и бурни области. Слѣдователно, вие трѣбва да бждете разумни, да знаете че въ пѣтя на живота ще срещнете най-разнообразни промѣни и когато ги срещнете, трѣбва да-кажете! това е въ реда на нѣщата — вѣтрѣтъ може да бжде по силенъ или по-слабъ, студѣтъ може да бжде по-силенъ или по-слабъ и топлината може да по-голѣма или по малка Вие казвате: ние знаемъ тия работи! Между знание и прилагане на това знание има разлика. Отъ неразбиране на нѣщата, по нѣкой пѣтъ въ васъ се заражда, една индеферентность, изгубва се интересътъ. Защо? — Вие сте еднообразни. Ако излѣзете сега на Витоша, или пѣтувате прѣзъ нѣкоя планинска областъ цѣла покрита съ снѣгъ и не пазите съзнанието си будно, щомъ не сте добръ облѣчени, краката ви започватъ да истиватъ и у васъ се заражда желание да си починете. Седнешъ да си починешъ и току погледнешъ, заспалъ си и тъй останешъ. Значи снѣгътъ хипнотизирва съ своето еднообразие, но трѣбва да знаете, че, щомъ заспите ще пострадате. Слѣдователно, за да не заспиваме на земя-

та, идватъ редъ промѣни въ състоянията ни: страдания и радости. Това сж промѣни, които ставатъ и въ самата природа. Ако на земята всичко бѣше радость, или ако всичко бѣше страдание, и въ двата случая бихте заспали. При радоститѣ вие щѣхте да се стопите, а при скърбитѣ щѣхте да замръзнете — нищо повече. Сега вие искате радости, но не разбирате законитѣ на природата. Ако пъкъ искате скърбитѣ, резултатътъ ще бѣде същиятъ. Но когато съедините скръбта и радостта, ражда се великото въ свѣта, ражда се животътъ. Радоститѣ и скърбитѣ, това сж пеленитѣ, които обвиватъ човѣшкия живостъ. Това сж двѣ различни състояния. Азъ не говоря за страданията, както вие ги схващате. Това сж отживѣли схващания. Страданията, тъй както ние ги знаемъ, тъй както съществуватъ, това сж обвивка на самия животъ, тѣ сж една необходимостъ, една неизбѣжностъ. И да ги разбирате, и да не ги разбирате, ще страдате. Като казвамъ и да ги разбирате и да не ги разбирате, въ философската смисълъ на думата подразбирамъ и да ги искате, и да не ги искате, тѣ пакъ ще дойдатъ. Всички същества, които сж минали прѣди насъ, все сж страдали. Ние искаме да минемъ прѣзъ същия пътъ, но като царски синове, безъ страдания. За никого не се прави изключение. Азъ ис-

камъ да срѣщна нѣкого, комуто се е направило из-
 ключение. Привидно може да се показва, че нѣкой
 не страда, но въ сжщностъ не е така. Всѣки ще си пла-
 ти данъка. Кой какъ дойде на земята, ще страда. Има
 извѣстни правила, на които всѣки трѣбва да се под-
 чини. Неизбѣжно е това! Тия двѣ положения въ жи-
 вота — радостъ и скръбъ — ще помните,^{са} за да не
 се ражда индиферентностъ у васъ. Нѣкой казва жи-
 вотътъ не ме интересува. Казвамъ: настанало е едно-
 образие въ васъ. Голѣмата скръбъ е родила едноо-
 бразieto. Какво трѣбва на този човѣкъ? — Малко
 радостъ. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ нѣма нито петъ
 пари. Дайте му 100 — 200 лева, веднага ще внесе-
 те въ него една малка топлинка и той ще каже: жи-
 вотътъ сега има малко смисълъ. Ако му дадете още
 400 — 500 лева, сърцето му ще тупа още по-вече.
 Ако му дадете 2 — 3 — 5 — 10 — 100 — 300,000 лева,
 той ще каже: сега вече съмъ напълно осигуренъ —
 и ще започне да си урежда живота. Вземите ли му
 паритѣ, по обратния пътъ ще дойде въ него сжщото
 състояние. Ние, хората на земята, сме забавление за
 по висшитѣ сжщества на небето. И азъ мога да ви
 кажа, че тѣ правятъ опити съ васъ, опитватъ вътрѣ-
 шния животъ, който се развива въ васъ. Тѣзи думи,
 които ви казвамъ, сж вметнати. Тѣ сж само едно по-

ложение, което трѣбва да имате всѣкога прѣдъ видъ въ ума си, за да се радвате вътрѣшно въ себе си и при най-големитѣ мъчности и страдания.

Сега напримѣръ, азъ турямъ си едната ржка на масата, а съ другата държа верижката на часовника си. Защо? Вие казвате, че тия движения сж несъзнателни. Ако сж несъзнателни, питамъ ви: защо именно въ този случай едната си ржка турямъ на масата а съ другата държа тази верижка? Азъ нѣма да обяснявамъ причината на това нѣщо, тя е скрита, вътрѣшна, но само ви нахвърлямъ тази мисль, да размишлявате върху нея.

Ще ви прѣдставя другъ единъ примѣръ: Допуснете, че имате три ябълки: едната отъ тѣхъ расте въ топлия поясъ; втората — въ умѣрения, а третата — въ студения поясъ. Тия ябълки се срѣщатъ и се разговарятъ. Какви ще бждатъ тѣхнитѣ отношения? — Различни. Защо? Коя отъ тѣзи ябълки е най-красива? — Която е отъ топлитѣ страни. Какви особености ще има тая ябълка, коато расте въ умѣрения поясъ, както и тази, която расте въ студения поясъ? Тази ябълка, която расте въ студения поясъ има помалки условия за развитие отъ другитѣ двѣ ябълки. Съ ябълкитѣ е така, но съ хората е обратно. Хората, които живѣятъ въ тропическитѣ мѣста, споредъ

този законъ би трѣбвало да сѣ най-интелигентни, да иматъ най-висока умствена култура, а тия хора, които живѣятъ въ умѣренія и студения поясъ, би трѣбвало да иматъ по-слаба култура. Обаче ние виждаме, че по висока култура иматъ хората въ умѣренія поясъ, отколкото тия въ топлия поясъ. Туй, което е вѣрно за растенията въ дадения случай, не е вѣрно и за хората. Общото заключение е слѣдното туй което въ дадена епоха е вѣрно за животнитѣ, не е вѣрно за човѣка; и туй, което е вѣрно за човѣка, не е вѣрно за животнитѣ — има едно вътрѣшно различие. Туй показва, че растенията, животнитѣ и човѣкътъ се намиратъ въ разни области на битието, дѣто животътъ циркулира по разни начини. Всичкитѣ нѣматъ еднаква условия, не могатъ да се развиватъ по единъ и същи начинъ. Запримѣрь, ако на земята има благоприятни условия за развитие, въ астралния свѣтъ е обратното. То значи: когато имате приливъ на живота въ физическия свѣтъ, въ астралния свѣтъ имате отливъ. И когато имате въ астралния свѣтъ приливъ, материалния свѣтъ и въ умствения свѣтъ имате отливъ. Тия състояния на живота се редуватъ непрѣкъснато. Слѣдователно, възвишенитѣ души, които разбиратъ този законъ, избѣгватъ страданията. Щомъ изгубятъ условията на единъ свѣтъ, отиватъ въ другъ. Тѣ постоянно

се качватъ и се връщатъ. Тѣ отиватъ тамъ дѣто има условия. Това сж богати хора. Вие всички трѣбва да станете учени! Само по този начинъ ще може да регулирате досегитѣ и страданията. Когато настане периода на страданията, на мъжнотиитѣ на земята, трѣбва да знаете начинъ, какъ да се прѣселявате въ нѣкой другъ свѣтъ, за да започнете новъ животъ.

Сега, да се повърнемъ къмъ главната мисль. Въпросътъ се отнася до сегашния животъ, а не до бъдещия. Вземанге урокъ отъ природата! Ако вземете да дѣвчите хлѣбъ, но нѣмате плюнка, можете ли да го сдѣвчите? Ако нѣмате плюнка, какво ще правите? — Щѣ го сдѣвчите, но ако речете да го излътнете, плюнка ви трѣбва. Ако нѣмате никакъ плюнка, ще ви треба още малко водича. По аналогия на какво ще уподобите тази плюнка? Растенията, за да израсна въ, трѣба имъ вода. Значи, за живота на растенията водата е плюнка която улеснява условията имъ. Общото заключение, отъ което трѣбва да се ползвате въ живота си е слѣдното: не се стремете да корегирате природата въ нейнитѣ дѣствия! Това е едно отъ правилата, които трѣбва да спазвате. Бѣли който се е опиталъ да корегира природата, си е създакъ една отъ найголемитѣ злини. Щомъ помислишъ, че въ природата има извѣстни дефекти,

ти си създаваш една отъ най-големитѣ дисхармонии въ живота. Азъ говоря за Божествената природа. Нѣкой път ние считаме нашитѣ прояви за природни, но трѣбва да знаемъ, че въ Божественитѣ прояви всичко е въ хармония, или най-малко въ съгласие. По възможность ще си мислите, че вашиятъ животъ е поставенъ въ хармонични условия, и ако има известна дисхармония, тя се дължи на нѣкакви ваши състояния. Туй ще пазите като правило въ живота си.

Въ свръзка съ това, ще ви прочета 12 глава отъ Посланието Евреемъ. Апостолъ Павелъ се обръща съ тази глава къмъ онѣзи окултни ученици, които сж разбирали законитѣ.

„Слѣдователно и ние като сме обиколени отъ такъвъ облакъ отъ свидѣтели, да отхвърлимъ всѣка тегота и грѣха, който ни лесно сплита.“ Грѣхътъ, външнитѣ погрѣшки често ни спъватъ. Ние се спъваме отъ това — отъ онова. Допуснете, че вие минавате покрай гората и питате, защо това дърво е паднало на една страна, защо друго дърво е паднало на друга страна? Мислите ли, че ако философствувате така, ще стигнете въ скоро врѣме вашето прѣдначение?

„И съ търпение да тичаме на прѣдлежащото намъ поприще, като гледаме на Исуса, началникътъ

и свършителът на вратата, който зяргди прѣдлежащата Нему радост, прѣтърпѣ кръстъ като прѣзрѣ срама и седна отдѣсно на прѣстола Кожий “ Сега мнозина християни си представляватъ този прѣстолъ нѣкакъ особено, а той означава онова любовно отношение, което трѣбва да имаме къмъ Бога. Той означава поглъщане или хармонизиране съ първия принципъ. „Отъ дѣсно на Бога“ подразбира мѣсто въ Любовта Божия.

„Защото мислите за Тоговъ, Който прѣтърпѣ на себе си таквъсь противорѣчие отъ грѣшнитѣ, за да ви не дотегнува и да не бивате слабодушни.“ Често, студенти, които следватъ въ университета, като видятъ нѣкой ученъ професоръ, искатъ да бждатъ учени като него, безъ да взематъ подъ внимание, колко страдания е прѣтърпѣлъ този ученъ, докато стане таквъ — мислятъ, че тази работа е много лесна. И ви можете да бждете учени, но ще имате прѣдъ видъ усилията на този ученъ човѣкъ.

„Не сте се съпротивили още до кръвъ, като се борите срѣщу грѣха. И забравили сте увѣщанието, което ви говори като на синове и казва: „Сине мой, не прѣзирай наказанието Господне, нито да ослабѣвашъ, когато те изобличава“. Вие сте много весели, когато бацитѣ ви даватъ дрешки, но като ви турятъ

на работа, като ви дойдатъ лишения, тогава сколо васъ не се минава вече. Неразположени сте духомъ, веднага добивате песимистично настроение и казвате: животътъ нѣма смисълъ, трѣбва да си замина за небето. Не, човѣкъ лесно излиза отъ небето но мъчно се връща. Щомъ иска да се върне въ небето, трѣбва да има пригответо мѣсто за него. Небето не приема човѣкъ, за който нѣма отредено мѣсто. Щомъ му опрѣдѣлятъ мѣсто, той може вече да отиде на небето. Дохождатъ пратеници отъ тамъ и го зади- гатъ. Като нѣма опрѣдѣлено мѣсто за тебе, може съ години да плачешъ, но ще седишъ и ще чакашъ връмето си. Казватъ ти: нѣма още мѣсто за тебе, тукъ ще седишъ. Щомъ ти приготвятъ мѣсто, ще те повикатъ.

„Защото, когато Господъ обча, наказва го“.
Защо го бие? Ще кажете: само за бой да не ста- ва дума! Ами по голѣмъ бой отъ смъртъ а има ли? Кой светия не е битъ? Светиитѣ сж били бити така, че всичкитѣ имъ кости сж били строшени на пар- чета, не е оставалъ здравъ ни мускулъ, ни нервъ. Разбирате ли какъвъ бой е билъ този? Чудни сж хората днесъ, когато все за любовь говорятъ. Не, трѣбва да знаете, че такъвъ прѣтъ сж яли светиитѣ, какъвто не можете да си прѣдставите. И вие ще

ядете такъвъ прѣтъ. Какво мислите? Прѣтъ има, ще играе той и по краката, и по рѣцѣтъ, хубаво шибане ще има, и слѣдъ като минете туй шибане, тогава у васъ ще остане истинскиятъ животъ и вие ще възкръснете. Така ще се освободите отъ стария човѣкъ и ще остане новия. Това е фигура на рѣчта. Страданията ще доидатъ, това да знаете! И ако нѣкой мисли, че ще мине въ другия свѣтъ безъ бой, той се лъже. Единъ древенъ царъ ималъ единъ тронъ, на които поставилъ единъ остъръ ножъ които се свивалъ и изваждалъ навънъ съ помощта на нѣкаква пружина. Никой не знаелъ за този ножъ, обаче, кой какъ дохождалъ, като сядалъ на трона, ножътъ го бодвалъ и той веднага подскачалъ. Всички придворни опитали този тронъ и затова той седѣлъ празенъ. Хапливъ билъ този тронъ. Такива столове има и въ свѣта, затова на тѣхъ не се сѣда. Има положения въ свѣта, които не се заемагъ. Тѣ сж хапливи. Такива условия има въ живота и човѣкъ не трѣбва да ги желае.

Та казвамъ, смъртта е една отъ голѣмитѣ прѣгради. Тя е само за силнитѣ натури. Казва се въ Писанието: „Който побѣди смъртта, ще влѣзе въ Вѣчния животъ, въ Царството Божие“. Но, за да се побѣди смъртта, изискватъ се юнаци. Ето какво каз-

ва Писанието: „Ако търпите наказанието Богъ се докарва съ васъ като съ синове, защото кой синъ е този, когото не наказва баща му? Ако ли сте безъ наказание, на което всички участвуваха, то сте прѣлюбодѣйчица, а не синове“. Ако Господъ не ви наказва, вие не сте синове; ако не сте бити, отъ васъ нищо не става. Сега вие можете да философствувате, да казвате, че животътъ трѣбва да бжде другояче устроенъ. Вие, идете при нѣкой грънчарь и вижте, коя пръстъ става за грънци! Не е ли най-пригодна онази хубава пръстъ, която е добръ омѣсена, добръ отпъкана, която грънчарьтъ хубаво набилъ, направилъ на тѣсто и тогава едва използувалъ за различни грънци? За да излѣзе хубаво гърне, пръстъта трѣбва да бжде добръ омѣсена. Ако искате да стане нѣщо отъ васъ, трѣбва да минете прѣзъ този процесъ. Вие искате като синове Божии да ви взематъ на рѣцѣ отъ земята, да ви поносятъ малко и хайде, право на небето. Вие искате за ви поносятъ малко на рѣцѣ, тъй както ораторитѣ ги носятъ, тъй както ученицитѣ носятъ своитѣ учители. Не, нѣма такава леснина.

„Освѣтъ това бащитѣ си по плътъ имахме наказатели и почитаме ги. Не щемъ ли се повече покори Отцу на духоветѣ и да живѣемъ?“ Щомъ човѣкъ не приеме туй наказание на радо сърце, щомъ

той е недоволенъ, прѣставатъ да го наказватъ. Ако слѣдъ като сж го били, той е доволенъ и казва: азъ съмъ на вашето разположение — той е разбралъ вътрѣшния смисълъ на страданията и на наказанията. Азъ мисля, че вие трѣбва да бждете умни, поне колкото онзи българинъ, който искалъ да даде писмо на единъ възстаникъ, но не знаялъ какъ. Каратъ го двама заптиета. Този българинъ се приближава до тѣхъ, пита ги: „Какъвъ е този когото водите? — Комита“. „Комита ли?“ Започва да го мушка тукъ, да го мушка тамъ, удря му плѣсница, докато ний-послѣ мушналь и писмото му въ джеба. Заптиетата виждатъ това. казватъ на този българинъ: „Браво!“ Въ този свѣтъ, за да турятъ нѣщо въ джеба, трѣбва да вибиятъ, защото заптиета има слѣдъ васъ. Тѣ сж неизбежни нѣща. Ще кажете ама тѣзи нѣща могатъ да се избѣгнатъ, за насъ има такива изключения въ свѣта.

„Защото тѣ за малко врѣме сж ни наказвали. споредъ каквото имъ е било угодно, а то е, за наша полза, да станемъ съучастници на Неговата святость. И всѣко наказание по настоящемъ не се вижда да е на радость, но на скръбъ, а послѣ принося миренъ плодъ отъ Правда на тѣзи, които сж обучени чрѣзъ Него. Затова стегнете разхлабенитѣ рж-

цѣ и разслабенитѣ колѣнитѣ и направете на нозѣтъ прави пѣтища, за да не се изкриви хромото но повече да изцѣлѣе Търсете миръ съ всички и свѣтостъ, безъ която никои нема да види Господа“ И тъй, скърбитѣ, страданията въ живота сѣ едно разнообразие, за да бждете всѣкога въ будно състояние, та да можете да разберете Божиитѣ пѣтища

У п р а ж ч е н и е Лѣвата ржка напрѣдъ, неподвижна Съ дѣсната ржка правимъ кръгообразни движения надъ лѣвата ржка, най-напрѣдъ бавно, послѣ постепенно усилване и пакъ забавяме бързината Сжщото движение, но само че въ лѣва посока — обратна на първата

Какво усещате? Това упражнение е споредъ относителната теория на Айнщайна? Ако продължаваме туи движение около 10 часа, този салонъ ще се подвижи отъ мѣстото си, затова въ ума си всѣкога трѣбва да дѣржите едно възходящо движение, т е едно хармочично движение, за да намалите силния ефектъ на това упражнение Какво произвежда вътрѣ това упражнение? Какво забѣлѣзахте? Направете сжщото движение, само че много бавно Когато прави те кръговетѣ, единъ пѣтъ ще минава дѣсната ржка надъ лѣвата, а вториятъ пѣтъ обратно

Сега, въртете ржцѣтъ си една около друга, най-

първо навънъ, съ постепенно усилване и послѣ постепенно отслабване. Слѣдъ това, движете ржцѣтъ, на вѣтрѣ къмъ тѣлото си, пакъ съ постепенно усилване и постепенното отслабване. Всички движения, които правите, трѣбва да бждатъ разнообразни.

Отъ 1 – 2 минути размишление

Музиката има несъизмѣрими тонове и прѣливане въ тактоветъ. Несъизмѣримостъта не може да се обясни напълно. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Когато занесатъ вълна на нѣкой даракция, тази вълна въ музикално състояние ли е? Всички влакна на вълната първоначално сж разхварляни, но като прѣмина тя прѣзъ дарака, той постепенно ще изправи всичкитѣ ѝ влакна — всѣко отъ тѣхъ ще дойде на своето мѣсто. Вие я оставете на разположението на дарака, той ще се справи съ нея. Сжщото е и съ васъ. Като и да сж разхвърляни вашитѣ мисли и чувства, прѣдайте ги на дарака на природата, тя ще ви ги върне изправени. Прѣдоставете се на природата, тя ще оправи обърканитѣ ви работи! По нѣкой пътъ не е необходимо да пѣмъ правилно. И отъ неправилното пѣние природата създава нѣщо хубаво. Не се смущавайте отъ безпорядѣка, който сжществува въ живота!

Да изпѣмъ упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

При сегашното схващане на музиката, въ какво седи силата на пѣнието? Една пѣсенъ или едно упражнение може да се изпѣе по различни начини. Въ музиката има само единъ правиленъ начинъ, той е идейниятъ образъ, когато музикантъ се усѣща щастливъ, че е схваналъ тази първообразъ при пѣнието или свиренето изобщо. Запримѣрь, вземете слѣдното упражнение: „Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!“ Това е едно просто изречение. Какъ бихте го изпѣли? — По различни начини. Всѣки отъ васъ би го изпѣлъ по особенъ начинъ. Отъ кой тонъ бихте започнали? Това упражнение още не е завършено. Ако напишете едно завършено упражнение, вие ще страдате. Азъ ви давамъ това упражнение, като образецъ на несъизмѣримо упражнение. Защо обичате това изречение? Защото то изразява едно състояние на душата. Дѣе отговорътъ на пѣсенята? Кой ще е отговорътъ, какъ мислите? Отговорътъ е настроението, което вие ще получите, Човѣкъ трѣбва да бѣде готовъ, за да възприема нѣщата чрѣзъ слушане. Може да ти се каже нѣщо, което трѣбва или да го направишъ или да го напишешъ, или отъ Писанието да го научишъ, или най-послѣ да го изразишъ чрѣзъ живота си. Това сж нѣколко различни положения. Слѣдователно, ако ти

се каже да напишешъ Истината или да я научишъ, или да я изразишъ чрѣзъ живота си, въ всички случаи ще имашъ разни положения. Коя е най-силната дума въ туй изречение? Истината и свободата вървятъ заедно. За кого? — За душата. Сега, ако тия думи се изкажѣха само, ще иматъ едно влияние; ако се изпѣятъ — друго влияние — различни чувства ще прѣживѣете. Щомъ се изпѣе, другъ ритмусъ се внася. Значи, всички силни, всички свещени думи трѣбва да се произнасятъ музикално. Въ говора човѣкъ сяко не трѣбва да бърза. Говорътъ трѣбва да бѣде музикаленъ. Ако всички говорѣхме музикално, по-малко дисхармония щѣше да има. Отмѣренитѣ тактове не допринаятъ много за музикалността. Напри-мѣръ, тази пѣсничка може да се направи съ строго отмѣрени тактове, но ще изгуби половината отъ своя изразъ. Въ най-хубавитѣ пѣсни не трѣбва да има никакво прѣкъсване. Прѣкъсването влияе върху изразителността. Прѣдставете си, че единъ пѣвецъ изпѣе една пѣсень безъ прѣкъсване, безъ паузи, знаете ли какъвъ ефектъ ще произведе? Ако една пѣвица изпѣе единъ куплетъ на една вдишка, тя ще мине за силна пѣвица.

Изпѣйте упражнението „кажи ми Истината!“ Всѣки отъ васъ може да нареди едно изречение въ му-

зика, да направи едно малко упражнение. Не искамъ да съчинявате, но пѣсни да съчините по едно упражнение, да изкажете музикално нѣкоя дума.

.Размишление.

Любовъта ражда доброто.

Доброто носи за нашитѣ души животъ, свѣтлина и свобода.

ЗАКОНЪ НА РАВЕНСТВО.

8-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 3.XII.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Законъ на равенство.

Размишление.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Разлика между събиране и изваждане“.

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху темата: „Разлика между дѣлене и умножение“.

Когато имаме между двама души два процеса, при които единиятъ събира, взима, а другиятъ дава, какъ ще можемъ да примиримъ тия двама души? Заемодавецътъ, който взима пари отъ тебе — събира. Нали? Ти, който давашъ — изваждашъ отъ кесията си. Слѣдователно, между онзи, който събира и онзи, който „изважда, се ражда едно чувство на неразположение“ едно неприязнено чувство. Какъ ще примиримъ този вжтрѣшенъ резултатъ? При обикновеното събиране на числата, резултатътъ вървимного добръ, но при живото събиране, резултатътъ е другъ. За изразяване на дѣйствието събиране азъ ще употребя другъ знакъ не плюсьтъ, т. е. кръстътъ, съ който си служимъ, а слѣдниятъ знакъ:

Ще обърна този знакъ нагорѣ, и тогава, като искамъ да събера 2000 лв. съ 1000 лв., ще пиша така: $2000 \text{ } \text{Y} \text{ } 1000 = 3000$ лв. Какъ ще примиримъ сега тия

двама души, отъ които единиятъ има да дава, а другиятъ да взима? Въ математиката съществува единъ законъ, споредъ който ще съберемъ тия числа, ще ги раздѣлимъ на двѣ и по този начинъ тия хора ще се примирятъ. Значи, $3000:2=1500$ лв

Учителятъ пита ученицитѣ: „Можете ли да съберете една овца и една крава, или единъ волъ и една овца? — Не, Господинъ учителю. „Ами една свиня и една крава?“ — Пакъ не може „Господинъ учителю, въ нашето село събиратъ водата и млѣкото“ Какъ? Като събератъ едно кило млѣко и едно кило вода ставатъ двѣ кила млѣко. Значи, водата може да се събере съ млѣкото. Въ природата, обаче, законътъ за изваждането и за събирането има по-дълбоко значение, отколкото въ обикновения животъ

Сега, вие сами ще намѣрите, какво отношение иматъ дѣлението и умножението къмъ първитѣ двѣ дѣйствия. За да боравите въ даденъ случай съ себе си съ своето естество, трѣбва да имате извѣстни правила извънъ врѣмето и пространството. Всички вие трѣбва да се научитѣ да дѣйствувате извънъ врѣмето и пространството, и докато не научите този законъ, не можете да изправите вашия характеръ. Защо? Защото характера на човѣка не се изправя въ врѣме и пространство. Нѣкой казва

ще бждешъ добъръ, то е казано и свършено. Вие трѣбва да дѣйствате извънъ врѣмето и пространството, а въ врѣмето и пространството ще се проявятъ само резултатитѣ. Изявяването на твоя характеръ ще стане въ врѣмето и пространството, а изправенето му става извънъ врѣмето и пространството. То е резултатъ отъ духовния свѣтъ. Запримѣръ вие не можете да опишете, не може да прѣдадете едно ваше чувствование на земята по никакъвъ начинъ съ никакви знаци, Какъ ще ми предадете за примѣръ, една ваша скръбъ? По сълзитѣ ли? Може би да е духалъ вѣтъръ и да сж ти потекли сълзи. Сълзитѣ не сж всѣкога признакъ на скръбъ. Нѣкой пѣтъ може да сж признакъ, но нѣкой пѣтъ не сж признакъ. Когато духа вѣтъръ, текать сълзи; когато имашъ хрема пакъ текать сълзи, но всичко това още не показва, че имашъ нѣкаква скръбъ. Има скръбъ, която съ сълзи не може да се изрази, обаче има извѣстни черти на лицето, които показватъ скръбта. При скръбта мускулитѣ всѣкога се съкратяватъ, свиване става. Човѣкъ, който, скърби, сърцето му се свива. При радостта има едно малко разширение на сърцето. Следователно, човѣкъ за да разбере тия два процеса радостта и скръбта—трѣбва да опита състоянията на свиване и разширяване на сърцето. Колкото и

малко и да е свиването на сърцето, въ духовния святъ все ще произведе извѣстна дисхармония, която ще се отрази въ една или друга скръбъ. Всѣко разширение на сърцето, както и всѣко разширение на съзнанието, е резултатъ на радостта.

Сега защо, като означавахъ събирането и изваждането азъ не употрѣбихъ обикновенитѣ за тия дѣйствия знаци? Знакътъ плюсь пишемъ, като теглимъ отгорѣ надолу една отвѣсна права, послѣ друга права, перпендикулярна на нея, при което става поляризиране. Знакътъ плюсь, т. е. кръстътъ при всички случаи прозвежда противодѣйствие. Затова вие всѣкога не пишете кръсть! Кога се пише кръсть? Казватъ за нѣкого: тури му кръста! Кръсть турятъ на умрѣлитѣ. И когато човѣкъ дойде до кръста, той трѣбва да се спре, да концентрира ума си, трѣбва да бѣде абсолютно чистъ. Защото като се напише кръста иде ангелътъ съ мечъ. Щомъ си туришь кръста, ти викашь този ангелъ. Той идва и ти казва: „Какво искашь отъ менъ.“ Не само това, но често вие си туряте едни на други кръстове. Когатоговоришь нѣщо лошо за нѣкой човѣкъ тимутуряшь кръсть. Ти прѣдизвиквашъ двѣ противоположни сили, въ които можешъ самъ да се вплетешъ. Ако си силенъ, можешъ да избѣг-

нешъ това, но ако си слабъ не прѣдизвиквай върху себе си изкуствено силитѣ въ природата.

Това, което ви говоря е за васъ, но не и за хората извънъ училището. Вие нѣма да имъ казвате нищо, Тия, хора, които още нищо не знаятъ, могатъ да си играятъ съ кръста, този кръстъ е за тѣхъ. Но когато нѣкой отъ васъ, на когото съзнанието е просвѣтено, напише знака кръстъ, този знакъ вече има смисълъ за него, той указва извѣстно влияние върху него (Щомъ нѣщо прониква въ съзнанието ти, щомъ го разбирашъ, ти не можешъ вече да си играешъ съ него. Когато произнасяшъ нѣкоя свещена дума, напр. думата „Любовъ“, ти нѣма да я искажешъ набързо, но ще се спрешъ въ себе си, ще се концентрирашъ и тогава ще я изговоришъ. Тя трѣбва да означава нѣщо Когато изговаряшъ думата „Истина“ пакъ ще се спрешъ, ще се концентрирашъ въ съзнанието си — свещена дума е тя. Има извѣстни думи, които като изговаряме, ще трѣбва постоянно да се спираме въ себе си, защото само така тѣ ще ни прѣдадатъ своята сила. Казваме: „Любовъ“, „Истина“, „Вѣра“. Какво нѣщо е вѣрата? И при изговаряне на думата „вѣра“ пакъ ще се спрешъ. Думата „вѣра“ въ български езикъ е силна дума, а думата „Любовъ“ не е толкозь силна Думата „ВѢРА“

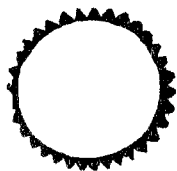
започва съ буквата „В“ — първият принцип — Богъ. Тя изразява символъ на Бога. Тази буква „В“ е образувана отъ една права линия и два полукръга. Тия два полукръга обърнати нагорѣ $\frown$ означаватъ малкото сѣменце, което, посадено въ земята, се разпуква, развива и започва да расте. Отъ него излизатъ клончета и листа. Така сж се образували растенията въ материалния свѣтъ. Този знакъ $\frown$ прѣдставлява буквата „вав“ въ еврейски езикъ. Отъ тази буква е излѣзла българската буква „Т“, гръцката буква ϵ — епсилонъ, българската буква „З“ и цифрата „3“. Значи, нѣколко букви сж произлѣзли отъ тази еврейска буква. Всѣка буква изобщо прѣдставлява извѣстни течения въ природата. Тѣзи течения постоянно се мѣнятъ. Въ буквата „w“ (вав) теченията отиватъ нагорѣ; въ „Т“ теченията отиватъ надолу, защото тази буква изразява коренитѣ на живота, които се загниждватъ въ Божественото. Затова именно около буквата Т се прѣплита знака на безкрайното или вѣчното.

Змията, въ този случай, не е нищо друго, освѣнъ единъ разтворенъ кръгъ. Всѣки кръгъ, който се разтваря, става змия. Всѣки човѣкъ, въ който става пропукване, става на змия. Слѣдователно, щомъ змията отново

захапе опашката си, става пакъ човѣкъ. Значи, човѣкъ може по 10 пѣти на день да става змия, само че безъ да има нейнага външна форма. Ако човѣкъ не върви правилно въ живота си, може да става змия, само че безъ да има нейната външна форма. Ако човѣкъ не върви правилно въ живота си, може да става змия. Въ змията липсватъ крака и рѣцѣ, т. е. въ нея нѣма воля, нѣма и характеръ, но умъ има. При това, въ змията нѣма добродѣтели. Крака нѣма. Защо дяволътъ влѣзе въ змията? Защото той има умъ, но воля нѣма. Слѣдователно, въ дявола нѣма разумность, затова може да кажемъ, че въ него нѣма глава, т. е. нѣма Божественъ принципъ. И въ то ва отношение, ако дяволътъ ти вземе рѣцѣтъ силенъ става; ако ти вземе краката, силенъ става. Не му ли дадешъ, обаче, нито рѣцѣтъ си, нито краката си, той е слабъ. Ако змията се обвие около тебе, можетъ да те стегне, че да те одуши. Но ти никога не трѣбва да оставишъ живота си да се разпукне. Не трѣбва да пропукашъ този Божественъ кръгъ около себе си, затова ще държишъ съзнанието си постоянно будно. Всѣки грѣхъ, всѣка лоша мисль е пропуване. Колкото този кръгъ се повече пропука, толкова повече той се прѣвръща въ зѣбчесто коле-

ло. Ще кажете: какво отъ това, че се образува такова збичесто колело?

— Тръбва да знаете тогава, че това колело нѣма да мине по гърба на другитѣ, но по вашия грѣбъ, и вие ще почувствувате всичката острота на неговитѣ збѣци.

Та въ окултната наука, като застъпваме нѣщата разумно, показва ни се, защо не трѣбва да пропукваме живота си, ние сами ще страдаме. Не сж важни външнитѣ отношения, на живота, а именно: какъ съмъ облѣченъ, до колко съмъ ученъ, какъ говоря, какъ се проявявамъ външно и т. н. Всички тия нѣща сж повърхностни, а важното за менъ лежи скрито въ дълбочината на моята душа. Този скритиятъ човѣкъ вжтрѣ, човѣкътъ, които не се мѣни, това съмъ азъ. Този човѣкъ може да контролира богатата, които Богъ му е далъ. Не е лошо когато става известно пропукване въ живота на човѣка, но веднага трѣбва да се съедини този кръгъ

И тъй, като дѣйствувате по този начинъ, като се насърчавате, вие ще направите вашия животъ поносенъ. Ние постоянно се оплакваме отъ страданията, оплакваме се, че имаме недоразумения, но трѣб-

ва да знаете, че всичко това не е нищо друго, освѣнъ пропукани кръгове. Всѣки отъ васъ може да поправи своя кръгъ. Какъ? — Ще помислишъ за Бога и ще се съединишъ съ великия Божественъ кръгъ. Обикни Бога и въпросътъ лесно ще се разрѣши. Туй пропукване ще се съедини и ще дойде разширение въ съзнанието ви. И въ растенията ние виждаме този кръгъ. Най напрѣдъ прѣдставлява едно малко кръгче, което постепенно се разширява, безъ пропукване. Отъ него послѣ се образуватъ нѣколко концентрични кръгове. Такива кръгове се образуватъ и около съзнанието на човѣка. Тия кръгове постепенно се разширяватъ и всѣко разширение носи живи, разумни сили въ свѣта. Вие казвате, че може да живѣете, както искате. Не можете да живѣете както искате. Въ този кръгъ влизатъ кръговетъ на хиляди други същества, тъй щото вашиятъ кръгъ е прѣплетенъ съ тѣхъ. Казвате: Азъ намислихъ нѣщо. Нищо не сте намислили. Може да си намислилъ да вземешъ отъ мене двѣ хиляди лева. Но съ това ти ми ставашъ учителъ, и утрѣ азъ ще ти взема 10,000 лева. Слѣдъ това ти ми вземешъ 20,000 лева. Послѣ пъкъ азъ ти взема 30,000 лева и т. н. Какъвъ ще бѣде резултатътъ въ края на краищата? Надхитряването въ лъжа не е наука. То може

да ти развие ума, но не и да те подигне като човекъ. Единъ отъ турскитѣ султани казва на единъ отъ своите везири да му доведе най-големия лъжець отъ Цариградъ. Той му довежда единъ такъвъ лъжець и султана му казва: „Искамъ да ми кажешъ една голѣма лъжа“. — Азъ прѣстанахъ вече да лъжа, но за да се каже една такава лъжа, каквато ти искашъ, трѣбва да се купятъ алати. „Колко ти трѣбватъ? — Трѣбватъ ми 500 лири. Султанътъ му дава 500 лири и праща съ него единъ отъ своитѣ слуги. Лъжецътъ започва да ходи отъ дюкянъ въ дюкянъ, докато най-послѣ мръкнало. Султанътъ го чакалъ да се върне, но той му пише едно писмо: Тази е послѣдната лъжа, която ти казахъ“. Алати му трѣбвали! Какви алати му трѣбватъ? Алатитѣ за лъжата сж у него. Често вие казвате: а з ъ щ е н а п р а в я добро, но ми трѣбватъ пари. Вие не сте ли този лъжець, който търси алати за лъжа? Той иска да направи добро, но му трѣбватъ алати, трѣбватъ му пари. Че доброто съ пари ли се прави? Ще знаете, че доброто ниго съ знание става; нито съ пари става. Знанията ни трѣбва да сж за съвсѣмъ други работи. Паритѣ ни трѣбва да сж за съвсѣмъ други работи. По нѣкой пътъ вие си правите илюзии, че доброто може да се направи съ голѣмъ умъ. Ако това е вѣрно, тога-

ва гениалнитѣ хора трѣбваше да бждатъ най добритѣ. Д о б р о т о с е д и н а д ъ в с ѣ к а г е н и а л н о с т ѣ . Нѣма по-голъма гениалностъ отъ тази, щото човѣкъ да бжде добъръ. За да бжде човѣкъ добъръ, трѣбва да бжде уменъ. Да дадешъ пари нѣкому, това не е добро. Това е само единъ разуменъ актъ, само едно приятно хармонично дѣйствие на ума, или една благородна постѣпка на сърцето. Да дадешъ пари нѣкому, това не е добро, то е повече знание, отколкото добро. Какво е доброто само по себе си? – Доброто, това е едно цѣлокупно проявление на Любовта въ даденъ случай. Въ правенето на добро ти трѣбва да дадешъ всичко. Вие сега мислите, че за да бждете добри, трѣбва да бждете умни. Казвате, че нѣкой човѣкъ е зълъ, защото е глупавъ. И то не е вѣрно. Глупостта не ражда злини. Най-често умнитѣ хора сж зли, Глупавия човѣкъ не може да бжде зълъ. Злото не се е родило отъ глупавитѣ хора, но отъ най-умнитѣ, отъ гениалнитѣ, отъ ангелитѣ. Злото, грѣха се родиха между тѣзи хора. Огдѣ е произлѣзло злото, нѣма да го закачае, но трѣбва да знаете, че отъ тамъ се е родило. Дѣ се роди доброто? – Въ онзи актъ на Любовта, когато Словото излѣзе отъ Бога. Доброто е излѣзло отъ Бога заедно съ Любовта. Казвамъ: умѣтъ на

човѣка трѣбва да бжде слуга на доброто; паритѣ трѣбва да бждатъ слуга на доброто. Не мислете че доброто се върши съ пари. Всичко външно въ свѣта може само да спомогне на доброто, което вие трѣбва да изнесете, но въ сжщностъ, всичко ще извършатъ вашиятъ умъ, вашето сърце и вашата воля. Паритѣ ви, знанието ви, това сж само спомагателни срѣдства. Ако мислите тъй, вие ще може да се самовъзпитате. Онѣзи отъ васъ, които не сж много учени, ще мислятъ, че тѣ не могатъ да вършатъ добро.

Да допуснемъ, че имате въ математиката слѣднитѣ изрази: $a + b = c$ и $a - b = c$. Може ли $a - b$ да е равно на c ? Въ дадения случай $a - b$ не може да бжде равно на c . Защо тогава ученицитѣ пишатъ $a - b = c$? Да, вѣрно е, че $a - b = c$, но при извѣстни условия. Ето защо, всѣки учителъ по математика провѣрѣва погрѣшкитѣ, които ученицитѣ му правятъ. И въ живота сжщо така ние правимъ хиляди такива съчетания, като доказваме, че $a - b = c$. Казватъ нѣкои: не струва да правимъ добро. Защо така? Защото нѣкой правилъ добро, та не му вървѣло, че казва: не струва да се прави добро, зло трѣбва да се прави, та да ти трѣгне напрѣдъ. Че каква наука е тази? Други пъкъ казватъ тъй: не струва всѣкога да говоришъ истината, и лъжа трѣбва.

Значи, животътъ съ истина не се подтиква напредъ, ами трѣбва малко лъжа, като масълце, тя да го понамаже, че да тръгне. Това е едно неправилно математическо уравнение. Какъ мислите, съ туй математическо уравнение, може ли да тръгне живота напредъ? Хората мислятъ, че чръзъ лъжа ще уредатъ живота си. Има хора, които отричатъ лъжата, но щомъ дойдатъ на тѣсно, пакъ поставятъ своитѣ математически отношения и съ тѣхъ се оправдаватъ. Нѣкои отъ тия хора не виждатъ тия отношения, не виждатъ дѣ е грѣшката въ тѣхъ, защото въ математиката има редъ такива сложни отношения, въ които всѣки може да се обърка. У н ѣ к о и х о р а умътъ не е тънъкъ, за да може да схване отношенията, които съществуватъ въ математиката и да ги използва разумно.

Сега математицитѣ казватъ, че могатъ да се събиратъ само еднородни величини. Величинитѣ $a + v$ могатъ да прѣдставляватъ два коня, два вола, двѣ ниви и т. н., но същеврѣменно могатъ да прѣдставляватъ двѣ сили, на които резултатътъ да е равенъ на c . Да кажемъ, че двама души теглятъ едно вжже. Може ли да се опрѣдѣли на какво е равна тѣжната сила? — Може, въ физиката има извѣстни за-

кони за това. Каква тежест могат да изтеглят? Да кажемъ, че единиятъ може да изтегли 50 килограма, а другиятъ м о ж е да и з т е г л и 10 килограма. Тогава казваме: като теглятъ двамата, работата имъ се равнява на 60 кгр. Значи, тѣ могатъ да повдигнатъ заедно 60 кгр. тежестъ. Така може да се опрѣдѣли силата имъ. Ако азъ изтегля 25 кгр. вода, и другъ изтегли 50 кгр. вода, каква ще бѣде разликата между силитѣ ни? Ние казваме, че човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Каква сила е тази? — Физическа. Да вземемъ другъ примѣръ: Двама души иматъ градини, но тази на втория е по-малка. Градината на първия е два декара, а на втория — единъ декаръ, затова вториятъ изтегля 25 кгр. вода, а първиятъ — 50 кгр. Какъвъ ще бѣде резултатътъ отъ обработването на тия градини? Ще има ли вжтрѣшенъ духовенъ резултатъ? — Ще има физическа разлика. Но, ако тия градини прѣдставляваха тѣхния характеръ, щѣше да има една съществена разлика въ обработването имъ, както и въ тѣхнитѣ резултати. Слѣдователно, отъ това ние изваждаме слѣдния законъ: материалнитѣ блага не могатъ да направятъ човѣка добъръ. Тѣ сж условия за него. Тия условия можешъ да използвашъ за добро, но тѣ не могатъ да направятъ човѣка добъръ. Друго твърдение: материалнитѣ лишения не могатъ да

направят човѣка зълъ. Богатството не може да направи човѣка добъръ, сиромашията не може да направи човѣка зълъ. Тѣ сж двѣ положения, които се изключватъ

Ние, съвременнѣ хора, вѣрваме, че богатството ражда доброто, а сиромашията ражда злото. Не е вѣрно. Въ сиромашията се раждатъ злини отъ единъ родъ, въ слабитѣ натури, сбаче; и въ богатството се раждатъ други злини. И богатството има своите добрини, и сиромашията има своитѣ добрини; и богатството има своитѣ злини, и сиромашията има своитѣ злини. Слѣдователно нѣма да влагате въ ума си слѣдната мисль: азъ съмъ богатъ, значи мога да бъда добъръ. Ти можешъ да бъдешъ добъръ, но не уповавай на богатството. Пъкъ сиромашията ти да не бжде една спънка, да кажешъ: азъ съмъ сиромашъ, какво може да стане отъ мене? Не, ти въ сиромашията ще си държишъ главата високо, ще мислишъ ясно, както когато си богатъ. Когато си сиромашъ, трѣбва да мислишъ тъй, както когато кесията ти е пълна. Това е истинския човѣкъ. Ако азъ мога да уповавамъ на Бога, ако имамъ благоволението Му, то и сиромашъ да съмъ на земята, пакъ ще имамъ всичкото богатство, т. е. вътрѣшно въ себе си ще се чувствавамъ богатъ. Какво по голѣмо богатство отъ

това, да мога да се изложа на слънцето и да се ползувамъ отъ неговитѣ лъчи? Това не е ли богатство? Кой е богатъ човѣкъ? Може ли да се нарече богатъ този, който има пари, но е хилавъ, парализиранъ, та трѣбва други да го изваждатъ на слънце? Какво му струватъ пълнитѣ съ пари кесии? Какво му струватъ тогава пълнитѣ съ жито житници? Богатъ ли е този човѣкъ? Не, сиромасъ е той. Кое е за предпочитане въ този случай: да си бѣденъ, но здравъ, или богатъ и боленъ? И сиромасътъ може да бжде парализиранъ, хилавъ и да каже: Господъ ме направи сиромасъ. Не вѣрвайте въ това! Богъ не прави хората нито сиромаси, нито богати. Ние сами ставаме богати и сиромаси. Това сж положения само на земята. Туй, което Богъ прави съ насъ е, че Той ни изпълва съ своята Любовь и иска да живѣемъ, да бждемъ Нему подобни. Любовета Му се внася въ насъ като единъ великъ законъ и ражда доброто. Слѣдъ това, като слѣземъ ние на земята, доброто става условие, основа, за да се прояви човѣшката интелигентность, човѣшкия умъ. При тази интелигентность по-нататкъ можемъ да използваме благата, които сжществуватъ на земята.

И тъй, нѣма да ставате богати, нѣма да ставате сиромаси, тѣ сж относителни положения, съ които

вие трѣбва да се примиритѣ. Отъ васъ зависи да бъдете богати или сиромаси. Ако нѣкой отъ васъ е сиромасъ, той самъ е рѣшилъ да бѣде сиромасъ; ако нѣкой отъ васъ е богатъ, той самъ е рѣшилъ да бѣде богатъ. Всѣки трѣбва да е доволенъ отъ своето положение. Ако нѣкой е рѣшилъ да бѣде ученъ, той ще бѣде ученъ. Ако нѣкой е решилъ за себе си да има малко знания, малко и ще знае. Всѣки човѣкъ има туй, което си е пожелалъ. За въ бѣда-ще може да промѣните положението си. Всѣки отъ васъ може да стане ученъ. Ала кога? — Не сега, слѣдъ врѣме. Туй може да ви се вижда противорѣчиво, но е фактъ. Да допуснемъ, че вие имате баща, който разполага съ сто декара земя. Вие сте петима братя и петъ сестри. По колко ще ви се падне отъ тази земя? — По 10 декара. Ако ти искашъ да бѣдешъ богатъ, ще трѣбва да оберешъ братята си, иначе други външни условия нѣма. Тогава какъ ще правишъ! (Не трѣбва да се дѣлятъ). Да, не трѣбва да се дѣлите, а да се съберете всички заедно и така, като работятъ 10 души задружно, работата ще върви. Тогава законътъ е слѣдниятъ: Човѣкъ понеже има десетъ прѣсти, на двѣтъ си рѣцѣ, всички ще се подчиняватъ на главата, и така той ще бѣде богатъ. По нѣкой пѣтъ вие се докачате, че нѣкой билъ на по-го-

лѣмо почитание отъ васъ. По-голѣмо почитание отъ това, съ което се ползува голѣмия прѣстъ има ли? Палецътъ подкрѣля всичкитѣ прѣсти но има нѣщо, по което всички си приличатъ, въ което всички сж равни – то е, че всички еднакво страдатъ. Дѣто и да заболѣятъ, голѣмиятъ или малкиятъ прѣстъ, въ болестта имъ нѣма разлика. Като те заболи малкиятъ прѣстъ, тъй го пазишъ, както ако би тѣ заболѣлъ и голѣмиятъ прѣстъ. Само въ страданията си прѣститѣ сж равни. Слѣдователно, ние се мязаме въ свѣта сѣмо по страданията. За да ви докажа, че сме равни, трѣбва да страдаме. Щомъ страдаме, всинца сме равни. Господъ, за да ни покаже, че сме еднакви, дава ни страдания, и тогава се приравняваме като стрѣдаме, спомняме си и за своитѣ братя. Голѣмиятъ прѣстъ като заболѣе, казва на другитѣ прѣсти: „Мълчете вие тамъ, не говорете!“ Щомъ заболѣе малкиятъ прѣстъ, показалецътъ не се показва, той се свива. Кждѣто и да ходите, вие показвате все малкия си прѣстъ, него сочитѣ навсѣкждѣ значи, малкиятъ прѣстъ заповѣдва, всички му се подчиняватъ: и голѣмиятъ, и показалецътъ, всички му се подчиняватъ. Значи, въ свѣта има една Божествена философия, която примирява всички противоречия. Тя е философията на страданията. Щомъ дсйдатъ страданията въ

свѣта, въпросътъ е разрѣшенъ. Всѣко страдание въ насъ трѣбва да внесе въ душата ни една велика Божествена мисль. Прѣстъ те боли — разрѣши единъ основенъ законъ, да прѣмахнешъ всички прѣгрешения, които си сторилъ и които стоятъ като тъмни петна въ съзнанието ти. Като видя че нѣкои прѣвързаль прѣста си, азъ казвамъ: добрѣ, че му е дошло това страдание, защото всички хора, и богати и сиромаси, сж равни при страданията си. Затуй трѣбва да благодаримъ на Бога за стрданията, които ни праща.

Въ този случай, какво означава знака на равенството? На какво може да се уподоби знака равенство? — На страданието. Значи $a + b = c$ т. е. **а и в** страдатъ, при което сж равни на **с**. Когато пъкъ имаме **а - в**, което не е равно на **с**, това изразява голѣмия прѣстъ който не признава равенство. Той винаги седи вдигнатъ нагорѣ. Тази величина отвѣнь е отрицателна, но вхтрѣ въ живота е положителна величина. Слѣдователно, при събирането хората сж равни, а при изваждането — не сж равни. Да извадишъ нѣщо, значи да го покажешъ навѣнь. Изваждането не е взимане. Ти изваждашъ нѣщо, за да го покажешъ, но то пакъ си остава въ тебъ. Изваждашъ нѣкой неджгъ, или извѣстна добродѣтель, но не я

давашъ — изваждашъ я и пакъ я държишъ за себе си. Изваждаме една английска лира и пакъ я туряме въ кесията си. Изваждането още не показва, че нещата сж отишли вънъ отъ насъ. Ако ние подразбираме, че събирането носи страдание въ себе си, тогава кога ще се роди недоволството, когато събирашъ или когато изваждашъ. - Когато изваждашъ, т. е. по-право, когато ти взематъ нѣщо. Когато ти даватъ нѣщо, ти не се дразнишъ, но когато ти взематъ нѣщо, ти се дразнишъ. Ако ти взематъ дрехи, пари, или изобщо, когато насила изваждатъ нѣщо отъ тебе, тогава се раждатъ всички неприятности въ живота ти. При събирането, въ правия смисълъ на думата, всички ние сме равни. Вие можете да опитате този методъ, безъ да го вземете като абсолютна Истина. Това е математическа вѣроятностъ, която трѣбва да опитате. На земята ние ще си служимъ съ математически вѣроятности, съ абсолютни Истини не можемъ да си служимъ. Когато нѣкой пжтъ повдигаме, такива въпроси, трѣбва да ги разглеждаме като математически вѣроятности, като допустими. Това е процесъ, който трѣбва да стане и въ ума ви, и въ сърцето ви, да се научите да разсждавате правилно.

Всички тия величини, за които ви говоря може да ги намѣрите въ природата. Тѣ сж символи. Бук-

вата „Т“ напимѣръ може да я напѣрите изразена въ човѣшкия носъ. Вѣждитѣ, това сж противоположни сили, които постоянно се поляризиратъ. Истинскиятъ човѣкъ, това е носътъ му. Той представлява Божественото, което служи като опорна точка. Силитѣ които се проявяватъ въ веждитѣ, ставатъ по нѣкога противодѣйствуващи сили, които постоянно се измѣнятъ. Ето защо разумното, Божественото трѣбва да пази равновѣсие между тѣзи сили, защото тѣзи вѣзни може да се наклонятъ въ една или друга посока, но не могатъ да се завѣртятъ. Тѣ могатъ да се завѣртятъ само въ такъвъ случай, ако носътъ изчезне, т. е. ако разумността у човѣка може да се прѣмахне. Само тогава може да се образува единъ кръгъ на движение. Значи, носътъ показва, че до тогава, докато ние мислимъ, докато нашето съзнание е будно, то не позволява да става никакво пропукване въ живота ни. Тогава ние ще имаме едно равновѣсие. Слѣдователно, ще имате прѣдъ видъ слѣдното правило: когато сте развалнени, сутринъ или вечеръ, концентрирайте ума си или къмъ края на носа, или къмъ центъра на вѣждитѣ. Защо? Въ вѣждитѣ вжтрѣ, между космитѣ има празнина, наречена „празнина на безмълвното наблюдение, на Божествения умъ“. Ще се концентрирашъ, ще държишъ ума си буденъ, до-

като ти дойде една свѣтла мисълъ, едно просвѣтление. Да кажемъ, че ти рѣшавашъ единъ важенъ въпросъ. Спри ума си върху него и следъ малко ще проблесне една малка свѣтина, ще ти дойде една свѣтла мисълъ, която ще те напъти къмъ този пжтъ, въ който трѣбва да тръгнешъ. По нѣкои пжтъ, когато на хората имъ дойдатъ голѣми страдания, свиватъ вѣждитѣ си. Когато човѣкъ свие вѣждитѣ си, той несъзнателно концентрира ума си къмъ центъра на вѣждитѣ. Щомъ концентрирате ума си нагорѣ, виего проектирате отъ центъра на главата си къмъ слънцето, т е. къмъ централното слънце на духовния свѣтъ. Ние опрѣдѣляме, че Богъ е надъ главата ни. Не мислете нѣкъдъ е Богъ. Щомъ проектирате ума си къмъ вѣждитѣ, нагорѣ, непременно твоята мисълъ ще донесе нѣкакво благо въ живота ти. Да не мислитѣ, че ще рѣшитѣ нѣкакви важни въпроси. Не, това сж малки, микроскопически опити. Сега да не мислите, че съ този методъ нѣма да имате нужда отъ нищо. Не, това сж малки опити, Сега, разбрахе какъ седи работата.

Сега, нѣма да завършваме въпроситѣ. Вие си мислитѣ, какъвъ ли ще бѣде краятъ. Тази работа нѣма край. Ние сме все въ началото. Не чакайте края.

Въ пѣнието, което прилагаме тукъ, моето желание не е да ви направя пѣвци, да ви прѣподавамъ музика, защото, ако искате да станете пѣвци трѣбва да влѣзете въ музикално училище. Тия елементарни работи трѣбва да ги знаете. Ний засегаме музиката само като една малка забава, като едно малко развлѣчение. Като нѣма какво да правимъ, ще пѣемъ малко. Ние нѣма да пѣемъ много правилно. Азъ не искамъ правилно пѣние, защото, споредъ менъ, правилното пѣние е въ училищата. Тамъ има правилно пѣние. Запримѣрь, плачътъ е неправилно пѣние. Нѣ кой плаче, за да произведе ефектъ; нѣкой пѣе за да произведе ефектъ, но такова пѣние сящо тъй е неправилно. Такъвъ пѣвецъ не пѣе за себе си, не пѣе за самото изкуство, затова именно не пѣе правилно. Азъ искамъ всички вие да пѣете за себе си. Пѣнието въ този случай е единъ видъ тониране.

Сега, можете ли да изпѣете упражнението: „Кажете ми ти Истината“ на друга нѣкоя мелодия? Мислите ли, че този начинъ, по който я изпѣхме е най-правилниятъ? Коя дума е по хубава, животъ или свобода? (Учителътъ пѣе:) „Ще ходя въ Твоя пѣтъ на Истината и живота, Господи, Боже мои!“

Всички ще се стремите да освободитѣ душата си. И щомъ се освободи душата ви, вашитѣ гласове

сами ще се развият „Ще ходя“, какъ?—Ще ходя съ онази Божествена Любов, която е вложена въ нашитѣ души Само при този случай може да се каже на човѣкъ Истината Това е отговорътъ на „кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа или „кажи ми ти Истината, която носи животъ за моята душа “ Отъ тия две думи коя бихте избрали? Животъ или свобода? — Животъ, защото слѣдъ него ще дойде свободата

Ако искате да употребите музиката като средство за възпитание, ще употребитѣ низкитѣ тонове за подкрѣпа, за засилване на характера си Тѣ даватъ стабилностъ на душата. А пъкъ високитѣ тонове даватъ интензивностъ, движение Когато искашъ да мислишъ бързо, да се движишъ бързо, високо пѣй, но когато искашъ да дадешъ стабилностъ на характера си, да издържашъ страданията, употребявай низкитѣ тонове Пѣйтѣ вжтрѣшно, но така, че като пѣете, самъ да се харесвате Всѣки отъ васъ самъ трѣбва да бжде и пѣвецъ и слушателъ. Най първо пѣйте тихо, умствено, на себе си Който пѣе така, слѣдъ мѣсець, най много слѣдъ 2 – 3 мѣсеца туй пѣние ще слѣзе въ сърдцето, отъ сърдцето въ гърлото, и гласътъ постепенно ще се подобрѣва Вие трѣбва да пѣете! А сега, ставате сутринъ, не пѣете, а си казвате: тежкъ

е животът! Къдѣ му е тежестта? Колко тежи животът?—Никаква тежест нѣма животът. Той е само едно благо. Тежест е когато нѣмашъ животъ. Затуй, започни да пѣешъ. Първото нѣщо е това. Казва се, че ангелитѣ винаги пѣятъ. Първото нѣщо у тѣхъ е, че като се събудятъ, започватъ да пѣятъ. Събиратъ се заедно около 50, 100, 200, 500 хиляди ангели и всички започватъ изведнажъ сутринната си молитва. Тѣ отправятъ своята тиха утринна пѣсенъ нагорѣ къмъ Бога. Тѣ, макаръ и да живѣятъ на небето, отправятъ се пакъ нагорѣ, защото и надъ тѣхъ има небе. Надъ тѣхното небе пакъ има друго небе и т. н. пѣете ли и вие, ще забравитѣ свѣта, ще забравите и материалнитѣ работи. Само по този начинъ душата ви ще се разшири и ще кажете: струва си да се живѣе между тия ангели, които така хубаво пѣятъ. Като свършатъ пѣнието си, пакъ съ пѣние тръгватъ на работа. Тѣ пѣятъ толкозъ тихо, че никой не ги чува. Трѣбва да имашъ ухото на единъ ангелъ, за да ги чуешъ. И ние, като се събираме, трѣбва да пѣемъ, за да изразимъ душитѣ си въ трептението на пѣсенята. Нѣкои отъ васъ казватъ: пѣнието е за младитѣ, за глупавитѣ хора, но ние старитѣ, не трѣбва да пѣемъ. Не, старитѣ трѣбва да пѣятъ повече отъ младитѣ. Младитѣ и безъ това

пѣтъ. човѣкъ, който пѣе, не остарява скоро Стани сутринъ, изпѣй една малка, хубава пѣсень! Пѣй тихо, безъ да безпокоишь другитѣ Въ това отношение бихъ желалъ да приличате на ангелитѣ Вие какво правитѣ? Слушате какво казватъ песимиститѣ Слушамъ нѣкой казва. сериозна работа, страшна работа, какво да се прави? Какво ще правишь? — Изпѣй една пѣсень и всичко ще се разреши Знаете ли какъ ще се избавите? Ако те срещне на пѣтя нѣ-коя мечка, спри се започни да пѣешъ Като пѣешъ дълго време, и мечката слуша Най-послѣ тя се оттегля, отбива се Успѣешъ ли да направишь това, ти си отъ онѣзи пѣснопѣйци, които и мечката разбира. Ще кажете: какъ ще ми дойде на умъ да пѣя? Страданието, това е мечката Седни отгорѣ на страданието, попѣй му, отпрати ума си къмъ Бога нагорѣ, и тази мечка току изеднажъ ще се отбие, и ти ще се освободишь

Ето дѣ е смисълътъ на живота Приложи пѣнието като благо въ сѣмейния животъ. А изкуството да пѣешъ, то е привилегия само за малцина, да бждешъ пѣвецъ, да излѣзешъ на сцената, всички нѣматъ тази дарба. Такъвъ пѣвецъ можешъ да станешъ въ друго нѣкое прѣбраждане За себе си, обаче, можешъ да пѣешъ. Сутринъ излѣзъ на сцената, пѣй колкото

искашъ, но за външния свѣтъ кредитъ трѣбва Има пѣснопойци родени, изпратени специално за свѣта. Тѣхното мѣсто е опрѣдѣлено. Такъвъ пѣвецъ нека взема пари, стига да пѣе хубаво — това нищо не значи И цигуларьтъ сѣщо нѣка взема пари, стига да свири хубаво. Той все ще внесе нѣщо хубаво и благородно въ хората Хубавитѣ нѣща съ пари не се купуватъ Че сме дали 50, 100 или 1000 лева, нищо не значи Едно хубаво свирене струва повече отъ хиляда лѣва. Едно хубаво свирене съ нищо не се заплаща. Казвамъ пѣйте по новия начинъ! Нѣкой пѣтъ вие се смущавате. Не, ще се борите, вие можете да пѣете добръ Ще се молите на ангелитѣ, ще кажете Моля ви се елате, научете ни да пѣемъ тѣй, както вие пѣте! Тѣ все ще ви дадѣтъ малко отъ своето изкуство, поне отъ трошицитѣ ще ви да датъ малко

И тѣй, пѣнието е необходимо за васъ, за да бъдете добри и весели Като пѣешъ можешъ да вземешъ метлата и да метешъ. Като дойде пѣсенята работата на всѣкъждѣ е лесна Днесъ напримеръ, имашъ работа съ много хора, работата ти върви грудно, Какво трѣбва да направишъ? — Пѣй! Щомъ, пѣешъ, като се върнешъ, ще кажешъ: Слава Богу

днесъ прѣкарахъ много добрѣ. Плюсътъ и минусътъ по този начинъ се уравниватъ. Хората ще сж равни и въ плюса и въ минуса.

Размишление.

Любовта ражда доброто.

Доброто носи животъ, ѣсветлина и свобода за нашитѣ души.

Неразбраното

9-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 10.XII.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сарафову № 21

Неразбраното

Размишление.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Разлика между умножение и дѣление“.

Сега ще ви дамъ нѣколко правила. Едно отъ тѣхъ е слѣдното: Не всичко, което се говори, трѣбва да разбирате. Щомъ не разбирате нѣщо, това показва, че то не е за васъ. Когато излизате на пазаръ въ града, съ цѣль да купите нѣщо, всичко ли ще купите? — Ще купите само туй, което ви трѣбва. Всичко, което е изнесено на пазаря не е за васъ. Това е практическото положение. И въ науката не е всичко за васъ. Въ дадения случай, така трѣбва да гледате на въпроса. Нѣкой казва: азъ не разбирамъ това нѣщо. Кое можешъ да разберешъ? Азъ ще ви дамъ една формула: $(\cos Q + i \sin Q)^n = \cos n Q + i \sin n Q$. Какво разбрахте? Това е една теорема отъ единъ французинъ, азъ ще ви напиша името му, пъкъ вие ще го прочетете: Do Moivre. Питамъ ако вие знаете сега тази теорема, какво ще сполучите? Разбира се, въ математиката тази теорема има своя цѣнность, но за васъ

каква цѣнностъ има? Онѣзи отъ васъ, които не разбиратъ математика, ще кажатъ: ние не разбираме математика. Не, всѣки отъ васъ разбира нѣщо отъ математиката, но по своему. И животнитѣ разбиратъ по своему. Тѣ не разбиратъ математическитѣ формули, но има извѣстни математически проблеми, които тѣ разбиратъ и рѣшаватъ много добръ. По нѣкой път тѣ правятъ много точни изчисления. Напримѣръ, една котка изчислява, съ каква сила да подскочи на разстояние отъ 20 крачки, за да попадне на жертвата си. Това сѣ математически изчисления, да знае, какво направление да даде на енергията. Защото, ако надскочи, ще прѣскочи жертвата — може да попадне прѣдъ нея или задъ нея. А да попадне точно на гърба на жертвата, това не е ли математическо изчисление? Това е математика, но интуитивна. У животнитѣ изобщо работи най-разумната математика.

Сега да ви задамъ друга задача: $1 \times 1 \times 1 \times 1$. Какво разбрахте отъ тази задача? — Тукъ имате единица умножена четири пѣти сама на себе си. Това, обаче, и е единаца, това е буквата i , която означава въображаемитѣ, имажинернитѣ числа. Да умножимъ една въображаема единица четири пѣти, за да даде една реална единица. Това значи отъ нищо да направимъ нѣщо. Това чѣщо имали нѣкакво приложение въ жи-

вота? — Има разбира се. То значи: безъ брашно да направишъ една погача. Тази задача прѣдставя положението на онази домакиня, която безъ брашно може да направи погача. Сега, това положение може да се вземе и въ обратенъ смисълъ. Когато извѣстно положение се тълкува буквално, може да се изпадне въ смѣшни положения. Всѣко положение има разумно обяснение на нѣщата. Азъ имамъ една величина отъ 500 лева

$$\begin{array}{r}
 + 500 + \\
 + 500 - \\
 + 500 \\
 - 500
 \end{array}$$

Тази величина въ дадения случай за тебе може да е отрицателна, а въ другъ случай, за другъ някой тя става положителна. Едно малко изяснение: прѣд ставете си, че азъ имамъ да давамъ нѣкому 500 лева. Азъ имамъ тия 500 лева въ джоба си, но тѣ сж съ знакъ минусъ (-500 лв.) Онзи, който взима тия 500 лева, той има тази величина съ знакъ плюсь, туря ги въ кесията си. Значи, моятъ минусъ става неговъ плюсь. Тогава, плюсь и минусъ какво даватъ? Тѣй че въ единиятъ случай положителната величина за одного, става отрицателна за друго. И обратно: отрицателната величина за одного, става положителна за друго. Има величини, обаче, които сж положителни за всички и отрицателни за всички.

Природата има много методи, чрезъ които говори на хората, но главнитѣ, основнитѣ методи сж два. Всѣкога, когато природата говори на човѣка, ние разбираме, че Богъ чрѣзъ нея говори. Единиятъ методъ е, когато природата говори на сърцето на човѣка, а вториятъ методъ е когато говори на неговия умъ. Слѣдователно, когато говори на сърцето, учи го да бжде духовень, религиозень; кагато говори на ума му, учи го да бжде ученикъ, да придобива знания. Ние често казваме: човѣкъ трѣбва да бжде религиозень. Като че ако човѣкъ стане религиозень, всичко ще придобие. Не е така. Религиозниятъ човѣкъ по нѣкога може да бжде толкова голѣмъ фанатикъ и толкозь ограниченъ, да мяза на нѣкоя крава. Той може да си състави за Бога такава смѣшна идея, такава обикновено вѣрую, че иди следъ туй да му кажешъ, че не е така. Сега всичкитѣ идеи, които срѣщаме въ живота, сж излѣзли все изъ човѣшкия умъ. Казватъ нѣкои: „Исаия казалъ тѣй“. Да, но Исаия нали бѣше единъ човѣкъ? Казвате: ама той билъ вдѣхновенъ отъ Бога. Вѣрвамъ да е билъ вдѣхновенъ, но що отъ това? Казвате: ами нали сж дохождали редъ пророци, нали дойде и Христосъ, Синъ Божий? Да, дохождали сж и пророци, дойде и Христосъ, но слѣдъ Христа нито пророци има, нито синове Божи и

има. Тогава дѣ е логиката? Какъ ще докажете, че въ Исаия дѣйствувалъ Духътъ Божий? Ти тамъ ли бѣше? — Така сж писали. Че и азъ мога да пиша. Кои сж основитѣ на туй вдѣхновение? Значи, този, който е билъ вдѣхновенъ, у когото Духътъ Божи е работилъ, той всѣкога е живъ. Значи, Исаия, който живѣлъ прѣди хиляди години, и днесъ е живъ. Христосъ, Който ж и в ѣ л ѣ прѣди 2000 години, и той е живъ. Нѣщата сж видими въ тѣхното проявление. Ако имаме една свѣщъ, която слѣдъ една минута изгасне, реална ли е нейната свѣтлина? Не е реална. Тя ще бжде реална, само ако отново се запали. Казвате: прѣди нѣколко хиляди години еди-кой си пророкъ, или еди-кой си ученъ писалъ нѣщо. Каква полза имаме отъ това? — Ползата ще бжде, ако тази свѣтлина и днесъ свети. И тия учени, пророци, светии и днесъ светятъ, затова и свѣтлината имъ е реална. Свѣщъта, която прѣди 2000 години е светела и сега трѣбва да се запали. Защо? Ако ви дамъ една свѣщъ която днесъ не може да гори, реалность ли е? — Не е, вие не можете да учите на нея. Но ако ви дамъ е д н а с в ѣ щ ѣ, която можете да запалитѣ и да учите на нея, тя е реалность. И днесъ има пророци, както и едно врѣме, само че

днесъ пророцитѣ иматъ други костюми, другъ фасонъ. Едно врѣме било на мода, като се яви нѣкой пророкъ, да бжде съ боси крака, съ голи рѣцѣ, разчорлени, гологлави, брадясали, страшени на видъ. Днешния пророкъ ще видишъ съ подрѣзана брада, хубаво облѣчени и пакъ е пророкъ. Защо? Ще кажете: щомъ той си рѣже брадата, не е пророкъ. Възможно е. Ачи ако е жена пророчица и нѣма никаква брада? Чудни сѣ хората! Пророкътъ трѣбвало непременно да бжде съ брада! Не е брадата, която го прави пророкъ. Брадата е нѣщо случайно. И безъ брада може.

Ето по този начинъ ние правимъ второстепенитѣ и третостепенитѣ нѣща въ живота си за най важни. Не, въ живота ни има такива маловажни инциденти, за които не трѣбва ни най-малко да се спираме. Нѣкой казва: азъ не съмъ ученъ. Щомъ не си ученъ, можешъ да станешъ ученъ. — Учи! Ама азъ не съмъ силенъ. — Можешъ да станешъ и силенъ. — Работи! Ама азъ не съмъ богатъ. — Можешъ да станешъ богатъ. — Труди се! Азъ не съмъ красивъ. — Можешъ да станешъ красивъ. Менъ хората не ме почитатъ. — Може да те почитатъ. Туй сѣ нѣща, които може да придобиешъ. Знание, красота, власть, почитъ, всичко туй може да придобиешъ.

Какъ? — Отъ тебъ се изисква да учишъ, да се изпотишъ отъ учене. Нѣма да спишъ по 10 часа, но по 3—4 часа. Ще четешъ, ще мислишъ, ще прилагашъ. Не само да помнишъ нѣщата и да мислишъ, че това е наука. Това което е запомнено, всѣки може да ти го вземе. Знаете ли на какво мяза заученото на паметъ? Като написано нѣщо на пѣсѣка край морето. Дойдатъ вълнитѣ, всичко заличатъ. Казвате какво бѣше, дѣ остава знанието ми? Не трѣбваше да го пишешъ на пѣсѣка край морето. Нѣкой си извади едно тевтерче, запише нѣщо, мисли, че го знае. Като вземете тевтерчето и търсите записаното, тогава ще мязате на онзи проповѣдникъ, който мѣчно намиралъ отдѣлнитѣ мѣста въ Евангелието, та за да ги намира лесно когато му потрѣбватъ, турялъ на тия мѣста по единъ празъ лукъ. Жена му, като не знаела, защо е този празъ вжтрѣ въ Евангелието, извадила го. Дохожда полѣтъ, търси мѣстото, което означилъ съ прѣза, не може да го намѣри, нито прѣзътъ е на мѣсто. Това сѣ анекдоти, които често се случаватъ въ живота ви. Не основавай твоего знание на този празъ, не ти трѣбва такова знание. Ти трѣбва да имашъ нѣщо положително въ главата си, което никой не може да ти го вземе, то е Божественото знание. Не казвамъ, че не трѣбва да записвашъ нѣ-

кои нѣща, но тѣ сѣ второстепенни. ¹Има нѣща, които трѣбва да знаешъ. които трѣбва да сѣ написани вѣтрѣ въ сърцето ти, ¹Казвамъ: всички ще учите! Не е необходимо всички да сте философи, но трѣбва да учите. Желателно е да сте всички философи, пророци, но като не сте, и то не е лошо. Всѣки отъ васъ трѣбва да придобие толкова знание, колкото му е необходимо за сега, пъкъ въ великото бѣдаще ще има условия да придобива още много знания.

Сега, кое е найважното за васъ? (— Какъ да се въдвори Царството Божие на земята). Да нека направимъ единъ малкъ опитъ, да въдворимъ Царството Божие между насъ! Казватъ, че като дойде Христосъ, ще нареди закони, споредъ които всички хора на земята ще живѣятъ братски. То е външно положение на нѣщата. Защо ще чакате това врѣме? Христосъ и днесъ е на земята. Царството Божие може да се приложи още днесъ между трима, може да се приложи между петима, между 10, 20 100, 1000 и повече души. Какво ви прѣпятствува да приложите Царството Божие въ себе си? Вие чакате да дойде Царството Божие слѣдъ нѣколко хиляди година. Царството Божие отдавна е дошло, но вие сте закъснѣли. Слънцето на Царството Божие е изгрѣло вече. Нѣкои още спятъ и се запитватъ: дали е из-

грѣло слънцето? — Не е изгрѣло още. Казвамъ: кепенцитѣ на тия хора сж затворени. Тѣ гледатъ навънъ, но нѣма свѣтлина. Отворете прозорцитѣ, слънцето е изгрѣло вече! Станете, измийте очитѣ си и хайде на работа! Каква е тази работа?

Ще ви прѣдставя друго едно положение. Въ физиката се говори за скаченитѣ сждове. Азъ нѣма да ви прѣдставя тия скачени сждове, както въ физиката, да се намиратъ на еднаква височина, но ще ви прѣдставя два скачени сжда, единиятъ С по-горѣ, а другиятъ — Д, по-долу поставень. Значи, тѣ сж на различни височини. Азъ ви поставямъ положението на тия скачени сждове въ малко по друга форма. Да допуснемъ сега, че вие напълвате сжда С съ вода. Щомъ този сждъ е скаченъ съ сжда Д, тогава дѣ ще отиде водата? — Водата ще се прѣлѣе въ сжда Д, а сждътъ С ще се изпразни. Да кажемъ, че С и Д не сж сждове, а двѣ съзнания. Тогава, какво ще каже съзнанието С на Д? То ще каже: защо ми взе водата? Вѣрно ли е, че съзнанието Д взе водата на С? Туй сж скачени сждове и по силата на този законъ става прѣливане на водата отъ единия сждъ въ другия. Има ли право съзнанието С да каже, че туй, което ми е дадено, то ми принадлежи и никой нѣма право да ми го вземе?

Тази вода слиза въ Д по закона за скачениѣ сждове. Ако този сждъ е запушенъ отдолу, а въ сжда С постоянно се налива вода какво ще стане най-послѣ? — Сдѣдъ като се напълни сжда Д и сждѣтъ С ще се напълни, нѣма кждѣ вече да се излива. Щомъ сждѣтъ С се напълни и нѣма накждѣ повече да се изтича, водата отъ него ще започне да прѣлива ще настане едно повръщане. Затуй казва Писанието: „Онуй, което дойде на врѣме, ще влѣзи, ще се употреѣби въ работа и ще излѣзе. Послѣ отново ще дойде и пакъ ще излѣзе“. Трѣбва да има непрѣкъснатото движение. Каквато и колкото енергия си изразходвалъ, такава и толкова ще ти се върне. Въ природата има кръгъ на движение. Каквато енергия е изпратила своята мисль въ свѣта, тази енергия на своята мисль, като обиколи, като направи единъ кръгъ на движение, пакъ ще се върне при тебе. Слѣдователно, ние често се безпокоимъ, мислимъ, че губимъ. Не, този, който приема водата въ сжда С, трѣбва да бѣде свободенъ, да не се безпокои отъ нищо. Той трѣбва само да възприема и да дава. Има извѣстни положения въ живота, при които ние само възприемаме и даваме, само се изпразваме. Тогава ние имаме свойствата на мѣсечината. Какво е свойството на мѣсечината? — Да се пълни и изпразва.

Тя е паница, която трѣбва да възприема и да дава Всинца сте по една мѣсечина. По мѣсечината има двѣ свойства: тѣ възприема и дава. Слѣдователно, този процесъ сѣщесвува и въ природата. Не мислете че всѣкога може да ви даватъ. Не, и вие ще давате. Сега нѣма да обяснявамъ този въпросъ повече, понеже ще настѣпимъ въ една областъ, за която не сте уравниоѣсени и ще направите криви заключения. Щомъ ти даватъ, непрѣменно трѣбва да давашъ. Ако не давашъ, ще има подпушване, а подпушването е най-голѣмото нещастие, което може да сполети човѣка. Нѣма полошо нѣщо отъ това да се подпушишъ. Знаете ли на какво мяза подпушването? Единъ отъ турскитѣ султани билъ много уменъ и пожелалъ да намѣри начинъ, чрѣзъ който да излѣкува ония цариградски дембели отъ тѣхния недѣгъ. Дохожда му на умъ слѣдната идея. Въ стаята, дѣто седѣли дембелитѣ, пуцали толкова много вода, че да ги застраши съ удавяне. Сѣщеврѣменно оставятъ въ тази стая лопати, кофи за гребене и изливане на водата, та по този начинъ да заставятъ дембелитѣ да работятъ. Пуцатъ водата, и стаята се изпълва съ вода до колѣнѣ, но тѣ още лежатъ, не се дигатъ. Най-послѣ, когато водата вземе още по-голѣми размѣри, стигане до пѣпа имъ, започва да се изкачва

и по-нагорѣ, въ тѣхъ зече се събужда енергия за животъ, тѣ сграбчватъ кофи, лопати и започватъ да изхвърлятъ водата навънъ. И ние сме отъ тѣзи дембели, но като ни турятъ въ тази стая, вземаме тази ржчка и започваме да работимъ. Казва нѣкой: азъ работя. — Ще работишъ и отатѣкъ ще минешъ. Ние сме заставени на сила да работимъ. Нѣкой казва: „азъ съмъ много работенъ човѣкъ“. Азъ виждамъ, колко си работенъ. Хваналъ тази ржчка билъ много работенъ. Работишъ, защото имашъ зоръ. Ние не сме дошли до онова свободно положение да работимъ отъ любовъ. То е бъдащата ни работа.

Сега, вие трѣбва да се съвземете, да учите. Учението е една необходимостъ. една потрѣба за ума ви. Трѣбва да разсждавате, като учите, а не само да запомняте. Човѣкъ трѣбва да помни нѣкой нѣща, а други да забравя. Често вие казвате: човѣкъ трѣбва да събира. Хубаво, но какво трѣбва да събира? — Хубавитѣ работи трѣбва да събира. И въ знанието — сжщо. Потрѣбното знание трѣбва да събирате! Вие трѣбва да се стремите къмъ онова класическо знание. Вие сега идвате да се учите, но започвате съ една наука на съмнѣние. Гледате, дали еди-кой-си е праведенъ, или не е праведенъ, дали той върви по Христовия пѣтъ, или не върви. Вие не

може да знаете, дали единъ човѣкъ върви по Христовия пътъ, или не. Това сѣ ваши външни предположения. Вие не може да видитѣ, какво е разположението на неговото сърце и на неговия умъ. Послѣ, вие не можете да се произнесете, дали нѣкой човѣкъ е праведенъ, или не. То не е достъпно за мнозина отъ васъ. Не казвамъ, че не може да се знае, кой човѣкъ е праведенъ. Въ дадения случай, това може да се знае, но онзи човѣкъ който иска да се произнесе, дали нѣкой е праведенъ, или не, той трѣбва да разбира висшата Божествена математика. Може да се знае за единъ човѣкъ, дали е добъръ, или не въ даденъ случай, т. е. не сега дали е добъръ, но дали е живѣлъ добръ въ миналото, но има у тѣхъ признаци, които показватъ, че тѣ сега започватъ да живѣятъ добръ. Мнозина отъ васъ не сте живѣли добръ въ миналото. Нѣкой отъ васъ сега не живѣете добръ, казвате: то толкозъ тънко не може да се кара, ами да му пуснемъ края малко. Природата не обича да пуцашъ края на нѣщата. Ти ако живѣешъ за Бога, трѣбва да живѣешъ по всичкитѣ правила на Неговитѣ закони. Тѣ сѣ разумни закони. И цѣлиятъ нашъ животъ е основанъ отъ тия правила, които Богъ е положилъ. Всички трѣбва да мислитѣ, да разсждавате, да учите, да усвоите тия

правила. Нѣкои казва: търпѣхъ, търпѣхъ, но съ търпѣние работа не става. Вие не сте научили още, какво нѣщо е търпѣнието. Търпѣнието е най-красивото нѣщо, което човѣкъ може да придобие на земята. Ние считаме търпението за една отлична черта. Да може човѣкъ разумно да търпи, това е една отлична черта! Виждашъ, че нѣкой човѣкъ плаче. Нека плаче! Ама защо трѣбва да плаче? Защото Господъ иска да плаче. Нѣкой ходи босъ. Казвате: горкиятъ човѣкъ, босъ ходи! Казвамъ: Господъ иска той да ходи босъ. Ще се радвашъ, че е босъ. Ако мнозина отъ васъ бихте ходили лѣтно врѣме боси, сега щѣхте да бъдете здрави. Да не мислите, че нашите обувки сж полезни. Не, лѣтно врѣме те ни лишаватъ отъ едно благо. Затова лѣтно врѣме ние трѣбва да се събуваме боси, за да можемъ да възприемаме енергия отъ земята. Вие срещнете нѣкое босо дѣтенце и казвате: горкото дѣтенце, останало е безъ баща и майка, да му купимъ едни обувки! Не, милостъта не седи въ туй, нека си е босо! Казвате: ама голичко е! Злото не е въ това, че е голичко туй дѣте. Чудни сж хората въ разсѣжденията си! Ако е зимно врѣме, разбирамъ, но лѣтно врѣме, ако ржѣтъ и краката на това дѣте сж голи, то е благословение заради него. После казвате: този

човѣкъ е загазиль въ сиромашия до колѣнѣ.“ Каква сиромашия? Той си има къща отъ двѣ стай и кухня които му даватъ приходъ 500 — 600 лева месечно. И послѣ казвате: сиромашъ човѣкъ е. Питамъ: дѣ му е сиромашията? Коя е нормата за богатството и сиромашията на единъ човѣкъ? Въ България кого считатъ богатъ човѣкъ? Коя е нормата затова? Въ Америка за да бѣде човѣкъ богатъ, трѣбва да има нѣколко милиона долари. Тамъ работятъ съ голѣми цифри. Ако имашъ 100,000 долари или 200,000 долари, ти минавашъ за обикновенъ човѣкъ; ако имашъ единъ милионъ долари, ти си богатичкъ, а отъ петъ милиона долари нагорѣ, ти се считаешъ за богатъ. Каква е българската норма за опрѣдѣляне кой е богатъ човѣкъ? (- Нѣма такава мѣрка) Не, богатството на хората се опрѣдѣля отъ тяхната кръвь. Дали човѣкъ може да бѣде богатъ, това е точно математически опрѣдѣлено. Елементитѣ на кръвта показватъ, дали нѣкой човѣкъ ще бѣде богатъ или не. Като разложитѣ кръвта, ще видите, какви елементи се съдържатъ въ нея. Нѣкой въщъ химикъ, по състаза на кръвта въ нѣкой човѣкъ, може да опрѣдѣли, до колко е богатъ този човѣкъ. Елементитѣ на кръвта показватъ, какво е богатството му. Когато кръвта ти е бѣдна, и цѣль свѣтъ да

ти дава пари, ти пакъ сиромашъ ще си останешъ. Онова, което човѣкъ може да изяда и да се ползува разумно отъ него, онова, отъ което човѣкъ се радва като го възприеме, то е неговото богатство. Другото азъ наричамъ товаръ И така, въ физическия свѣтъ истинското богатство на човѣка е въ кръвта. Въ духовния свѣтъ богатството му е въ живота, а въ Божествения свѣтъ, богатството му въ духа. Слѣдователно, кръвта, животътъ и духътъ съдържатъ всичкото богатство на човѣка. Ако искашъ да бждешъ богатъ на земята, богата кръвь трѣбва да имашъ; ако искашъ да бждешъ богатъ въ духовния свѣтъ, животътъ трѣбва да имашъ; ако искашъ да бждешъ богатъ въ Божествения свѣтъ, духътъ трѣбва да имашъ. Нѣкой казва: „Духътъ трѣбва да имашъ“ Духътъ е богатството на Божествения свѣтъ. „Животътъ трѣбва да имашъ“. Животътъ е богатството на духовния свѣтъ „Кръвь трѣбва да имашъ“, Кръвта е богатството на физическия свѣтъ. Сега нѣкой ще каже: ами ако моята кръвь е бѣдна? -- Тогава ще се молишъ, ще знаешъ, че си бѣденъ. Тѣй ти е опрѣдѣлено, да живѣешъ въ бѣднотия. И тази бѣднотия ти трѣбва да я възлюбишъ! Каго възлюбишъ бѣднотията, за въ бждаще, въ друго сществуване. Господъ ще ти даде по-богата кръвь. Пъкъ и сега

има нѣщо хубаво вложено въ кръвта ти. Значи, животътъ е тѣсно свързанъ съ кръвта. Духътъ пъкъ е тѣсно свързанъ съ живота. Така вървятъ тия положения. Не мислете, че вие можете да станите отвънъ, механически богати. Всѣки носи въ себе си и духътъ, и животътъ, и кръвта. Отъ тия три фактора; зависи богатството на човѣка. а не отъ насъ. Тѣ не сж механически нѣща, не сж опрѣдѣлени по единъ фаталенъ законъ, но тѣ сж опрѣдѣлени отъ единъ разуменъ законъ. Какъвто животъ сме живѣли въ редъ сжществувания, и както днесъ живѣемъ, съобразно съ това и Богъ постѣпва. Той ни знае отъ дѣца. Ти на едно твое разумно дѣте давашъ повече. Защо? Защото то е разумно, добро. И Богъ е опиталъ всѣки отъ насъ, знае, че нѣкои сж умни, разумно сж живѣли, работили и затова имъ дава повече. Има нѣщо добро вложено въ тѣхъ още отъ миналото. Нѣкой отъ насъ сж карали много на широко. Богъ ги познава, знае, какво има да се случи съ тѣхъ.

Сега, всѣки, който иска да обогати своята кръвь, ще започне чрѣзь живота си. Животътъ е, който обогатява кръвта. Който иска да обогати своя животъ, той започва съ духа. Това сж процеси, които трѣбва да знаете. Вие започвате и казвате: азъ имамъ

знания, виждамъ всичко. Че като виждашъ, какво ще направишъ? Само ти ли виждашъ? „Азъ имамъ знания, чувамъ“. Че като чувашъ, какво ще направишъ? Само ти ли чувашъ? Ти може да виждашъ всички тия хора въ свѣта, но всички не виждатъ ли? Колко отъ тия, които виждатъ, ставатъ учени? Колко отъ тия които слушатъ, ставатъ музиканти? Ние слушаме единъ концертъ, но не можемъ да го запомнимъ, а другъ като слуша, запомня цѣла пѣсень. Значи, плюсь слушането има нещо друго. Ти минешъ покрай нѣкое мѣсто, но другъ види и запомни. Ти си миналъ и веднажъ и дваждъ прѣзъ сѣщото мѣсто, но като минешъ, казвашъ: дали това мѣсто е сѣщото, или не е? Защо? — Има нѣщо, което липсва въ този човѣкъ.

Та сега вие казвате, че не сте съвсѣмъ запознати съ Господа. Азъ ще ви направя едно възражение. Това е все едно, че казвате: азъ искамъ да се запозная съ слънцето. Та нима всички хора не сѣ запознати съ слънцето? Всичката енергия е заета отъ слънцето. Всички хора сѣ запознати съ слънцето. То грѣе всичкитѣ. Ама нѣкой сѣ хилави. Че какъ тъй? Нѣкой се грѣе на слънцето и става здравъ, а другъ се грѣе на слънцето, и нѣма здраве. Защо е тоза? Значи, има нѣщо което липсва на този човѣкъ. Главното, което се изисква отъ всички, е: да изпъл-

нимъ волята Божия! Ние трѣбва да възприемемъ туй Божествено благо, слънцето, въ което се крие този Божественъ животъ и да го използваме разумно. Само този животъ е въ състояние да ни повдигне. За това нѣщо е потрѣбно знание. Въ школата ние искаме да апелираме на вашия умъ, на вашето сърце, на вашата воля, всички заедно да работятъ. Наймного се апелира къмъ вашия умъ, да работи, да мисли. Въ неделнитѣ бесѣди пъкъ се засѣга главно вашето сърдце: ще чувствувате и прилагате. Умътъ ще разбира и учи, а сърцето ще чувствува и прилага. Необходимо е всѣко нѣщо да се разбира. Ако ви покажа една малка линийка, какво означава тя? — Тя може да прѣдставлява една пръчица. Малкитѣ дѣца знаятъ пръчката. Дробрѣ. Сжщеврѣменно на тази пръчка може да туримъ една малка сиджимчица, една малка връвчица. Такава пръчица дѣцата я взиматъ и съ сиджимчицата удрятъ. Съ тази пръчица майка имъ ги удряше, тя ги учѣше на първия урокъ въ живота — на послушанието. Дѣтето, като обича тази пръчица, взема и започва да размахва съ нея изъ въздуха. И наждѣто мине, всичко засѣга. Но защо дѣтето туря една малка сиджимчица на тази връв? Отдѣ му дойде тази идея? Тази връвъ показва, че отъ нея излиза пластична енергия. Ако срещ-

нете единъ магъ, ще видите, че и той има такава една пръчица, само че отъ лѣска. Още отъ старо време магитѣ сж държали своитѣ пръчици въ широкитѣ си ржкави, които носили, каквито свещеницитѣ носятъ днесъ. Нѣкой магъ като извади тояжката си, отъ нея излиза огнена енергия, и той воюва. Дѣтето кѣто не може да изпрати такава огнена енергия, чрѣзъ тояжката си, казва: „Азъ съмъ магъ!“ И като мине покрай кокошкитѣ и размаха пръчицата, тѣ познаватъ че то е магъ. Като дойде до воловетѣ и този волъ нашари, онзи волъ нашари, всички волове трепватъ. Отъ онзи истински магъ е излѣзло нѣщо невидимо, и дѣтето, като изважда малката си пръчица, въ неговия умъ се заражда идеята за магъ, за мощностъ, затова то реализира тази идея и казва: азъ съмъ магъ! Ето защо, дѣтето като си направи такова камшиче, играе на магъ. Всички, които махатъ камшикъ сж все магѣосници.

Нѣкой пжтъ ние разглеждаме малко отвлѣчени въпроси. Казвате: сега животътъ ни налага нѣкои по-реални нѣща, не е време до тия отвлѣчени въпроси. Добрѣ, кажете ми кои сж реалнитѣ нѣща, които сегашниятъ животъ налага! Въ какво се заключава тази реалностъ? — Сегашниятъ животъ се отличава по своята голѣма интенсинвностъ. Въ пжтува-

нето на железниците има по-голяма интензивност. Отъ тази голяма интензивност сж произлѣзли всички съврѣмenni нервни болѣсти. Голѣмата интензивност на живота разклаща нашитѣ нерви. Понеже не разбираме законитѣ, тази интензивност, тази голяма възбуденост дава обратни резултати, става подпушване, което се отразява въ ума и въ сърцето. Човѣкъ, който иска бързо да прѣживѣе, който иска да израстне изведнажъ, който иска много нѣща, той бързо остарѣва. Който бързо расте, бързо и остарѣва; който бързо остарѣва, бързо и осиромашава. Такъвъ е законътъ въ природата. Наблюдавайте явленията въ природата, ще видите, колко е послѣдователна. Колко врѣме е живѣла онази тиква, която въ продължение само на шесть мѣсеца е пуснала десетъ метра стѣбло? — Малко е живѣла тя. Но защо? — Понеже въ нея има голямо желмние въ едно кратко врѣме да израстне. Скоро израства, но и скоро умира. Джбътъ, който расте полека, дълго врѣме живѣе. Сто години трѣбватъ на джба, за да израстне. Значи, процеситѣ които ставатъ въ насъ, не трѣбва да бждатъ бързи, но медлени, послѣдователни, методични, за да могатъ да произведатъ въ насъ онази необходима стабилностъ. Не се радвайте на вашата избухлавостъ, на вашата експансивност!

Казвате: азъ съмъ много радостенъ. Тия чувства въ човѣка сж прѣходни. Тѣ моментално изникватъ въ човѣка и скоро прѣминаватъ. Тѣ сж резултатъ на едно разширение, на единъ приливъ въ човѣка. Тази енергия трѣбва разумно да се използва. Това показва, че твоитѣ снѣгове, ледове започватъ да се топятъ. Използвайте тѣхната енергия, тя не е постоянна. Бързитѣ радости носятъ и бързи скѣрби. Сжщото нѣщо е и въ любовта. Който скоро се влюбва, комуто скоро се запалва сърцето, скоро и угасва. Любовта трѣбва да дойде по единъ послѣдователенъ, бавенъ начинъ, тъй, както бавно медлено идва и свѣтлината: най-напрѣдъ се зазорява слабо и постепенно слънцето се издига до обѣдъ на най високата си точка. Такъвъ е и процесътъ на Любовта. За да се прояви Любовта, трѣбва да се изрази поне четвъртъ отъ кръга. Не съдържа ли тази четвъртъ, това не е любовъ. Тя не е любовъ, ако нейниятъ жгълъ е 10° , или 100° , или 200° . Не, тя трѣбва да образува жгълъ най-малко отъ 900° , за да се счита Любовъ. Любовта въ духовния свѣтъ не залѣзва никога. Тамъ тя прѣдставлява единъ непрѣкъснатъ процесъ, никога не спира. Когато твоята любовъ на земята достигне до своя зенитъ, тогава духовната любовъ ще започне своето **В**зоряване. Значи, ти ще

се покачишъ на едно по високо поле въ вѣчността. Слѣдователно, ти ще проявишъ една по-голяма стабилностъ, едно по-голямо разширение. Нашата любовъ на земята загасва, но истинската любовъ никога не загасва. Това трѣбва да знаете. Ако разбирате обикновения процесъ на загасване, това сж обикновени разбирания, това сж обикновени, прѣходни проявления на любовта.

Сега, тия идеи, които прокаравамъ тукъ, сж потрѣбни за васъ, за да придобиете една стабилностъ въ живота си. Вие се боритѣ съ едно противорѣчие, което възниква отъ сблъскването на старитѣ съ новитѣ идеи и казвате: новитѣ идеи сж неприложими въ живота. Защо да сж неприложими? Има правила, които могатъ да се приложатъ още днесъ. Едно е вѣрно, че новитѣ идеи не могатъ да се приложатъ изведнажъ, въ сзоята пълнота, но Любовта, напимеръ, всѣки може да приложи въ себе си. Нѣкой казва: азъ не виждамъ любовта между менъ и васъ. Дали ти виждашъ тази любовъ, това важи за тебе. Ти не трѣбва да я виждашъ, а да я чувствувашъ въ себе си. За мене е важно, какво азъ чувствувамъ въ даденъ случай. Любовта важи само заради васъ. Всѣки отъ васъ самъ за себе си трѣбва да чувствува тази любовъ, Ще бжде смѣшно, ако вие ме пи

тате, дали азъ имамъ любовъ. Щомъ питамъ, дали имамъ любовъ, това показва, че ти нѣмашъ никаква любовъ. Всѣки отъ васъ си знае, дали има любовъ, или не. Любовта се чувствува, не се говори за нея. Тя е единъ въпросъ, върху който, колкото по-малко се говори, толкова по-добре. За любовта не трѣбва да говоримъ. Тя още не предстои на научно изучаване. Речешъ ли да я изучишъ, тя си заминава и те оставя, Тя е единъ отъ ангелитѣ. Тя заминава и ти оставашъ да изучавашъ сѣнката ѝ. Нѣма да буташъ Любовта, ще я пазишъ свещенно. Заради нея нѣма и да говоришъ. Като я виждашъ, ще се радвашъ на нейното присѣствие. Тя като дойде въ дома ти, ще ти донесе слѣдното: сиромашията ще изчезне, страданията ще изчезнатъ, мъчногитѣ ще изчезнатъ и ще внесе миръ, радость, спокойствие, потокъ, инициатива. По това се познава Божията Любовъ.

Сега, нѣма да туряме въ контрастъ свѣтската любовъ и Божествената Любовъ. Не правете такова сравнение! Има ли нужда да сравнявате единъ малкъ чучуръ, който едва цигерика който едва капе съ единъ голѣмъ изворъ? Не ги сравнявайте! Божията Любовъ е онзи голѣмъ, обиленъ изворъ, отъ който ти ще си вземешъ толкова, колкото ти трѣбва. По нѣкой път вие сте лакоми, искаете да вземете

двоенъ дълъ. Не ви трѣбва много. Вземайте отъ Любо-
 вѣта по малко, ако искате дълго врѣме да ходитѣ
 на извора. Ще взимате отначало по малко и посте-
 пенно ще увеличавате, докато се приспособите на
 тази Божествена сила, която действува въ васъ. Това
 сж научни методи, съ които вие трѣбва да се спра-
 вите. Прѣстанете да се съмнѣвате! Казвате: ама това
 е невъзможно! Оставете на страна, кое е възможно
 и кое невъзможно, Възможно и невъзможно, това сж
 нѣща относителни, нереални. Невъзможни сж докато
 не ги знаемъ, докато не изпълняваме волята Божия,
 но когато изпълнимъ волята Божия, Богъ ще има
 всичкото бкаговоление къмъ насъ. Когато изпълнимъ
 волята Божия, кредитъ имаме, а когато не я изпъл-
 нимъ, нѣмаме кредитъ. Такъвъ е законътъ. Това, че
 нѣкои отъ васъ сж по-умни, а нѣкои не сж тъй ум-
 ни, то зависи отъ васъ. Всички можете да учите. Нѣ-
 кои ги е срамъ да почитатъ, когато не знаятъ или
 не разбиратъ нѣщо. Казватъ: какъ тъй, азъ 45 го-
 дишенъ човѣкъ ще отида при това дѣте, да го пи-
 тамъ нѣщо, При това, имамъ такова обществено по-
 ложение. Какъ ще му кажа, да ми разправи нѣщо?
 Азъ глѣдахъ единъ дѣдо, казва на внучето си. „Я,
 дѣдовото, ми кажи, каква бѣше тази буква?“ — Ето
 единъ благодаренъ човѣкъ! Дѣтето е малко момченце

но дѣдото го пита, каква е тази буква, и то пише. „Ха дѣдовото утрѣ пакъ ще ми покажешъ нѣкоя буква. Днесъ, дѣдовото една буква, утрѣ, дѣдовото, друга буква и току погледнешъ, слѣдъ двѣ години дѣдото чете и пише. А нѣкой голѣмъ, горделивъ човѣкъ казва: „Този малкиятъ ли ще ме учи?“ Какво има въ това, стига да добиешъ знание, нека те учатъ и дѣцата. Смирение ви трѣбва! Туй малко дѣте на земята е единъ голѣмъ ангелъ въ малка форма, то е по-старо отъ дѣдото. Казвамъ: малко дѣте! Въпросъ е, кой е по-старъ дѣдото или дѣтето. Казвамъ: туй дѣте е по-старо отъ дѣдото, затова има право да го учи. А ти ще кажешъ: „Ела дѣдовото, покажи ми тази буква!“

Смирение трѣбва на ученика! На всинца ви трѣбва смирение, за да се учите. По този начинъ само ще добиетъ знание. Нѣма да помислите, че сте остарѣли — ще учите! За туй казва Христосъ, ако не станете като малкиятъ дѣца. Нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Това е по отношение на науката, по отношение на Мъдростъта Царството Божие е мѣсто за наука. Туй, което вие знаете, турете като основа на туй, което сега трѣбва да учите. Тукъ има нови нѣща, които трѣбва да учите. Ако е въпроса да прѣповтаряме миналитѣ работи, ние можемъ да ги намѣримъ въ коя и да е библиотека. Ние трѣбва да при-

ложимъ нѣкои отъ новитѣ положения

Азъ желая сега, да внесете Царството Божие между васъ! Всѣки отъ васъ най-първо да внесе Царството Божие въ себе си. Внесе ли го въ себе си, ще го внесе и въ околнитѣ. Ще кажете: възможно ли е? — Опитайте! Азъ имамъ единъ методъ, който винаги прилагамъ въ живота си. Той седи въ слѣдното: никога не отричамъ нѣщата. Защо? Ще ви обясня. Да кажемъ, че прѣдъ мене се намира тиня. Какво правя? Азъ не взимамъ лопата да изхвърлямъ тази тиня навънъ, но гледамъ, да ли може отъ тази калъ да стане нѣкое гърне, или да ли може да се употреби като торъ за нивата. И най-послѣ, като се увѣря, че за нищо не може да се употреби, взема маркуча, пусна изобилно вода върху нея и така я измета навънъ. Пуснете вашия маркучъ съ вода вътрѣ въ васъ! Нека тече въ васъ новиятъ животъ, той ще изчисти лошото, нечестито въ васъ. Не се борете съ лошото! „Не противи се злomu“, е казано въ Писанието. Не се борете съ злото, пуснете доброто да тече въ васъ. то ще уравни всичкитѣ нѣща въ живота.

Азъ ще ви попитамъ: кой е най-важниятъ въпросъ въ живота? Вие не можете да отговорите, защото единъ мисли, че едно е важно, другъ мисли,

че друго е важно. Въ това отношение не сте едно-мишленици. Или ще кажете: най-важният въпрос е да вѣрваме въ Бога, да слѣдваме Христа. Всички тия нѣща сж важни, но кой е най-важният въпросъ въ този моментъ за васъ? Ако те бѣсятъ, кой е най-важниятъ въпросъ? — Да те освободятъ отъ въжето. Ако се давишъ, кой е най-важниятъ въпросъ — да те извадятъ отъ водата. Ако те биятъ, кой е най-важниятъ въпросъ? — Да прѣстанатъ да те биятъ. Ако нѣмашъ пари, кой е най-важниятъ въпросъ? — Да имашъ. Тѣй щото, най-важниятъ въпросъ, той е въпросътъ на необходимостта, отъ какво имашъ нужда въ дадения моментъ. Всѣки човѣкъ има нѣщо най-важно въ дадения случай. Ако нѣкой мисли, че една мисль е най-важната, тя е тази която е по-трѣбна за него. Ако тази мисль ни съединява прѣмо съ Бога, тя е най-важната, защото ни съединява съ първия източникъ на живота, като изглажда всичкитѣ ни отношения. Тази е най-важната ни мисль, която ще послужи за основа при разрѣшението на другитѣ мжни въпроси въ живота ни. Не искайте да разрѣшите всичкитѣ въпроси! Азъ не искамъ да разрѣшитѣ всичкитѣ въпроси. Ако разрешитѣ единъ въпросъ, десетъ ще се повдигнатъ, ще останатъ въ ума ви неразрѣшени. Така е въ Божествения свѣтъ

Вие мислите, че ако разрѣшите всичкитѣ въпроси въ духовния свѣтъ, (то е другъ въпросъ, но) На земята не е така. Ако на земята разрѣшите единъ важенъ въпросъ на деня, може той да е микроскопически, радвайте се, то е достатъчно, Като сте разрѣшили този въпросъ, на другия денъ ще разрѣшитѣ другъ. Разрѣшаването на всѣки въпросъ ще внесе една малка радостъ въ душата ви. Радвайте се, че можете да разрѣшите малкия въпросъ!

И тъй, ще учите! Пъкъ всичко, което се учи въ училище, не трѣбва да го разбирате, не се стремете да разберете всичко! Какво заключение ще изизвадите? Азъ знаа, какви ли не противорѣчиви възгледи ще има. Нѣкой ще каже: „Учителътъ ни учи, че всички въпроси не трѣбва да се разрѣшаватъ“. Другъ ще каже: „Учителътъ каза, че ние не трѣбва да бъдемъ богати“. Ама стига ви на умъ да просите пари. Хубаво, защо просишъ? Иди работи! Като каже човѣкъ, че не иска да бжде богатъ, трѣбва да бжде послѣдователенъ, пари никога не трѣбва да проси. Ще отиде нѣкъдѣ и ще каже: „Имате ли работа?“ Той трѣбва да си каже: ако мога да изработя нѣщо съ ржцѣтъ си, ще ямъ; ако ли не, нѣма да ямъ. Ти ще изкарашъ съ потъ на чело прѣхраната си. Нѣма да постишъ, но ще работишъ. А сега

нѣкой ще каже: азъ пари не приемамъ, не искамъ да се опетнявамъ. Хубаво, онзи твой приятель може да се опетни, той може като копае земята да се окаля, а ти не можешъ. Ти можешъ послѣ да му кажешъ: азъ не работя, защото не искамъ да се петня съ паритѣ, но дай ми ти 100 лева отъ тия оцапанитѣ! Затова умътъ ти стига, много си майсторъ! Каква философия е тази? Не, труди се и ти като него! Колко изкушения е миналъ този твой приятель, докато спечели тия пари! Не искашъ да вземешъ неговия товаръ, а искашъ да участвувашъ въ богатата. Не, трѣбва да бъдемъ справедливи! И между васъ нѣкой пжтъ съ тия разсъждения ставате нахални. За нѣкой по-богатъ братъ казвате: този братъ е богатъ, той трѣбва да дава, не ги е спечелилъ съ трудъ, той все е пооткрадналъ нѣщо. Не говорете така! Да мълчите! Че кой не е кралъ? Ако приложимъ принципа тѣй, както трѣбва, кой е билъ послѣдователенъ? Кой отъ насъ е живѣлъ тѣй, както трѣбва? Не говорете така! Радвайте се на този богатъ братъ, мислете, че е добъръ, не мислете за богатвото му! Оставете богатството на страна! Така трѣбва да мислите, другояче не може да се разрешатъ въпроситѣ. Господъ ще сѣди работитѣ. Богатиятъ е кесия на Бога. Пари ли туря Богъ, вода ли туря, то не е на-

ша работа. Има ли право външната публика да сяди онзи касиеръ, когото господарът на банката сяди? Нали въ банката има инспекторъ, той ще прегледа касата, ще види, дали касиерътъ е злоупотребилъ, или не. Казватъ за нѣкого: ама той обича да бърка въ касата. Инспекторътъ дойде, провѣри, нѣма никаква кражба. Като говоримъ за богатитѣ хора, ние ги вземаме принципно, разбираме богатъ човѣкъ въ всѣко отношение: богата кръвъ, богатъ животъ, богатъ духъ. Три вида богатство различаваме: или богата кръвъ, или богатъ животъ, или богатъ духъ. Кое ще изберете? — Богатъ духъ нали? Нѣкой отъ васъ сте богати духомъ. Тогава защо взимате пари?

Противорѣчия изпъкватъ навсѣкжде въ свѣта. Гледайте най-шърво да се справите съ противорѣчиата. Има едно математическо положение че въ свѣта съществува единъ разуменъ законъ: всичкитѣ енергии, които съществуватъ въ съзнанието ни, сж съизмѣрими и разумно опрѣдѣлени. Азъ говоря за съзнанието. Всичкитѣ разумни енергии, които обитаватъ въ нашето съзнание, тѣ сж, които ни правятъ богати. Слѣдователно, не отричай разумността която Богъ ти е далъ! Отричашъ ли я, ставашъ бѣденъ. Не ставай богатъ на бързо! Ти признай и разработи онова, което

Богъ е вложилъ въ ума ти, и богатството ще дойде. Затова човѣкъ трѣбва да има едно благородно сърце. Въ дадения случай вие трѣбва да бъдете благодарни на туй, което имате, на този животъ и на всички блага около него, които Богъ е вложилъ въ васъ. Благодарни ли сте, за въ бъдаще ще дойде по-добро положение. Туй е философия, която ще приложите като ученици въ всичкитѣ области на живота си и ще опитате резултатитѣ ѝ. Защото човѣкъ не може да бъде добъръ, докато не е уменъ. Първо се започва съ ума.

Коя е най-важната мисль, която ви остана отъ всичко казано до сега? (-- Да въдворимъ Царството Божие въ себе си.) Какъ ще дойде това Царство Божие? Вие искате да въдворите Царството Божие на земята чрѣзъ кръвта — то е невъзможно. Вие искате да въдворите Царството Божие чрезъ живота — и то е невъзможно. Ще започнете отъ духа, послѣ ще слѣзете въ живота и отъ тамъ ще прѣминетѣ въ кръвта. Отъ Духа излиза Любовта, а отъ Любовта излизатъ послѣдователно всички други блага. И кагато не успѣваме, то е защото започваме за Царството Божие отъ кръвта. Царството Божие трѣбва да започне отъ духа. Този духъ, който по нѣкой пѣтъ ни говори, туй не е Духътъ Божий, но то е словото. Значи, туй, което ни говори, то е словото, а глава на словото е Истината.

Глава на Истината пъкъ е Духът Божий. Разбрахте ли сега? Тъй че първо ти ще дойдеш до Божественото въ тебе, и отъ това Божествено начало ще слѣзеш въ разумното начало на твоя умъ. Вие искате да постигнете всичко изведнѣжъ, тъй като въ 1001 нощъ, съ единъ замахъ, магически.

За идущата срѣда ще напишете: коя мисль е най важна за всѣки едного отъ васъ отъ тази бесѣда.

Сега, изпѣйте тоновете: „до, ми, соль, до!“

Силата, смисълътъ на единъ тонъ зависи отъ туй, да внесемъ въ този тонъ нѣщо разумно. Щомъ внесемъ разумното въ единъ музикаленъ тонъ, добива се едно малко трептение, една мекота въ гласа.

Да изпѣмъ упражнението: „Вечеръ сутринъ отиде дойде“.

Изпѣйте сега упражнението „Вдѣхновение“!

Тѣзи упражнения ще употрѣбимъ за тониране. Ние трѣбва да употрѣбимъ мизуката като срѣдство за гониране, за възобновяване на организма. Когато обновимъ организма си, ние вече не ще можемъ да взимаме обикновенитѣ тонове. Защото трептенията на обикновенитѣ и тия на окултнитѣ тонове сж различни. Има малки класически парчета, които слѣдъ като се свирятъ, образуватъ съответни цѣѣтове на тоновете. Силата на пѣсенята зависи отъ цѣѣта, който се произвежда отъ нея. Дѣйствително, при сегашнитѣ ус-

ловия, при които живѣемъ, човѣкъ трѣбва често да се тонира. Въ нѣкои случаи, у нѣкои хора се заражда духовенъ мързель; други нѣкои ставатъ индеферентни, песимисти, искатъ да умратъ, да заминатъ за другия свѣтъ. Това, че искатъ да умратъ, подразбирамъ, че искатъ да смѣнятъ едно състояние съ друго. Той е недоволенъ отъ това състояние, въ което се намира и иска да го видоизмѣни въ едно по хармонично. Туй подразбирамъ подъ думата „смъртъ“, която човѣкъ желае — да прѣмине въ по хармонично състояние, да забрави своитѣ тѣги и скѣрби. И нѣкой пѣтъ хората дѣйствително умиратъ, при което ставатъ такива промѣни съ тѣхъ. Но при бързитѣ промѣни, които ставатъ съ човѣка, не идва благословение.

Всѣки отъ васъ ще си избере по една дума отъ Писанието и ще я произнася. Ще изучавате Писанието. Тия думи въ Писанието сѣ магически. Като намѣришь нѣкоя дума, която е приятна за тебъ, ще я произнесешъ веднажъ, дважъ, ще видишь какво влияние указва върху тебе. Като се изучава единъ стихъ, положението е сѣщото, както когато човѣкъ изпитва изворитѣ въ природата, докато намѣри нѣкой изворъ съ хубава, чиста вода. Т. м.

„Любовьта ражда доброто“

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

ХАРМОНИЧНА ДѢЯТЕЛНОСТЬ.

10-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 17 XII 1924 Г. СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕЗЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Хармонична дѣятелность.

Размишление.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Най-важната мисль за мене отъ 9 лекция на общия класъ“.

Изпѣйте упражнението: „Въ начало бѣ Слово!“

Ще ви задамъ два въпроса, да видимъ какъ ще отговоритѣ. Тия въпроси мога да ви приведа въ алгебрическа форма, но това ще остане за по-послѣ. Нѣкой си богатъ човѣкъ А обича да си попийва, за-това често отива при господинъ К, който е кръчмаръ, има хубаво винце. Всѣки день той изпива за сто лева винце. Другъ нѣкой си господинъ е много набоженъ човѣкъ. Той всѣки день отива въ църква при свещеника Д, и тамъ похарчва по сто лева, купува свещи, това онова. Слѣдъ 20 година и двамата осиромашаватъ: единиятъ изхарчва всичкитѣ си пари за пиене, а другиятъ — за църквата. Какво спечелиха и двамата? И двамата ходили и харчили. И единиятъ давалъ, и другиятъ давалъ — единиятъ на кръчмаря, другиятъ на църквата. По какво се отличаватъ? —

По едно нѣщо, а именно: единиятъ ще развали здравето си, а другиятъ ще бжде здравъ Онзи, който е ходилъ въ кръчмата, ще разсипе тѣлото си, а онзи, който е ходилъ въ църква, ще има здраво тѣло — нищо повече. Тогава питамъ: каква е придобивката на онѣзи, които служатъ на Бога? — Ще иматъ здраве. Онѣзи пъкъ, които служатъ на дявола, ще изгубятъ здравето си. Какъ ще прѣведете тия величини въ алгебрата. Сега нѣкой ти казва, че нищо не струвашъ, т. е. че ти си нула. Ами и нищото е пакъ нѣщо. Нищото е тъй голѣмо за себе си, както и другитѣ числа. Казвашъ: нулата не струва нищо. Прѣдставете си, че имате 10,000 лева мѣсеченъ приходъ, но харчитѣ 5 000 лева мѣсечно. Колко ще ви останатъ? — Ще ви останатъ 5,000 лева. Ако имате 10,000 лева и харчите пакъ 10,000 лева колко ще ви останатъ? — Нищо. Ако, обаче, имате 10,000 лева приходъ, а харчите 20,000 лева, колко ще ви останатъ? Това вече е по-лошо отъ нула, отъ нищо, защото ще имате минусъ 10,000 лв., значи ще имате дългъ И тъй, въ висшата, въ Божествената математика всички рационални числа, изобщо реалнитѣ числа сж излезли отъ въображаемитѣ. Наричатъ ги имагинерни числа. Но едно реално число не може да произведе едно имагинерно число.

Сега, да вземемъ другъ факторъ. Да кажемъ, че имате единъ топломѣръ или единъ барометъръ, който показва температура 10 градуса надъ нулата. Тия 10 градуса показватъ, че въ атмосферата имаме 10 кубически метра влага. Слѣдъ врѣме живакътъ въ барометъра спада на 10 градуса подъ нулата. Значи въ атмосферата имаме 10 кубически метра безвлажие. Каква е разликата въ единия и въ другия случай? Едното число е отрицателно, а другото — положително число. При първото число имаме 10 градуса влага, а при второто липсва 10 градуса влага. Обаче отношението между тия числа е едно и сѣщо — 10^0 нагорѣ, 10^0 надолу. Този законъ, по който се опредѣля атмосферното налягане, а отъ тамъ и промѣнитѣ въ врѣмето, има извѣстно приложение и въ науката. Какво приложение, обаче, има той въ живота? Какъ го прилагате тамъ? Може ли при спадане на вашия барометъръ да не се измѣни и вашето състояние? — Не може. Имайте прѣдъ видъ, че нѣкой пѣтъ присѣтствието на влагата въ въздуха е по-полезно, отъ колкото отсѣтствието. Нѣкой пѣтъ е обратно: присѣтствието на влагата въ въздуха е вредно, а отсѣтствието е полезно.

Прѣди да ви обясня единъ въпросъ, ще ви попитамъ слѣдното нѣщо. Да кажемъ, че 10 килограма

ледъ. Водата вжтрѣ въ леда ли е? Не, ледътъ се състои отъ вода. Какъ? — Чръзъ сцепление частицитѣ на водата замръзватъ въ ледъ. Водата и безъ леда може да съществува, но ледътъ никога не може да съществува безъ вода. Ледътъ е едно случайно явление. Водата въ леда никога не се намалява. Умразата е ледътъ въ живота. Тя е нѣщо случайно. Живота не излиза отъ умразата Тогава, какъ е произлѣзаль този ледъ!

Допуснете сега, че отъ слънцето падатъ лъчи на земята. Око всичкитѣ части на земята се огрѣватъ еднакво отъ слънцето, какъ ще се обръзува леда? Колкото едно тѣло е по-далечъ отъ слънцето, толкозъ по малко топлина ще има и толкозъ по-лесно ще се измени неговото състояние. Кога тѣлата замръзватъ? — Когато се отдалечатъ отъ слънцето. Кога хората изгубватъ любовтъта си? — Когато изгубватъ паритѣ си, или когато изгубватъ живота си? Когато се отдалечаватъ отъ Бога. Това е най-вѣрната философия. Господъ не те е турилъ да живѣешъ на сѣверния полюсъ, то е по твой капризъ. Ще се върнешъ отъ тамъ и ще си изберешъ мѣсто, дѣто слънчевитѣ лъчи могатъ да те топлятъ. Вие може да изпратите на сѣверния полюсъ всичката знаменита английска флота, но нищо да не остане отъ нея, тъй може да

замръзне тя. Всички кораби, всичко ще остане тамъ. Този ледъ е по-силенъ отъ англичанитѣ, по силенъ е и отъ германцитѣ. Ако пратите дори и флотата на цѣлия свѣтъ да бомбадира този ледъ, той ще ги хване всички и ще ги задържи. До кога? — До като дойде лѣтото. Тази флота не трѣбва да ходи на сѣверния полюсъ, защото ще остане още на пѣтя.

Слѣдователно, жгълтъ, който се образува отъ лъча на падането опрѣдѣля степенъта на замръзването. Въ съврѣменната наука вие трѣбва да се стремите да прѣвеждате нѣщата отъ видимия свѣтъ къмъ появяването на вашия вжтрѣшенъ животъ. Вие седите сега и си казвате: Господъ не може ли направи самъ всичко това? — Господъ всичко е направилъ, нѣма какво да прави. Той всичко направи толкозъ хубаво, ние обаче не сме направили нищо. Богъ е направилъ свѣта толкова хубаво, че животътъ въ него си върви като часовникъ, но понеже въ нашия свѣтъ има нѣщо дисхармонично, та мислимъ, че и цѣлиятъ свѣтъ е тъй нехармонично устроенъ. Вие казвате тогава: Защо Господъ е създалъ така свѣта? Това е илюзия въ нашия умъ. Запитвате: защо хората се биятъ? Колко души се биятъ? Това, че се биятъ нѣколко милиона хора на земята, не е нищо. Що сж тия нѣколко милиона хора прѣдъ онова грамадно

множество същества, които живѣятъ на други слънца, на други планети и прѣкарватъ единъ тихъ, миренъ, въ чисто братски отношения животъ? Слѣдователно, хората на земята сж малко анормални, живѣятъ единъ анормаленъ животъ, за което си има причини, по-далечъ сж тѣ отъ слънцето. Хората сж далечъ отъ слънцето, затова се биятъ. Кога се биятъ тѣ? — Биятъ се хората само при известни условия. Пролѣтно врѣме, когато слънцето започне да грѣе по-силно, ледоветѣ захващатъ да се пропукватъ тукъ-тамъ, раздробяватъ се на по-малки и на по-голъми парчета, явява се стълкновение между тия парчета и се чува единъ вжтрѣшенъ шумъ, единъ вжтрѣшенъ пукотъ. Слѣдъ туй тия — едри парчета се надробяватъ на по-дребни, които започватъ да се мушкатъ помежду си. Раздробяватъ се, мушкатъ се, докога? Докато се стопятъ. Щомъ се стопятъ, протичатъ обилно води — животътъ се явява. Питамъ: като се стопятъ всички парчета какво ще изгуби свѣтътъ? Ще изгуби ли нѣщо? — Нищо. Я ми кажете, ако изгубимъ всички свои глупава идеи и теории за живота, какво губимъ въ същностъ? — Това не е загуба, то ще бѣде една печалба. Нѣкои пжтъ загубата на нѣкои нѣща сж истинска печалба за живота. Затуй ние казваме: духовнитѣ хора трѣбва да бждатъ много умни. А

днесъ какво виждаме въ свѣта? Съврѣмениятъ свѣтъ страда отъ учители, които не сж приготвени да учать Единъ гимназистъ отъ Варна отишълъ прѣзъ едно лѣто да прѣкара ваканцията въ нѣкое отъ близкитѣ варненски села. Влѣзаль да живѣе въ кжщата на единъ отъ тамошнитѣ селяни. Единъ день селянинътъ го запитва: „Ти като си ученъ, ще можешъ ли да ме острижешъ?“ — Ще мога, какъ не! Обаче този ученикъ никога не билъ стригаль. Той взель ножицитѣ и вмѣсто да остриже косата на селянина, просто я накълцаль, направиль я само на стжпала Запитвать го другаритѣ му: „Кой ти накълца така косата?“ — Е, онзи седмокластникътъ ученикъ отъ гимназията Има хора въ свѣта, които по сжщия начинъ накълцвать мислитѣ на другитѣ. Трѣбва да знаемъ, обаче, че отъ нашитѣ криви понятия Божиитѣ пжтища нѣма да съ измѣнятъ.

Ще ви прочета нѣколко стиха отъ Посланието на Павла къмъ Ефесянитѣ, четвърта глава. То се отнася до светиитѣ въ Ефесъ и вѣрнитѣ въ Христа Исуса. Често вие мислите, че светиитѣ седятъ много високо, но ето какво пише апостоль Павелъ: „И тъй, азъ узникъ въ Господа, моля ви да ходиге достойно на званието, въ което бидохте призвани съ всѣко смиреномъдрие и кротость; съ дълготърпѣние

да си прѣтърпѣвате единъ другъ, съ любовь като се стараете да увардите единството на Духа въ свързката на мира: едно тѣло и единъ Духъ, както се и призвахте съ една надежда на званието ваше: единъ Господъ, една вѣра, едно кръщение, единъ Богъ и Отецъ на вситѣ, Който е надъ всички, чрѣзъ всички и въ всички насъ. А всѣкому отъ насъ се даде благодать по мѣрката на Христовото даруване. Затова казва: „Като възлѣзе на високо, плѣни плѣнъ и даде давания на човѣцитѣ“ А това „възлѣзе“, що е друго, освѣнъ че е и слѣзълъ по напрѣдъ въ най-долнитѣ страни на земята? Този, който е слѣзълъ, Той е и Който възлѣзе по горѣ отъ всичкитѣ небеса да изпълни всичко — отъ 1 — 10 стихъ. Разбира се, Той изпълни не материални нѣща, а нѣща небесни, а то е вжтрѣшния животъ.

„И Той даде едни да сж апостоли, други про- роци, други пъкъ благовѣстителите, а други пастири и учители, за усъвършенствуването на светиитѣ въ дѣлото на служенето, въ назиданието на тѣлото Христово.“ — ст. 11, 12. Значи, светиитѣ трѣбва да се усъвършенствуватъ. Той далъ едни да сж апостоли. Какво подразбира апостолъ Павелъ по думата „апостолъ“? — Апостоли сж били всички ония, които сж имали прѣмо съобщение съ Христа. Апостолитѣ сж

имали видимо съприкосновение съ Христа на земята, а пророцитѣ сж имали духовно съприкосновение. Тѣ виждатъ по духовенъ начинъ, духовно се съобщаватъ съ невидимия свѣтъ. „Други сж благовѣстители“. Благовѣститель е този, който има откровения отъ духа и дѣйствуватъ по духовенъ начинъ „Други пастири“. — Тѣ ходятъ, наставляватъ Нали знаете каква е цѣльта на пастира, който гледа стадото? „И учители за усъвършенствуване на светиитѣ“. Значи светиитѣ, като сж дошли на земята, трѣбва да се учатъ. Сега мнозина мислятъ, че светията знае всичко. Не е така. Има светии, които знаятъ много малко. Тѣ сж свети хора, но се нуждаятъ отъ познание.

Съвръмениятъ християнски свѣтъ страда отъ едно голѣмо заблуждение: тѣ мислятъ, че като се обърнатъ къмъ Бога, като имъ се простятъ грѣхове-тъ, не имъ трѣбва нищо друго. Не е така. Въ врѣмето на апѣстолъ Павла имало сжщия споръ. Не, всички хора трѣбва да се усъвършенствуватъ, защото не е само пробуждането на Божественото съзнание, което човѣкъ трѣбва да постигне. Процесътъ, който твори, който построява, постоянно трѣбва да се увеличава. Творчествиятъ духъ у човѣка трѣбва непрѣкъснато да се проявява. Този духъ е сжщевръ-менно и духътъ на природата. И въ такъвъ случай,

разликата между едно човѣшко проявление и едно природно е тази, че при първия процесъ нѣщата постоянно се смаляватъ и изгарятъ, а при втория — нѣщата постоянно се увеличаватъ и разширяватъ. Въ Божественото значи всѣкога има увеличение и разширение. Тамъ, дѣто нѣма увеличение, тамъ, дѣто нѣма разширение, този процесъ не е Божественъ.

Всички трѣбва да си съставите за себе си, за своето поведение едно правилно понятие защото отъ това ще зависи вашия вѣтрѣшенъ растежъ. И до толкозъ вие ще успѣете, до колкото разбирате и прилагате Божественото Слово. Първото нѣщо, съ което човѣкъ трѣбва да започне, това е Словото. Второто нѣщо, това е Истината Третото нѣщо, това е Божествениятъ Духъ Онзи, който не може да разбира Словото, не може да разбира и Истината, а който не може да разбира Истината, не може да разбира и Духа. Защото Духътъ слиза въ Истината; Истината слиза въ Словото, а Словото за сега е главата Апостолъ Павелъ казва на едно мѣсто въ Писанието, че главата на църквата е Христосъ. Въ сжщностъ Христосъ е Словото, а глава на Христа е Богъ. На много мѣста въ Писанието думата Господъ е замѣнена съ думата Богъ. Въ тази книга на евреитѣ само на четири мѣста е употребена думата „Богъ,

а въ българския прѣводъ думата „Господъ“ е замѣстена съ думата „Богъ“. На друго мѣсто апостолъ Павелъ казва: „Съблѣчете се отъ вѣхтия човѣкъ и облѣчете се въ новия! Това е една фигура на рѣчьта. Какъ може човѣкъ да се съблѣче отъ вѣхтия човѣкъ, и какъ да се облѣче въ новия? Ако тия думи не се отнасятъ до мисълта на човѣка, „какъ ще се разбератъ“? Значи, човѣкъ трѣбва да остави всички стари, вѣхти мисли и да се облѣче съ нови, съ Божественитѣ мисли, които идатъ само отъ Бога. Мисълта на човѣка е единственото нѣщо, което го опрѣдѣля, какъвъ е.

Сега, ще дойда до главната, основната идея, върху която щѣхъ да ви говоря. Нека излѣзе нѣкой отъ васъ да нарисува на дъската една лодка съ двѣ лопати!

Какво може да се говори за тази лодка? Може ли да предвидитѣ, какво ще излѣзе отъ лодката, какво ще се говори за нея? Ние ще си послужимъ съ тази лодка, за да изяснимъ единъ законъ. Прѣдставете си, че въ тази лодка се намиратъ двама души, мъжъ и жена, които искатъ да се разходятъ съ нея по море. Седятъ тѣ единъ до другъ, мъжътъ хваналъ едната лопата, жената хванала другата, разхождатъ се по морето. По едно врѣме, като се разговарятъ, мъ-

жътъ казва на жената: азъ и безъ тебе мога. — Хубаво като можешъ, толкова по-добрѣ. Вдига тя лопатата си, прѣдстава да гребе. Мжжътъ гребе самъ. но какво става съ лодката? — Започва да се върти отдѣсно на лѣво, не върви напрѣдъ. Защо? Това показва, че мжжътъ безъ жената не може. Послѣ лѣкъ жената казва: И азъ мога безъ тебе. Мжжътъ сега вдигне лопатата, не гребе. Какво става? — Лодката се върти отлѣво на дѣсно, не върви напрѣдъ. Значи, и жената, като работи сама, лодката се върти; и мжжътъ, като работи самъ, лодката се върти — никакъвъ прогресъ нѣма. Но ако тия двама души се впрегнатъ заедно да каратъ лодката, да гребатъ едновременно, тогава движението е правилно, и цѣлта се постига. Сега, изводътъ отъ тази лодка е слѣдния: нѣкой хора даватъ прѣимущество на ума, като прѣнебрегватъ сърцето, а други — обратно, но уменъ трѣбва да бѣде човѣкъ. За движението на тази лодка има нужда отъ двѣ лопати. Ако я оставимъ само съ една лопата, човѣкъ ще се върти въ водата като гжска, т. е. този много умниятъ човѣкъ ще се върти около себе си. И онзи, който се хвали съ сърцето си и казва, че има много любовъ, а прѣнебрегва ума, и той се върти на другата страна въ водата, безъ да върви напрѣдъ. Нито онзи, който работи

само съ ума си, нито очзи, който работи само съ сърцето си, постигатъ нѣщо. Тѣ образуватъ само едно кржгообразно движение около себе си, създаватъ си едно хаотическо състояние.

Слѣдователно, за да се даде едно правилно направление и да се осмисли живота на човѣка, непрѣменно умътъ и сърцето трѣбва едновременно да хванатъ тия лопати. Тогава ще имаме вече праволинейно движение, въ което може да се постигне цѣльта. И тъй, вие ще поставитѣ на мѣсто вашия умъ и вашето сърце. Въ този свѣтъ ще работитѣ и съ ума си и съ сърцето си, ако искате да се движите по права линия, да стигните Бога. Работите ли само съ ума си, вие до Бога не може да стигните; работите ли само съ сърцето си, вие пакъ до Бога не може да стигнете. Защото сърцето трѣбва да бѣде пълно съ мислитѣ на ума, и умътъ трѣбва да бѣде пълненъ съ желанията на сърцето. Ние говоримъ за „сърце и умъ“ не въ тази смисълъ, както ги разбиратъ днесъ. Подъ „сърце и умъ“ разбирамъ тия два принципа, които Богъ поставилъ като разумни сили въ насъ. Човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа трѣбва едновременно да се слушатъ и да си помагатъ. Затова ние казваме: човѣкъ не трѣбва да се раздвоява. Раздвояването е пропускане на съзнанието и тогава

или умътъ, или сърцето спира своята дѣятелность И тукъ именно е всичката съврѣменна опасность за човѣчеството. Нѣкой човѣкъ казва: счупено ми е сърцето, не искамъ да работя. Трѣбва да работя само съ ума си, трѣбва само да мисля. Той мисли, мисли, не може да измисли нищо, все на едно мѣсто се върти докато най-послѣ рѣши да впрегне на работа и сърцето си. Сърцето като работи, ще се излѣкува. Той си казва: само съ мисль тази работа не става, ами чакай да впрегна и сърцето на работа! Много мисли изтощаватъ човѣка. Други нѣкой като чувствува много, и той се върти само на една страна. Какво трѣбва да направи той? — Ще впрегне ума си на работа Затуй ще впрегнете и ума си, и сърцето си правилно. Това е Божествениятъ пжтъ И вськи отъ васъ, който работи така, ще бжде успѣшенъ въ школата Единъ отъ великиѣ закони на развитието е слѣдниятъ: Божествениятъ Духъ слиза да работи въ насъ само тогава, когато сърцето и умътъ работятъ правилно Щомъ единиятъ принципъ се откаже да работи, Духътъ не слиза Тогава ти само ще се въртишъ на едно мѣсто. Щомъ имашъ нѣкаква горчивина въ сърцето си, пакъ си взелъ само еднаа лопата. Туй трѣбва да знае! Често нѣкои ме питатъ, защо не прогресиратъ. За-

щото работите съ една лопата. Като работитѣ съ двѣтѣ лопати, работата върви напредъ. Казвате: ама трудя се! Трудишъ се, но само съ една лопата. Двѣ лопати трѣбватъ. Никакво съмнѣние въ ума, никаква горчивина въ сърцето! Нѣма какво да спорите, кой има прѣимущество. Нѣкои казва: азъ не съмъ ли уменъ човѣкъ? Други казва: безъ сърце ли съмъ? Щомъ имашъ отличенъ умъ и отлично сърце, впрегни ума си, впрегни сърцето си, подкарай съ тѣхъ свояга подка, че като стигнешъ на бръга, ще можешъ да помагашъ и на другитѣ.

При това, ако впрегнете така сърцето си и ума си, вие ще можете да разбирате тази свещена книга — Библията — по единъ новъ начинъ. Библията е много символистическа книга. Тя се тълкува по три начина: единиятъ начинъ е материалистически, другиятъ е духовенъ, а третиятъ е Божественъ. Тѣй щото нѣкой може да чете Библията по първия начинъ и ще каже, че тя е обикновена книга; нѣкой може да я чете по втория начинъ и ще каже, че въ нея има полезни работи, а трети може да я чете по третия начинъ и да се вдъхнови отъ тази книга. Слѣдователно, третиятъ начинъ е най-полезенъ. При изучаването на свещенитѣ книги, всички трѣбва да минете и прѣзъ първия, и прѣзъ втория, и прѣзъ третия

начинъ. Изучването на тия книги е необходимо, по неже тѣ съдържатъ въ себе си опитноститѣ на ония хора, които сж минали прѣди насъ и сж завършили своето развитие. Тѣ сж работили и съ ума, и съ сърцето си. И тъй, ако нѣкой пѣтъ се спрете въ пѣтя на живота си, трѣбва да знаете, че причината за това се намира или въ ума ви, или въ сърцето ви. Затуй именно всѣки ученикъ трѣбва да си служи и съ двата принципа, а не кой каквото му каже, и той да се разколебава. Може да дойде нѣкой човѣкъ отвѣнъ и ви каже, че не сте на правия пѣтъ. Вие трѣбва ли да го повѣрвате и да се разколебаете? Мнозина сж идвали да ми казватъ, че азъ не съмъ въ правия пѣтъ. Казвамъ: ти, който ми казвашъ това, ходилъ ли си на небето? — Не съмъ. На тебе лично Богъ говорилъ ли ти е? — Не ми е говорилъ, но азъ съмъ чель Библията. Ако е въпросъ за четене, и азъ съмъ я чель. Такова четене е като четене на вѣстницитѣ. То е вѣстникарска работа. Ако искашъ да ми разправяшъ ония новини, които се пишатъ по вѣстницитѣ, това не е наука. Вземешъ нѣщо отъ тукъ, нѣщо отъ тамъ, скърпишъ го, но това не е наука, това е компилация. Всѣки може да направи една компилация. Не, всички трѣбва да бждете разумни. Защо? Защото само разумнитѣ хора могатъ да

служатъ на Бога. Трѣбва да знаете, че за да служите на Бога, трѣбва да се подчинявате на единъ основенъ принципъ. Въ всички школи по свѣта, отъ каквото вѣрване и да сж, има само единъ основенъ, Божественъ принципъ, които трѣбва да се спазва. Този основенъ принципъ включва три начина, т. е. три вида служене на Бога. Това е само по отношение на методигѣ, а въ сжщностъ основния принципъ е единъ. По какъвто пътъ и да ходимъ, както и да вѣрваме, ние ще дойдемъ до този принципъ. Всички трѣбва да изпълнимъ туй, което Богъ е опрѣдѣлилъ въ края на краищата. Въ това именно седи дълбоката наука.

Като ви говоря за тази лодка, вие си казвате: то е лесна работа! Не, тази лодка трѣбва да я прѣвърнете, да оживѣе въ васъ. Ами утрѣ ще се намѣрите въ бурното море, тогава? Нѣма да се минатъ и 5 - 6 дена и ще ви турятъ въ морето. Какво ще правите тамъ съ една лопата? Лодката ще се върти. Вие ще си кажете: чакай, ще взема и двѣтъ лопати! Да, напрѣдъ и нищо повече! Щомъ нѣкой отъ васъ каже: чакай да видя, само какво ще каже едикой си авторъ, и тогава да утвърдя вѣрата си. Кажешъ ли така, ти си човѣкъ съ една лопата. Имашъ ли побуждение да направишъ нѣщо добро,

изпълни го! Искашъ да приложишъ Божията Любовь, но казвашъ: чакай да видя, какво е писалъ еди-кой си авторъ върху Божията Любовь! Кажешъ ли така ти си вече човѣкъ съ една лопата: сърцето ти седи на едно мѣсто, а умътъ ти отива да провѣрява нѣщата. Сърцето ти е на едно мѣсто, а умътъ — на друго. Въпросътъ е много простъ. Усѣмнишъ ли се въ нѣщо, вземи и двѣтъ лопати, тури ги въ водата и гребѣ напръдъ! Каква друга философия се изисква? Ако трѣбва да потегля лопатата надѣсно, трѣбва ли да питамъ нѣкой виденъ философъ, какъ да направя това? Или, ако трѣбва да гребя съ лопатата налѣво, нужно ли е да питамъ нѣкой виденъ моралистъ, какъ да направя това, че да не ударя силно по водата, та да я накърня нѣкакъ? Не, не се смущавай, ще плѣскашъ съ лопатитѣ по водата, както знаешъ, докато се научи. Грѣхътъ не е въ това, че плѣскашъ по водата, но грѣхъ е, ако бездѣйствувашъ, грѣшка ще е, ако пуснешъ една отъ лопатитѣ. Казва нѣкои: ама да се не вдига много шумъ. Стига да върви лодката напръдъ, та нека се вдига шумъ. Ние сега казваме: полекачка, тихо ще карашъ лодката! Да, така е за онзи, който е майсторъ да пѣтува по море, но за онзи, който се учи, не е прѣстъпление, че плѣска съ лопатитѣ. Единъ день и той ще се научи да ги слага

майсторски и тогава лодката му ще върви напредъ.

Та казвамъ: Всички вие търбва да имате широки разбирания за нѣщата, една твърда и непоколебима вѣра въ Бога, защото въ Писанието се казва „Богъ толкозь възлюби свѣта, че даде Своя Единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. И въ замѣна на тази Любовь, Богъ не иска да Го възлюбите. Като изпраща Любовта на земята, Богъ не изисква отъ васъ любовъ, а първото нѣщо, което иска отъ васъ, е да се учите. Вѣрата е законъ на учене. Ако вие не учите, ако вие не мислитѣ, не можете и да служите на Бога. Само единъ ученъ човѣкъ, само единъ уменъ човѣкъ може да служи на Бога разумно. Когато Божествената Любовь започне да действува, да работи въ сърцата ни, когато живата вѣра въ Бога събуди нашия умъ, нашата душа и нашия духъ, само тогава умътъ и сърцето ще могатъ равномерно да теглятъ тази лодка по вълнитѣ на морето, и ние ще се движимъ напредъ.

Тѣй щото, не се стремете най първо да събудите въ себе си любовта. Вие имате Любовта. Щомъ Богъ ви е възлюбилъ, противоположното на туй, което Богъ обича, е да имате беззавѣтна вѣра въ Божията Любовь. Ще имате вѣра въ Божията Лю-

бовъ, че тя ще ви изведе на добъръ пътъ Нѣма да се съмнѣвате въ нищо! Туй подразбира законътъ на въртата: да се не съмнѣвашъ въ тази велика Божия Любовь, която ти е дала живота! Тогава какво ти остава друго? – Да влѣзешъ въ тази лодка, колкото малка и да е тя, и да се учишъ,

Вие трѣбва да учите, защото като отидете въ нѣкоя школа на незидимия свѣтъ, тамъ ще ви изпитватъ. И тамъ иматъ голѣми, черни дъски, ще ви изкаратъ на дъската и ще винакаратъ да сметате. Вие всички тукъ минавате за много учени, мислите, че знаете всичко, но ако излѣзе нѣкой отъ васъ на дъската да рѣши нѣкоя задача, нѣма да може. а другитъ ще му се смѣятъ. На какво е равно, споредъ васъ, $a + ai$? Първото a е реално число, а второто ai е едно имагинерно число. Знаете ли на какво мяза a ? Ще ви дамъ по моему едно изяснение. Буквата a прѣдставлява единъ търговецъ, който седи дома си и си казва: азъ ще вложа въ търговия единъ капиталъ отъ 500 000 лева и въ скоро врѣме ще спечеля отъ този капиталъ по 10%¹⁰⁰, значи ще имамъ печалба отъ 50 000 лв., това е ai . Той нѣма нито петъ пари въ джеба си, а работи съ въображаеми, съ имагинерни числа – 500,000 лева и 50,000 лева. Така може да замяза човѣкъ и на онзи цига-

нинъ, който носилъ на главата си едно гърне съ млѣко и си мечтаелъ: „Ще продамъ това млѣко и съ паритѣ отъ него ще си купя една кокошка. Тя ще ми снася яйца, отъ които ще се излюпятъ малки пиленца. Тѣ ще ми израстнатъ, ще ги продамъ и отъ паритѣ имъ ще си купя едно агне. То ще порастне, ще се размножи, ще имамъ цѣло стадо овци. Ще ги продамъ и ще си купя една крава, която ще има теленца. Тѣй ще се размножатъ и тѣ, че ще разбогатѣя много. Като стана богатъ, виденъ човѣкъ, ще отида при царската дъщеря, тя ще се ожени за мене, ще си имаме едно хубаво дѣтенце и т. н.“ Зарадвавалъ се, подскочилъ, но гърнето пада отъ главата му и се строшава, млѣкото се разлива, а съ това и всичкитѣ мечти се разпръсватъ. Питамъ: това, въ каквото е вѣрвалъ този циганинъ, реално ли е? — не е реално. Така и вие често правите въ ума си събирания, получавате голѣми печалби, по 500%, но въ резултатъ нѣма никаква печалба. Въ този процесъ на мислене вие изхарчавате извѣстна енергия, но какво придобивате? Буквата **а** означава енергията, която е излѣзла отъ ума ви. Вие сте си мислили за едно въсбражаемо число — 500,000 лева, което ви дава печалба 50,000 лева. Питамъ ви сега: това нѣщо може ли да се реализира въ дѣйствителния животъ?

Човѣкъ като си мисли само, че е праведенъ, може ли да стане праведенъ? — Не може. Човѣкъ и когато чувствува, че е праведенъ пакъ не може да стане праведенъ. Той трѣбва да живѣе праведенъ животъ — нищо повече. Човѣкъ, който счита, или чрѣзъ чувствуване може да стане праведенъ, той се занимава съ въображаеми величини. Правдата у човѣка произтича отъ живота му. Каквато да бъдемъ добри! Животътъ е който ражда доброто. Животътъ носи доброто въ себе си. Ние казваме. всички трѣбва да придобиемъ живота, за да бъдемъ добри. Всѣки животъ е великъ, добъръ, защото излиза отъ Бога. Животътъ носи доброто, защото излиза отъ Любовта. Ако животътъ се яви, следъ като станемъ добри, ние ще мягаме на онзи, който мисли, че водата се образува отъ леда. Колкото е възможно да направишъ водата отъ леда. Толкозъ е възможно да направишъ живота отъ доброто. Затова апостолъ Павелъ казва, че не чрѣзъ доброто се спасява човѣкъ. философски тои е правъ. Не чрѣзъ добро се спасява човѣкъ, но чрѣзъ Божествения животъ. Въ дадения случай доброто ще бѣде едно послѣдствие отъ великия Божественъ животъ.

Азъ ви казвамъ тия нѣща, понеже вие се намирате въ свѣта, дѣто ще срещнете много учители,

та да ги разберете отъ кои сж, Ще гледате да не се оплитате Казва се въ Писанието. „Всичко изпитвайте, и доброго дръжете!“ Азъ бихъ казалъ тъй; „Всичко изпитвайте, и Божествения животъ възприемайте въ себе си!“ Има нѣщо пропуснато въ този стихъ Тогава доброто само по себе си има смисълъ Приемете ли Божествения животъ, и доброто само по себе си ще дойде

Тѣзи правила ви давамъ за да се пазите Всѣки отъ васъ има неприятели, видими и невидими. Ако бихте учени хора, и да разбирахте астрология, щѣхте да знаете въ кой мѣсець, въ коя седмица въ кой день и часъ гия духове ще ви нападнатъ и ще могатъ да се пазите отъ тѣхъ, но понеже не знаете пазете кжщитѣ си всѣкога! Казва Христосъ. „Ако стопанинътъ би зналъ кога ще дойде крадеца, будень би стоялъ“. Нѣкой пѣтъ заспите, дойде този видимиятъ крадецъ и ви обере. Невидимитѣ крадци сж интелигентни. Нѣкой пѣтъ могатъ тъй майсторски да ви оплетатъ, да ви подкопаятъ кжщата, да ви обератъ и да си заминатъ, като ви оставягъ наново да събирате. Като дойде при васъ нѣкой духъ, ще го запитате: кога си въ нѣкоя подка всредъ морето, съ двѣтъ гребла ли гребешъ, или само съ едното? Ще го запиташъ това,

но ще криеш мисълта си. Ако той ти каже, че можеш и сь едно гребло че може да ти покаже единъ по лесенъ методъ, като издигнешъ нагоръ въ подката си една върлина, обтегнешъ на нея платното, ти не оставяй лопатитъ си. Дръжъ се за тѣхъ! Да, може би и безъ лопати да отидешъ на другия брѣгъ, но когато има вѣтъръ. Ами когато нѣма вѣтъръ. Има гемиджии, които сь такива платна пѣтуватъ по три, четири деня по морето, когато сь лопати щѣха да стигнатъ на сѣщото мѣсто по скоро. За всѣки случай, когато пѣтуватъ, по вѣтъръ или безъ вѣтъръ, трѣбватъ ви двѣ гребла. Разумниятъ човѣкъ е параходъ, който съдържа въ себе си динамическа сила, която може да използва разумно на всѣко врѣме и мѣсто. Такъвъ параходъ всѣкога върви. Той не чака вѣтъръ. Дали ще духа вѣтъръ или не, за него е безразлично. Умниятъ човѣкъ нѣма да търси платно, което да обгѣга на кораба си. Той ще угоирѣби лопатитъ. Лопатитъ работятъ много хубаво. Зотуй вие дръжете лопатитъ! Снете вашитъ платна! По нѣкой пѣтъ може да имате и по една върлина. За всѣки случай, но знайте че на онѣзи, които работятъ сь платна, подката лесно се обръща въ водата.

Сега, какво разбрахте отъ тази лекция? Азъ нѣ-

ма да ви кажа като нѣкой си, който питалъ нѣкого какво разбра отъ еди какво си? — Нищо не разбрахъ Той му отговорилъ: че ти ли ще разберешъ нѣщо? Има наистина, нѣща неразбрани, но вие дръжте основнитѣ нѣща, основнитѣ принципи! Пъкъ що се отнася до методитѣ, до приложението, всѣки отъ васъ постепенно ще ги изработи въ живота си.

Изпѣйте „Кажи ми ти Истината“ и упражнението „Вечеръ, сутринъ“.

Вие трѣбва да се упражнѣвате въ пѣнието Пѣйте за себе си! Вие не се упражнявате да пѣете за себе си, да си давате мислено концерти. Пѣнието има сила да разрушава леда, умразата, изобщо всички отрицателни мисли Пѣнието неутрализира тия отрицателни мисли, разсипва ги. Когато искате да прѣмахнете тжигитѣ и скжрбитѣ въ себе си, пѣйте. То е единъ методъ. Защото често човѣкъ се заобикаля отъ такива мисли, които могатъ да го смажатъ. Ако не гласно, то поне мислено въ душата си човѣкъ трѣбва да пѣе. „Пѣйте и възпѣйте Господа!“ казва псалмопѣвецътъ.

Изпѣйте „Въ начало бѣ Словото“ и упражнението „Вдѣхновение“.

Т. м.

„Любовта ражда доброто“.

Доброто носи животъ, свѣтлина и се ражда за нашитѣ души.

КАКТО ПРИРОДАТА ПИШЕ.

11-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 24 .XII 1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Както природата нише

Размишление.

изпѣйте „Махаръ Бену Аба“, „Изгрѣва Слънцето“, „Ходи, ходи“, „Тжги, скърби“, „Сладко Медено“.

За да бжде извѣстенъ прѣдметъ полезенъ, колко качества му сж необходими? Колко качества сж необходими на човѣка, за да бжде човѣкъ? Не питамъ колко сили му сж потрѣбни, но колко качества. Вие ще кажете: умъ. Умътъ качество ли е? — Той е сила. Послѣ ще кажете: сърце. Сърцето качество ли е на човѣка? Най-послѣ ще кажете: воля. Волята качество ли е на човѣка? Не се стѣснявайте отъ това — дали можете да разрѣшите, въпроса, или не. Великитѣ въпроси въ свѣта никога не се разрѣшаватъ. Не мислете, че въпроситѣ се разрѣшаватъ. Въпроситѣ всѣкога се усложняватъ. Ще каже нѣкой: свѣтътъ е много простъ, съ прости числа се занимава. Да, но простотията е страшна, сиромашията е страшна, а не богатството. Защото само сиромашътъ мисли, а богатиятъ никакъ не мисли. Сиромашътъ човѣкъ какво ли не мисли! Той прѣкарва

всичко прѣзъ ума си. Въ сжщность, сиромаситѣ хора сж богати, а богатитѣ хора сж сиромаси. Богатитѣ сж богати физически, а сиромаситѣ е богатъ вжтрѣшно, той е богатъ съ въображение. Той казва: азъ, ако имамъ пари ще направя толкова църкви, толкова училища, толкова бѣдни ще нахраня, толкова сираци ще прѣгледамъ, хиляди планове има той.

Прѣдставете си, че вие имате единъ приятель и искате да му напишете едно най-съдържателно, най-кратко писмо, Какво трѣбва да му пишете? Ще му пишете тъй, както природата пише. Напримѣръ тя написала ли е нѣкждѣ, че Богъ обича, че Богъ люби? Има ли нѣкждѣ написано нѣщо съ нашата азбука? Срѣщали ли сте нѣкждѣ по канаритѣ или по небето написано нѣщо съ нашата азбука? Най-простото и най-съдържателното писмо, което можете да напишете нѣкому е да напишете два концентрични кржга. Това писмо е много съдържателно, но трѣбва да се знае какъ да се изтълкува и какво да се отговори. Азъ бихъ отговорилъ на това писмо, като напиша сжщитѣ тия кржгове и прѣкарамъ въ тѣхъ радиуса, общъ и и за двата кржга. Така е направено вашето око. Така пишатъ ония хора, които иматъ знание. Пали и вие знаете, че само онѣзи хора пишатъ които иматъ знания? Това сж двѣ отлични писма, въ които всичко

върви по медъ и масло. Колелото се търкаля тъй, като че никакви спънки въ живота нѣма.

Сега, отъ гледището на живата геометрия, какво означава кржгътъ? — Кржгътъ означава жива сила която може да работи. Кржгътъ опрѣдѣля границитѣ, до които една сила може да действува, или границитѣ, до които едно владение може да се простира, или възможноститѣ, които сж заключени въ кржга.

Какъ сж построени двата клѣпача у човѣка? — Образуватъ една елипса. Клѣпачътъ не е кржгъ. Тогава, парабола ли е той или хипербола? Въ клѣпачитѣ има прѣсичане на двѣ хиперболи, при което прѣсичане се образува елипса. Значи, единиятъ клѣпачъ прѣдставлява Божествената възможность, която твори, която съществува въ битието. Вториятъ клѣпачъ показва възприятието. Значи, долниятъ и горниятъ клѣпачи показватъ възможноститѣ, които сж вложени у човѣка. Дали окото е по-отворено, или по-затворено и дали тази елипса е по-протегната, това има значение. Колкото повече тя се приближава до кржга има едно значение; колкото повече кржга се разтѣга и се приближава къмъ елипсата, има друго значение. Изобщо, очитѣ на гениалнитѣ хора не сж отворени, понеже тѣхниятъ умъ е концентриранъ навжтрѣ, тѣ не се занимаватъ съ външния съ физическия свѣтъ,

затова очитѣ имъ сж малко отворени. Онѣзи хора, които гледатъ само на физическото, тѣхнитѣ очи сж отворени и валчести. Когато кажатъ за нѣкого, че е „ачигъозъ“, разбираме човѣкъ съ отворени очи за този свѣтъ. Такива хора, дѣто и да влѣзатъ, дѣто и да сж, всѣкога сж съ отворени очи. Каквото и да учатъ тѣ, каквито хора и да станатъ дали набожни ще станатъ, дали учени хора ще станатъ, дали писатели ще станатъ очитѣ имъ сж всѣкога отворени. Слѣдователно, ние чертаемъ нашия пѣтъ по своитѣ очи. Тѣ сж символи, емблеми, които трѣбва да четемъ, за да изправимъ живота си. Лицето е една написана карта, по която ние трѣбва да прослѣдимъ тоя дълъгъ пѣтъ на нашето битие. Не мислете, че слѣдъ единъ животъ ще отидете въ небето. Не, вие имате да минавате великъ океанъ. Като го минавате, ще учите. Вие ще се спрете на единъ малкъ островъ и пакъ ще продължавате пѣтя си. Но докато прѣминете този голѣмъ океанъ, трѣбва да имате карта, да знаете пѣтищата прѣзъ които ще прѣминавате. Чудни сж нѣкои хора, като мислятъ, че ангелитѣ ще дойдатъ и ще ги взематъ на небето съ параходъ. То е много хубаво, но когато човѣкъ започналъ да слиза въ материята, духътъ е миналъ по инволюционенъ пѣтъ и послѣ е взелъ да се възкачва, да върви по еволюционенъ

пжть. Горната част на окото показва инволюцията, слизането на духа въ материята. Той е образуванъ тогава именно. Долната хипербола, т. е. долниятъ клѣпачъ на окото показва еволюцията, изкачването на духа. По долния клѣпачъ се опрѣдѣля пжтя, по който има да минемъ. Инволюцията и еволюцията правятъ едно прѣсичане, при което образуватъ човѣка. Човѣкъ се намира между слизането и възлизането на духа. Лицето на човѣка е една карта, по която той трѣбва да наблюдава колебанията въ своето пжтуване. Така трѣбва да гледа ученикътъ. Въ школата той трѣбва да ходи разумно. Не е необходимо той да знае всичко, но за всѣки день той трѣбва да разбира пжтя, който е извървѣлъ. Това, което той е изучилъ, трѣбва да може да го прилага. Запримѣрь каква добродѣтель научихте днесъ? Каква добродѣтель ви се падна за днесъ?

Слушайте сега моитѣ разсждения. Ще ви дамъ една програма за работа презъ цѣлата седмица. Въ понедѣльникъ, като день на мѣсечината, ще очистите кжшитѣ си, ще измажете стаятъ, ще измиете дѣскитѣ, ще разтрѣбите всички разхвърлени работи. Въ вторникъ ще идете да копаете, ще сѣчете дърва — той е день на марса, день за активна работа. Отъ когото имате да вземате пари, ще ги вземете, а комуто

имате да давате, ще ги дадете Въ срѣда ще учите. Въ четвъртъкъ ще се позанимаете малко съ своя характеръ, какъ да го облагородите, прѣзъ този день ще обиколите и своитѣ приятели. Въ петъкъ ще се занимавате малко съ Любовъта Въ сѣбота ще идете на църква, ще се помолите на Бога, ще разсѣждате за Божествени работи. И най-послѣ, какво трѣбва да прави човѣкъ въ недѣля? Всѣки день, обаче, трѣбва да има опредѣлени часове за работа И всичкитѣ ви нещастия въ живота произтичатъ отъ това именно, че сте размѣнили днитѣ и часоветѣ за работа. Всѣкога когато се предприеме една работа ненаврѣме, има загуби. Всички работи, въ каквото отношение и да сѣ — въ наука, въ търговия, навсѣкждѣ, трѣбва да ставатъ въ точно опредѣленото за тѣхъ врѣме. Ако едно дѣте се роди наврѣме, ще живѣе дълъгъ животъ; ако не се роди наврѣме, ще живѣе 4 — 5 — 10 години и ще умре. Защо умира? Защото не се е родило наврѣме. Щомъ не се роди наврѣме, връщатъ го назадъ И втори пѣтъ, ако не дойде наврѣме, пакъ ще го върнатъ. Дотогава ще го връщатъ, докато се научи, че не трѣбва да прѣскача, а да идва точно на врѣме.

По нѣкой пѣтъ, въ свѣта се проповѣдва едно учение на насърчение. Хубаво, отлично, но нѣщо е

да насърчаваме човѣка, но има една изгнила греда, но която може да издържи една котка. Да насърчаваме обаче нѣкой човѣкъ да мине по тази греда, умно ли е това? Ще му кажа: Не, приятелю, ако минешъ по тази греда, ще паднешъ. „Ама защо не ме насърчавашъ да мина по нея?“ — Не мога да те насърчавамъ, тази греда е толкозь гнила, че една котка може да мине по нея. Сега, обратния процесъ ако тази греда е толкозь здрава, че единъ слонъ може да мине по нея, а азъ ти казвамъ да не минавашъ и те обезсърчявамъ, тогава азъ върша престъпление. Следователно, азъ трѣбва да насърча приятеля си по следния начинъ: „Не бой се, не само ти можешъ да минешъ прѣзь тази греда, но и цѣла кола. Ако при този случай те възпирамъ, това не е насърчение. Ако въ първия случай те насърчавамъ да минешъ по гнилата греда, това насърчение не е на мѣсто. Нѣкои казватъ: ти мини, не се бой, Господъ ще те пази! Не изкушавате Господа! Господъ ви е далъ умъ и трѣбва да постъпвате споредъ него. Ако имашъ крила, като у птицата, мини, но, ако си човѣкъ безъ крила, не минавай по тази гнила греда! Докато не туримъ здрава греда, не бързай, съ бързане работа не става. Когато човѣкъ има много отворени очи, ще мине по гнилата греда, ще падне

въ водата и нищо повече! Много сж отворени очитѣ на този човѣкъ но затова влиза въ водата. Или казано на простъ езикъ: този човѣкъ не разсждава за причинитѣ и послѣдствията на нѣщата. Казватъ: Господъ не може ли да предозрати това падане? На ученицитѣ казвамъ слѣднѣото нѣщо. Никого не се занимавайте съ това, какво Господъ може и какво не може! Какво Госпооъ е направиль, това е Негова работа. Какво Той е наредиль за насъ, то е важно. Каквото Господъ е наредиль да се прави, наредиль го е безъ никаква погрѣшка. Но какво азъ трѣбва да направя съ какво трѣбва азъ да се занимавамъ въ дадения случай — това е важно. Понеже Богъ е съвършенъ, въ Неговия умъ не влиза никакво съмнение. Азъ като вървя по законитѣ, които Богъ е оставиль, Той ще ми помогне — не може да има никакво изключение. Но ако азъ не спазвамъ правилата Му, тогава може да се родятъ много изключения. Всички изключения произтичатъ отъ нашитѣ прѣстѣпления. Колкото повече прѣстѣпления вършимъ спрѣмо Божия законъ, толкозь повече изключения има. Изключенията се раждатъ отъ нашитѣ прѣстѣпления, а не отъ това, че въ Божия законъ има изключения. Ние създаваме изключенията. Слѣдователно, всѣки отъ васъ, който ве-

днажъ е влѣзълъ въ школата, искамъ да работи надъ себе си. Като дойде понеделникъ, да каже: какво трѣбва да работя днесъ? — Ще очистя кжщата си. Нѣкой отъ васъ ще каже: дотегна ми все да чистя. — Ако кжщата ти е чиста, тогава влезъ въ сърцето си, тамъ има работа. Ако сърцето ти е чисто, влѣзъ въ ума, и тамъ има мѣсто за чистене. Най-послѣ, има мѣста за чистене и въ тѣлото ви вжтрѣ. Въ кой день вие правите пречистването на кжщитѣ си? — (Въ сѣбота). Затова не ви върви. Сѣботата е день за Господа. Вие изопацихте нѣщата, Господниятъ день взехте за васъ, Българинътъ казва тъй: Понеделникъ повседѣльникъ, вторникъ — потопорникъ, срѣда — не се сѣда, четвъртъкъ — несвъртъкъ, петъкъ — разпятие, сѣбота — ще ида на баня и въ недѣля, ако работятъ хората. и азъ ще работя“. Не Понеделникъ е день за прѣчистване. Когато искашъ да побѣдишъ нѣкой порокъ, ще изберешъ вторникъ — той е день на марса. Ще видишъ и кои часове благоприятствуватъ за тази работа. Когато искашъ да изправишъ нѣкоя погрешка, ще изберешъ вторника, като марсовъ день и марсовъ часъ. Като я атакувашъ да се справишъ съ нея. Щомъ дойде срѣда. ще учишъ, ще разрѣшавашъ нѣкой наученъ въпросъ. Срѣда е добъръ день. Четвъртъкъ е день за рели-

гиозно повдигане на човѣка, ще разрешавате религиозни въпроси. Четвъртъкъ е отличенъ день за облагородяване на сърцето Петъкъ е отличенъ день за служене на Любовта. На Любовта трѣбва да се служи разумно. Сѣбота е день за служене на Бога. Щомъ живѣемъ разумно, този свѣтъ абсолютно нѣма да ни интересува, като че го нѣма. Ние живѣемъ на друго мѣсто. Като дойде недѣлята, тогава ще започнемъ новия день на живота. Недѣлята е день на Слънцето, день на науката. Който иска да се занимава съ изобрѣтения, нека употреби недѣлята. Когато искашъ да изобрѣтишъ нѣщо принципиално, нѣкоя добродѣтель, избири недѣлята. Тя е день за прогресъ. Хубавитѣ часове, веселитѣ часове сѣ въ недѣлята. Който иска да избере весель день, да избере недѣлята — тя е день за веселие.

Сега, вие ще ми кажете: кой да ни научи на всичко това? Азъ не искамъ да ви уча. Защото, като казахъ да си миете главата съ хума, една сестра не могла да измие главата си, както трѣбва и дохожда да ми се оплаква: „Учителю, виждашъ литвото учение на какъвъ редъ ми докара косата? Азъ ѝ казахъ: двѣ нѣща трѣбва да се иматъ предъ видъ или хумата не е била хубава, или ти не си знаела, какъ да я употребишъ. Тя казва: „Още веднажъ не

си мия главата съ хума“. Когато се дава нѣкое наставление, азъ искамъ да го правите по-добра воля.

Това сж опити, които вие ще правите доброволно. Ако е на сила, нѣма никакъвъ смисълъ. Който ви изпраща хумата, трѣбва да е вашъ приятель. Когато ви казахъ да си миете главата съ хума, имахъ предъ видъ, че сапунътъ, съ който се миете, може да е практиченъ, но не е чистъ, когато ученикътъ иска да постигне извѣстенъ резултатъ, той трѣбва да се съобразява съ живитѣ закони на природата. Ако човѣкъ не ги знае, може да си създаде много неприятности.

Та сега, ще направимъ единъ опитъ съ сестри-тѣ. Всички сестри съгласни ли сж, три понедеѣльника наредъ да чистятъ кжщитѣ си? Като дойде понедеѣльникъ, всичко, каквото има да мажете, ще го измажете, ще го изчистите и измиете. Идущиятъ понедеѣльникъ всички ще измажете кжщитѣ си. Да се разберемъ! Ако имате кухня, която се маже съ варъ ще я измажете. Други пъкъ, ще изчистятъ стаитѣ си. Ще направитѣ този опитъ!

На васъ братята ще дамъ друго едно упражнение. Отъ слѣдующия петѣкъ, три петѣка наредъ отъ 7 — 8 ч. в. ще се събирате въ салона да разисквате върху Любовта. Ще засегнете Любовта

въ всички нейни прояви. Онѣзи отъ васъ, на които дойдатъ нѣкои свѣтли идеи, ще ги кажете. Ще поседите единъ часъ да се поразговорите. Ще съсредоточите ума си, ще се помолите и слѣдъ туй ще се поразговорите всички заедно, и млади и стари братя. Тия събрания въ класа, които ставатъ всѣка срѣда, влияятъ само върху извѣстни способности, други събрания ще влияятъ върху други нѣкои способности. Цѣльта на всички събрания е да се засегне цѣлото естество на човѣка, всичкитѣ му способности, да се събудятъ много идеи, и висши и нисши, да се засегне и висшия и нисшия умъ на човѣка. Всичко въ човѣка трѣбва да се засегне, всичко трѣбва да заработи, да не остава никаква излишна енергия. Човѣкъ трѣбва да работи въ всички направления, цѣлото му естество трѣбва да работи. Работите ли така, ще се избегнатъ всички дисхармонични състояния въ васъ. При сегашнитѣ условия при еднообразнитѣ работи често се събира въ васъ излишна енергия, която създава натегнати състояния, криви разбирания. Всѣки има излишна енергия, която иска да похарчи нѣкъдѣ

Сега мнозина отъ васъ страдатъ отъ отлагане на нѣщата. Тѣ казватъ: не може ли това нѣщо да се отложи? Не може ли това да стане така? — Нѣщата могатъ да станатъ по много начини, но щомъ

започнешъ да отлагашъ едно нѣщо, никакъвъ резултатъ не можешъ да имашъ. Когато дойде една Божествена мисълъ, трѣбва да стане тъй, както е дошла. Тя трѣбва да се приложи въ нейната простота. Само тогава има резултатъ. Отложишъ ли я, или туришъ ли ѝ нѣкакво украшение, цѣлѣта, която си поставилъ, не може да се постигне.

Та първото нѣщо: щомъ дойдете до Божественото, отъ васъ се изисква да имате единъ необикновенъ идеалъ, не такъвъ както на другитѣ хора. Вие трѣбва да имате единъ високъ идеалъ, да изпълните волята Божия въ всичката нейна простота. Подъ думата „простота“, разбирамъ чистота безъ никакво изопачаване. Защото, Божиитѣ идеи, които идатъ въ насъ, сж отъ такъвъ характеръ, че всѣки отъ васъ може да ги изпълни. Нѣкой казва: азъ съмъ чиновникъ. Божествената идея не иска да жертвувашъ голѣма частъ отъ врѣмето си. Кждѣто и да си, ти можешъ да я изпълнишъ. Не може да се каже, че тукъ има условия а тамъ нѣмаме условия. Казва се въ Писанието: „Човѣкъ трѣбва постоянно да се моли!“ Нѣкой възразява на тия думи: нѣмамъ врѣме, азъ съмъ чиновникъ. Чудни сте! Вие като чиновници като учители, не се ли почесвате често по главата, не посѣдате ли малко въ почивка? Това не е ли

врѣме? Въ това врѣме не можете ли да се съсрѣдочите, да се помолитѣ на Бога? Колко врѣме се изисква да се помолите? Даже една минута не се изисква, за да отпавишъ ума си къмъ Бога.

При това, когато ние спѣваме нашитѣ идеи, ние спѣваме себе си. Всѣка идея която рѣшимъ да изпълнимъ въ себе си, ще се изпълни. Щомъ обаче кажемъ, че нѣмаме врѣме, ние спѣваме себе си, спѣваме и другитѣ. Ще кажешъ: имамъ врѣме. Врѣмето принадлежи на Бога, не е наше. Слѣдователно, щомъ Бъгъ казва, ти разполагашъ съ врѣмето. Всички вие, които сте чиновници, кой ви назначи за такива? Хората ли ви назначиха? Сами ли се назначихте? — Не, Богъ ви назначи после тази идея, да станете чиновници отдѣ дойде? Вие пожелахте това, и желанието ви се изпълни. Богъ дава всички възможности. Животътъ, който имате, е Божий. Вие принадлежите на Бога, Умътъ, сърцето ви не сж ваши. Тѣ сж взети подъ наемъ. И волята ви сжщо не е ваша. Единственото нѣщо, което имате, е една гола душа. Вие сте безъ умъ, безъ сърце, безъ воля, имате само една душа. Духътъ сжщо тъй не е вашъ Човѣкъ е само душа. Богъ е украсилъ тази душа, турилъ е една велика сила въ нея — умътъ; турилъ е и друга велика сила — сърцето; турилъ е и трета велика сила — волята

Така е украсилъ Той душата! За тия украшения на душата си, вие трѣбва да бждете признателни да извършите нѣщо Казвамъ: туй, което огрубява хората, то е това, че тѣ мислятъ постоянно само за себе си, само за себе си уреждатъ работитѣ. Не помагашъ ли на другитѣ, ще те задигнатъ. Вие не знаете, кои часъ може да ви повикатъ горѣ. Казвате: не говори така! — Ще те повикатъ! „Дано не е сега!“ Ако не днесъ, утрѣ — все ще дойде единъ день когато ще те повикатъ. Може би това да е слѣдъ сто дни, слѣдъ хиляда дни, слѣдъ петъ хиляди, но ще те повикатъ и то точно на врѣме. Като дойде това врѣме, да бждешъ готовъ, та като те повикатъ въ другия свѣтъ, да започнешъ работа, да ти е приятно, че влизашъ. Азъ искамъ така да свикнете съ идеята за другия животъ, та като ви кажа че утрѣ трѣбва да направите една разходка, викатъ ви горѣ, вие да се засмѣете, да кажете: азъ заминавамъ горѣ. А сега, ако кажа нѣкому, че утрѣ ще заминемъ, ще му протекатъ четири реда сълзи. Ще дойде жена му, дѣцата му да се молятъ, да казватъ: „Не може ли да се отложи?“ Въ васъ не е проникнала още идеята, че другиятъ животъ е красивъ. Казватъ: нѣма вече виждане! — Не е така!

Да се върнемъ на въпроса. Искамъ всички вие

да се стремите къмъ една правилна философия, къмъ приложение на Божественото, въ което Богъ се проявява въ настоящето, въ което Богъ се е проявилъ въ миналото и въ което ще се прояви за въ бъдащо. Защо? Понеже ние ще бъдемъ образци на бъдащото поколение. Ние трѣбва да оставимъ нѣщо на свѣта! Както онѣзи, които сж заминали прѣди насъ, сж оставили нѣщо за насъ, така и ние, по сжщия законъ, трѣбва да оставимъ нѣщо за другитѣ слѣдъ насъ. Като влизаме така въ другия свѣтъ тамъ ще ни посрещнатъ много добръ, много добъръ приемъ ще ни дадѣтъ. Не мислете, че тамъ ще бъдемъ неканени гости. Азъ зная добръ, че въ онзи свѣтъ приематъ много добръ, не сж като тукашнитѣ хора, по-културни сж.

И тъй, сестритѣ разбраха ли задачата си — Три понедѣлника наредъ чистене на стаятъ. Ако нѣкоя сестра нѣма какво да замаже, ще помогне на друга своя сестра, която има 3 — 4 стаи за чистене и мазане. Прането спада къмъ друга категория. Азъ искамъ сега да направитѣ опита съ мазането. Послѣ ще разправите резултатитѣ, които ще имате отъ този опитъ. Ако нѣкоя сестра е учителка или чиновничка, ще свърши тази задача прѣзъ свободното си врѣме. Ще стане рано, въ 4 часа и въ 7

ч. ще отиде на работа. Вечерта, като се върне, ще продължи работата си от 6 — 10 ч. Значи ще употребитъ само три часа за мазане, нѣма да мажите цѣлия день. Вие ще си разпрѣдѣлите добръ врѣмето. Това е най малката задача, която ви давамъ.

(Направихме едно упражнение за трансформиране на енергиитѣ.) Често, въ лѣвата или въ дѣсната частъ на тѣлото се събира повече енергия. Това което изтича отъ лѣвата и дѣсната ржка, сж особенъ родъ токове. Едната страна е отрицателна, другата е положителча. Ако нѣкой пжтъ сте разтревожени, това зависи отъ напръжението на силитѣ, които работятъ у васъ. Въ всички школи на Изтокъ и на западъ, сега и въ древността ученицитѣ не сж размишлявали само, но сж правили и редъ упражнения. Напримѣръ, когато нѣкой искалъ да се концентрира, той си затварялъ очитѣ. Това значи, че той се изолирвалъ отъ външния свѣтъ. Когато искалъ да наблюдава, той си отварялъ очитѣ. Тогава, щомъ Богъ е създалъ тѣлото на човѣка, какво е прѣдзначението на това тѣло? — Всичко у човѣка има своето прѣдзначение. Ржцѣтъ иматъ свое прѣзназначение, устата, носътъ, очитѣ, ушитѣ, мозъкътъ, кръвта, стомахътъ — всички удове иматъ свое прѣдзначение. Всѣко нѣщо трѣба да се употреби за цѣльта, за която е прѣдзначено. Ние трѣба да упражняваме всѣки органъ за него-

вото прѣдназначеніе.

Изпѣйте упражненіята „Вечеръ — сутринъ“ и „Вдѣхновение“.

Музиката е единъ методъ за изясняване нѣкои окултни истини. Цѣлиятъ човѣкъ не е въплотенъ въ тѣлото си: голѣма частъ отъ него е извънъ тѣлото му. Слѣдователно, човѣкътъ на земята трѣбва да черпи вдѣхновение отъ този още непроявенъ човѣкъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми къмъ Бога. Божествената енергия улеснява този процесъ. Вземете кой и да е цигуларь двойникътъ му прѣминава въ цигулката, и той се вдѣхновява. Ако двойникътъ на единъ цигуларь не може да мине въ цигулката, той е обикновенъ цигуларь. Въ него тоноветѣ сж груби, сухи. Влѣзе ли двойникътъ въ цигулката, тази цигулка оживѣва, тонътъ се мѣни и той се вдѣхновѣва. Нѣкои казватъ: не можемъ ли ние сами да мислимъ? Тия хора мислятъ, че всичко е въ тѣхъ. Ако всичко бѣше въ насъ, въпросътъ би билъ свършенъ. Ние постоянно черпимъ отъ великия складъ на живата природа. Този складъ постоянно трѣбва да влага и да прѣработва. Ако ние всѣки день не прилагаме по нѣщо отъ Божественото, да растемъ и да се облагородяваме, ако днесъ сме такива, каквито сме били вчера, животътъ нѣмаше да има смисълъ. Днесъ

грѣбва да бждемъ нѣщо повече, съвсѣмъ малко да е но все таки да сме приложили нѣщо ново. Въ нашия животъ — въ нашитѣ чувства и въ нашитѣ мисли всѣки день трѣбва да се влага по нѣщо ново колкото и да е малко то.

Сега, може би, у мнозина отъ васъ се заражда срамъ. Срамътъ е хубаво нѣщо, но кой срамъ? Нѣкой пѣтъ срамътъ е на мѣсто, нѣкой пѣтъ срамътъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто; да го е срамъ да не прави зло, този срамъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да не прави добро, този срамъ не е на мѣсто, да го е срамъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто. Тѣй щото, страхътъ, срамътъ е на мѣсто, когато е за зло, не е на мѣсто, когато искашъ да правишъ добро и се спъвашъ. Слѣдователно, ние трѣбва въ даденъ случай да употрѣбяваме всички сили, дарби и качества на тѣхното мѣсто.

Сега, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ние сме слушали видни цигулари. Хубаво, като сте ги слушали какво сте придобили? „Ама хубаво свири“. Дѣ е хубостта на неговото свирене? „Той свири отлично Бетховень. Какво отъ това? Запомни ли нѣщо? „Не съмъ запомнилъ нищо. — Такива възхищения нѣматъ никакво основание. Та ще трѣбва да дойдете до ре-

алнитѣ нѣща. Тѣ седятъ въ малки придобивки, които внасятъ нѣщо нозо въ живота ви: Тази вечерь, за-примѣрь, имахте много хубави условия да пѣете Врѣмето отвѣнь е хубаво. невидимиятъ свѣтъ е добръ разположенъ, и вие можете да пѣете добръ. Ако нѣкои отъ васъ не може да пѣе, това показва, че той не е разположенъ. Каззате: защо трѣбва да пѣемъ? — Ще докарате двойника въ гърлото си и ще при добиете вдѣхновение. И тогава, като пѣете, като говорите, гласътъ ви ще бѣде мекъ, бдагороденъ, нѣма да е рѣзъкъ. Всички ученици, въ една школа трѣбва да иматъ мекъ, приятенъ гласъ

Нѣкои казватъ, че упражнението „Сутринь вечерь“ е въ народенъ мотивъ. Дѣ е народниятъ мотивъ? Всички български пѣсни въ далечното минало сж били религиозни мотиви, но сега сж изопачени. Изопачени сж, понеже българитѣ сж снели тия пѣсни отъ невидимия свѣтъ, само за постигане извѣстни временни цели на земята, вслѣдствие на което пѣнието е изгубило своя първоначаленъ смисълъ. Българитѣ най-първо сж били високо-духовни. Тѣ пѣятъ, играятъ докато сж млади, докато се оженятъ. Послѣ пѣятъ, само когато се напиятъ. Трѣзви ли сж, казватъ: азъ не пѣя. Казвамъ: азъ мога да накарамъ всѣки едно го отъ васъ да пѣе. Какъ? — Ще обѣщая 10,000

лева награда на този, който излъже да пѣе тази вечеръ. Ако обещаея 20,000 лева, ще пѣте и то какъ! Въ свѣта цигуларьтъ свири хубаво, защото има пари. Я накарайте онзи свирачъ да свири безъ пари, ще видите има ли стимулъ. При сегашното състояние паритѣ сж единъ стимулъ. Вие сега за какво ще пѣте? Все трѣбва да имате единъ стимулъ — или пари или нѣкакъвъ идеалъ. Все трѣбва да имате нѣщо, за което да пѣте, не може иначе. Казвате: животътъ не е само пѣние, той е и работа. Каква работа? Ако азъ прѣкарамъ цѣлия си животъ да копая на лозето съ мотиката, какво съмъ направилъ? Казвамъ: трѣбва да се работи, да се преде. Хубаво, цѣль животъ прѣкаранъ въ предене и тъкане, какво ще ви придаде? Нѣкой казва: трѣбва да говоримъ. — Хубаво, ако говоришъ цѣль животъ, какво си придобилъ? — Все се добива нещо. Но това сж крайности. Всѣкога извѣстна енергия трѣбва да се употреби за единъ по-високъ смисълъ. Казвамъ: бихъ желалъ сега въ класа да се зароди желание, да пѣте, защото пѣнието подмладява човѣка. При това, всички ония вътрешни окислявания на живота, трѣбва поне врѣменно да ги прѣмахвате. Тогава човѣкъ е по-разположенъ да мисли. Той може да не пѣе, но като взима участие съ своята мисълъ, съ своето сърце,

той пакъ е полезенъ. И прѣзъ врѣме на пѣнието не трѣбва да пѣте пѣснитѣ еднообразно, безъ никакви модуляции, тъй равно, гладко, както запримѣръ, пѣте песенъта „Вечеръ сутринь“. Каква идея трѣбва да дадемъ на „вечеръта“? Думата вечеръ е слаба по изражение „Вечеръ дойде“ — това, което иде, трѣбва да донесе благо. Сутринъта е физически по силна, но тя отнася нѣщо. Сутринъта като дойде послѣ си отива. Слѣдователно, благо, което имаме сутринъта като заминава, причинява ни една малка жга. Вечеръ слънцето като заминава, причинява скръбъ. Въ вечеръта имаме духовна придобивка. Тогава, можемъ да кажемъ, че скръбъта идва вечерно врѣме. Като дойде скръбъта, Духътъ Божий иде да ни утѣши. Той донася вѣрата, повръща ни смисъла на живста.

Изпѣйте сега „Вечеръ сутринь“!

Изпѣйте още „Блага дума“! Човѣкъ като пѣе, трѣбва да бжде естественъ.

„Любовъта ражда доброто“!

Доброто носи животъ, светлина и свобода за нашитѣ души.

МАЛКАТА РАДОСТЪ.

12-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 31 .XII.1924 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Малката радост

„Любовта ражда доброто“

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Размишление.

Изпѣхме упражненията „Духътъ Божи,“ и „Богъ е Любовь“.

За идущия пжтъ ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ качества на Божията и човѣшката любов“.

Ако посѣтите днесъ кой и да е европейски градъ, разбирамъ тия голѣмитѣ градове, ще намѣритѣ едно противоречие, т. е. въздухътъ тамъ не е чистъ, къщитѣ сж почернѣли, като негри сж черни. Ако ви попитатъ, кои сж причинитѣ за почернѣването, вие ще кажете: фабриктѣ и къщитѣ, отъ които постоянно излиза димъ сж причина за това нѣщо. Питамъ: безъ кадежъ не може ли? За сега това е най-практично. Съврѣменната наша култура и съврѣмениятъ ни животъ носятъ отпечатъкъ на този кадежъ. Кждѣто и да влѣзете, въ която къща и да влѣзете, все ще

намѣрите остатъкъ отъ чернило. Огньтъ и кжщата не сж тъй чисто нѣщо. Казватъ външнитѣ условия налагатъ тѣзи нѣща, безъ фабрики не може. Може, но за сега не може. Днесъ тѣ съществуватъ като фактори въ живота на хората. Може да питате: безъ огнь не може ли? — При сегашнитѣ условия не може. Сега ние прѣнасяме алегорично — огньтъ — къмъ същността на живота, понеже той е потрѣбенъ за нашето тѣло, а не за нашата душа. Фабричитѣ също тъй сж потрѣбни за нашитѣ тѣла, за да се обличаме; тѣ не сж потрѣбни за душитѣ ни. Отъ тукъ изваждамъ заключението: когато служимъ за нашето тѣло, все ще има чернило, все ще има огнь. Този огнь нѣкой пжтъ ще бжде приятенъ, нѣкой пжтъ нѣма да бжде приятенъ, зависи въ какво положение ще се намѣришъ.

Сега мнозина отъ ученитъ — вие още не сте отъ ученитъ — по нѣкой пжтъ обичатъ да критикуватъ. Обаче не всѣки е роденъ да критикува. Критиката трѣбва да оставите за мждрецитѣ, за адепитѣ, за най-ученитъ хора, а ученикътъ — ни дума за критика. Започне ли ученикътъ да критикува, отъ него нищо нѣма да излѣзе, защото ще се ангажира само въ една посока. Критиката не донася никакво благо за човѣка, особено за ученика. Да допуснемъ, че

ученикът се съмнѣва, често има такива примѣри, и казва: нали имамъ право да се съмнѣвамъ? Не, по-неже животътъ ни на земята е късъ, ние нѣмаме врѣме да разискваме, да разсждаваме съ години, съ вѣкове, да се съмнѣваме, дали нѣкой въпросъ е правъ, или кривъ. Единъ въпросъ може да се разреши въ 2—3—5 минути, дали е правъ или кривъ. Ще ви дамъ единъ примѣръ: прѣдставете си, че вие вървите по пѣтя, носите една чанта съ скжпоцѣнности, отъ които зависи материалния ви животъ и се страхувате за нея. По едно врѣме виждате единъ познатъ човѣкъ отъ вашата народностъ и се зарадвате, че идва да ви помогне. Но той не ви вдѣхва довѣрие — гледате чантата, гледате него започвате да се съмнѣвате, казвате: ами, ако ме обере, като се научи какво нося? Вие се съмнѣвате, дали този човѣкъ ще ви обере, или нѣма да ви обере. Този въпросъ може да разрѣшитъ въ двѣ минути. Какъ? — Щомъ се съмнѣвате, дайте му чантата да я носи! Ако избѣга съ нея, правъ сте, значи, вие сте намѣрили истината. Ако пъкъ слѣдъ като ви вземе чантата и послѣ ви я даде, вие ще познаете вашата погрѣшка, ще видите, че вие сте кривъ. Този въпросъ може да се разрѣши въ двѣ до петъ минути: ако не донесе чантата правъ сте; ако я донесе, кривъ сте, нѣма защо да

седите, да разрѣшавате този въпросъ философски. Такова душевно състояние, насъмнѣние, имаме когато теоритизираме само, дали нѣщо е право, или не. Човѣкъ лесно може да се опита, правъ ли е или не. Въ такъвъ случай ще му дадете чантата, за да го изпитате.

Казвате: еди — кой си говори лошо за тебе. Щомъ говори лошо, задигналъ е чантата; щомъ говори добро за тебе, донесълъ ти е чантата. Тогава мисли за него, че е добъръ човѣкъ. Въ всички положения се радвайте! Ако говори лошо, ще знаете истината; ако говори добро, пакъ ще знаете истината. Не трѣбва да съжаляваме за нищо. Защо трѣбва да съжаляваме? Защо се радваме за хубавитѣ работи, а скърбимъ за лошитѣ, за онѣзи работи, които мислимъ, че намъ сж неблагоприятни? Ние не знаемъ крайната цѣль на онова Божествено проявление въ свѣта; ние не знаемъ, каква е крайната цѣль на живота. Има догадки, които философитѣ правятъ, но има нѣща, които не знаемъ. Всички твърдятъ, че въ доброто, което изживѣваме, седи човѣшкото блаженство. Туй можемъ да прѣдполагаме. Има съврѣмenni религиозни хора, които казватъ, че човѣкъ се спасява чрѣзъ благодать. Спасение чрѣзъ благодать не е учение, то е методъ. То е учението на апостолъ

Павла — Чръзъ благодать се спасява човѣкъ. Той взима за основа въ живота вѣрата. Благодатьта е второстепененъ методъ.

Що наричаме благодать? Ето какво подразбирамъ подъ благодать. Слѣдъ като насадя 200—300 ябълчни дървета, череши, сливи и ги ограда наоколо, това означава, че сж подъ моя грижа, въ благодать сж тѣ. Обаче, каква е сжщността на въпроса? Туй е материалната страна. Слѣдъ това ти питашъ: ама по кой начинъ сега да се спася? Веднѣжъ ти си спасень, като си ограденъ, какво има сега да кажешъ за благодатьта? Какво остава слѣдъ благодатьта? Кое иде слѣдъ нея? — Нѣщо по-дълбоко иде слѣдъ благодатьта. Тя е външенъ изразъ.

Вие казвате: ние сме прѣдъ прага на новата година. Въ свѣта има само една нова година и една стара година. Ние ще започнемъ новата година, както сме започнали и старата година. Началото и на двѣтъ знаемъ. Края не знаемъ. Старата година край нѣма, и новата година край нѣма. Ние познаваме само началото, посрѣщаме само началото на всѣка година. Тази година може да бжде нова година на радостъ, а може да бжде и нова година на скръбъ; тя може да бжде нова година на подигане, а може да бжде и нова година на падение. Всичко може да се случи.

Отъ какво зависи паданието на човѣка? То зависи отъ самия него. Когато видимъ хубавитѣ, красивитѣ нѣща въ свѣта, ние трѣбва да имъ се радваме, но не и да искаме да ги обсебимъ. Не е позволено да липаме красивитѣ нѣща, а трѣбва да се учимъ отъ тѣхъ. Отъ свѣтлината на красивото, на хубавото ще се учимъ. А ако вие дойдете при мене, ето какъ бихъ постѣпилъ. Идвате да ме питате нѣщо върху нѣкой философски въпросъ. Ако азъ ви кажа туй или онуй, каквото и да ви говоря, ще се роди нѣкакво съмнѣние въ васъ и вие ще кажете: това е негова философия, той си мисли така, пъкъ и азъ съмъ свободенъ да мисля, както искамъ. За да се избегне туй противорѣчие, казвамъ, ти имашъ свещена книга, ела да четешъ на моята свѣщъ, да прочетешъ еди-коя си глава на моята свѣтина и като я прочетешъ, ще видишъ, че има нѣщо ново. Слѣдъ това иди и мисли върху туй новото, което прочете отъ твоята книга. Туй е Божественото. Всѣки день Богъ отваря листата на твоята книга. Мисли върху великото, което Богъ е вложилъ въ душата ти — нова глава си прочеиъ. Прочети я и нека тази малка радостъ да се всели въ душата ти!

Сега казвате: да ни нагостятъ нѣкъдѣ! Любовта не седи въ нагостяване; любовта не седи въ

сладки думи; любовта не седи въ правене кжщи — Любовта седи въ нѣщо много малко: като видя нѣкого на пжтя, да се зарадвамъ заради него, безъ да се разговарямъ съ него, менъ да ми е приятно, че съмъ видѣль единъ свой братъ. Туй е Любовь! За този, за когото се радвамъ, безъ да му говоря, всичко мога да направя за него. Туй е Божественото! Когато получа едно малко благо, отъ Бога или когато нѣкой ми направи нѣкое добро, азъ се радвамъ. Или пъкъ азъ се радвамъ, щомъ видя, че нѣкой прави добро. Казвамъ: колко се радвамъ, че видѣхъ туй добро!

Наскоро дойде при мене единъ младежъ, който ми разправи една своя опитность, отъ която неговото сърце трепнало, зарадвало се. Азъ казва той, отъ дълго врѣме бѣхъ изгубилъ впечатление за Бога, сърцето ми бѣше закоравѣло, изпълняше се отъ недоверіе, съмнѣние. Четохъ всички по видни философи, но никждѣ не можахъ да намѣря разрешение на въпроситѣ, които ме вълнуваха. Една вечеръ се връщамъ отъ работа, сега на скоро бѣше това, гледамъ едно куче на трамвайната линия, сгушило се трепери. Азъ се спрѣхъ, казахъ си: горкото куче, и то страда като мене, азъ страдамъ като човѣкъ, то страда като куче и нѣма кой да се погрижи заради

него. Отъ толкова време не бѣше се смѣкавало сърцето ми! Изведнажъ ми потекоха сълзи. Взехъ кучето занесохъ го въ къщи и една малка радостъ изпълни сърцето ми. Като направихъ тази услуга на това куче, то се зарадва, и азъ се зарадвахъ. Казвамъ ви: внимавайте на малкитѣ работи! Ние търсимъ великитѣ работи, а прѣнебрегваме малкитѣ. Дойдемъ нѣкой пътъ до третото небе, търсимъ ангели, светии, а не знаемъ, може би, чрезъ най малкото куче Божиятъ духъ ще ни проговори. Той като работи въ насъ, ще даде единъ потикъ на душата ни, тя ще затрепти, ще се зарадва и нашето сърце, ще се зарадва и туй малко същество, чрезъ което се проявилъ духътъ Божий.

За въ бъдаще, отъ тази нова година нататкъ, отдавайте внимание на слабитѣ, не ставайте съблазньнъ никому! Да съблазнишъ е лесно. Не съблазнявайте никого. бъдете тъй искренни въ душата си, да носите Божията видѣлина! Отвѣнь може да имате съмнѣния, но въ душата си трѣбва да бъдете крайно искрени. Туй е великото! Когато Богъ види, че ние вършимъ волята Му, за Него нѣма двѣ мнѣния, Той всѣкога е готовъ да ни благослови и даде онази вътрѣшна радостъ, която е въ Него.

Сега всички страдате. По нѣкой пътъ страдате

отъ човѣшки работи. Общи сж тѣ. Като ви наблюдавамъ, вие страдате отъ сажди, но неизбежни сж тѣ, но все таки, имате практически начинъ за чистене на саждитѣ. Приложете този начинъ за новата година въ вашия животъ! И прѣзъ тази нова година, когато отворите този новъ листъ, четете новата глава, въ която пише, че Богъ се намира и въ малкитѣ нѣща. Ние не одѣняваме Любовта, която иде чрѣзъ малкитѣ нѣща, нѣпримѣръ чрѣзъ единъ портокалъ. Каго видишъ този портокалъ, трѣбва да се зарадвашъ, да ти стане приятно. Вие казвате: на голѣми нѣща може да се радваме, но не и на малки. Който се радва на портокала, на всичко ще може да се радва; който не се радва на портокала, на нищо не може да се радва.

И тъй, обръщамъ ви внимание, като ученици, да се радвате на малкитѣ работи. Като видите единъ вашъ приятелъ, да трепне сърцето ви. Нѣкой път не можешъ да го видишъ, чувашъ гласа му само, но пакъ да се зарадвашъ, че си чулъ гласъ. Ами тази малката мандаринка какъ е дошла? По каква причина е дошла на нашата маса? Ами тази ябълка изкуствена ли е? Тази круша, тази мандаринка, туй малкото орѣхче, тѣзи сливи сж минали прѣзъ пещъта, животъ има въ тѣхъ. И на тѣхъ трѣбва да се рад-

вате. И въ тази малката смокиня също тъй има животъ. Тя се радва и казва: „Какво ли ще правятъ тия братя и сестри тукъ?“. Казвамъ: ще се помолимъ на Бога, и ти както и всички други плодове, ще се помолите съ насъ. Послѣ ще ви приемемъ на гости у себе си, ще ви дадемъ приемъ, ще ви покажемъ каква любовъ имаме. Радватъ се тѣ, казватъ: ние сме готови на всичко онова, което вие направите; у насъ нѣмаме двѣ мнѣния, едно мнѣние имаме, затова сме дошли на земята, да изпълнимъ благата Воля Божия. Ние сме пратени на земята да се учимъ. И нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да се учимъ. Учишъ ли се, ще дойде Любовта да те подкрѣпи, Като дойде любовта, ще дойде Истината и ще ти донесе свободата. Откажешъ ли да се учишъ, нѣма да дойде Любовта. Не дойде ли Любовта, нѣма да дойде Истината, и нѣма да има радостъ.

Нѣкои казватъ: и въ апостолскитѣ врѣмена имаше три течения: Павелъ бѣше човѣкъ на Мъдростъта, Иоанъ бѣше човѣкъ на Любовта, а Яковъ — човѣкъ на волята, на Истината. Той искаше да докаже, че не трѣбва само вѣра, но и воля. Тия три течения сж три мнѣния за живота. Въ тѣхъ нѣма противоречия. За всинца ви има три мнѣния. Нѣкои отъ васъ сте иоановци, нѣкои сте кито апостолъ Павла,

а нѣкои сте Яковци. Послѣднитѣ казватъ: само любовъ не струва, и работа трѣбва! Работа на ума трѣбва! И Павелъ е на мѣстото си, и Иоанъ е на мѣстото си и Яковъ е на мѣстото си. Пъкъ и ние сме на мѣсто. Ще кажатъ нѣкои, че Господъ говорилъ на хората прѣди хиляди години. Този Господъ говори и сега. Казватъ нѣкои: внимавайте, защото въ последнитѣ дни ще се яви антихристъ и лъжепророци. Когато Христосъ бѣше на земята, казаха, че тия сж последнитѣ дни на вѣка. И въ Негово врѣме бѣха последнитѣ дни, и въ наше врѣме сж послѣднитѣ дни — все сж послѣднитѣ дни. Кой е послѣденъ день? Послѣденъ день е този, въ който можемъ да извършимъ волята Божия. Слѣдователно, ние сме въ последнитѣ дни, когато можемъ да извършимъ волята Божия.

Та казвамъ: ще си създадете единъ потикъ. Нѣкои отъ васъ много бързатъ Тѣсж седѣли, съдѣли, а сега се надпрѣпускатъ. Знаете ли тази приказка за заяка и косенурката, които се хванали на басъ, кой по-скоро ще стигне мѣстоназначението. Заякътъ хукналъ да бѣга, но се уморилъ скоро и останалъ да почива, да спи, а косенурката все плътувала, бавно, но сигурно. Успѣхътъ не седи въ многото работа, не и въ многото припкане, но въ постоян-

вото, въ непрѣривността на работата. Нашиятъ умъ трѣбва постоянно да бѣде свързанъ съ онзи висшъ съзнателенъ свѣтъ надъ насъ. Каквото и да работимъ каквото и занятие да имаме, въ каквито условия на земята и да сме, всѣкога трѣбва да бждемъ свързани съ онзи разуменъ невидимъ свѣтъ, който съдържа Духътъ въ себе си. Ние трѣбва да бждемъ свързани съ Божията Любовь, съ Божията Истина, съ Божията Мѣдрость, каквото и да правимъ: ядемъ ли, работимъ ли, спимъ ли, копаемъ ли, пишемъ — всѣкога и въ всичко да влагаме Божественото. Вложимъ ли Го, ще имаме Божието благоволение. Не Го ли вложимъ, може да изпълнимъ и най-хубавитѣ работи, пакъ нѣма да имаме Божието благоволение. Богъ гледа на това, кой какъ изпълнява работата.

✓ Сега, азъ вървамъ, че сестритѣ замазаха добръ кухнитѣ си. Азъ се радвамъ на това. Отгорѣ погледнаха благосклонно, пъкъ и врѣмето бѣше чудесно. Невидимиятъ свѣтъ отгорѣ казва: „Ако така си мажете и стаитѣ отвѣтрѣ, всѣкога свѣтло ще ви бжде. Небето ще бжде свѣтло, чисто, слънцето ще грѣе. Любовта ще дойде, Истината ще дойде и свобода ще дойде. Тѣй казватъ отъ невидимия свѣтъ Тѣ се зарадваха. и вие се зарадвахте. Много отъ братята казваха: много добръ направи учителятъ, дѣто застави

женитѣ да изчистятъ кухнитѣ ни. Много благодаримъ на Учителя. Това е тѣхно съображение, но азъ по друго съображение го направихъ. Всичко, което вършимъ за Бога, е хубаво. Когато измажете вашитѣ кухни отвѣтрѣ, все ще изпитате едно приятно настроение, не само настроение, но ще изживѣете едно вътрѣшно вдъхновение.

Сега, прѣдъ васъ седи една отъ малкитѣ работи: вложете въ себе си тази година като принципъ, всички да бъдете абсолютно послушни! Нѣма нищо по-хубаво отъ това, човѣкъ да бъде послушенъ! Можемъ да бъдемъ послушни само по отношение на великата, Божествената Мѣдростъ. По нѣкой път слушаме себе си много хубаво, но има едно послушание, което носи знание, мѣдростъ — азъ употребявамъ думата „мѣдростъ“ като практически методъ, чрезъ който животътъ може да стане поносенъ. Подъ „знание“ разбирамъ силата, която може да даде мѣдростъ.

Та, като ученици на тази Божествена школа, гледайте да я използвате. Не казвамъ, че не използвате, но бъдете по-ревностни, още по-ревностни въ себе си. Ще видимъ като се съберемъ идущата година, какво ще кажете. Тѣзи ябълки всички тия плодове сж свидѣтели на нашия животъ, че всички ние

сме дошли на земята, като ученици, да оправдаемъ онова благоволение, което Богъ ни дава. Понеже Богъ ни е далъ живота, и Той се радва, когато види, че Неговитѣ дѣца живѣятъ съобразно Неговата воля. И въ Господа има единъ видъ вътрѣшно веселие. Писанието казва: „Да се весели Господъ въ дѣлата си!“ По нѣкой пѣть Онзи, Който ни е пратилъ на земята, оставя работата си да понадникне, да види, какво правятъ Неговитѣ дѣца, какъ се учатъ. И той се весели, когато се учите. Въ Бога има едно качество: въ Него нѣма противоположности, въ Него има само единъ принципъ — каквото и да види, Той всѣкога се весели. Богъ вижда само добрата страна. Когато хората се биятъ, Той не вижда това. пакъ се радва. Щомъ утихнатъ хората, плачътъ, недоволството прѣмине, тѣ започватъ да се молятъ, казватъ: ние ще се учимъ. Тогава Господъ казва: „Много хубаво, сега азъ ще ви дамъ всичко каквото искате“. Той като погледне на тия хора скжсанитѣ дрѣхи, казва на скугитѣ си: „Дайте на тѣзи дѣца нови дрѣхи, да се облѣкатъ! Хайде сега на разходка, да си поотпочинете малко, да се повеселите да се порадвате. Щомъ взематъ обратното положение, Той пакъ се оттегля не мисли за хората никакъ, само слуша, докато дойде този зовъ на човѣшката душа. Това е едно отъ

великитѣ качества на Бога. Нѣкой пѣтъ казвате: защо Господъ не ни слуша? Богъ чува само когато Го потърсимъ съ всичкото сърце и кажемъ: Господи, азъ ще извърша Твоята воля!

✧ И тъй, по добро учение отъ това, никждѣ не може да намѣрите. Ние сме на земята. Нашитѣ къщи не сж, които даватъ животъ; не сж и хората, които създаватъ условията. Условията се проявяватъ чрѣзъ хората, благо то се проявява чрѣзъ хората, но не сж хората причина за благо то у насъ. Нѣкой пѣтъ чрѣзъ хората се проявяватъ нѣкои неприятности, страдания, но тѣ не сж причина. Причината седи по-далече, ние само си правимъ криви заключения. Когато онзи желѣзаръ вземе желѣзото, тури го въ огъня, започва да духа съ своя мѣхъ, нагорещява го, какъ мислите, какво ще бжде положението на това желѣзо? Ако то отначало е било спокойно, а сега, като го нажежатъ, казва: „Какво зло съмъ направилъ, защо ме биешъ?“, Коватъ те, не те биятъ. Турятъ ли те на тази Божественна наковалня, пекатъ те, ти ще се стопишъ. Турятъ ли те въ наковалнята, чукане има. Ако този методъ не ти е приятенъ, Господъ ще те тури въ другъ кальпъ, ако и на този методъ не си доволенъ, ще те прѣвърне на течностъ, слѣдъ това въ параобразно състояние, а послѣ обратното. Има хиляди методи, прѣзъ които Господъ можа да те прѣ-

кара. Ако нѣкой мисли, че може да се освободи отъ Божествената реторта, той е на кривъ пътъ. Азъ не съмъ намѣрилъ до сега нито едно същество, което да е избѣгало отъ тази Божествена реторта. Всички ще минете прѣзъ нея. Като минете, ще кажете: Господи, първата реторта е отлична! При първата реторта какво има?—Гладъ. Ще се молите. Гладниятъ човѣкъ по-лесно се моли. Азъ съмъ виждалъ гладни хора, които казватъ: Господи, хлѣбъ! Усърдно се молятъ ти! Онзи, който се е нахранилъ, той спи, а състоянието на гладния е за прѣдпочитане, понеже може да се моли. Въ живота си ние се молимъ само при страдания. Когато сме радостни, даже не ни идва на умъ да се молимъ. Не ви упрѣквамъ съ това, но казвамъ, че щомъ сте скърбни, затваряте се въ стаята си, обърнете ключа, молите се на Господа. Докато се оправи работата, все се молите, казвате: послуша ни Господъ. Тази опитностъ ще имате всички а мнозина я имате вече. Тогава, ако едно страдание те свързва съ невидимия свѣтъ, ако едно страдание внася толкова хубави желания въ тебъ, трѣбва да скърбишъ.

Сега, азъ не насърдчавмъ страданията, та да кажете: ако е така, чакай да мушна тази сестра, да ѝ причиня едно страдание! Ако трѣбва да ви мушкатъ, отвънъ има майстори въ свѣта за това нѣ-

що. Господъ има приготвени такива духове, нѣма за-що вие единъ другъ да се мушкате. Когато дойдатъ да те изпитватъ, ще пратятъ майсторъ най-първо, вие не сте майстори. И като те изпитатъ, тия духо-ве като се върнатъ при Господа, казватъ: Испитахме го, Господи.“ Е, какъ е? Много коравъ е, издържа.

Сега, желая всички да бждете твърди, да бж-дете постоянни, да не сте като вѣтропоказатели—който вѣтръ ви духне, натамъ да се отправяте, ту на сѣверъ, ту на югъ, но да имате опрѣдѣлена идея. Ще имъ кажете: ние сме пратени на земята да слу-жимъ на Бога. Всѣки, който ви даде нѣщо хубаво, всѣки който ви потикне къмъ Бога, приемоте го! Всѣки, който ви задържа, кжсайте и напрѣдъ върве-те! Всѣки, който ви потиква нагоръ, „добръ-дошелъ“, но всѣки, който ви задъжа, не се свързвайте съ не-го, защото той нито на себе си прави добро, нито на васъ. Ще кажете: ела ти съ насъ въ пѣтя, въ който вървимъ. Това ще бжде добро и за тебе, как-то и за насъ.

Азъ искамъ да се зарадва сърдцето ви, да трейне малко и да забравите всички тѣжги и страдания! Много работи човѣкъ трѣбва да забрави. Писанието казва, че и Богъ забравя, Ще хвърля грѣховетъ ви задъ гърба си, ще ги залича и нѣма да ги помѣнавамъ“ И ние, както Господа, ще хвърлимъ всичко задъ гър-

бовеетъ и ще заличимъ всичко, а ще туримъ въ умоветъ си хубавото, великото; ще гледаме нагоръ. докато Богъ въ насъ извърши всичко. Защото Богъ е, който извършва спасението. Спасението не става отъ насъ, то става отъ Божествения Духъ. Учението, което учимъ, трѣбва да го придобиемъ отъ нѣкого, все трѣбва нѣкой да ни го прѣдаде. Божествениятъ Духъ може да ни води по тѣзи стѣпки.

И тъй, ако учите, трѣбва да учите правилно. Само така ще станете силни, вѣра ще придобивате, Любовта ще придобивате. Любовта пъкъ ще усили вашата надежда, а надеждата ще стане като основа, въ която ще придобиете онази свобода, отъ която всички се нуждате.

Вие ще кажете, че това ви пожелавамъ. Не, азъ ви пожелавамъ да се учите! Усърдно всички да учите, и каквото и да ви се случи, всичко използвайте за добро! Имайте вѣра! Така ще опитате, че въ Бога нѣма промѣна, както у насъ. Той е всѣкога вѣренъ на своитѣ обѣщания и въ края на краищата туй, отъ което се нуждате, Той ще ви даде. Не, че не ви е далъ, но ще ви даде начинъ да използвате Неговото благословение. Това е необходимо за вашето растене. Учите ли се, Богъ самъ ще вземе участие въ вашето растене.

Изпѣйте упражнението „Вдѣхновение.“

Добрата молитва. Отче нашъ.

ПРОЕКЦИИ.

13-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 7.І. 1925 Г.—СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Проекции.

Размишление.

Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Отличителните черти на човешката и Божията любов“.

За следния път ще пишете върху темата: „Отличителните черти на волята, сърцето и ума“.

Казват нкой, че (за да бжде мисълта понятна човък трбва да говори разумно. Човък трбва да мисли добръ, за да бжде рччта му понятна. Колкото мисълта е по-ясна, толкоз и рччта ще бжде по-ясна. Вска идея трбва да изразява нщо. Вски конкретен предмет трбва да е ясен въ ума, за да може да си го представимъ. Запримър сега ние говоримъ за Любовта, нали? Каква идея, каква представа имате за Любовта? Каква форма имате за Любовта, запримър, ако речете да си я представите? извън човка можете ли да си я представите. Тъй щото, известна идея намъ се вижда много ясна, но постарайте се само да си я представите, ще видите, че е трудно да се обясни. Затова най-първо ви трбва учение. Вие още не

сте се научили на онзи великъ методъ, да знаете какъ да се учите. (Сегашнитъ хора, слѣдъ като прѣкарать 13, 14, 15 години въ училище, мислятъ, че сж научили нѣщо. Това е само приготвление за учение. Следъ този подготвителенъ периодъ ще дойде врѣмето за учение. Единъ ученъ човѣкъ, който е посвѣтилъ цѣли 20—30 години за изучаване нѣкоя областъ отъ науката, неговитѣ открития, макаръ и микроскопически, все таки сж допринесли нѣщо.

Да допуснемъ сега, че всички сте учили аритметика. Тукъ съмъ написалъ числата едно, десегъ и сто. Вие ще кажете ние знаемъ, какво нѣщо е числото едно. Да, знаете, че една круша означава числото едно. Знаете, че числото 10 означава 10 круши, числото 100 — 100 круши и т. н. Но това не е истинската аритметика, това е външната страна на аритметиката. Какво означава единицата? Единицата като символъ означава едно нѣщо, а иначе представлява жива сила. Да кажемъ, че имаме една жива точка въ пространството, но извънъ физическия свѣтъ. Какъ бихте си представили геометрически проекцията на тази точка въ физическия свѣтъ. Ако точката трѣбва да се проектира въ извѣстно поле, какъ ще я изобразите? За да се изобрази, тя трѣбва да приеме извѣстна форма въ това поле. И тогава гео-

метрицитъ казватъ, че като се съединятъ нѣколко такива форми, образуватъ извѣстни величини. Слѣдователно, единицата изразява точката горѣ въ пространството, а десетѣтъ показватъ, че точката е вече проектирана. Нулата показва плоскостта, върху която тази точка се проектира, т. е. възможността, при която тази точка може да развие своитѣ сили. Значи, числото 10 показва живата точка и възможноститѣ ѝ, при които тя може да се развие. Какво показва тогава числото 100?—Ако точката най-първо се проектира въ една права линия, имаме числото 10; ако тази точка се проектира въ плоскостъ, тогава имаме числото 100. Въ този случай, стотѣ показва, че точката е пректирана въ плоскостъ, значи движи се въ двѣ посоки, има двѣ възможности. За да разберете тия нѣща, вие трѣбва да учите.

Сега, да ви обясня мисълта си. Да допуснемъ, че вие имате извѣсна енергия въ себе си, но ви затварятъ въ затворъ. Да ореете неможете, да съете не можете, да работите каква да е работа не можете. При тези условия можете да направите само едно нѣщо: да ви дадатъ книги да учите. Следователно, тукъ вие имате само една възможность да се учите. Затова ще насочите вашите енергии къмъ ума си, въ вашата мисль. Слѣдъ врѣме, когато излѣзете

отъ затвора, тази енергия ще е превърне, тя ще има друга проекция върху физическия свѣтъ. Вие може да сте сѣдели въ затвора 3-4 години и тамъ сте придобили една нова идея, оформили сте възгледитѣ си за живота, разбрали сте, какъ трѣбва да се живѣе. И сега вие ще се постараете да проектирате тия нови възгледи на физическия свѣтъ.

Сега мнозина като васъ изучаватъ религията или духовнитѣ науки, както имъ попадне, вследствие на което въ тѣхъ става една цѣла галиматия. Това не е наука! Науката опредѣля нѣщата извънъ. Ние трѣбва да опредѣлимъ нашитѣ отношения извънъ себе си, извънъ своята личностъ. Това, което виждаме въ свѣта, не сѣ правилни отношения. Ако двама затворници затворятъ на едно мѣсто, или ако едно агне и единъ вълкъ затворятъ на едно мѣсто, това не е правилно съчетание, това не е единъ Божественъ актъ. Въ този случай вълкътъ може да не изяде агнето, но то ще бѣде не защото вълкътъ е правовѣренъ, но отъ страхъ. Той не го изяде отъ страхъ, а не отъ нѣкакво убѣждение. Неговата постѣпка ще противорѣчи на природата му. Въ духовния свѣтъ противорѣчия не съществуватъ. Това, което ние считаме за противорѣчия, то е отъ неразбиране на онѣзи основни математически принципи, върху които животътъ

е поставенъ. Когато не разбираме живата математика и геометрия въ живота, главата ни ще побѣлѣе отъ страдания и противорѣчия — нищо повече. Ако нѣ, кои ме пита, защо сж страданията въ живота, ще му отговоря: страданията идватъ отъ неразбирането на Божествената математика и Божествената геометрия. Страданията идватъ, защото ти се проектирашъ тамъ. дѣто другитѣ сж се проектирали по-напрѣдъ. Свѣтътъ е толкова голѣмъ, има мѣсто за всички, за това ти трѣбва да се проектирашъ тамъ, дѣто никой не се е проектиралъ. Нѣкой запитва: какво приложение има геометрията въ живота? Отговарямъ: приложението на геометрията е това, да правишъ проекции тамъ, дѣто никой не е правилъ: ще се подвизавашъ тамъ, дѣто никой не се е подвизавалъ: ще вършишъ това, което никой не е вършилъ. Ще бжде глупаво, слѣдъ като е излѣзълъ на сцената единъ великъ цигуларъ, майсторъ на цигудката, да излезешъ да покажешъ своето изкуство и ти, който си свирилъ едва 3-4 години. Ти, ще мълчишъ, нѣма да се явявашъ, ще слушашъ само! Мнозина отъ васъ имате такова желание, именно, слѣдъ единъ великъ цигуларъ да излѣзете и вие, да покажете своето изкуство. Следъ туй какво става? Понеже вие се проектирате тамъ, дѣто не трѣбва, окръжаващата ви срѣ-

да казва: „Този кой го е викалъ? Такъвъ цигуларъ не искаме!“ — Ама азъ искамъ да се проявя! „Ти можешъ да се проявишъ тамъ, дѣто те викатъ, но не и на тази сцена, при този великъ майсторъ. Ние не искаме да те слушаме“ — Ама вие трѣбва да имате челолюбие! „Челолюбieto се проявява при други случаи, на сцената ние обичаме изкуството. Тѣй разсѣждава свѣтътъ. Азъ не говоря отъ гледището на религиознитѣ хора, но казвамъ какъ гледатъ умнитѣ хора въ свѣта

Та, въ живота си, когато дойдемъ до науката, ние ще бѣдемъ строги, ще имаме една Божествена мѣрка, съ която ще мѣримъ своитѣ чувства, своитѣ мисли и своитѣ дѣйствия. По сѣщия законъ ще постѣпваме и спрѣмо себе си нѣма да си правимъ илюзии. Защото, слѣдъ като нѣкой човѣкъ е свирилъ хубаво, а запитва другитѣ хора, дали е свирилъ добръ, това показва, че той не е майсторъ, не може да свири хубаво. На такъвъ човѣкъ азъ мога да кажа: като тебе всѣки може да свири. Слѣдъ като си свирилъ на сцената, ще излѣзешъ навънъ, никакъвъ букетъ нѣма да чакашъ. Ще свиря на хората тѣй, както разбирамъ и бързо ще излѣза навънъ. Пъкъ тѣ сѣ свободни слѣдъ мене да си искажатъ мнѣнието, както искатъ — то е тѣхна работа.

Казвамъ: въ обикновенитѣ прояви на живота, както и въ живота на религиознитѣ хора съществува въ най-голъми противорѣчия, най-голъми каприции и своенравия, а също тъй и най-голъмо лицемерие. Единъ религиозенъ човѣкъ съ нищо не можешъ да го задоволишъ. Когато е добъръ лесно се справяшъ съ него, но когато се изопачи, по-лошъ отъ него нѣма. Защо е така? Религиозността е само едно проявление на човѣка, проявление само на едно чувство въ него — религиозното чувство, но съ това не се изчерпва цѣлия човѣкъ. Въ човѣка има много чувство а не само едно религиозно чувство Той има много отношения, много чувства и много способности още, които трѣбва да развива, Истински религиозенъ човѣкъ е този, у когото има пълна хармония между чувствата, мислитѣ и дѣйствиата.

Сега, мнозина отъ васъ, щомъ чуютъ да се говори нѣщо научно, казватъ: това не се отнася до мене, азъ не съмъ ученъ човѣкъ. Какъ, не се отнася до васъ ли? Че кой сте вие? — Азъ съмъ Иванъ Стояновъ. Ти Иванъ Стояновъ, самъ ли тури името си, или други хора ти го туриха? — Азъ пъкъ съмъ Петъръ Стояновъ. Ти, също тъй, самъ ли тури името си, я ми кажи? Ами дѣ бѣше ти прѣди хиляда години? — Азъ съмъ човѣкъ. Човѣкъ ли, отдѣ зна-

ешъ, че си човѣкъ? — Ама азъ мисля тъй. Мислишъ ли, отдѣ знаешъ това? Какъ мислишъ, я ми кажи какъ става процеса на мисленето? Сега всинца казваме, че мислимъ. Ако ние, съврѣмненитѣ хора, мислѣхме, ако съврѣмненитѣ ученици на окултната школа мислѣха, животътъ ни щѣше да се изрази въ друга форма, а не въ такава, каквато я срѣщаме днесъ. Нѣкой пѣтъ нѣкой отъ васъ мислятъ, че сж много учени, че знаятъ много. Не трѣбва да отидете въ университета, тамъ да видите, колко знаете. Казватъ: съврѣмненитѣ учени хора сж прости, ние, религиознитѣ хора, много знаемъ. Нѣкой пѣтъ трѣбва да слушате нѣкой професоръ отъ университета по геометрия и математика, да видите какъво нѣщо е мислене, какъ развива той своята мисль, какъ нанася той своитѣ проекции. Слѣдъ като поседите малко и чуете тази строга математическа мисль, вие ще излѣзете отъ тамъ сгушени и ще си кажете: азъ не зная нищо. За много работи вие мислите по сжщия начинъ. Седите сега и мислите за Бога, за ангелитѣ, но дѣ е Богъ, дѣ сж ангелитѣ — не знаете. Кой отъ васъ знае дѣ сж ангелитѣ? — Ама азъ мисля за тѣхъ. Че кой не мисли за ангелитѣ? Тога, че мислишъ за ангелитѣ, не прѣдставлява нѣкаква строга — научна мисль. Единъ ангелъ, за да бжде реаленъ, отъ чис-

то научно гледище, трѣбва да има нѣкаква проекция на земята. Защото и всички ония точки въ пространството, ако не могат да проявят известна проекция въ физическия свѣтъ, тѣ не сж реални за насъ и не могат да сѣществувать. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че ималъ разговоръ съ нѣкой ангелъ безъ да има нѣкаква реална придобивка, той се самоизлъгва. Азъ зная, че ангелитѣ сж много учени, тѣ разбиратъ висшата геометрия и математика тѣй добръ, че могат да ви освѣтлятъ върху нѣкоя трудна задача за васъ и ще ви помогнатъ да я рѣшите. Стане ли това нѣщо съ васъ, разрѣшите ли нѣкоя трудна задача, която самъ не сте могли, тогава ще ви кажа, че чаистина при васъ е идвалъ нѣкой ангелъ. Какъ може да дойде единъ ангелъ тукъ на земята? — Той може да дойде въ формата на нѣкой живъ човѣкъ, ангелътъ е вътрѣ въ него. Той може да дойде въ сънно състояние при васъ и вие сами да го видите. Или пъкъ най-послѣ може да възприемете една силна, свѣтлина въ ума си, която да ви помогне да разрѣшите задачата. Значи ангелътъ може да ви въздѣйствува по три начина.

Казвамъ сега: всѣкога трѣбва да имате една проекция въ физическия свѣтъ. Само тогава духовнитѣ нѣща сж реални, само тогава тѣ оставятъ въ

насъ неизличими черти. Запримѣрь, вземете търпѣнието. На какво е проекция търпѣнието? Вие ще ми дадете сега разни мнения. Азъ не искамъ да давамъ мнѣния, ще ви кажа защо. Вие ще кажете нѣщо, но мнѣнието ви може да не бѣде право и тогава ще си кажете: що ми трѣбваше да говоря! Мълчете сега, това е наука. Ученицитѣ да мълчатъ! Търпѣнието е извѣстна разумна сила, която действува въ природата. Тя е най-първо качество на ума. За да се постигне извѣстна идея, за да се приложи тя въ физическия святъ има извѣстни прѣпятствия за нейното приложение. Слѣдователно, търпѣнието е една сила, която ще донесе устой, една вълна на постоянство въ физическия свѣтъ. Само така може дадена идея да се реализира. Можемъ да кажемъ, че ангелътъ е търпеливъ. Ако вие се намирате между свети хора, които живѣятъ въ любовъ, ще има ли нужда отъ търпѣние? Имашъ нужда отъ търпѣние, когато си между дѣца, между ученици. Напримѣрь, единъ учителъ разправя урокъ на своитѣ ученици, но тѣ не могатъ изведнѣжъ да го разбератъ, да запомнятъ. Какво трѣбва да прави той? — Трѣбва да има търпѣние, докато ученицитѣ му запомнятъ урока. Не сж виновни ученицитѣ, тѣхнитѣ умствени центрове още не сж развити. При сегашнитѣ условия, всѣки човѣкъ има извѣстни прѣ-

пятствия при развитието си. Търпѣнието е черта, необходима за всички! То се подкрѣпя отъ закона на Любовта. Любовта въ проявлението си въ духовния свѣтъ е малка топлинка, която дава директива на търпѣнието. Когато човѣкъ обича, може да търпи. Нѣкой казва, че само отъ любовъ човѣкъ може да търпи. Не, и безъ любовъ може да се търпи. Я прѣдстави си, че нѣкой те прѣслѣдва. Покрай тебе минаватъ много твои приятели, всички викатъ наоколо ти пѣятъ, но ти мълчишъ и търпишъ. Защо? Защото ако речешъ да извикашъ, неприятельтъ това и чака, той те дебне. Значи, отъ страхъ търпишъ. Може да търпишъ отъ страхъ, може да търпишъ и отъ любовъ. Истинско търпѣние въ свѣта, обаче е само онова, което се диктува отъ Любовта, то съгражда характеръ въ човѣка. Такъвъ човѣкъ, ако е търпеливъ, той ще е търпеливъ при всички условия на живота. Каквото и да му дойде, той ще каже: азъ съмъ човѣкъ, трѣбва да търпя всички условия! Той ще оправдае постѣпкитѣ на всѣки едного и ще каже: този човѣкъ толкозь разбира, затова постѣпва така. Този ученикъ толкова разбира. Търпѣнието е необходимо заради насъ, за да не харчимъ напразно своитѣ сили. Тия разсѣждения ви сж потрѣбни.

И тъй, въ числото 100 вие имате проекция на

плоскостъ. Числото 10 пъкъ изразява индивидуаленъ животъ. Десетътъ показва всѣкога двама души. Вие нали сте изучавали квадратурата на кръга? Казватъ нѣкои: въ кръга има много точки. Но да имашъ работа съ много точки, това е трудна работа. Следователно, математицитъ подвеждатъ кръговитѣ движения въ четири точки, както въ квадратътъ и квадрата има само четири опорни точки. Математицитъ опрѣдѣлятъ тия точки, но тѣ не могатъ де се опрѣдѣлятъ точно, защото кръгътъ е неизмѣримъ, все таки се приближаватъ до истината. Тѣ искатъ да приведатъ кръговитѣ движения въ квадратъ, защото могатъ по лесно да се справятъ съ силитѣ, които дѣйствуватъ въ квадрата. Квадратътъ това е домътъ. Бащата има да се справя съ квадрата. Той най-първо се разправя съ жена си, двамата се спогаждатъ, какъ да живѣятъ. Жената е съдружникъ на мъжа, азъ ще я нарека съдружника В. Двамама съдружници А—мъжътъ и В—жената разпрѣдѣлятъ длъжноститѣ си. Тия двама съдружници повикватъ послѣ още двама въ съдружието си. Вие ще кажете: не може ли да повикатъ още 4 — 5 съдружници? — Не, само двама трѣбва да повикатъ повече отъ двама не може.

Ако ви напиша на четири мѣста по едно 1,1,1,1, какво представлява това?—То сж четири разни вели-

личини. Колко прави четири пѣти по едно?—Четири. Мислите ли, че вие имате четири единици?—Не може да имате четири единици. Единицата сама по себе си е единица. Двѣ еденици неможе да имаме. Единицата е само единица. Тя не може да се дѣли, Единицата сама по себе си е недѣлима въ своето проявление. Тя може само да произведе резултати, които сѣ дѣлими. Затова, всѣка частъ отъ единицата е дробъ вече. Сега, забѣлѣжете, колко мъчни сѣ тия разсждения, за да ги прѣведете единицата или другитѣ числа въ живи сили. Какво е единицата като жива сила? Ами че вие, вашата душа е единицата. Никога вашата душа не може да се превърне въ друго нѣщо. Ще кажете: какъ, нали единъ день ще стана ангелъ?—Ангелътъ означава само служене: „Ама като ангелъ нали свѣтълъ ще бѣда?“ Свѣтлината е само начинъ, по който ще се служи на хората. Прѣдставете си сега, че този ангелъ прѣди години е билъ като нула, т. е. той е прѣдставлявалъ една свѣщъ, затворена въ единъ кръгъ, въ нупата. Тогава той е свѣтилъ, безъ да се проявява навънъ. Слѣдъ врѣме капакътъ, който затулялъ свѣщъта, се вдига, и свѣтлината на ангела, която бѣше затворена, сега се проявява навънъ. Ангелътъ, който сега се прояви и първиятъ, който бѣше затворенъ, не е ли

единъ и сжщъ?—Единъ и сжщъ е. Ние наричаме първия ангелъ, ангелъ на възможности, а вториятъ —ангелъ на проявитѣ. Пали и вие нѣкой пжтъ чувствувате, че имате въ себе си нѣкаква възможность, нѣщо благородно, възвишено, нѣкъкъвъ идеаленъ стремежъ, нѣкаква възвишена идея, но не може да се проявите, затворена сте въ себе си. Четете съчинение на нѣкои ученъ човѣкъ, разбирате го и си казвате: и азъ мисля като него. По речете ли да се проявите не можете. Като него мислите, но не можете да се проявите, нѣмате условия. Вие сега не можете да напишете едѣа геометрия. Каква геометрия бихте написали? Не казвамъ да напишете една геометрия за първи или за втори класъ, но да напишете една геометрия за българския университетъ. Или, можете ли да напишете едно съчинение по висшата математика, като ръководство? Вънъ отъ това, онѣзи които сж законници, които сж свършили по правото, можете ли да напишете нѣщо по законитѣ на природата въ връзка съ законитѣ на живота, да внесете новитѣ закони, които да оправятъ човѣчеството? Вие имате обикновени закони въ свѣта, но това не сж закони на още природата.

* Въ окултната школа ние имаме за цѣль да преведемъ законитѣ на живата природа тъй, че да за-

почнемъ да дѣйствуваме споредъ тѣхъ, а не съобразно обикновенитѣ закони. Последнитѣ ние имаме вече на рѣка. Ние искаме да намѣримъ формитѣ на природнитѣ закони т. е. да ги направимъ проекции на своя животъ. Всѣка мѣнотия това е една проекция. Да допуснемъ, че вие искате да построите една къща. Това е вече проекция. Най-първо, каква е проекцията? Купувате дворъ отъ 400 кв. метра, туряте основитѣ на къщата, започвате да градите, но пари нѣмате. Ето първата мѣнотия! Хващате се за главата. Защо имате мѣнотии? Защото вашата проекция се е проектирала вече на физическия свѣтъ. Тогава нѣкои ще кажатъ, че този човѣкъ не е трѣбвало да строи къща. То е другъ въпросъ. Въпросътъ сега е, какъ може да се съгради тази къща при тия условия? Този човѣкъ като се мѣчи, това показва, че има извѣстни прѣпятствия, които трѣбва да прѣодолѣе. Вие казвате, че на този човѣкъ не трѣбва къща. Тѣй като разсѣждаватъ хората, подразбирамъ, че искатъ да кажатъ: на този човѣкъ не му трѣбва добъръ животъ. Каква разлика има между тия двѣ разсѣждания? Значи, на този човѣкъ не му трѣбва къща - едното разсѣждане, на този човѣкъ не му трѣбва добъръ животъ — другото разсѣждане.

Не, започнешъ ли веднажъ да градишъ кжща, криво лѣво, съ борчове, ще я довършишъ. И като я довършишъ самъ ще си кажешъ: не трѣбваше да градя кжща. Ще направишъ сега друга проекция. Вие какво правите въ такъвъ случай? Отизате при нѣкой вашъ братъ, казвате му: братко, можешъ ли да ми помогнешъ? Градя кжща, пъкъ ми трѣбватъ малко пари. Не му казвайте това, защото той ще ви каже: като нѣмашъ пари, защо си се наелъ да градишъ кжща? Отидешъ при другъ нѣкой братъ, помолишъ го да ти послужи, и той казва: що ти трѣбваше да градишъ кжща? — Това не сж разсждения. Ето какво бихъ му казалъ азъ: братко, твоята кжща е една опредѣлена величина, тя се намира на хубаво мѣсто, ще я ипотекирашъ въ банката. Пъкъ ако мога да му услужа, ще услужа, безъ да го питамъ, защо се наелъ да гради и тѣмъ подобни. Като ипотекира кжщата си, той ще се намѣри прѣдъ три не извѣстни: х. у. з. Ще започне съ х, което показва, че кжщата не е изплатена. Като вземе паритѣ, ако разбира отъ търговия, ще види, отъ какво най-много се нуждаятъ хората на пазаря, ще вложи паритѣ въ такава стока и отъ спечеленото ще изплати кжщата си. Ако пъкъ не разбира отъ търговия и се наеме съ такава работа, ще забатачи още повече и ще се намѣри

прѣдъ двѣ неизвестни. Къщата въ този случай съвсѣмъ ще пропадне.

Тогава казвамъ; като влѣзете въ религиозния животъ, и вие забатачвате по сѣщия начинъ, като този, който гради къща. Започвате единъ новъ животъ и слѣдъ това, като дойдете до извѣстно мѣсто, спирате се. Добриятъ животъ се счита градежъ. Вие се въодушевлявате, започвате да градите и сте почти на привършване, остава ви само да измажите къщата и да ѝ поставите врати и прозорци, но вие изведнажъ я напушате, прекратявате строежа. По нѣкой пътъ това става и съ ученика. Вие сте започнали нѣкакъвъ градежъ въ Божествения свѣтъ, съградили сте нѣщо, но изведнажъ изгубите вдъховението си казвате: азъ не мисля вече както мислихъ едно врѣме. Онзи пъкъ, който е съградилъ къщата, но не е поставилъ врати и прозорци казва: нека остане къщата безъ врати и прозорци, да поизсѣхне малко, защото тази къща е нѣщо нехигиенична за живѣне. Слѣдъ 2 — 3 години ще я довърша и тогава ще влѣза да живѣя въ нея. Правъ е човѣкътъ, слѣдъ 2 — 3 години той ще може да се прѣмѣсти отъ едно мѣсто на друго, отъ старата въ новата къща, както това често правятъ нѣкои овчари. Тѣ оставятъ своитѣ колиби и отиватъ въ нови. Такова нѣщо забѣлѣзваме

и въ нѣкои религиозни учения. Вие започвате съ една идея. Влѣзете въ едно общество започвате да градите, но оставяте градежа на половина и отивате на друго мѣсто. Не ще довършите работата си до край! Ако ти самъ не разбирашъ математика, никой не може да ти помогне. Най-първо ти самъ трѣбва да имашъ способности. да разбирашъ математика, тогава и помощта ще дойде отвънъ. Туй трѣбва всѣки отъ васъ да схване. Способността трѣбва да бѣде въ васъ, а помощта ще дойде отвънъ.

Сега вие градите живота си, нали? До дѣ сте дошли? Азъ уподобявамъ човѣшкия животъ на кѣща. Дѣ ще турите търпѣнието? На какво го уподобявате? Ами Любовта на какво я уподобявате? Дѣ ще я турите въ тази кѣща? Ами на Мъдростта, на Истината каква форма давате? На кое мѣсто въ кѣщата ги поставяте? Това сѣ въпроси, върху които може да разсждавате. Азъ не искамъ да ги разрѣшите още тази вечеръ. Не мислете, че когато нѣкой професоръ разправя на студентитѣ за проекции, за плоскости, та тѣ всичко разбиратъ! Професорътъ прави сѣченія въ една или друга страна, туря букви на чертежа, гръцки, латински, прави изчисления, съставя уравнения и т. н. Студентътъ гледа, мисли, не разбира тази работа. Отиде си въ кѣщи, рѣшава, изчислява, докато

най-послѣ казва: сложна е тази работа! Дълго време се минава, докато студентът започне да разбира това, което професорът му преподава преди 3 — 4 години. Не се разбира лесно висшата математика. Студентът грѣбва да развива висшитѣ си способности и чувства, съ които да разбира тази материя. Та ние сега се стрѣжимъ да развиемъ у васъ висшитѣ ви духовни сили. Тѣ изискватъ време и пространство, за да могатъ да се проектиратъ и да придобиятъ единъ реаленъ изразъ за насъ. Азъ считамъ реалността само тогава за реалностъ, когато може да се проектира въ нашия животъ, да стане ясна, достъпна за насъ. Щомъ стане ясна, ние можемъ съ нея да манипулираме, да работимъ. Сега, да кажемъ че между двама отъ васъ, като ченици, има нѣкакъвъ споръ за пари. Единиятъ има да дава, другиятъ да взима. Този, който има да дава, има паривъ себе си, може да ги върне на онзи, който има да взима. Но прави си съображенията, че ако му ги върне, нѣма да му остане въ кесията нищо. Затова, казва на другия: имамъ пари, но не мога да върна твоитѣ сега- — Не, ще ми ги дадешъ! Двамата започватъ да спорятъ. Защо се ражда споръ! Защото и двамата искатъ да задържатъ тия пари. Единиятъ отъ двамата трѣбва да отстъпи. Но има другъ случай, дѣто нѣма

задържане на пари, и пакъ се явява споръ. Да кажемъ, че имашъ единъ приятель, съ когото си живялъ много добръ. Но ти кажешъ на този твой приятель една обидна дума и той става положителенъ. Веднага се яви споръ, той казва: защо ми казатака: Първиятъ споръ лесно може да се изравни, ще му върнешъ паритъ, но какъ ще се изравни вториятъ споръ? Казвате: ще искаме извинение. Добръ, нѣкой път искате извинение, но спорътъ пакъ не се изравнява. Вземете примѣръ отъ свѣтскитъ хора, вижте, колко сж умни тѣ, какъ изравняватъ спороветъ си. Въ първия случай тѣ разрѣшаватъ въпроса съ лихва. Ти вземешъ отъ нѣкъдѣ 10 000 лева по 10⁰/₀ лихва. За една година тѣ ставатъ 11,000 лв, затова слѣдъ изтичане на този срокъ, трѣбва да върнешъ 11,000 лева. По сжщия начинъ ще разрѣшите и втория споръ. Когато обидишъ единъ свой приятель нѣма само да му искашъ извинение, то значи да му върнешъ само паритъ, които си взелъ отъ него. Не, ще му върнешъ и лихвитъ. Тогава, какъ ще постъпите при възпитанието на вашитъ дѣца? Какъ ще ги възпитате? Мислите ли, че като ви говоря да бъдете добри, да обичате Бога, това ще упражни голѣмо влияние върху васъ? Туй сж идеи, които трѣбва да се приложатъ, за да иматъ сила. Азъ трѣбва да раз-

бирамъ онзи основенъ законъ, споредъ който, когато говоря на нѣкой човѣкъ, най-първо трѣбва да си го прѣдставя въ физическия свѣтъ, да си прѣдставя неговата форма, за да схвана, по какъвъ начинъ мога да проектирамъ върху него невидимата енергия. Такавъ е законътъ. Или, казано на съвършено практически езикъ, трѣбва да знаея, каква нужда има този човѣкъ въ даденъ случай.

Сега, да вземемъ другъ случай. Вие имате единъ добъръ приятелъ, съ когото сте учили заедно въ отдѣленията, въ гимназията и въ университета. Вие сте били добри приятели, прѣкарвали сте много добръ, имали сте отношения повече отъ братски. Единъ день вие забѣлѣзвате, че вашия приятелъ не е сжщиятъ спрѣмо васъ, промѣнилъ се е нѣщо въ чувствата си спрѣмо васъ. Какъ ще си обясните, отъ какво е произлѣзла тази промѣна? Има нѣщо, което липсва въ чувствата ви, има единъ минусъ. Ще кажете, че вашиятъ приятелъ е нѣщо боленъ, или неразположенъ. Да, ако тази промѣна е врѣменна, но ако тя е постоянна, какъ ще си я обясните? Защо обича той другъ нѣкой повече? Какъ е възможно, този, съ когото сте били заедно въ отдѣленията, въ гимназията и въ университета, да се измѣни, да влѣзе другъ нѣкой като клинъ помежду ви и да превърне този

малък знак плюс на мигусъ? Защо обикна другия повече? Сега вие ще ми кажете да оставим на страна тия нъща! Нъкой денъ вие имате голъмъ стремѣжъ къмъ Бога, казвате готовъ съмъ за Бога всичко да жертвувамъ. Но на другата сутринъ ставате и казвате: дали съмъ на правия пътъ? Вашиятъ стремѣжъ къмъ Бога вече не е същиятъ, вие не сте готовъ да жертвувате за Него всичко. Защо? Станала е нъкаква промена въ васъ. Вие сте били бѣднъ, всѣки денъ сте се молили на Бога, Той да ви помогне да излѣзѣте отъ това трудно положение. Богъ ви помогне да излѣзете отъ сиромашията и вие успѣвате да станете пръвъ министръ въ България. Прѣди да станете министръ всѣки денъ ходѣхте въ църква свѣщи палехте, но сега, като министръ, вече не ходите въ църква, свѣщи не палите, Бога забравихте и за свое оправдание казвате: много работа имамъ, и то важна работа! По важна работа отъ тази, да се помолишъ на Бога нъма—но ти си забравилъ Господа. Ти мислишъ, че си се осигурилъ вече, затова не се молишъ на Господа. Защо ставатъ тия работи? Вие ще кажете, това е въ реда на нъщата такава е човѣшката натура. Това е пътятъ на неговата еволюция. Не, това сж несмислени приказка. Висшата математика и геометрия не търпятъ такива предположения. Това

сж вѣроятности, които трѣбва да докажете. Кое е вѣрното, обаче, кои сж причинитѣ за това? — Този човѣкъ, който постѣпва така, никога не е ималъ любовъ къмъ Бога. Той е едичъ лицемѣръ — нищо повече! Човѣкъ, който въ врѣме на сиромашия е религиозенъ, а въ врѣме на богатство се измѣня, азъ считамъ, че той нѣма любовъ. Но когато единъ човѣкъ при най-голѣмото си богатство е религиозенъ, а когато е сиромашъ не се моли на Бога да му отнеме сиромашията, азъ считамъ че у този човѣкъ има истинска любовъ къмъ Бога. Такива хора сж истински религиозни. Ако се молишъ на Бога, когато си въ сиромашия, всѣки може да каже, че сиромашията те кара да се молишъ. Сиромашията е единъ остенъ. Ако се молишъ на Бога, когато си богатъ, това показва, че любовта ти къмъ Бога те кара да правишъ това. Ние казваме, че свѣтътъ ще се оправи не отъ сиромаситѣ, не отъ проститѣ хора, но отъ богатитѣ, отъ ученитѣ хора.

Сега, мнозина ми казватъ за нѣкоя мисль: Учителю, тази мисль, която ни каза, не ни е ясна. Азъ съмъ ви казалъ много мисли, които ви сж много ясни, но тѣ нѣматъ проекция. Ако взема да нахвърля картини върху платното на кинемотографа, мислитѣ ли, че тѣ сж ясни проекции? Най-първо нѣщата въ кине-

мотографа сж лъжливи, поне 100% отъ туй, което кинемотографа дава за вѣрно. Прѣди всичко образитѣ на хората тамъ сж черни, не сж въ естествената си форма, а вие гледате картинитѣ и казвате: колко е хубава тази картина. Второто положение, е че работитѣ на кинемотографа не вървятъ по единъ естественъ пѣтъ. Тамъ всички събития се развиватъ извънредно бързо. По нѣкой пѣтъ и ние въртимъ колелото на живота тъй бързо. Обаче нѣщата въ живата природа не се случаватъ така. Всички Божествени работи, трѣбва да ставатъ тихо спокойно, безъ никакъвъ шумъ. Има ли шумъ въ една работа, тя е човѣшка. Въ Божественитѣ работи нѣма абсолютно никакъвъ шумъ. Щомъ вие скърцате много съ себе си, щомъ вдигате много шумъ, тази работа е човѣшка. Дойде нѣкой, казва: замжти ми се главата! — По човѣшки мислишъ. Дойде другъ, казва: Менъ отъ нищо не ме е страхъ — По човѣшки разсждавашъ. Трѣбва да знаешъ, че начало на Мъдростъта е страхътъ Господень. Страхътъ е една сила, необходима за развитието на всѣки човѣкъ, само че друга една сила има въ свѣта, която може да замести страха. Тя е Любавъта. Ако човѣкъ нѣма любовъ и нѣма страхъ, всичкитѣ нещастия ще дойдатъ въ дома му. Ако е страхливъ, може да се прѣдпази да не дойде нещас-

тието дома му. Казватъ: страхътъ е една производна величина отъ други нѣкои сили, а именно отъ прѣдпазливостъ, отъ голѣмо внимание да се спазватъ Божественитѣ закони въ свѣта. Страхътъ не е нищо друго, освѣнъ внимание на човѣка къмъ своитѣ постѣпки. Като ученици, азъ искамъ отъ васъ да разсждавате трѣзво.

Въ всички съврѣменни скултни школи има една опасностъ, тя е слѣдната: всички бързатъ да свършватъ по скоро И въ свѣта дѣйствува сжщиятъ законъ. Не, това не е право. Като влѣзете въ свѣта, вие трѣбва да имате положителна наука, като инженерътъ, който прилага своето знание. Сега, съ едно малко усилие върху себе си, вие можете да добиете това, което ви липсва. Липсата, недоимъкътъ всѣкога показва посоката, къмъ която се стремимъ.

Човѣкъ всѣкога се стреми къмъ това, което нѣма, а не къмъ това, което има. Това, което има, той го оставя настрана, то му е като тилъ, а това, което нѣма, прѣдставлява за него обектътъ, къмъ който се стреми. Богатиятъ оставя богатството си настрана, казва: то ми е на рѣка, но друго ми трѣбва менъ. Това, което нѣма, къмъ него се стреми той. Следователно, всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми да добие слѣднитѣ качества: да рассждава презилно, да

мисли правилно, да пѣе правилно и то музикално, да говори образно, да знае реда и порядъка на нѣщата, които съществуватъ въ природата, да има голѣма достъпность, да разбира човѣшкото естество, да бѣде мило-серденъ, да знае да се моли, да обича Бога, да има вѣра, надежда, да бѣде справедливъ — редъ качества трѣбва да придобие той. Това е човѣкъ. За сега човѣкъ е кжща, която се гради и дълго врѣме още ще се гради. Вѣковѣ ще минатъ, докато се съгради тѣй, както трѣбва, че да влѣземъ да живѣемъ въ нея. Докато се съгради тази кжща, ние ще живѣемъ на земята, ще доставяме материалъ за нейното съграждане. Всѣки отъ васъ, който работи, ще доставя градиво за своята кжща.

Туй е положението а този, който иска да бѣде ученикъ, а онази които иска да живѣе споредъ своитѣ чувства и настроения, то е другъ въпросъ. На ученика се позволява да играе само слѣдъ като знае уроцитѣ си, на ученика се позволява да напусне училището само слѣдъ като е завършилъ своята наука. Само тогава неговитѣ учители ще му помагатъ да се прояви въ своята опрѣдѣлена работа. Ако Той напуска училище, безъ да е свършилъ, той не е отъ добритѣ ученици. . Той трѣбва да свърши! Ученикътъ като започне една школа, трѣбва да я завърши. Въ

университетъ ли слѣдва, по логика, напримеръ — да свърши! По естѣственитѣ науки ли слѣдва-да свърши! По математика ли слѣдва да свърши! Каквато наука и да слѣдва дѣто и да слѣдва, каквато и да захване, да се стреми да я завърши. Не е въпросътъ, че въ тази работа ще придобие много нещо, но това сж стъпала, това е съграждане на неговия характеръ, придобиване стабилностъ въ живота. Днесъ нѣкой му каже едно, и той тръгне подирѣ му. Утрѣ другъ му каже друго нѣщо, и той тръгне подирѣ му. Не, ученикътъ трѣбва да има и свой възгледъ. Той не трѣбва да проявява своя възгледъ въ школата, а вънъ отъ школата. И, слѣдъ като придобие това знание, ще приложи всичко, което е научилъ. Какво е приложението на живата геометрия въ живота? Ако нѣкой отъ васъ е малко нетърпеливъ, нервень сприхавъ, добръ е да се занимава съ геометрията, да размишлява по-малко по единъ часъ на день върху нѣкои геометрически истини, да рѣшава задачи, да прави чертежи и изчисления. Вземете 2 — 3 правила отъ математиката, работете върху тѣхъ и ще видите, че въ кратко врѣме ще придобиете малко търпѣние. Математиката, изобщо, прѣдставлява добъръ методъ за придобиване спокойствие на духа. Онѣзи, които иматъ голѣмо спокойствие, тѣ може да се занимаватъ

съ музика. Ако музиката не се вземе заедно съ геометрията и математиката, развива излишни чувства, и човѣкъ започва да се афектира. Слущалъ съмъ нѣкой пиянисти, у които има изобилно чувства, но тѣ не свирятъ правилно. Защо? Тѣ като свирятъ толкова много се въодушевяватъ, че започватъ да си представляватъ голѣма аудитория, много слушатели, голѣмъ успѣхъ и т. н. Не, азъ ако свиря като музикантъ, ще изпядя всички слушатели отъ ума си и ще остана само азъ, ще свиря само за себе си-никого нѣма да пропусна до себе си. Това е музикантъ. Отвѣнъ може нѣкой да ме слуша, но въ моята аудитория ще свиря само за себе си. Това е истински музикантъ. Самъ съ себе си ще останешъ. Учишъ ли за хората, свиришъ ли за хората, подвизавашъ ли се за хората, свършва се твоята работа.

Та казвамъ: за себе си всѣки ще работи! Като останешъ самъ въ себе си и произведешъ ефектътъ на музиката върху душата си, ти разбирашъ вече малко отъ музика. Като си служишъ съ музиката и математиката въ живота, вие ще проучавате себе си и ще можете да си въздействувате. Като се намеришъ нѣкой път въ трудно положение, ще си кажешъ: чакай да видя, дѣ се е проектирала тази точка отъ пространството! Да кажемъ, че нѣкоя точка

се е проектирала върху вашите лични чувства. Вие ще разберете, каква е силата на тази проекция и ще можете да си въздействувате. Друга се е проектирала въ чувствата на стомаха ви. Тия сж двѣтъ главни проекции, но има и трета проекция, която може да се проектира върху друга нѣкоя точка, напримеръ въ областта на надеждата. когато очакваме нѣщо. Това сж все проекции. Какво се образува между тѣзи съчения? Щомъ започнемъ да мислимъ за плоскоститѣ, които съществуватъ въ геометрията — езикътъ на ангелския свѣтъ — все ще мине нѣкой ангелъ покрай насъ и ще ни даде извѣстно изяснение, ще добиемъ една вътрѣшна стабилностъ, ще ни даде една вътрѣшна утѣха. Важнитѣ въпроси, които имате да разрешавате, по този начинъ ще се разрѣшаватъ по лесно, отколкото ако се не занимавате

Упражнение: ржцѣтъ отпрѣдъ на гърдитѣ Туй е едно естествено положение При това положение на ржцѣтъ, изговорете: искамъ да се прояви онова което е вложено въ моята духовна натура! Разтворете сега ржцѣтъ си настрани, хоризонтално. Тѣй поставени ржцѣтъ настрани, това е едно неестествено положение. То означава: какво искате вие, да ме мжчитѣ ли? Щомъ това положение не е естествено, какво положение трѣбва да заеме човѣкъ? Турнете сега лѣвата си ржка на гърдитѣ, а дѣсната ржка напредъ, съ събрани прѣсти. Туй е спасително движение, то

разрѣшава въпроса. Това сж сжщеврѣменно проекции въ висшата геометрия. Тѣй поставени двѣтъ ржцѣ, това сж двѣ проекции. Движенията, които правите, зависятъ отъ вашата разумность, отъ вашата воля. Всѣко движение се опредѣля съобразно силитѣ, които действуватъ въ човѣка. Когато нѣкой човѣкъ не е правиль упражнения, може да се атрофира. Тогава той заболява, започва да си гърчи ржцѣтъ, да гърчи краката си, врата си и по този начинъ той ще направи толкова движения, колкото сж необходими за събуждане на енергиитѣ въ неговия организъмъ. И слѣдъ като направи одредѣленото количество движения, природата казва: „Стига му вече на това дѣте. освободете го!“ Освободяватъ го и той оздравява.

Ржцѣтъ отпрѣдъ на гърдитѣ Изговорете слѣдната формула: „Ще направя всичко, което моето сърце може да направи“. Поставете ржцѣтъ си хоризонтално, настрани! Подъ думитѣ „всичко, което моето сърце може да направи“, се подразбира всичко онова, което Богъ е вложилъ въ сърцето ми Значи повторете сега формулата: „Ще направя всичко, което Богъ е вложилъ въ моето сърце“ Коя формула е по-добра? — Втората Т м.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СЪСТОЯНИЯ НА ЖИВОТА

14-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 14.І. 1925 Г.— СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ-РУСЕ
ул. Сарафову № 21

Положителни и отрицателни състояния на живота.

Размишление.

Прочете се резюме върху темата: „Отличителните качества на човешката и на Божията Любов“ Прочетоха се няколко от работите върху темата: „Отличителните черти на ума, сърцето и волята“.

За следния път ще пишете върху темата: „Отличителните черти на силата и на материята“. Който може да пише върху този въпросъ, нека пише, а който не може, нека си помисли малко.

Ще ви запитамъ сега: какво се подразбира подъ думата проекция? Тя не е българска дума. Въ тази дума се срѣща сричката „екъ“, „еко“, което означава отзвукъ, откликъ на нѣщо Проектирамъ значи отправямъ се къмъ нѣщо. Англичанинътъ употребява думата „сей“, която значи кажи на мене. Въ български езикъ пъкъ имаме думата „сѣе“. Значи българинътъ се отправя къмъ земята. И въ единия и въ другия случай това изразява активностъ, действие. Да сѣе нѣщо, или да каже нѣкому нѣщо, е почти

едно и също, само че въ единия случай се говори на земята, а въ другия случай се говори на човѣка. Първоначалниятъ езикъ е включвалъ всичко въ себе си. Сегашниятъ езикъ включва формитѣ, той е изгубилъ двѣ свои качества, а именно: съдържанието и смисъла. Всички трѣбва да се стрѣмимъ да се повърнемъ къмъ първоначалния езикъ, който наричамъ Божественъ езикъ, или езикъ на ангелитѣ.

Какво се разбира подъ думата „проекция?“ (— тя е латинска дума и буквално означава хвърлямъ). Какво е човѣка на земята? Проекция ли е? Щомъ е проекция, тогава дѣ е неговата точка, отъ която се проектира? Единъ математикъ трѣбва да знае за себе си, отдѣ се проектира. За примѣръ, ученитѣ трѣбва да знаятъ отъ коя точка се проектира слънцето, което изпраща своята свѣтина. Ако всѣки човѣкъ е проекция, дѣ е тогава неговата реалность, отъ която се проектира? (— Човѣкъ е сечение, а отдѣлнитѣ му части прѣдставляватъ проекция). Разбрано ли е това? — Не е разбрано. Не мислете, че човѣкъ не може да разбере неразбранитѣ нѣща. Неразбранитѣ нѣща сж въ същность разбрани, само че тѣ не могатъ да се изкажатъ. Запримѣръ, вие закусвате хлѣбъ съ медъ. Не го ли разбирате? — Разбирате го, но не може да го обясните, не знаете

съставнитѣ му части. Неговитѣ отличителни черти, неговата сладчина вие разбирате и можете да направите различие. Слѣдователно какво нѣщо е медътъ, вие знаете, безъ да знаете състава му и други нѣща за него. Значи, безъ да знаете подробноститѣ на нѣщата, вие знаете тѣхната сжщина.

Вие като седите сега, правите извѣстна проекция. Какви проекции имате. Всѣки отъ васъ си има проекция. Допуснете, че се образува едно общество. Какво ще прѣдставлява това общество? — Сборъ отъ проекции. Всички тия хора говорятъ за хармония. Думата „хармония“ означава още и съзвучие. Запримѣрь, въ колко плоскости, въ колко свѣта функциониратъ сѣдемтътъ музикални тонове? — Въ единъ свѣтъ, нали? Въ какво седи съзвучието на два тона? (— Въ съотношението на вибрацитѣ). Когато два тона се допълнятъ, образуватъ съзвучие: когато два тона не могатъ да се допълнятъ, ражда се дисонансъ.

Всички вие имате подобни възгледи за живота, казвате: трѣбва да бждемъ добри, трѣбва да бждемъ истинолюбиви, трѣбва да живѣемъ въ хармония. Вие казвате че трѣбва да бждете добри, но не можете да проявите тази доброта. Не че я нѣмате въ себе си, но можете да я проявите. Имате желание да рисувате, имате разбирания въ това направление, но не мо-

жете да рисувате. Обичате музика но не можете да свирите. Какво показва това? — че човѣкъ има извѣстни дарби но не може да ги прояви. Изисква се извѣстно усилие, за да прояви тези дарби.

Отъ какво произтича противорѣчието? Вземете, за примеръ, една елипса, която да представлява едно живо същество. Едната страна на това същество може да стане положителна, другата — отрицателна. Ако при това живо същество дойде друго нѣкое и се докосне съ своята положителна страна до положителната страна на първото, непременно между тѣхъ ще се роди дисхармония, тѣ ще се отблъснатъ. Ако, обаче второто същество се докосне съ своята положителна страна до отрицателната страна на първото същество, тѣ ще се привлѣкатъ. Това съпрости физически сили, които действуватъ помежду си. Всѣки човѣкъ прѣдставлява отъ себе си една такава елипса, около която има и втора елипса. Ще направя мисълта си малко по-ясна. Допуснете, че вие отваряте магазинъ, близо до единъ богатъ търговецъ който има много клиенти. Вие започвате да търгувате съ същитѣ стоки, каквито продава и вашиятъ съседъ. Какво става? — Веднага между тебе и него се ражда състезание. Той не е доволенъ отъ твое-то съседство. Но ако този богатъ търговецъ има синъ

а вие сте ученъ човѣкъ, или художникъ и пожелаете да учите сина му, той нѣпремѣнно ще бжде доволенъ отъ тебѣ, итогава ще се разговаряте приятелски. Той ще ви каже: азъ искамъ вие да ме посѣщавате често. Ще кажете: да, той има интересъ отъ мене. Не, въ дадения случай вашитѣ интереси се съвпадатъ. Какъ? — Ще ви опрѣдѣля това последния начинъ: вие, като ученъ живѣте въ единъ по високъ свѣтъ. Въ този свѣтъ се образуватъ другъ родъ мисли, чувства и действия, които попадатъ, отразяватъ се добре върху този търговецъ. Когато човѣкъ се развива физически около него нѣкой пѣтъ се образува единъ тъменъ кръгъ, или единъ полукръгъ отъ влиянието на отрицателнитѣ мисли и чувства въ него. Такъвъ човѣкъ остава нещастенъ и каквато работа да започне, не му върви. Ако влѣзе въ училище да учи, скоро го напуска. Ако захване да чете или да пише нѣкоя книга, скоро я оставя на половина. Започне нѣкоя търговия, всичко изгубва въ нея. Не му върви. И най послѣ този човѣкъ казва: прѣследва ме нѣщо. Защо? Защото той не постъпва съ образно този великъ законъ на природата. Разбира се тази идея е отвличена. Кои идеи сж отвлечени? — Които не се виждатъ. Ако вие не сте страхливи, то като се наб-

людавате има единъ начинъ по който можете да наблюдавате най-напредъ едната частъ на вашето тѣло, а после и другата частъ, ще можете да забележите тия тъмни кръгове, които се образуватъ отъ вътрѣ и отвънъ васъ.

Когато въ човѣка съществува една Божествена идея, тя всѣкога му дава сила и възможность да прѣодолѣе мжнотиитѣ, въ които живѣе, тъй както въ кораба се намира вътрѣшна сила, която прѣодолява вълнитѣ на морето. Така и всѣки човѣкъ, запасенъ съ Божествена енергия, прѣодолюва мжнотиитѣ. И ние, както корабътъ, по сѣщия начинъ пътуваме въ единъ свѣтъ, въ който има мжнотии. Този свѣтъ е воденъ слѣдователно въ него ставатъ пертурбации Неорганизиранъ е този свѣтъ. Сега ние минаваме прѣзъ една велика фаза на своя животъ, ние се намираме въ морето, но не можемъ да живѣемъ тамъ, трѣбва да излѣземъ на суша. Докато излѣземъ на сушата, още дълго врѣме има да пътуваме въ този корабъ, на който веднѣжъ сме се качили. Мжнотиитѣ, които срещаме въ живота си сѣ естествени, затова не питайте защо идватъ мжнотиитѣ.

Всѣка идея има свой отгласъ въ свѣта. Питамъ тогава: заслужава ли да съществуватъ тѣзи идеи, които ние срѣщаме въ свѣта? — Не заслужаватъ,

понеже тѣ сѣ проекции. При това въ свѣта има много неправилни проекции. Когато единъ учитель започне да учи малкитѣ дѣца да пѣятъ, каква е тѣхната пѣсенъ, каква е тѣхната музика? Тѣ взиматъ невѣрно тоноветѣ. Учителътъ трѣбва дълго време да настоява докато тия дѣца усвоятъ пѣсенъта и да започнатъ да взиматъ вѣрно тоноветѣ. Питамъ: ако вие възпроизведете това дѣтско пѣние на фонографската плоча какво ще излѣзе? — Ще имате пѣнието на едно дѣте, което прави усилия да пѣе добръ. Какъвъ смисълъ ще намѣрите въ тия невѣрни тонове? — Ще имате единъ начинъ, единъ пѣтъ на усилие, по който е минало това дѣте. Питамъ: единъ день когато това дѣте завърши своето музикално образование, нужно ли му е да се връща къмъ невѣрнитѣ тонове, които нѣкога е взимало? — Не му е нужно. Сѣщото е и съ насъ, нѣма защо да се връщаме назадъ, да гледаме на нашитѣ погрѣшки. Погрѣшката си е погрѣшка. Ама защо е направена? „Защо“, „за какво“ — както и да се обяснява, тя е направена. Единственото нѣщо е, че погрѣшката трѣбва да се поправи. Значи, туй, което е потрѣбно за насъ на първо мѣсто е, че всички трѣбва да бждемъ умни. На второ мѣсто: всички трѣбва да бждемъ разумни. Да бждемъ умни, подразбирамъ, да имаме въ ума си

вложени всички способности, чувства и сили, съ които можемъ да работимъ. Да бъдемъ разумни, значи да знаемъ какъ да употребимъ въ даденъ случайтия способности, чувства и сили На трето мѣсто трѣбва да имаме мораленъ или духовенъ устой на живота. Цѣлата сегашна наука почива върху тия принципи. Онѣзи учени хора, които правятъ открития сж високо надарени. Тѣ не сж прости хора. Тѣ разбиратъ духовната наука. Нѣкои отъ тѣхъ отдавна сж минали тази школа, която вие сега минавате Затова тѣ могатъ да правятъ такива открития. Казвате: проста работа е това! Питамъ ви: вие виждали сте, какви сж сложни тия математически задачи, съ които работи нѣкой математикъ? Нѣкои религиозни хора мислятъ, че лесно е да се разбератъ съ ангелигѣ. По какво се отличава единъ ангелъ? Единъ ангелъ се отличава по това, че той може да разрѣши найсложнитѣ математически задачи Ако му дадешъ една задача напримѣръ, колко атома има въ вселената, той веднага ще я изчисли. Ако му дадете да рѣши друга нѣкоя задача, напримѣръ, да изчисли животътъ на нѣкой човѣкъ въ найголѣми подробности — кога се е родилъ, кога ще умре, какво и кога ще прѣживѣе — всичко това той ще може да изчисли въ най-голѣми подробности, за всѣки часъ, за всѣка минута и за

всѣка секунда. Има извѣстни формули, по които може да се изчисли всичко това. Обаче, дадете ли такава задача на нѣкой съврѣмененъ ученъ математикъ, той нѣма да я рѣши. Има адепти, учени хора, не отъ най-виднитѣ математици, които сж писали учебници, работили сж, но не сж въ състояние да разрѣшатъ една такава задача. Но дайте такава задача на единъ отъ онѣзи учени, които учебници не сж писали, на които името не е извѣстно на земята, тѣ ще я разрѣшатъ. Азъ бихъ казалъ, че ученъ човѣкъ е този, който знае какво ще му се случи въ живота за да го използва. Напримѣръ, когато бѣше Иосифъ въ Египетъ, той знаѣше всичко каквото щѣше да му се случи. Египетскиятъ царъ сжнува единъ сънъ, но никой отъ неговитѣ умни и учени хора не можаха да го изтълкуватъ. Иосифъ го изтълкува. Туй, което каза, така и стана. Той не само че можа да го изтълкува, но сжщеврѣменно даде проектъ, планъ, по който може да се спаси Египетъ. Умътъ и разумътъ на човѣка сж необходими, за да може да си помага въ мжчнитѣ минути на живота.

Сега, въпросътъ бѣше за Любовта. Като казвамъ, че Любовта не трѣбва да има обектъ, вие ще кажете: тогава на човѣка нищо не му трѣбва. Да нѣмашъ обектъ въ Любовта си разбирамъ да не

правишъ материалнитъ образи цѣль въ живота си. Материалниятъ образъ трѣбва да съществува само като първостепенно, второстепенно, третостепенно... десетостепенно условие на живота ти, нищо повече, трѣбва да знаешъ, че неговата цѣна е врѣменна, той е само едно условие. Прѣди милиони години ти си ималъ форма на животно, ималъ си рога, копита и опашка — въ такава кжца си живѣлъ. Ако сега тисе каже, че нѣкога си живѣлъ въ такава форма, въ такъвъ **образъ**, казвашъ: нима, азъ съмъ ималъ опашка? — Да, този образъ е билъ само условие за твоя животъ. Тогава си ималъ нужда отъ опашка, рога, копита, но сега се намирашъ въ новъ образъ, съ ржцѣ и крака, съ по петъ прѣста на тѣхъ, съ мозъкъ, много хубаво устроень и т. н. Туй е едно друго условие за тебе. Може би слѣдъ 2 — 3 милиона години пѣкъ ще се намѣришъ въ друга нѣкаква форма. Тогава ти ще бждешъ пакъ същия човѣкъ съ нѣкакъвъ плюсъ отгорѣ, както при сегашнитъ условия си човѣкъ, безъ по-раншнитъ си рога, копита и опашка. Рогата изчезнаха отъвънъ, а влѣзоха вътрѣ. И сега човѣкъ носи рогата си отвѣтрѣ и не ги показва постоянно, а само когато има нужда отъ тѣхъ. Казватъ за нѣкой човѣкъ: показва си рогата. Значи, у човѣка има нѣкъдѣ скрити рога, и само при извѣ-

стни случаи ги показва. Буквално ли да вземемъ тѣзи думи „показа си рогата“. — Не, разбира се. Силата на рогата не сѣди въ това, че ги носи нѣкой на главата си, но силата имъ се показва въ това, до колко могатъ да прободатъ. Рогата сж едно условие, чрѣзъ което може да се покаже силата. Тѣй е и съ тѣлото. И то е едно условие. Умътъ и сърцето въ съврѣмения човѣкъ сж сжщо тѣй условия. Човѣкъ не трѣбва да ги прави цѣль въ живота си — тия нѣща още утрѣ може да се измѣнятъ. За въ бѣдаще умътъ на човѣка ще се увеличи. Грамадна разлика сжествува между ума на единъ човѣкъ и ума на единъ ангелъ. Разликата е почти такава грамадна, каквата между ума на единъ човѣкъ и на една жаба. Тогава, каквъ смисълъ има да се хвалишъ, че имашъ умъ? Да, можешъ да се хвалишъ, колкото искашъ между жабитѣ и между хората даже, но дойдешъ ли да се сравнявашъ съ ума на ангелитѣ, ще туришъ всичкото смирение, което можешъ да намѣришъ въ себе си. Дълго врѣме ще чакашъ, докато твоя умъ стане като тѣхния. Отдѣ произтича човѣшката гордостъ? — Човѣшката гордостъ произтича отъ това, дѣто човѣкъ мисли, че знае много, че той не е като другитѣ хора, че неговиятъ умъ е много положителенъ, че знае всичко и т. н. При това, задайте му единъ

отъ въпроситѣ, какво нѣщо е Сириусъ или какво нѣщо представлява съзвездието Орионъ, или какво нѣщо е сѣверната мечка, голѣмата мечка, малката мечка и вижте какво ще ви каже. Нали имате знания, кажете, какво има тамъ? Не, човѣкъ трѣбва да каже на себе си: чакай да видя, какво зная азъ? Като си задавате тия въпроси, у васъ ще се родятъ потици за правилна мисълъ. Смирението всѣкога дава на човѣка благодатъ, да мисли отвѣтрѣ Смирението е условие за развиване на ума въ човѣка. Човѣкъ янаги трѣбва да съзнава, че има възможности за развиване на неговия умъ и неговото сърце.

Ще ви задамъ единъ въпросъ: какво искате да постигнете сега на земята? — Това е единъ интименъ въпросъ, но задайте си го вие сами на себе си. Какво иска да постигне онзи, който отива на училище? Нѣкой напуска училището прѣждеврѣменно. Казватъ за него: той излѣзе отъ училището, не го харесва. Кой губи въ този случай, този, който напуска училището, или самото училище? Ако нѣкой напусне училището, губи ли нѣщо? Ако другъ учи въ училището, печели ли нѣщо? — Който учи, той печели въ сжщностъ. Професоритѣ, учителитѣ, които сж въ туй училище, печелятъ ли нѣщо? — Тѣ може да иматъ материална печалба, но ученицитѣ

свършватъ, тѣ ще благодарятъ, че сж свършили, че учителитѣ сж ги учили. Тѣзи, които не сж свършили, казватъ: учихме въ училището, но не можахме да свършимъ. Трѣбва по нѣкой пѣтъ да се връщате въ училището, което сте свършили? Слѣдъ като свършишъ, назначатъ те професоръ нѣкъдѣ или учителъ. Въ училището можешъ да бждешъ въ положението на човѣкъ, когото учатъ, или въ положението на човѣкъ, който учи другитѣ — двѣ фази има значи.

И тъй, земята е училище. Като свършите това училище, нѣкои ще го напуснатъ, а нѣкои ще останатъ въ неговата професори, съ доста съблазнителна заплата. Тогава вие ще учите тѣзи, които ще идватъ въ училището. Питамъ: ами онѣзи, които нѣма да станатъ професори, къдѣ ще отидатъ? Въ школата нѣма да бждете повече, защото нѣма да има мѣсто за васъ. Тогава, къдѣ ще отидете? Това сж упражнения на ума, които често трѣбва да правите. Ще седнешъ нѣкой пѣтъ на едно мѣсто и ще се запиташъ: като свърша училището на земята, къдѣ ще отида? Ако стана професоръ осигуренъ съмъ на земята, но нѣмамъ това щастие. Подадохъ заявление, не ме приеха. Къдѣ ще отида сега? Вие сега ще си кажете: тогава ще отидемъ на небето. Въ английски езикъ думата „небе“ означава още и пристанище.

Съчетанието на тия двѣ думи случайно ли е, или има за това нѣкаква причина? Азъ бихъ желалъ нѣкои отъ васъ да проучватъ филология, да знаятъ произхода на думитѣ. Често, слѣдъ като говоришъ на българина много чудни работи, той цѣка. Отдѣ е произлѣзълъ този звукъ? Това цѣкане произлиза отъ вземането на въздуха вжтрѣ въ устата. Интересни сж условията, при които се образувалъ тоя звукъ. Той все таки ще е произлѣзълъ отъ нѣкое плѣме на далечното минало. Тѣ се намирали при особени условия на живота и българитѣ които сж живѣли при тѣхъ сж възприели този слогъ. Сега той минава въ рѣчта като междуиметие, като възклицание, като изразъ на очудване.

Когато влизате въ единъ класъ като вашия тукъ има една опасностъ, която седи въ това че обобщенията които се правятъ, сж много силни. Знанието се прѣдава повече чрѣзъ обобщения. Мнозина отъ васъ ще си съставятъ понятие, че знаятъ много и ще дойдатъ до положението да казватъ: туи което се говори тази вечеръ, азъ го зная. Не, това е една обща идея, обща разработка на въпроса, а вие трѣбва да го проучите и приложите.

Ще изясня мисълта си. Да допуснемъ, че вие имате единъ приятель, когото срѣщате като обикно-

вень човѣкъ, въ едно незавидно положение, въ една проста форма. Вие не проявявате почти никакъв интересъ къмъ него и казвате: обикновенъ човѣкъ, е този мой приятелъ, говори обикнове и работи, азъ го зная, познавамъ го добрѣ. Вие не се занимавате съ този човѣкъ, като че никаква полза не може да ви принесе. Казвате: умътъ на моя приятелъ не е много развитъ. Слѣдъ десетъ години, обаче този човѣкъ става ученъ, виденъ професоръ, знаменитъ лѣкарь. Въ това врѣме заболява дъщеря ви и вие отивате при този простъ човѣкъ, викате го да лѣкува вашите близки. Вашитѣ отношения сега ще бждатъ ли сжщитѣ, каквито при първата ви срѣща? — Нѣма да бждатъ сжщите. Защо? — Той вече е другъ. Питамъ: това, което той сега проявява, въ него ли бѣше, или послѣ го е придобилъ? Ето, тукъ се изискватъ правилни разбирания, тънка мисль. Има нѣща, които ние придобиваме, но има нѣща, които сж въ насъ, придобити сж, но трѣбва да се разработятъ. Изкуството на единъ художникъ? Въбоитѣ ли е? — Изкуството на единъ художникъ седи въ съчетанието на боитѣ, а не въ самитѣ бои. Боитѣ сж купени отъ тукъ-отъ тамъ, но съчетанието което той прави, е негово. То е субективно, но въ него се крие гениалността. То е невидимо, но въ невидимо-

то е великото. Музикантът е велик не съ своя инструментъ, който издава тоноветъ, но по съчетанието на тоноветъ, което той прави. Тонотъ не съ негови, но съчетанието на тия тонове е негово. Следователно, така и вие трѣбва да правите разлика между това което е ваше и туй, което вие можете да съчетаете. Ваше е онова съчетание, което може да направите между една добра ваша мисъл и едно ваше желание. Защото, доброто, което може да направите, не е ваше. Ваше е само съчетанието на условията. Мнозина хора могат да направягъ едно и също добро, но за даденъ случай азъ съмъ единствениятъ човѣкъ, който мога да направя това добро — никой другъ не може да направи същото добро при същитѣ условия. Моята гениалностъ седи въ това, че азъ съмъ първиятъ човѣкъ, който има такъвъ прозорливъ умъ, та да бѣда точно на това мѣсто, дѣто нѣкой човѣкъ се нуждае отъ моята помощъ. Ако азъ отида втори, следъ като други е направилъ доброто, въ това нѣма никаква гениалностъ. Това всѣки може да направи. Като казвамъ да направишъ туй което никой не може да направи, подразбирамъ ти да си толкозъ прозорливъ, че да си пръвъ на мѣстото, дѣто трѣбва да направишъ това добро. Въ това именно седи твоя прогресъ, въ

това седи твоето повдигане. Това значи да не изгубиш нито единъ случай, к ъто ти се дава за развиване за усъвършенствувание или за проявяване на твоята душа.

Въ бесѣдата, която държахъ въ недѣля, казахъ че съврѣменното художество не е нищо друго, освенъ едно цапало. Колко трѣбва човѣкъ да бжде внимателенъ въ езика си, за да не се тълкуватъ нѣщата криво. Които сж отъ васъ художници, като чуватъ тоза нѣщо ще си кажатъ: Учителътъ има предъ видъ насъ, нашето художество, иска малко да ни позасегне. Не, азъ говоря принципално искамъ да обърна внимание на това, че художеството не седи въ боите, които се турятъ на платното. Боятъ сж едно цапане само, а истинското художество е въ съчетанието на тия бои. Цѣната на една книга не седи въ чернитъ букви, напечатани върху нея, но въ съчетанието на тия букви. Тѣ сж символи. Тия думи сж черни, но като прочетете съдържанието на книгата, казвате, че тази книга е отлична. Значи изкуството не е въ боитъ. Всѣки художникъ трѣбва да влага въ своитъ картини нѣщо духовно. Само духовниятъ човѣкъ може да влага духовно. Духовното е невидимо. Който не може да чете, както трѣбва той не може и да разбира. И въ изкуството има четене. За

да разберешъ изкуството, трѣбва да знаешъ азбука та на изкуството. Щомъ схванешъ идеята на художника, ще разберешъ и картината му. Слѣдователно тамъ, дѣто може да се схване и разбере идеята, това е вече художество, а не цапало.

И тъй, задъ материалната, видимата страна на картината се крие идеята. Сжщото се отнася и до човѣка. Материалната страна на човѣка не е самиятъ човѣкъ. Ако мислите, че човѣкътъ е това, което виждате, лъжете се. Въ човѣка вжтре има друго нѣщо скрито. Ако може да прочетете въ скритото лице, въ скрититѣ очи, въ скрития му носъ, въ скритото чело, тамъ ще видите скритъ истинскиятъ човѣкъ. Невидимото въ свѣта е хубавото, красивото. И благодарение, че този човѣкъ е неуловимъ, той не може да бжде робъ на условията, понеже е нематериаленъ. Той всѣкога може да се изплъзне. Ти можешъ да го държишъ въ рѣбство, до като е свързанъ съ дадени условия, но излѣзе ли извънъ условията, той е свободенъ. Така трѣбва да мислите. Ако вие мислите че сте духовни, че сте независими отъ материалнитѣ условия, изведнажъ ще се почувствате свободни. Запримѣръ, азъ мога да живѣя съ една халка хлѣбъ на день. Кога? — Когато зная какъ да използвамъ скритата сила ако зная какъ да развия тази възмож-

на сила въ тази халка хлѣбъ, но ако не мога, тогава ще ми трѣбва цѣль килограмъ хлѣбъ, както и на всички други хора. Значи „мога“ но само при знание. Малкото при знание е възможно и е много, а многото при незнание е невъзможно и малко. Тѣй щото, когато човѣкъ иска много той е невѣжъ а когато иска малко той е ученъ човѣкъ. На духовния човѣкъ трѣбва малко, но той изважда много нѣщо отъ това малко. Дѣ ще се намѣри човѣкътъ въ малкото нѣжно чувство? Споредъ менъ, човѣкътъ седи въ малкото, въ деликатното нѣжно чувство, а не въ голѣмия потокъ на чувства. Човѣкътъ не е нѣщо грамадно, то е нѣщо много малко, което се движи съ такава грамадна бързина, че едновременно може да бѣде навсѣкѣдѣ — може да проникне прѣзъ всички свѣтове. Затова нѣкой пѣтъ туй чувство се изгубва. Нѣкой пѣтъ почувствуваме въ себе си нѣщо като свѣткавица, което веднага изчезва, защото ние сме обърнали въ това врѣме вниманието си къмъ материалния свѣтъ, заети сме съ нѣкои много груби работи, мислимъ, че тѣ сѣ необходими за насъ. Не, материалнитѣ нѣща сѣ само условия за насъ. Ти като човѣкъ трѣбва да познавашъ себе си. Въ тебе е малкото чувство. Теософитѣ казватъ, че човѣкъ билъ нѣкаква голѣма аура. Не е така. Аурата на човѣка

прѣдставлява такава илюзия, каквато и тѣлото му. Добръ, ако взема една запалена клечка кибритъ и я въртя бързо, тя ще образува около себе си единъ огненъ кръгъ. Питамъ: цѣлиятъ кръгъ огненъ ли е? Клечката въ този кръгъ ли седи? — Не Движението на тази клечка въ кръгъ прѣдставлява възможности на движение на клечката и показва бързината на нейното движение.

Сега, ако ви кажа, че земята не е толкова голѣма, колкото си я прѣдставяваме, какво ще разберете? Земята е много малка, но се показва голѣма, вслѣдствие на бързината, съ която се движи. Земята е толкозь малка, че и едно дѣте може да я вдигне съ пръста си. Какъ ще ме разберете? — Това не може да се разбере. Ето какъ се разбира тази идея: голѣма е силата на земята, а не количеството на материята. Да, силата на земята е голѣма, но силата на слънцето е още по-голѣма.

Вие ще кажете: сега разбрахме това нѣщо. Това обаче, сж математически вѣроятности, които трѣбва да се докажатъ, за да се разбере, каква идея криятъ въ себе си. Какво се подразбира подъ думата „движение“? Като ви зададохъ темата: „Сила и материя“, подразбрахъ да опрѣдѣлите отношенията между духовното и материалното. Материята има фор-

ма, а силата нѣма форма. Тогава, какъ може, силата, която е нематериална, да има допирни точки съ туй, което е материално? Съ този въпросъ отъ хиляди години насамъ сж се занимавали най-виднитѣ философи въ Индия, въ Египетъ, въ Сирия, въ Вавилонъ, въ Палестиня, па и съврѣменнитѣ учени се занимаватъ, но той още не е разрѣшенъ. И слѣдъ хиляди години още ще остане неразрѣшенъ. Дори и слѣдъ като завършатъ хората своето развитие на земята, пакъ ще остане неразрѣшенъ. По човѣшки то зи въпросъ може да се разрѣши, но не и отъ всички гледища. До извѣстна степенъ ще се разрѣши, но не и всестранно, все ще остане една частъ отъ него неразрѣшена. Когато се рѣшава една задача, всѣкога остава въ нея единъ елементъ неразрѣшенъ. Въ неразрѣшеното седи бъдащето. То значи, че за въ бъдаще ще го разрѣшимъ.

И тъй, вие трѣбва да мислите, да бъдете смѣли и рѣшителни да не ви е страхъ отъ нищо. Единъ ученикъ, като се разговаряше съ мене, каза ми: „Учителю, менъ не ме е страхъ отъ тебе“. Че азъ не сжмъ мечка да те е страхъ! Азъ не искамъ да ви плаша. Каква радостъ ще ми причини това, че се страхува отъ мене? Дали се страхува, или не се страхува, за менъ е безразлично, за него не е доб-

рѣ, ако се страхува. Другъ е въпросътъ, ако той по симпатия може да ми подеиствува съ своя страхъ, или съ своето безстрашие. Страхътъ произтича всѣкога отъ материални обекти — нищо повече.

Вие трѣбва да имате правилни схващания за Бога. Богъ обича хора, които мислятъ. Той казва: „Елате да разсѣждаваме!“ Вие казвате: не ни трѣбва разсѣждения. Турцитъ казватъ: „Не му търси края!“ То значи: „седемъ ката нагорѣ, седемъ ката надолу, не трѣбва да се мисли повече“. Не, ще ми слимъ и то разумно ще мислимъ, но нѣма да разрѣшаваме задачитъ. Казвамъ: започвайте но не свършвайте. Ще кажете: това е едно противорѣчие“ Какъ да не свършваме? Като казвамъ да започвате, но ни кога да не свършвате, подразбирамъ въ васъ да остане единъ вѣченъ импулсъ къмъ знание, което всѣки день да се разширява. да не дойдешъ до най високото положение и да кажешъ, че нѣма какво повече да се учи. Нѣкой отъ васъ мислятъ, че нѣма повече добродѣтели, че не могатъ да станатъ по добри. Че ти не знаешъ още, какво нѣщо е доброто. Ти си добъръ като човѣкъ, но като ангелъ още не си добъръ. Пъкъ ако си добъръ като ангелъ, не си добъръ като арахангелъ. Пъкъ ако си добъръ като арахангелъ, има други сѣщества, надъ тѣхъ, чиято

доброта още не си достигналъ. Пъкъ не си тъй добъръ като херувимъ и най послѣ не си добъръ като Бога. Това сж степени на доброта, които трѣбва да ти даватъ потикъ. Затуй въ всинца ви трѣба да има търпѣние, всинца до бждете млди. У васъ постоянно трѣбва да има единъ ламтежъ за знание, за доброта.

Упражненията, които правите, сж необходими, понеже въ половината частъ на тѣлото ви се набира повече негативна енергия, а въ другата половина положителна. При тия упражнения различни енергии въ тѣлото ви се балансиратъ. Когато човѣкъ е здравъ, когато чувствува и мисли правилно, енергиитѣ сами по себе си се балансиратъ. Но когато човѣкъ не е здравъ, природата сама прѣдизвиква балансиране на тия енергии, тя създава извѣстна болестъ и съ това предизвиква разни движения. Човѣкъ като боледува, започва да се гърчи да се движи, става лѣга, а съ това енергиитѣ се регулиратъ. Ако се урегулиратъ правилно, човѣкъ оздравѣва, ако не се урегулиратъ правилно, човѣкъ заминава.

Сжщиятъ законъ за балансиране на енергиитѣ се отнася и при мислитѣ и чувствата на човѣка. Когато човѣкъ мисли, енергията прѣминава отъ едното полушарие въ другото. Когато човѣкъ чувствува, чувствата му служатъ сжщеврѣменно да движатъ

кръвта. Когато чувствата сж радостни, тѣ джизжатъ артериалната кръвъ и прѣдизвикватъ положителни мисли въ човѣка. Когато пъкъ човѣкъ е скърбенъ, когато тѣжи, кръвъта става венозна и се прѣдизвикватъ отрицателни мисли въ човѣка. Чувствата служатъ при кръвообръщението на човѣка. Всички духовни процеси, които ставатъ въ човѣка иматъ физически прояви въ организма му. Между духовнитѣ и физически тѣ прояви има пълна хармония. Нѣкой казва: защо трѣбва да праяз упражнения? Разумно трѣбва да ги правишь! Това е законъ на природата. Ако искашь да живѣешъ нормално, трѣбва да правишь редъ упражнения. Искашь, не искашь, ще праязишь упражнения. не зависи отъ тебъ. Ако доброволно не правите движения, природата ще ви застави на сила.

Сега, всички работи трѣбва да ставатъ разумно! Онова, което ние вършимъ, искаме да бжде разумно обосновано, да нѣма въ него противорѣчия. Човѣкъ може да живѣе по много начини, но разумно трѣбва да живѣе.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

ЗНАЧЕНИЕ НА ИЗСЛУШВАНЕТО.

15-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15 I. 1925 Г — СОФИЯ

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сараоолу № 21

Значение на изслушването.

Т. м.

„Любовта ражда доброто.“

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ черти на силата и материята.“

Тема за слѣдния пѣтъ: „Най-силниятъ слогъ.“ Като ви давамъ тази тема, искамъ само да помислите върху нея — нищо повече. Не мислете, че въпросътъ трѣбва да се разрѣши. Колкото и да мислите, той все пакъ ще остане неразрѣшенъ; той е споренъ въпросъ. Какви сѣж качества на слога? Отъ колко елементи, т. е. отъ колко букви се състои единъ слогъ? Какъ опрѣдѣлятъ граматичитѣ, слогъ и гласна едно и сѣщо нѣщо ли е? — Гласната е елементъ на слога.

Интересно е, че ние по нѣкой пѣтъ се занимаваме съ философски въпроси, разрѣшаваме истинитѣ на природата, а не знаемъ най-елементарнитѣ работи. Запримѣрь, нѣкои питатъ: какъвъ е произхо-

дътъ на човѣшката душа, или какво нѣщо е човѣшкиятъ умъ? Какъ ще опрѣдѣлите? Човѣшкиятъ умъ не е нѣщо, което можемъ да хванемъ и да го подложимъ на анализъ. Отъ проявитѣ на човѣка може да сѣдимъ за човѣшкия умъ, но какво е човѣшкиятъ умъ по сѣщина, не можемъ да си съставимъ едно ясно понятие. Или, запримѣръ, ние говоримъ за духа, за душата. Какви ли не философски мнѣния иматъ хората за душата и за духа. Онѣзи, които сѣ създали езика, които разбиратъ глаголитѣ и дълбокия смисълъ на всѣка дума, тѣ въ живота подъ думата „душа“ разбиратъ една опрѣдѣлена идея. Въ тѣхъ сѣщо туй е точно опрѣдѣленъ смисълътъ на думата „умъ“, но при прѣдаване на тѣзи идеи въ слѣдующитѣ поколения, тѣ сѣ изгубили и своя вжтрѣшенъ смисълъ. Ние отдѣляме душата отъ себе си, защото искаме да я разгледаме обективно. По сѣщия начинъ разглеждаме духа като нѣщо отдѣлно. Значи, щомъ можемъ да разглеждаме душата и духътъ като нѣщо отдѣлно отъ себе си, тѣ сѣ материални нѣща. Щомъ разгледаме ума, като нѣщо отдѣлно отъ себе си, значи и той е нѣщо материално.

Тогава, какво нѣщо е човѣкътъ? Какво нѣщо е Любовта? Ние говоримъ за Любовта и я разглеждаме извънъ себе си, затова и тя е нѣщо матери-

ално. Говоримъ за Истината извънъ насъ, за това и тя е нѣщо материално. Говоримъ за Мѣдростъта извънъ насъ, и тя е нѣщо материално. Кое тогава е духовното? — Туй, за което не можемъ да мислимъ, е духовно. Щомъ можемъ да мислимъ за нѣщо, то е материално. Това сѣ антиподи, противоположности. Трѣбва да има нѣщо въ насъ, съ което ние да разглеждаме сѣщината на проявения животъ. Значи, въ този смисълъ, ние подъ думата „Истина“ не разбираме самата Истина. Подъ думата „Мѣдростъ“ не разбираме самата Мѣдростъ. Подъ думата „душа“, не разбираме самата душа. Ние разбираме съвсѣмъ други нѣща.

Сега запримѣрь съ коя буква започватъ новороденитѣ дѣца Съ каква буква изразявате вашата скърбъ? Като кажете „ухъ и охъ“, тия двѣ възклицания иматъ ли едно и сѣщо значение?

Всѣки ученикъ трѣбва да има едно основно качество надъ другитѣ му качества. Запримѣрь, нито единъ отъ васъ не може да търпи да му разправятъ за това, което той знае. Прѣдставете си, че нѣкой започва да ти разправя това, което ти знаешъ. Какво правишъ? — Не можешъ да търпишъ, не мождшъ да се съберешъ въ кожата си. Защо не можешъ да търпишъ? Защото въ този човѣкъ нѣма

психологически тактъ, той се стреми да ти разправя или да те учи това, което знаешъ. Той казва: Чакай да ти разправя тази работа! И започва да ти разправя това, което ти си направилъ, като че ти не знаешъ, какво си направилъ. И той маже, като тебе — нѣма никаква разлика помежду ви. Защо се заражда у него желание да покаже, че той маже по особенъ начинъ? Нѣкои хора пѣкъ обичатъ като говорятъ, да се впускатъ въ подробности. Тѣй постѣпватъ не само малкитѣ хора, но и голѣмитѣ. Напримѣръ, Толстой е единъ отъ тѣхъ, обича подробности, анализата, а нѣкои не обичатъ подробноститѣ, пристѣпватъ направо къмъ прѣдмета. Коя е причината? — Това може да се обясни отъ чисто хиромантическо гледище.

Въ тия нѣща има съвпадение. Запримѣръ, забѣлѣзано е, че на онѣзи хора, които обичатъ подробности, рѣцѣтѣ и прѣститѣ на рѣцѣтѣ имъ сѣ дълги. Каква връзка има между дългитѣ прѣсти и подробноститѣ? Какъ се явило туй съвпадение? Хора, на които прѣститѣ сѣ къси, обичатъ обобщенията, тѣ не влизатъ въ подробности. Разбира се, това не сѣ строго научни данни, има извѣстно съвпадение. Послѣ среща се и друго едно съвпадение. Казваме, че благородниятъ човѣкъ има красиво лице. Нѣкои считатъ, че красотата е качество на бла-

городство. Пластичността на лицето е една необходимост за красивото лице. Пластичността на лицето е изразъ на душата. Лицето трѣбва да изразява душата. По какво се познава единъ красивъ погледъ? Нѣкой пѣтъ хората казватъ: красивъ е този човѣкъ. Азъ ще си послужи съ слѣдната аналогия: единъ човѣкъ е отличенъ краснописецъ, напише едно отлично по красота на почерка писмо, но безсѣдържателно, безъ смисълъ. Другъ нѣкой пише лошо, разкривено, но написалъ философско писмо, смисълъ има въ него. Питамъ: кое писмо е по-хубаво, красивото ли или изразителното? Пъкъ ако съ красотата се съвпада и изразителността, то е другъ въпросъ. Нѣкои се впусчатъ въ подробности. Не сж подробноститѣ, които оправятъ човѣка. Подробности нѣкой пѣтъ причиняватъ голѣма вреда. Нѣкой казва: чакай да ти кажа нѣщо! И започва да развива края на най-малкитѣ погрѣшки, търси най-малкитѣ имъ коренчета. Питамъ: като извадишъ туй коренче на лице, какво можешъ да докажешъ? Трѣбва да имаме една опрѣдѣлена норма за погрѣшкитѣ на хората. Туй, което считаме, че е грѣшка, въ природата не съществува като погрѣшка. Това, което хората наричатъ погрѣшки, тѣ сж въображаеми нѣща, тѣхни измислици. Въ природата нѣма нищо подобно. Нѣкой пѣтъ мислишъ, че

си направилъ голѣми погрѣшки, но природата не е хроникирала никакви погрѣшки, а нѣкой пѣтъ мислишъ, че животътъ ти е изправенъ мислишъ, че си светия, когато въ сжщностъ природата е зарегистрирала редъ твои погрѣшки. Има единъ законъ, споредъ който: капкитѣ, които падатъ отъ ниско, дупки не пробиватъ, а онѣзи, които падатъ отъ високо, дупки пробиватъ. Значи, просветениятъ човѣкъ, светията може да направи много голѣми грѣшки, когато грѣшникътъ не може да направи голѣми грѣшки, природата не му е позволила да прави такива.

Вие, като ученици, трѣбва да се пазите, защото можете да направитѣ много голѣми грѣшки. Често вие мислите, че сте изправни. Не е така. Не е важно, какво мислите единъ за другъ, но важно е, какво е хроникирано въ книгата на природата. Какво мислите единъ за другъ, това е ваше мнѣние, то нѣма нищо общо съ самия животъ. По нѣкой пѣтъ вие се безпокоите, мислите, че сте много грѣшни, но ако разгледате аналиитѣ на природата, ще видите, че тамъ нѣма нищо отбѣлѣзано. Вие може да сте пролѣли много сълзи, но тя като погледне, казва: „Нѣмашъ никаква погрѣшка, нищо не искамъ отъ тебе.

За днесъ бѣхъ ви задалъ темата: „Отличителните черти на силата и материята“. Щомъ можемъ

да разглеждаме разлика между сила и материя, можем ли да разгледаме по какво се различават обективно? Някои казват, че материята е инертна, а силата е потенциална. По какво се отличават инертността на материята и потенциалността на силата? Това е единъ дълбокъ философски въпросъ. Ние ще оставимъ настрана въпроса за силата и материята. Тогава, каква е разликата между сила и енергия? Нека някои отъ васъ има добрината да прочетете нѣщо върху тия термини, да прѣгледа, какъ ги дефиниратъ французскитѣ или английскитѣ учени

Говорилъ съмъ ви и другъ пътъ, че еднообразието въ живота трѣбва да се избѣгва. Въ една лекция ще ви говоря върху това, какви противоположни качества се явяватъ въ човѣка отъ еднообразието. Ако човѣкъ се разглежда като същество, като индивидъ, който сега се проявява, и ако при това допуснемъ, че той се е проявявалъ много пъти, питамъ какви сѣ отношенията между всички негови проявления? Вие, може би, сте идвали на земята по 400 — 500 пъти. Тогава по какво се отличаватъ всички тия проявления? Вие сте носили разни имена, разни форми. По какво се отличаватъ всички тия ваши съществувания. Мислите ли, че въ всички ваши съществувания вие сте били носители все на ваши идеи? Колко пъти сѣ били носители на чужди идеи

и убъждения! Значи, когато разглеждаме вашия живот, тръбва да го разглеждаме въ връзка съ всички ваши минали и бъдещи съществувания. Само тогава вие може да бъдете свършени. Затуй, каквото и да ви се случи въ живота, каквото отклонение и да направите, въ една или въ друга посока, вие не можете свършено да се отклоните отъ вашия път; да се отклоните отъ своя път, значи да изчезнете отъ пространството. Както планетитъ, както с лънцето не могат да се отклонятъ отъ своята орбита, така и вие не може да се отклоните отъ вашия път. Даже и кометитъ, за които вие мислите, че скитатъ изъ пространството, иматъ своя опредѣлена мисия. Ето защо, човѣкъ не се отклонява отъ прѣдначертания му отъ Бога път, но пътува изъ пространството, минава прѣзъ разни области, вслѣдствие на което по нѣкой път той става и добъръ и лошъ, както ние мислимъ, но тази лошевина и добрина зависи отъ съвсѣмъ други причини.

Всѣки отъ васъ тръбва да схване същността на нѣщата и да разбере, по какво именно се отличава той отъ другитъ хора. Тръбва да намѣрите въ себе си едно качество, по което да се отличавате отъ другитъ хора. Като намѣрите туи качество, то ще ви зарадва. Това специфично ваше качество може да

бжде много малко, микроскопическо, но ще ви причини много голяма радост, защото всички други нъща сж общи. Ако сте ученъ човѣкъ, има и други учени като васъ. Ако сте красивъ човѣкъ, има и други красиви като васъ. Ако сте силенъ човѣкъ, има и други силни като васъ. Всички тия нъща сж общи, но има нѣщо, по което човѣкъ се отличава отъ другитѣ хора. И кое е то? Ще кажете, че разликата е въ душата. Тогава по какво се отличава една душа отъ друга, ако всички души иматъ едни и сѣщи качества? По нѣкой път вие ставате еднообразни, а по нѣкой път се натъквате на извѣстни мъчности, ставате чръзмърно дѣятелни, активни, което се дължи на натрупване излишна умствена енергия, вслѣдствие на което се зараждатъ въ васъ редъ отрицателни чувства. Какви сж тия отрицателни чувства? - Чувства, които не носятъ радост на човѣка, но тъга, скърбъ, безмислие въ живота, индиферентность, мислите, че и вие, както и всички хора въ цѣлия свѣтъ сте глупци. Мислите ли, че такова едно заключение е право? Глупавитѣ нъща за едни хора сж разумни. Запримѣрь, хвърлете на единъ пѣтелъ царевица на мраморна плоча, той пакъ ще рови, както ако хвърлите на земята. Вие ще се смѣете, че не му идва на умъ да не рови. Азъ ще ви отговоря

заради пѣтела Той казва: „Азъ зная, че това е мраморъ, но пакъ ровя, за да не изгубя навика си, обичамъ да си спомнямъ това, което зная, понеже единъ день ще трѣбва да си изравямъ храната изъ земята. Хората нѣща да ми даватъ храната всѣ на мраморъ“. Дали това нѣщо е точно така, не се знае. И тъй, когато повтаряме нѣкои нѣща които може да ни се видятъ безмислени, това правимъ, за да не изгубимъ нѣкой навикъ. ако. разбира се, навицитѣ трѣбва да се подържатъ.

Та първото нѣщо: когато нѣкой човѣкъ започва да ти разправя нѣщо, което ти знаешъ, ако си философъ, въ туй разправяне ще намѣришъ една малка разлика отъ това, което ти знаешъ. Азъ чета Посланието на Апостолъ Павла, дѣто се казва: „Вѣрата е отъ слушането“. Нѣкои, който повѣрвалъ въ Писанието, но не го разбралъ, казва: вѣрването, а не вѣрата е отъ слушането. Криво разбралъ той тѣзи нѣща. Вѣрване и вѣра нѣ е едно и сѣщо нѣщо. Щомъ слушамъ нѣкого, азъ ще започна да вѣрвамъ, ще кажа: това е така. Прѣди това азъ имахъ вѣра въ себе си, а не вѣрване. По какво се отличава вѣрата? — Вѣрата е качество на Любовта. Ти вѣрвашъ когото любишъ, въ този, неговата дума е законъ. Кажешъ ли, че не е така, не може така и т.

н., това е любовта, която вие имате — обикновената любов. На онзи, когото обичашъ, на онзи, комуто вървашъ, ти не можешъ да припишешъ никаква слабост. Имашъ ли, обаче, върване въ този човѣкъ, ти веднага можешъ да му припишешъ нѣкаква слабост. Тѣй че между върване и вѣра има едно вътрѣшно различие.

Често хората повтарятъ изречението, което Сократъ бѣ казалъ нѣкога: „Познай себе си!“ Кое е похубаво да познаваме себе си, или Бога? Ако азъ бихъ критикувалъ гърцитѣ, бихъ казалъ: дотолкозъ е достигналъ грѣцкиятъ умъ Еврейския умъ пъкъ е достигналъ до положението да казва: „Начало на мъдростта е страхътъ.“ Идва Христосъ и казва: „Познай Бога!“ Питамъ сега: кое е по-силно, да познавашъ себе си, да се страхувашъ ли, или да познавашъ Бога? — Разбира се, това сж били системи, школи, прѣзъ които човѣчеството е минало. Когато гърцитѣ сж проповѣдвали да познавашъ себе си, тѣ сж минали прѣзъ извѣстна школа, прѣзъ извѣстно учение. Какъ трѣбва да познава човѣкъ себе си? Какво трѣбва да познава въ себе си? — Да познае въ себе си Божественото и всички възможности които се криятъ въ него. Щомъ въ Божественото има толкозъ възможности кажете ми една отъ тѣхъ, глав-

но основната възможност. Всѣ трѣбва да има една основна възможност. Коя е тя?

По нѣкой пѣтъ ние взимаме едно общо твърдение и казваме: повѣрвай! Въ какво? — Въ Божията Любовь. Повѣрвай въ Божията Мъдростъ! Много добрѣ, но кое именно да повѣрвамъ? Отдѣ ще започне тази Любовь? Започни отъ нейното практическо приложение. Нѣкой казва: азъ вѣрвамъ въ Бога. Той често произнася това изречение, но то не дѣйствува върху него. Като кажешъ: „Повѣрвай въ Бога,“ „люби Бога!“ — сърцето ти трѣбва да затрепти, да заиграе въ тебе. Щомъ не заиграе, значи това сж само думи. Когато говоримъ по сжщия философски начинъ „азъ трѣбва“, „азъ съмъ длъженъ да направя това-онова, а нищо не вършимъ, работитѣ си оставатъ на едно и сжщо мѣсто, непогрѣднати.

Сега, вземете, запримѣрь, двѣтъ отличителни вжтрѣшни черти на човѣка, който се проявява въ женска форма и на човѣка, който се проявява въ мъжка форма. По какво се отличаватъ тия двѣ форми? Ние казваме че въ едната форма прѣобладава умътъ, а въ другата форма прѣобладава сърцето. Това сж общи твърдения. Учителитѣ на окултната наука подържатъ слѣднитѣ възрѣния: Мъжътъ не може да стане жена, и жената не може да стане мъжъ. Жената нѣкой пѣтъ

може да вземе мъжка форма, но тя си остава и мъжът може да вземе женска форма, но той все мъжъ си остава. По същина мъжкия и женския принципъ въ природата не могатъ да се измѣнятъ; тѣ вѣчно ще си останатъ едни и същи. Вие често казвате: азъ като стана единъ день жена, или като стана мъжъ... и веднага разрѣшавате въпроситѣ. Какво ще направишъ като станешъ жена? Или, какво ще направишъ, като станешъ мъжъ? При сегашнитѣ условия като станешъ жена, ще вършишъ една работа, а като станешъ мъжъ, ще вършишъ друга работа. Сега виждате ли дѣ е противорѣчието? Женитѣ казватъ: за насъ нѣма шансъ да станемъ мъже; значи, вратата ни е затворена. Мъжете пъкъ казватъ: много добръ, че ние нѣма да станемъ жени.

Други окултисти казватъ, че мъжкия принципъ родилъ злото, а женския принципъ родилъ доброто. Какви заключения бихте извадили отъ тия твърдения? Вѣрно ли е това? Не, положителната форма на жената и положителната форма на мъжа раждатъ злото. Отрицателната форма на мъжа и отрицателната форма на жената раждатъ злото. Положителната форма на мъжа и отрицателната форма на жената раждатъ доброто. Положителната страна на женския принципъ и отрицателната страна на мъжкия принципъ раждатъ доброто. Но тия добрини се отличаватъ.

Слѣдователно, когато говоримъ за злото въ свѣта, ние трѣбва да разбираме чисто физическия животъ, защото злото съществува въ физическия свѣтъ, въ формитѣ на нѣщата. Въ сжщината на живота злото не съществува. Значи, злото се проявява въ материалния животъ. И тъй, всѣки отъ васъ може да измѣни своето състояние. Ако е лошъ, нека си тури единъ минусъ, или да прояви качества на противоположния принципъ. Единиятъ принципъ наричамъ „принципъ на живота“, а другиятъ — „принципъ на ума“. Това сж двата принципа, които работятъ въ живота. Умътъ и животътъ съединени заедно, раждатъ противорѣчиата. Ако не приложите тази философия въ живота си, тя остава само за природата. Ако пъкъ искате да се ползвате отъ нея като същества, които сте дошли на земята да се учите, вие трѣбва да разбирате законитѣ на живата природа. Всѣкога трѣбва да правите малки опити. Запримѣрь, вие имате единъ приятель и мислите, че той ви обича. Приятельтъ ви сжщо мисли, че вие го обичате. Но вие трѣбва да се спрете въ тази любовъ върху нѣщо съществено, а именно да провѣрите, дали тази любовъ почива на една здрава основа. и то не за година, двѣ, десетъ, но дори да може да прѣмине отъ този животъ въ другъ. Това е любовъ за по-

дражание; тя може само да ви ползува. Но любовъ, която не може да мине отъ животъ въ животъ, отъ едно съществуване въ друго и да образува връзка, тази любовъ е чисто физическа. Не говоря, че физическата любовъ е лошо нещо, но казвамъ, че тя не може да образува здрава връзка.

И тогава идвате до друга крайностъ, казвате: въ свѣта нѣма любовъ. Не правете такива твърдения! Щомъ човѣкъ направи такова заключение той създава друго зло за себе си. Ти казвашъ; всички българи сж лъжливи, всички българи сж груби. Отъ това заключение логически слѣдва: щомъ всички българи сж такива, азъ съмъ българинъ, слѣдователно и азъ съмъ грубъ. Какво се ползувашъ ти, ако всички българи сж груби? Ако извадишъ такова заключение, какво се ползувашъ? Или пъкъ вие понѣкога казвате: Богъ ме е създалъ такъвъ. Вие бѣхте ли тамъ, когато Господъ ви е създавалъ? Знаешъ ли, че Господъ така ви е създалъ? Прѣдставете си, че азъ направя една отлична стомна за нѣкой князь или за нѣкой царь, но по една случайностъ тази стомна попадне въ ржцетъ на нѣкой простакъ, той започне да налива въ нея такава течностъ, за каквата тя не е опрѣдѣлена. Този простакъ, като не разбралъ цѣната на стомната, далъ ѝ една проста служба, а не така-

ва, за каквато е била прѣдначена. Кой е кривъ сега: азъ ли, който създадохъ стомната, или онзи, който я употребява? — Онзи, който я употребява.

Сега, мнозина отъ васъ иматъ отличень умъ, но го впрѣгатъ въ работа, каквато имъ попадне, като този простакъ. Съ какво се занимавате? — Съ дреболиитѣ на живота, съ речено-казано, съ новинитѣ по вѣстницитѣ, че Одринъ се прѣвзе, че българската валута спада, че 20 кжши въ града Нью-иоркъ изгорѣли, че толкозъ параходи потънали и т. н. — всѣки день се чете тази литература. Другаде се говори че, еди-кой си професоръ опровергалъ нѣкоя теория и създалъ нова. Тѣй пълните ума си съ такива отрицателни нѣща. Питамъ ви сега: за всичката каша, която туряте въ прекрасната стомна, кой е кривъ?, Господъ ли или вие? Щомъ дойдешъ до тѣзи въпроси, че еди колко кжши изгорѣли; че еди-кой си параходъ потъналъ, не чети. Оставете свѣтътъ да чете за потъналитѣ параходи. Азъ бихъ чель слѣднитѣ нѣща, напимѣръ: Англия направила десеть парахода; еди-кога си десеть парахода тръгнали за Америка и т. н. А това, колко души фалирали, колко хора сж осждени и редъ други въпроси, на тѣхъ не обръщамъ внимание. Турете настрана всичко отрицателно! Че еди-кой си художникъ започналъ ед-

на картина и не я довършилъ — турете този въпросъ на страна; че еди-кой си свещеникъ умрѣлъ — турете този въпросъ на страна! Турете на страна всичко отрицателно! Не казвайте, че едно врѣме сте били по-силни, по-умни. Сега какви сте? Кажете: сега се съгражда у менъ единъ новъ параходъ. Или пъкъ си сънувалъ нѣкъкъвъ лошъ сънь, че си падналъ отъ една голѣма скала — забрави този сънь. Нѣкой сънувалъ, че го гонѣло черно куче. Забрави този сънь, съ кучета не се занимавай! Другъ нѣкой битъ въ една къща, която се запалила и безъ малко щѣлъ да изгори. Не стой въ къщи, които горятъ! Ние търсимъ смисъла на нѣщата. Може би, този сънь да нѣма нищо общо съ твоя животъ, Нѣкой казва: снощи на сънь имахъ крила, хвъркахъ като ангелъ. Какво означава това? — Радвай се, че си хвъркалъ! Ама какво може да ми се случи? — Щомъ си хвърчалъ, ще те турятъ на хубава служба, ще те назначатъ директоръ на нѣкоя банка, или прѣдставителъ нѣкъждѣ. Това означаватъ крилата. Тия нѣща сж съвпадения, които отвлечатъ вниманието ви. Тж сж хубави, но има нѣща, съ които абсолютно не трѣбва да се занимавате.

Та първото нѣщо: всички трѣбва да се учите да дисциплинирате ума си. Докато не дисциплинирате ума си, да знаете кое да четете и кое не, дълго

време ще продължатъ страданията ви. Дръжте положителното въ живота! По нѣкой пътъ въ васъ има желание да търсите отрицателното. Досега вие сте вървѣли съ отрицателната философия, но необходимо е положителното въ живота. Казахъ ви, че хората може нѣкой пътъ да ви набѣдятъ, но що отъ това? Тѣ могатъ да ви прѣзиратъ, да кажатъ нѣщо лошо за васъ, но що отъ това? Ще си минете, безъ да се спрете. Българскитѣ пословици казватъ: Дума дупка не прави“. „Въ море дупка се не прави. Ако нѣкой мисли, че слѣдъ като ви оцапа, ще може да пробие дупка въ морето, той се лъже. Никой не може да ви оцапа. Божествениятъ принципъ въ човѣка по никой начинъ не може да се изцапа. Тѣлото може да се оцапа, дрехитѣ могатъ да се оцапатъ, но Божествениятъ принципъ, сжщественото въ човѣка никой не може да го засегне. Ами защо трѣбва да излагамъ честъта си? Ако моята честъ може всѣки да цапа, това е безчестие. Но, ако никой не може да засегне честъта ми, това е истинската честъ. Ще знаете, че има нѣщо въ васъ, което никой не може да засегне. Това сж максими. Знаете ли това, ще бждете спокойни, но не индиферентни. Вземете урокъ отъ свѣта. Азъ отъ редъ години слѣдя и виждамъ, че даже и най-религиознитѣ хора въ България, както и

въ Америка, и въ Англия — навсѣкждѣ, иматъ една слабостъ — криятъ своето щестлавие и своята гордостъ. Свѣтскитѣ хора изаявяватъ щестлавието си, не се криятъ. Нѣкой свѣтски човѣкъ, когато ти даде своята книга, радва се като дѣте. Религиозниятъ човѣкъ пъкъ, ще донесе своята книга, ще ти я даде, но играе роль, като че е индиферентенъ. Той казва, че нищо не струва тази книга, прави се скромень. Не, той не говори Истината, въ себе си мисли друго яче. Казва, че нищо не струва, а въ сжщность мисли, че много струва. Само смѣй да кажешъ, че нищо не струва, прѣзъ цѣлия си животъ той нѣма да забрави това нѣщо.

Въ религиозния животъ има една голѣма опасностъ, а именно: щестлавието и гордостъта се скриватъ вжтрѣ въ човѣка, и той трѣбва внимателно да ги различава. Не е лошо, че се е появило щестлавието, но трѣбва да се молишъ. Нѣма нищо лошо не е **д о ш л о щ е с л а в и е т о**. **П о к а н и г о**, нагости го, дай му угощение и го изпрати навънъ. Гордостъта дошла. И нея посрещни, нагости и послѣ изпрати навънъ. По хубаво е човѣкъ да бжде искренъ. Азъ харесвамъ по нѣкой пътъ свѣтскитѣ хора. Тѣ иматъ дѣтински черти. Човѣкъ трѣбва да бжде като дѣте. Казвате азъ написахъ нѣщо. Не смѣете по-нататкъ да се изкажете. Не, кажи си: азъ написахъ едно стихотворение което самъ си харесвамъ. Кога-

то го прочета, азъ се въодушевявамъ, незная, дали и вие ще се въодушевите. Ако говоря Истината, тъй ще я кажа, пъкъ ако не искамъ да я казвамъ, по-добръ ще мълча. Ще си кажа, че съмъ написалъ едно съдържателно стихотворение, пълно съ идея. Нѣма какво да се срамувамъ. Ако една идея се е родила въ насъ и сме ѝ дали форма, нѣма какво да се стѣсняваме. Ще изнесемъ тази идея тъй, както е, и ще кажемъ: хубаво е това стихотворение, изразително е но не е и най-красиво. Да кажемъ, че нѣкой чете много хубави работи. Ние нѣма да кажемъ, че той не разсждава философски, защото въ сжщностъ той разсждава философски, но не може да се изкаже философски. Мнозина разсждаватъ философски, но не могатъ да се изкажатъ философски. Човѣкътъ мисли философски, но не може да се изкаже философски, не може да намѣри подходяща дума затова, казва: вие не можахте да ме разберете. Въ такъвъ случай казваме: когато хората повече мислятъ по добръ разбиратъ нѣщата, но щомъ рѣкатъ да се изкажатъ, има една спънка, не могатъ да се изкажатъ добръ. Сега, какво е общото заключение? Заключение не трѣбва да има. Общото заключение подразбира общия знаменателъ. Кой е общиятъ знаменателъ?

Великъ, способенъ е онзи ученикъ, който може да изслушва другитѣ ученици. Този ученикъ, който говори, трѣбва да бѣде досѣтливъ. Щомъ го изслушватъ, той не трѣбва да прѣкалява. Ще ви приведа за примѣръ една ученичка, тя нѣма да се сърди. Отиваме на разходка. Тази сестра обула нови обуца, но вънъ земята покрита съ снѣгъ, и тя пада, става — хлъзгаво е. Тя не може да върви добръ и споредъ нея и другитѣ се спиратъ. Тя не иска да пада и съ това да прѣчи и на другитѣ, но обувката ѝ сж гладки. Тя трѣбваше да прѣдвиди това нѣщо. Единъ братъ иска да ѝ помогне, но и той пада съ нея: ту тя падне, ту той падне, търкалятъ се. Казвамъ: нови сж обувката ѝ. Въ новитѣ идеи, особено въ снѣжно врѣме, всѣкога има такова подхлъзване. Нѣма нищо лошо въ това подхлъзване. Ще се подхлъзнешъ, ще седнешъ и ще си помислишъ, защо си падналъ. Ако паднешъ назадъ, помисли хубаво. защо си падналъ така. Ако паднешъ напредъ, помисли хубаво, защо си падналъ напредъ. Ако паднешъ налѣво, помисли защо си падналъ налѣво. Ако паднешъ надѣсно, помисли, защо си падналъ надѣсно. Философски мисли! Като си купите нови обуца, направете сѣдния опитъ: обуйте за пръвъ пътъ обувката си, излѣзте съ тѣхъ изъ града и за-

почнете да мислите за нѣкой много отрицателенъ човѣкъ, когото познавате. Започнете да разсѣждавате, защо този човѣкъ ходи изъ широкия пѣть, защо води такъвъ лошъ животъ и т. н., ще видите, че нѣма да се мине дълго врѣме, и вие ще паднете на гърба си. Значи, този човѣкъ нѣма грѣбнакъ, съ който да издържа въ живота и затова е взелъ такова направление. Причинитѣ, поради които този човѣкъ се отдѣлилъ отъ правия пѣть, сж любовни. Той се влюбилъ, не могълъ да постигне цѣльта си и падналъ на гърба си. Послѣ вземете другъ нѣкой типъ и направете още единъ опитъ. Това сж мои прѣдположения, мои изводи, вие сами трѣбва да правите опити, да видите, какъ ще падате. По този начинъ ще проверявате, отдѣ произлизатъ слабоститѣ на другитѣ хора. Само така ще намѣрите, кои сж причинитѣ за отклонението на хората отъ пѣтя имъ.

Вървите по пѣтя и виждате, че нѣкой човѣкъ падналъ. Казвате си: защо ли падна този човѣкъ? Не се минава много врѣме, и току вижъ, и вие падате на лицето си. Значи, причинитѣ за падането на този човѣкъ сж чисто материални. Искате да знаете, защо този човѣкъ се подхлъзналъ. Питамъ: ами вие защо не пазите равновѣсие? Казвате: защо този човѣкъ не върви по пѣтя си? Ами защо вие паднахте на гър-

ба си? — Прѣпънахъ се. Че и той се прѣпъна. А защо падате на другитѣ двѣ страни, налѣво и надѣсно, вие сами ще разгадавате

Сега, ще правите опити, ще наблюдавате, какъ ще падате, и по този начинъ ще провѣрите, дали туй, което ви говоря е вѣрно. Ще правите опита на мѣста, дѣго нѣма много камѣни. Нѣкой пѣтъ камѣнитѣ сѣ много опасни. Слѣдователно изводътъ е слѣдниятъ: когато трѣгвате на разходка по високи планински мѣста, абсолютно трѣбва да изхвърлите отъ ума си всички отрицателни мисли. Ще мислите само за хубави нѣща, за благородни и възвишени работи, за Бога, за ангелитѣ. Тогава нѣма да има никакво падане. Ще хвърчите нагорѣ съ крилата на птица. Когато ходишь на разходка, никаква отрицателна мисль! Всичко заключи у дома си и кажи: другъ пѣтъ, когато бѣда въ кѣщи и седна на столъ, тогава ще мисля за отрицателни нѣща, защото тогава нѣма опасност да падна.

Нѣкои отъ васъ ученицитѣ трѣбва да образува^т малки крѣжж^еци за опити. Вие очаквате да дойде нѣщо велико въ свѣта. Вие искате да придобие^т просвѣтление на готово, да ви дойде изведнѣжъ отнѣждѣ. Знаете ли прѣзъ какви ужасни страдания сѣ минали онѣзи хора, които сѣ добили просвѣте-

ние? Онѣзи, които не сж запознати съ законитѣ на окултната школа, мислятъ, че тази работа е лесна. Не е тъй лесно. Великото просвѣтление изисква голѣмо юначество, затова се дава по-малко. То е силно вино, всѣки може да се опие отъ него. Щомъ се пие повече отъ това вино, хората започватъ да играятъ. Нѣкъдѣ изъ варненско една туркиня отива въ къщата на единъ свещеникъ. Попадията имала хубаво, силно вино хардалия. Наточила отъ него и поканила туркинята да пиятъ. Туркинята като пила 2—3 чашки отъ това вино, опила се вече. Хвърлила фереджето, започнала да играе. И попадията сжщо тъй заигра. Какъ стана тази работа? — Хардалията вино направи това нѣщо. Естеството на тия двѣ жени не се е измѣнило, но хардалията — вино като влѣзе въ тѣхъ, развеселява ги, накарва ги да играятъ. Често хората въ живота си попадатъ подъ влиянието на това вино—хардалия и тогава и въ къщи, и извънъ къщи се проявяватъ такива, каквито не сж. Казвате: какъ стана тази работа? — Хардалията е причина, нищо повече. Хардалията е сила, която може да произведе голѣмъ ефектъ само върху една мисль или върху една дума. Послѣ се дохожда въ нормално състояние: Казватъ: прѣдлагатъ ли ти хардалия нѣкъдѣ, ще го опиташъ, дали е сладко, или не. Ако е

сладко и не рѣже, пий; ако рѣже, не пий! Не е виновенъ онзи, който дава, но ти ще пиешъ малко.

Мнозина отъ васъ казватъ: ние като ученици трѣбва да направимъ това, трѣбва да направимъ онова. Но нѣщата оставатъ не направени. И като погледнемъ върху историята на човѣшкото развитие, цѣлата е съставена отъ такива нудни проекти. Има една архива, цѣлъ складъ въ природата отъ проектитѣ на всички минали култури. Не зная, какво ще стане съ тѣзи неизпълнени проекти, но природата е складираа всички нереализирани проекти. И вашитѣ проекти ще идатъ въ тази архива. Онова, което вие приложите, ще остане за васъ. „Това мисля да направя, онова мисля да направя“ — всичко това ще влѣзе въ тази архива. Тамъ ще ютѣлѣжатъ; въ 1925 година личността А, родена въ София, имаше такъвъ и такъвъ проектъ, който не можаше да приложи. Този проектъ остава въ архивата на природата. Затова, сега вие трѣбва да намѣритѣ най-малкия проектъ и да го приложитѣ. Като казвамъ това, не разбирамъ, че нищо не сте приложили, но отъ васъ се изисква повече приложение. Ще кажете: Учителю, ние приложихме нѣкои нѣща. Азъ разбирамъ въпроса логически, правилно. Ще ви прѣдамъ това на вашъ езикъ. Вие започвате да плетете чорапъ. Направете 20 примки, съединете ги така, че образу-

вате отъ тѣхъ едно колелце. Питамъ ви: свършихте ли чорапа? — Не, не е свършенъ. Направете още 20 примки, образувайте второ колелце, че трето, че четвърто, докато дойдете до петата. Направете ли петата, довършете цѣлия чорапъ. Този чорапъ трѣбва да се оплете! Казвамъ: вие още не сте дошли до петата, ще плетете нагорѣ — що повече. Казвате: ама азъ оставихъ чорапа, започнахъ да пиша едно съчинение. Не, ще довършишъ чорапа, че послѣ ще пишешъ съчинението си. Ти си написалъ само въведението. Да, азъ написахъ вече първата глава. Чакай, много отъ останалитѣ глави сж много трудни. Докато ги напишешъ, ще отидатъ не по-малко отъ 10, 20 и повече години. Ти не знаешъ, какво може да ти се случи презъ това врѣме. Нѣкоя глава можешъ да напишешъ за единъ день, нѣкоя за една година, а нѣкоя за 10 години — не знаешъ, колко врѣме ще употребишъ. Затуй ще турите постоянството като необходимо условие за работа. Като ви говоря, азъ не разбирамъ вашия индивидуаленъ животъ. Вие казвате: кого ли подразбира Учителтъ? Кого ли има прѣдъ видъ? Не, работа трѣбва да се върши. Азъ нѣмамъ прѣдъ видъ одного, а говоря общо. Когато работитѣ ни въ една школа, или въ едно общество вървятъ добрѣ, ние усѣщаме единъ трепетъ.

една радостъ, а пъкъ когато не вървятъ добрѣ, нѣщо ни стѣга отвѣтрѣ, тѣжно ни е, скръбно ни е. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: да, азъ чувствувамъ тази тѣга. Не трѣбва външно да я чувствувате, външно може да я разберете обективно. Вътрѣшно трѣбва да се възприематъ нѣщата. Всѣко общество може да се разгледа обективно, но като се съедините съ него, ще разберете, до каква степенъ на развитие е достигнало то. Не трѣбва да гледате на нѣщата съ прѣдубеждение. Вие можете да провѣрите и изпитате степенъта на развитието на всѣко общество. Не се заблуждавайте! Щомъ изпитате единъ приятенъ трепетъ подъ лъжичката, ще знаете, че тия хора сѣ добри, съ благородни стремежи.

Като ученици въ този окултенъ класъ, вие трѣбва да работите; като се индивидуализирате трѣбва да знаете че имате, общи о т н о ш е н и я къмъ всички ученици отъ невидимия свѣтъ. Онѣзи, които работятъ заради васъ, очакватъ и вие да работите заради тѣхъ. Вие сте коренитѣ, тѣ сѣ клончатата. Между вашия и тѣхния животъ има съотношение. Не мислете, че вие можете да бъдете абсолютно самостоятелни! Има извѣстни ограничения, които ние трѣбва сами да си наложимъ, сами да се ограничимъ. Азъ наричамъ ограничєєєє това когато самъ се ограничишъ. Тогава можешъ да правишъ, каквото искашъ. Когато обаче дойдете до ограничєєєє ти не

си свободенъ — има материални прѣгради. Нашето ограничение има чисто духовенъ характеръ. По-добърѣ да си наложимъ духовно ограничение, за да не дойде материалното. Ако ние сами не си наложимъ духовно ограничение, ще дойде материалното. Тогава именно ще дойдатъ редъ мъжнотии върху васъ.

И тъй, кой е най-силниятъ слогъ? Всѣки човѣкъ си има по единъ силенъ слогъ. Всѣки човѣкъ си има по едно любимо име, въ което е вмъкналъ този слогъ. Неговата сила е въ неговото име. Въ силата на този слогъ е скрито човѣшкото богатство. Забѣлѣзали ли сте, когато нѣкой започне да пише писмо, приятелътъ му седи до него и му казва: напиши ми едно писмо! Всѣки приятелъ иска да има писмо отъ приятеля си, казва му: искамъ да имамъ отъ тебе едно писмо. И приятелътъ му само като започне, едва напише първата буква Л, онзи подскача отъ радостъ. Какво има да му пише неговиятъ приятелъ? Той разбира, какво иска да му пише. Написва буквата Л. Онзи пакъ подскача, пакъ се зарадва. Слѣдъ това написва точка, послѣ буквата Г. Онзи пакъ се зарадва, пакъ подскача. Онзи продължава писмото: Ла, Па, Га; лу, пу, гу; ло, по, го . . . Какво разбрахте сега? — Приятелътъ разбра нѣщо.

Първоначално буквитѣ, съ които вие си служите, сж били символически иероглифи, а сега сж гра-

фически. Първоначалната буквата „Л“ е изразявала цяла идея. Буквата „Л“ е идея, тя показва стремежъ нагорѣ. Буквата „П“ сѣщо тъй е символическа, идея има въ нея. Въ буквата „Г“ сѣщо има идея. Тия букви сж се опростотворили отпослѣ, и сега се употрѣбаватъ само като елементи на думитѣ, като елементи на словетѣ. Ние трѣбва да разбираме малкитѣ работи въ себе си. Не търсете великитѣ работи въ свѣта! Малкиятъ трепетъ може да даде най-силенъ тласкъ на вашия умъ най-силенъ тласкъ на вашето сърце. Нѣкой приятель се намира въ затруднено положение. Отваря Писанието и му се пада стиха: „Духътъ свѣти ще ви научи“. Сега вие симислите, какъ ли ще ви научи Духътъ. Ще ви научи, като се учите. Азъ мога да разбера усилието на Божия Духъ, онова, на което Той ме учи, като уча и азъ самъ. Начинитѣ, по които туй учение може да ви се прѣдаде, сж всевъзможни. Въ всинца ви трѣбва да има желание да се учите. Отъ малкитѣ работи ще се учите. Научили сте много нѣща, много примѣри имате, но както виждате, чорапътъ ви е до петата.

Сега, общиятъ законъ е слѣдующиятъ: всичкитѣ състояния, които може да прѣкарате прѣзъ деня, сж въ сжщностъ само двѣ: положително състояние на ра-

достъ и отрицателно състояние на скръбъ. Скръбта ви може да бжде интензивна, и радостта ви ще бжде интензивна; скръбта ви може да бжде срѣдна, и радостта ви ще бжде срѣдна. Каквато е скръбта, такава е и радостта; каквато е радостта, такава е скръбта. Това е законъ — нищо повече. Който много скърби, много се радва; който малко скърби, малко се радва. И едното е вѣрно, и другото е вѣрно. Който много се учи, много харчи; който много харчи, много се учи.

Упражнение: Ржцѣтъ напредъ, дѣсната ржка надъ лѣвата. Въртете киткитѣ ржцѣтъ една около друга. Лѣвата ржка предъ гърдитѣ дѣсната напредъ, послѣ и лѣвата напредъ. Трепение киткитѣ и на двѣтъ ржцѣ. Дѣсната ржка предъ гърдитѣ, лѣвата напредъ, послѣ и дѣсната напредъ и трепение киткитѣ и на двѣтъ ржце, съ постепенно усилване и постепенно отслабване.

Ржцѣтъ предъ гърдитѣ съ допрѣни прѣсти. Въртене киткитѣ на ржцѣтъ една около друга

Ржцѣтъ настрана и трепение на киткитѣ.

Ржцѣтъ настрана и кржгообразни движения.

Т м.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

ПРАВИЛНО ПЪНИЕ

16-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 28.I. 1925 Г.—СОФИЯ.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сарсолу № 44

Правилно пѣние

„Любовѣта ражда доброто“.
Доброто носи животъ, свѣт-
лина и свобода за нашитѣ души-

Размишление

Продуктува се пѣсенѣта: „Малкиятъ изворъ“.

Често запитвате: не може ли безъ противорѣчия въ живота? — Вие не можете да се избавите отъ противорѣчията въ живота. Тѣ сж законъ въ природата Туй трѣбва да го знаете! Противорѣчия сжществуватъ навсѣкжде.

На съврѣмения езикъ липсва много нѣщо То зи езикъ, на който днесъ говоримъ, единъ день даже и дѣцата нѣма да говорятъ Днесъ той е хубавъ, красивъ за насъ, но единъ день, когато съзнанието на хората се пробуди, въ него ще се образуватъ нови форми. Сега ще говоримъ тъй, както езикътъ изисква. Ако кажемъ, че сегашниятъ езикъ не е хубавъ, хората ще се докачатъ, При сегашни-

тъ условия на живота, този езикъ е най-хубавъ, защото съответствува на нашия органъ; за сега другъ езикъ не можемъ да говоримъ. За примѣръ, защо въ английски, гръцки и славянски езици членътъ се поставя прѣдъ думата, а въ български езикъ членътъ се поставя на края на думитѣ? Причинитѣ за това могатъ да се обяснятъ филологически. Нѣкои ще кажатъ, че това е свойство на езика. Върху туй иматъ думата всичкитѣ филолози, езиковѣдци. Има закони, които регулиратъ езицитѣ. Онѣзи отъ васъ, които сж езиковѣдци, иматъ способността да разбиратъ законитѣ, по които се развиватъ езицитѣ. Кабалиститѣ сж най-добритѣ езиковѣдци. Тѣ дѣлятъ и запетаята. Мжно е да се създаде единъ картиненъ, езикъ.

Пѣсеньта „Малкиятъ изворъ“ е дѣтинско упражнение. Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Щомъ сте дѣца, ще пѣте дѣтински пѣсни. Коя пѣсень е по хубава, „Малкиятъ изворъ“, или „Бой, бой искаме ний, да прогонимъ врага злий“. Идеята въ втората пѣсень е за свѣта. Нѣкои отъ васъ, които знаятъ пѣсеньта „Малкиятъ изворъ“, нека я изпѣятъ!

Вашето пѣние е сбикновено. Като пѣете, иде-

ята трѣбва да изпжкне. Има извѣстни състояния, които правят хората официални помежду си. Напри мѣръ, нѣкой човѣкъ говори приятелски, но щомъ се качи на амвона, той става официаленъ. Не, говори си тъй, както говоришь на себе си! Щомъ накарашь нѣкого да говори прѣдъ много хора, той вече се промѣня. Хубавото пѣние е да пѣешъ и на другитѣ тъй както пѣешъ и на себе си. Защо ще пѣешъ на себе си по единъ начинъ, а на другитѣ по другъ начинъ? Пѣешъ ли на другитѣ, както и на себе си, тонътъ не се губи. Това е естествено пѣние. Първата спѣнка за васъ е тамъ, дѣто не сте естествени.

Тази пѣсень, „Малкиятъ изворъ“ не е идейна. Идейни пѣсни на земята нѣма. Идейнитѣ пѣсни сж при ангелитѣ. Макаръ и да не сж идейни пѣсни, тѣ служатъ поне за вашето повдигане. Сега, не е достатъчно само да се произнесете, че една или друга пѣсень не е хубава, но този отъ васъ, който има поетически дарби, нека напише по-хубава. Който напише най хубава пѣсень, ще я вземемъ за упражнение. Ако нѣкой напише една пѣсень, но не се одобри, нека не се докачва. Ако азъ напиша една пѣсень, ще я пѣя за себе си. Дали другитѣ ще я пѣятъ, това ще бжде за мене безразлично. Ако

другитѣ подемаѣ пѣсенѣта, добрѣ; ако не я подемаѣ, тя си остава само за мене. Нѣкой пѣѣ може да научите дѣцѣта една малка пѣсенѣ, която дѣйствиѣва върху тѣхъ възпитателно. Изпѣйте „Махарѣ бену-аба“!

Има единѣ просѣ основенѣ законѣ въ музикѣта който всички трѣбѣва да знаете. Този законѣ е слѣднѣятѣ: въ музикѣта се образуѣва единѣ кръгѣ, едно музикално течение, което никога не трѣбѣва да се прѣсичѣ. Ето защо, когато пѣешѣ вниманието ти никога не трѣбѣва да се отвличѣа отѣ никакѣвъ прѣдмѣтъ. Този законѣ е сѣщѣ и при молитѣвата. Всички велики нѣща се даѣватѣ по този законѣ. Да се молишѣ добрѣ, значи да не допушѣашѣ нищо ѣншно въ кръга на молитѣвата. Това е добрата, музикалната молитѣва. Това е молитѣвата приета отѣ Бога. Когато се молишѣ за нищо друго не трѣбѣва да мислишѣ. И въ музикѣта е така. Нѣкой като пѣе, обрѣща се на разни страни. Не, това не е пѣние. Ако пѣешѣ, за себе си ще пѣешѣ. Като изпѣешѣ за себе си нѣкоя пѣсенѣ, ще почувствуѣвашѣ едно разположение на духа. Всички ѣие можете да пѣете много хубаво. но се ѣлияете отѣ много нѣща. Нѣкой говорятѣ за свѣтската музика. Ако е за музика, азѣ разбирамѣ отѣ нея много добрѣ, повече и отѣ музикантитѣ. Съѣврѣменитѣ хора нека се занимаѣватѣ съ тази музика! Хубаво е това,

но има нѣщо, за което тѣ не сж готови още. Изисква се гърло, изисква се душа, изисква се сърце за тази музика. Ти можеш да направиш пѣнието професия, а животътъ — музика. Животътъ, самъ по себе си, е музика. Подразбирамъ добриятъ животъ. До като човѣкъ не пѣе, той не може да живѣе до брѣ. Ако нѣкой мисли, че може да живѣе до брѣ безъ пѣние, той се лъже. Всички хора^и които не сж музикални, сж лоши хора. Най-жестоки сж хората, които не сж музикални. Статистиката показва, че между музикантитѣ нѣма прѣстѣпници нѣма убийци. Всички убийци нѣматъ музика. Тѣ не само че нѣматъ духовна музика, но нѣматъ и обикновена музика. Въ музиката има три степени на проявление: Проявление въ физическия свѣтъ, проявление въ духовния свѣтъ и проявление въ Божествения свѣтъ. Ако нѣкой пѣе отъ душа, вие ще го слушате съ удоволствие. Ако изкараме нѣкого да пѣе, не ще може да пѣе до брѣ, защото ще си каже: какво ли ще каже тази публика за мене? Какво ще каже? — Най-първо ще ви разкритикуватъ, дали имате, или нѣмате изпълнение. Запѣе ли нѣкой човѣкъ, трѣбва да пѣе за себе си. Я нека нѣкой отъ васъ да има гласъ като на Аделина Пати, да вземе като нея три тона по високо отъ цигулката, освѣнъ това да взема чисти правилни тонове,

да видимъ, дали нѣма да го слушатъ. Ще го слушатъ, разбира се. Нѣкой отъ васъ иматъ доста хубави глагове.

Ние започнахме лекциитѣ си съ музика, но гледамъ всички окултни упражнения постепенно се изглаждатъ, докато дойдатъ до обикновени упражнения, съ съвсемъ другъ характеръ отъ този на окултнитѣ. Нѣкой пѣтъ не ви се пѣе, но трѣбва да се заставите да пѣете. Ще си кажете: Ще пѣя! Чудни сте вие, защо трѣбва да си въздѣлвате да не пѣете? Най-първо тази мисль не е ваша. Всѣка негативна мисль не е свойствена на човѣшкия духъ, тя е чужда мисль. Само положителнитѣ мисли сѣ Божествени. Слѣдователно, само Божественитѣ мисли сѣ мисли и на вашия духъ. Често вие казвате: азъ нѣма да направя това; азъ нѣма да ида при еди-кого си. Не, ще кажешъ: азъ ще направя това, ще ида при еди-кого си и т. н. Ще обрѣщате всички отрицателни мисли въ положителни. Запримѣрь въ нѣкой вестникъ пише, че кжщата на Стойчо Драгановъ изгорѣла. Ти ще прѣведешъ: Стойчо Драгановъ съборилъ старата си кжща и си направилъ много хубава кжща. Ето една прѣведена мисль. Послѣ, съобщаватъ, че нѣкой Славчевъ изгубилъ десетъ хиляди лева. Ще прѣведешъ: Славчевъ подарилъ 10,000 лева въ полза на

бѣднитѣ Тѣ не сѣ изгубени пари. Ами този, който ги е намѣрилъ, какво прави? — Хвали Господа. Може би, ги е намѣрилъ нѣкой бѣденъ човѣкъ. Вие ще кажете въ себе си: откраднали паритѣ на този човѣкъ! И слѣдъ всичко това ужъ по Бога ходитѣ. Въ насъ обирание нѣма, никой не може да ни обере. Изгубишъ ли пари, ще си кажешъ: за Господа 'дадохъ тия пари. Страдате ли, ще знаете, че това е прѣчистване въ къщата ви, единъ отличенъ ремонтъ, по всички правила. Положителни мисли ви трѣбватъ! Нѣкой казва: охтика ме хвана. надали ще мога да живѣя. Надали ще живѣешъ! Ти още не си започналъ да живѣешъ, какво говоришъ за живота си? Ти ще живѣешъ, щомъ спазвашъ Божиитѣ закони. Ще развивате тия мисли, за да се ползвате отъ тѣхъ. Слаби или силни, те ще ви уякчатъ.

Въ живота си вие имате да се борите съ разни недъзи. Това не е лесна работа. Кажешъ ли си, че си изгубилъ 10,000 лева, ще знаешъ, че такава е била волята Божия. Ти си казвашъ: можеше да не бѣде тъй. Не, туй е волята Божия — нищо повече. Господъ далъ Господъ взелъ. Ако земята е моя кой може да ме обере? Ако всичкото богатство което е въ земята е мое, кой може да го вземе? Онзи, който вземе моитѣ пари дѣ ще ги тури? — Пакъ въ

моята каса. Въ духовния свѣтъ обирање не може да има. „Ако живѣя въ едно малко кѣтче на земята, или въ нѣкоя колибка, всѣки може да ме обере. но когато цѣлата земя е моя, тогава ще бѣда сигуренъ, че всичко е наредено отъ Бога. Ще ми каже нѣкой. Еди-кой си дошълъ и те обралъ. Не, азъ знаа че той е мой почтенъ слуга, той прѣмества нѣщата отъ едно мѣсто на друго, не ме обира. Тѣй трѣбва да мислите. Туй е правилното мислене. Свѣтътъ отъ вѣнъ нека мисли отрицателно, но ние ще мислимъ по Божествено и така ще се уакчимъ.

Често като се молишъ, казвашъ: обрахъ ме! Господъ казва: не сж те обрали, никакво обирање нѣма. Послѣ нѣкой казва: обидихъ ме. Въ свѣта има обида, но въ Божественния свѣтъ, въ който ние живѣемъ, не може да има обида.

Тѣй щото, тия двѣ състояния — състоянието на тѣлото и състоянието на душата, трѣбва да ги отличавате, да се не смѣсватъ. Когато страдаме оивнѣ, да знаемъ, че това сж прѣходни състояния. Ще ви наведе единъ фактъ отъ самата природа. Когато дойде нѣкоя голѣма буря, тя разклаща, разтърсва растенията, които растатъ спокойно. Растенията изобщо сж много мързеливи. Тѣ не обичатъ да се движатъ. Като забиятъ веднѣжъ главата си долу въ зе-

мята растатъ само нагорѣ. Отъ този имъ мързелъ, въ тѣхъ става подпушване, и ако нѣмаше тия разклащания, дърветата биха изсъхнали. Невидимиятъ свѣтъ, обаче, като разклаща по този начинъ растенията, магнетическитѣ токове потичатъ, и въ тѣхъ става обновление. Че тази буря счупила едно малко клонче, нищо отъ това, Но дървото пише въ вѣстницитѣ: прѣдставете си, каква голѣма пакостъ ми направи тази буря! Счупи ми едно клонче. Ами защо не пишешъ, какво благословение ти донесе? Слѣдователно, пакостъта, която ти е причинена, при ползата е микроскопическа. Благото е сѣществуено. И Павелъ казва, че сегашните страдания не могаѣ да се сравняѣтъ съ бѣдещата слава. Единъ день страданията ни ще бѣдатъ такива малки, каквито сѣ клончетата, откъснати отъ дърветата, и всички ние ще кажемъ: Много ^{хубаво} стана, че дойдоха тия бури, та ни разклатиѣха, за да познаемъ Божиитѣ пѣтища.

Азъ се чудя нѣкой пѣтъ на съврѣменнитѣ ученици и ученички, които, като дойдатъ въ училището, започватъ да четатъ моралъ на другитѣ. Казватъ имъ: не знаешъ ли, че трѣбва да се живѣе за Господа, че трѣбва да Го обичаме? Не се минава и единъ день, Господъ изпраща една буря на тази сестра, или на този братъ. Каква буря, напримѣръ?

Отиде тази сестра на гости при своя другарка художничка и тя вземе четката и започва да маже върху платното на своята другарка. Намаже я хубаво, т. е. оцапа я, тя излиза оцапана оттамъ и казва: прѣдставете си, знаете ли, какъ ме нацапа моята другарка? — Прѣдставлявамъ си, та що отъ това? Нали обичашъ Бога, прѣтърпи заради Него! „Та ме цапа, та ми говори“. Не виждамъ никакво оцапване. То е вѣтъръ — фуу — миналъ заминалъ, едно духало. Нищо положително нѣма въ това цапане. То сж идеи въ васъ. Въ този случай какво трѣбва да кажешъ на тази сестра? Ще ѝ кажешъ: духай, сестро, духай, нека се клати животътъ въ мене, та кръвообращението да става правилно Господь те е пратилъ на врѣме. Като излѣзешъ оттамъ, поблагодари ѝ въ себе си. Нѣкой падналъ духомъ, казва: азъ съмъ изоставенъ отъ Господа Той ме забравилъ. Не, това сж дѣтински работи Вие може да мислите така, туй е хубаво. Азъ не искамъ вие да станете възрастни прѣждеврѣменно. Докато сте дѣца, по-добръ е съ тия спѣнки, които сега имате, отколкото да остарѣете прѣждеврѣменно и да нѣмате никакви спорове и караници помежду си. Тѣзи бури сж необходими за вашето растене. Защото само между умрѣлитъ хора нѣма караници, Между

живитъ хора и караници и ританици има, но и животъ има. Всичкитъ умрѣли хора сж все изправни хора, кой какъ погледне на тѣхъ, светии ги нами-ра Въ гробищата всѣки мълчи. но и животъ нѣма. Питамъ: защо ни е такъвъ животъ? Туй азъ не наричамъ благочестие. Споредъ мене, друго нѣщо трѣбва да се крие въ човѣшката душа.

Азъ искамъ всички ви да бждете доблестни въ себе си Ти ще мислишь добрѣ, ще чувствувашь добрѣ и ще дѣйствиувашь добрѣ. „Ама не мога“. Не, можешъ. Ще мислишь, че можешъ и само така ще постѣпвашъ. Само тогава ще можете и да пѣте Нѣкой пѣть не си разположенъ, боли те гърло, кажешъ си: азъ не съмъ пѣвецъ. Хубаво, можешъ да станешъ пѣвецъ. Казвашъ; азъ не мога да свиря. — Ще се учишь да свиришь Азъ не мога да пиша. — Ще се учишь да пишешъ. „Ама не мога да чета“. — Ще се учишь да четешъ. „Не мога да ходя. — Ще се учишь да ходишь „Туй не мога, онуй не мога“. — Всичко, което не можешъ, трѣбва да го научишь. Това е смисълътъ на живота. Всичко, което не можешъ, показва възможноститѣ, които се криятъ въ тебе. Невъзможнитѣ нѣща показватъ възможноститѣ, които могатъ да се проявятъ.

Често вие сами трѣбва да се подлагате на изпитания, за да видите, до каква степенъ на развитие сте стигнали. Колкото характерътъ става по-благороденъ, по-изгаденъ, по-хубавъ, по-възвишенъ, толкозь и гласътъ, и вибрациитѣ му иматъ съответствуващъ изразъ. Ние не можемъ да скриемъ живота си. Нито Божествениятъ животъ, нито човѣшкиятъ животъ може да се скрие. Запримѣрь, котката скрива нектитѣ си, много гладки крака има тя, дипломатка е, но опитай се само да я хванешъ за опашката, и току-изведнѣжъ си показва скрититѣ некти. Тя казва: не ми бутай нектитѣ! Та сега и ние сме достигнали до тамъ. Азъ не осждамъ котката, че има некти, тѣ ѝ сж потрѣбни, тя трѣбва да си добие храна, но казвамъ: външно тя изглежда мека, обаче не може да скрие нектитѣ си. Нектитѣ на котката сж на мѣсто, и крилата на птицитѣ сж на мѣсто - всичко въ природата е на своето мѣсто. Азъ ако бихъ критикувалъ природата, бихъ отговорилъ на нѣк.и въпроси по слѣдния начинъ. Ако се зипитамъ, защо птицитѣ иматъ крила, ще си отговоря: почееже тѣ сж страхливи, Богъ имъ даде крилца, да бдятъ наоколо си и лесно да избѣгватъ отъ неприятеля си. Тѣ сж изложени на голѣми опасности, което показва, че не сж употребявали крилата си на мѣсто. Оттукъ азъ извли-

чамъ една поука: когато дойде злото, азъ трѣбва да употребя крилата си. т. е. ума си. Виждате, че нѣкоя котка хванала една мишка или една птичка — извадете поука отъ това, то е заради васъ. Вие съжалявате птичката, но същеврѣменно и вие имате единъ неджгъ, който може да се излѣкува съ котката. Заради този неджгъ можете да попаднете въ нектитѣ на котката. Казвате: горката птичка, горката мишка! Колко жестоко постѣпи котката съ нея! Котката и птичката въ дадения случай сте вий И котката, и мишката, и птичката сж въ васъ, и вие се измжчвате. Когато се разгнѣвите, не сте ли една котка? Когато станете смирени и сте готови да отстѣпите, не сте ли онази птичка, която се жертвува? Ето едното ви естество, ето и другото ви естество! Естеството на човѣка при сегашното му развитие се проявява въ тия дзѣ страни — положителна и отрицателна, но това още не е истинскиятъ човѣкъ, това не е проявата на неговата душа

И тъй, ще пѣте хубаво! Много лесно е да се каже да пѣте хубаво, но само онзи може да пѣе хубаво който има вложена тази музикална основа въ душата си. Щомъ обичашъ нѣщо ще можешъ да пѣешъ. Вижъ българина, като му дойде кума на гости, какъ хубаво пѣятъ и двамата! Послѣ, вижте,

какъ хубаво пѣятъ момитѣ и момцитѣ на хорото! Все
 требва да има нѣщо, което да стимулира човѣка.
 Пъкъ вие тукъ както сте, нѣмате обектъ. Казвате:
 защо ми трѣбва да пѣя азъ се готвя за небето
 Другъ нѣкой казва: азъ трѣбва да пѣя, но на кого
 ще пѣя азъ съвършения човѣкъ? Трѣбва ли да из
 пѣза на сцената да пѣя? Азъ ще съзерцавамъ Хуба
 во, много добръ но да допуснемъ, че всички ние
 започнемъ да съзерцаваме Какво ще излѣзе отъ това?
 Не, има врѣме за всичко. За всѣка дѣятелность
 въ свѣта има опрѣдѣлено врѣме Врѣмето за музика
 трѣбва да го отдѣлимъ за музика, то е опрѣделено
 врѣме Врѣмето за мислене трѣбва да го отдѣлимъ
 за мислене. Врѣмето за работа трѣбва да го
 отдѣлимъ за работа и т. н. Има опрѣделено
 врѣме и за пѣние презъ деня и за всичко останало
 Ама баща ти умрѣлъ. Пѣй на умрѣлия си баща! Ама
 майка ти умрѣла. Пѣй на умрѣлата си майка! Ако
 имъ пѣешъ, по добръ ще ѝ бжде въ онзи свѣтъ.
 Ама дѣтето ѝ заплакало. Пѣи му; Ако му пѣешъ, по
 скоро ще го утѣшишъ Ако е врѣме за мислене, ми
 сли, не размѣсвай нѣщата!

Всѣки отъ васъ трѣбва да разработва по единъ
 методъ за възпитанието си Има методи общи за всин
 ца ви, но има и специални методи за всѣки едного.

Ученикътъ трѣбва да разработва специаленъ методъ за самовъзпитанието си. До като вие не можете да работите съ специаленъ методъ за вашето възпитание, вие не можете да бъдете възпитани. Съ общия методъ ние искаме да ви помогнемъ да дойдете до специалния методъ, да възпитате вашия умъ, 'вашето сърце и вашата воля. Щомъ научите този специаленъ методъ, ще можете да възпитате себе си. Тогава ще можете да предадете знанието, което имате и на други. На първо мѣсто всѣки огъ васъ трѣбва да има ясна прѣдстава за себе си. Прѣдставете си, че азъ напълня единъ джобуръ огъ 10'000 килограма вмѣстимостъ съ вода този джобуръ има грездей, отдѣго изтича водата. Азъ сравнявамъ джобура съ единъ човѣкъ. Ако сега извадя грездея, какво ще стане? - Водата ще започне да шурти. Вие казвате, силенъ е този човѣкъ. Въ какво седи силата му? Казвате: Много тече. Да, той тече докато има вода въ него. По едно врѣме водата започва да намалява и едва капе вече. Какво става съ този човѣкъ? - Свършва се силата му.. Значи, силата на този човѣкъ е въ водата на джобура. Но ако задъ този джобуръ седи цѣло море, тогава имате единъ пълень изворъ. Вие трѣбва да знаете, джобуръ ли сте или изворъ. Нѣкой казва: азъ зная много нѣща. -- Разбира се, че зна-

ешъ, азъ виждамъ, колко знаешъ. И азъ колко зная, пакъ виждамъ

Ние трѣбва да имаме ясна прѣдстава за нѣщата и да знаемъ, че силата на човѣка е въ Божественото, въ неѣ е притокътъ. Скъсате ли връзката съ Божественото, у васъ ще се явятъ всички слабости: нѣма да можете да мислите, ще падате духомъ, животътъ ви ще се обезмисли, вдѣхновението ви ще се изгуби и ще кажете. видѣло се е вече, нашето се свърши! Азъ пъкъ обичамъ животъ, който има само едно начало, а всѣко начало подразбира единъ край. Всѣки край пъкъ подразбира едно ново начало.. Животътъ е само начало. Въ туй седи неговиятъ смисълъ. Но всѣко начало подразбира и единъ край.

Вие ще кажете, много пѣти сме чели тия размишления. Добре тогава бихъ ви запиталъ да ми кажете вашия проектъ, какъ би могълъ да се оправи свѣтътъ споредъ васъ. Азъ се радвамъ, че имамъ ученици, които знаятъ всичко, но питамъ тия ученици, какъвъ е тѣхниятъ проектъ за оправяне на свѣта. Ще кажете. Господъ ще оправи свѣта. Не, мисълта ви не е права. Господъ нѣма какво да оправя свѣта. Намъ прѣдсоти да оправимъ своя свѣтъ. Господъ е свършилъ работата си. Ако ти, като си дошелъ на земята не искашъ да се оправишъ, твоитѣ братя и сест.

ри, майка и баща горѣ въ нѣбето, затварятъ кредита ти. Докато тѣ ти отпущаѣ кредитъ, какви ли не проекти имате. Казвате: азъ ще живея, както разбирамъ. Щомъ затворятъ крана, всички проекти се прекратяватъ. казвамъ сега: всички вие знаете да ядете точени баници, нали? Нѣкой казватъ: ние прѣстанахме да ядемъ точени баници. Не, не сте прѣстанали. Други казватъ: ние ядемъ само баници съ сирене. Баница става съ зеле, и съ орѣхи, и съ бадеми, и съ много други нѣща. Азъ взимамъ думата „баница“ въ широкъ смисълъ. опитвали ли сте се вие сами да си направите баница? Не е достатъчно само да ядете на готово. Казвате: жената нека я направи. Ами ти не си ли жена? Я се опретни ти да наточишъ една баница! Хората мислятъ че само жената може да готви. Не е така. Ами вие какъ ще готвите вашитѣ мисли? Не. ще се занимавате съ всичко. Жената пъкъ казва: Азъ не се занимавамъ съ външни работи. Не, и съ външни работи ще се занимавашъ. Ще има промѣна въ работата ти. Казвате: ще има разпрѣдѣление на труда. Сега питамъ женитѣ: ако не искатъ да вършатъ външнитѣ работи т. е. работитѣ на мъжа, защо сж излѣзли вънъ отъ него? Тогава влѣзте въ неговото тѣло! Значи, женитѣ искатъ права, а не искатъ да работятъ като мъжетѣ. Каква е тази философия?

Мжжътъ казва: азъ не искамъ да работя като жена-та. Като не искашъ да работишъ като жената, защо си излѣзълъ внѣ отъ нея? Щомъ не искашъ да работишъ, влѣзъ въ жена си! Тя ще работи, пъкъ ти ще ѝ давашъ съвѣти. Като си излѣзълъ внѣ отъ нея, вече имате взаимни отношения. Тази е идеята. Жената като влѣзи въ мъжа той ще се грижи заради нея. Той ще принася, той ще готви съ нищо нѣма да я закачи. Ако има страдания мжжътъ да му мисли. Като пъкъ мжжътъ се скрие, жената да му мисли!

Сега, както сте излѣзли навнѣ, всѣки има специално тѣло, а претендира за женски или за мъжки права. Не законитѣ за тия нѣща сж други.

И тъй, който не иска да си плати дълговетѣ трѣбва да умре. Ако искашъ да живѣешъ, ще плащашъ дълговетѣ си. Онѣзи, които иматъ да взематъ, казватъ за онѣзи, които имъ дължатъ: Господь да ги поживи! Щомъ искашъ твоитѣ длъжници да ти се изплатятъ, ще те сполети нѣкое зло. Какви ли клѣтви нѣма да ти прашатъ! Нѣкои хора ги постигатъ тия клѣтви. Вие ще бъдете послѣдователни: когато дължите нѣкому, ще си изплатите дълговете, а когато на васъ дължатъ, ще забравите, че ви дължатъ.

Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пътъ, че въ свѣта трѣбва да се образува една силна вълна. Ще кажете: какво зависи отъ мене? Какво мога азъ да направя? Една ваша мисль може да направи много нѣщо. Ако вие имате една свѣтла идея, една свѣтла мисль или едно прѣдложение, и проектирате тази ваша мисль въ пространството, напимѣрь нѣкъдѣ въ Япония, Китай, Америка или въ България, може би най-малко 10-15 души ще схванатъ тази мисль, ще я подемятъ и ще я разпространятъ, ще напишатъ нѣщо. Ще кажете: защо да не мога азъ да напиша нѣщо, а трѣбва други да пишатъ. Това не е важно. Нека други напишатъ нѣщо, може би въ това врѣме иматъ повече сили. Радвайте, се че други сж приели вашата мисль! Сега ние трѣбва да проектираме нашата мисль, да ѝ дадемъ единъ силенъ тласкъ, че да разтърси този свѣтъ. Тя може да го растърси. Ние ще чакаме това време. Свѣтътъ ще се оправи. Мисльта ни трѣбва да раздруса цѣлия въздухъ.

Та като спятъ хората, трѣбва да възприематъ всичкитѣ наши мисли. Азъ вложамъ въ ума си една свѣтла мисль, а нѣкой богатъ човѣкъ я възприеме и казва: дойде ми една свѣтла мисль, светва ми нѣщо, азъ отсега нататкъ искамъ да работя за

бѣднитѣ хора, искамъ да работя за Бога. Казватъ: този човѣкъ е полудѣлъ. Не е полудѣлъ, но този човѣкъ е схваналъ една чужда мисль. Такъвъ примѣръ имаме въ Америка съ Карнеги, който раздаде богатството си. Тази идея не излѣзе отъ него, но отъ единъ бѣденъ човѣкъ въ свѣта, когото никой не знае. Карнеги само възприе и реализира неговата мисль. Името на бѣдния никой не знае, и той се радва, че Божествената идея, съ която живѣше, е реализирана. Тѣй щото не казвай: азъ съмъ простъ, азъ нищо не зная. Проектирай една свѣтла идея въ свѣта и я остави! Нека горѣ знаятъ, че е твоя, а тукъ, долу на ~~земята~~ нѣма нужда да знаятъ чия е тази идея.

Азъ желая вие да бждете знатни горѣ на небето, а не тукъ на земята. Тази култура, която имате сега, ще си замине. Еди-кой си написалъ името си съ златни букви на нѣкоя книга, но всички тия паметници ще изчезнатъ. Друго поколение ще дойде нѣма да знае за това. Питамъ ви: когато изчезнатъ всички хора отъ лицето на земята, кой ще знае за твоята знатностъ? Но ако твоята философия е написана въ невидимия свѣтъ, тя никога нѣма да изчезне. Слѣдователно, новата философия ще бжде обоснована на ония велики мисли, които никога не

се губятъ. Тия хора, които сж забравили Божественитѣ идеи, като се върнатъ на земята, пакъ ще започнатъ по новъ пътъ да ги възприематъ. Божественото никога не се губи. Въ това седи великото. Тъй трѣбва и вие да мислите. Това е същественото въ живота ви. Вие трѣбва да излѣзете извънъ вашата индивидуалность, трѣбва да я разширите. Това се нарича работа за Бога. Нѣма да мислите за себе си, за вашитѣ дребни желания, за вашитѣ несгоди. Всички тия нѣща нека идватъ, но вие трѣбва да насочитѣ мислитѣ си къмъ великото, къмъ възвишеното въ свѣта.

Изпѣйте упражненіята: „Малкиятъ изворъ“ и „Вечеръ-сутринъ“.

Въ българския езикъ липсватъ нѣкои слогове. Следователно, музиката не може да се изрази въ нейната пълнота. Вземете, за примѣръ, думата: „Хаушбѣнн. - зут“. Това показва начало и край на нѣщата. Но то не е алфа и омега. Самитѣ слогове показватъ работа, която е започната. Добрѣ и добрѣ може да се свърши. Въ български езикъ нема такава мощна дума, за да се възпроизведе този окултенъ тонъ.

Т. М

„Любовта ражда Доброто“.

Доброто носи животъ, светлина и свобода за нашитѣ души.

ОТВОРЕНАТА И ЗАТВОРЕНАТА ЧАША

17-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 4 II 1925 Г. — СОФИЯ

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сароолу № 44

Отворехата и затворехата чаша.

„Любовта ражда доброто“.
Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Размишление

Прочетоха се резюмета отъ темитѣ: „Отличителнитѣ черти на ума, сърдцето и волята“ и „Съзнанието у насѣкомитѣ“.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най силниятъ слогъ“.

Тема за слѣдния пътъ: „Отъ какво зависи дължината на човѣшкия животъ?“

Какво се разбира подъ думата безкраенъ животъ? Кои нѣща иматъ край? Често хората казватъ: страданията нѣматъ ли край? Думата „страдание“ е двусмислена, двойка. Ако се направи прѣводъ на тази дума, тя означава промѣна отъ едно състояние въ друго. Все-таки ние казваме: моитѣ страдания нѣма ли

да прѣстанатъ? То е равносилно да се каже: нѣма ли да се смѣни състоянието ми? Когато те биятъ, ти казвашъ: този бой нѣма ли край? Или, този, който ме бие, нѣмали да прѣстане? Има начинъ, по който може да се смѣни състоянието ти, отъ тебе зависи. Излѣзъ вънъ отъ кжщата си, нека биятъ кжщата ти, т. е. тѣлото, ти ще бждешъ свободенъ.

Та когато казваме че страданията нѣматъ край, разбираме, че причината е външна, независеща отъ насъ; когато пъкъ кажемъ, че страданието имѣ край, то значи че състоянието може да се смѣни, отъ насъ зависи. Нѣкой казва: мжчи ме дяволътъ. Значи, отвънъ го мжчи нѣщо Ти можешъ лесно да се освободишъ отъ този дяволъ. Вземете за примѣръ, състоянието на гнѣва Какво прѣдставлява гнѣва? — Гнѣвътъ е излишна набрана енергия въ извѣстно на правление. Или, всѣко непостигнато желание може да се обърне на скръбъ или на гнѣвъ Тогава отъ кого зависи този гнѣвъ да прѣстане? Да допуснемъ, че вие сте гнѣвенъ, но извелнѣжъ ви бутнатъ въ студена вода. Гнѣвътъ ви ще се запази ли, или ще се смѣни? Когато и да бутнатъ въ студена вода, веднага гнѣвътъ му ще изчезне. Енергията, която се набрала на повърхността на неговия мозъкъ се промѣня, и човѣкъ се освобождава отъ нея Другото по-

ложение: гнѣвътъ може да се смѣни въ едно приятно чувство. Запримѣрь ти си разгнѣвенъ нѣщо, но нѣкой ти донесе единъ чекъ отъ десетъ милиона лева, които получавашь въ наслѣдство. Какво ще изпитаешъ въ този моментъ? — Веднага гнѣвътъ ти ще се смѣни въ радостъ. Значи, десетѣтъ милиона лева прѣвърнаха гнѣва въ радостъ. Който не се занимава съ философията на живота и който не го проучава изъ дълбоко, за него страданията нѣма да прѣстанатъ, на-противъ, тѣ ще се усилятъ повече. Запримѣрь, младиятъ момъкъ или младата мома искатъ да се оженятъ, да намѣрятъ щастие. Той търси другарка, тя търси другаръ. Обаче и единиятъ, и другиятъ, вмѣсто да намѣрятъ щастие, ще намѣрятъ нещастие. Защо? Защото търсимъ щастieto тамъ, дѣто го нѣма. Не трѣбва да търсимъ щастieto на земята, понеже то не може да се постави въ такива крѣпки съсѣди, каквито имаме на земята. Тѣ могатъ лесно да се трошатъ и съдържанието имъ да изчезва. Най-послѣ, този твой другаръ още утрѣ животътъ му може да изчезне, и ти ще останешъ самъ. Затова, ние трѣбва да търсимъ на друго мѣсто основата на живота. Всички съврѣменни хора искатъ да направятъ щастieto достояние на земята, но това нѣщо нѣма да се постигне никога. Земята никога не е била щастлива и нѣ-

ма да бжде. Тази земя азъ наричамъ земя на нещастие — нищо повече. И всѣки, който се роди на нея ще бжде нещастенъ. Туй трѣбва да знаете! Ако нѣкой човѣкъ нѣма нещастия, ще му дойдатъ. Това положение мяза на положението, което заема всѣки гражданинъ въ държавата, въ която живѣе. Ако тази държава има дългове, то като ги разхвърли тя между всичкитѣ граждани, ти и да нѣмашъ дългове, ще плащашъ. Държавата ще ти тури лихви по 100%, и по този начинъ ще помагашъ на този народъ.

Днесъ хората казватъ: да дойде Царството Божие, да се обичаме!“ Какъ ще се обичате, когато вашата любовъ е основана на чисто материална основа? Я ми покажете една съвършена любовъ! Дѣ-

и да си създаде едно малко щастие. Мнозина казват: ние можем да бъдем щасливи при по-благоприятни условия на живота. Да, но влезете ли във великия безграничен океанъ, ще видите, че вълнитъ се срѣщатъ и сблъскватъ една въ друга. Тамъ щастие ще има ли? - Нѣма да има. Ако вълнитъ се блъскатъ само въ брѣга, разбирамъ да се говори за щастие, защото когато една вълна се удари въ брѣга, тя се разбива тамъ и послѣ се връща назадъ отслабнала и безопасна. Прѣдставете си, обаче, че вълнитъ се блъскатъ една въ друга, питамъ ви тогава; защо се блъскатъ тия вълни, какво ще придобиятъ отъ това блъскане въ океана? Ученитъ хора казватъ, че по този начинъ ставало обмѣна на водата въ океана. Той се оживѣвалъ, придавало му се повече животъ. Ако не ставало такова раздвижване на водата, тя щѣла да се вмирише. Възможно е да е такъ. Слѣдователно, ако нѣмашъ никакво ограничение наоколо си, ако животътъ ти е тъй широкъ като океана, пакъ вълнитъ на твойтъ мисли, чувства и желания ще се блъскатъ една въ друга и пакъ ще има смущение въ тебе

Сега вие си прѣдставлявате, че като се качите на небето между ангелитъ, или ако отидете въ рая между най-щасливитъ хора, ще бъдете щасливи. Да, така

е, но какво трѣбва да правите, като сте на земята? Можете ли да бъдете щастливи при слѣдното положение? Представете си, че сте въ единъ чуждъ градъ, и нѣмате нито петъ пари въ джоба си. Какво ще правите? Ще си кажете: азъ не съмъ обденъ, имамъ сили въ себе си мога да спечеля 2000 лв! Всички трѣбва да се заемете за разрѣшението на най-мѣжната задача. Най-първо трѣбва да разберете живота отъ неговата лоша страна. Думата „лошъ“ трѣбва да се изясни. Казватъ за нѣкого: той е лошъ човѣкъ. Нѣкой пътъ вие казвате За себе си: азъ съмъ лошъ човѣкъ. Какво означава това? Буквата „Л“ означава слизане. Буквата „О“ показва стремѣжъ нагорѣ къмъ Бога. Значи въ лошия човѣкъ има условия за добъръ животъ, той започва по Бога. Буквата „Ш“ показва че този човѣкъ свършва по материално. Той започва добръ, а свършва злѣ, т. е. започва съ единъ милионенъ кредитъ, а на края свършва съ фалитъ. За такъвъ човѣкъ казватъ: той изялъ, завлѣкълъ паритѣ на хората. Въ сжидность този човѣкъ не е изялъ паритѣ, но нищо не е спечелилъ. Той харчилъ, ялъ, пилъ, този обралъ — онзи обралъ, този качилъ — онзи качилъ, а самъ нищо не придобилъ. Ние казваме: лошъ човѣкъ е всѣки, който започва добръ и свършва злѣ, а добъръ човѣкъ е

този, който започва добър и свършва добър
 Думата „добър“ сама по себе си не означава добро.
 Буквата „Д“ въ тази дума е съставена от единъ
 трижълникъ. Както виждате, геометрия има въ тази
 дума! Трижълникътъ означава равновесие на сили,
 т. е. богато единъ уравновѣсенъ характеръ. Чо-
 вѣкъ съ такъвъ характеръ е разуменъ, добъръ изпол-
 зува условията на живота. Това се вижда и отъ бук-
 вата „О“. И буквата „Б“ също изразява стремѣжъ
 къмъ Бога. Буквата „Р“ показва, че добриятъ чо-
 вѣкъ е и разуменъ човѣкъ, той държи всичко въ
 ржцѣтъ си. Добриятъ човѣкъ не се влияе отъ мнѣ-
 нието на този или на онзи, нито отъ условията. Той
 търси щастие на земята. Всѣки човѣкъ, който
 търси щастие и добро на земята, нѣма да ги намери.
 Къмъ коя категория ще се отнесатъ тѣзи хора, които
 започватъ злѣ и свършватъ добъръ? Може ли човѣкъ
 да започне злѣ и да свърши добъръ? – Това не
 може да бждѣ. Подъ думитѣ „злѣ започва“ разби-
 раме, че започва при много неблагоприятни условия,
 но съзнанието въ него е добъръ развито. Той е че-
 стень човѣкъ, но има голѣми мъжнотии въ живота
 си — отвѣтрѣ започва много добъръ, но отвѣнъ има
 мъжнотии. Съзнанието и въ лошия човѣкъ е добъръ
 развито, но той употребява добритѣ условия въ края

на краищата за свои лични цѣли. Той казва: трѣбва да се живѣе въ свѣта малко по-нашироко.

Вие трѣбва де изучавате законитѣ на равновѣсието, както и всички останали закони на живата природа, за да могатъ всички тия истини да оживѣятъ въ васъ-

Прѣдставете си единъ цилиндъръ, въ който влиза пѣтно едно бутало. Това бутало излиза отъ цилиндъра и влиза въ него, благодарение на различнитѣ видове енергии, положителни и отрицателни, които дѣйствуватъ върху му. Въ този случай буталото прѣдставлява срѣда, прѣзъ която минаватъ тия енергии. Често вие запитвате: защо идватъ страданията, мжчнотиитѣ въ живота? — Страданието е положителна енергия, която иде отвънъ, натиска върху буталото, което сгъстява парата и я изпжда навънъ. Значи, тази енергия върши работа. Ако парата е съзнателно същество, ще каже: каква е тази неправда, кой натиска върху мене? Но въ това врѣме същата външна енергия натиска върху буталото на другъ цилиндръ, скаченъ съ първия, вслѣдствие на което въ първия цилиндъръ наставка обратно движение: енергията на парата натиска сега върху буталото, то излиза постепенно отъ цилиндъра, парата се разширява радва се и казва: настана свѣтътъ день за мене. То

ва състояние, обаче, е само върременно, защото има прѣдѣлъ, додѣто буталото може да излиза. Щомъ дойде този прѣдѣлъ радостта се прѣкротява. Въ другия цилиндъръ настѣпва радостъ, а въ първия — скръбъ. Така се движи колелото на машината, т. е. колелото на живота. Радоститѣ и скърбитѣ, т. е. положителнитѣ и отрицателнитѣ енергии равномерно се смѣнятъ и движатъ колелото.

И тъй, ако ме питате, защо, трѣбва да страдате, ще ви отговоря: за да се движите. Движение безъ страдания и радости въ живота нѣма. Ако страданието прѣстане, моментално ще прѣстане и живота ви. Като прѣстане радостта ви, ще прѣстане и животътъ ви.

Сега, въ васъ се заражда мисълта: като отидемъ на небето, тамъ нѣма да има скръбъ. Да тамъ движението въ цилиндъра нѣма да бѣде като това на земята, но ще бѣде обратно. Вие вече нѣма да мислите за вашитѣ страдания, но ще мислите за страданията на другитѣ хора на земята. Но да оставимъ този въпросъ, какво ще бѣде на небето, това е външенъ, постороненъ въпросъ. При сегашнитѣ условия на живота, страданията и радостиѣ сѣ двигателни сили, необходими за развитието и растението на човѣка. Тѣ сѣди въпроса отъ окултно гледище. Тѣзи страдания, които имате отвънъ, не сѣ нищо друго,

освѣнъ, че нѣкому се скъсали дрехитѣ, роклята, или че нѣкой изгубилъ 5 – 10 хиляди лева, или че му се случило нѣщо и т. н. страданията сж вжтрѣшни нѣща, отъ които не можете да се освободите. Нѣкой пжть имате вжтрѣшна радостъ, която остава дълбоко въ душата ви. Азъ говоря за вжтрѣшнитѣ радости и скърби; тѣ сж двигателни сили въ живота ви, които трѣбва разумно да използвате

Вие мислите философски върху нѣщата и искате да се махнатъ страданията отъ васъ. Не, вие не знаете, какво говорите. Да прѣмахне Господъ страданията отъ васъ, това значи да отнеме живота ви. Не се молете да се махнатъ страданията отъ васъ, но се молете за знания и мъдростъ. Досега вие сте се молили само за това, да се махнатъ вашитѣ страдания, но освѣнъ че нѣма да се махнатъ, ще се увеличатъ още повече. Защото онзи, който има навикъ да спира въ пжтя си, ще го биятъ повече. Нѣкой пжть вие имате характера на такива коне, които често спиратъ. Да вървите назадъ, не сте свободенъ ще ви биятъ, защото трѣбва да заведете тази каруца на опредѣленото мѣсто. Ако не можете самъ ще доведатъ още единъ конь, ще ви заставятъ по който и да е начинъ да закарате каруцата. Ако и вие имате туй вжтрѣшно схващане. всички съврѣмени соци-

ални мжноти и ще се разрѣшатъ по единъ правилень начинъ, а не тъй, както сега мислите.

Отъ чисто окултно гледище, всички свърѣмени хора сж болни. Нѣма здравъ човѣкъ въ свѣта. Я ми кажете сега, какъ ще могатъ болнитѣ хора да оправятъ свѣта? Споредъ менъ, щеславниятъ, е боленъ човѣкъ. Щеславието е една неизцѣрима болестъ. Човѣкъ който се гнѣви, това е друга болѣсть. Човѣкъ, който има завистъ, сжщо тъй е боленъ. Всички отрицателни чѣрти, които сжществуватъ въ човѣка, сж отъ най-странень характеръ, тѣ сж неизлѣчими. Нѣкой се равгнѣвилъ, кипналъ. Нека каже: ще ме извините, азъ обичамъ да се поразгневявамъ малко. Гнѣвътъ е признакъ на прѣстѣпность. Кои хора се гнѣвятъ? — Които бързатъ да извършатъ едно прѣстѣпление. Когато човѣкъ се гнѣви, то е защото не му даватъ условия да извърши извѣстно прѣстѣпление. Добриятъ човѣкъ никога не се гнѣви въ душата си. Въ душата си всички трѣбва да бждете тихи и спокойни и не трѣбва да се извинявате, че сте нервни. Това не е извинение. Ние не сме създадени да бждемъ нервни. Че имаме нерви, това е необходимо, но когато се гнѣвимъ, тукъ вече се привежда стиха: „Гнѣвете се, но не сѣгрѣшавайте!“ Ако гнѣвътъ у човѣка създава енергия, която го подтиква да прѣмине

отъ едно по низше въ по висше състояние, той е на мѣстото си, но когато човѣкъ се гнѣви, безъ нѣкакѣй видими причини и нѣма никакъвъ резултатъ отъ това гнѣвене, гнѣвътъ не е на мѣстото си. Подозрението, напримѣръ, сѣщо тъй е една болестъ у човѣка. Съврѣменнитѣ хора сѣ много подозрителни. Че какво има да подозиратъ? Двѣ нѣща трѣбва да знаете. Искате напримѣръ, да знаете характера на нѣкой човѣкъ. Каква философия има въ това? — Този човѣкъ може да бѣде или добъръ, или лошъ. Вие ще го наблюдавате, ще го изучавате. Той е или добъръ, или лошъ — нищо повече. Каква тайна има? — всѣки отъ васъ може да узнае всичкитѣ тайни на човѣка. Нѣма нищо скрито покрито на земята. Какво има да изучавате въ човѣка? Смѣшно е да се занимаваме, какъвъ е този или онзи човѣкъ. Ако единъ човѣкъ обича Бога, има какво да се занимаваме съ него, има какво да се изучава. Ако душата на нѣкой човѣкъ е заета съ Любовта, има какво да се изучава. Ако душата на единъ човѣкъ е заета съ Мъдростта, има какво да се изучава: Ако душата на единъ човѣкъ е заета съ Истината, има какво да се изучава. Но ако единъ човѣкъ се занимава съ нѣщо материално, съ нѣщо земно, нѣма какво да се изучава, той не прѣдставлява абсолютно нищо важно. Запри-

мърз, често хората изучаватъ характера на жабата, изучаватъ всичко което се крие въ нея. Нѣкой пжтъ кацне върху нея една муха но тя седи като нѣкой философъ наблюдава само. Дойде ли мухата до устата ѝ, жабата веднага я лапне и мухата изчезва. Дойде друга муха до устата ѝ, и тя скоро изчезва. Питамъ: какво има да се изучава жабата? Да се изучава жабата, то е равностойно на положението на нѣкой пияница, който като падне въ трапа, казва: влѣзохъ въ трапа, за да го изуча. Какво ще изучава въ трапа. Каква философия има въ това, да пуснете една кофа въ кладенеца и после да я извадите? Прѣдставете си, че изучавате скоростта, съ която кофата се спуща и изважда отъ кладенеца, какво ще придобиете? Какво ще спечелите, ако изучавате скоростта, съ която нѣкой би могълъ да извърши прѣстѣпленieto? Тукъ нѣма никаква философия. Разбира се, ако кофата е пълна, ще пада по бързо, ако е празна, ще пада по-бавно. Това зависи отъ съпротивлението

Въ сегашния животъ ние не трѣбва да се занимаваме съ посторонни въпроси: какъ ще се оправи свѣтътъ, кога ще дойде Царството Божие на земята и т. н. Царството Божие на земята сте вие. Царството Божие може да дойде у васъ но на земята

никога нѣма да дойде. Не само това, но окултната наука твърди че Христосъ, въ Когото вѣрвате, днесъ е толкозъ повдигнатъ, че като дойде втори пѣтъ, кракътъ му едва ще достигне до астралния свѣтъ. Той тамъ ще стѣпи, а въ умствения свѣтъ ще се яви. Значи, въ физическия свѣтъ ще видятъ само сѣнката на Христа, на астралния свѣтъ ще стѣпи, а въ умствения ще се яви. Писанието казва че хората ще видятъ Христа само въ облацитѣ. Той нѣма да дойде на земята, нѣма условия за това. Физическиятъ животъ не прѣдставлява нѣкаква важность. Сегашното ни тѣло не прѣдставлява нѣкаква цѣнность. Сегашнитѣ ни тѣла сѣ цигански дрипели, които хората слѣдъ врѣме ще съблѣкатъ, и отъ тѣхъ ще направятъ каша за книга за писане. Хубави книги хубавъ пергаментъ ще стане отъ тѣхъ. Вие мислите че сте облѣчени много добръ. Казвате: „това тѣло е живо.“ Апостолъ Павелъ казва: „Има тѣло естествено, има тѣло духовно.“ Онова тѣло, което е направено по образъ и подобие на Бога, то е бждещето тѣло. И когато влѣземъ въ туй тѣло, ще добиемъ онази свобода, която търсимъ. Туй тѣло, въ което днесъ живѣете, ще ви носи страдания, но вие ще имъ благодарите. Трѣбва да знаете, че страданията сѣ общи. Нѣма сжщество колкото малко и да е, което да

не участвува въ страданията. Страданията и радоститѣ движатъ живота. Ние ще се опретнемъ на работа, и при страданията и при радоститѣ ще работимъ еднакво. Това сж двѣ сили които носятъ Божието благословение. Послѣ забѣлѣжете друго нѣщо; колкото повече избѣгвате нѣкоя противоположностъ, толкозь по-често се натъквате на нея. Туй, отъ което човѣкъ най-много избѣгва, о ще дойде до главата му. Това което обичашъ и мразишъ, еднакво силно се привличатъ. Затуй, всѣки отъ васъ трѣбва да си състави истинско понятие, какво прѣдставлява той въ даденъ случай. Вземете, за примѣръ, всѣки отъ васъ иска да бжде почитанъ и уважаванъ отъ другитѣ. Питамъ: кое трѣбва да почитатъ у васъ? Всѣки иска да бжде обичанъ. Кое да бжде обичано? Дайте си ясна прѣдстава за това! Право е, да бждете почитани, уважавани, обичани, но кое у васъ трѣбва да се обича, почита и уважава? Вие казвате: азъ имамъ умъ. Много добръ, но кое е цѣнното въ вашия умъ? Ако съмнението въ твоя умъ господствува и направлява всичкитѣ ти мисли, има ли нѣщо цѣнно въ него? Каква държава е тази?

Вземете, съ този умъ, който иматъ съврѣменитѣ учени, и въ Европа, и въ Америка, и въ Индия отъ нѣколко хиляди години насамъ не могатъ да разрѣ-

шатъ и най-елементарнитѣ работи. Единъ въпросъ има за разрѣшение: вие не знаете, дали сте организирани, или не; имате ли сили, или нѣмате; можете ли да се повдигнете, или не. Какво разбирате подъ думата организация? Нали има удове въ всѣки организъмъ? Тамъ тѣ сж организирани. Какъ сж се организирали тия удове? Онѣзи, които изучаватъ биологията, анатомията, физиологията, когато изучаватъ всички процеси на тѣлото трѣбва да проучатъ първоначално, какъ е станало организирането на материята. Организиране значи съотношение на нѣщата, а не допиране на нѣщата. Когато говоримъ за организиране, разбираме, че само висшия разуменъ животъ може да се организира. Дѣто има организиране, тамъ прониква разуменъ животъ. Не може да има организиране докато, нѣма разумность. Двама души, които сж разумни, могатъ да се организиратъ и да работятъ заедно. Единиятъ ще вземе да работи едно, другиятъ друго и тѣхната работа ще се допълня. Хора, които не сж организирани, тѣ привидно работятъ заедно, но въ края на краищата всичко се разсипва. Тѣ нѣматъ общъ идеалъ, общъ центъръ, къмъ който да се стремятъ. Всѣки въ себе си има нѣкаква скрита задня цѣль. Той говори за организиране, за идеалъ за Бога, но задъ всичко това разбира себе си. Въ народното събрание

ужъ всички сж организирани, но всѣки иска да стане прѣдседатель, подпрѣдседатель, министъръ, да вземе нѣкаква висока длѣжностъ. Като се дойде до духовенството, до свещеничеството, същото нѣщо — И тукъ нѣма организиране. Цѣлтъта на тия хора не е да служатъ на Бога. Послѣ и вие, които сте дошли тукъ, не сте отъ хората, които могатъ да се организиратъ. Всѣки отъ васъ иска да вземе знание и като го вземе казва: и тукъ не намѣрихъ Истината. Дѣ ще я намѣрите? Истината ще намѣрите въ школата. Нѣкой вашъ приятель ви казва: азъ имамъ високо мнѣние за васъ. Хубаво, щомъ този вашъ приятель има такова високо мнѣние заради васъ, вие ставате ли високъ човѣкъ? Тогава какъвъ смисълъ иматъ тия неговии думи? Нѣкой ви казва: вие сте много благороденъ човѣкъ. Ставате ли благороденъ съ това? — Не. Отъ васъ се изисква абсолютна честностъ. Когато говоритѣ на единъ човѣкъ, трѣбва да се научите думитѣ ви да иматъ само едно значение. Като кажете нѣкому „вие сте добъръ човѣкъ“, какво подразбирате отъ тѣхъ? Допуснете, че азъ ви кажа „вие сте много добъръ човѣкъ“, какво искамъ да ви кажа съ това? Азъ съмъ дошълъ при васъ защото имамъ нужда отъ двѣ хилѣди лева и казвамъ „вие сте много добъръ човѣкъ“. Наричамъ ви много добъръ, а

това значи: вашата добрина не ви позволява да ми откажете, трѣбва да ми дадете двѣ хиляди лева. „Вие сте много ученъ, много добъръ професоръ, искамъ да постѣпя въ университета, вие нѣма да ми откажете. Казвате на баща си: ти си много добъръ баща. То значи: искамъ да ми направишъ нови дрешки за Великъ день. Искамъ да отида въ странство, трѣбватъ ми пари, ще ми дадешъ малко пари, ще отворишъ кесията си. Всѣки, който ти казва, че си много добъръ човѣкъ има нѣщо прѣдъ видъ. Защо трѣбва да ти казва, че си много добъръ? — Много естествено! — искамъ да взѣма нѣщо. Азъ имамъ една цигулка, искамъ да я извадя отъ кутията, да я опитамъ, какъ свири. Защо правя това нѣщо? Като свиря на нея, имамъ и друга користна цѣль, да си изкарамъ съ нея прѣхраната. Казвате за нѣкого: този човѣкъ свири за себе си. Никой не свири за себе си. Има хора, които свирятъ за себе си, но тѣ сж много рѣдко. Сега всички хора свирятъ насила, по необходимостъ. Какъ плачатъ хората днесъ? Кой плаче доброволно. я ми кажете? Кой се радва доброволно? И радостта става чрѣзъ насилие. Ти плачешъ, азъ дойда при тебе и ти казвамъ: Слушай билетъ, който си взелъ отъ послѣдната лотария печели 500,000 лева! Изведнѣжъ се зарадвашъ, каз-

вашъ: ела да те почерпя! отидешъ да провѣришъ, нищо не печелишъ, пакъ дойдатъ сълзитѣ. Значи, и радостта, и скръбта се дължатъ все на материални стимули. Докато материалнитѣ стимули съществуватъ въ свѣта, ние не можемъ да избегнемъ сегашното състояние. Сегашнитѣ ни радости и скърби се основаватъ на тѣхъ. Следователно, ние трѣбва да се повдигнемъ надъ тѣхъ, но за сега тѣ сж естествени, ние не можемъ да ги избегнемъ. Ние живѣемъ въ материаленъ свѣтъ, не мога да ви кажа, че не трѣбва да ядете. Този животъ, обаче трѣбва да се свърже съ нѣщо по-висше.

Питамъ ви: кой е най-силниятъ слогъ. Вие казвате, че най-силниятъ слогъ е Богъ. Думата Богъ, сама по себе си, не е силенъ слогъ. Тази дума дори е много слабъ слогъ. Тя е толкозъ слабъ слогъ, че трѣбва да се аргументира, да се доказва съ часове. Хората казватъ: Я ми докажи този слогъ, т. е. докажи ми, че съществува Богъ. Нѣкой слогове сж по силни, а други — по-слаби. Слогътъ „ахъ“ е силенъ слогъ. Като кажешъ „ахъ“, веднага те питатъ, какво ти е, какво те мъчи. Дѣтето като каже „ахъ“ майката веднага тича, казва: какво ти е мама? Кажешъ ли „Богъ“, питатъ те: какво искашъ да кажешъ? Значи, думата „Богъ“ има скритъ смисълъ. Тази дума трѣбва да се

замѣсти съ думата любовъ. Любовта трѣбва да се изясни чрѣзъ живота, а животътъ трѣбва да се изясни чрѣзъ други работи. Значи трѣбва да направимъ цѣла процедура отъ уравнения, за да докажемъ на хората, какво е отношението на Бога спрѣмо Любовта, какво е отношението на Любовта спрѣмо живота, какво е отношението на живота спрѣмо жертвата и т. н.

Та, не трѣбва да се откажемъ отъ живота, но трѣбва разбиране на живота. Вие още нѣмате животъ, затова най-първо трѣбва да придобиете Божествения, истинския животъ, че тогава да го разберете. Животътъ който сега имате, не е животъ. Животътъ на днешния човѣкъ мяза на ония роби, които американцитѣ взеха отъ Африка и създадоха отъ тѣхъ „робството на чернитѣ“ като ги поставиха да обработватъ плантацийтѣ имъ. Господаритѣ продаваха женитѣ, дѣцата, дъщеритѣ имъ, тѣ разполагаха съ живота имъ. Това животъ ли е! Докато съ насъ разполагатъ като съ животни, като съ говеда, това животъ ли е? Днесъ държавата разполага по този начинъ съ тебе. карате да ходишъ да се биешъ, да вършишъ една валика глупостъ. Животътъ ни отъ единия край до другия е пълненъ съ глупости. Ще отидешъ на парадъ, ще бждешъ облѣченъ съ фракъ, съ ци-

линдъръ на глава, иначе не можешъ да се явишъ прѣдъ хората. Ако отидешъ на нѣкой концертъ, трѣбва да си вземешъ билетъ и то ще влѣзешъ или на първигъ мѣста, или на послѣднитѣ. Веднага ще те посрещнатъ и ще ти покажатъ мѣстото. Значи, тамъ се опрѣдѣля дѣ ще седнешъ. Казвате: ние сме много културни хора. Културни сж паритѣ. Щомъ има първокласенъ билетъ, ще седнешъ на първия редъ — ти си богатъ човѣкъ. Но щомъ си бѣденъ, ще седнешъ на опашката. Може да си философъ, може да си свършилъ три факултета, ще ти кажатъ: тукъ факултетитѣ не важатъ, паритѣ работятъ. Послѣ, ако си свършилъ четири факултета, но имашъ нѣкакво откровение, иди разправи това на религиознитѣ хора, тѣ ще кажатъ, че си полудѣлъ. Когато Павелъ разказа на хората своята опитность, тѣ го взеха за лудъ. Той бѣше малко щеславенъ. Слѣдователно, хората ни вѣрватъ дотогава, докато нашата опитность съвпада съ тѣхната. Докато ние вървимъ въ обикновения животъ, всички хора ни вѣрватъ; щомъ минемъ отъ тази норма казватъ: вие сте на кривъ пѣтъ. Ако влезете въ нѣкоя православна църква и не запалите свѣщъ, нито пѣкъ се прѣкръстите, казватъ: какво търси този човѣкъ тукъ? Ако влѣзигъ при евангелиститѣ и не колѣнитѣ като тѣхъ, тѣ ще кажатъ:

какво търси този човѣкъ между насъ? Навсѣкждѣ има извѣстни установени форми, и ако искашь да не те взематъ за лудъ, трѣбва да вършишь това, което другитѣ вършатъ Или, ако не си облѣченъ модерно, казватъ, този човѣкъ е много изостаналъ назадъ, тои не е културенъ, нѣма модно облѣкло, не оре съ модеренъ паренъ плугъ Азъ харесвамъ парния плугъ, че освобождава воловетѣ отъ страдания Не, ние трѣбва постепенно да доидемъ до истинския животъ, до Истината

Сега, нѣкой пѣтъ учительтъ може да каже на ученицитѣ си, вие трѣбва да знаете, че азъ ви просвѣтихъ азъ ви упѣтихъ. Правъ е тои Майката пѣкъ казва на дъщеря си: азъ те отхранихъ Права е и тя. Но нейната майка ще каже: азъ тебе отхранихъ. Ти си майка на своята дъщеря, но си дъщеря на своята майка. Питамъ: кой кого отхранилъ? Нѣкой казва на сина си: знаешъ ли, че ти си ялъ хлѣба ми? Кой хлѣбъ? — Моятъ хлѣбъ. Ами ти отдѣ го взе? Ти ли се мѣчи да изкарашь житото? — Землѣдѣлецътъ направи това нѣщо Ти само взе наготово брашното и замѣси отъ него хлѣбъ Казвашъ на си на си: ти нѣмашъ признтелность не си благодаренъ на моя хлѣбъ. Дѣ е Истината? Хората още не сж яли собственъ хлѣбъ. Често нѣкой казватъ: азъ нося на

Учителя отъ нашия хлѣбъ. Да, но азъ несъмъ ялъ вашъ хлѣбъ. Азъ бихъ билъ щастливъ ако мога да ямъ вашъ хлѣбъ, но никждѣ нѣма такъвъ хлѣбъ. Знаете ли какво нѣщо е хлѣбътъ? Христосъ казва: Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ. Да, само Христосъ е живиятъ хлѣбъ. За всички хора мога да кажа: съ чуждъ хлѣбъ поменъ не правете! Вие може ли да станете на хлѣбъ? Ако можете да станете на хлѣбъ, добръ дошли тогава! Не можете ти, чуждъ хлѣбъ не давайте! Казвате, азъ имамъ Божията любовъ къмъ тебе. Казвамъ: ти самъ трѣбва да станешъ Божията Любовъ. Нѣкой казва: азъ сега проявявамъ Божията Любовъ. Не, това сж неразбрани думи, това сж изтъркани фрази. Цѣлиятъ свѣтъ е покритъ само съ изтъркани фрази, методи, възпитателни срѣдства, вѣрвания и въпрѣки всички тия многобройни нѣща, хората седятъ на едно и сжщо мѣсто. Въ Бога вѣрватъ, обичатъ се, морални правила иматъ и при това, всички страдатъ, всички сж недоволни отъ живота. Ние казваме нѣма какво да се стремите да оправяте външния свѣтъ. Пазете се отъ слѣдното нѣщо: вие не можете да реформирате калъта. Философия за калъта нѣма, и не можете да я реформирате. И да я изхвърлите навънъ, друга ще донесатъ. Отъ 40 години насамъ все изхвърлятъ калъта отъ София, но друга иде на

нейно мѣсто

Вие искате да изхвърлите вашитѣ лоши мисли, но ако ги изхвърлите, други ще доидатъ на тѣхното мѣсто. Не, друго нѣщо ви трѣбва. Кое е това нѣщо? Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: защо всички вие се съмнѣвате? Азъ ще ви задамъ другъ въпросъ, ще отида по далечъ: защо еврейскитѣ равини се осъмниха въ Христа? Защо и сегашнитѣ не му вѣрватъ? Еврейскиятъ народъ не вѣрваше и въ Мойсея. Мойсей казваше. Господи, още малко и тѣ ще ма убиятъ. Че на кой Учителъ, на кой законодатель, които сж дошли на земята, сж имъ вѣрвали? На Буда не сж вѣрвали; на Конфуция не сж вѣрвали; на Мохамеда не сж вѣрвали. Ако сж имъ вѣрвали, дѣ сж послѣдователитѣ имъ? Всѣки човѣкъ въ свѣта има едно вѣрую. Кое е то? Едно нѣщо е вѣрно, че хората вѣрватъ само въ себе си. Да вѣрвашъ въ единъ великъ Учителъ или въ Христа, това е само мода. Ще кажете: тежка е тази дума! Ами ако вие вѣрвахте, дѣ е вашиятъ животъ? Ако вие вѣрвате въ Христа, дѣ е вашата свѣтлина? Възможно ли е да бжда въ единъ огънь отъ досетъ хиляди градуса и да не свѣтя? Ако парче желѣзо поставено при този огънь е още черно и не свети, питамъ какъвъ е този огънь? — Този огънь не е истински. Значи,

ние само прѣдполагаме, и върваме въ Христа, че се молимъ, че го обичаме. Всѣки день се молимъ „Дай ми, Господи, това, дай ми, Господи, онова!“ Ние не сме дошли до състоянието да кажемъ. „Господи да бѣде твоята воля!“

Сега, азъ засѣгамъ едно¹ ваше прѣходно състояние и казвамъ сегашниятъ ви животъ, въ сравнение съ единъ по нишъ животъ, не е оправенъ, но отъ гледището на Божествения животъ, той е оправенъ. Азъ засѣгамъ живота ви въ прѣходното състояние, въ което се намирате и казвамъ, че това състояние е необходимо условие за постигането на онзи висшъ, Божественъ животъ, къмъ които се стремите. Ако вие не прѣминете прѣзъ туй прѣходно състояние, вашиятъ сегашенъ животъ е почти на изчезване, слѣдъ 20 — 30 — 50 години той ще фалира. За да не фалира, трѣбва добрѣ да ликвидирате сега. Отъ васъ се изисква една положителна вѣра. Всѣки отъ васъ трѣбва да си даде отчетъ, върва ли въ Бога, учи ли се и т. н. Не е достатъчно само да напишете една линия. Онѣзи, които сж учени, разбиратъ значението на правата линия. Неученитъ казватъ нѣма какво да се занимаваме съ правата линия, това е за дѣцата, нѣщо по-хубаво ни кажи! Това е материалната страна на въпроса. Какво означава правата линия?

Сама по себе си тя нищо не означава, но може да се осмисли. Има известни величини които могат да се осмислят, Напримѣръ, има ли смисълъ думата „давамъ?“ Ако кажа, че ви давамъ 20,000 лева още тази вечеръ, тази дума ще придобие ли смисълъ? — Да, изведнѣжъ придобива смисълъ, Значи, думата „давамъ„ може да стане динамическа. Така сжщо правата линия сама по себе си нѣма смисълъ, но ако си я прѣдставите, че е отъ злато, златна тояжка, тя придобива вече смисълъ Казвамъ ви: ето, азъ ви давамъ тази тояжка. Давашъ ли? Слогътъ вече стана много силенъ. Значи, правата линия е възможность въ живота, която може да се прѣведе, за да се усили значението ѝ Умътъ трѣбва да прѣведе нѣщата на чувствата; чувствата трѣбва да прѣведатъ нѣщата на волята Слѣдъ това настѣпва обратниятъ процесъ: волята трѣбва да прѣведе нѣщата на чувствата, чувствата пъкъ на ума Така процесътъ слѣдва постоянно. Ако вие не слѣдвате този процесъ, не може да имате права мисълъ. За да бжде мисълта ви права, трѣбва да имате правилно слизане и правилно възлизане, да се образува единъ кръгъ.

И ти. най-първо ще си зададете въпроса: върватъ ли въ Бога, или не? Не е въпросътъ, че нѣмате въръ, но запитайте се готови ли сте, да не се усъм-

ните? Готови ли сте, като ви поставят на най-големите страдания, да издържите, безъ да се скжса ко-неца ви? Туй наричамъ азъ вѣра, човѣкъ да издържи на всичко, да може да се пожертвува. Азъ наричамъ истинско чувство това, на което човѣкъ може да разчита въ всички случаи на живота си. По този начинъ само вие сами ще имате уважение предъ себе си. И тогава, като ви поставят на изпитъ, вие ще се намѣритѣ въ такова положение, че само ще се радвате. Сега вие казвате: ние имаме вѣра. Питамъ ви: вашата вѣра може ли да издържи на всички изпити? Азъ не казвамъ, че нѣма да издържите, но важно е да знаете, че ще се изпита вѣрата на всѣки едно отъ васъ. За всички културни хора идатъ такива изпити, каквито никога не сж виждали. И вие трѣбва да се пригответе. Ако ме питате, какво ви чака, ще ви кажа: чака ви единъ важенъ изпитъ, отъ който ще зависи цѣлия ви бждещъ животъ. Ако го издържите, ще минете въ едно ново състояние: ако не го издържите, ще се приготвявате пакъ, отново да го издържите.

Като ви казвамъ това, да не се страхувате и да кажете: ами ако не го издържимъ? Въпросътъ седи въ слѣдното: даватъ ми една чаша, пълна съ най-хубавъ нектаръ и ми казватъ да я прѣдамъ нѣкому.

Тази чаша прѣдставлява едно изпитание за менъ. Въ какво отношение? – У менъ може да се роди желание де вкуся малко отъ този нектаръ, понеже отъ него зависи продължаванieto на живота ми. Нося чашата, но ми се иска да близна поне малко отъ нектара. Обаче тази магическа чаша има това свойство, че като приближите устата си до нея, тя веднага се затваря, а щомъ се затвори веднъжъ, повече не може да се отвори. Това показва, че вие не сте издържали изпита си и сте прѣстѣпили закона. Ако се явите прѣдъ Учителя си съ затворена чаша, това показва, че вие не сте издържали въ честността си. Ако вие отидете съ отворена чаша при онзи, при когото Богъ ви е изпратилъ, вие ще минете отъ едно състояние въ друго, ако чашата ви е затворена, ще бждете другъ човѣкъ. Ако чашата е отворена, това произвежда една мисль; ако е затворена, това поражда друга мисль.

Сега, тия чаши сж дедени на всинца ви. Вие ги носите; важното е сега, какъ ще пристигнете, съ затворена, или съ отворена чаша. Азъ зная, че всички ще пристигнете съ отворена чаша. Отъ васъ зависи това. Защо да не устоите да не близните? Тѣй щото, да не вкжете единъ день, че не сте знаяли. Щомъ чашата е затворена, работата ви е свършена.

И тъй, основната, съществена мисъл, която ще носите със себе си е, да знаете, че ви е дадена чашата с нектара и трѣбва да я занесете отворена. Тя е чашата на вашия животъ. Ще си зададете въпроса: какъ ще занесете тази чаша, отворена или затворена? Ще си отговорите: ще занеса чашата отворена. Това е смисълътъ на живота.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА ЖИВОТА

18-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 11. II. 1925 Г.—СОФИЯ

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сароолу № 44

Продължаване на живота

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се резюме от темите: „Най-важният слог“.

Чете се върху темата. „Сила, материя и енергия“.

Прочетоха се няколко от работите върху темата: Продължаване на човешкия живот“.

За следния път ще пишете върху темата: „Разлика между будизма и християнството“.

Като казваме „продължаване на живота. трябва да обясним, какъв смисъл има дължината. Когато кажем, че пътят е дълъг, краката ни се прѣкъсват, а когато кажем, че животът е дълъг, краката ни се продължават. Защо именно въ първия случай краката ни се прѣкъсват, а въ втория случай краката ни се продължават? Значи, една дума, употребена въ два различни смисъла, дава и два различни резултата. Може ли едно същество което не е живо да продължи своя път? Може ли въ приро-

дата да съществува движение безъ животъ?

Сега запримѣрь, всички може да четете нѣкой философъ и да кажете, какво мисли този философъ. Какво мисли нѣкой философъ, знаете, обаче рѣдко срѣщамъ ученици, които мислятъ. Даже срѣщамъ и философи, които не мислятъ. Единъ философъ чель съчиненията на другъ някой философъ и написва, какво казва този философъ. Значи, взима философията на другия философъ и съ малко перефразиране създава нѣкаква нова философия. Така и въ евангелския свѣтъ, между хилядитѣ проповѣдници много рѣдко ще намѣрите нѣкой, който мисли. Въ Америка има повече отъ 20 хиляди проповѣдници, но едва ли ще намѣрите 10 души отъ тѣхъ, които могатъ да мислятъ. Останалитѣ перефразиратъ, заематъ единъ отъ другъ.

Сега всички вие взимате думата „животъ“, но не сте мислили върху тава, какъ се продължава човѣшкия животъ. Вие сте го взимали на заемъ, тъй както се взиматъ пари на заемъ, безъ да сте го печелили. Казваме: продължаване и съкращаване на живота. Има ли съкращаване на живота? Да вземемъ единъ човѣкъ, който живѣлъ 10 години и единъ шаранъ, който живѣлъ 400 години. Какъ мислите, въ какво седи разликата между този човѣкъ и шарана? Ако съберете опитността на човѣка и тази на шарана,

който живѣлъ 400 години, кой отъ тѣхъ е живѣлъ повече време? Нѣкой пѣтъ продължаването и съкращаването на живота зависи отъ бързината, или отъ интензивността на живенето. Подъ дълъгъ животъ не разбираме натрупване на много години, напримѣръ 100 или 120 години, защото човѣкъ може да живѣе 1000 или 2000 години, и пакъ да не е събралъ много опитности. Сега искамъ да разсждавате много просто, а не философски. Прѣдставете си, че вие копаете единъ кладенецъ. Колко време може да копаете? Щомъ стигнете дъното му, т. е. колкото е опѣдѣлено, ще копаете ли още? Ще бжде смѣшно, слѣдъ като изкопаете кладенеца, да направите кѣща да живѣете въ него. Ако си по мързеливъ по-дълго време ще копаете: ако си по работенъ, по малко време ще копаете.

И тъй подъ думитѣ „продължаване на живота“ разбираме разумность. Животътъ не може да бжде дълъгъ, безъ разумность. Ако животътъ на нѣкоя фамилия е краткъ, това зависи отъ неразумността на пѣдшествувашитѣ пок лѣния. Значи, разумността е единъ отъ факторитѣ за продължаване на живота. Втория факторъ за продължение на живота е Любовьта. Вие не можете да продължите живота си безъ любовь. Това не значи само да говорите за любовь, но да имате разширение въ чувствата, да сте

еднакво разположени спрѣмо всички хора. Освѣнь това; толкува да сте прѣдвидливи, че да не влизате въ стълкновение съ никого. Виждашъ нѣкой човѣкъ нервенъ, сприхавъ. Стой надалечъ отъ него и бжди много внимателенъ, нѣма защо да го изпитвашъ или да му посочвашъ дефектитъ. Въ стария завѣтъ четете, че пророцитъ сж казвали недосѣатѣцитъ на хората, но това тѣ правѣха по необходимостъ. Вие разглеждате криво тѣхнитъ посѣпки. Тия философи нападаха хората, както нѣкой скрѣдель пробива дупки. Кой е виновенъ за това? Не мислете, че пророцитъ сж го правили това нѣщо случайно. Другъ нѣкой кара пророка да изобличава хората, да изтъква грѣшкитъ имъ. Изобщо, езикътъ на на всѣки единъ отъ васъ трѣбва да бжде мекъ. Ще ви дамъ слѣдното правило: никого не нападайте, никого не критикувайте! Туй е правата философия, ако пъкъ си като нѣкое шило дѣто минешъ да мушкашъ, нѣма какво да правишъ, ще гледашъ да мушкашъ по малко. Ще казвашъ: не съмъ виноватъ, такова е естѣството ми днесъ, ще ме извините. Англичанитъ въ такъвъ случай казватъ: „Подхлѣзване на езика“. По нѣкой пътъ езикътъ на човѣка се подхлѣзва, и той казва нѣщо, което не желае. Често у всинца ви вѣрвамъ, езицитъ да се подхлѣзватъ, защото сж намазани съ масло. Ако дадемъ и на най силния отъ васъ

да държи едно вжже намазано съ масло, не ще може да го удържи. Турските пехливани разбират този законъ и затова, като се борятъ, намажатъ се съ масло. Борятъ се, но не могатъ да се хванатъ, изплъзватъ се, като шарани, и никой не може да надвие.

Азъ бихъ желалъ езицитъ на всинца ви да сж намазани, защото ако на едни е намазанъ, а на други не е намазанъ, често ставатъ катастрофи. Като има масло, всичко се урежда добръ. Ако ржцетъ на едного сж намазани, а на другъ не сж намазани, вториятъ ще се изплъзне, а първиятъ ще бжде уловенъ. Затова нѣкой хора претендиратъ: Защо не намазаха и моя езикъ, та лесно да върви тази работа? И сега, азъ прѣвеждамъ на мѣсто езикътъ ви да е намазанъ съ дървено масло, нека е намазанъ съ друго нѣкое масло. Въ великата лабаратория на живата природа има други масла за намазване на езицитъ. Тия масла, като намажешъ и най-коравия езикъ, той става мекичкъ, като на ангелъ. Отлични масла сж маслата на природата, но сж и много скъпи. Единъ грамъ отъ тѣхъ струва хиляда златни лева. За тия масла има прѣдвидени и специални четки. Когато намажешъ езика си съ такава една четка, напоена въ едно отъ природнитъ масла, той става отличенъ инструментъ, та-

ка постъпва и цигуларътъ съ своя лжкъ

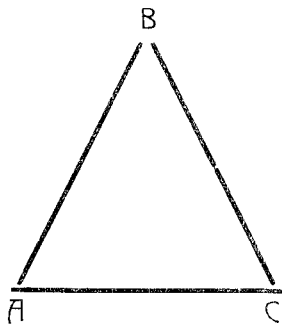
И тъй за да се продължи човѣшкия животъ, въ чувствата на човѣка трѣбва да се създаде една вътрѣшна пластичность. Тѣй щото отдѣто и да дойде ударътъ, човѣкъ нищо да не почувствува, гѣвкавъ да бжде той. Нѣкой пътъ вие си казвате: този свѣтъ е много лошъ. Какъ ще се оправи? Нѣма защо да разрѣшавате такъвъ трудень, философски въпросъ. Този, въпросъ е за Господа, не е за васъ. Вие си гледайте вашата работа. Не се занимавайте съ това, кои човѣкъ е лошъ, и кой добъръ. Ако ви попитамъ, кой човѣкъ е добъръ, вие не ще може да опрѣдѣлите това. Не само вие, но досега азъ не съмъ срещналъ нито единъ който да е опрѣдѣлилъ, кой човѣкъ е добъръ, и кой е лошъ. Туй, което е лошо по врѣме и пространство, въ сжщность не е лошо. Христовото учение, което бѣше въ противоречие съ юдеизма, днесъ е едно благо за християнскитѣ народи. И днешното ново учение, което се счита за несъобразно съ съврѣменнитѣ разбирания на хората за въ бждеще ще имъ донесе едно благо. Не, днесъ не се знае кой животъ е добъръ, и кой животъ е лошъ. Въ далечното бждеще, когато хора а завършатъ своето развитие, само тогава отъ плодоветѣ имъ ще се види, кой човѣкъ на каква степенъ на развитие е до-

шелъ. Хората нѣма да бждатъ вече толкова лоши: нѣкои ще бждатъ отъ рода на дрѣвникитѣ, нѣкои — отъ рода на крушитѣ, други — отъ рода на ябълкитѣ, или гроздето, или черешитѣ, или смокинитѣ и други подобни плодове

Сега, като се продължава живота ви, не взимайте на гърба си товара на свѣта. Не, мислете, какъ ще се поправи свѣта. Свѣтътъ е оправенъ. Старайте се да не задържате никаква горчива мисль въ ума си. Дрехата ви отвънъ може да е не чиста, но вътрѣ въ душата, въ сърцето си и въ ума си, не оставяйте никакво петно. Щомъ, се намирате въ физическия свѣтъ, вие трѣбва да взимате поука отъ тактиката на военитѣ. Когато изучавате хората, всѣкога си поставяйте крѣпости, та като ви бомбардиратъ, да не могатъ да ви засегнатъ. Щомъ хората сж миролюбиви, крѣпости не ви трѣбватъ. На едно мѣсто въ посланията апостолъ Павелъ казва: „Когато искашъ да бранишъ живота си, тури си щитъ за прѣдпазване“.

И тъй, за продължаването на човѣшкия животъ сж необходими двѣ нѣща: здрава и силна мисль и широчина въ чувствата. За постигането на тия двѣ качества е необходимо търпѣние. До сега въ България съмъ срещналъ само единъ търпеливъ човѣкъ. Азъ съмъ ви привеждалъ този примѣръ. Този човѣкъ бѣ

ше докторъ. Азъ наричамъ неговото търпение английско. Той имаше четири дѣца. Като вземеше нѣкоя книга да чете, едното дѣте му теглеше брадата, другото косата, третото се качеше по гърба му, а четвъртото дърпаше краката му. Той ги погледне, погледне, пъкъ имъ каже: е, дѣца, единъ день когато пораснете, ще поумнѣете, ще разберете, че не трѣбва да привите така, но сега сте малки още. Не съмъ срѣщаль като този човѣкъ, бихъ ви го прѣпорѣчалъ като единъ похваленъ примѣръ. Вие не бихте изтърпѣли това нѣщо. Такавъ човѣкъ може да продължи живота си.

Сега, какво мислите, ако си прѣдставимъ, че линията AB въ тригълника ABC е разумна, тя ще схване ли ясно въ съзнанието си цѣлия кръгъ, който може да се опише около него? Ако всички тия линии сж разумни, тогава линията AB ще знае ли какво е състоянието на линиитѣ BC и AC ? Ако си прѣдставите, че линията AB е една захарна прѣчка и вие близните само единия ѝ край, ще знаете ли,

дали цѣлата прѣчка е захарна? Философски погледнато, човѣкъ въ даденъ случай знае само една своя мисль, само едно свое желание и само едно свое дѣйствиe. — Нищо повече. Цѣлата наша философия седи въ една мисль. Многото желанія не сж ваши, тѣ сж чужди желанія. Тамъ е заблуждението, когато нѣкой казва: азъ имамъ много желанія. Многото желанія сж на вашитѣ клѣтки. Ще намѣритѣ онази основна мисль и онова основно желание въ васъ, които принадлежатъ на онази основна централна монада, около която се групиратъ всички малки душички, всички клѣтки. Вие искате да бъдете господари на всички ваши мисли и желанія и затова казвате: да се контролиратъ всички наши мисли и желанія! То значи: вашата основна мисль да има отношение къмъ всички други мисли, да се хармонизира. Човѣкъ не може да води война съ себе си. Пазете слѣдното правило: всѣки човѣкъ, който води война съ себе си, и да побѣди, той винаги губи. Човѣкъ никога не грѣбва да воюва съ себе си! Казва Писанието: „Не противи се злomu!“ То значи: не се борете съ злото! Всѣки, който се бори съ злото, му прѣдава сила. Всичката философия въ окултната наука седи въ това, че когато искашъ да прѣмахнешъ една негативна мисль, ще я усилишъ повече. Ами какво да правя?

— Прави добро, остави злото, не се мѣси въ него-
вата работа, не се стреми да го съборишъ! Всѣки,
които се бори съ злото, усилва го. Правете добро
постоянно! Пѣкой казва азъ нѣма да правя зло. Ка-
жешъ ли така, ти усилвашъ злото въ себе си. „Азъ
нѣма да лъжа“. Ти усилвашъ лъжата въ себе си. Ще
кажешъ: ще говоря Истината, ще дравя добро. Каз-
вашъ ли така, това има смисълъ. Негативната фило-
софия донесе най-големитѣ нещастия на човѣчеството.
Мойсей е започналъ много добръ съ законитѣ си.
Коя е първата заповѣдъ на Мойсея? — Азъ съмъ
Господъ Богъ твой, да нѣмашъ други богове освѣнъ
менѣ! Първитѣ четири заповѣди сѣ положителни. Ев-
реитѣ се спрѣха на послѣднитѣ заповѣди, които бѣха
негативни. „Не убий, не кради, не лъжесвидѣтелст-
вувай т. н.“ Тия заповѣди бѣха само разяснение на
първия законъ. Ако не искашъ да лъжешъ, ти ще
прилагашъ първия законъ.

Когато онзи младежъ запита Христа, какво трѣбва
да прави, за да придобие вѣченъ животъ, Христосъ
му отговори, какво трѣбва да направи, младжътъ каза,
че всичко това е сторилъ. Какво още не му достига?
Наистина, този младежъ е спазилъ тия заповѣди, но
въ тѣхния негативенъ смисълъ. Когато Христосъ му
даде първия изпитъ, да раздаде имането си, указа

се, че той не разбира законитѣ. Той не схвана закона наведе главата си и излѣзе натъженъ навънъ. Слѣдователно, той не е разбралъ Мои еевия законъ, не го е приложилъ. Не само въ врѣмето на Христа, но и сегашнитѣ християни прилагатъ само шестѣтъ заповѣди и то въ тѣхния негативенъ смисълъ: да се не мразимъ, да се не одумваме и т. н. Като дойде редъ да приложимъ заповѣдта, да се обичаме, казвате: какъ ще обичашъ този човѣкъ, може ли да го обичашъ? Какъ нѣма да го обичашъ? Когато кажа, че трѣбва да обѣчамъ нѣкого, тази идея въ моя умъ е строго математически опрѣдѣлена. Подъ тази идея азъ подразбирамъ: онзи, когото Богъ обича, и азъ ще го обичамъ. Ти значи да обичаме ближния си. Да обичаме ближния си подразбира да обичаме Бога. Когато пъкъ Богъ не обича, и азъ нѣма да го обичамъ. За да обичашъ нѣкого, трѣбва Богъ да го обича. Ако Богъ е Любовь, ти нѣма да оставяшъ Бога, нѣма да му давашъ направление какво трѣбва да прави Той. Ти трѣбва да бѣдешъ изразъ на Божията воля. Значи, ако Богъ обича нѣкого, и ти ще го обичашъ. Това е волята Божия, и ти трѣбва да я изпълнявашъ. Ако вие можете да приложите Христовия законъ, или Божия законъ по този начинъ, всичко ще ви върви лесно. Казва нѣкой: какъ гѣй,

не мога да обичамъ този човѣкъ! Не, ще си кажешъ: обича ли го Богъ? — Обича го. Щомъ Богъ го обича, въпросътъ е свършенъ, и азъ го обичамъ.

Сега въ васъ се явява другъ въпросъ: каква трѣбва да бѣде обичътъ? Щомъ започнете да философствувате върху обичътъ, вие разваляте заповѣдта. Ще ви приведа сега слѣдния фактъ. Всѣки човѣкъ може да се роди при огнището на бѣща си, когато свети даже само една вощена свѣщъ. но той не може да израсне отъ огъня на тази камъна и отъ свѣтлината на тази свѣщъ. За да израсте и да се възпита, той трѣбва да излѣзе вънъ, на слънцето. Та човѣшката любовъ въ свѣта, това е огнище, това е свѣщъ, при нея може да се констатира факта, че ти си роденъ иди кога си и да се напише името ти, но ако искашъ да растешъ да стане нѣщо отъ тебе, трѣбва слънцето да те грѣе отвънъ. Или, казано на другъ езикъ: само когато Божиата Любовъ те проникне, отъ тебе може да излѣзе нѣщо. Слѣдователно, ние не можемъ да изпълнимъ Божиитѣ закони съ човѣшката любовъ. Тя е несъстоятелна. Всички трѣбва да се откажете отъ тази мисль. Човѣшката любовъ не е изпълнила до сега това, и не може да го изпълни. Вие не можете да растете на човѣшкото огнище, нито да се учите на неговата вощена свѣщъ

Ето защо, ако искате вашия животъ да се продължи, не трѣбва да останете въ стадията на човѣшката любовъ и да се грѣте на неговото огнище нито да четете на чеговата свѣщъ, но трѣбва да излѣзете вънъ на слънчевата свѣтлина, и тамъ да растете, тамъ да се развивате и четете. Тия идеи трѣбва да бждатъ рѣзко опрѣдѣлени въ ума ви

Нѣкои пътъ, като четете Евангелието, казватъ: тъй писать едикции си апостолъ. Азъ ви казвамъ, че много стихове отъ Евангелието сж криво прѣведени. На примѣръ не е вѣрно прѣведенъ стихъ: „Азъ ще се похваля съ кръста Христовъ“. Въ оригинала се казва: „Азъ ще се похваля съ страданията на Христа“. И като постачиха хората кръста на първо мѣсто въ живота съ това развратиха Божия законъ. Страданията сж нѣщо смислено но кръстовете не ни трѣбватъ. Сега всички хора говорятъ за кръста Христовъ, но отъ него сж излѣзли всички съвърѣмени ножове. Всички ножове на военитѣ сж направени отъ кръстовете. Войникътъ мушка съ дългата частъ на кръста. За да може да мушка повече, той си служи съ тази пръчка, на която бѣха заковани ръцѣтъ на Христа. Слѣдователно, всѣки, който ти дава кръстъ, сжщеврѣмено те мушка, и като те мушне, дойдатъ други, които те занасятъ на болницата. И слѣдъ това ще кажатъ: то-

ва правимъ, за да се похвалимъ съ кръста Христовъ. Въ това нѣма никакъвъ смисълъ. И ако вашитѣ мисли вашитѣ желанія сж кръстообразни, вие сте на края на пътя. Свешеникътъ носи кръста и ти казва: „Цѣлуни го!“ По сжщия законъ и воениятъ носи кръста и съ дългата му частъ те промушва. Най-първо ти казва: „Или ще се подчинишъ или ще те мушна“. И тогава ти, ако искашъ да живѣешъ, ще му се подчинишъ, т. е. ще го цѣлунешъ. Воениятъ казва: ти ще се подчинишъ на моя кръстъ, данакътъ си ще платишъ. Ако не направишъ това, робъ ще станешъ: — и хване оръжието. Това е значението на кръста днесъ. Хората прѣдаватъ, че на свети Константинъ се явилъ кръстъ, кърстно знамение и му се казалъ: „Съ този кръсъ ъ ще побѣдишъ“. Това е квадратна лъжа! И побѣди ли той? Ако това нѣщо бѣше истина, св. Константинъ велики трѣбваше да побѣди свѣта. Побѣди ли го? — Не, той разврати свѣта. Тѣй трѣбва да се произнесатъ бждешитѣ историци, защото така се произнася невидимиятъ свѣтъ.

Казвамъ ви, отсега нататкъ трѣбва да се освободите отъ вашитѣ кръстове и да ги замѣстите съ страдания. Страданието ще замѣстите съ ношъ, почивка. Радостта ще наречете день, а работата най-приятното занимание. Радость, день, занимание — тогава животътъ се осмисля. Между радостта и страданието

има правилни математически съотношения. Тия съотношения сж слѣднитѣ: колкото радостта ви е била по голѣма, по интензивна, като се смѣни съ скръбъ, толкова и скръбта ви ще бѣде по силна, по-интензивна. Значи, колкото денятъ е билъ по свѣтълъ, толкова и нощта ще бѣде по тъмна, по мрачна. Вамъ се струче сте изгубили нѣщо, но тъй ви се струва само. Това е, защото чувствителността на човѣка се увеличава, и той чувствува и радостта, и скръбта по-силно. Слѣдъ голѣмата скръбъ, като се появи отново радостта, понеже чувствителността ви е голѣма, и радостта ви е по-голѣма, вие мислите, че сте спечелили това, което бѣхте изгубили. Тия двѣ състояния се смѣнятъ постоянно въ човѣка. Висшитѣ духове, висшитѣ същества, които разбиратъ този законъ, смѣнятъ тия състояния у васъ по единъ правиленъ начинъ. Ако се въплоти на земята единъ ангелъ, или нѣкой архангелъ, или нѣкой херувимъ, или серафимъ, и тѣ ще изпитатъ сжщитѣ страдания, каквито и вие, не можете да ги избегнете. По сжщия законъ и Христосъ ги изпита. И най-висшитѣ същества като дойдатъ на земята, ще изпитатъ страдания. Ако тѣ искатъ да не бждатъ засегнати отъ страданията, ще стоятъ на земята докато има день — благоприятни условия за тѣхъ, и като настане нощта — неблагоприятнитѣ условия,

заминаватъ за другъ свѣтъ. Слѣдователно, тѣхната радостъ е непреривна. Тѣ се движатъ отъ радостъ въ радостъ. Тѣй правятъ разумнитѣ същества, а глупавитѣ вървятъ по обратенъ пѣтъ: когато се свършатъ благоприятнитѣ условия на живота и започнатъ неблагоприятнитѣ, тѣ тогава идватъ на земята. И вие по-нѣкога вървите по сѣщиятъ пѣтъ.

Да допу немъ, че линията А С отъ тригълника прѣдставлява физическия животъ. Тази линия прѣдставлява несъизмѣрима величина, защото въ несъизмѣримитѣ величини се създаватъ страданията. Може ли една несъизмѣрима величина да се прѣвърне въ съизмѣрима? Знаете ли начинъ да прѣвършате несъизмѣримитѣ числа въ съизмѣрими? Несъизмѣримитѣ числа въ физическия свѣтъ сж съизмѣрими въ астралния свѣтъ; несъизмѣримитѣ числа въ астралния свѣтъ сж съизмѣрими въ умствения свѣтъ. Слѣдователно, туй, което е невъзможно за физическия свѣтъ е възможно за духовния свѣтъ; туй, което е невъзможно за духовния свѣтъ, е възможно за умствения свѣтъ; туй, което е невъзможно за умствения свѣтъ, е възможно за причинния свѣтъ. Значи, всички противорѣчия, които произтичатъ отъ несъизмѣримостта на числата, тѣхниятъ философски смислъ се обяснява въ по висшитѣ свѣтове. Тамъ несъизмѣримото става раз-

умно, съизмѣримо.

Слѣдователно при всѣка мѣжнотия ще приложите закона за съизмѣримитѣ и несъизмѣримитѣ числа. Имате ли нѣкаква мѣжнотия на физическия свѣтъ, ще знаете, че по никои начинъ не можете да я разрѣшитѣ тука, но ще я разрѣшите въ астралния свѣтъ; ако и тамъ не можете да я разрѣшите, ще влѣзете въ умствения свѣтъ; ако и въ умствения свѣтъ не можете да я разрѣшитѣ, най послѣ ще се повдигнете много високо, въ причинния свѣтъ и веднага мѣжнотията ще бѣде разрѣшена. Така че каквато мѣжнотия и да има единъ ученикъ, щомъ се подигне и влѣзе въ причинния свѣтъ, той ще може да я разрѣши. Разбира се, този законъ има широко приложение и къмъ човѣшкитѣ чувства и способности. Той е сложенъ законъ. Запримѣрь, какъ може да се развие извѣсна способностъ въ човѣка, или да се усили извѣстно чувство? Това се крие пакъ въ приложението на този законъ. Нѣкой пѣтъ вие искате да прѣявите любовъ, но не можете. усѣщате извѣстна коравина, едно неразпожение у васъ. Забѣлежете, въ природата дѣйствува слѣдния законъ: минавамъ покрай нѣкая нива, която не е поливана отъ дѣжда цѣли шестъ мѣсеца. Почвата ѝ е корава, само буци, нищо не можешъ да, посѣшешъ въ нея. Завали единъ малъкъ

дъждецъ, и веднага буцитъ се поразцъвятъ, омекватъ. Най първо всъка буца казва: искамъ да живѣя индивидуаленъ животъ. Дойде послѣ повече дъжъ, буцитъ омекватъ още повече, раздробятъ се и казватъ; хайде, отъ насъ да мине! Какво да мине отъ васъ? Хайде, и ние да направимъ сжщото, да услужимъ. Дъждътъ послужи на насъ, ние пъкъ ще услужимъ на други. И наистина, мине ралото отгорѣ ѹ, разтеле пръстѣта, послѣ посѣятъ жито и виждашъ, слѣдъ извѣстно врѣме отъ тази пръстъ се явяватъ зелени крѣпки стѣбълца. Значи, дъждътъ изравни тия буци.

И тъй, когато чувствата ви сж корави, дъждецъ трѣбва. Ще се молите да дойде дъждецъ. Дойде ли дъждецътъ, коравитѣ буци ще се размекнатъ, своятъ плугъ ще мине отгорѣ имъ, сѣмето ще се посѣе; така всички буци ставатъ равни. Трѣбва да приложите тази философия въ живота си. Нали въ Писанието се казва, че всички високи планини ще се приравнятъ. Приложение трѣбва! Ями кажете, дали единъ ангелъ може да плаче, да хълца като васъ? Каква полза отъ вашия плачъ? Единъ вашъ приятелъ се разболѣлъ, и веднага сърцето ви трепне, уплашите се, че ще умре. Какво отъ това? Да допуснемъ, че повикатъ този вашъ приятелъ на онзи свѣтъ, при

Господа. Какво лошо има въ това? Той не умира. Онзи свѣтъ е много красивъ. Какво лошо има, като отиде тамъ? Азъ даже бихъ казалъ на своя приятелъ: много се радвамъ, че те викатъ на онзи свѣтъ. Той ще ми каже: братко, и азъ се радвамъ. Пратиха ми отгорѣ каляска, викатъ ме. — Хайде, на добъръ ти часъ тогава! Тъзи мисль трѣбва да стане много разбрана за васъ, да не казвате, че еди-кой си трѣбва да си замине, но щомъ го повикатъ, да не го задържате: Тъй на добъръ часъ на всички! Други ще дойдатъ на тѣхно мѣсто. Най-послѣ, и ние ще идемъ горѣ, нѣма да седимъ постоянно на земята.. Ние ще се върнемъ въ онова хубаво мѣсто, отдѣто сме излѣзли нѣкога. Досега, кого какъ повикатъ отгорѣ, все казва, че още не е готовъ. Кога ще се приготви? Никой не е отишълъ съ готовностъ. Всички все казватъ: не съмъ готовъ, да поостана още 1 — 2 години.

Послѣ азъ забѣлѣзвамъ, вие не разсждавате правилно, всички трѣбва да имате права мисль. За примѣръ, мнозина отъ ученицитѣ ми намиратъ разлика въ моитѣ постѣпки. Чудни сте вие? Какво се бъркате въ моитѣ постѣпки? Най-послѣ азъ не съмъ отговоренъ прѣдъ васъ. Какво си дошълъ да ме критикувашъ? Туй, което азъ върша, то е по извѣстенъ планъ, не е ваша работа. Азъ правя туй, което е въ

плана ми. Ама какво ще кажат хората? Чудни сте вие! Има извѣстенъ Божественъ планъ който не търпи никакво отклонение. Ти можешъ да се отклонишъ отъ този планъ, но Божественото всѣкога се нарежда споредъ опрѣдѣления отгорѣ планъ. Ти не можешъ да направишъ отъ Божественото нито йота отклонение. Нѣкой пжтъ Господъ може да мълчи а, ти мислишъ, че Той отстъпва. Не, цѣлата вселена може да стане на каша, но отъ Божиитѣ закони нито една рѣзка нито една дума нѣма да се измѣни. Тѣй щото, всѣки отъ васъ ще си каже: това нѣщо, което трѣбва да направя, Божествено ли е, или не? Ако е Божествено ще го направя. Каквото Господъ е казалъ ще го направя. Туй е въ плана на Бога.

Та сега когато нѣкой ме критикува, казвамъ му: ти си погрѣшилъ, туй, което вършишъ е чуждъ планъ. Това е нѣкаква чужда мисль, влѣзла въ главата ти. Това не съмъ азъ, нѣкой другъ е влѣзълъ въ главата ми. Та когато дойде нѣкой да ме критикува, тѣй гледамъ азъ на въпроса. Дошли двама братя при тебъ, единиятъ отъ лѣво, другиятъ отъ дѣсно, заообиколятъ те и ти казватъ: тѣй ще кажешъ, иначе ще кажешъ — даватъ му съвѣти. Казвамъ: азъ зная този фонографъ.

Най мжчното въ свѣта, обаче е да виждашъ

хубавото прѣзъ лошото. То е голѣмъ майсторлъкъ. И тогава, ние питаме, по какво се стличава добрия, и по какво лошия човѣкъ? Азъ нѣма да ви отговоря прѣмо но ще ви дамъ едно сравнение. По какво се отличава една чиста стѣкленица. отъ една нечиста? — Чистото стѣкло пропуца най-много лъчи. Онова пъкъ което пропуца по възможность най-малко лъчи, то е лошо, нечисто. Слѣдователно, онзи човѣкъ, който пропуца най-много лъчи на любовъ, мъдрость и истина, той е добъръ, а онзи човѣкъ, който пропуца най-малко лъчи на любовъ, мъдрость и истина, той е лошъ. Съгласни ли сте на туй? Това е едно много хубаво опрѣдѣление. Лошиятъ и добриятъ човѣкъ сж два полюса. на едно и сжщо нѣщо, и мѣжду тѣхъ има градация. Добритѣ хора се различаватъ отъ лошитѣ споредъ количеството на лъчитѣ, които и еднитѣ, и другитѣ пропуцатъ. И всѣки отъ васъ трѣбва не само да си прѣдполага, но съ сигурность да знае, въ даденъ случай, колко лъчи пропуца прѣзъ себе си. И знаете ли, каква наука има въ това! Всѣки день ще имате по единъ спектъръ. Има такива спектри. Като поставишъ своята призма въ себе си, ще става разлагане на твоята свѣтлина, на твоитѣ лъчи и ти ще правишъ изчисления, да видишъ, колко свѣтлина пропуцатъ. Защото, отъ невидимия свѣтъ

и отъ слънчевата система за всѣки добъръ и разуменъ човѣкъ се прѣпраща специална свѣтлина. Когато вие сте съгласни съ Божественния свѣтъ, тази свѣтлина ви намира тъй както ви намира едно писмо, което е писано за васъ. Обаче, при най-малкото отклонение отъ правия пътъ и тази свѣтлина се отклонява. Тъй че, когато говоримъ за добрия животъ, това правимъ съ цѣль, да не се отклонява Божествената свѣтлина и топлина, която иде специално за васъ, и по този начинъ да не си причинявате вреда. Тогава именно ще дойдете до вишата математика, до вишата Божествена геометрия, да видите, какви сж отношенията тамъ. Какво значи да бжде единъ животъ добъръ? Азъ считамъ добрия човѣкъ за едно отлично построено здание, съ всички най-модерни и удобни приспособления, прѣзъ което здание Божественитѣ енергии влизатъ и излизатъ, като се разпрѣскватъ навънъ. Само така ще могатъ всички живущи въ него да се ползватъ еднакво отъ благата му. Сега ще се спрете върху мисълта, да пропушамъ повече свѣтлина!

Да изпѣеаъ сега упражнението „Въ начало бѣ Словото“.

Трѣбва да се стремите къмъ непрѣривностъ въ тоноветѣ. Не трѣбва да има прѣкъсване въ тоноветѣ.

Тръбза да контролирате ларинкса си и да облагородявате гласа си. Когато не сте разположени, пѣйте! Най-мѣчно е човѣкъ да пѣе, когато е нерзположенъ. Когато е неразположенъ, той е отличенъ пѣвецъ. Пѣйте упражнения съ букви! Тѣ сѣ добри за неразположени хора. За въ бждеше, ако искате да възпитавате малкиѣ дѣца правилно, можете да ги възпитавате прѣкрасно съ музика. Даже най упоритиѣ, най-своенравниѣ дѣца може да възпитавате съ музика.

Сега вие казвате: че ние сме голѣми хора, може ли да пѣемъ такива упражнения? Та вие правите много пѣти по лоши работи отъ тия упражнения. Тогава не мислите ли, че сте голѣми? Когато се разгневишъ и свиешъ юмрукъ, това по хубаво ли е? По добръ да пѣемъ „ха-ха-ха“, отколкото да сочимъ юмрукъ. Въ пѣнието има разширение, а въ гнѣва свиване.

Тѣй шото, ще изучавате всички дѣйствия въ природата. Има дѣйствия които прѣдизвикватъ разширение на гласа, на чувствата, на мисълта и у човѣка се явява едно малко пробуждане; колкото и да е малко то е хубаво. Всѣко движение, всѣки слогъ, който и да е, има двойко въздѣйствиe: ограничава и разширява. Вие ще изберете тия слогове, които огра-

ничаватъ, за най-доброто разположение на духа. Когато пакъ имате едно неразположение на духа, ще употребите слогове, които разширяватъ. Пѣкой пжъ въ живота ни ще дойдатъ некрасиви работи, но тѣ трѣбва да дойдатъ при най доброто разположеніе на духа ни. Тѣ ще бждатъ като граница. Добриятъ човѣкъ и да направи погрѣшка, не се вижда.

„Любовьта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

ПРИЧИНИ ЗА ПРОТИВОРЪЧИЯ

19-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 18 II. 1925 Г. — СОФИЯ

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сарбалу № 44

Причини за противорѣчия

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се резюме отъ темата „Продължаване на човѣшкия животъ“.

Прочетоха се нѣкой отъ работитѣ върху темата „Разлика между християнство и будизъмъ“

За слѣдния пѣтъ ще пишете върху темата „Отличителнитѣ органически и морални качества на бѣлата и жълтата раса“. Ще потърсите нѣкакви обяснения върху тази тема въ енциклопедическия речникъ. Слѣдъ това ще направите единъ малъкъ изводъ. Върху тази тема нека пишатъ трима души отъ младитѣ

Кое е най съществено въ сегашния животъ, при сегашното му развитие? Подразбирамъ най сжщественото, безъ което човѣкъ не може. Туй, безъ което човѣкъ може въ дадения случай, ꙗко не е толкова сжществено. Кое е сжщественото за носа на човѣка? Кое е сжщественото за устата? Нѣкой пѣтъ като говоримъ, намъ се струва лесно да говоримъ

върху това кое, е съществено, и кое не е. Питамъ обаче: кои сж отличителнитѣ чѣрти, че сме казали за нѣщо същественото? Може да си мислите, че казватъ същественото върху нѣкой въпросъ, напримѣръ или върху нѣкой прѣдметъ. Азъ ще ви улесня въ отговора. Кои сж отличителнитѣ чѣрти на свѣщъта, напримѣръ? Най-първо може да кажете, че най-същественото за нея е устройството ѳ, а послѣ отъ какво е направена. Не, същественото за нея е това, че тя гори. Тогава, кое е същественото на учението? Тѣзи въпроси може да ги отбѣлѣжите и ще мислите върху тѣхъ. Кое е същественото въ ,учението? Кое е същественото въ духовния животъ? Кое е същественото въ класа? Същественото въ класа е това, което е съществено и въ хорото, а именно: гайдаржията свири а хората играятъ. Послѣ хорото се разваля. Едни си отиватъ, други идватъ, и хорото отново се залавя. Играта е същественото нѣщо въ хорото. Какво ражда същественото на хорото?

И тъй спирали ли сте се да мислите, кое е същественото въ вашия животъ? Защо човѣкъ въ дѣтинството мисли по |единъ начинъ, въ юношеството по дугъ, на пълна възраст по трети начинъ, а като дойде на зрѣла, т. е. на прѣклонна възраст, неговитѣ възгледи коренно се различаватъ? Туй, което чо-

вѣкъ обича въ младинитѣ си, въ старини не обича. Не е ли сѣщия човѣкъ! Запримѣрь, човѣкъ въ младинитѣ си е по-способенъ да завързва приятелство, а въ стари години мъчно завързва приятели. Въ младини той е щедъръ, не е злопаметенъ, а въ старини обратно! Защо е така? Защо въ началото на живота си не е злопаметенъ а въ старини става злопаметенъ?

Изобщо. у всичкитѣ хора има едно желание да разрѣшаватъ загадкитѣ на живота, и то по най лекия начинъ. Това се вижда въ историята на човѣчеството. Това стремление на човѣка да търси лесния пѣтъ го е отклонило отъ неговата правилна посока.

Сега, ако ви попитамъ, кога е станала първата кражба въ свѣта, какво ще ми кажете? Първата кражба е направена отъ първата жена. Като създаде Богъ Адамъ и Ева, забрани имъ да ядатъ отъ дървото, наречено „дърво за познание на доброто и злото“, но Ева, излъгана отъ змията, открадна плодове отъ това дърво. Нѣкои хора обличатъ тази кражба въ мека форма, казватъ, че жената искала знание. Не, тя не искаше да намѣри знание а имаше желание да си хапне — нищо повече. Този грѣхъ и сега става въ свѣта. Най-първо жената краде, а послѣ мъжътъ. Жената, като отиде до дървото, открадна си. Змията бѣше пазителка на това дърво. Прѣдава се, че змията влѣзла въ жената и я

изкусила. Чудно! — тукъ има една несъобразностъ. Какъ е възможно да влѣзе змия въ рая, да се каче на дървото и пазителитѣ на рая да не знаятъ нищо? Чудно ми се вижда, какъ е възможно да влѣзе въ рая, змия, безъ да знаятъ ангелитѣ за това и да оставятъ тази змия да си играе съ Ева! Змията бѣше пазителка на туй дърво — нищо повече. Ева се постара, като приказва да приспи змията, да я омагьоса, но като омагьоса змията, тя влѣзе въ нея. Като се върна при Адама, той видѣ, че тя е припечелила нѣщо, затова пожела да взѣме отъ този плодъ. И той е като нея. Той пъкъ открадна отъ Ева. Какъ ще краде, когато тази жена е негова? Какъ ще я завлада? Така и двамата станаха крадци. Затуй, първото нѣщо: Нѣма да крадешъ, нѣма да лъжешъ. Първиятъ грѣхъ е кражбата, вториятъ грѣхъ е лъжата. Сега тѣбъва да се ликвидира. Затова на първия грѣхъ се противопоставя любовта къмъ Бога. Защото, човѣкъ който люби Бога не може да краде. Не може да крадешъ отъ този, когото обичашъ. Отъ този, когото не обичашъ, можешъ да си позволишъ да поодкраднешъ нѣщичко, но отъ този, когото обичашъ не можешъ да откраднешъ нищо. Тази кражба, която става отвънъ, не е толкова груба. Вжтрѣшната лъжа е опасна. Когато човѣкъ се домогне до извѣстна идея

която не е за него, или когато се домогне до една мисъл или до едно чувство, които не сж за него той навлиза по-дълбоко въ кражбата. Има много нѣща, на които човѣкъ може да се радва, но тѣ не се даватъ прѣждеврѣмено, пазятъ се. И ако човѣкъ иска да ги придобие по единъ незаконенъ начинъ, той винаги ще си създаде неприятности, страдания.

Сега запримѣръ ще ви дамъ за слѣдния пѣтъ темата. „Разлика уежду кражбата и лѣжата“. Върху тази тема нека пишатъ най-силнитѣ, защото човѣкъ като започне да мисли върху кражбата и лѣжата, свързва се съ тия отрицателни сили. Опасенъ прѣдметъ е въпросътъ за лѣжата и кражбата.

И тѣй знанието, което придобиваме, ще свържемъ съ настоящия животъ. Знанието трѣбва да се използва въ сегашния животъ. Този животъ има достатъчно енергии, които трѣбва да се трансформиратъ за да се използватъ правилно за бждештето ви развитие. Тѣй шото, въ това отношение потрѣбно е оно-ва истинско знание, за да се използватъ всички сили на живота. Разуменъ човѣкъ е онзи, който използва силитѣ на живота за доброто на своето бждеще. Въ туй отношение всички велики учители въ свѣта сж давали редъ методи за саморазвитие, за самовъзпитание. Въ туй направление, всѣки отъ васъ трѣбва да се развива по онзи пѣтъ, който му е опрѣдѣленъ.

Пазете се всички да не отбивате никого отъ неговия път. Не се старайте да дадете на другитъ хора тази окраска, която вие имате, защото, щомъ пожелаете това вие сами ще се спънете. Една идея е цѣнна, когато е самородна. Докато е една, оригинална, тя има цѣна, но щомъ станатъ двѣ, тѣ се умаловажаватъ. Затова всѣки трѣбва да се ползува отъ живота на другитъ хора дотолкова, доколкото тѣ могатъ да му дадатъ потикъ да се повдигне

Гледамъ. мнозина измежду васъ се разочароватъ. Като влѣзете въ една школа, искате да живѣете въ любовъ, да се почитате, да се уважавате, търсите идеаленъ животъ, но като не намѣрите такъвъ, въ душата ви се ражда противорѣчие. Азъ гледамъ на това противорѣчие малко по-другояче. Да допуснемъ, че имате единъ малкъ зародишъ, или ещо малко сѣменце, или единъ желждъ. Той прѣдставлява единъ класъ отъ ученици, отъ интелегентни същества, които си живѣятъ като братя и сестри, въ любовъ безъ никакъвъ споръ помежду си. Обаче, единъ день нѣкои земледѣлецъ доиде, вземе тази малка сѣмка, туй обшесто и го посѣе въ почвата. Най-първо въ всички тия същества ще се зароди потикъ, всички ще впрегнатъ силитъ си нагорѣ и ще вървятъ единодушно въ хармония. Щомъ излѣзатъ отгорѣ надъ почвата, тѣ се

раздѣлять на двѣ партии: еднитѣ отиватъ налѣво, другитѣ отиватъ на дѣсно и се скарватъ. Това е законъ на живота. Законътъ на живота ги раздѣля, а не тѣ. Слѣдователно, тѣзи които сж били за лѣво отиватъ въ лѣво, а тѣзи, които сж били за дѣсно, отиватъ въ дѣсно. Обаче има едни неутрални, които не сж нито въ лѣво, нито въ дѣсно и казватъ да не се занимаваме съ тѣхнитѣ глупости. Питамъ сега: кои сж найразумнитѣ тия въ лѣво тия въ дѣсно, или неутралнитѣ въ срѣдата? Тия които сж родени неутрални, не могатъ да не бждатъ такива. Отъ това нѣщо вие трѣбва да извадите единъ законъ, който да опрѣделя растенето, на човѣка. Щомъ дойдете до този Божественъ растешъ, нѣкой пжтъ може да се родятъ голѣми противорѣчия. Това е въ реда на нѣщата. Но понѣже всички сили при туй растение сж заети съ вътрѣшна борба, тѣ ставатъ енергични. Като сж заети съ домашни спорове, забравятъ да си вършатъ работата огъ вънъ, да правятъ упражнения и ставатъ много крѣпки. По този начинъ за въ бждаще тѣ могатъ да си създадатъ голѣми нѣщастия. За да се избѣгнатъ тия нѣщастия, невидимиятъ свѣтъ имъ създава въздушни течения, за да ги поразмърдатъ, да ги поразтърсятъ, да не се каратъ отъ вътрѣ, да излѣзатъ навънъ да знаятъ, че има и външенъ свѣтъ. Тѣ се каратъ

помежду си казватъ си единъ на другъ: „азъ съмъ неутраленъ,“ „азъ съмъ лѣвичаръ“, „азъ съмъ дѣсничаръ“. Но природата като създаде тия вѣтрове, раздвижва и лѣвичари, и дѣсничари, и неутрални и тѣ напушатъ борбата. Тогава тѣ се спущатъ къмъ коренитѣ, започватъ да работятъ въ земята. Щомъ вѣтроветѣ изчезнатъ, напушатъ работата си, излизатъ отъ корѣнитѣ, и сжщиятъ споръ започва, а въ спора се крие и растенето. Когато клонищата на едно дърво се увиватъ и бутатъ едни съ други, лѣвичаритѣ казватъ: полудѣхте ли? Дѣсничаритѣ казватъ: полудѣхте ли? И неутралнитѣ казватъ: какъвъ е този шумъ? Питамъ: виновни ли сж всички тѣ? Но туй е философия. Вие казвате, че свѣтътъ е лошъ. Никаква лошавина нѣма въ свѣта, т. е. въ живота. Лошавината въ формитѣ произтича отъ факта че единъ клонъ като се отдѣли отъ дървото, изсѣхва. Тогава се ражда лошавината. Тѣй щото, вие може да сте въ лѣво на дървото, но това нищо не значи: може да сте въ дѣсно на дървото пакъ нищо не значи; може да сте отъ неутралнитѣ, и то нищо не значи. Сжществената идея отъ това е слѣдната: каквото противорѣчие и да се яви въ ума ви въ даденъ моментъ, то е на мѣстото си, защото въ природата никога не се допушатъ нѣща, които не допринасятъ полза. Ние не зна-

емъ случай дѣто да сѣ е допуснало нѣщо, което да не е принесло своята полза. Всички нѣща, които се допусчатъ въ свѣта, колкото и да сж отрицателни, дали ние можемъ да ги разберемъ, или не, тѣ иматъ своята полза. Туй е единъ великъ въ природата законъ. Трѣбва да знаете, че туй, което става, независимо това дали то е приятно, или не за васъ, то е въ реда на нѣщата. Човѣкъ се ражда то е въ реда на нѣщата; умира то е въ реда на нѣщата; боледува — то е въ реда на нѣщата; сиромахъ е — то е въ реда на нѣщата; каквото и да става съ човѣка, то е все въ реда на нѣщата. Самия животъ изисква всичко това. Вжтрѣшнитѣ нѣща сж Божествени отношения. Казвамъ: само по този начинъ вие ще разрѣшите нѣкои мъчни въпроси, които ще се появятъ въ васъ и ще засѣгнатъ чувствата ви. Не е лесно човѣкъ да се справи съ чувствата си. Казва нѣкой: търпи, ще гърпя, разбира се, но не мога да бъда разположенъ. Защо не се засмѣешъ защо не посвиришъ малко? — Не мога. Докато кожата ми не заздравѣе, нито мога да свиря, нито мога да пѣя, само за раната си мисля. Значи, моята мисълъ е концентрирана къмъ болката. Защо сж болеститѣ? — За да се концентрираме. Природата иска ние да научимъ закона на концентриране. То какъ ще ни научи? — понеже ние се разсѣиваме навънъ, тя ни създава разни болести. И бѣднотията, и

страданията, всичко това сж процеси за концентриране, т. е. влизане въ самитѣ насъ. И тогава ще знаете, че всѣка неприятностъ ви е дадена за да се концентрирате. Използвайте тогава този случай да се концентрирате, да се съсредоточавате въ себе си. Противорѣчи-ята, които се създаватъ въ чувствата, се регулиратъ отъ единъ великъ законъ, да дойде човѣкъ до положение да влада чувствата си, да бѣде разположенъ въсѣкога. Това е най-великото въ живота. Да можешъ да трансформирашъ всѣко неразположение на чувствата си и да се повдигнешъ надъ вълнитѣ на живота, това е най-голѣмото изкуство. Значи, трѣбва да знаешъ да хвъркнешъ — нищо повече. Въ хвъркането седи великия смисълъ на живота; то ще може да те обхване и повдигне надъ врѣменнитѣ смущения на живота. Въ нашия животъ има много смущения.

И тъй, въ дома си вие ще срѣщнете този споръ, който видѣхте и въ всѣко дърво. Като дойде нѣкое противорѣчие, начъртайте си едно дърво. Ето единъ начинъ за самовъзпитание. Всички свърѣмени учения азъ ги наричамъ гимнастика на ума. Разнитѣ теории, хипотези това сж гимнастика, размърдване на ума. Човѣкъ като е заетъ съ себе си, ако нѣмаше тия противорѣчия, неговиятъ умъ, неговитѣ чувства биха се атрофирали. Противорѣчиата въ ума въ чувствата,

въ волята на човѣка прѣдизвикватъ разгърсване, и той расте, прогресира и уяква

Тѣй щото, при всѣко противорѣчие на ума, човѣкъ придобива, едно цѣнно качество Той се обогатява съ една малка придобивка Разбрахте ли сега? Ще приложите ли това знание? Разбира се, у васъ ще се яви единъ противоположенъ методъ. и ще кажете: какъ? Значи, не сте напълно съгласни Въ този случай, думата „КАКЪ“ показва че човѣкъ страда Защо? Защото има противорѣчие, не е въ съгласие съ природата Жгълтъ А О Д въ буквата „К“, показва едно отклонение около 45°. Този човѣкъ е въ противорѣчие съ законитѣ на природата Тогава за да се побѣди туй противорѣчие, имаме другъ „К“, който, прѣдставлява човѣка, обърнатъ съ противорѣчията си къмъ центара на земята: главата му надолу, а краката нагорѣ. Този въпросъ „какъ“, показва какъ да изправимъ човѣка на краката му и да го заставимъ да мисли. Кривата линия въ буквата „а“ е знакътъ на безконечността. Той показва, че човѣкъ най послѣ ще доиде въ съгласие съ силитѣ на природата. Значи, най първо ще станешъ цвѣтъ, и плодътъ като завърже, ще се обърне надолу съ краката. Това значи да цвѣнешъ, да завържешъ и да започнешъ да развивашъ Божествениятъ животъ въ себе си. Само така ще разрѣшишъ въпроса „какъ“.

Сега разбира се отъ тия геометрически букви може да извадимъ нѣколко уравнения, съ жглитѣ отъ 450 и да имаме редъ формули, а именно: слѣдъ колко години и при какви условия ще разрѣшимъ въпроса на противорѣчията. Ако начертаемъ единъ кръгъ, ще видимъ напримѣръ, лицата А и В къмъ кои домове спадатъ астрологически; кои планети иматъ влияние върху тѣхъ и т. н. Но това сж сложни задачи. За васъ е важно да схванете само общата идея „какъ“. Значи, въ човѣка трѣбва да се яви едно противорѣчие. Противорѣчието всѣкога показва една нужда. Гладътъ е едно противорѣчие една нужда въ човѣка. Той търси начинъ, какъ да се наяде. Всѣко противорѣчие е духовна, вътрѣшна нужда. Ако я удовлетворишъ, въпросътъ ще се свърши частично, обаче тои не е напълно разрѣшенъ. Той пакъ ще се повдигне, ти пакъ ще го разрѣшишъ, но той пакъ ще се повдигне и т. н. Тогава, може да се изчисли, колко пъти трѣбва да яде една гжсеница, докато стане пеперуда. И слѣдъ като разрѣшимъ живота на гжсеницата, че тя не трѣбва повече да се храни съ тази твърда храна, ще дойде разрѣшението на другъ въпросъ. Гжсеницата като стане пеперуда ще яде отъ соковете на цвѣтоветъ. Този въпросъ е по-деликатенъ, но все пакъ ѝ трѣбва храна. Ако нѣма цвѣтя, т. е. ако цвѣ-

тата не цъвнатъ, леперудата е пакъ изложена на извѣстни мъчнотии. Казвате: лесна е нейната работа. Не, ако нѣма цвѣтя, или ако има много малко цвѣтя, тя пакъ ще има мъчнотии. Вие можете да прѣведете Всички тия нѣща въ живота си. Въ сегашния ви животъ тѣ прѣставляватъ символи. Вие ще разрѣшите всички въпроси въ живота си, като вѣрвате въ Бога. Има само единъ начинъ, по който можемъ да заста-вимъ Бога да ни помага. Дали човѣкъ вѣрва въ Бога, или не вѣрва, този законъ е общъ за цѣлото органическо царство, като почнете отъ най малкитѣ същества до най-гольмитѣ. Като говорятъ по този начинъ „азъ вѣрвамъ въ Бога“, Господъ ги слуша. Всички, които употрѣбаватъ този методъ, се хранятъ отъ общата трапеза на природата. Сега ще ви оставя вие да търсите този методъ и всѣки да го приложи за себе си. Този методъ е само единъ. За всѣко същество и за човѣка има само единъ начинъ, по който е свързана неговата нишка съ първичното въ битието.

Изпѣйте упражнението „Малкиятъ изворъ“.

Когато ви говоря тия нѣща, искамъ да ви за-ставя да мислите, да се справяте разумно съ всички спѣньки въ живота. Нѣкой пжтъ срѣщаме голѣми прѣ-пятствия въ живота си. Напримѣръ ако се качваме на

нѣкой планински върхъ, направо не ще можемъ да се качимъ, трѣбва да го заобиколимъ. Въпросътъ не е въ врѣмето, а въ изпълнението. Нѣкои хора бързатъ да достигнатъ това-онова. Нѣма защо да се бърза. Животътъ трѣбва да се използва разумно. Има извѣстни задачи, които трѣбва да се осъществятъ, та макаръ и по бавно. Колко врѣме ще живѣете, това не влиза въ смѣтка: може да живѣете година, двѣ, десетъ, сто, хиляда и повече години, но задачата която ви е дадена, трѣбва да се изпълни. Ще изпълните задачата си много добръ. Запримѣрь, вие считате най-добро нѣщо за васъ да станете ученъ човѣкъ. Учението не е цѣль въ живота. То е срѣдство. Едно трѣбва да знаете: човѣшкиятъ духъ, който е излизъль отъ Бога, е ученъ, силенъ, но човѣкътъ е забравилъ това и трѣбва да му се напомни да придобие изгубеното. Ние трѣбва да му напомнимъ, че той е силенъ; послѣ трѣбва да му напомнимъ че той е чистъ. Трѣбва да му напомнимъ още, че той може да живѣе много врѣме, съдържа вѣчния животъ въ себе си. Сега вие казвате: да станемъ учени! Ако речете сега да станете учени, нищо нѣма да придобиете. Нѣкой човѣкъ направи една къща, не се минава много врѣме, изгубва я. Казватъ: този човѣкъ станаль по уменъ. Съ какво поумнѣль? Казвате: втори пътъ

нѣма да я изгуби. Добрѣ, какво ще спечели, ако втори път не изгуби кжщата? — Въ това нѣма никаква философия. Да имашъ кжща, или да нѣмашъ кжща, безразлично е. Ако имашъ кжща и можешъ да рѣшишъ въ нея задачата, която ти е дадена, тази кжща е благословена. Пъкъ ако нѣкой път кжщата ти те спѣва, не ти трѣбва. За нѣкои хора не е прѣдвидено да иматъ кжщи, а за нѣкои хора е опрѣделено да иматъ кжщи. Онѣзи хора, които трѣбва да живѣятъ въ своя кжща, ще си направятъ такава а които трѣбва да живѣятъ безъ кжща, нѣма да си правятъ своя кжща. Нѣкой казва: азъ трѣбва да си имамъ кжща. Казвамъ: не е опрѣделено да имашъ кжща. „Ама азъ искамъ да бжда ученъ“ — Не е опрѣделено да бждешъ ученъ. Казвамъ на другъ нѣкой: на тебъ е опрѣделено да бждешъ ученъ и ще бждешъ ученъ. Като казвамъ нѣкому че не му е опрѣделено да бжде ученъ, напримѣръ, това е споредъ великото учение. За сега ти е опрѣделено да живѣешъ единъ посрѣдственъ животъ, да събирашъ енергии, че за въ бждеще да станешъ ученъ човѣкъ. Казвамъ: сега искамъ! Ако искаше да станешъ ученъ сега защо спа прѣди нѣколко прѣбраждания? Ти искашъ съ петъ пари да обиколишъ цѣлия свѣтъ. Казвашъ: Искамъ да бжда ученъ! — И можешъ да бждешъ, азъ не отричамъ това. Но кога? — Слѣдъ двѣ прѣбраждания. Нѣкой

хора могат да бждат учени още сега. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Цѣлиятъ, животъ, цѣлата вѣчностъ, това сж възможности, въ които човѣшката душа може да се прояви. Вие искате още въ сегашния си животъ да съберете всичко. Не, знайте слѣдното нѣщо: и щастието да ви даватъ на земята, не го взимайте. За прѣдпочитане е, като живѣете на земята, да носите скърбитѣ отколкото щастието. Защото, ако вземете щастието ще ви дойдатъ много голѣми нещастия. Тѣй е било и ще бжде прѣзъ всички врѣмена.

Сега да не се роди страхъ, да кажете: не искамъ щастие! Не, само онзи се отказва отъ щастието който се страхува. Трѣбва да знаете, че за всички нѣща сте отговорни. Нѣкой пѣтъ вие идвате до крайности въ живота и казвате: това не ни трѣбва, онова не ни трѣбва. Вие трѣбва да знаете, какво да вършите. „Ама азъ мисля да отида на онзи свѣтъ.“ Ще отидешъ на онзи свѣтъ! Ти не можешъ да живѣешъ между хората на земята, че между ангелитѣ ще живѣешъ. Не те ли знаа кой си? Ти напушашъ лозето на обѣдъ и мислишъ, че горѣ ще те приематъ съ вѣнецъ. Горѣ ако отидешъ ще питатъ: кой е този? — Този е единъ човѣкъ който напуща работата си, на обѣдъ — Я тогава го пратете на нѣкое лозе да довърши работата си! Нѣкой отъ васъ, както и отъ

евангелистатъ казватъ: „О, мили Исусе, Ти ще ме посрещнешъ, ще ми туришъ вѣнецъ на главата“ Да ще получишъ вѣнелъ, но половинъ вѣнецъ. Смѣшни работи сж тия! Господъ изисква да свършимъ Неговата работа — нищо повѣче. Като отидешъ на лозето, сериозно ще копаешъ. И като се върнешъ, ще кажешъ: Господи направихъ тъй, както си казалъ. Може да седишъ 10-20 деня на лозето, но ще го прѣкопаешъ. Тази година лозето ти може да не даде плодъ, нищо огъ това, но ~~ид~~ната година туй лозе ще даде двойно количество плодъ. Лозаритѣ, които разбиратъ този законъ, рѣжатъ лозето до корена и казватъ ти ще уякне. Онзи който е лакомъ и не иска да го рѣже, като дава двѣ години наредъ плодъ, на третата ще прѣстане да дава и пакъ ще трѣбва да се реже.

Сега, не трѣбва да бързаме въ живота си. Искамъ да разбирате живота философски, да не казвате. азъ не искамъ да работя. Ако не искашъ да работишъ физически, ще работишъ духовно, умствено, но все-таки ще работишъ. Нѣкой казва: азъ работя надъ хората. Ти работишъ надъ хората, но надъ себе си не работишъ. Човѣкъ не може да работи надъ хората, тѣй работи само надъ себе си. Този човѣкъ, който мисли, че работи надъ хората, мяза на онзи, който

като гледалъ, какъ единъ човѣкъ кашлялъ и се мъчилъ да чука кафето, мислилъ, че той го чука и затова поискалъ кафе и за себе си. Споредъ мене, това не е наука. Вземи и ти да чукашъ своето кафе, или като чука той, и ти вземи участие въ чукането, или най-послѣ върши нѣщо полезно. Азъ искамъ вие да бъдете умни ученици. Казвамъ „умни“ но не въ обикновения смисълъ на думата. Щомъ сте умни за себе си, тогава тия противорѣчия, които се явяватъ въ единъ класъ, въ едно общество, въ единъ народъ, ще се разрѣшаватъ правилно. Голѣмитѣ противоречия сж неизбежни, и тѣ ще дойдатъ, но вие трѣбва да бъдете много умни, за да рѣшите задачитѣ си. Много хора трѣбва да се явятъ, за да поематъ една работа, докато се оправи. И при това, всички трѣбва да вложите ума си на работа. Има нѣща, които трѣбва да се разрѣшаватъ умствено, тѣ не могатъ да се разрѣшаватъ физически. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ дойде въ класа, безъ позволение. Това веднага ще ви смути. Почти всички се наежватъ срѣщу него, искате да го изхвърлите навънъ. Едни го хващатъ за главата, други за краката, но той вика, вдига се цѣлъ скандалъ. Обаче, ние можемъ да проектираме мисълта си, да създадемъ едно водно течение и то ще го подеме нагорѣ, ще го изхвърли навънъ. Той ще си излѣзе,

и ние ще бъдемъ свободни. Тогава и неговиятъ умъ ще бжде миренъ, и нашиятъ умъ ще бжде миренъ. Казвате: грѣшно е тъй да го изхвърлимъ. Ами другото положение не е ли грѣшно, до го изхвърлите съ ржцѣ навънъ? Чудни сте вие! Второто положение е по лесно, то става съ по-малко разноски. Можемъ да му поговоримъ, да му кажемъ: моля ти се, приятелю, ще бждешъ тъй добъръ, да излѣзешъ вънъ, да не ни смущавашъ. Той ще поседи малко и ще си каже: хайде да излѣза, да не смущавамъ тия хора тукъ — и съ това въпросътъ ще се свърши. Когато влѣзе въ ума ви извѣстна идея, която не ви е симпатична, не се старайте физически да я изпждите. И тукъ се прилага сжщия законъ. Започнете ли да ѝ се противите, тя непрѣменно ще ви създаде една неприятностъ. Говорете вжтрѣ въ себе си! Всѣка идея, която дойде въ васъ, не е нищо друго, освѣнъ едно разумно сжщество, което ви е посѣтило. Затова, говорете му разумно веднѣжъ, дваждъ, докато ви разбере. Щомъ ви разбере, то ще си замине.

Изпѣйте упражнението „Вечеръ — сутринъ отиде дойде“ . . . Коя е най силната дума въ това упражнение? Трѣбва ли всички думи да се пѣятъ еднаково? Може ли нѣкой отъ васъ да изпѣе упражнението прочувствено, по всички правила на музиката? Ду-

мата „вечеръ“ се пѣе тихо. Вечерно врѣме обикновено всичко утихва. Мнозина отъ васъ повече критикуватъ, отколкото пѣте. Вие тъй критикувате като че разбирате музиката. Дѣйствително критиката е полезна, отколкото изпълнението.

Т. м.

„Любовта ражда доброто“.

— Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Отличителнитѣ черти на човѣшката интелигентностъ

20-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 25 II 1925 Г СОФИЯ

1927

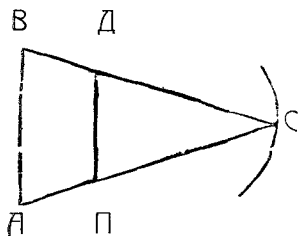
Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сароолу № 44

Отличителни черти на човешката интелигентност

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се резюме от темите: „Разлика между будизъм и християнство“.

Прочетоха се три работи върху темата: „Отличителните органически и морални качества на бѣлата и жѣлтата раса“.

Съвременните учени хора употребяватъ два начина за измѣрване на човѣшката интелигентностъ. Точка С въ фигурата прѣдставлява ухото. Линията АВ прѣдставлява човѣшкия носъ

Въ жѣгла ВСА могатъ да се включатъ всички органически същества, които иматъ грѣбнакъ. Ако прѣкараме линии, успоредни на правата АВ, всички иматъ отношение помежду си. Колкото повече се увеличава

интелигентността, толкова и носът става по голѣмъ. Разликата може да е съ единъ милиметъръ само, но и тя е отъ значение. Тѣй щото, голѣмиятъ носъ изобщо показва интелигентностъ. Интелигентността зависи не само отъ голѣмината на носа, но и отъ съотношението между носа и челото, а именно, дали челото е право или малко вгълбнато.

Вториятъ начинъ за измѣрване на интелигентността е споредъ жгъла на Кампера- Този жгълъ В С А е около 30° . Камперъ спуща единъ отвѣсъ отъ челото до брадата и друга една линия, която минава прѣзъ срѣдата на ухото до долната частъ на носа. Този жгълъ, който се образува между тия двѣ линии въ хората на бѣлата раса е равенъ на 80° , а въ хората отъ жълтата раса е равенъ на 75° . Този жгълъ у малайцитѣ е равенъ на 63° . У по-интелигентнитѣ хора този жгълъ се увеличава. Разбира се тия величини не сж абсолютни, но относителни. Въ това отношение, отъ тия линии може да се извади една пропорция. Интелигентността на единъ човѣкъ се опрѣдѣля не само отъ голѣмината на перпендикуляра АВ, но сжщеврѣменно и отъ дължината на линията АС. Тази линия опрѣдѣля интензивността на човѣшкия носъ. Ако линията АВ прѣдставлява голѣмината на носа и линията АС е по-къса, тогава интелигентността не е толкова интензивна. Тѣй че линиитѣ АВ и АС

определят интелигентността на един човек. Разбира се, тия линии сж живи. Ние не говоримъ за мъртви линии. Когато говоримъ за жгли, съ които се измърва човѣшката интелигентность, имаме прѣдъ видъ тия жгли, които се увеличаватъ и слѣдователно тѣ всѣкога могатъ да се измърватъ. Ако измървате постоянно вашата глава, ще видите, че главата ви ту се увеличава, ту се смалява. Тя не е постоянна. Това зависи отъ разположението на човѣка. Напримѣръ ако у васъ се зароди нѣкоя възвишена мисль, или разрѣшите нѣкой важенъ философски въпросъ, главата ви ще се разшири. Като я измърите, ще видите, че има едно разширение на главата ви най-малко съ $\frac{1}{10}$ частъ отъ милиметъра, а понекога дори съ $\frac{1}{2}$ милиметъръ. Ако у васъ се зароди мисльта, че не трѣбва да мислите, главата ви се смалява.

Слѣдователно ако мислитъ на хората въ нѣколко поколѣния вървятъ въ низходяща степенъ, тѣ започватъ да се израждатъ. Израждането става отвжтрѣ. При израждането се забѣлѣзва промѣна въ носа. Щомъ човѣкъ се отклони отъ правия пътъ, носътъ му се прѣчупва, той вече не е спуснатъ перпендикулярно надолу. Челюститъ му започватъ да изпжкватъ навънъ както у животнитѣ. Носътъ сжщеврѣменно изгубва и своята дължина. Обаче не всѣкога дължи-

ната на носа опрѣдѣля интеллигентността на човѣка. Тя зависи още и отъ перпендикуляра, който е спуснатъ отъ челото до брадата. Слѣдователно, когато човѣкъ не живѣе нормално, челюститѣ му започватъ да се издаватъ напредъ, брадата му се прѣчупва и скжсява, докато най-послѣ съвсѣмъ се изгуби. Челото пъкъ лѣга назадъ, скулитѣ изпъкватъ и тогава човѣкъ започва да прилича на животно. Разликата между човѣка и животнитѣ е тази, че животнитѣ нѣматъ голѣмъ носъ нѣматъ брада и чело. Челото имъ е слабо развито. У тѣхъ е силно развитъ обективния умъ. У тѣхъ има наблюдение, но нѣма философска мисль. Тѣ не могатъ да разсждаватъ. Тѣ иматъ интуиция. Отъ дълга опитность тѣ сж извадили извѣстни изводи за нѣщата, но не могатъ да разсждаватъ. Ако турите прѣдъ нѣкое животно 'единъ трижгълникъ, то никога не ще може да разбере какво отношение иматъ тритѣ страни една къмъ друга.

Сега разбира се, ученитѣ антрополози сж се спрѣли само на външната страна на науката, но туй още не е цѣлата наука. Това сж само външни скици. При това, ученитѣ дълго врѣме сж прѣтегляли мозъцитѣ на хората, дълго врѣме сж мислили върху това, че колкото мозъкътъ е 'по-тежъкъ, толкова и човѣкътъ е по-интелегентенъ. Обаче тѣ сж намѣрили хо-

ра се голѣми мозъци, които не сж толкова интелигентни. Фрѣнолозитѣ пъкъ сж забѣлѣзали, че интелигентността не зависи отъ обема на мозъка, но отъ развитието на прѣдния мозъкъ въ главата. Колкото прѣдниятъ лобъ е по-голѣмъ, толкова и човѣкътъ е по-интелигентенъ. Тѣ сж установили още, че моралнитѣ чувства у човѣка сж поставени въ особена областъ на мозъка: интелектуалнитѣ способности пъкъ сж поставени въ друга областъ. Тѣй щото мозъкътъ е разпрѣдѣленъ на особени области, при което въ всѣка областъ има особена способностъ. Тия учени сж доказали съ редъ наблюдения своята фрѣнология, която днесъ не е приета отъ официалната наука. Фрѣнолозитѣ сж изучили вътрѣшността на мозъка, развитието на сивото въщество и на бѣлитѣ нишки, но всѣтаки липсва още нѣщо на фрѣнологията. Тѣ сж дошли до едно мѣсто и тамъ сж се спрѣли, не могатъ да идатъ подалечъ. Единствения най-ученъ човѣкъ между тѣхъ е билъ Галъ. Слѣдъ Гала никой не е ималъ тази наблюдателностъ. Всички, които сж дошли слѣдъ него, не сж имали този обобщавашъ умъ. Ето защо фрѣнологията въ туй отношение се е спрѣла на една фаза. Американцитѣ и англичанитѣ сж развили фрѣнологията въ нейното практическо приложение, и тамъ сж се спрѣли.

За насъ е важно, че всѣка мисль има извѣстно влияние върху прѣдната часть на челото, а всѣка морална мисль упражнява влияние върху горната часть на главата. Сѣмейнитѣ чувства пѣкъ упражняватъ влияние върху задната часть на черепа. По нѣкой пѣтъ, когато вие се разгнѣвите, тия самосъхранителни емоции упражняватъ влияние върху разширението на черепа къмъ ушитѣ. Слѣдователно, моралнитѣ чувства повдигатъ главата нагорѣ, умственитѣ способности развиватъ главата отпрѣдъ, домашнитѣ способности — отзадъ, самосъхранителнитѣ я развиватъ на широчина, а личнитѣ чувства образуватъ една малка кривина отзадъ. Ако по-нѣкой пѣтъ се сърдите, гнѣвите, този гнѣвъ е потрѣбенъ като пиперътъ въ яденето, да даде активностъ или широчина на главата. Безъ тази широчина човѣкъ не може да има потикъ за дейностъ. Когато нѣкой отъ васъ се гнѣвятъ, да не мислягъ, че тази енергия е непотрѣбна. Вие трѣбва да владете, да пазите този гнѣвъ. Той е баругъ, който ще използвате когато трѣбва, а не да го горите, когато не трѣбва. Вие се гнѣвите, когато не трѣбва. Азъ бихъ ви казалъ, кога да се гнѣвите. Когато видишъ една мечка, разгнѣви се! А вие се разгнѣвявате, когато видите една мравя и я стѣпквате. Тукъ гнѣвътъ нѣма мѣсто. Не, разгнѣвете се при мечката! Ко-

гато срещнете на пътя си нѣкой голѣмъ камѣкъ, прѣхвърлете го настрана. Проявете своя гнѣвъ като единъ болевъ актъ

Слѣдователно, когато гнѣвътъ дойде у васъ, приемете го, не се стремете да го спрете Или пъкъ идете на Витоша и тамъ се заемете да прѣмѣствате камъни отъ едно мѣсто на друго. Втори пътъ като се разгнѣвите, идете при нѣкое голѣмо дърво и се опитайте, можете ли да го извадите отъ земята Не казвамъ да хванете нѣкои малки клончета защото тѣ изхабяватъ енергията ви т. е тия сили, които природата е вложила въ васъ Значи, гнѣвътъ може да се използва въ много отношения Разгнѣвите ли се, направете нѣкое добро, не обикновено добро, а такова, каквото никой не може да поправи Разбира се, тази енергия за самосъхранително чувство за сега ни е нужна Личнитѣ чувства у човѣка трѣбва да се впрегнатъ на работа Съвременната, бѣлата раса е подпушила у хората енергията около ушитѣ имъ Тамъ е всичкото зло, че нѣмѣсто да я гури на работа въ моралния свѣтъ, тя сега ще отваря войни, да се биятъ едни съ други, та по такъвъ начинъ да си създадатъ условия за правено добро Запримѣрь, англичанитѣ като хванатъ 10,000 души българи, ранени и болни, ще ги лѣкуватъ, за да образуватъ извѣстна

връзка и да покажатъ кои е по добъръ. Англичанитѣ искатъ по този начинъ да се прославятъ. Тия българи, като се върнатъ въ отечеството си ще разправятъ, че англичанитѣ постигнаха съ тѣхъ много добръ, че сж високо хумани и благородни хора. Така се създаватъ изкуствено отношения. Затуй се появяватъ войнитѣ. Тази енергия, нагрупана въ бялата раса, трѣбваше ли да се изразходва въ една безполезна война? И въ религиозно отношение тѣ се подпушиха, не дадоха подемъ на своитѣ чувства.

Казвамъ сега, шестата раса, която иде, ще отпуши този голѣмъ кранъ, ще даде материалъ напредъ назадъ, въ широчина и въ дълбочина, за да може човѣкъ да се развива симетрично и правилно въ всички направления. Слѣдователно, въ този човѣкъ ще има стремежъ къмъ Бога, или реализиране висшия идеалъ на неговия духъ. Самиятъ този изразъ, висшиятъ идеалъ на човѣшкия духъ е неразбранъ. Какъждѣ е този висшъ идеалъ? Като кажемъ висшъ идеалъ, какво разбираме? Често казваме „високъ идеалъ“. Азъ съмъ употребилъ думата „високъ идеалъ“, като давамъ примѣръ за „високъ идеалъ“, че ако искашъ да си хапнешъ единъ плодъ трѣбва да се качашъ на дървото и самъ да си откъснешъ най-хубавия плодъ. Добръ, ако ти имашъ въ своята гра-

дина най хубавитѣ плодове и дойдатъ въ тази градина дѣца съ високъ идеалъ, и вѣко отъ тѣхъ реализира своя идеалъ отъ твоитѣ дървета, туй ще бжде идеалъ и за тебе? — Не, Ккъ ще погледнешъ на това? Човѣкътъ отъ бѣлата раса ще вземе една тояга и ще наложи тия идеалисти на общо основание. Тои ще каже на тия философи още веднѣжъ да се не качватъ. Човѣкътъ отъ шестата раса пъкъ ще похвали тия дѣца и ще имъ каже: „Елате и до година въ моята градина. Тя е свободна, открита за васъ. Той нема да имъ забрани

И тогава, ето какво ще бжде прѣзъ врѣмето на шестата раса. За сега само нѣкои хора иматъ градина а за въ бждаще цѣлата земя ще бжде прѣвърната въ градини. Всѣки ще ходи свободно изъ тѣхъ и което дърво си хареса, отъ него ще си откъсне. А сега ако влѣзешъ въ градината на човѣкъ отъ петата раса, ще намѣришъ затвора. Туй е подпушване на енергията. Разликата между хората отъ шестата и тѣзи отъ петата раса е тази, че човѣкътъ отъ шестата раса се качи на дървото, ще си откъсне само единъ, най хубавъ плодъ и ще слѣзе, а този отъ петата раса ще си изпълни една торба съ плодове. Единственото нѣщо, което спѣва сегашната раса, това е голѣмата лакомия въ всѣко отношение. Забѣлежете,

всѣка есенъ се събира съ милиони тонове жито и го складиратъ. Защо имъ е този запасъ? Послѣ, събрали пари въ банкитѣ и ги пазятъ. Навсѣкждѣ всичко събиратъ на купове и го пазятъ. Приготвятъ консерви съ милиони тонове и ги пазятъ. Тѣ се развалятъ най-послѣ и ги хвърлятъ. Съврѣменитѣ хора сж като мравигѣ, постоянно събиратъ и трупатъ на едно мѣсто — да се осигурятъ. Това е бѣлата раса — хора интелигентни, но крайно лакоми. Колкото европейецътъ е активенъ, толкова китаецътъ е инертенъ Той работи по необходимостъ. Казватъ, че китаецътъ е много трудолюбивъ. Какъ нѣма да бжде трудолюбивъ? Природата знае неговото естество и го е турила при такива условия, при които ще може да се развива.

Сега, въ шестата раса, която ꙗще дойде, нѣма да има лакомство Всѣки ꙗотъ васъ може да стане човѣкъ отъ шестата раса. Какъ именно? — Като прѣвърне лакомството въ една движуща се сила. Да допуснемъ, че нѣкои богати хора въ Америка, които иматъ въ банкитѣ си милиарди левове, търсятъ начинъ да се освободятъ отъ богатството си. Къкво трѣбва да направятъ? Да раздадатъ паритѣ си? Не, това ще прѣдизвика подпушване на извѣстна енергия. То ва не е правилно разрѣшение на въпроса Въ раздаването на паритѣ има една опасностъ Съ тѣхъ се

събужда лакомство, и тия хора, на които сж раздадени паритѣ, се спѣватъ. Въ такъвъ случай сиромашията е за прѣдпочитане. Ако сиромашията може да ни отвикне отъ лакомството, тя е за прѣдпочитане. Какво разбирате подъ думата лакомство? — Туряне въ стомаха повече, отколкото той може да асимилира; туряне на гърба повече отколкото може да носи; заемане съ работи които не сж по силитѣ ни; напирмѣрь, въ училището изучаваме прѣдмѣти които не сж по силитѣ ни; учимъ много прѣдмети, отъ които нѣмаме нужда и бързаме, не чакаме да дойде врѣмето, искаме да знаемъ много. Сжществената разлика, значи между, бѣлата и шестата раса е главно тази, че въ шестата раса нѣма да има лакомия. Земята нѣма да има никакви граници, никакви прѣгради, нѣма да има наказателни закони, нѣма да има затвори и т. н. Ако нѣкой се провини направи нѣкаква погрѣшка, ще му дадатъ да яде само жито и царевица. Хубавото въ шестата раса ще бжде още и това, че хората ще иматъ довѣрие едни къмъ други. Въ бѣлата раса, хората нѣмагъ помежду си довѣрие. Тѣ иматъ вѣрване, но довѣрие нѣмагъ. Тѣ иматъ довѣрие само на думи. Въ шестата раса обаче, довѣрието ще бжде една отъ благороднитѣ чѣрти -- пълно довѣрие. Сега, въ която кѣща и да влѣзешъ, като излѣзешъ изъ

стоята на нѣкого, той веднага ще отиде да провѣри, дали се е изгубило нѣщо Или пъкъ ако вървишъ съ жената на нѣкого, той ще прати подирѣ имъ да ги слѣдятъ, какви ще бждатъ тѣхнитѣ отношения. Въ шестата раса за тѣзи нѣща и въпросъ нѣма да става, тѣ ще иматъ вѣра. Тамъ всѣки самъ ще се пази. Нѣма да ходятъ детективи, да слѣдятъ хората отъ вѣнѣка, защото всѣки ще пази себе си отъ вжтрѣ. Послѣ, въ шестата раса хората ще иматъ една характерна черта, а именно: като срещнешъ единъ човѣкъ отъ тази раса, той ще внесе въ тебе едчо разширение на сърцето, едно просвѣтление на ума и ще се вдѣхновишъ отъ единъ великъ идеалъ. Той може да не ти говори нищо, но ще се вдѣхновишъ отъ нѣщо възвишено и благородно. Само като го срѣщнешъ, той ще ти прѣдаде своята мисль, безъ да ти говори нѣщо. И между хората отъ бѣлата раса по нѣкой пътъ се случаватъ това нѣщо, -но по-рѣдко. Между бѣлитѣ всѣки се затваря въ себе си, всѣки се пази. Дѣйствително, човѣкъ трѣбва да се пази, но понѣже знанието което той има въ себе си е нѣщо живо, нѣщо, което създава изобилие, то трѣбва да излѣзе навънъ. Затуй именно казваме, че въ шестата раса ще има едно разширение.

Сега, напримѣръ, между мъжетѣ и женитѣ се

повдига въпроса за права — женитѣ искатъ да извоюватъ своитѣ права чрѣзъ насилие. Казватъ: ако човѣкъ се слага, никога нѣма да добие нужното за себе си. Не, подпушване не трѣбва да има. Не подпушвайте никого! Човѣкъ не трѣбва да подпушва и себе си. Законътъ е тъйвъ. Щомъ мислишъ, че съсѣдътъ ти те подпушва, ти самъ си се подпушилъ. Щомъ мислишъ, че дѣтето те подпушва ти си подпушенъ вече. Щомъ мислишъ, че жената ти, или мъжътъ ти те подпушватъ това става. Защо? Защото ти самъ си се подпушилъ. Каквото вѣрвашъ така става. Подпушватъ се, обаче, само грубитѣ енергии; финитѣ, тънkitѣ енергии не могатъ да се подпушатъ, тѣ проникватъ прѣзъ всичко. Слѣдователно ако ние, имаме онзи великъ вжтрѣшенъ стремежъ на духа, никой не може да ни подпуши.

Допуснете сега, че нѣкой отъ васъ има туй изкуство да се прѣобразява или да прониква прѣзъ стѣнитѣ. Кой ще може да го ограничи? Ако една майка има туй качество могатъ ли да я ограничатъ нейнитѣ дѣца? Да допуснемъ, че дѣцата ѝ като станатъ сѹтринь, започватъ да я хукатъ' но тя още прѣдъ тѣхъ веднага изчезва. Какво ще направятъ тѣ? — Нищо. Тя ще имъ даде такова страшно възпитание, каквото тѣ не сж виждали въ живота си. Туй изгуб-

ване не е нищо друго, освѣнъ разширение. Пъкъ всички вие тукъ, както и всички хора въ свѣта сж подпушени. И благодарение на тази подпушеностъ имаме такива груби тѣла. Така сме свързани ние съ материята, че не можемъ лесно да се развържемъ. Вие казвате: какво да се прави, човѣкъ трѣбва да се храни, трѣбва да се облича, да работи, туй да направи, онуй да направи. Да, всичко това трѣбва да се направи, защото сте подпушени. Въ това отношение именно всѣка раса има свои вървания, своя наука, своя религия, за да се освободи отъ ония връзки, създадени отъ миналото. Туй сж методи на възпитанието съ което човѣкъ трѣбва да си въздействува. При сегашнитѣ условия не е тъй леко човѣкъ да се лѣкува. Той трѣбва да разбира този законъ на развързване. Не е лесно напимъ, да отхвърлимъ едно внушение, едно хипнотизиране, че слѣдъ десетъ деня ще умра. Трѣбва да разбирашъ законитѣ какъ да се разхипнотизирашъ. Запимъ, у нѣкого ще се роди мисълта, желанието да скара двама души. Защо? — Вижда, че двама приятели си живѣятъ добръ, работятъ заедно, и у него се заражда завистъ. Той имъ внушава мисълта, че тѣ скоро ще се скаратъ. И наистина, единъ день виждашъ тия двамата приятели скарани, защото трети нѣкой имъ внушилъ да се

скарать. Затуй въ скарването на двама души, винаги има намѣсенъ единъ трети. Двама души, сами по себе си, не могатъ да се скарать. Този законъ се провѣрва навсѣкждѣ въ живота. Така стана и съ Адамъ и Ева Третиятъ, който влѣзе между тѣхъ, ги скаръ — нищо повече. Сега ще знаете: Щомъ се яви у васъ желание да се скарате, ще обърнете внимание на това, че има нѣкой трети, който тласка къмъ скарване. Туй не го вършатъ духове, а вие, хората го вършите. Запримѣрь, двама се обичать, но доиде между тѣхъ трети, намѣси се и извади едного отъ тѣхъ. Туй го има между ученичкитѣ и ученицитѣ, между старитѣ и дѣцата, както и между приятелитѣ. Казвать: „Клинь, клина избива“.

И тъй, ако искате да знаете, каква ще бѣде шестата раса, вие трѣбва да влѣзете въ нея вече. Отсега трѣбва да се приготвявате, за да придобиете отъ нея тия по висши качества. Ако не придобиете тия нови форми, нѣма да ви дадатъ дрехите на шестата раса. Ще кажете: като хора отъ бѣлата раса пакъ ще можемъ да влѣземъ въ Царството Божие. Да, и така ще можете да влѣзете, но за прѣдпочитане е човѣкъ да влѣзе въ Божия свѣтъ като същество, което може да се ползува отъ висшитѣ Божии блага. Колцина отъ васъ, които ме слушите тази вечеръ, може-

те да се ползвате отъ висшитѣ Божии блага? Вие вѣрвате, но въ сжщность имате ли една жива опитность, за която, ако ви хванатъ тази вечеръ, сте готови идейно да устоявате на всички мъчнотии и изпитания? Ако ви хванатъ и ви запитатъ: вѣрвате ли въ своитѣ убѣждения? Вие ще започнете да се колебаеете. Не казвамъ за всички, но за нѣкои само, защото нѣмате жива опитность. Ако единъ човѣкъ има опитность, той ще е готовъ да изтърпи всички страдания. Тѣй щото, вие трѣбва да се стремите къмъ този възвишенъ идеалъ, да дойдете въ съприкосновение съ шестата раса. Тя сжществува вече. Смѣшно е, когато нѣкои хора казватъ, че шестата раса щѣла да се зароди отъ бѣлата. Не, всички светии, които сж завършили своята еволюция, доброволно ще дойдатъ на земята, ще създадатъ свой типъ. Тази раса ще се нарече „раса на любовта“. Бѣлата раса е „раса на интелекта“, а шестата — раса на Любовта“. Хората отъ шестата раса ще иматъ по висша интелигентность, отколкото бѣлитѣ. При това, тѣ ще иматъ и едно сърце, несравнено по благородно, отколкото сърцето на единъ човѣкъ отъ бѣлата раса. Когато вашата душа се освободи отъ тази форма, въ която сега се намирате, ще може втори пътъ да влѣзе въ форма отъ шестата раса. Това сж живи форми,

Сега, основното положение, което трѣбва да запомните е, че всѣка мисль упражнява извѣстно влияние върху мозъка на вашия черепъ. Ако мислите интензивно, умътъ ще влияе върху челото, ако ставате духовенъ, това упражнява влияние върху коронната частъ на главата, ако развивате вашитѣ сѣмейни чувства, развива се главата ви отзатъ; ако ставате активенъ, главата ви при ушитѣ става по широка. Тѣй щото, всичката енергия, която човѣкъ проявява, има своето опрѣдѣлено мѣсто у човѣка. При това развитието на мозъка се отразява върху тѣлото. Тѣлото се строи съобразно мозъчното развитие. Досега главата била създавана споредъ тѣлото. Въ шестата раса, тѣлото ще бѣде създадено съобразно мозъка. Мозъкътъ е най-устойчивото вещество, отъ неговата сѣщина се губи много малко. Слѣдователно, тѣлото ще бѣде създадено съобразно мозъка, ще има правилни математически отношения. Нѣма да има такива дефекти, каквито сега съществуватъ.

Всички трѣбва да живѣете съ вѣра, че това е необходимо за васъ и да се приготвявате за шестата раса. Вие ще попитате, дали ще доживѣемъ това врѣме? — Ще го доживѣете, ще го видите, разбира се, но не съ това съзнание, което имате сега, а съ друго, разширено съзнание. Едно врѣме бѣхъ

те дѣца. нали? Сега сте възрастни И въ човѣчеството има степени въ съзнанието. Човѣчеството по съзнание първо е било като дѣте, но послѣ се е развило. Значи и тукъ съществуватъ сжщитѣ отношения. Съзнанието и въ човѣчеството расте, разширява се и се развива. Сега човѣкътъ е достигналъ до едно по високо положение но още не е пълновъзрастенъ Цѣлото човѣчество днесъ е въ положението на единъ младежъ, около 15—16 години. Както виждате, още сте много млади. Въ миналото, когато се е създавалъ Мойсеевия законъ, хората сж били дѣца, затуй е трѣбвало малка пръчица, която да ги подканя. Сега вече хората сж на 15—16 годишна възраст. Тѣй щото, въ туй отношение, всинца сте младежи До пълновръстието, до 21 годишна възраст ви трѣбватъ още петъ години. Човѣкъ ще се развие въ шестата раса, тамъ ще достигне до 21 година. Въ седмата раса ще бжде на 33 години тамъ ще свърши всичко, т. е, нѣма да свърши, но ще започне отново. Сега трѣбва да се радвате, че сте млади, на 15—16 годишна възраст Че сте млади, това е най-радостното за васъ, защото младиятъ има бждеще.

Сега ще ви дамъ слѣдния лозунгъ, слѣдното мото: „Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

ИСТИНСКО СЛУЖЕНЕ

21-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 3 III. 1925 Г.— СОФИЯ

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сароолу № 44

Истинско служене

„Доброта, Истина, красота това е Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочетоха се няколко отъ работитѣ върху темата: „Разлика между кражба и лъжа“.

Защо човѣкъ краде и лъже? Или, кога човѣкътъ е научилъ изкуството да краде и лъже? Отъ чисто френологическо гледище, кражбата е анормално развитие на стъженолюбieto. Значи, откакъ въ човѣка се е зародила алчността да взима повече отколкото му трѣбва' той е започналъ да краде и лъже. Лъжата се проявява у човѣка, когато съвѣстътa му е слабо развита. Когато страхътъ е силно развитъ, а съвѣстътa слабо развита, лъжата пакъ изпъква. Всѣки страхливъ човѣкъ лъже. Само страхливитѣ хора лъжатъ. Човѣкъ, който лъже, не може да свърши никаква работа. Той може да замазва кжщата колкото искате, отличенъ бояджия може да стане, но да гради — никога! Тогава ще ви задамъ въпроса: лъжата ли се е явила по-рано или кражбата? (— Кражбата.)

Кога започватъ дѣцата да лъжатъ? — Когато се качватъ на крушата. Значи. първо се явила кражбата, а послѣ лъжата. Въ френологическитѣ музеи има образи отъ хора — крадци, лъжци и др. Чъртитѣ на всички тия хора се различаватъ.

Миналиятъ пътъ ви говорихъ за интелигентността на човѣка, за измѣрването на която има единъ жгълъ, нареченъ камперовъ. Той се образува отъ правата линия, теглена отъ отворстието на ухото до носа и отъ перпендикуляра, спуснатъ отъ челото до брадата. Този жгълъ въ бѣлата раса е голѣмъ около 80° Това е обща мѣрка за човѣшката интелигентность. Човѣшката глава ще се счита нормална тогава, когато перпендикулярътъ, т. е. едното рамо въ жгъла е вдигнатъ къмъ темето. Той усилюва, увеличава жгъла. Ако жгълътъ е голѣмъ, а перпендикулярътъ малък, интелигентността губи отъ своята стойность. Тя зависи отъ височината на главата. Изобщо, въ всѣка частъ на човѣшкото лице се изразява интелигентността му, както и неговитѣ морални, домашни и лични чувства. Сжщо тъй на лицето му се изразяватъ всички способности и сили на неговия характеръ. Тѣй щото, физиогномически, всѣка областъ отъ човѣшкото лице можемъ да раздѣлимъ на около 150 кв. см. Всѣки квадратенъ сантиметръ прѣдставлява една спо-

сбностъ, която се проявява въ известна област на лицето. Значи, лицето е построено отъ вътрѣшната енергия на мозъка. Всѣка добродѣтель има свое отражение въ лицето на човѣка. Всѣки интелектуаленъ потикъ, или всѣка интелектуална сила сжщо тъй има свои специфични признаци. При интелектуалния и моралния животъ, човѣкъ трѣбва да има модели. Той трѣбва да има прѣдъ себе си такива образци отъ живи, напрѣднали въ своето развитие същества, съ които да е свързанъ. Моралността не произтича отъ самия човѣкъ, тя се черпи отвънъ. Това нѣщо може да ви се вижда донѣкъдѣ странно, но питамъ: когато насадите единъ малкъ желждъ въ земята, той отъ само себе си ли изважда сили, за да се развива, или ги извлича нѣкъдѣ отвънъ? — Отвънъ ги вади, отъ земята и отъ въздуха. И тогава, за да станете интелигентни и морално силни, вие трѣбва да черпите силитѣ съ които боравите отъ живата природа.

Сега, ще ви прѣдставя три категории хора: 1 първата категория сж тия, които служатъ на човѣчеството. Втората категория сж тия, които служатъ на природата и третата категория сж тия които служатъ на Бога. Да служишъ на човѣчеството, значи да се занимавашъ съ физическата страна на живота. Да служишъ на природата, значи да се занимавашъ съ

духовната, съ отвлѣчената, съ умствената страна на живота. И най-послѣ да служишъ на Бога, това под разбира дълбокия смисълъ на истинския животъ. Когато човѣкъ иска да развие своето тѣло, той трѣбва да служи на човѣчеството, отъ тамъ ще почерпи всичкиѣ енергии, но и човѣчеството едновременно ще почерпи нѣщо отъ него. И сега нѣкои казватъ: човѣкъ трѣбва да се отдѣли отъ свѣта, отъ хората. Ако вие искате да развивате вашето тѣло азъ взимамъ тази дума въ широкъ смисълъ, вие трѣбва да имате връзка не само съ народа си, но съ цѣлото човѣчество. Пъкъ ако искате да развивате силитѣ на вашия умъ, вие трѣбва да имате връзка съ живата природа. Ако искате най-послѣ да разбирате вжтрѣшния смисълъ на живота, вие трѣбва да служитѣ на Бога. Сега много окултни ученици, както и много религиозни хора издребняватъ толкова много, че се занимаватъ съ въпроси отъ свършено страниченъ характеръ. При това положение, тия хора могатъ да прѣкарать и хиляда години въ едно училище, но нищо нѣма да научать.

Какво значи човѣкъ да служи на човѣчеството? Ако ви зададатъ конкретно този въпросъ какво бихте отговорили? Щомъ нѣкой служи на човѣчеството, между послѣдното и него самия ще има обмена, коя-

то може да бжде съзнателна или несъзнателна. Когато служите на човѣчеството, не е необходимо да го познавате цѣлото. Въ този случай, конкретно разглежданъ въпроса, цѣлото човѣчество се изразява само въ единъ човѣкъ — нищо повече. Цѣлото човѣчество на земята прѣдставлява множеството, което е включено въ козмическия човѣкъ. Той прѣдставлява физическата страна на човѣка. Често вие задавате въпроса: какво отношение има между човѣка и служенето му на човѣчеството? Туй хората наричатъ идея — да се служи на човѣчеството, да бждемъ челолюбиви. Отъ паметта хората все служатъ на човѣчеството, но въ това служене има нѣщо, което имъ липсва. Какво имъ липсва?

Сега ще ви напиша на дъската една малка чъртичка. Какво прѣдставлява тази малка чърта? Какъ се пише арабската единица? Одѣ сж взели тѣ тази единица? Тя сжществува ли въ природата? — Сжществува. Тя прѣдставлява дънера на дърветата. Тази единица има разклонение. Колко разклонения има всѣка единица? — Десетъ. Значи, всѣка единица прѣдставлява единъ живъ организъмъ. Щомъ се посади, отъ нея ще изтѣзатъ десетъ разклонения петъ нагорѣ и петъ надолу. Единицата е основа на нѣщата. Тя е канарата, върху която се градятъ всички

нѣща. Всичко започва отъ нея, Числото двѣ пъкъ показва, какъ се извършва процеса на това, градене въ природата. Тритѣ е законъ на равновѣсие. То прѣдставлява завършения плодъ. Числото четири означава слизание на плода, слѣдъ което той се оплодотворява наново.

Слѣдователно, когато говоримъ за числата отъ 1 — 10, ние не схващаме тѣй и смисъла на десетичната система. Вие мислите, че сте много учени. Не, и най-ученитѣ математици не знаятъ отношенията на числата отъ 1 — 10. Азъ не говоря за външната страна на числата, тѣй както сега ги употребяватъ.

Като се изучава човѣшкия мозъкъ, забѣлѣзватъ въ него двѣ полушария. За сега лѣвото полушарие е активно, дѣсното пасивно. Слѣдователно, когато говоримъ за числото двѣ ние го намираме даже и въ нашия мозъкъ. То е онзи човѣшки принципъ, който работи и съгражда нѣщата. Ако по нѣкакъвъ начинъ вие успѣете да измѣнитѣ енергиитѣ въ мозъка си, т. е. измѣните тѣхнитѣ течения тѣй, че дѣсното полушарие да стане активно, вие съвършено ще измѣните и живота си. Затова, когато искате да се самовъзпитате, вие трѣбва да проучавате службата на всѣка часть, на всѣка областъ въ вашия мозъкъ. Напримѣръ, трѣбва да знаете, положителна или отрица-

телна ли е енергията, която протича въ прѣдната частъ на вашия мозъкъ. Ако нѣкой отъ васъ е чувствителенъ, нека опре края на прѣститѣ си до единъ чистъ и святъ човѣкъ, у когото нѣма никаква лъжа, никаква измама, и той веднага ще почувствува въ себе си просвѣтление, а въ мозъка му ще се яви свѣтлина. Тази бѣла, приятна свѣтлина ще се прѣдаде чрѣзъ прѣститѣ му. Слѣдователно, тази енергия, тази свѣтлина всѣки отъ васъ може да я придобие. Какъ — Съ чистъ животъ. Запримѣрь, при възпитанието на дѣцата, необходимо е майката да бѣде абсолютно чиста. Майка която нѣма чистота, не може да възпитава. За да можемъ да възпреемаме енергия отъ Бога, трѣбва да бѣдемъ абсолютно чисти. Първото нѣщо: вие не можете да се повдигнете морално, ако не се очистите. Ако пазите въ себе си нѣкакъвъ скритъ грѣхъ, или нѣкаква слабостъ, или нѣкакви глупави идеи и вѣрвания и мислите да се домогнете до тѣхъ чрѣзъ новото знание, бѣдете увѣрени, че вие ще си останите такива, каквито сте били. Природата е много внимателна, тя не налива ново вино въ стари мѣхове. Когато очистите ума си отъ всѣкакви заблуждения и сърцето си отъ всички пороци, само тогава новото ще може да влѣзе въ васъ. Туи трѣбва да знаете! Мнозина казватъ: отъ

толкова време слѣдваме, не сме направили никакъвъ успѣхъ. Какъ ще направите успѣхъ? Въ това отношение, вие трѣбва да бждете къмъ себе си безпощадни! Вие трѣбва да се чистите всѣки день. Нѣма какво да се изповѣдвате отъ вѣнъ. Трѣбва да се чистите отвѣтрѣ! Всѣки моментъ трѣбва да се стремимъ къмъ чистотата. Само така ще имате знания. Знанието нѣма да дойде изведнѣжъ, но постепенно. Тогава ще се създаде у васъ мораленъ подеъмъ ще се вдѣхновите и животътъ ви ще се осмили. Сега не е достатъчно за васъ само да познавате погрѣшкитѣ си и да плачете за тѣхъ, но трѣбва да ги исправяте. Вие можете всѣки день да плачете за погрѣшкитѣ си, но какво ще ви ползува този плачъ? Ако ме боли прѣстъ и всѣки день плача отъ болка, но не го лѣкувамъ, какво ще ме ползува плача? Този плачъ все ще ви донесе извѣстна опитностъ, ще ви научи, какъ да прѣнасяте страданията. но защо, като ви боли прѣста, оставяте сълзитѣ да падатъ на земята, а не ги оставяте да капятъ върху раната? Отдѣ възприехте този навикъ? Гледамъ нѣкой, плаче, а сълзитѣ му капятъ на земята. Казвамъ: ако вие искате да ме убѣдите, че вашитѣ сълзи сж свети, съберете ги въ едно малко шишенце. Щомъ вземете да плачете, турете шишенцето прѣдъ очитѣ си и

събирайте сълзитѣ. Или пъкъ оставете ги да капятъ върху раната. Тази вода е лѣчебна. Плачете, но нека плачѣтъ ви бѣже смислени! Ако плачете, трѣбва да знаете защо плачете. Кажете ми, защо плачете вие? — (Да олекне на душата ни.) Природата не обича да изразходва напразно своитѣ енергии. Свещената вода, която изтича отъ вашитѣ извори, трѣбвали да пада на земята? Ако свещеникѣтъ ви е налѣлъ малко вода или малко винце отъ причастието, напрімѣръ, вие пазите да не се излѣе на земята, казвате: свето вино е това вино. Добрѣ, виното е свето, а сълзитѣ, които излизатъ отъ нашитѣ очи, не сж ли свети? Азъ считамъ, че нашитѣ сълзи сж тъй свети, както виното, което ви е далъ свещеника.

То у васъ трѣбва да се създаде една мѣрка, съ която да мѣрите нѣщата. Азъ забѣлѣзвамъ отъ редъ години, че вие нѣмате една опрѣдѣлена норма въ живота си. Вие сждите, но още не разбирате, кои нѣща сж морални, и кои не сж морални. Запрімѣръ, ако единъ ученикъ излѣзе на дѣската и не може да рѣши задачата си, всички ще му се смѣете. Да допуснемъ, че той е направилъ извѣстна погрѣшка. Какво лошо има въ това. Защо ще му се смѣете? Какво означава смѣха? Мислите ли, че онзи човѣкъ, който се смѣе, е много умень? Като ученици,

всички вие трѣбва да се научите на взаимно почитание. Имайте прѣдъ видъ всѣкога слѣдното правило: не унижавайте въ сърцето си никого! Когато се смѣемъ нѣкому, ние правимъ на себе си голѣма пакостъ.

Сега ще дойдемъ до вжтрѣшнитѣ морални закони. Да допуснемъ, че нѣкой има извѣстна слабостъ. Тази негова слабостъ може да е по рождение, а може и да му е наложена. Виждамъ единъ голѣмъ юнакъ извадилъ ножа и казва: Азъ ще ви дамъ да разберете! Но щомъ го грѣмнатъ въ ржката, силата му изчезва, и ржката му овисва. Питамъ: дѣ му е юначеството? Ржката му увисва надолу и той вече не може да дига ножъ нагорѣ изъ въздуха. Кое е по-хубаво: да извадя ножа си и да изплаша нѣкой човѣкъ, или да му изпратя една добра мисль, да му внуша, че пжтътъ, по който върви, не е добъръ. Вие изучавали ли сте закона на внушението? Знаете ли какъ трѣбва да се внуши на единъ човѣкъ, че не трѣбва да прави извѣстни прѣстѣпления? Вие ще кажете: научете ни това изкуство! Казвамъ; вие трѣбва да внушите на себе си, а не на другитѣ. Това е наука! Научете се да внушавате на себе си, а не на другитѣ. Внуши на себе си! Ние искаме да приложимъ тази наука върху себе си. Имашъ нѣкаква слабостъ — не говори за нея. Тя спѣва твоето растение. Но

внуши си: нѣма да правя повече това нѣщо. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ има едно благородно чувство въ себе си, но не го проявява. Питамъ: защо ще го спъваме? Защо да не му дадемъ възможность да се прояви? Ако една мисль е благородна, защо ще я спъваме? Нека я оставимъ да се прояви по който и да е начинъ! Вие, ученицитѣ, ако искате да си помагате трѣбва да спазвате първото правило. Знаете ли кое е правото правило? Сега вие ще се поусмехните, никой не иска да се изложи, да каже, че не знае, е това правило. Азъ искамъ да ви улесня, да ви доведе до това правило. Да допуснемъ, че срещнете нѣкоя отъ сестритѣ тукъ, обиквате я, и ставате добри приятелки. Питамъ ви: кое е това особеното въ нея, което привлѣче вашето внимание? Случава се при това, че тази ваша приятелка не е много интелигентна, нѣма и високо обществено положение, а въпрѣки това вие обичате нѣщо въ нея. Можете ли да опрѣдѣлите, какво обичате въ нея? Казвате: тя има благородна душа. Но вие виждате ли нейната благородна душа? Видѣли ли сте нѣщо конкретно въ нея? Казвате: тя има благороденъ жестъ. Азъ бихъ желалъ да ми кажете, какъ се проявява това благородно движение, този благороденъ жестъ. Какъ ходи този благороденъ човѣкъ, какви сж неговитѣ стѣпки?

Ако този човѣкъ се различава мѣсто отъ другитѣ, да го прѣдставимъ, да видимъ дѣ се крие особеното у него. Казвате: той има особени дѣжжения. Какво разбирате отъ неговитѣ дѣжжения? Защо човѣкъ като се замисли, туря показалеца на челото си? Защо туря именчо показалеца, а не палеца си? Има причина за това, но коя е тя? Показалецѣтъ казва: Ти си човѣкъ, който мислишь Богъ ти е далъ умъ да мислишь правилно. Слѣдъ това, човѣкъ понѣкога вдига двата си прѣста. показалецѣтъ и срѣдниятъ прѣстъ. Тѣй вдигатъ ученицитѣ рѣжа. Това значи: „Ти, като човѣкъ, не си само уменъ, но си сѣщество, което има право да проявява своята свѣбода.“ Защо носите прѣстенитѣ си или на първия, или на втория, или на третия прѣстъ? Да допуснемъ, че прѣдъ насъ се намира едно сѣщество безъ прѣсти, съ по-низшъ животъ отъ нашия, питамъ тогава: ако въ него се роди желание да покаже, че мисли, какъ ще изрази тава? Какъ ще насочи първия си прѣстъ?

Когато разискваме въ класъ по разни въпроси, нѣкои отъ васъ мислятъ, че сѣ стари, че сѣ прѣминали вече 45 години. Вие грѣбѣва да забравите тия нѣща. Какво прѣдставляватъ вашитѣ 45 години? — Тѣ сѣ нищо прѣдъ живота въ другитѣ планети. Ако сравнявате вашитѣ 45 години съ годинитѣ на Юпи-

теръ, вие ще бждете малко дѣте, едва на четири години. Ако се прѣнесете на Сатурнъ, ще бждете дѣте на година и половина. Ако пъкъ се прѣнесете на слънцето, дето 20 милиона наши години образуватъ една слънчева година, можете да си прѣдставите, каква частъ отъ врѣмето ще съставляватъ вашитѣ земни 45 години (— Тѣ ще съставляватъ $1/500,000$ частъ отъ годината) Тогава, има ли смисълъ да се считате за старъ човѣкъ? Споредъ слънчевитѣ години вие сте едва въ началото на вашия животъ. Вие сте едно малко дѣте, което нѣма даже единъ часъ. Въ такъвъ случай вие нѣмате право да казвате, че сте остарѣли. Та какво сте видѣли още? Остарѣването е една отживѣла вѣка си идея. Ние искаме да бждемъ стари като Бога, да покажемъ, че знаемъ много. Това е заблуждение! Господъ е миналъ милиони, милиони вѣкове прѣди насъ. Той е създалъ цѣль козмосъ, а ние какво сме създали? Когато казвате, че сте стари, азъ ви питамъ: щомъ сте стари, какво сте направили досега? Ако не сте направили нищо, не сте стари. Подъ думата „старъ човѣкъ“ азъ разбирамъ човѣкъ, който е направилъ нѣщо. Щомъ не е направилъ нищо, той не е старъ човѣкъ. Той е човѣкъ, който напразно изгубилъ своитѣ години. Такъвъ човѣкъ често си казва: азъ съмъ човѣкъ на 80 лазарника. Казва-

мъ му: да, на 80 лазарника си, но нищо не си научилъ. Като ученици, вие ще гледате да се освободите отъ думата „старъ“. Нѣма да мислите че сте старъ човѣкъ, но сте изпратени да се учите. Като ви питатъ на колко сте години, вие ще кажете: азъ съмъ на 33 години. Тия които не сж дошли до тази възраст, ще задържатъ въ ума си 21 та си година, а тия, които сж минали тия години, ще задържатъ въ ума си 33-та година. „На колко години сте?“ — На 33 години. „Какъ тъй?“ — Е моитѣ години не се мѣнятъ. Тогаза питамя: ако ти имашъ 33 слънчеви години, на колко наши години се равнятъ тѣ? — На 660,000,000 години. Така е, ние трѣбва да бждемъ послѣдователни. Ще покажемъ на хората, че сме отъ тия които не остарѣватъ. За да изживѣемъ една слънчева година, изискватъ се 20 милиона наши години. Ние сме въ началото на 33-тата година, или въ началото на 21-та си година. Идущата година ще бждемъ пакъ на 21, или на 33 години. Ще кажете: какъ така? Ние трѣбва да мѣримъ нашия животъ съ живота на слънцето, а не съ живота на земята. Ние остаряваме прѣждевръменно, понеже сж ни отдѣлили отъ слънчевата енергия, а сж ни свързали съ енергията на земята. Човѣкъ като дойде до 50 60 — годишната си възраст, казва: остарѣхъ вече, ще се

мре. Какво учение има въ това? Като се занимавате съ тия глупави работи, нищо не се добива. Вие сте кираджия въ една къща, и господарьтъ разполага съ васъ. Когато ви каже да излѣзете отъ тази къща, ще знаете, че нѣма да умрете, но ще си намѣрите друга къща. Мнозина хора, като умратъ, ходятъ инкогнито между другитѣ, а вие питате за тѣхъ: дѣ отидоха нашитѣ бѣлизки? Въ онзи свѣтъ ли сж? — Не, тѣ не сж отишли никждѣ, между другитѣ хора сж, но вие не ги виждате. Този умрѣлъ човѣкъ е взелъ друга къща подъ наемъ, и вие можете да се разговаряте съ него, но не и съ господаря на къщата. Туй е едно отъ важнитѣ знания. Въ едно тѣло могатъ да живѣятъ единъ, двама, трима, петима, десетъ и повече души. Разнообразноститѣ, които нѣкой пѣтъ се проявяватъ у васъ, се дължатъ на тия многобройни наематели въ вашата къща. Нѣкой пѣтъ сте нетърпеливи, раздразнени. Ще знаете, че това не сте вие, но ваши приятели, които сж взели нѣкоя частъ отъ къщата ви подъ наемъ. При сегашнитѣ условия на живота, всѣки отъ васъ има кираджии и то не единъ, не двама, не трима, но най малко десетъ кираджии. (Плащатъ ли тѣ?) — Въ духовния свѣтъ плащане нѣма. Трѣбва да бждете много внимателни съ тѣхъ. Вие мислите, че всички чувства, които минаватъ

прѣзь сърцето ви, всички мисли, които минаватъ прѣзь ума ви, всички дѣйствия, които вършите, сж ваши. Не е така. Всѣки ученъ трѣбва да отдѣля и различава своитѣ мисли, чувства и дѣйствия отъ тия на постороннитѣ личности, които сж вънъ отъ васъ, отъ вашето вжтрѣшно естество. Когато започнете да отдѣляте вашата мисль отъ чувствата, вие ще дойдете до вжтрѣшното самовъзпитание.

Азъ нѣма да се спирамъ да ви изяснявамъ признацитѣ, по които да различавате своето отъ чуждото, понеже сте много страхливи. Ако ви кажа признацитѣ, нѣкои отъ васъ не би могли да спятъ. Вие ще кажете: чудно е какъ тъй могатъ да ме обсебятъ духове? Защо не? Ти си секретаръ на една работа, и прѣдседателъ на тази работа всѣки день ти казва: „я напиши този протоколъ. Ти пишешъ и прѣписвашъ, това не те обижда, но когато прѣдседателъ те накара да изхвърлишъ боклука, това те обижда. Но той ти заповѣдва, и ти вършишъ всичко, каквото те накара. Ако единъ човѣкъ дойде отвънъ и те накара да направишъ нѣщо, ти го изпълнявашъ; а когато единъ духъ те накара да вдигнешъ една кофа, казвашъ: какъ смѣ той да ми заповѣда? И тои заповѣдва тъй, както живиятъ човѣкъ, когото виждашъ. Питамъ: колко отъ нашитѣ дѣйствия, мисли и чувства

сж собствени наши? Запримѣрь, често слушама да казватъ: всички хора сж лицемѣри. Щомъ всички хора сж лицемѣри, тогава и ти си между тѣхъ, и ти си лицемѣрь. Думата „всички“ подразбира, че и ти си единъ отъ тѣхъ. Не, нѣма да кажешъ, че всички хора сж лицемѣри, но ще кажешъ, че лицемѣрието е свойствено на хората. Не бива да правите такива твърдения. Не трѣбва да казвате, че и всички хора сж лоши. „Ама тъй казва писанието“. Ако е така, и ти си между тѣхъ, и ти си лошъ. Не, такъвъ стихъ въ Писанието нѣма. Давидъ е казалъ: „Въ грѣхъ ме зачена майка ми“. Кога е казалъ това? — Когато е направилъ едно прѣстѣпление. Писанието казва: „Святи бждете, праведни бждете, съвършени бждете!“ Слѣдователно, щомъ се казва да бждете святи, значи има и святи хора. Щомъ се казва да бждете праведни, има и праведни хора. Щомъ се казва да бждете съвършени, има и съвършени хора. Тогава и ние можема да бждема и святи, и съвършени и праведни. Ние не трѣбва да се спѣваме въ думитъ святъ и съвършенъ. Тия думи сж употребени въ този смисълъ, както се говори за Бога. Говори се за такова съвършенство, каквото човѣкъ може да има.

Та казвама сега: всички трѣбва да имате единъ положителенъ езикъ за себе си, да не се лъжете,

да не се самоизмамвате. Въ даденъ случай като се запитате, дали сте чисти, или не, да можете да си отговорите. Кой отъ васъ не знае, дали е чистъ, или не? Ако нѣкой отъ васъ се запита, дали говори Истината, или полжгва не знае ли това? Кой отъ васъ не знае, обича ли да пооткрадва по нѣкой пжтъ, или не обича? Нѣкой казва: кажи ми какъвъ съмъ! Казването отвънъ нѣма да ви ползува. Ако ви кажа единъ вашъ неджгъ, съ това ще направя пакостъ на себе си, безъ да ползува поне васъ. Ако, обаче съмъ пратенъ отъ страна на Бота да ви кажа единъ неджгъ, то е друго нѣщо. Само Господъ има право да изнася неджзитѣ на хората, но ние нѣмаме право да си казваме неджзитѣ единъ на другъ. За да изнесемъ неджга на единъ човѣкъ, трѣбва да имашъ свѣтлина. Да допуснемъ, че вие питате нѣкого: какъ мислите за мене, какъ ме намирате красивъ ли съмъ, или не? Нѣма защо да говоримъ за красотата, нея можемъ само да докажемъ. Какъ? — Ще извадя огледалото си, ще туря своята свещъ прѣдъ този човѣкъ и ще му кажа: гледай, самъ ще се познаешъ. Туй, което виждашъ това си ти! Какъ се намирашъ? Какво понятие имашъ за себе си? Послѣ ме питашъ: какво мислишъ за менъ, уменъ човѣкъ ли съмъ, или не? Ще ви отговоря по слѣдния начинъ: ще запала

свѣщъта си, ще отворя една отъ своитѣ книги и ще ти кажа да четешъ на десета страница отъ тази книга. Слѣдъ това ще те питамъ: разбирашъ ли това, което е писано на десета страница? — Разбирамъ. Десетата страница ще ти покаже, какъвъ си.

Та казвамъ: нашата задача въ свѣта не е да ви научимъ да служите на човѣка, нито да служите на природата, но да служите на Бога. Щомъ рѣшимъ да служимъ на Бога, ние ще можемъ да развиемъ другитѣ двѣ служения: служене на човѣчеството и служене на природата. Не се плашете отъ мисълта, какъ трѣбва еа се служи на Бога. Турете си като задача да служите на Бога! Само по този начинъ ще станете силни крѣпки и мощни по духъ. Така, постепенно ще придобиете необходимото за васъ знание и мораленъ стабилитетъ за създаването на вашия характеръ. Служенето на Бога трѣбва да бѣде за васъ свещена идея, която, да ви причинява най-голъмата радостъ въ живота. Като станете сутринъ, започнете съ нея и послѣ вършете другитѣ си работи. Да допуснемъ, че нѣкой доиде при, васъ, иска да ви прѣдизвика. Вие ще си кажете: азъ служа на Бога! Нѣмамъ време да се карамъ съ никого. Дошла ви нѣкаква мисль на съмнѣние, ще си кажете: азъ служа на Бога, нѣма да се съмнѣвамъ! Казватъ ви нѣ-

кои, че еди-кой си братъ открадналъ 20,000 лева. Вие може да кажете: азъ искамъ да изслѣдвамъ тази работа, да зная, дали е вѣрно това, или не. Не, кажете си: какво ще спечеля, ако узная, че еди кой си открадналъ тия пари? Ще изгубя мѣсець, два, три, докато изслѣдвамъ тази работа, затова нѣма да се разправамъ съ това нѣщо. Който е открадналъ паритѣ, той самъ ще се разправа, това е негова работа. Моя работа е да служа на Бога. Този братъ, който е открадналъ 20 тѣ хиляди лева, ще се намѣри въ трудно положение. Той самъ единъ день ще дойде при мене и ще каже: „Братко, ти служишъ на Бога, кажи ми, какво да правя? Азъ ще му кажа: и двамата ще служимъ на Бога. Ще му покажа начинъ, какъ да служи на Бога. Щомъ започне да служи на Бога, работата му ще се оправи. Стига да се рѣши да служи на Бога, азъ ще му платя 20-тѣ хиляди лева. Сжщото е и съ васъ: щомъ се роди желание у васъ да служите на Бога, помежду ви може вече да се създаде връзка на братство и на сестринство. Тази връзка може да се създаде само на тази основа: служене на Бога.

И тъй, отъ сега нататѣкъ поставете си като задача слѣдното нѣщо: сутринъ като станете, на обѣдъ и вечеръ употребете по петъ минути да служите мис-

лено на Бога по най добрия начинъ. Сега вие ще кажете: петъ минути сж нищо. Вие правили ли сте изчисление, колко минути ще се събератъ въ годишната поне? Единъ математикъ си поставя слѣдната задача. каква сума ще се получи отъ 25 стотинки, дадени съ сложна лихва отъ врѣмето на Христа до наши дни? Знете ли каква сума се добива? — Добива се една толкова голѣма сума, която не би могла да се изплати и въ такъвъ случай, ако нашата земя бѣше цѣла отъ злато. Значи, нѣколко земи като нашата биха могли да изплатятъ тази сума. Та ако употребите за вашата задача само петъ минути, но вложени на врѣме, слѣдъ години ще дадатъ единъ добъръ резултатъ. Споредъ законитъ на природата, всѣка идея вложена на врѣме, слѣдъ години ще принесе своята полза. Затова не се обезсърчавайте! Не мислете, че всѣко усилие, което направите, ще бѣде безъ послѣдствие. Всѣка благородна мисль, дълбоко вложена въ душата ви, слѣдъ врѣме ще пренесе своя плодъ, отъ който вие ще се ползвате.

Искамъ тази вечеръ да задържите въ ума си съществената мисль: служене на Бога! Азъ ще ви поговоря и другъ пѣтъ върху служенето на Бога. Мислете върху идеята „служене на Бога.“ Четете Новия завѣтъ, Стария заветъ и другъ пѣтъ пакъ ще

поговоримъ за сжщото. Този въпросъ ще трѣбва още да разчепкваме, докато се домогнемъ до сжществена идея, какво значи да служимъ на Бога. Ще видимъ, дали може да се приложи тази идея, и слѣдъ като се приложи, какви резултати ще даде.

Т. м.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовьта“.

РАВНОСТРАННИЯТЪ ТРИЖЪГЪЛНИКЪ

22-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 11 III. 1925 Г.— СОФИЯ

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сароолу № 44

Равнострахииятъ трижълхикъ

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се разюме върху темата: „Отличителнитѣ чърти на лъжата и кражбата“.

За слѣдния пѣтъ всѣки единъ отъ васъ ще пише по едно писмо на единъ отъ ученицитѣ отъ провинцията. Нѣма да казвате: азъ съмъ неразположенъ, по този въпросъ съмъ на особено мнение. Не, никакво особено мнѣние! Всички ще пишете — нищо позече. Наистина, ще извадите по два лева отъ жоба си. Всѣки отъ васъ ще си избере одного отъ провинцията, на когото да пише. Ще напишете нѣщо хубаво отъ себе си. Ако не пишете, ще кадите ще пушите като соба. Тѣй че до всички градове изъ провинцията ще пишете, като имъ кажете, че имате зададена тема отъ Учителя, да пишете на братята и сестритѣ отъ провинцията по едно писмо. Ще имъ напишете нѣкаква заша идея по свободенъ изборъ, каквото вдѣхновение ви дойде. Азъ мисля че ще ви дойде вдѣхновение, отъ което ще останете доволни. Темите ви трѣбва да сж изпратени до слѣдната

срѣда.

Трѣбва да знаете слѣдното нѣщо: послушанието не се отнася до менъ. То е великъ законъ въ свѣта, който трѣбва да се прилага безъ изключение. Всички велики хора сж били послушни. Само онзи музикантъ, който е билъ послушенъ по отношение законитѣ на музиката, е станалъ музикантъ; само онзи художникъ, който е билъ послушенъ по отношение законитѣ на художеството, е станалъ художникъ; всѣки поетъ, който е билъ послушенъ по отношение законитѣ на поезията, е станалъ поетъ. Послушанието е необходимо за всички хора. Не казвамъ, че трѣбва да имате послушание къмъ глупавитѣ работи, но се изисква послушание за умнитѣ работи. Ако зададатъ една тема на нѣкой музикантъ, той изведнѣжъ ли ще я напише? Или, ако се зададе на единъ поетъ да напише нѣкое стихотворение, той изведнѣжъ ли ще го напише? Той [ще го излѣе въ една форма, въ втора, въ трета, въ четвърта, докато найсетнѣ ще напише нѣщо, което самъ ще хареса. Ще каже нѣкой: какво ще стане отъ едно писмо? Много нѣщо може да стане за вашитѣ работи, но не и за тия на свѣта. Разбира се, азъ нѣма да се спирамъ тази вечеръ въ обяснение на тия работи, които, сами по себе си, трѣбва да се асимилиратъ. Нѣкой отъ млѣко-

питающитѣ, напримѣръ прѣживатѣ храната си; кокошката пѣкъ като глѣтне зрънцата си, гълта и пѣсъкъ. Тогава въ нея вѣтрѣ става единѣ процесѣ на меле-не' като въ воденица. Сжщото е и въ умствения, и въ сърдечния свѣтъ. При всички страдания които хората изживѣватѣ, става единѣ вжтрѣшенѣ процесѣ. Когато се събератѣ въ човѣка излишни мисли и чувства, идватѣ и страданията. Тѣ почиватѣ на единѣ великъ законѣ Ако разбирате този законѣ, вие ще можете да избегнете страданията. Ударѣтъ на страданията ще ви засегне, но ще го обиколите безѣ да ви сломи; ако пѣкъ не разбирате закона, този ударѣ ще дойде отвесно, подѣ правѣ жгѣлъ, срѣщу васѣ, а тогава той е най силенѣ.

Сега нашата цѣль не е да отмахнемѣ съврѣменитѣ страдания. Врѣменнитѣ несполуки на земята не важатѣ за насѣ. Главната цѣль, къмѣ която трѣбва да се стремимѣ, е съвршенитѣ животѣ. Вашата сегашна форма трѣбва да се измѣни. Както воловетѣ очакватѣ да паднатѣ рогата имѣ, копитата имѣ да се прѣвърнатѣ на прѣсти и да се изправятѣ на два крака, така и вие трѣбва да се изправите морално. Нѣкои отѣ васѣ въ морално отношение сте дѣца и пѣлзите като тѣхѣ. Нали знаете, какѣ пѣлзятѣ малкитѣ дѣца? За да ходите прави, трѣбва, да разбирате закона, да имате

великъ стремежъ въ своята душа. Човѣкъ не трѣбва да се спира въ пѣтя си отъ това, че се прѣпъналъ въ нѣкое малко камъче, че му се охлузилъ крака, или че му излѣзла нѣкаква малка пришка, или че сърцето го заболѣло, или че коремътъ го заболѣлъ и т. н. Това не сж важни работи, тѣ сж посторонни нѣща. Туй, че те боли корема, това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Туй че те боли сърцето, това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Туй, че те боли главата, това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Защо те боли главата? Отъ много знание. Човѣкъ като мисли, че зне много, главата го заболѣва. Питамъ: на кой човѣкъ се охлузва гърба? На този, който много носи, или на този, който о малко носи? — Разбира се, че на този, който носи много. Азъ не съмъ срещналъ досега човѣкъ, който, като ходи безъ раница, да му е охлузенъ гърба? Обаче онзи който носи 3—4 раници на гърба си, винаги е съ охлузенъ гърбъ. Значи, такъвъ човѣкъ винаги е натоваренъ. Кои хора страдатъ повече: тия, които носятъ голѣмъ товаръ, или тия, които носятъ малкъ товаръ? — Тия, които носятъ голѣмъ товаръ страдатъ повече. „Голѣма глава, голѣма бѣла“ — казватъ българитѣ.

Нѣкои отъ ученицитѣ иматъ силно желание да се повдигнатъ скоро, бързо да разрѣшатъ въпроситѣ.

Сега прѣдставете си отношението: $A : B$. Какво означава това отношение? — Това сѣ мъртви букви. Имате друго отношение: $A : B = C : D$. Това отношение има нѣколко разрѣшения. Първото разрѣшение чисто физическо. Какво означава величината A ? Това е сѣмето. Значи, сѣмето, посадено въ земята, се отнася къмъ растението тъй, както самото растение се отнася къмъ цвѣта, а цвѣтътъ пъкъ се отнася къмъ плода. Това е единъ отъ начинитѣ за обяснение на нѣщата. Искашъ да пишешъ нѣкому едно лаконическо писмо. Ето едно такова писмо: азъ съмъ величината A , живѣя въ новитѣ условия на живота — влизамъ въ свѣта, дѣто свършихъ училище, свършихъ университета. Слѣдъ това азъ влизамъ въ обществото B , къмъ което имамъ извѣстни отношения. Значи, A свършихъ университетъ и сега като медикъ, имамъ отношения къмъ B , къмъ обществото. Така азъ имамъ отношения къмъ всички ония хора, (C) които ще бждатъ излѣкувани отъ мене, а главно къмъ тия отъ тѣхъ (D), които ще ми благодарятъ. Това означава отношението $A : B = C : D$. Като напишешъ такова едно писмо, отъ тия отношения всѣки ще разбере, какво е положението ти. По този начинъ ще съкратишъ и врѣмето.

Освѣнъ по този начинъ, вие можете да напи-

шете вмѣсто едно дълго писмо само единъ равностраниенъ трижълникъ на върховетъ на който ще поставимъ три букви. Какво означава този равностраниенъ трижълникъ? — Той прѣдставлява единъ добъръ приятелъ, който се проявява съ единъ отличенъ умъ, съ едно прѣкрасно и благородно сърце и съ една устойчива воля. Такъвъ човѣкъ, каквото каже, изпълнява. Получите ли такова писмо отъ нѣкой вашъ приятелъ, имайте пълно довѣрие на него, азъ го прѣпоръчвамъ. Това означава равностраниния трижълникъ. Вмѣсто да напишешъ едно голѣмо писмо, съ разни обръщения: „Любезни приятелю; многуважаеми приятелю, както виждашъ, отдѣлихъ малко врѣме, макаръ да съмъ много заетъ, да ви прѣпоръчамъ този приятелъ и т. н.“ Не, вмѣсто да увивашъ да усуквашъ, ще се изкажешъ прѣмо, откровенно. Какъ? — Ще напишешъ единъ равностраниенъ трижълникъ. Този трижълникъ вече говори, че имате човѣкъ съ отличенъ умъ, който мисли добръ, който има свѣтлина въ съзнанието си; той е човѣкъ и съ добро сърце, не е раздвоенъ въ чувствата си, а сѣщо така той има и положителна, устойчива воля. Да напишешъ единъ трижълникъ на приятеля си, значи да съкратишъ врѣмето. Ако вие изпрагите единъ такъвъ трижълникъ въ небето, тамъ всички ангели веднага ще го прочетътъ и ще го разбератъ. Но ако имъ изпратите

едно писмо на български езикъ написано, никой отъ тѣхъ нѣма да го разбере. Тѣ ще търсятъ нѣкой ученъ българинъ, специалистъ по езика, който ще може да имъ го прѣведе на тѣхенъ езикъ. Българскиятъ езикъ е разбранъ за насъ, но не и за тѣхъ. Вие си казвате. дали ангелитѣ се интересуватъ отъ нашия животъ? -- Не се интересуватъ. Кой отъ васъ напимѣръ, се интересува отъ мравкитѣ? — Само ученитѣ хора, а обикновенитѣ хора не се интересуватъ. Най послѣ питамъ: мравитѣ занимаватъ ли се съ насъ? Ето, ние сме дори богове по отношение на мравкитѣ, но тѣ не искатъ да знаятъ за насъ. Често, като ходя по Витоша, нѣкоя мравя се качи отгорѣ ми, ходи по ржцѣтѣ ми, безъ да подозира, че при нея седи божество. Качва се на главата ми ходи натукъ натамъ, обикаля, докато намѣри нѣкоя трошичка. Задига трошичката и си върви по работата, нищо не иска да знае. Защо? — Съзнанието ѝ е таково. И дѣйствително, тя има право. Казва: „Ти си божество, богатъ щедъръ човѣкъ си, ще ми дадешъ една малка трошица. И сто мравки още да дойдатъ, това нищо не прѣдставлява за тебе. Макаръ че не съмъ толкова тежка, отъ тебе завися. Но ти ще бждешъ тъй благороденъ, нѣдей ме буга съ ржката си защото ще ме смажешъ“. Азъ ѝ казвамъ: можешъ

да се разхождашъ по мене, само нѣма да ме хапешъ, можешъ да правишъ своитѣ изстѣдвания, колкото искашъ, но ще бждешъ внимателна! Ухапешъ ли ме, ще те хвърля долу. Тѣй се разговарямъ по нѣкой пѣть съ мравкитѣ. Нѣкой отъ тѣхъ сж много благородни, а нѣкой - много заядливи. Казвамъ: азъ ти казахъ да бждешъ внимателна. Щомъ не изпълнявашъ, ще се намѣришъ на земята. Така постѣпватъ и съ васъ отъ невидимиятъ свѣтъ. Нѣкой пѣть вие се покачвате на сжществата отъ невидимия свѣтъ, за тѣхъ не сте тежки, но щомъ започвате да човъркате, щомъ започвате да философствувате, хващатъ ви и ви хвърлятъ долу. Това сж положителни нѣща въ живота. Разбира се, тия разсжждения ще останатъ като особена философия и то за тия отъ васъ които разбиратъ.

Често вие правите движения, но безсѣзнателни. Запримѣрь туряте ржцѣтъ си съединени на масата и образувате по този начинъ единъ тригълникъ, или пѣкъ ги туряте подъ брадата си и се подпирате на лактитѣ и пакъ образувате тригълникъ. Значи, така вие разрѣшавате единъ важенъ въпросъ. Тѣй че вие образувате съ ржцѣтъ си разни фигури. Такива движения може да прави и едно дѣте. Това не е знание. Всѣко движение трѣбва да е изживѣно, въ

него трѣбва да има смисълъ. Ако ви напиша слѣднитѣ двѣ отношения, какво ще разберете отъ тѣхъ? — $A : D = C : D ; A : C = D : B$. Тия отношения спадатъ къмъ пермутациитѣ. Ако тия букви сж установени, то като ги смѣнитѣ, ще иматъ ли едно и сжщо значение? Ако ви кажа, запримѣрь: отношенията на майката къмъ дъщерята сж такива, каквито сж отношенията на бащата къмъ сина; или пъкъ отношенията на учителя къмъ ученика сж такива, каквито отношенията на лѣкаря къмъ болния. Тукъ имате два различни процеса, въ които, обаче, стношенията сж сжщи. При отношенията на учителя къмъ ученика имате здравословни отношения на рѣстене, а при отношенията на лѣкаря къмъ болния имате съвсѣмъ другъ процесъ. Послѣ, имате отношения между снзи, който взима пари и онзи, който дава; отношения между сждията и подсждимия. Както виждате, това сж все отношения, но различни едни отъ други. Питамъ тогава: какви могатъ да бждатъ нашитѣ отношения къмъ Бога? — Тѣ могатъ да бждатъ такива, каквито сж отношенията на сина къмъ бащата, или както отношенията на дъщерята къмъ майката, или както тия на ученика къмъ учителя, или както тия на болния къмъ лѣкаря. Кои отношения сж най-хубави отъ всички изброени?

Сега нѣкой може да каже: азъ зная тия отношения. Да, вие ги знаете, но споредъ менъ това не е знание. Азъ наричамъ знание това, каквото вършишъ, да е проникнато отъ любовъ къмъ Бога. Като се намѣришъ прѣдъ нѣкое изкушение, напримѣръ нѣкой човѣкъ ти открадне 10,000 лева, или пъкъ ти направи нѣкаква голѣма пакостъ, да можешъ, като държишъ въ ума си мисълта за Бога, да кажешъ: не, азъ нѣма да давамъ този човѣкъ подъ съдъ, нито пъкъ ще го търся за какво и да е. Господъ далъ, Господъ взелъ. Съ това ще направя една жертва, да опитамъ себе си. Отъ любовъ къмъ Бога, заради моитѣ отношения къмъ Него азъ ще опрѣдѣля отношенията си къмъ онзи, който ме е обралъ. Ако отношенията ми къмъ Бога сж прави, то и отношенията ми къмъ този, който е постѣпилъ къмъ менъ несправедливо, ще бждатъ пакъ прави. Слѣдователно, ако въ даденъ моментъ не мога да се въздържа отъ нѣщо, то е заради мене. Ако речете да търсите този човѣкъ, който ви е ограбилъ, вие ще постѣпите като всички хора, които неразбиратъ закона. Ако този човѣкъ е дошълъ и взелъ отъ васъ 10,000 лева, какво лошо има въ това? Казвамъ: прѣдставете си, че вие двамата сте въ морето. Единиятъ е банкеръ, а другиятъ апашъ. Банкерътъ държи на една връвъ торба, пълна съ злато и тежи 20 клгр. но

паритъ потъватъ на дъното. Апаштъ може ли да обере банкера? — Не може. Морето е бурно. И двамата гледатъ да не потънатъ. Апаштъ може ли да извади отъ дъното на морето паритъ? — Не може по никой начинъ. Въ водата не може да става никакъвъ обиръ. На сушата може да става обиръ но слѣдъ като се излѣзе отъ водата. При вълнитъ обаче, никой нѣма да мисли за обиръ. Тамъ всѣки ще мисли, какъ да се спаси, какъ да излѣзе на брѣга.

Слѣдователно, има състояния на земята, когато никой апашъ не може да те обере. Прѣдставете си, че единъ день всички поданици, които ще наслѣдятъ земята, ще бждатъ прѣпасани съ жици, по които ще минава силенъ електрически токъ, питамъ: апаштъ ще може ли да се доближи до тѣзи хора? Ти носишъ злато въ себе си, но апаштъ не може да те обере. Какъ ще те обере? Сжщото е и днесъ. Сегашнитъ разсѣждения на хората сж дѣтински. Никой никого не може да обере. Животътъ, който Богъ ти е далъ, никой не може да ти го вземе. Законътъ е такъвъ. Животътъ има отношение къмъ богатството, храната и условията. Щомъ Богъ ти дава животъ, този животъ има свои условия, които никой не може да ти ги вземе. Никой не може да те лиши отъ твоитъ условия за животъ. Но съгрѣшишъ ли, нарушишъ ли

веднѣжъ законитѣ, които Богъ е поставилъ като основа на живота, ти самъ се изключвашъ и сега всичко могатъ да ти взематъ. Причината за всички страдания, нещастия и лишения въ живота си самъ ти. Затуй, най-първо ще установишъ нормални отношения къмъ великитѣ закони на живота, и тогава ще бждешъ подъ тѣхно покровителство. Онѣзи които грѣшатъ всѣкога ще боледуватъ, и лѣкарь всѣкога ще идва да ги лѣкува. И за лѣкуването си тѣ ще плащатъ, ще излиза нѣщо отъ ждоба имъ. Такива хора всѣкога ще иматъ недоимѣкъ.

Сега нѣки мислятъ, че това не се отнася до тѣхъ, че тѣ всѣкога ще иматъ. Не, днесъ всички сте въ морето, нѣкои отъ васъ сж по силни, други по-слаби, но всички трѣбва да издържите този изпитъ. Работата трѣбва да се доведе до край. Вие се съзтезавате помежду си, но не си правете илюзии! Азъ ще ви прѣдставя една картина, да видите, какви сж резултатитѣ на съзтезанието. Прѣдставете си, че има да се борите съ десетъ души пехливани, но и вие минавате за борець въ свѣта. Започвате борбата. Вие успѣвате да свалите петима отъ тия юнаци. Вие се зарадвате и казвате: азъ побѣдихъ! Не, докато не повалите всички десетъ на земята, вие не сте завършили борбата. Ако повалите и деветѣтъ отъ тѣхъ на

земята, пакъ не казвайте, че сте побѣдили. Може-би десетиятъ ще дойде и ще ви повали. Докато не побѣдите всички противници, които имате насрѣща си, докато не побѣдите всички мъжнотии, дръжете се въ резерва! Вие казвате: петъ души повалихъ на земята. Да петъ души повалихте, но има още петъ, които могатъ да ви повалятъ. Казвате: азъ съмъ уверенъ въ Бога, че и съ тѣхъ ще бѣде сжщото. Не, не изкушавай Бога! Всички, които се борятъ съ тебе, и тѣ иматъ вѣра, че ще те повалятъ на земята. Тогава, кой кого е повалилъ?

Заопуснете сега, че се борятъ двама души пехливани, съ еднакви сили. Единиятъ хваща другия за краката и го повдига въ въздуха. И вториятъ хваща първиятъ за краката и го повдига въ въздуха. Двамата пехливани които се вдигатъ за краката сж съ равни сили. Единиятъ казва: азъ съмъ силенъ. И вториятъ казва азъ съмъ силенъ. Шомъ и двамата сме силни, нѣма какво да си противодѣйствуваме: Равни сили не могатъ да се борятъ. Борятъ се само неравни сили. Затуй човѣкъ има двѣ ръце, за да не могатъ да се борятъ. И двѣтъ ръцѣ сж съ еднакви сили. Слѣдователно, между ръцѣтъ не може да става борба. Каквото може да направи дѣсната ръка, това може да направи и лѣвата ръка. Това сж редъ раз-

съждения, които може да приведете въ практическия животъ; и тогава ще извадите извъсни правила за живота. Тия разсъждения сж цѣнни. Кои разсъждения ще бждатъ по цѣнни: да разрѣшавате социалния въпросъ, или да разрѣшавате задачъ, които животътъ ви прѣдставя днесъ въ вашитѣ ежеминутни отношения? Социалниятъ въпросъ може да се разрѣши математически. Слѣдъ колко хиляди години ще се разрѣши? Ние имаме данни, какъ ще се разрѣши този въпросъ. Сегашниятъ социаленъ въпросъ ще се разрѣши тѣй, както ще се разрѣши въпроса на житното зърно. Какво става съ него, като го посѣтите въ земята? — Израства. Сжщото ще стане и съ съврѣменното човѣчество. Сега хората знаятъ, запримѣръ, като посѣятъ едно житно зърно слѣдъ колко врѣме ще израсне. Тѣ знаятъ сжщо слѣдъ колко врѣме отъ посѣването на орѣха, на бука, на джба, на сливата, на крушата, на прасковата ще израстатъ и ще се развиятъ тия сѣмки. Онѣзи, които се занимаватъ съ посаждането на сѣмките, знаятъ точно слѣдъ колко врѣме може да израсте тази сѣмка, слѣдъ колко врѣме ще върже и ще даде плодъ. За всичко има опрѣдѣленъ периодъ. Социалниятъ въпросъ сжщо тѣй спада къмъ тѣзи въпроси, за които всичко е точно опрѣдѣлено. Като се посѣе единъ човѣкъ колко години се

изискватъ за неговото израстване? Прѣдставете си, че правя слѣдното твърдение: за да се появи само първата клѣтка, изискватъ се 400,000 години. Послѣ, за да образува тази първоначална клѣтка своитѣ органи, изискватъ се още около 20 милиона години. Това сж вѣроятности само. Вие ще кажете: отдѣ можемъ да знаемъ ние това нѣщо? — Написано е. Когато намѣритѣ единъ зжбъ, нали четете по него? Вие четете по него отъ какво животно е този зжбъ, прѣди колко години е живѣло и т. н. Върху кожата на жабата сжщо тъй е написано, колко милиона години е живѣла тя и т. н. Всички подробности отъ нейния животъ сж написани върху кожата ѝ. Ако се говори така на съврѣменнитѣ хора, ще те взематъ за лудъ или за смахнатъ, но ако взема костената жаба и разгледамъ всички геометрически форми, написани по нея и научно обясня на хората цѣлия животъ и история на тази жаба, ще се съмнѣватъ ли? — Не, това е наука вече. Вие не сте се спирали върху тия фигури по кожата на жабата. Това сж геометричтски проекции. Та въ природата, върху всички нѣща е написана историята на цѣлокупния животъ.

Най важното при сегашнитѣ условия за всинца ви е да приложите най малката частъ отъ това знание, което сте придобили. Само по този начинъ всѣ-

ки ще бжде доволенъ, че е придобилъ едно благо въ живота си. Бждете доволни отъ малкото, което сте придобили, но да е хубаво. Нѣкой пжтъ вие може да се съмнѣвате, да мислите, че не сте придобили нищо. Съмнѣнията ще дойдатъ, но това да не ви смущава. Не, вие ще си кажете: наистина, отъ толкова години съмъ въ това учение, но и много нѣща съмъ научилъ. Азъ ще ви попитамъ: нима онзи търговецъ, който е прѣкаралъ цѣли 20 години въ дюкяна си да продава платове, е спечелилъ много? Ами какво е спечелилъ онзи хирургъ, който е направилъ 3—4 хиляди операции въ 20 години? Той ще си каже: азъ направихъ 3—4 хиляди операции въ своята 20 годишна практика. Да, но всички тия хора сж измрѣли. а найпослѣ умира и лѣкарьтъ. Какво е направилъ? Неговитѣ операции важатъ толкова, колкото и вашето слѣдване въ школата. Ако вие само слушате безъ да учите, и ако учите, безъ да прилагате, на какво основание трѣбва да ви се даде извѣстна привилегия? Ако азъ ви говоря, то е защото имамъ живи хора прѣдъ себе си, които могатъ да ме разбиратъ, но ако ми донесатъ измрѣли хора, заминали за онзи свѣтъ и искатъ да имъ държа лекции, азъ нѣма да имъ говоря. Който ме види, че говоря на такива хора, какво ще каже? Мога ли

да говоря на мъртви хора? — Не мога.

Та сега желая, да се оправят отношенията между всинца ви. У всички васъ има една чърта, и добра, и лоша. Тя е, че искате да бъдете свободни, де не ви стѣсняватъ хората. Щомъ хората те притѣсняватъ, ти не можешъ да работишъ. Но случавя се нѣкой пѣтъ, че трѣбва да се притѣснишъ, трѣбва да търпишъ, докато дойдатъ условията да излѣзешъ на широко. Това сж врѣменни състояния. Тѣй както сте наредени сега, не е споредъ законитѣ на окултната наука. Ако бѣхте наредени по окултенъ начинъ, този салонъ трѣбваше да бжде най малко 4—5 пѣти по-голямъ, отколкото сега, за да има между всѣки отъ васъ поне половинъ метъръ разстояние, да не ви засѣга никой. Още по добръ щѣше да бжде, ако имаше по единъ метъръ разстояние помежду ви. А сега, седне нѣкой, близо до него седне другъ, и безъ да искатъ се докосватъ единъ другъ. Единъ си вдигне ръцѣтъ, докосне другаря си, той се раздвижи не може да мисли свободно. Но не е така, вие трѣбва да правите дома си, каквито щете упражнения и движения, а тукъ трѣбва да се концентрирате, да мислите правилно. Затова движенията ви трѣбва да бждатъ разумни. Ако азъ хвана носа си, какво показва това? — Искамъ да ви кажа, че трѣбва да се чистите. Пос-

лъ, ако изплѣзя езика си какво показва това? — Искамъ да ви кажа, че трѣбва да владате езика си. Това обаче, не сж недѣзи на едного отъ васъ, това сж недѣзи на всички ви. Нѣкой може да ги нѣма на физическия свѣтъ, но ги има въ сърцето си. Въ всички области на невидимия свѣтъ се изисква изправност. То значи, че човѣкъ трѣбва да бѣде изправенъ въ всички свои отношения. Въ всѣка наша обхода трѣбва да има благородство. Ние не трѣбва да уронваме нито нашия прѣстижъ, нито прѣстижа на другитѣ. Азъ трѣбва да се лиша отъ своята свобода, за да не наруша свободата на другитѣ. Това е благородство, това е достоинство. Нѣкой пѣтъ човѣкъ прави едно малко самоотричане въ полза на другитѣ, а нѣкой пѣтъ става обратния процесъ. Умнитѣ хора трѣбва да се самоотричатъ, да търпятъ, другитѣ. По този начинъ само могатъ да се изправятъ всички хора, иначе ще се създаде докачение, обида, а обидата не довежда на добъръ край. Човѣкъ често прави неволни движения; Запримѣрь, той си бърка въ ухото, почесва се по главата, но като ученици отъ тази школа, всѣко ваше движение трѣбва да бѣде съзнателно. Азъ трѣбва да зная, дали това, което върша всѣки моментъ, е угодно на Бога. Ако е угодно на Бога, ще го направя, ако не е, нѣма да го

направя. Защо трѣбва да е така? Защото всѣко външно дѣйствие ще произведе една вътрѣшна реакция въ ума на човѣка. Всѣка мисълъ, правилна или неправилна, се проектира въ невидимия свѣтъ.

Това, което ви говоря се отнася до съзнателнитѣ ученици. То не е за обезсърдчение, да кажете, толкова години работимъ вече, какво сме направили? — Много работи сте направили, но и много още има да правите. Запримѣрь, вие нѣмате търпение, да понасяте обидите. Ако имате търпѣние, щомъ нѣкой ви обиди, вие ще седите тихо, спокойно, ще се въздържите да си помислите дори, какъ този човѣкъ смѣе да ви обижда. Вие ще почувствувате обидата, но нѣма да реагирате срѣщу нея. Тия нѣща ще дойдатъ за ученика, но той не трѣбва да кипва, а трѣбва да задържа силитѣ си. Ако дойде нѣкой при мене и ме обиди, азъ трѣбва да запитамъ Господа, да му отговоря ли, или да не му отговоря. Ако Господъ ми каже да му отговоря, ще му отговоря по всички правила, но ако ми каже да мълча, ще мълча пакъ по всички правила. Ако трѣбва да му говоря, ще кажа: приятелю, каквото има да кажешъ добро или лошо, кажи го конкретно, но нека рѣчъта ти бѣде отривиста, защото не разполагамъ съ много време. Каквото има да ми кажешъ, изкажи го въ половинъ часъ,

безъ овъртане натукъ-натамъ Слѣдъ като се изкаже, азъ ще му отговоря: добръ, ще имамъ предъ видъ всичко това и азъ ще го изслѣдвамъ. Туй, което е право, ще го приема, а туи, което не е право, ще ти го върна. Азъ съмъ търговецъ човѣкъ, взехъ стоката ти на довѣрие, но ще купя отъ нея само тази, която влиза въ работа. Онази пѣкъ, която не харесвамъ, ще ти я върна. Търси другъ нѣкой търговецъ, комуто ще можешъ па продадешъ върнатата стока. Вие, като ученици, трѣбва да се отличавате отъ другитѣ хора. Постѣпвате ли така, между васъ ще се създадатъ отношенията на бжлещета култура. Ако ние постѣпваме като сегашнитѣ хора, по какво ще се отличава нашето учение? Ако мислимъ както сегашнитѣ хора, ние сме като тѣхъ. Ако ние мѣримъ нѣщата съ сжщитѣ мѣрки, съ каквито си служатъ свърѣменнитѣ хора, по какво се отличаваме отъ тѣхъ? Ние трѣбва да живѣемъ особенъ животъ. Туй трѣбва да ви радва. Пали се приготвяте за шестата раса? Нѣкои братя и сестри дохождатъ при менъ да ме питатъ, дали е вѣрно, че еди-коя си сестра или еди-кой си братъ били отъ шестата раса? Тѣй казвали тѣ за себе си. Казвамъ имъ: какви сж признацитѣ на хората отъ шестата раса? Човѣкътъ отъ шестата раса свети, и като дойде вечерно врѣме при мене,

ще свети и ще може да чете отъ моята книга. Не свети ли вечерно врѣме, за да може да чете отъ моята книга, този човѣкъ не е отъ шестата раса. Азъ нѣкоя вечерь съмъ отъ шестата раса, нѣкоя вечерь съмъ отъ петата, т. е. отъ бѣлата раса.

Мнозина отъ васъ мислятъ, че сж безпогрѣшни. Не, не е така. Вие нѣмате понятие, какво нѣщо е човѣкътъ. Смирение трѣбва да има човѣкъ! Христосъ съзнаваше това нѣщо. И когато единъ отъ ученицитѣ Го нарече „Учителю благи,“ Той му отговори: „Не ми туряйте тази титла, защото само Богъ е благъ. Азъ, който съмъ ограниченъ, трѣбва да рѣша великата задача на живота“. Вие мислите, че като васъ други хора нѣма. Като мислите така нѣма да се минатъ и два дни, ще ви турятъ на изпитъ. Тогава ще видите, че имате голѣми слабости. Като съзнавате това, не трѣбва да се обезсърчавате, но да се радвате, че сте намѣрили една ваша слабостъ и ще работите върху нея.

Напримѣръ, нѣкои отъ васъ, като пишатъ, бързатъ. Тѣ гледатъ да напишатъ писмото си, както и да е, безъ да обръщатъ внимание на буквитѣ. Не трѣбва да знаете, че отъ правилното писане зависи и вашиятъ характеръ. Всѣко нѣщо трѣбва да бжде написано хубаво! Буквитѣ сж създадени върху мате-

матиката и геометрията. Някои казватъ: Учителътъ има особена математика. Азъ пъкъ ви казвамъ: съвременната математика и геометрия сж отлични, вие трѣбва да ги изучавате.

Сега отъ всинца ви се изисква наи-първо внимание. Ученикътъ трѣбва да внимава. Слѣдъ туй се изисква разумность и послушание. Само чрѣзъ тѣзи качества може да се добие знанието. Азъ ви припомнямъ тия нѣща, защото мнозина отъ васъ казватъ: отъ толкова години слѣдваме въ школата и още не сме прогледали. Не, вие не говорите Истината. Кой отъ васъ не гледа? Какъ искате да гледате? Вие искате да видите нѣкой ангелъ. Че и тукъ между васъ има нѣколко ангели, облѣчени въ плътъ и кръвъ. Познавате ли кои сж? Тѣ сж въ класа, но вие не ги познавате. Ще кажете: кои ли отъ насъ сж ангели? Апостолъ Павелъ казва: „Всѣки който е нахранилъ единъ гладенъ, или напоилъ единъ жаденъ човѣкъ, той може да е ангелъ“. На земята има доста ангели, облѣчени въ плътъ и кръвъ, които можемъ да нагостимъ, затова именно гостоприемството е силно развито въ източнитѣ народи.

Та вие трѣбва да бждете добри ученици. Ученикътъ не трѣбва да мисли, че е възрастенъ. Той не

трѣбва да мѣри своето ученичество съ годинитѣ си. Годинитѣ не опрѣдѣлятъ ученичеството. Азъ ви казвамъ, че вие сте още малки дѣца въ сравнение съ слънчевата година; млади, нѣмате дори една слънчева година. При това, отъ какъ се ѣ появило човѣчеството има 18 милиона години. Слѣдователно, за да навърши цѣлото човѣчество само една слънчева година, нужни сж още два милиона години. Като ученици, всички трѣбва да бждете бодри и весели.

Сега ще ви направя една забѣлѣжка по отношение на музиката. Тя прѣдставлява скоба. Между какво? — Между два свѣта. Значи, за да съедините два свѣта, трѣбва ви една скоба. Не мислете, че музиката може да създаде всичко у насъ. Не, тя създава само по добри условия за работа на човѣшкия духъ. Ето, защо музиката е необходима и за васъ като ученици.

Изпѣйте упражнението „малкиятъ изворъ“. Когато човѣкъ пѣе, въ мисълта му трѣбва да има непрѣривностъ. Ако мисълта се прѣкъсва, и тоноветѣ се прѣкъсватъ. Щомъ тоноветѣ се прѣсичатъ, образува се и повече електрическа енергия. Щомъ искате да образувате състояние на мекота, въ музиката, въ пѣнието главно трѣбва да има непрѣривностъ. Непрѣривността е спирално движение на музиката. Слѣдователно,

когато двама души пѣятъ, единиятъ ще образува правилень кржгъ, а другиятъ ще върви вълнообразно около него. Точкитѣ, въ които се прѣсичатъ двѣтъ движения, сж окултни тонове. Разбира се, това е сложна музика. Обаче всѣки отъ васъ може да пѣе, щомъ се вдѣхнови. Вие ще кажете: пѣнието не е за насъ. — Съгласень съмъ „Ние не сме за работа“.

-- Съгласень съмъ. „Ние не сме за ученици“. -- Съгласень съмъ и на това. Питамъ вѣ: за какво сте тогава? „За пѣвци не сме“. Не, човѣкъ трѣбва да пѣе за себе си. Това да бжде правило за васъ. Останете ли самъ, пѣйте за себе си! Послѣ, трѣбва да бждете мислителъ пакъ за себе си Учители, учете пакъ за себе си. Щомъ можешъ да пѣешъ за себе си, ще можешъ да пѣешъ и за другитѣ. Щомъ можешъ да мислишъ за себе си, ще можешъ да мислишъ и за другитѣ. Щомъ можешъ да учишъ за себе си, ще можешъ да учишъ и за другитѣ. Законътъ е такъвъ. Въ този законъ е смисълътъ. Вие започвате съ обратния законъ. Вие пѣете за хората, а не за себе си Пѣете ли така, вие никога нѣма да се научите да пѣете. Пѣнието е вѣтрѣшенъ законъ. Човѣкъ трѣбва да чувствува музиката въ душата си, за да може музиката да излѣзе отвѣтрѣ навънъ. Азъ виждамъ у мнозина отъ васъ много добръ развити

центрове. Щомъ сте музикаленъ, и гърлото ви ще може да се упражни. Българинътъ първоначално е билъ добъръ пѣвецъ, но отпослѣ условията на живота, войнитѣ, робството, сж изхабили музиката въ него. Днесъ музиката е необходима за всички народи. Всѣки вѣликъ народъ трѣбва да бжде музикаленъ. Азъ слушахъ нѣколко виртуози пѣвци и музиканти, които свирятъ и пѣятъ много хубаво, но имаха лоши, нехармонични движения. Движенията у всѣки музикантъ и пѣвецъ, трѣбва да бждатъ непрѣривни. Нѣкой отъ тѣзи музиканти, както свирѣ, изведнѣжъ неведе главата си надолу. Това показва, че енергията на този човѣкъ е съсредоточена къмъ центъра на земята. Тази музика, която засѣга земния животъ, изразява и особенъ родъ чувства. Слѣдъ тсва този музикантъ вдигне главата си нагорѣ къмъ слънцето. Това показва, че у него се заражда нѣщо идейно. Той единъ моментъ е къмъ слънцето а другъ мemento къмъ земята. Дѣ ще го намѣрите тогава? Погледътъ на музиканта трѣбва да бжде отправенъ все нагорѣ. Движенията на тѣлото му трѣбва да бждатъ медлени, въ тѣхъ да се отразяватъ тоноветѣ. Не мислете че музикантътъ не трѣбва да се движи. Когато свиря, и азъ се движа, но движенията въ менъ сж съобразно окултната музика. Тѣ сж тѣй деликатни, че

само едно остро око може да ги съгледа. Всъки тонъ се отразява въ едно малко движение. Силнитѣ движения развалятъ тоноветѣ. При всѣко движение се исисква микроскопическа работа.

Трѣбва да знаете, че ние не създаваме музиката, но се отразява съобразно законитѣ на невидимия свѣтъ. Музикнтѣтъ трѣбва да свири така, че да забрави всичко наоколо си. Когато музикантѣтъ свърши да свири, публиката веднага се разотива. Това показва, че музиката на този човѣкъ не е произвела своето влияние. Ако като свърши музикантѣтъ, публиката остане по мѣстата си около десетъ минути да мисли, значи музиката е произвела своето въздѣйствие. Започне ли се разговорѣтъ веднага, това не е музика. И въ пѣнието е сѣщиятъ законъ. Като пѣете, самъ трѣбва да останете доволенъ. Нѣкой чѣтъ у васъ се заражда желание да дойде духѣтъ, да ви осѣни и тогава да пѣете. Други пъкъ казватъ: да бихъ имала гласа на еди коя си сестра, бихъ пѣла. Не философствуй! Щомъ дойде вдѣхновението, пѣй! Мислено пѣй, докато най послѣ тази мисль се изрази въ пѣсень. По този законъ, като се научишъ да пѣешъ, ще се научишъ и да мислишъ правилно. Като грѣшишъ въ едно нѣщо, грѣшишъ и въ друго.

Та въ човѣка отъ шестата раса, въ идеалния

човѣкъ всички движения, мисли, желания, дѣйствия ще бждатъ отмѣрени, а не механически. Въ всички у него трѣбва да има животъ и красота. Ако вие свирите, но чувате нѣкой музикантъ, който свири по-добрѣ отъ васъ, вие казвате: той свири по-хубавс отъ мене. Вие се обезсърчавате, но трѣбва да знаете. че това сж човѣшки разбирания. За да може единъ музикантъ да свири хубаво, изискватъ се редъ условия отъ него. Най първо, като излѣзе на сцената музикантътъ трѣбва да е изпълненъ съ мисълта, че въ свиренето си има идея, която той добрѣ разбира. Второто е, че въ него трѣбва да има силно желание да даде музикални образи въ свиренето си и най-послѣ да има изпълнение. Той трѣбва да владя ржката си. Правилното движение на ржката не се отнася само за музиканта. То има значение и за писателя, и за артиста. Писателятъ трѣба да владя перото си. Като правишъ нѣкакъвъ жестъ, нѣкакво движение, трѣбва да знаешъ, какъ да го правишъ. Това е цѣла наука, цѣло изкуство

И тъй. сега ме разбрахте, нали? Ако приложите поне една микроскопическа часть отъ това, което ви казахъ, ще се ползувате. Азъ считамъ, че това, което ви казахъ тази вечеръ, е на мѣсто казано. Ако посетете една хилядна часть отъ тия сѣменца, всѣ-таки

тѣ ще ви ползувать единъ день Отъ тѣхъ ще израс-
нать голѣми дървета. Като мина нѣкой пѣть покрай
васъ, ще видя, че сж израсли поне 3—4 дръвчета.
Тия дръвчета могат да бждатъ различни: круши,
ябълки, сливи, праскови, череши и т. н.

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта“.

ФАЗИТЪ НА ЖИВОТА

**23-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
25. III. 1925 г въ гр. СОФИЯ.**

Печат. „УЧИТЕЛЪ“ – Русе

Фазитъ на живота

Размишление

„Доброта, Истина, красота това е Любовта“

Изпѣйте упражненията „Въ начало бѣ словото, Скрѣбътъ си ти кажи и Богъ е Любовь“.

Човѣкътъ въ своето развитие минава цѣлъ единъ кръгъ. Всѣка четвъртина отъ този кръгъ прѣдставлява една отъ фазитъ на неговия животъ. Първата четвъртина прѣдставлява слизане на духа въ материята — дѣтство; втората четвъртина прѣдставлява неговото възлизане — юношество; третата четвъртина прѣдставлява сжщо тъй пжтъ на възлизане — зрѣла възраст; послѣдната четвъртина е пжтъ на слизане — преклонна възраст. Най-важна епоха прѣзъ човѣшкото развитие е минаването му въ третата четвъртина, когато човѣкъ едновременно и съзнателно живѣе, както въ физическото, така и въ духовното си тѣло. Има ли по голѣма философия отъ тази въ живота? — Нѣма. Тѣй

се обясняватъ нѣщата на физическия свѣтъ. Ако речемъ да обясняваме духовнитѣ работи на физическия свѣтъ, това значи всичко да стане на каша, т. е. да стопимъ леда. На какво ще се прѣвърне леда, като се стопи? — На вода. Както ледътъ при топенато си изгубва своята форма, така и духовнитѣ работи губятъ своята форма, ако нѣкой ученъ се заеме да ги обяснява на физическия свѣтъ. Духовнитѣ работи не могатъ да се обясняватъ по физически начинъ. Прѣдставете си, напримѣръ, че се намирате въ единъ двуизмѣренъ свѣтъ, който има само дължина и широчина, и вие искате на едно отъ сжществата въ този свѣтъ да разправяте за свѣта на третѣ измѣрения. Какъ ще му прѣдставитѣ този свѣтъ? Понеже това сжщество живѣе въ плоскостъ какъ ще прѣдставитѣ куба? Това сжщество, колкото и да си напѣга ума, нѣма да ви разбере.

И тъй кръгътъ прѣдставлява общото развитие на човѣка въ неговото повдигане. Защо човѣкътъ се е изправилъ на краката си? — За да пази равновѣсие. Въ първитѣ врѣмена на своето развитие центърътъ на тежестта у човѣка се намиралъ въ задната

часть на главата, вслѣдствие на което, за да пази равновѣсие, той ходилъ на четири крака. Обаче при постепенното еволюиране центърътъ на тежестта се измѣствалъ по-напрѣдъ въ главата, вслѣдствие на което той започналъ да я вдига нагорѣ, докато най-послѣ се изправилъ на два крака. Това станало по неволя, а не доброволно — човѣкътъ трѣбвало да пази равновѣсие.

Често нѣкой духовень човѣкъ се мисли много ученъ и казва: всичко въ свѣта е духовно, нѣма нищо материално. Такива хора мислятъ, че знаятъ всичко. Не, тѣ само си въобразяватъ, че знаятъ много. Ако ги питате, какво нѣщо е умътъ не знаятъ; какво нѣщо е душата — не знаятъ. Тѣ не знаятъ тия нѣща и редъ други, а казватъ, че материалнитѣ работи не прѣдставляватъ нищо че не съществуватъ материални нѣща въ свѣта и т. н.

Като наблюдавате разни типове хора, вие казвате: този човѣкъ е интелигентенъ, онзи е почти идиотъ, за другъ нѣкой казвате, че е егоистъ човѣкъ и т. н. Интелигентния човѣкъ е развилъ донѣкъждѣ свойгѣ способности и продължава да ги развива —

има благоприятни условия въ себе си за това. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ е идиотъ подразбираме, че той нѣма благоприятни условия за проявление на своитѣ способности. Въ егоистичния човѣкъ пѣкъ личнитѣ чувства сж силно развити. Той се държи съ голѣмо достоинство и казва: баща ми, майка ми сж благородни хора, въ менъ тече благородна кръвь. Да, но благородството на тази кръвь не е изслѣдвача. Той самъ не знае, дѣ се крие благородството на кръвта му. Когато този човѣкъ умре и неговата кръвь се разлага по сжщия начинъ, както и кръвта на една овца, или на единъ волъ. Земята не прави никаква разлика между неговата кръвь и тази на всички останали сжщества, които умиратъ като него. Да имашъ благородна кръвь, това подразбира да живѣешъ единъ възвишенъ, чистъ и святъ живогъ. Ето защо, първото нѣщо, което се изисква отъ религиознитѣ, отъ духовнитѣ хора, е да иматъ смирение, да признаятъ, че знаятъ много малко, че отъ сега нагатыкъ иматъ много да учатъ. У тѣхъ трѣбва да има великъ стремежъ за учение. Често азъ наблюдавамъ психиката на куче-

тата и виждамъ, че и тѣ мислятъ понѣкога като човѣка. Нѣкое куче върви гордо, мисли си: „Кой е като мене? Азъ зная много работи“. То те погледне измѣри те отъ главата до петитѣ като нѣкой философъ и казва: „Какво мислишъ, знаешъ ли колкото менъ?“ Спрешъ ли се до него, то веднага се обръща и бѣга. Питамъ: не съществуватъ ли такива философи въ свѣта и между хората? — Съществуватъ. Тия хора сж много горди, но най-малкото нещастие въ живота имъ ги уплашва, и тѣ бѣгатъ.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да развива Божественото. Дѣ се крие Божественото, разумното у човѣка? — Въ прѣдната частъ на неговия мозъкъ. Интелигентността на човѣка зависи отъ устройството на бѣлото вещество въ мозъка. То е въ видъ на нишки. Самото вещество е почвата върху която растатъ човѣшкитѣ идеи. По нишките на бѣлото вещество се опрѣдѣля характера на човѣка. Ако тия нишки не сж еднакво дълги, ражда се дисхармония въ проявата на моралнитѣ чувства, както и въ домашнитѣ и общественитѣ чувства, а сжщо тѣй и въ мислитѣ. Понѣкога

човѣкъ съ неразумното си живѣне осакатява тия нишки, и тогава животътъ му не се проявява правилно: усеща главоболия, тежестъ, стѣснение и тъмнина въ мозъка. Когато тия нишки сж нормално развити, т. е. еднакво дълги, отъ тѣхъ излиза свѣтлина. Въ духовно отношение човѣкъ прѣдставлява сборъ отъ хиляди запалени лампички. Той прилича на единъ добръ осветенъ градъ. Всички лампички въ този градъ сж правилно наредени. Това се дължи все на тия бѣли нишки въ мозъка. Нѣкой отъ тия нишки сега се образуватъ. Колкото тия нишки сж по-дълги, толкова и човѣшкиятъ характеръ е по-силенъ, т. е. моралнитѣ чувства сж по-добръ развити. Тѣ се явяватъ вече като негово наслѣдство.

Въ срѣдата на човѣшкия мозъкъ се намира тѣй нареченото „лятащо око на душата или вжтрѣшното слънце на човѣка.“ Ако това слънце не грѣе въ човѣка, нищо не става отъ него. То играе роля на трансформаторъ въ човѣшкия организъмъ. Когато външната енергия прониква въ мозъка на човѣка, този вжзелъ или окото на душата, прѣпраща тази енергия по цѣлия мозъкъ. То

има и други свойства, освѣнъ това да трансформира слънчевата енергия. Въ мозъка има и другъ трансформаторъ който прѣпраща слънчевата енергия по цѣлото тѣло. Отъ правилното трансформиране на тия енергии зависи здравословното състояние, както на организма, така и на чувствата. Значи, това око е трансформаторътъ на Божествената енергия въ човѣка и създава условия за неговото проявление. Слѣдователно, когато това слънце свѣти въ човѣка, въ него има радостъ и веселие. Той е вдъхновенъ, чувства се като съ крилѣ Заоблачили се това слънце, въ човѣка наставка мракъ, скръбъ и страдание. Той се намира въ ада. Ето защо, човѣкъ трѣбва да пази това слънце, да не изгасва. Въ Библията се казва, че слънцето се е създадо въ четвъртия день, слѣдъ голѣмата буря.

Човѣшкиятъ мозъкъ, въ своето развитие, има цѣла история. Неговитѣ прародители сж низшиятъ животни. Веществото, отъ което се образувалъ мозъка, се събирало въ продължение на милиони години. Тия елементи отъ които е образуванъ мозъка, се събирали не само отъ слънцето, но и отъ цѣлата

вселена. Понеже човѣкътъ е създаденъ отъ материята на цѣлия козмосъ, той се нарича микрокозмосъ. Оттамъ, доколкото човѣкъ се намира въ правилни отношения къмъ великитѣ закони на Бога, дотолкова може да се ползува отъ богатата, които Той изпраща. Щомъ човѣкъ грѣши, тия правилни отношения се нарушаватъ, и той започва да гладува. Какво означава гладуването? — Лишение отъ нѣщо. Затова, именно, се казва, че хората трѣбва да живѣятъ разумно.

И тъй всѣки актъ, всѣка мисълъ въ свѣта е творческа. Вие трѣбва да знаете, че на физическия свѣтъ има два полюса. Това е единъ великъ законъ. Земята напримѣръ, има два полюса: юженъ и сѣверенъ. Може ли да се прояви животъ на полюситѣ? — Не може. Сѣврѣмнената наука казва, че всичко въ свѣта се движи — нищо не е въ застой. Питамъ тогава: дѣ е животътъ на двата полюса? Отъ сѣверния полюсъ има едно топло течение къмъ екватора. Отъ южния полюсъ пъкъ има друго топло течение къмъ екватора. Тия двѣ течения сж магнетични и разнородни, затова при срѣщането си образуватъ топлина. Животътъ отъ двата полюса

се изразява въ еkvатора, по причина на което растителността тамъ е най богата и разнообразна. И въ човѣка има два полюса: единиятъ полюсъ е главата, другиятъ — стомахътъ. Човѣшкото сърце пъкъ прѣдставлява еkvатора, затова се казва, че животътъ е въ сърцето. Въ ума си човѣкъ е студентъ, като сѣверния полюсъ; въ стомаха сжщо е студентъ. Човѣкъ като яде не е ли студентъ? Щомъ му попадне нѣщо за ядене, приема го въ себе си и не иска да знае. Въ човѣшкото сърце, обаче, има нѣщо добро. На сѣверния полюсъ има животъ, но не може да се прояви, понеже сжществата тамъ сж голѣми алтруисти, та всичко, каквото иматъ изпращатъ на еkvатора. Щомъ нѣма животъ на сѣверния полюсъ, тамъ не ставатъ прѣстжпления. На еkvатора има животъ, има и прѣстжпления.

Ще ви запитамъ: на какво се дължи борбата, която става въ човѣка? — На стремлението му да се очисти отъ ненужния материалъ въ него. Какво прѣдставлява този ненуженъ материалъ? — Той е извѣстна материя въ казмоса, която се дължи на изостанали сжщества въ своето развитие. Тази

материя полепва по струитѣ на живота и днѣтъ тя трѣбва да се филтрира, да се отдѣли отъ чистата материя. Ние които сме дошли на земята, не трѣбва само да знаемъ, какъ да живѣемъ, но трѣбва да прѣчистимъ своя животъ, да прѣчистимъ ума и сърцето си, за да бждемъ здрави. Първото правило: за да бждете здрави, главата ви трѣбва да бжде студена, да не приижда въ нея много кръвъ, да се прѣдизвиква възпаление, краката ви, пъкъ трѣбва да бждатъ топли. Истинатъ ли краката ви, стоплете ги. Когато мисълта е чиста, безъ примѣси, не се явява горещина въ нея, и главата е студена. Въ мозъка трѣбва да има свѣтлина съ много малко топлина, безъ горещина. Топлината е символъ на Божия животъ. Значи на ума трѣбва свѣтлина, а на сърцето топлина. Свѣтлината на физическия свѣтъ има по-силни вибрации отъ топлината, а въ Божественния свѣтъ Любовта има по-силни вибрации отъ свѣтлината. Следователно, умътъ не е въ състояние да обича. Цейде ли до любовъ, тъй се оплита, като муха въ паяжина. Вие можете да си прѣдставите съ ума различни форми, но не и да обичате.

Съ ума можете да опрѣдѣляте красотата и цѣнитѣ на формитѣ, но не може да обичате. Вие трѣбва да работите върху сърцето си, да го поставите на своето мѣсто, защото днесъ умътъ е заелъ мѣстото на сърцето. То трѣбва да се повдигне на своята висота, да проявява чувствата си правилно, безъ да ги стѣга, безъ да ги парализира.

Сега хората се учатъ да живѣятъ правилно, но въ това си стремление тѣ по скоро се научаватъ да грѣшатъ, да лъжатъ. Дѣтето не знае какво нѣщо е лъжа, какво нѣщо е кражба, но често майка му казва: „Слушай мама, ти не трѣбва да лъжешъ, да крадешъ, да мразишъ и т. н.“ Тя му говори за редъ отрицателни прояви въ живота, и по този начинъ му открива всички тия слабости, а послѣ се мъчи да го отвиква отъ тѣхъ. При новото възпитание на дѣцата ще се казва да говорятъ Истината, а за лъжата и дума да не става. Богъ каза на първитѣ хора въ рая: „Въ който день ядете отъ плодетѣ на дървото за познаване доброто и злото, ще умрете.“ Какъ дойде съблазънъта, съмнѣнието въ тѣхъ? — Чрѣзъ дявола. Той ги запита: „Защо не ядете отъ това дърво?

Така се внесе първото съмнѣние въ тѣхъ. Той имъ каза: „Азъ зная, че Господъ ви забрани това, защото, ядете ли отъ това дърво, ще станете богове Богъ не ви е казалъ Истината. Той не иска да станете като Него, затова ви забранява да ядете отъ това дърво “ Дяволътъ по този начинъ внесе първата лъжа въ тѣхъ. Той ги учеше по отрицателенъ пжтъ.

И тъй вие трѣбва да започнете съ по, ложителната страна. Не трѣбва да казвате, че нѣма да лъжите, че трѣбва да бждѣте, търпеливи, да живѣете добръ и т. н. Вие желаете да бжде всичко това но то не става. Затова трѣбва да си кажете: Богъ люби всички сжщества еднакво. Казвамъ: ако Богъ люби всички, за васъ въпросътъ е свършенъ, нѣма какво да говорите за себе си. Кажете ли си, че ще бждете като Бога, вие падате въ изкушение. Достатъчно е единъ да люби свѣта, а такъ въ има вече. Въ това седи философията на живота. Вие казвате: азъ не мога ли да любя? — Можешъ, но знайте, че вашата любовъ нѣма дапомогне нищо на свѣта. Само Богъ люби, а ние хората, изразяваме Бо-

жията Любовъ. Кажете ли, че ще бъдете умни, пакъ ще забатачите. Кажете; Богъ е всемждъръ. Кажете ли така, това подразбира че тази велика Мждростъ нѣма да ви ограничи съ нищо, и вие сами по себе си, ще бъдете мждри, ще участвувате въ тази мждростъ. Всичко въ свѣта е на наше разположение. Ще си кажете; каквото е отношението на Бога спрѣмо ангелитѣ, такова е и спрѣмо мене. Богъ дава еднакво и на ангела, и на мене, но азъ, като по-низше сжщество отъ ангела, не мога да използвамъ всичката енергия, която Той изпраща къмъ мене. Затова, отъ тази енергия се ползуватъ други по низши сжщества отъ менъ. Обаче, единъ день тази енергия пакъ ще се върне къмъ менъ, защото нищо въ природата не се губи.

Казвамъ: ще знаете вече двѣ важни формули. Първата формула; Богъ е Любовъ, Той люби всички сжщества. Втората формула Богъ е Мждростъ, Той е всемждъръ. Че Богъ е любовъ, това е велика идея, отъ която трѣбва да се проникнете напълно. Като държите тази мисль въ ума си тя ще ви донесе много блага, Обаче, любовта не се

изявява въ видима форма. Това, което обича, е невидимо за физическите очи И така трѣбва да бжде. Щомъ имашъ видимъ обектъ на любовта, ти ще се намѣришъ въ противорѣчие. Противорѣчието съществува въ формите на нѣщата. Всѣка външна форма трѣбва да бжде за васъ само като единъ фаръ. Външната форма на човѣка трѣбва да бжде за васъ фаръ, къмъ който да се стремите. Този фаръ казва: азъ не искамъ да ме обичате; моята задача е да освѣтлявамъ пѣтя ви, да ви спасявамъ отъ нещастие. Безъ мене вие ще се изгубите въ бурното море, затова, ще ви посочвамъ пѣтя докато влезете въ пристанището. Значи, всѣки вашъ приятелъ е фаръ, който ви показва пѣтя къмъ пристанището. Всѣки вашъ учителъ ви показва идейното въ живота.

Та казвамъ: този е начинътъ, по който трѣбва да мислите. Фаровете сж различно направени. Свѣтлината на едни отъ тѣхъ не е постоянна, тѣ се въртятъ ту на една, ту на друга страна, и така обръщатъ вниманието на хората. Такива хора има въ свѣта. За тѣхъ казватъ: този човѣкъ не е еднакъвъ ту светне, ту загасне. Той нарочно е създаденъ такъвъ,

за да обръща вниманието на хората. Всички наредби въ свѣта сж разумни, затова и ние трѣбва да използваме живота разумно. Ние трѣбва да бъдемъ благодарни за всичко онова, което Богъ е създалъ на земята. Колкото малко и да ви е далъ Богъ, за днесъ то ви е достатъчно. Бждащето ви носи хиляди други блага. Сегашнитѣ ви опитности и страдания ще узрѣятъ за въ бждаще, и тогава ще гледате на тѣхъ като на голѣми придобивки. Ще казвате: добръ станъ, че прѣживѣхъ толкова страдания въ живота си. Слѣдъ врѣмъ всички вѣщи страдания ще се прѣвърнатъ въ скъпоцѣнни камъни. Днесъ тѣ сж голѣми трѣне, дѣто боднатъ, кръвъ протича, но за въ бждаще отъ тѣхъ ще излѣзе нѣщо красиво. За сега вие не можете да примирите злото и доброто, не можете да примирите страданията, но нѣкога ще видите добрата имъ страна, ще разберете, защо животътъ ви се проявилъ така, а не по другъ начинъ.

И тъй, вие ще имате търпѣние, докато Богъ реализира своя планъ на земята. Този планъ е далеченъ. Щомъ съзнавате, че Богъ е Любовь, че Богъ е всемждеръ, трѣбва да

знаете, че всичко става за добро. Въ писанието се казва: „Всичко съдѣйствува за добро на онѣзи, които любятъ Бога.“ Азъ казвамъ: „Всичко съдѣйствува за добро на онѣзи, които Господъ люби.“ Азъ взимамъ стиха въ тази смисълъ, именно, защото човѣшката любовъ не е постоянна, а Божията е постоянна Вие казвате: дали Господъ ни люби? Спомнете си първата формула: Богъ люби всички същества еднакво. Слѣдователно, дѣто живѣе Божията любовъ, злото ще се прѣвърне на добро скръбъта ще се прѣвърне на радостъ.

Доброта, Истина, красота това е Любовта“

ПРИДАТЪЦИТЪ НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТЪ

24-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 25 III 1925 Г. – СОФИЯ

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ Русе
ул. Сароолу № 44

Придатъцитъ на разумния животъ

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Сега ще ви дамъ една работа. Всъки отъ васъ ще си избере една отъ книгитъ на Стария или на Новия завѣтъ, отъ които да извади една отъ най-важнитъ мисли. Може да вземете Битие, Изходъ, Левитъ, докато дойдете до Откровението. Но ще си изберете отъ всичкитъ книги, не само отъ Евангелията. Ще си вземете кой която книга иска, споредъ вътрѣшното си разположение. Като казвамъ, че ще си изберете книга по разположението си, да не ме разберете, че по настроение. Трѣбва да знаете, че настроението е глупаво нѣщо. Всички работи, които ученикътъ върши, трѣбва да бждатъ разумно обосновани. Човѣкъ не трѣбва да върши никакво дѣйствиe, никаквъ актъ, който да нѣма смисълъ. Запримѣръ, вие седите и се почесвате тукъ — тамъ, безъ никаквъ смисълъ. Това сж безсмислени движения, които носятъ прѣ-

стѣплення. Това сж прѣстѣпни мисли и желания. Всички неволни движения сж подъ чужди влияния. А ние какво трѣбва да бждемъ, гайди ли, или да служимъ на Бога? Нѣкой казва, че иска да бжде свободень, не иска да слуша еди кого си. Той не иска да слуша еди-кого си, но други слуша. Не искашъ да слѣдвашъ Новия Завѣтъ, но слѣдвашъ Стария Завѣтъ. Не искашъ да слѣдвашъ нито Новия, нито Стария Завѣтъ, но слѣдвашъ учението на свѣта. Човѣкъ може и трѣбва да покаже нѣщо оригинално. Всѣки ученикъ трѣбва да покаже една Божествена мисль, а не да прѣповтаря ония нѣща, които и свѣтътъ повтаря. Запримѣрь, кой какъ дойде, иска да ми послужи. Не, по-нечисти ржцѣ отъ човѣшкитѣ нѣма. Когато услужвате нѣкому, най-първо трѣбва да измивате ржцѣтъ си. Не мислете, че сте чисти. Измивайте ржцѣтъ си веднѣжъ, два, три пѣти и тогава направете услугата на когото и да е. Вие се почесвате по носа, по главата си, тукъ—тамъ и тогава правите услуги на хората. По този начинъ, обаче, се прѣдаватъ болеститѣ. Свѣтскитѣ хора пѣкъ постѣпватъ съ редъ етикеции. Нѣкоя свѣтска дама прѣди да ви послужи, ще си измие ржцѣтъ ще се парфюмира, но тя не знае, че този, който е правилъ парфюма, го е поковарилъ. Той е холилъ въ излаза. Ако единъ ангель

погледне на този парфюмъ, ще види на него едно извержение. Ще кажете: тия работи не трѣбва да се говорятъ. Трѣбва да се говорятъ! Ако ще има чистота, трѣбва да има обща чистота; ако нѣма чистота, то е другъ въпросъ. Първото нѣщо, което ще искамъ отъ ученицитѣ е, да си миятъ рѣцѣтъ често, по нѣколко пѣти на день. Ако не си миете рѣцѣтъ, отъ никого нищо нѣма да взимамъ. Това ще знаете, за да не се обиждате. Когато правите услуга, било на менъ, или на когото и да е, чай ли ще подавате, хлѣбъ ли ще мѣсите или ще рѣжете, прѣдварително ще си измивате рѣцѣтъ. По сѣщия начинъ, когато нѣкой ти прави услуга, и той ще се измива. Чисти бждете, казва Писанието. Вие казвате: тамъ се говори за духовна чистота. Казвамъ: ако е въпросътъ за чистота, бждете абсолютно чисти, и физически и духовно. Отъ васъ се изисква чистота въ всяко отношение, чистота и на плътта, и на ума, и на сърцето. Нѣкои казватъ, че светиитѣ не сж били чисто-плътни хора. Не, по-чисти хора отъ светиитѣ не е имало. Азъ зная светии, които сж мили рѣцѣтъ си по сто пѣти на день. Не, вие не можете да си прѣдставите светиитѣ и ангелитѣ нечисти като васъ. Свършеннитѣ хора се чистятъ, миятъ, искатъ да минатъ за аристократи, за благородни и чисти хора. Трѣбва да

знете, че ангелитѣ и светиитѣ сѣ съвършени хора по чистота. Тѣ не мязатъ на васъ. Съ това азъ искамъ у васъ да се зароди идеята за съвършената чистота и да ви служи като единъ вѣченъ потикъ, вѣченъ стремежъ. Вие казвате, че имате великата идея да бъдете чисти. Да, но трѣбва да знаете, че чистотата въ свѣта започва отъ земята. Казватъ, че свѣтътъ билъ нечистъ. Не е свѣтътъ нечистъ, но хората въ свѣта живѣятъ много нечисто. Тия хора, които се мажатъ съ гюлово масло, трѣбва да знаятъ, че това е нечистота. Гюловото масло не е чисто. Ходили ли сте да видите тия мѣста, дѣто приготвяватъ парфюма. По нечисти мѣста отъ тѣхъ нѣма. Послѣ вие пипатъ паритѣ, а слѣдъ това ядете, хващате хлѣба. По нечисто нѣщо отъ банкнотитѣ нѣма. Вие обаче, ги пазите като светиня; пипате ги, а слѣдъ това услужвате на този на онзи. Като ги разгледате съ лупа, по тѣхъ ще видите такива нечистотии, каквито свѣтътъ не е виждалъ, нито може да си прѣдстави. Като ви казвамъ това, не трѣбва да изпаднете въ педантизъмъ, но трѣбва да знаете, че има една чистота, която Божественото въ насъ изисква. Човѣкъ трѣбва да бъде чистъ! Човѣкъ трѣбва да употреби ней-малко единъ часъ време за своето чистене. Той трѣбва да се изчисти физически: нектитѣ си, носа си, устата си,

зжбитъ си, ржцѣтъ си и т. н.. Щомъ искашъ да направишъ нѣкому нѣщо, измий се. Ако нѣмашъ врѣме, не му прави никаква услуга. Азъ ще ви обясня сега, кой е праведень човѣкъ. Казвамъ: праведниятъ човѣкъ яде само веднѣжъ прѣзъ деня. Обикновениятъ човѣкъ яде два пѣти прѣзъ деня, а онѣзи хора, които мязатъ на живогнитъ, ядатъ постоянно. Казвате: по колко пѣти на день трѣбва да се яде? — По единъ пѣтъ.

И тъй, като ви говоря, че ржцѣтъ трѣбва да се миятъ често, това е единъ свещенъ актъ за васъ. Че ржцѣтъ ви трѣбва да бждатъ чисти, това е една свещена мисль за васъ. Като разберете тази външна чистота, ще дойдемъ до вътрѣшната чистота. Ако човѣкъ не може да се справи съ външната чистота, той не може да се справи и съ вътрѣшната чистота. Какъ се добива вътрѣшна чистота? Всѣко желание, всѣка мисль на обсебване, които човѣкъ допуска въ себе си, това е нечистота. Изкуство е като минешъ покрай нѣкоя градина съ хубави сочни плодове, да погледнешъ на тѣхъ, да имъ се позарадвашъ и да не ги пожелаешъ за твои. Видишъ нѣкой хубавъ конь, не пожелавай да го възседнешъ. Бжди благодарень на това което имашъ. Като трѣгна на пѣтъ, азъ съмъ благодарень на моитъ здрави крака, които Богъ ми

е далъ, не мечтая нито за файгонъ, нито за желъзница. Тъзи нѣща сж случайни, а моето благо седи въ краката ми, на които азъ мога да заповѣдвамъ, да вървятъ, когато искамъ, и то бързо или полека, както искамъ и т. н. Щомъ се кача на трена, азъ вече не съмъ свободенъ. Хората ще ми заповѣдватъ, да седна тукъ или тамъ. Когато пѣтувамъ съ своитѣ крака, азъ самъ съмъ и машинистъ, и разпоредникъ навсѣкждѣ азъ заповѣдвамъ: пѣтувамъ когато искамъ, спирамъ дѣто искамъ. Пѣтувамъ безъ билетъ, и съмъ свободенъ. Има ли по-хубаво положение отъ това? — Нѣма.

Първото нѣщо, което трѣбва да остане въ ума ви, то е въпросътъ за чистотата. Азъ имамъ голѣмо отвръщение отъ нечистотата. Ако нѣкой ми даде нѣщо съ нечисти рѣцѣ, азъ го взимамъ, но отъ нѣмай кждѣ. За въ бждеще отъ никого нѣма да взимамъ, ако е съ нечисти рѣцѣ, туй да го знаете! Като кажа нѣщо, двѣ мнѣния въ мене нѣма. Азъ съмъ рѣшилъ това и ще го направя. Нѣма защо да изнасилвамъ Божественото въ себе си за угода на хората. Когато и при менъ дойде нѣкой, и азъ нѣма да му услужвамъ, ако рѣцѣтъ ми сж нечисти.

Питамя ви: какъ ще изпълните въ този свѣтъ волята Божия? Да допуснемъ, че вие написвате едно

стихотворѣние. Защо го пишете? Или давате нѣкому хлѣбъ. Защо му давате? Чисти ли ви сѣ всѣкога намѣренията? Вие може да угощавате нѣкого за да го подкупите, да имате единъ приятель, да го приближите къмъ себе си. Ако имате такива користни намѣрения, ще се намѣри другъ нѣкой, който ще го угости повече отъ васъ и съ това ще го приближи повече къмъ себе си. А този човѣкъ, който може да се приближи къмъ нѣкого само заради хлѣбъ или ядене, той е единъ слуга, или единъ конь, които отива тамъ, дѣто ще му се плати повече. Приятель е онзи, който иде въ дома ви, безъ да има за обектъ яденето. Приятелството трѣбва да изникне само по себе си. То е слѣдствие на нѣщо. Когато слънцето изгрѣва, свѣтлината е слѣдствие на слънцето. Щомъ слънцето изгрѣе, то не може да не изпрати своята свѣтлина. Когато единъ човѣкъ дойде въ къщата ви, той ще донесе своето благословение. Важното е той да изгрѣе. Ние не трѣбва да изискваме неговата жертва. Тя е едно слѣдствие.

Сега, у нѣкои отъ васъ ще се зароди мисълта: това учение е сериозно, какъ ще може да се постигне всичко това? Врѣмето нѣма да ни достигне. За други работи имате врѣме. Да се занимавате съ Петко, съ Драгана, съ Стояна, имате врѣме, а да си измиете

ржцѣтъ нѣмате врѣме По 4 – 5 часа се занимавате съ одумване на този - онзи, а нѣмате единъ часъ врѣме да си измтете ржцѣтъ. Първото правило: ч и с т о т а н а р ж ц ѣ т ѣ За сега нѣма да обръщамъ внимание на лицата ви сега искамъ ржцѣтъ ви да сж чисти до лактитѣ Колкото се отнася до краката ви до лицето ви, или до цѣлото тѣло, правете каквото искате. Сега искамъ ржцѣтъ ви да бждатъ чисти, безъ никакво изключение! Ако искате да ми дадете нѣщо, но видя нѣщо черно на нектитѣ ви, нѣма да го взема Ржцѣтъ ви трѣбва да бждатъ абсолютно чисти! Никиква каль не трѣбва да има по тѣхъ. Вие пъкъ ще гледате моитѣ ржцѣ. Хубаво и благородно е когато си услужваме съ чисти ржцѣ Нѣкой път като погледнете ржцѣтъ си и ги видите нечисти, вие сте недоволни отъ себе си и казвате: повдига ми се.

Туй, което ви говорихъ за миене на ржцѣтъ, това е вметната мисль, между скоби Тя се отнася до външната хигиена, но казвамъ: желанието ви ржцѣтъ да бждатъ чисти, всѣкога носи въ себе си една положителна мисль, която е и здравословна. Всѣкога, когато ржцѣтъ ви сж нечисти, тази нечистота носи въ себе си една отрицателна сила, която дѣйствува врѣд но и върху здравето. Трѣбва да знаете, че при изпотяването отровитѣ излизатъ навънъ. Съ това изпо-

тяване по кожата се полѣпватъ редѣ нечистотии, които запушватъ поритѣ и прѣчатъ на кожното дишане. Нѣкога и отъ въздуха полѣпватъ извѣстни нечистотии. София не е много чисто мѣсто. Тя прѣдставлява едно отъ най-нечиститѣ мѣста въ цѣла България. По нечисто мѣсто отъ София не съмъ виждалъ. Който живѣе въ София, трѣбва да има кожа два прѣста дебела. Затова често трѣбва да се миете, да отпушватъ поритѣ си. Туй правило трѣбва да приложите зе себе си.

Послѣ, ще трѣбва да спазвате нѣкои правила и въ яденето. Хлѣбътъ, който ядете, трѣбва да го издухвате отгорѣ. Знаете ли какъ се духа? Нали сте виждали какъ се отвѣва житото? — Духате го. По сѣщия начинъ ще духате и хлѣбътъ. Нѣщо повече: като купите хлѣба отъ фурната, ще вземете една чиста кърпа, ще я натопите въ гореща вода и ще я прѣкарате отгорѣ върху двѣтѣ страни на хлѣба, да изчистите кората му. Купите си нѣкакъвъ плодъ, направете и съ него сѣщото. По този начинъ вие ще продължите живота си най малко съ десетъ години. Ако не спазвате тѣзи правила, ще скѣсите живота си най малко съ десетъ години. Какъ ще стане това? — Когато кръвта ви е нечиста, ще се случи да попадне нѣкоя отъ тѣзи микроби въ кръвта ви, ще

започне усилено да се размножава и ще ви причини нѣкаква болѣсть. Не ви трѣбватъ тия неканени гости! За всинца ви е потрѣбна външна хигиена. Мнозина отъ васъ, които кашлятъ, които иматъ главоболие, всичко това се дължи на неспазване на тия правила. Първото нѣщо е: чистота на ржцѣтѣ. Мнозина отъ васъ ще кажатъ: тъй се говори, но тази работа става другояче. Казвамъ ви: не спазвате ли тия правила, животътъ ви ще се съкрати съ десетъ години. Ако изпълнявате това, което ва казвамъ, ще спечелите голѣма опитностъ. А да придобиете опитностъ на десетъ години, това е едно неземно богатство. Пропущането опитността на десетъ години е голѣма загуба.

Ето вземете примѣръ отъ слѣдното: ние турихме правилото, че ученицитъ да бждатъ редовни, но не го спазихте напълно. Вие взехте постепенно да изоставате, не сте точни, не идвате на врѣме. Вие трѣбва да бждѣтъ точни, като англичанитъ. Българитъ сж много точни въ началото, а къмъ края всички ставатъ като старитъ български чорбаджии. Англичанинътъ, обаче, е точенъ като часовникъ. Ще гледате по възможностъ всѣки отъ васъ да придобие тази черта. Има изключителни случаи въ живота, но човѣкъ таѣбва да бжде точенъ! Гледамъ, нѣкои отъ васъ се

влияятъ отъ лошото врѣме. Ако дъждътъ може да ви спре да не дойдете въ школата, това показва, че вашиятъ характеръ, или вашата воля е много гъвкава. Азъ признавамъ само едно извинение, само единъ случай, поради който ученикътъ може да бжде извиненъ. Въ каквъ случай именно? — Ако той е отишълъ да помогне нѣкждѣ, било на нѣкоя бѣдна вдовица, било на нѣкое сираче, или на нѣкой боленъ. Отсѣствието на този ученикъ е дори похвално, но отсѣствие по какви и да е други причини, не е извинително. Онзи, който е отишълъ да служи на Бога, сеизвинява; никакви други причини за отсѣствие не се приематъ. Който отсѣстествува, ще го питамъ: защо не дойде въ класъ? — Ходихъ да послужа заради Бога. — Много добръ си направилъ. За този случай ще имате похвална бѣлѣжка, шестъ. Ще запитамъ другъ нѣкой: защо не дойдохте въ класъ? — Е, тъй. — Ще имате единица. Трѣбва да се разберемъ. Това сж правила, които всички трѣбва да имате прѣдъ видъ и да ги спазвате. Разбира се азъ говоря за онѣзи, които сж този день въ София. Ако нѣкой е въ Варна, не подразбирамъ, че той трѣбва да дойде за този день въ София. Азъ говоря за възможноститѣ. Въ всѣки центъръ, въ всѣки кръгъ има извѣстни възможности. Всички сжщества въ духовния

свѣтъ сж много точни. Ако ангелите правѣха такива изключения, каквито правите вие тукъ на земята, всичко щѣше да се обърне съ главата надолу. Знаете ли каква точностъ съществува въ свѣта на ангелитѣ? Ако прѣзъ хилядитѣ години на тѣхния животъ се роди нѣкѣждѣ едно малко изключение, то произвежда голѣмо сътресение на земята. Колкото човѣкъ се качва по високо въ живота си, толкова по точенъ трѣбва да бѣде! За дѣцата има нѣща извинителни, но не и за възрастнитѣ хора,

Сега, ще поговоря на друга тема. Ще ви запитамя: какво трѣбва да разбираме подъ двугранично, тригранично, четиригранично, петогранично и шестоугранично пространство? — Подъ двугранично пространство се разбира правата линия. Тя се ограничава само отъ двѣтѣ си страни. Какво отношение има този въпросъ къмъ казаното до сега? Какво ни интересува двуграничното пространство? Ако имате едно пространство, ограничено отъ двѣ страни, вие се намирате въ туй двугранично пространство. Какво бихте правили тогава? Ако имате правата линия $A B$, A ————— B , ограничена съ изходнитѣ точки A и B , накѣде ще се движите? Тази линия прѣдставлява единъ тунель, затворенъ на двата края. Какъ трѣбва да се прѣмахнатъ тия граници? Питамъ ви:

възможно ли е и двѣтѣ дупки на тунелѣ, въ който сте влѣзли, да бждатъ затворени. Казвате: щомъ влѣзохъ въ тунела двѣтѣ дупки се затвориѣха. Ако вие сте затворени въ единъ тунелъ, какво показва това? Прѣдставете си, че освѣнъ този най кжсъ пжтъ прѣзъ който сте минали, има и друга една пжтека, една крива линия, прѣзъ която сте могли да минете, безъ да се затворите. Щомъ не сте избрали този пжтъ, а сте минали прѣзъ тунела и сте се затворили тамъ, Това показва, че не сте уменъ човѣкъ. Трѣбвало е да минете по кривата линия. Та вие трѣбва да вървите по дългата линия, която е линия на живота. Коя линия показва дългия животъ, правата или кривата линия? Онѣзи хора, които търсятъ кжсия пжтъ въ свѣта, тѣ не сж въ правата посока на живота си. Онѣзи хора, които искатъ да придобиятъ знание из веднѣжъ, въ нѣколко години, и тѣ не сж въ правата посока. Знанието не се придобива въ единъ день. Нѣкой може да каже, че посвещението му е дошло, но за да дойде посвещение, човѣкъ трѣбва да е работилъ най малко 20 години усилено. И слѣдъ 20 годишенъ усиленъ трудъ може да дойде посвещението. Туй трѣбва да имате прѣдъ видъ. Мнозина мислятъ, че знанието може да дойде изведнѣжъ, по благодать. Не, всѣки трѣбва да работи непривно. За всички

правилото е едно и също И даровититѣ хора, и недаровититѣ трѣбва да работятъ еднакво. Причината, дѣто даровититѣ хора сж успѣли повече е тази, че даровититѣ хора работятъ постоянно, а недаровититѣ, като не работятъ постоянно, закъснѣватъ Въ пѣтя, по който вървите, трѣбва да работитѣ постоянно! Запримѣрь, нѣкой хора казватъ днесъ нѣмамъ настроение да работя, не съмъ разположенъ Този човѣкъ се намира въ едно двугранично пространство, което е затворено отъ двѣ страни Мислите ли, че онзи който е направилъ този тунелъ, не е взелъ въ внимание всички непрѣдвидени случай? Ако този тунелъ е направенъ отъ нѣкой разуменъ човѣкъ, той е взалъ всички случайности прѣдъ видъ. Ако вие се затворите въ този тунелъ, трѣбва да знаете, че има единъ изходенъ пѣть Едно двумерно пространство всѣкога е разумно пространство, то е пълно съ разумность въ себе си

Сега въ васъ се заражда желанието да ви се уясни мисълта по ясно. Да допуснемъ, че азъ ви разправямъ нѣщо много ясно, но васъ ви боли коремъ Какъ мислите, ясно ли ще ви бжде това, което ви обяснявамъ? Азъ ви разправямъ много ясно, но васъ ви боли глава Питамъ ви, ясно ли ще ви бжде това, което ви разправямъ? Има случаи изъ живота

на ученика, когато нѣкой пѣтъ учителѣтъ говори много неясно, дори и той самъ не разбира какво говори, но въ главата на ученика е толкова ясно, че той систематизира всичко което чулъ и отъ тази неяснота създава нѣщо и казва. това искаше да каже учителѣтъ. При здрава, при бистра глава, и най неяснитѣ работи ставатъ ясни. Богъ, който е всемѣдъръ, като ни говори най умнитѣ работи, ние не Го разбираме и казваме тази работа не върви. Коя е причината за това? Де се крие тя, въ насъ, или вънъ отъ насъ? Нашитѣ глави сж доста дебелички. Господъ ни говори на толкова разбранъ езикъ, а при това ние казваме: не можахъ да разбера, защо дойдохъ на земята, защо се родихъ, защо бѣхъ младъ, защо се женихъ, че свѣтъль день не видяхъ не можахъ да разбера смисъла на живота и т. н. Нѣкой пѣтъ човѣкъ чувствува, като че е вътрѣшно ограниченъ и казва хората ми влияятъ. Мислите ли, че влиянието е нѣщо страшно? Какво подразбирате подъ думата „влияние“? Отдѣ произлизѣ коренътъ на тази дума? — Отъ думата влизамъ. Значи, за да влияешъ нѣкому грѣбва да му влѣешъ нѣщо. Тогава, какво лошо има въ това, ако вливашъ? Ти можешъ да влѣешъ нѣкому своята мисль. Слѣдъ това казвате: вие сте се повлияли. Пролѣтно врѣме, когато снѣговетъ се

топятъ, придохожда повече вода, която се влива въ старата, и започва да движи по-бързо воденичното колело. Това нѣщо лошо ли е? Нѣкой пѣтъ тази силна вода може да докара зло. Колелото на воденицата е така направено, че като дойде голѣма вода, разваля го. Тамъ е голѣмата опасностъ. Значи, влиянието, внушението, това сж все човѣшки отношения. Отъ нѣкои влияния човѣкъ не може да се избави. Вие, като спите вечерно врѣме, безъ да съзнавате, си влияете. Изобщо отъ внушението не може да се избавите. Вие трѣбва или самъ да си внушавате, или другъ да ви внушава, но въ свѣта има само едно положение на което човѣкъ трѣбва да се подава, а именно вдѣхновението. Нѣкой казва: азъ се вдѣхновявамъ. Не, ти си внушавашъ. Вдѣхновението е качество на ангелския свѣтъ, на Бога. Само Богъ може да вдѣхнови нѣкого. Човѣкъ самъ на себе си не може да си създаде вдѣхновение, но той може да си внуши. Внушението е припомняне на нѣщата. Следователно, за да се избавите отъ двуизмѣрното пространство, трѣбва да изкривите правата линия. Да изкривите една линия, значи да я продължите, да измѣните нейнитѣ радиуси, или да разредите материята въ нейното първично състояние. Да допуснемъ, че вие имате една двуизмѣрна мисль, въ която сте вързани и

казвате: азъ не мога да направя тази работа. Какво трѣбва да си кажете? — Азъ мога да свърша тази работа. Прѣдставете си, че ви се даде като задача да прѣпишете Библията. Казвате: не мога да прѣпиша Библията. Какъ да не можете? Можете да я прѣпишете. На нѣкой ангелъ се дава задачата да прѣнесе земята отъ едно мѣсто на друго. Тази задача е възможна за единъ ангелъ, но ако тя се даде на единъ човѣкъ, можете ли да изчислите, колко милиарда години трѣбва да работи този човѣкъ, за да прѣнесе всичката прѣстъ на земята отъ едно мѣсто на друго? Прѣдставете си, че Богъ наложи такова наказание на нѣкой човѣкъ, за да му се прости единъ голѣмъ грѣхъ. Господъ му казва: за да ти се прости този голѣмъ грѣхъ, ще прѣнесешъ всичката прѣстъ отъ земята на мѣсечината. Колко милиарда години ще му трѣбватъ, за да я прѣнесе? Онѣзи отъ васъ, които сж математици, нека направятъ едно изчисление. Азъ ще задамъ тази задача на математицитѣ тукъ, да прѣсметнатъ, колко милиарда години ще трѣбватъ на единъ човѣкъ, за да прѣнесе земята на мѣсечината. Или, колко милиарда вѣкове ще му трѣбватъ? Най-първо изчислено е колко тежи земята; слѣдъ това извѣстно ви е какво е пространството отъ месечината до земята, и сега ви остава да намѣрите, за колко

врѣме човѣкъ може да извърви туй пространство и въ продължение на колко години ще може да прѣнесе прѣстъта на земята до мѣсечината. Нека само способнитѣ математици направятъ тия изчисления. Тази задача ще бѣде като едно забавление за тѣзи които обичатъ да боравятъ съ математиката, а онѣзи, които не могатъ да боравятъ съ математиката, ще кажатъ: много трудна е тази задача. Всѣки човѣкъ, който е затворенъ въ двумѣрно пространство, или въ четиригранично пространство, или въ шестогранично пространство, той трѣбва да развие въ себе си качество на проникваемостъ, да може да излиза вънъ отъ тия граници. Това нѣщо, казано на нашъ езикъ, значи: човѣкъ трѣбва да седи по-горѣ отъ условията, при които живѣе. Не казвайте, че условията на живота сж такива или онаквива. Условията сж създадени отъ самия човѣкъ. Щомъ човѣкъ си направи корабъ и влѣзе съ него въ Великия океанъ, той вече е ограниченъ. Той самъ си е създалъ условията, които сж вложени въ този корабъ. Той, самъ се е ограничилъ. Слѣдователно, по сѣщия законъ, и ние, които сме слѣзли отъ невидимия свѣтъ въ физическия свѣтъ съ нашето тѣло, сме вече ограничени въ свѣта. Ето защо, по обратна посока ние сами трѣбва да прѣмахнемъ тия ограничения отъ себе си. Какви условия сж необходими, обаче

за това? — Тръбва да имаме достатъчно въглища, достатъчно разумност, да пестимъ енергия, за да можемъ съ този корабъ, въ който сме се ограничили, да излъземъ на спасителния брѣгъ и да спремъ на пристанището, къмъ което сме се отправили. Топлината, която се развива отъ тия въглища, може да се трансформира. Тукъ се показва разумността. Всѣки отъ васъ, за да излъзе съ кораба си на спасителния брѣгъ, трѣбва да бѣде разуменъ.

Сега, у васъ ще се роди мисълта: та нима, слѣдъ толкова годишно слѣдване въ това учение, не сме разумни хора? Ние не говоримъ за обикновената разумностъ въ живота. Всички вие сте разумни, имате разумностъ за брѣга, но нѣмате онази разумностъ, която ви е необходима за океана вътрѣ. Докато сте на брѣга, вие сте много разумни. Наблюдавалъ съмъ мнозина отъ васъ, какъ отиватъ на Витоша. Тѣ отиватъ съ тънки дрехи, съ тънки чорапи, съ деликатни обувца, както си ходятъ въ София, или като че отиватъ на нѣкой парадъ или концертъ. Като се качи на Витоша гледамъ го, цѣлъ посинѣлъ. Казвамъ му: ти трѣбваше да имашъ вълнени чорапи, здрави обувца, дебели дрехи, за да запазишъ топлината на тѣлото си. Щомъ тръгвате на пѣть, трѣбва да се прилагате съобразно условията на пѣтя, който ви прѣд-

стои. Слѣдователно, за живота се изисква една необикновена разумность. При обикновената разумность, има и една специална разумность, която постоянно се проявява. Тя е единъ придатъкъ. Всѣка мъчнотия, въ която човѣкъ се намира, тази специална разумность или се придобива, или се изгубва. Та разумността постоянно ни учи. Нѣкои запитватъ: защо сж мъчнотиитѣ въ живота? — Мъчнитѣ условия, трудноститѣ сж придатъкъ въ разумността. Нѣкои запитватъ: не може ли безъ мъчнотии? Азъ ще ви запитамъ тогава: не може ли да имаме езеро, безъ да се вливатъ въ него други води, или безъ да извира то? Какво ще стане съ това езеро? — Ако не се влива прѣсна вода въ него, то ще се прѣвърне въ локва, въ блато. Въ живота на разумния човѣкъ трѣбва да има изпитания, трѣбва да има мъчнотии. Животъ безъ мъчнотии ще мяза на локва. Животъ въ който има изпити, мъчнотии, мяза на езеро въ което има притоци. Това езеро е богато съ чиста вода. Всѣко изпитание въ разуиния животъ внася единъ малъкъ притокъ къмъ тази разумность. По този начинъ човѣшката разумность се увеличава. То значи, че езерото на този човѣкъ се подновява. Тази мисль е много мъчна за разбиране. Казвате: ние не искаме мъчнотии въ живота си. Щомъ не искате мъчнотии, вие ще се

лишите отъ вашата разумность, защото слънцето на живота, като грѣе, ще изпари водата на вашитѣ езера, и тѣ ще прѣсъхнатъ. Имате ли мъчнотии, водата на вашитѣ езера постоянно ще се увеличава и опрѣснява, а съ това заедно ще се увеличава и вашата разумность-

И тъй, искамъ да ви кажа, че за васъ не е нужно само едно двуизмѣрно и четиригранично пространство каквото е квадратътъ, но необходимо ви е да се движите и въ едно шестогранично пространство каквото е кубътъ, или дори и въ едно осмогранично пространство, каквото е тесаракътъ. Кое нѣщо е безъ измѣрения и безъ граници? — Точката нѣма измѣрения и граници. Правата линия е двугранична, а едноизмѣрна; квадратътъ е четириграниченъ, а двуизмѣренъ; кубътъ е шестограниченъ, а триизмѣренъ; тесаракътъ е осмограниченъ, а четириизмѣренъ. Значи, въ ограниченията има извѣстно съвпадение. Осмогранично пространство и четириизмѣрно пространство е едно и сѣщо нѣщо. Едноизмѣрно пространство и двугранично пространство е пакъ едно и сѣщо нѣщо, но идеитѣ сѣ различни. Като кажемъ двугранично пространство, разбираме пространство, ограничено отъ двѣ страни, а като кажемъ едноизмѣрно, разбираме малкия мащабъ, съ който се мѣрятъ

силитѣ. Слѣдователно, вие трѣбва да имате първия методъ на измѣрване. После трѣбва да знаете законитѣ, на които се подчиняватъ всички ограничения. За всѣко ограничение има закони които сж вложени въ самия животъ.

Коя е основната мисль въ тази лекция? Какъ и отдѣ идватъ придатѣцитѣ на разумността? Мжнотиитѣ въ живота се даватъ, за да се усили нашата разумность. Щомъ се усилюва разумността, всѣка слѣдваша разумность постепенно ще прѣмахва мжнотиитѣ, защото разумнитѣ животъ се проявява при най малки съпротивления. Да се живѣе разумно, изисква се една идеална обстановка на нѣщата. Разумниятъ човѣкъ може да живѣе при една по приятна обстановка. Често единъ ангелъ и единъ разуменъ човѣкъ могатъ да боравятъ съ своята разумность и извънъ живота. За примѣръ, азъ мога да боравя съ една сонда надъ почвата, но ако съмъ въ самата почва, тамъ мжно ще боравя, защото съпротивлението въ нея е по-големо.

Най-първо ще се стараете всѣки день да придобивате по единъ придатѣкъ къмъ вашата обикновена разумность. Слѣдъ туй ще започнете да се ползвате отъ разумния животъ. Разумността е едно нѣщо, разумниятъ животъ е друго нѣщо. Разумното жи-

вение изисква една идеална обстановка. Разуменъ животъ може да съществува само между разумни хора; неможешъ да живѣешъ разумно между говедата.

Сега ще ви задамъ слѣдния въпросъ: може ли човѣкъ да обича неодушевени прѣдмети? Може. Какъ можете ли да обичате камънитѣ? Ще кажете: ако сж скъпоцѣнни, можемъ да ги обичаме. Можете ли да обичате металитѣ? — Ако имаме злато, ще го обичаме. Да, но това на е обичъ. Ако вземете нѣщо което ще употребите за своя полза, това не е обичъ. Ако вие храните една кокошка, за да я заколите, мислите ли, че това е обичъ? — Не, това е използване. Вие трѣбва да правите разлика между обичъ и използване. Щомъ кажете, че обичате нѣщо, или че използвате нѣщо, това сж двѣ различни идеи. Има нѣща, които ние трѣбва да използваме, но да знаемъ, че използваме, а не че обичаме. Азъ мога да използвамъ гърба на своя голѣмъ братъ, да ме носи — нѣма нищо лошо въ това. Но да продамъ брата си въ робство, тои да страда, а азъ да благоувамъ отъ паритѣ, които взимамъ, това никога не се позволява. Казвамъ: вие можете да използвате една свещена идея, но да я пожертвувате, да я продадете и отъ нея да се ползвате, това е велико прѣстѣпление въ свѣта. Гледамъ, нѣкои отъ ученицитѣ сж станали

много умни, взели сж да се съобразяватъ съ обществото. Да се качишъ на гърба на нѣкого, това е съображение. Азъ мога да съобразя нѣщо, да се кача на гърба на нѣкого, но да използвамъ този човѣкъ като свой робъ, това е прѣстѣпление. Човѣкъ трѣбва да схваща нѣщата морално. Той може да използва своитѣ идеи, но да ги жертвува, да ги продава и върху тѣхъ да гради своето щастие, това е едно отъ великитѣ прѣстѣпления въ свѣта.

Сега виждамъ лицата ви сериозни. Вие казвате: ние мислимъ, че живѣемъ по Бога. За Него искаме да пожертвуваме живота си. Вѣрвамъ, че е така, но въ пѣтя въ който вѣрвимъ има възможности да на правимъ поне една грѣшка. Когато азъ говоря, разбирамъ растене въ живота. Когато единъ ученикъ се учи, той може да не прави никакви грѣшки въ своитѣ първоначални задачи, но колкото повече на прѣдва въ своята наука, била тя математика или геометрия, колкото повече навлиза въ по-сложни задачи, явяватъ се вече възможности да направи нѣкаква погрѣшка. Съ това, обаче, той ще се научи да бжде по-внимателенъ. Колкото повече се усложнява живота, толкова по голѣми възможности има за правене погрѣшки, които да ни причиняватъ страдания. Затуй ап. Павелъ казва: „Онѣзи, които стоятъ да се пазятъ да

не паднатъ“. Ето защо всѣки трѣбва да бжде внимателенъ. Какво се подразбира подъ усложняване на живота?

Значи, малките мжнотии носятъ придатъцитѣ въ разумния животъ. Ако ние мислимъ, че придаткъ въ разумността може да дойде и безъ нѣкаква мжнотия и се стараемъ да я отблъснемъ, ще изгубимъ. Можемъ да отблъснемъ мжнотията, но и придаткътъ ще изгубимъ. Затова и неблагодарните хора въ свѣта всѣкога губятъ. Дадатъ имъ едно благо, но тѣ казватъ: повече искаме! Дадатъ имъ още, пакъ казватъ: повече искаме! Дѣ сж границитѣ на човѣшките желания? На единъ слонъ трѣбватъ 45—50 килограма оризъ, а за единъ човѣкъ трѣбва най много $1\frac{1}{2}$ килограмъ оризъ на день. Като слонъ вие сте яли по 40—50 кгр. оризъ на день, а слѣдъ като сте станали човѣкъ, изияждате само по половинъ килограмъ оризъ и казвате: едно врѣме изияждахъ по 50 килограма оризъ, а сега до какво положение дойдохъ, едва $1\frac{1}{2}$ клгр. мога да изямъ. Че това юначество ли го считате? Наистина слонътъ много яде, но не слугува ли на хората? — Слугува. По уменъ ли е отъ човѣка? — Не е станалъ по-уменъ отъ него. И сега нѣкои казватъ: не зная, какво не ми върви нѣщо, взехъ да ямъ по малко, съвършено съмъ отслабналъ. Това е

философия на слоновете. Тази идея не трѣбва да ви смущава. Вие може да ядете по 100 или по 50 грама на день — това нищо не значи. Ако знаете да се храните правилно, и отъ 50 грама хрѣна може да се извади толкова енергия, колкото слонътъ вади отъ 50 клгр., а нѣкога отъ 50 клгр. може да извадите толкова, колкото и отъ 50 гр. Това зависи отъ ума. Слонътъ работи много, малко печели — толкова му стига умътъ. Човѣкъ пъкъ обратно: малко работи, повече печели. Той е по-уменъ. Колкото повече човѣкъ развива разумността си, толкова повече пести времето.

Коя е основната мисль сега? Правилото на разумния животъ е слѣдното: количеството на храната не опрѣдѣля силата на живота, но качеството, разумното използване на енергията. И тъй, когато вие имате чрѣзмѣрни желанія, казвате: трѣбва ми всичко това! — Не, много малко нѣща ти трѣбватъ. На разумния човѣкъ трѣбватъ малко нѣща. На разумния човѣкъ трѣбва време и пространство, трѣбва му и широчина. Колкото се отнася до времето и пространството, Господъ е далъ много, затова всѣки отъ васъ може да бѣде богатъ. Ако е за време, азъ мога да ви дамъ на разположение нѣколко милиона години, колкото искате.

И тъй, ще използвате мжнотиитѣ въ живота,

за да придобивате всъки день по единъ малъкъ придатъкъ къмъ вашата разумность — всъки день да богатѣете. Ще познавате, че вашата разумность става по-богата, колкото повече доволството ви се увеличава. Ако недоволството се увеличава, разумността ви се намалява. Туй трѣбва да знаете! Това показва, че между доволството и разумността има извѣстно съотношение. Писанието казва: „Бъдете доволни отъ всичко!“ Кога? — Въ даденъ моментъ, днесъ бъди доволенъ отъ това, което имашъ! Какъ ще можете да изразите това съотношение, тази зависимость между доволството и разумността по химически начинъ? Имали такава зависимость и между отдѣлнитѣ елементи въ химията?

Нѣкои отъ васъ, които не сж учени, казватъ: тѣзи работи не ни трѣбватъ. Какво ви трѣбва тогава? Вчерта ми разправяше единъ познатъ, че на нѣкой неговъ близъкъ приятель умрѣла баба му, която тукъ била съвсѣмъ неграмотна, не знаела нито да чете нито да пише. Како заминала за онзи свѣтъ, тамъ започнала да ходи на училище, да се учи. Тя се явила на сънъ на близкитѣ си и имъ казала: „Тукъ съмъ много доволна, добръ съмъ, благодарна съмъ, че и азъ започнахъ да се уча. Всички вече трѣбва да се учите! Минаха врѣмената на неврѣжеството. Като оти-

дете на онзи свѣтъ ще видите, че и тамъ не приематъ прости хора. Не трѣбватъ само знания, но учение се изисква отъ всинца ви. Това учение е необходимо за живота. Недоволството, което често изпитвате, е лишаване отъ едно благородно качество. Запримѣрь, когато човѣкъ е недоволенъ, той е грубъ, нетърпеливъ. Дойдешъ при такъвъ човѣкъ, той ви казва: оставете ме, азъ съмъ недоволенъ нѣщо. Послѣ, като дойде доволството той е любезенъ. Не, когато си недоволенъ, ще си кажешъ: какво ми сж криви хората, чѣ азъ съмъ недоволенъ? Ще нося недоволството съ себе си, а ще се старая да бжда съ хората учтивъ. Въ това се проявява истинскиятъ човѣкъ. Недоволенъ ли си, дръжъ своето недоволство въ себе си! Нека твоятъ котелъ кипи, нека ври, нека се бушува, нека върти колелото. Недоволството е парата въ твоя котелъ. Защо трѣбва да я пуснешъ навънъ да гори хората? Вие какво правите? Дойде нѣкой, пущате я навънъ. Нѣма защо да я пущате. Нека върши работа въ вашия котелъ!

Изпѣйте упражненията: „Въ начало бѣ Слово“ и „Тжги, скърби вдигай, слагай“!

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

ИЗРАЗЪ

25-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 1. IV. 1925 г. СОФИЯ

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

ИЗРАЗЪ

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

Размишление.

Изпѣйте упражненията „Сила жива изворна течуща“ и „Изгрѣва слънцето“.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „Най-важната мисль въ една отъ книгитѣ на Библията“.

Изпѣйте сега упражненията „Блага дума на устата и Мусала“.

Ще се спра върху думитѣ „изразъ, изражение, изразявамъ се, изразява се, изразилъ се“ и т. н. Какво се подразбира подъ тия думи? Питамъ: какъвъ изразъ, напримѣръ може да има лицето на човѣка? — Лицето на даденъ човѣкъ може да има сериозенъ изразъ, или може да има усмихнатъ изразъ — двѣ крайни положения. И рѣчта на човѣка също може да има изразъ. Тя може да бжде стегната, логическа, свободна, разхвърляна или пъкъ тѣй наречена може да нѣма почти никаква

връзка. За последната казваме, че тази рѣчь не е изразителна. Послѣ и въ мисловно отношение имаме същото нѣщо, т. е. и мисълта има изразъ. Тя може да е сгегната, може да е логическа, може да е разхвърляна и т. н. Едно е важно, обаче, въ изражението да има единство. Подъ думата „единство“, разбираме, че всички състояния, всички промѣни на човѣшката душа трѣбва да слѣдватъ хармонично. Като казвамъ всички състояния, не подразбирайте, че човѣкъ на земята всѣкога трѣбва да бѣде въ едно възпитателно състояние. Ако мислите така, вие се пѣжете. Всички светии и възвишени духове, които сж живѣли на земята, все сж били изюжени на редъ промѣни: тѣ сж живѣли на небето, живѣли сж и въ ада. Така и вие, и на небето ще живѣете, и въ ада ще живѣете, пъкъ нѣкой път ще живѣете и въ сѣдата, между адъ и небето. Понѣкога вие влизате ту въ небето, ту въ ада. Всички вие имате една скроена философия, която не съотвѣгствува на законитѣ на природата, понеже изразътъ на природата къмъ насъ се отличава съ крайна чистота и искреностъ. Въ природата нѣма двойко излагане: за нея не може да се каже, че мисли по единъ начинъ а се изразява другога. Каквото е на същето на при-

родата, такова е на устата ѝ; каквото е на лицето и, такова е и на душата и — нищо повече. За мене даже най-нѣвното лице на природата струна повече отъ най хубавото лице на нѣкой светия. Азъ по нѣкой пжѣ прѣдпочитамъ да видя лицето на природата нѣвно, отколкото да видя единъ светия усмихнатъ. Разбирате ли какво значѣ това? То е идея. Питамъ: има ли въ това нѣщо послѣдствителностъ? Вѣки отъ васъ би желалъ повече да видя нѣкой съегия усмихнатъ, отколкото да видя лицето на природата когато гърми, свѣка. Тогаза всички вие се разбѣгвате, сгущвате се и казвате; лоша е тази работа! На какво основание мислите, че този изразъ на природата не е правилень?

Иматъ едно прѣданіе, за което не зная, доколко е вѣрно но казва се, че крокодильтъ гато намѣри нѣкоя жертва, дълго врѣме я оплаква, отъ главата до краката, и слѣдъ туй започва да я гълта. Зашо има такова състрадателно лице този крокодиль? Мислите ли, че тѣзи сълзи сж изразъ на нѣква любовъ, или на нѣкакво състрадание? — Не, крокодильтъ съ гѣзи сълзи иска просто да улесни яденето си, тѣй както и вие, когато туряте хлѣба въ устата си, го намокряте съ слюнката си,

за да може по лесно да се гълта и да се смилва. Казвате: крокодилътъ плаче дълго време върху жертвата си. Това е гениалностъ. Азъ несъмнъ виждахъ хора да плачатъ толкова много. Следователно, изразътъ трѣбва да съответствува на самата действителностъ.]

Ще ви запитамъ: какъвъ е изразътъ на Любовта? — И Любовта си има свой изразъ. Мъдростта също тъй има свой изразъ. Истината има свой изразъ, Правдата има свой изразъ. Добродѣтельта има свой изразъ — всѣко нѣщо въ свѣта има свой изразъ. Вие нѣкой пѣтъ се усмихвате, тръгвате съ израза на Любовта, като мислите, че хората ще ви считатъ човѣкъ на Любовта и Мъдростта. Не, въ израза на Любовта не трѣбва да има раздвояване, или двойственостъ въ съзнанието. Какво подразбирамъ подъ думитѣ двойственостъ на съзнанието? Ако имате едно малко, мжтно поточе, азъ го наричамъ слабодушно. Егодата въ него е плитка, слаба, и това поточе лесно се отбива, лесно се раздвоява. Но ако имаме голѣма, дълбока рѣка, като Дунава, тя се размжтва мжчно. Тази рѣка не се отбива лесно, не се раздвоява. Има ли такъвъ голѣмъ изворъ на земята като Дунава? — Да, въ другитѣ планети има,

Ръка, която не се размива, има изразъ въ себе си; тя е силна и сама се чисти. Мътната вода нѣма изразъ въ себе си. Това е само едно уподобление.

Слѣдователно животътъ, който тече у насъ, трѣбва да бжде изразъ на нѣщо. Какъвъ трѣбва да бжде изразътъ? — Любовенъ. Кажете ми тогава, какъвъ трѣбва да бжде изразътъ на Любовта? Вие какъ изразявате Любовта? Ще ми кажете, че изразътъ на Любовта е нѣщо вжтрѣшно. Да, но азъ мога да ви възразя на това. Какъ? Вие ще ми кажете, че сте гладни. Азъ ще ви възразя, че гладътъ е нѣщо вжтрѣшно; слѣдователно, нѣма защо да ядете. Не, гладътъ има и външенъ изразъ. Какъ ще изразите глада? — Мускулитѣ започватъ да се свиватъ. Сега, прѣдставете си, че вие сте актьоръ, излизате на сцената. Какъ ще прѣдставите Любовта? Всички вие говорятъ все за Любовта. Е, какъ ще я изразите? Ако разтвориге ржцѣтъ си широко, това изразъ на Любовта ли е? Та и малкитѣ дѣца, като искатъ да хванатъ нѣкого, разтварятъ си ржцѣтъ, но това любовъ ли е? Азъ ви задавамъ този въпросъ като задача. Ще се изправите прѣдъ огледалото, и най-първо ще направите единъ любовенъ изразъ, да видите, да-

ли ще го харесате. Можете ли да направите истински любовенъ изразъ? Вие ще кажете, че този изразъ е само за младитѣ, не и за старитѣ хора. Българитѣ казватъ, че когато се запали старо бучище, мъчно изгасва. Това не е та присмѣхъ, но е една велика истина. Защо е така? — Като се запали старо бучище, има какво да гори въ него, като се запали младъ човѣкъ, много гори, има много материалъ за горене. Злото, оръзи, които сж създали тази поговорка, казватъ голѣмъ старъ човѣкъ като се запали, има изразъ. И младитѣ има изразъ, само че първиятъ е постояненъ, дълго врѣмѣ продължава да гори, а вториятъ гори по малко.

Та първото нѣщо: човѣкъ ще се стреми да дава изразъ въ себе си на всѣки своя мисль. Той трѣбва да я подведе къмъ неч. Тя спада или къмъ Любовтъ, или къмъ Мъдросттъ, или къмъ Истината, или къмъ Прздата, или къмъ Доброцѣтеля. Следъ като я отнесе къмъ една отъ тия области, тогава трѣбва да разглежда мисльта си. Ако искаме да имаме истинско познание, трѣбва да имаме образа на своята мисль, трѣбва да знаемъ, каквъ е нейниятъ изразъ. Защото всѣка мисль, сама по себе си, е жива. Когато говоримъ

че ние създаваме мисълта, това е право. Когато някой художникъ нарисува една картина, той самъ я създава, но той създава тази картина отъ живи образи. Той рисува единъ образъ въ себе си и послѣ го възпроизвежда на хартия. Този образъ прѣдставлява една жива, а не мъртва идея. Следователно, всички наши идеи сѣ засти отъ живитѣ идеи на природата. Та всички трѣбва да имате изразъ въ себе си! Искате ли да кажете нѣщо ще се спрете въ себе си и ще се попитате, имате ли изражението на Люболюта, не само по форма, външно но и вътрѣшно, сърдечно. Хубаво е човѣкъ да се спира върху изрази си и да се самонаблюдава. Следъ туй ще се спрете, да видите, имате ли израза на Мъдростта, не само пазете ви да има този изразъ, но и сърдечен, и умъ ви да изразяватъ Мъдростъ. Послѣ вижте, дали имате израза на Истината! Човѣкъ всѣкога трѣбва да се спира и наблюдава, има ли израза на Люболюта, Мъдростта и Истината въ себе си. Това е велика философия, върху която ако работитѣ, ще имате добри резултати. Каквото мисли човѣкъ, такъвъ става

Сега, съ думата „изразъ“ азъ засѣгамъ петъгѣ области на Люболюта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродѣлельта, понеже искамъ да се събу-

ди у васъ будическото състояние, или тъй нареченото Божествено съзнание. И когато азъ 'говоря, че човѣкъ е храмъ на Бога, т. е. Богъ живѣе въ него, азъ не подразбирамъ нито физическото, нито астралното, нито менталното, нито причинното тѣло, но подразбирамъ будическото тѣло на човѣка, което е тѣло на духа. Въ това тѣло именно живѣе Богъ, Божествениятъ Духъ. То е направено отъ най чиста есенция, отъ Божествена есенция.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който иска да се подигне, непрѣменно трѣбва да има изразъ: да мисли върху Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродѣтеля. Това сж области, отъ които той ще почерпи материали за съграждане на своето будическо тѣло. Причината, дѣло много хора сж нещастни, се дължи на това, че будическото тѣло у тѣхъ е въ спящо състояние. А за да се събуди, човѣкъ трѣбва да има изразъ на Любовта, на мъдростта, на Истината, на Правдата и на Добродѣтеля, за да прииждагъ тѣхнитѣ сокове. Това е необходимо за всѣки човѣкъ. Другъ пжтъ нѣма. Безъ тѣхъ вие може да имате всичката философия на живота, но тя нѣма да ви помогне нищо. Всички велики Учители сж прѣпоръчвали на човѣчеството абсолютно безкористие, абсо-

лютно самопожертвуване. Вие не можете да се самопожертвувате, докато нѣмате изразъ. Докато не се запознаете съ Любовъга, Мждростъта, Истината, Правдата и Добродѣтельта, никаква жертва не може да направите. Ще бжде смѣшно да дадете на онзи човѣкъ, който никакъ не се е училъ да рисува, да ви нарисува една отъ най-великитѣ картини. Най-първо той нѣма да знае, какъ да постави боитѣ. Или смѣшно ще бжде, ако искате отъ нѣкой човѣкъ, невѣжъ въ скулптурата, да извае една статуя отъ староврѣменнитѣ богове.

Това, което ви говоря, се отнася къмъ ония отъ васъ, млади и стари, които имате стремежъ. Не мислете, че тукъ се изискватъ кой знае какви усилия. Не се страхувайте! Великото въ свѣта започва съ най-малкитѣ усилия. Туй трѣбва да знаете! Когато нѣкой ви каже, че това нѣщо е мжно, той не е разбралъ Истината. Питамъ ви: когато ви дадатъ единъ голѣмъ самунъ какъ започвате, изведнѣжъ ли го нагълтате? Не, отрѣзвате парче слѣдъ парче, и така го изяждате. Пъкъ като дойде до Истината, искате да я нагълтате изведнѣжъ. Нѣма такъвъ законъ въ свѣта. Ще започнете да мѣрите съ най-малкитѣ вѣзни: ще сдѣвчешъ една малка хапка, на втория день ще сдѣвчишъ втора хапка,

на третия денъ—трета хапка, послѣ четвърта, пета, шеста—всѣки денъ ще взимате по една малка нафора, както правятъ въ православната църква, докато извадите тия сокове, които се съдържатъ въ хапките. Подъ „нафора“ разбирамъ онази свещена материя, която се съдържа въ петъ добродѣтели. Октѣзи, които рѣжатъ нафората, не знаятъ какво рѣжатъ. Тѣ мислятъ, че рѣжатъ Христовото тѣло. Христосъ казва: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, нѣма да има животъ въ себе си. Съвършеннигѣ религиозни хора не разбиратъ този същещъ символъ. Какво се подразбира подъ думитъ ядене и пиене? Христосъ казва на едно мѣсто въ писанието, че въ послѣднитѣ дни ще кажатъ: „Съ тебъ, Господи, ядохме и пихме“. Но казва Христосъ: „Не ви познавамъ.“ Защо? — Яденето и пиенето не е само външенъ процесъ, то подразбира и нѣщо вътрѣшно. Сега нѣма да ви обясня какво представлява яденето и пиенето, защото въпросътъ е за израза.

И тъй, ще се стремите къмъ най-малкото. Нѣма да се плашите, да мислите, че не е за васъ тази работа. Не, за васъ е, всѣки може да направи това. Дѣцата могатъ да направятъ това, а още повече старитѣ. По нѣкой пътъ по-възрастнигѣ

казватъ: туй нѣщо нѣма смисълъ за насъ, ние оста-
рѣхме вече. Не, Истината е еднакво достъпна за
всички. Вашия душѣ не могатъ да бѣдагъ стари.
И духътъ сѣщо тъй не може да бѣде старъ. Са-
мо тѣлото на човѣка може да бѣже старо, но ду-
шата и духътъ - никога!

И тъй, ще се стремите да придавате чувство,
изрѣзъ на онова, което говорите. Запримѣрь, сега
като ви говоря азъ, всички вие нѣма да ме слу-
шате еднакво, защото думитѣ ми ще бѣдагъ
еднакво разбрани отъ васъ. Нѣкой отъ васъ ще
имъ прибавитъ по глѣмъ смисълъ, а други — по-
малкъ смисълъ. Най-първо човѣкъ за да познае
и схване Истината, трѣбва да се постави въ едно
лихо и спокойно състояние. Напримѣрь, ако ви
кака, че утрѣ въ петъ часа ще изгрѣе слънцето,
но то не изгрѣе, трѣбва ли да се безпокоите, ако
не изгрѣе слънцето? Какъ ще изгрѣе, ако е об-
лачно? Вие не трѣбва да се безпокоите за нищо.
Вашиятъ умъ трѣбва да бѣде заетъ единствено съ
мисълта за изгрѣването на слънцето и въ петъ
часа сутринта да бѣдете точно на опредѣленото
мѣсто. Постъпите ли така, вѣтмето нѣма да бѣде
облачно, и слънцето ще изгрѣе. Безпокоите ли се,
обаче, ще се явятъ облаци на хоризонта, и нѣма

да видите изгрѣза на слънцето. Нѣкоя сутринь, като излизате да посрѣдате слънцето, но се явятъ облаци, да знаете, че вие сте причина за това нѣщо. Слънцето казва: „Тази сутринь не искамъ да ви гледамъ“, — и си туря було. „Моето лице е свещено и днесъ не мога да ви го покажа. И вие тогава се връщате дома си, безъ да сте вицѣли слънцето. Та за да познаемъ Истината, трѣбва да пристѣпваме къмъ нея съ вжтрѣшна чистота. Казано ми е: въ петъ часа ще изгрѣе слънцето. — Ще излѣза веднага, каквото и да е лицето ми. Може да съмъ знатенъ човѣкъ, или не, може да съмъ красивъ, или грозенъ, ще излѣза прѣдъ слънцето, какъвто и да съмъ — нѣма да се поправамъ. Ще излѣза прѣдъ слънцето и нищо нѣма да му говоря. То ще ми каже: „Не бой се отъ мене! Ако редовно се печешъ на моята свѣтлина, твоео лице ще се прѣобрази“. И дѣйствително, всички същества, които сж се пекли на слънцето, тѣхнитѣ лица сж се прѣобразили; а онѣзи, които се отнасятъ къмъ него съ съмнение, сж останали въ сжщата си форма. И най-послѣ, когато ние излизаме да посрѣщаме слънцето, трѣбва да разбираме онази велика Божествена идея, която Богъ е вложилъ въ него. Какво иска да ни каже слънцето?

— Трѣбва да имате изразъ, както и азъ имамъ изразъ. Кой е изразътъ на слънцето? — Неговата свѣтлина и топлина. Слѣдователно, въ нашитѣ мисли трѣбва да има свѣтлина, трѣбва да има и топлина. Има ли въ мисълта ни топлина и свѣтлина, това е мисълъ съ изразъ. И въ нашитѣ чувства сжщо тъй трѣбва да има едноврѣменно свѣтлина и топлина. Когато имаме изразъ въ нашитѣ мисли и чувства, Божественото у насъ ще се съживи, и ние ще придобиемъ онази вжгрѣшна мощна сила, която ни поедига и ни прави различни отъ окръжаващата ни срѣда.

Сега, като говоря така, немислете, че това ще ни направи изведнѣжъ най-щастливитѣ хора на земята. Не, това ще ни доведе до положение да имаме благоволенieto на Бога-нищо повече. Човѣкъ, който има изразъ въ своитѣ мисли и чувства, има благоволенieto на Бога. А за да имашъ благоволенieto на Бога, трѣбва да се освободишъ отъ всички външни спѣнки, защото ако си богатъ и мислишъ, че си давалъ милостиня на бѣднитѣ, Богъ нѣма да благоволи къмъ тебе. Ако пъкъ си много сиромасъ и мислишъ, че за Господа нищо не си направилъ, пакъ не межешъ да имашъ Божието благоволение. Ти ще забравишъ и своето богатст-

во, и своята сиромашия, ще идешъ при Бога като при изгрѣзашето слънце, да видишъ Неговия изразъ. Богъ ще ти каже: „Ти си дошълъ да видишъ моя образъ. Щомъ е така, нема да мислишъ нищо за себе си.“

Сега, азъ ще направя една аналогия, да видите, какъ постъпвате. Когато отивате да намѣрите Истината, вие носите съ себе си едно огледало, и като я намѣрите, гледате, дали ще ви хареса тази Истина. Никакво огледало нѣма да вадите отъ „жоба си“. Истината не иде при васъ, за да ви се хареса. Тя иде, за да ви даде нѣщо и че си замине. Слънцето изгрѣва на единия край на земята и залязва на другия. Вие не можете да се „полюбвате“ въ него и да му казвате: азъ ще вървя съ тебе при условие, ако и ти вървишъ съ мене. Слънцето казва: „Ако можешъ да вървишъ съ мене, добръ, ще се разговаряме, и азъ ще те слушамъ. Но ако не вървишъ съ менъ, азъ те оставямъ и продължавамъ пътя си.“ Тази е величиятъ Божественъ законъ, който говори на избраници, на ученици, които искатъ да намѣрятъ великата Истина, при обстоятелствата, въ които сега се намиратъ. Защото, за онези, които търсятъ Истината, не се подразбира, че тѣ трѣбача да напуснатъ сегашния си животъ.

Орѣхътъ не трѣбва да напуща дървото, на което седи, докато не узрѣе. Като узрѣе, тогава всички нѣща ще дойдатъ сами по себе си. Нѣкои слѣватъ много бързатъ, искатъ скоро да слѣзатъ отъ този орѣхъ и казватъ: потегна ми вече, азъ искамъ да слѣза вече отъ това дърво. Какво ще слѣзешъ? Има още 5-6 мѣсеца да седишъ на дървото, докато узрѣешъ.

Значи, потрѣбно е вътрѣшенъ изразъ на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце, на човѣшката душа. Изразъ трѣбва да имате! Имате ли изразъ, вие ще дойдегъ въ хармония съ себе си. Не обръщайте внимание на външния изразъ въ хората, но обръщайте внимание на външния изразъ. Та първото правило е слѣдното: изразъ въ себе си! Слѣдъ какво научите вашия изразъ, ще имате мѣрка и за другитѣ хора. Ако азъ не зная правилния изразъ на Любовта, какъ ще мога да залюбя нѣкого? Ако азъ нѣмамъ понятие за изрече на Мъдростта, какъ ще го позная у другитѣ хора? Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е много уменъ, умни работи говори. По какво сжгятъ? — Той прочелъ нѣкъдѣ нѣкое стихотворение, запомнилъ го и вслѣдствие на това казватъ: много умна глава има този човѣкъ! Каква ти умна глава? Тази глава е взета назаемъ.

Тя е чуждъ конь, взетъ отъ нѣкой неговъ приятель. Този конь е много хубавъ, но не е неговъ.

Всички вие, които ме спусхате, казвате: азъ зная много нѣща. Какво знаете? Едва ли има три думи, които вие знаете. Азъ съмъ толкова ученъ, зная положително само двѣ думи, толкова съмъ научилъ досега. Ще кажете: какъ тъй, ние знаемъ много думи! Вие знаете много думи, но все назаемъ сте ги взели. Азъ мога да ви издекламирамъ едно голѣмо стихотворение на английски езикъ отъ Лонгфело, но какво ще разберете отъ него? То е чуждъ конь. Азъ трѣбва да влѣза въ положението на Лонгфело, когато е писалъ това стихотворение, да видя, какво е мислилъ той тогава, Или пъкъ мога да ви прочета пророкъ Йсайя но за да имамъ неговия изразъ, трѣбва да се прѣнеса въ неговото врѣмѣ, да влѣза въ неговото положение, за да схвана нѣщата тъй, както той ги схващаль. Азъ живѣя 2,000 години слѣдъ Христа и мисля, че Йсайя е разсждааль, чувствуваль като менъ Прѣди всичко той не носѣше дрехи, като моитѣ, не говорѣше на моя езикъ, обичаитѣ му бѣха съвсѣмъ други отъ моитѣ. Изобщо Йсайя нѣмаше такива схващания за Христа, както имаме ние съврѣменнитѣ хора. Йсайя бѣше човѣкъ на виденията.

Азъ искамъ да схващате положителната страна на живота. Като ви казвамъ, че зная само двѣ думи, не мислете, че това е малко. Тия двѣ думи азъ мога да ги уподобя на два топа хубавъ платъ, отъ които мога да си направя дрехи. Съ тия двѣ думи азъ мога да направя всичко. Имамъ двѣ думи, но тѣ съдържатъ такава сила въ себе си, че като ги произнеса, тѣ могатъ да извършатъ всичко. Вие, които имате много думи, като ги произнесете, нищо не можете да направите съ тѣхъ.

Често ви говоря за връзка съ добритѣ хора, съ напредналитѣ същества. Вие може да направите връзка и съ едно дърво, да се разговаряте съ него тъй, както съ нѣкой човѣкъ. По кой начинъ и по кое врѣме ще отидете при дървото? Ако искате да заведете разговоръ съ нѣкое дърво, вие ще отидете при него прѣзъ врѣмето, когато плодоветѣ му зрѣятъ. Ще изберете единъ съверенъ клонъ на нѣкоя ябълка, напримѣръ, и ще кажешъ: искамъ отъ този клонъ да падне една хубава ябълка за менъ утрѣ въ 5 ч. с. Отивате на другия день, чакате, никаква ябълка не пада. Избирате слѣдъ това единъ юженъ клонъ и казвате: утрѣ въ 5 ч. с. ще дойда пакъ и искамъ една хубава ябълка да падне за менъ. Отивате на другия

день, никаква ябълка не пада. Защо? — Между ябълката и васъ нѣма още връзка. Какво трѣбва да правите? — Ще вземите 2-3 стомни вода, ще полѣте тази ябълка. Нѣколко дни наредъ ще я разкопавате и поливате, докато между васъ се създаде връзка. Слѣдъ това казвате на тази ябълка: искамъ като дойда утрѣ сугринѣта при тебе, да падне прѣдъ менъ една отъ най-хубавитѣ ти ябълки. Отивамъ сугринѣта, една хубава ябълка пада прѣдъ менъ. Ще кажете: това е случайно, вѣгъра я съборилъ. Добръ, може да е така. Какъ ще се увѣря? — Повтарямъ опита. Обръщамъ се къмъ единъ клонъ отъ западната страна и казвамъ: искамъ утрѣ сугринѣта да падне зѣ менъ еднѣ-кой си ябълка. Отивамъ на другия день, същата ябълка пада прѣдъ менъ. Направя десетина такива опити и всички излизатъ сполучливи. Питамъ: това може ли да бѣде случайно? — Направете сами този опитъ. Той ще бѣде единъ хубавъ опитъ. Ще видите, че можете да влизате въ връзка съ всѣко дърво и да се разбирате. Значи, между васъ и неговото съзнание има извѣстна връзка. Та, ако едно дърво може да влѣзе въ връзка съ тебъ и да те слуша, то едно същество, което седи хиляди пѣти по-високо отъ дървото, нѣма ли

да те слуша, нѣма ли да ти изпрати своигѣ ябълки? — Ще ти ги изпрати, но ако имашъ връзка съ него. Сжщиятъ законъ дѣйствува и тукъ. Затова поливай растенията, които живѣятъ въ тебе, разкопавай ги, дочато прѣладешъ изразъ на твоитѣ двѣ думи. По този начинъ ще разберете, дали Господъ ви слуша. Ще кажете: Господи, много слабъ съмъ по изматика, не мога да смѣтамъ, не мога да разсждавамъ, искамъ да ми дадешъ способността да разбирамъ и рѣшавамъ тия трудни за менъ задачи. Помолите се на Бога и веднага ви дохожда просветление. Ще кажете: дали, наистина, може да се пробуди тази способностъ въ менъ? — Може, опитайте. Или пъкъ може да не ви се отдава пѣнието. Помолете се на Бога и ще видите, че даже слѣдъ една седмица вие започвате по малко да пѣете. Не можете да свирите. Пакъ се помолете на Бога. По този начинъ ще се събудятъ у васъ всички дарби. Това показва, че вие имате вече връзка съ едно живо сжщество, съ една оталѣчена идея, съ цѣлия невидимия свѣтъ. Свещената книга казва „Просете и ще получите“ Вие просите и не получавате, защото неправилно просите.

Сега азъ ви говоря за вжтрѣшния изразъ.

Напримѣръ, какво прѣдставлява музиката сама по себе си? — Тя е изразъ, съкращение на рѣчъта. Въ една пѣсенъ отъ двѣ или три строфи, вие имате изразъ на нѣщо прѣживъно. Авторътъ, за да прѣдаде състоянието на душата, трѣбва да напише единъ голѣмъ романъ, когато съ една пѣсенъ отъ 2 - 3 куплета той веднага прѣдава есенцията или ядката на самата мисль. Вие ще кажете: въ пѣсенъта се прѣдава само скелета на една идея. Това не е скелетъ, защото подъ скелетъ ние разбираме нѣщо мъртво, когато въ сжщностъ, въ тази своя идея авторътъ е вложилъ ядката на нѣщата основата, която дава изразъ. Слѣдователно, когато искаме да изразимъ нашитѣ идеи въ една стегната форма, употрѣбяваме за това музиката. Затова, всѣки човѣкъ, който иска да бжде кратъкъ въ своята рѣчь, той трѣбва да бжде музикаленъ. Музикалността е едно отъ качества на израза. За да може музиката да изразява, трѣбва въображение. Въ музиката трѣбва да има изражение, трѣбва да има идея въ време и пространство. Тя трѣбва да изразява цѣлия живогъ, а не само единъ моментъ отъ него. При говора, тъй както сега се разговаряме, влизатъ много ненужни нѣща, вслѣдствие на което ние не можемъ да се разбираме. Кога-

то пѣемъ, по-добрѣ се разбираме, рѣчъта ни е изразителна. Затуй Писанието казва: „Човѣкъ всѣкога трѣбва да пѣе, да възпѣва Бсга въ душата си.“ Това вече не е нищо друго, освѣнъ музика.

При окултната музика се изисква голѣмо разположение отъ страна на слушателитѣ. Тя е съсвещена музика. Ако сте разсѣяни, нѣкой път тази музика може да произведе обратенъ ефектъ. Въ музиката изобщо се изискватъ двѣ съчетания. Вибрациитѣ или музикалнитѣ вълни сж отмѣрени, когато умоветѣ на окръжаващитѣ хора се съвпадатъ съ музикалнитѣ вълни. Не се ли съвпадатъ, получава се единъ вжтрѣшенъ дисонансъ. Та между окръжаващата публика и всички велики артисти се изисква спазване на слѣдния законъ: пълна хармония между слушателитѣ и онзи, който свири или пѣе. Нѣма ли хармония, музиката не може да бъде изразителна. Сега разбира се, това не може да се наложи. Казватъ, че великитѣ пѣвци или великитѣ музиканти могатъ да се наложатъ на слушателитѣ си. Тѣй е, но много по-хубаво би било ако слушателитѣ биха могли да разположатъ музиканта. Туй говори въ полза на слушателитѣ. Когато пъкъ музикантъгъ настройва слушетелитѣ си, това говори въ неговъ полза, а не въ тѣхна.

И тъй всеки човекъ може да постигне хубавото и красивото въ свѣта. То е висшата идея, къмъ която всички хора се стремятъ. Всички усилия които се правятъ въ това направление, това сж различни методи и начини.

Доброта, Истина, красота, това е Любовта.

ОТМЪРЕНИТЪ ПРОЯВИ

26-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 8. IV. 1925 г. СОФИЯ

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

ОТМЪРЕНИТЪ ПРОЯВИ

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Изпийте упражненията: „Грѣе, грѣе свѣтлината“. и „Малкиятъ изворъ“.

Отъ слушане до слушане има разлика. Отъ гледане до глѣдане има разлика. Отъ разбиране до разбиране има разлика. Човѣкъ който, иска да се учи, трѣбва да прѣмахне всички прѣпятствия отъ своя умъ. Мнозина казватъ, че ние сме обремѣнени. Вѣрно е, нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е обрѣмененъ. Покажете ми едно сѣщество отъ сегашната еволюция на земята, което да нѣма, брѣме. Всички хора иматъ по-едно малко брѣме поне. Тѣй щото, природата е прѣдредила този въпросъ. Защо е турила това брѣме, тя си има свѣето право. Какъ наричате това нѣщо въ правнитѣ науки, когато повѣреникътъ има нѣкакво право, а сѣдията не му го отдава? (оспоримо право). Сѣдията не

оспорва по форма правото на повъреника. Защитникът му го защитава, обаче, отъ всички аргументи съдията изважда съсъмъ друго заключение. Гонятъ пжгъ заключенията на съдията може да съ по вътрѣшно схващане, а нѣкога може да има външно влияние. Има три вида влияния върху човѣка. Обаче ние трѣбва да имаме правилни разбираня.

Подъ „правилни разбираня“ считамъ ония състояния на нашето съзнание, които Богъ ни е далъ.

Сега ние сме недоволни отъ живота си. Невиди тягъ свѣтъ ни казва: „Дайте ми една програма за живота, да видимъ какъвъ трѣбва да бѣде той.“ Каква програма ще дадете вие, не зная, но казвамъ ви че, вашиятъ животъ е въ съчитание съ законитѣ на великата природа. Той прѣдставлява най добритѣ условия, най добритѣ възможности, при които провидението или разумната природа ви е поставила. Това положение въ което се намирате днесъ не е вѣчно, то е кратковрѣменно, прѣходно но и най-доброто положение за васъ. То може да трае една минута, или единъ часъ, или една седмица, или единъ мѣсецъ, или една година, или най-много сто години. А сега, каквото състояние, или каквото страдание, да имате, то не трае повече отъ една минута. Вие ще кажете: какъ тъй азъ

съмъ страдалъ по нѣколко дни наредъ. Не, вие си в ображавате, че сте страдали по нѣколко дни. Ако нѣкой тури на крака ти, когато спитъ, нѣкакъвъ горѣщъ прѣдметъ, вие веднага се стрѣскате и се събуждате, Щомъ се събудите, това усещане за горѣщо изчезва отъ вашето съзнаніе. Това усещане може да се прѣповтаря въ съзнанието ви цѣла седмица или цѣлъ мѣсець, но това вече не е реално прѣживѣване. Или пъкъ може да сте минали прѣзъ нѣкаква голѣма опасностъ, която е траяла само минута, обаче споменътъ за нея може да остане въ съзнанието ви за по-дълго врѣме. Та когато нѣкои кажатъ, че страдатъ, азъ разбирамъ, че тѣ въртятъ картини на кинематографъ и тѣ траятъ не повече отъ една минута. Казвамъ престани да въртишь колелото на кинематографъ. Загърти го веднъжъ и спри! Или пъкъ можешъ да го завъртишь най-много три пжти. Нѣкой казва: побѣле ми главата отъ сгядания. Възможно е и това, но вие трѣбва да завъртате тия колела само по единъ пжтъ, не повече. Сгяданието е минутно, и радостта е сжщо минугна, значи вашите сгядания и радости сж малки, понеже Господъ е опрѣдѣлилъ за човѣка хиляди и милиони сгядания, прѣзъ които той трѣбва да мине и които трѣбва да изпита.

Между едно и друго страдание има млчки интервали, защото всички страдания, които Господъ е опредѣлилъ на човѣка, трѣбва да минатъ въ книгата на живота, да ги изпита. Нѣкой казва: азъ сстрадахъ цѣль мѣсець. Не, природата не е толкова глупава, да ви остави цѣль мѣсець и одъ гнета на едно и също страдание. Тя презъ този мѣсець ще ви прѣкара подъ редъ разнообразни страдания, затова вие не мислете като обикновенитѣ хора. Знайтѣ, че страданията, които Богъ е отредилъ за всѣки човѣкъ, сж красиви. Това е новъ начинъ на разбиране на нѣщата.

Единъ стихъ отъ писанието казва: Който не люби, не е позналъ Бога. Казва се още: „Когото Богъ не люби, не е позналъ Бога“ Кое е по-право отъ тия двѣ положения? Това е, прѣводъ който може да ни въведе въ извѣстно заблуждение. За да разберемъ кое е правото, трѣбва да се върнемъ назадъ, къмъ свещената книга. Казватъ, че имало свещена книга, свещени истини въ свѣта. Съсцени нѣща въ свѣта има, но има ли свещени истини? Какъ мислитѣ по това? Тогава, кой е осветилъ Истината? Когато говорятъ за Истината, не употрѣбявайте израза „стара Истина“. Това е фразеология, то е изтърката фраза. Всѣко нѣщо, което днесъ е старо, нѣкога е било младо. Истината е всѣкога

истина. Вие говоритъ за Истината въ смисълъ, че тя е неизвѣстна. Ако кажете, че само проявената Истина е стара, то е другъ въпросъ. Но ако мислитъ, че въ старо врѣме Истината, която се е проявявала на хората, се е проявявала по-ясно отъ колкото сегашната, за този случай Писанието казва: „Не казвайте че миналитъ дни сж били по-добри отъ сегашнитъ“ Мислитъ ли, че положението на Адама въ рая беше по-добро, отколкото сегашното наше положение? Ако положението му беше добро, защо излѣзе изъ рая? Най-първо Господъ го създаде идеално, безъ жена. Господъ предвиждаше, че на Адама не трѣбва жена че тя ще му създаде беля. Но защо той беше недоволенъ да бжде самъ въ рая? И най-послѣ; слѣдъ като Господъ му даде другарка, защо пакъ беше недоволенъ отъ нея? Първо той беше недололенъ, че нѣма другарка, а слѣдъ кѣто Господъ му даде другарка, пакъ беше недоволенъ. Сжщото е и съ насъ. Най-първо ние сме недоволни, че нѣмаме знание — принципиално разглѣдано, но следъ като придобиемъ знанието, пакъ сме недоволни. Защо? Туй е общо положение у всички хора. Ъѣкога казвате: да имамъ една кжща, ще бжда доволенъ. Щомъ придобиешъ тази кжща, не си доволенъ, започвашъ да виж-

дашъ, че трѣбвало още една стая. Като направишъ и тази стая казвашъ: да бихъ ималъ още единъ етажъ, послѣ казвашъ добръ ще е да имамъ три етажа. Колкото да има човѣкъ, той е все недоволенъ, все му липсва нѣщо и не може да си обясни защо е недоволенъ, той мисли че като има 3-4 стаи, ще бжде доволенъ, но послѣ вижда че и тази кжща не е такава, каквато трѣбва да бжде. И дѣйствително, за да бжде една кжща хигиенична и приятна, трѣбва да бжде направена отъ най-фина материя — отъ диамантъ — и отгорѣ, и отъ долу. И тогава, като живѣе човѣкъ въ диамантена стая вѣвамъ, че ще бжде малко доволенъ. Но ако при сегашнитѣ условия въ които живѣете, имате една кжща отъ диамантъ, бихтѣ ли могли да я използватѣ разумно? Такава кжща ще бжде разграбена въ най-скоро врѣме. Нѣкой ще вземе една тухла; другъ — една керемида, и въ скоро врѣме кжщата ще стане само на дупки. Вие ще се запитате: защо липсва тази тухла? — Защото трѣбва нѣкому. Защо липсва тази керемида? — Защото трѣбва нѣкому. Най-послѣ кжщата ви ще бжде цѣла надупчена, рѣшетчеста, защото хората сж я ограбили, за свое лично благо. Питамъ: кога то ни сполетятъ въ този свѣтъ голѣми нещас-

тия и по нашитѣ кѣщи, т. е. по нашитѣ тѣла започватъ да се явяватъ такива дупки, какъ ще ги обяснимъ? — дошли сж нѣкои малки сжщества у насъ и всѣко отъ тѣхъ си е взело кое тухла кое керемидѣ, и ние усѣщаме. че ни липсва нѣщо. Тѣ взиматъ ту отъ стомахѣ ни, ту отъ дробовете ни, ту отъ мускулитѣ ни, ту отъ коститѣ ни, докато най-послѣ обератъ всичко у насъ. А ние се боримъ срѣщу тѣхъ, туряме стража, дано имъ надвиемъ. Не имъ ли надвиемъ, най-послѣ ние напушаме кѣщата. Защо? - това остава неразрѣшенъ въпросъ отъ насъ. Сега разрешаватъ този въпросъ отъ материалистическо гледище. Казватъ: економическитѣ условия на живота, производството ще разреши всичкитѣ въпроси. Казвамъ: като имаме условия като имаме живота, ние ще разрешимъ всички въпроси. Животътъ разрѣшава всичко. Слѣдователно, като туримъ на тия усложния на живота Мѣдростъ та за работа, Любовта като материалъ за работа, а Истината като мѣрка въ живота, по този начинъ ще разрешимъ всички въпроси. Това трѣбва да бѣде идеалътъ на всички въ живота ви да имате за основа Любовта, Мѣдростъта и Истината. Първо ние трѣбва да имаме любовъ къмъ Бога, за да възприемемъ Любовта Му. Щомъ имаме Него-

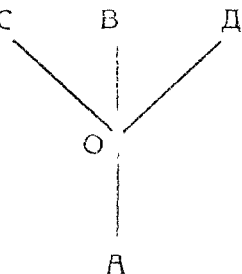
вата Любви, ще в приемем животът, а животът съдържа всички условия. Следъ туй ще ни трѣбва изание за да можемъ да използваме живота. Най-послѣ тия условия изискватъ една мѣрка — Истината.

И тъй, ние трѣбва да приложимъ всичко това въ себе си. Вие не можете да приложите единъ планъ, да го въплотите, ако не го приживѣте вътрѣшно. Сега нека разгледаме една отъ човѣшките чѣрги — търпението. Какво нѣщо е търпението? Ако ви се зададе такава тема, какво ли не бихте казали за търпението. Прѣдставете си сега слѣдното обяснение: отъ чисто материално гледище. Вие имате единъ приятелъ, който ви обѣщава срѣща слѣдъ една седмица, въ сѣбота вечеръта, въ шестъ часа, на която срѣща ще ви даде 10,000 лева. Да кажемъ, че тази срѣща ще стане на 25 IV, 1925 год., въ 6 ч. вечеръта. Щомъ наближи опрѣдѣленото врѣме, вие започвате малко да се притеснявате, не сте търпеливъ, нѣмате присъствие на духа, да очаквате спокойно това врѣме. Прѣдставете си, че този господинъ не дойде на врѣме по простата причина, че пристига отъ Варна, но влакътъ излѣзълъ отъ релситѣ, той изкача отъ прозореца навънъ, контузва се силно, вслѣдствие на което го занасятъ въ нѣкоя болница, да го прѣ-

вържат. Вие започвате да се безпокоите и казвате: защо не дойде този човѣкъ, защо не устоя на обѣщанieto си? Питамъ: търпеливъ човѣкъ ли сте вие, философъ човѣкъ ли сте, съзнателно ли разсъждавате? Имате ли Мъдростъга, Любовта и Истината въ живота си? Не, вие трѣбва да бждете толкова спокоен , като че нищо не се е случило . Търпеливо ще кажете: трѣбва да има нѣщо непрѣцѣдено. Търпеливиятъ човѣкъ ще каже: такава е волята Божия! Ти трѣбва да се интересуваши , защо твоиятъ приятелъ не е дошълъ и като се научишъ, че е въ болница, да го посетишъ и да му послужишъ. Ще му кажешъ: много съжалявамъ, че ти пострада за мене. Ако , той не бѣше се качилъ въ този влакъ, да изпълни свсето обѣщание нѣмаше да бжде изхвърленъ изъ прозореца . Питамъ: щомъ този човѣкъ изходи изъ прозореца, когато искаше да ви помага, какъ мислите, вие добъръ човѣкъ ли сте? Азъ които наблюдавамъ отъ страна, какво ще мисля за васъ? Казвамъ: всичко това се случи за да се опита и вашия и неговия характеръ. Ако , той не е добъръ човѣкъ, ще каже: що ми трѣбваше да услужвамъ? И по вашъ адресъ ще нахвърля много лоши работи. Пъкъ и вие ще кажете по неговъ адресъ ло-

ши работи. Следователно, отъ тази случка и двамата се опрѣдѣляте, какви сте. Ако обаче, въ душата на този човѣкъ не се породн никакво друго съжачение, освѣнъ това, че закъснѣтъ да дойде на врѣме, той е добъръ човѣкъ. Ако и вие извините вашия притетъ, и вие сте добъръ човѣкъ. Вие ще кажете: може да му се е случило нѣщо, той е точенъ човѣкъ. Така трѣбва да се гледа на живота. Мнозина се спиратъ върху много въпроси и казватъ: така може да се разсждава само, но не и да се живѣе. Дѣйствително, така не се живѣе.

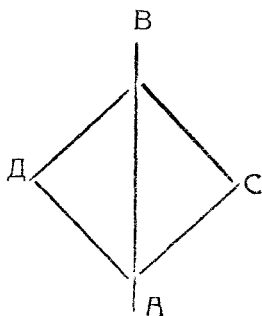
Да кажемъ, че имате живата линия AB , отъ която излизатъ линиитѣ OC и OD . Тѣзи линии живѣятъ и се продължаватъ върху линията AB . Мислите ли, че тия двѣ линии ще живѣятъ, ако се извадятъ отъ линията AB ? — Не, тѣ не ще могатъ да съществуватъ отдѣлно. Тия двѣ линии

сж вашитѣ ржцѣ. Въ такъвъ случай вашитѣ ржцѣ могатъ ли да съществуватъ отдѣлно отъ вашето тѣло. Извънъ тѣлото ви тѣ могатъ ли да иматъ цѣна? — Не могатъ да иматъ никаква цѣна. Следователно, докато ние се чувствуваме свързани съ

Божественото, съ живата природа чрѣзъ онази абсолютна, жива вѣра дотогава само ние можемъ да растемъ и да се развиваме. Безпокойството започва всѣкога, когато човѣкъ се отдѣля отъ Божественото. Странанията сж признакъ на това, че ние се отдѣляме отъ Бога. Връзките ни съ Бога, съ живата природа не сж само физически, но и умствени, и духовни. Когато единъ вашъ приятелъ се отдѣля отъ васъ вие усѣщате болка, страдание. Когато изгубите нѣкой вашъ предметъ, напримѣръ единъ волъ, конь или изгубите парите дрехите си, вие усѣщате, като че нѣщо се отдѣля, кжса отъ васъ. Затуй ние ще се стремимъ да бждемъ свързани съ Бога, к то имаме по възможность най-малко нужди въ този свѣтъ — нищо повече. Голѣмите нужди съставляватъ за насъ голѣми нещастия въ свѣта.

Сега, ще ви начѣртая четирижъгълника АВСД. Какво означава той. Този четирижъгълникъ прѣдставлява единъ фенеръ, което значи, че за да бжде човѣкъ полезенъ въ свѣта, трѣбва да бжде свѣтящъ фаръ. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде затворенъ фенеръ въ себе си и да дава свѣтина. И забѣлжете, ние става-

ме недозолни, когато изгубимъ свѣтлината на живота.

Се а, на всинца ви бихъ казалъ слѣдното: Когато нѣмате работа, правете фенери. Нѣкой казва нѣмамъ работа — Празни фенери! Наскоро ще задамъ една задача на тия отъ васъ, които иматъ нѣкакво нѣдоизолство, затова трѣбва да се приготвятъ. Тя ще се състои въ слѣдното: онзи отъ васъ, който има голѣмо недоволство, ще вземе една свѣщъ и ще отиде съ нея на Витоша. Тамъ ще я запали и ще я държи цѣла нощъ запалена, безъ да изгасва. Ще намѣритѣ начинъ, какъ да не изгасва. Ще ви кажа, колко часа ще я държитѣ запалена. Вие ще кажете глупава работа е това, да отида на Витоша съ свѣщъ и да я държа тамъ цѣла нощъ запалена. Всѣки ще ми каже, че Михалѣ гоня. Ами, че азъ мога да ви покажа много ваши работи по-глупави отъ това, което вие считате глупаво и недостойно за васъ — да държитѣ запалена свѣщъ на Витоша. Да запалитѣ свѣцъ на Витоша, това е една свѣтла идея. Като запалитѣ свѣщъта, азъ ще ви кажа какво да мислитѣ. По този начинъ ще научитѣ нѣщо хубаво. Най-първо ще пратя безстрашнитѣ, на които око-то не трепва отъ нищо, а послѣ и страхливитѣ.

Друго правило: като държите свѣщъта запалена, никому нѣма да разправяте, какво сте правили. Трѣбва да извършите тази задача така, че никой да ви не знае. Ще видимъ кои сж най смѣлитѣ, които ще отидатъ първи на Витоша. Дали ще узнаете вие, кой е най смелиятъ. Ще го повикамъ ще му кажа да извърши задачата, безъ да го знае нѣкой. Тази задача може да се извърши и на Мусала. Едно ще знаете: за всички нѣща се изисква една вжтрѣшна готовностъ. Животътъ е пълненъ съ такива трудни задачи. Цѣлиятъ животъ на земята е съвкупностъ отъ трудни задачи, които трѣбва правилно да се разрешатъ. И когато ги разрѣшимъ правилно, ще дойде свѣтлината. Понеже не разрѣшавате задачитѣ правилно вие се намирате въ противоречие и казвате: това не трѣбва да бжде така, онова не трѣбваше да бжде така — и постоянно корегирате. Обаче вашитѣ изводи не сж прави всѣкога и затова не можете да използвате условията. Всѣка задача, която ти е дадена, е на мѣстото си. Сега ще се приготвявате, тази свѣщъ да оживѣе въ ума ви. Когато не очаквате, ще похлопамъ на вратата ви, и ще кажа: да дойде еди-кой си! Ще избира такъвъ денъ, какъвто не очаквате. За одного отъ васъ ще избира хубавъ денъ, за другъ дъждовенъ денъ, за

трети — вѣтровитъ и. т. н. Но въ ума ви да не седи мисълъта за вѣтръ и дъждъ. Нека въ ума ви остане мисълъта за запалената свѣщъ. Ще държите тази идея въ ума си безъ да изгасне. Който отъ васъ огиватъ до Витоша, ще гледатъ да запазятъ поне два сантиметра отъ свѣщъта за споменъ и ще я увиятъ въ една книжка. Това ще бжде емблемъ на онази велика задача, която ни е дадена въ свѣта. Ние сме дошли въ свѣта, дѣто ни е дадена една велика задача да извършимъ. На земята има всички благоприятни условия за извършване на тази задача. Прѣдположенията ви, че свѣщъта може да изгасне, съществува само въ умствения свѣтъ. Лошото време, въ края на краищата, може да се прѣвърне въ добро. За лошото и доброто съсѣди само отъ резултатитѣ.

И тъй ще мислитѣ за запалената свѣщъ. Това ще бжде една тема. Прѣдставлявайте си, че огиватъ нѣкоя тъмна нощъ съ запалена свѣщъ на Витоша, или на нѣкое планинско мѣсто.

Изпѣйте упражнението „Тяги, сжърси, вдирай слагай“.

Доброта, Истина, Красота, това е Любовта.

ЗАКОНЪ НА СЪОТНОШЕНИЯ

27-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 15. IV. 1925 г. СОФИЯ

1927
Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

ЗАКОНЪ НА СЪОТНОШЕНИЯ

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Чтете най-важните стихове от книгите на новия и Стария Завѣтъ.

Излѣйте упражнението: Въ начало бѣ Словото.

Тема за слѣдния пѣтъ: „Най-добритѣ качества на добрия ученикъ“.

Прѣдставете си, че при васъ се явява единъ философъ и ви казва да заповѣдатѣ на слънцето да не грѣе. Вие сте ученъ човѣкъ, изучавате философията, питамъ ви: какво ще му отговорите? Да кажете на слънцето да не грѣе, това е единъ символъ. Ако този философъ каже на мене това нѣщо, азъ ще изчисля, по кое врѣме слънцето залѣзва и ще му кажа: азъ ще заповѣдамъ на слънцето да не грѣе, затова ще дойдешъ въ 7 часа вечерта. И тогава ще го питамъ: грѣе ли слънцето? — Не грѣе. Значи, слънцето не грѣе вечерно врѣме. Слѣдъ това този философъ казва: кажи на

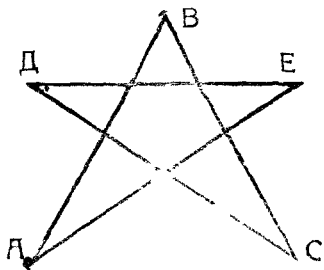
слънцето да грѣе; Азъ изчислявамъ въ колко часа изгрѣва слънцето и му казвамъ: ще дойдешъ въ 5½ часа сутриньта при мене, и азъ ще кажа на слънцето да грѣе, колкото искашъ.

Слѣдователно, има единъ законъ, споредъ който азъ мога да заповѣдвамъ на нѣщата да станатъ, или да не станатъ. Когато нѣщата сж въ съгласие съ природата, тѣ нѣкога ставатъ. Когато кажа на слънцето да не грѣе, то нѣма да грѣе; когато му кажа да грѣе, то ще грѣе. Това нѣщо прѣведено на другъ езикъ значи: когато слънцето не грѣе, е вечерькогато слънцето грѣе, день е. Такива промѣни могатъ да ставатъ и въ живота. Нѣкой казва, че си много лошъ човѣкъ. Ти ще му отговоришъ: видѣлъ си ме вечерно врѣме. Послѣ ти казва: ти си много добъръ човѣкъ — Видѣлъ си ме при изгрѣването на моето слънце. Това означаватъ думитѣ „много лошъ човѣкъ, и много добъръ човѣкъ. Тѣ сж символи. И дѣйствително, когато слънцето залезе у човѣка, се заражда мракъ студенина. Тази студенина въ чувствения животъ, въ духовния свѣтъ е едно зло. Когато се измѣня температурата, измѣня се и самия животъ. Ще се научитѣ да прѣвеждате вашитѣ състояния споредъ езика на природата. Писанието казва; „Не се

радвай, когато тѣ хвалятъ, но радвай се, когато рекагъ лоши работи противъ тѣбѣ“. Въпрѣки философията на свещенитѣ книги, дококлото зная, доколкото съмъ провѣрявалъ, не съмъ намѣрилъ нито единъ ученикъ въ България, комуто като кажатъ, че е много лошъ човѣкъ, да се зарадва. Той казва: азъ вече не стѣпвамъ въ школата. Да ме сбидягъ тъй злѣ; Казвамъ: такива ученици сж прости като фасулъ. Фасулътъ е толкова простъ, че и свинитѣ не го яджтъ. Проститѣ, егоиститѣ хора сж такива, че и свинитѣ не ги ядѣтъ. ~~Тѣ~~ не ставатъ за нищо. Ти трѣбва да варишъ фасула най-малко въ двѣ води, за да извадишъ нѣщо отъ него. Първата вода на фасула трѣбва да се хвърля, защото е опасно. Тя е полезна за чистене на лекега. Като се измѣри такъвъ ученикъ, трѣбва като фасула да го варишъ въ двѣ води: съ първата ще очистишъ нѣкои блажни лекета, а въ втората вода ще нарѣжешъ малко лукъ и ще изкарашъ отъ него отлично ядене. И това е пакъ символъ. Положението, което заемате сега на земята и животътъ, който прѣкарвате, не е още животъ. Приложението, знанието, което имате, не е още истинско приложение, нито истинско знание. Тази любовъ, която имате не е още истинската

Любовь. Мъдростта, истината, които имате, не сж още онази велика Мъдростъ и Истина. Ние още не сме дошли до онова къмъ което се стремимъ. Азъ не отричамъ, че сте направили нѣщо, но казвамъ: ще дойде день, когато всички ще бждете въ съгласие, въ пълна хармония съ Бога, съ Неговата Любовь, Мъдростъ и Истина. Затуй, необходимо е за онѣзи, които сж тръгнали въ този пътъ, не като вѣрующа, а като ученици да разрешаватъ задачите си правилно. Най-първо ученикътъ трѣбва да знае, какви сж неговитѣ отношения къмъ невидимия свѣтъ. Като ученикъ, той трѣбва да гледа на цѣлия свѣтъ като школа. За васъ свѣтътъ е една школа. Вие имате претенции за това-онова, но трѣбва да знаете, че сте въ една школа, отъ която нищо не може да ви освободи. Не само тукъ, но дѣго и да сте вие сте ученици. Следователно, трѣбва да знаете, че всѣки ви наблюдава, какъ разрешавате задачите, които сж положени, въ програмата на това училище. Нѣма да казвате: какъ постъпва един-кой си Всѣки ще разрешава въпроситѣ по отдѣлно, за себе си. Важно е, какъ ти учишъ. Ти като учишъ, за себе си ще бждешъ възнаграденъ, ще получишъ дипломъ. Всѣки учи за себе си, туй

да знаете! Добродѣтелите на другитѣ хора не могатъ да бждатъ ваши добродѣтели. Нѣкой който знае повече отъ васъ, може да ви помогне, но вие като разбирате нѣщата, сами ще учите. Всички трѣбва да имате дълбоко желание да учитѣ. Нѣма да казвате. азъ вѣрзамъ. Вѣзанието извънъ училището нѣма никакъвъ смисълъ. Да живѣешъ по Бога, това е едно училище.

Да кажемъ, че имате точка А. И сега, отъ точка А нагорѣ тегля една права линия до точка В. Какво означава това движение, отдолу нагорѣ? Какъ ще го прѣведете? Всѣка посока, всѣко движение има свой смисълъ. Тогава какъвъ смисълъ има въ това движение отгорѣ-надолу? Вие ще кажете, че се образуваль единъ жгълъ. Не, жгълътъ още не е образуванъ, защото тукъ имаме едно непреѣривно дзигжение. Слѣдъ това имаме движенията отъ точка В. до точка С. отъ точка С. до точка Д. отъ точка Д. до точка Е. и най послѣ отъ точка Е до точка А. Интензивността между тия движения една и сжца ли е? Допуснете, че едно разумно сжщество, като васъ, да почне да се движи отъ

точка А към точка В. Знаете ли, какви промѣни ще прѣтърпи туй същество, докато стигне до точка В? Какви ще бѣдат неговитѣ мисли? Знаете ли послѣ, какво ще стане съ туй същество, като тръгне отъ точка В къмъ точка С? Тукъ се образува едно движение отъ лѣво по единъ наклонъ къмъ дѣсно. На какво ще уподобите движението А В и В С? На изгрѣвъ и залѣзъ на слънцето. Точката В е зенитътъ на слънцето. Вие ще кажете, че слънцето изгрѣзва само отъ Истокъ. Не слънцето може да изгрѣзва и отъ западъ. Засега то наистина изгрѣзва отъ изтокъ, но може да изгрѣзва и отъ западъ. Земята може да измѣня своето движение. Че днесъ се движи въ една посока, това още не е доказателство, че не може да се движи и по друга посока. Послѣ имаме друго движение, отъ С къмъ Д — въ лѣво; слѣдъ това имаме друго движение отъ Д къмъ Е надѣсно, и най послѣ движението отъ Е къмъ А, надолу. И тъй, както виждате, имаме единъ пентограмъ.

Значи, всѣки човѣкъ, за да завърши своето развитие на земята, въ неговия животъ слънцето трѣбва да изгрѣ~~ва~~е и да залѣз~~е~~е петъ пѣти. Имате първия изгрѣвъ и залѣзъ А В С — втори изгрѣвъ и залѣзъ В С Д, трети — С Д Е.

четвърти — Д Е А и пети изгревъ и залѣзъ — Е А В. Вие ще се объркате отъ цѣлата тази философия, затова вземете само първата частъ — А В С. Понеже човѣкъ не живѣе само въ единъ свѣтъ, но едновременно въ петъ свѣта, затова и въ него изгрѣзватъ петъ слънца. Нѣкой пжтъ, когато за даденъ човѣкъ, изгрѣва слънцето на физическия свѣтъ, може би да сж залѣзли слънцата му въ духовния и астралния свѣтъ. Или пъкъ, възможно е да е изгрѣло и тревото слънце въ умствения свѣтъ, а да сж залѣзли всичкитѣ други слънца. Когато всичкитѣ слънца у единъ човѣкъ сж изгрѣли, той не може да бжде щасливъ. Добриятъ човѣкъ не може да бжде щасливъ на земята. Щастливитѣ хора, азъ не считамъ, че сж и добри хора. Добри хора сж тия, които имагъ голѣми страдания и сжщевременно прѣдолѣзватъ тия страдания. Този е Божественитѣ пжтъ на нѣщата. Огъ памяти-вѣка този е билъ законътъ за всички велики хора, за всички ученици.

Сега азъ се чуя на ученицитѣ въ България. Всички искатъ да бждагъ щастливи, да ги не закачи нито единъ трънъ. Като дойдатъ страданията, казватъ: защо да страдме? Страданието е единъ отъ прѣдметитѣ въ училището Вие ще учи-

те този предметъ, ако искате да бъдете ученици. Казвате: еди-кой си учителъ не мога да търпя. — Учителътъ е турень въ гимназията, той е необходимъ за тзвото развитие щ. го търпишъ! „Директора не мога да търпя“. — Ще го търпишъ! „Учителя по рисуване не мога да търпя“ — Ще го търпишъ! После пакъ не можешъ да търпишъ учителя си по математика, стрихавъ билъ. — Ще го търпишъ! Ако не търпишъ учителя си, учителскиятъ съюзъ ще ти покаже вратата на гимназията, и ще тръгнешъ да търсишъ друга гимназия. Или сжщто е и въ университета? Вие, като влезете въ Божественото училище, искате всички учители да се съобразяватъ съ вашето високо произхождение. Вие искате да стаче всичко, каквото кажете, всичко това говори лошо за васъ. Защо? — Най-първо ученикътъ като влѣзе въ училището, трѣбва да има абсолютно смирение. Разбирате ли, какво значи смирение? Ученикътъ трѣбва да оуде смиренъ не предъ учениците, но предъ учителите си. Знаете ли какви учители има въ Божественото училище. Всички тия учители сами сж свършили Божественото училище и въ всѣка своя стѣпка сж изпълвали като охлюва. Единъ де влѣйдете предъ единъ отъ тия учители, изпъчите се, но те казватъ: едновременно

ние правѣхме като тебе, но сега се смирихме. Пътът на възлизане е общъ път, но все пакъ има и своитѣ различия, своето гоѣмо разнообразие. Общносттага седи въ принципѣтъ, вложени като основа въ шкотата. Вие не взимайте за важни, нѣщата, че нѣкой човѣкъ отъ улицата ти е казалъ една обидна дума. Това че трябва да влиза въ смѣтка. Ако една овца се провре прѣзъ нѣкоя дупка на кошарата и излѣзе навънъ, дѣто нѣкой вълкъ я нападне кой е виновень затова, овчарѣтъ, вълкѣтъ или овцата? казвате, че тази овца била глупава овца. Не глупави овци нѣма въ този свѣтъ. Въ свѣтата има до кониса. Но нѣкой път ще видишъ, че като дойде вълкѣтъ въ кошарата срѣщу него излиза една овца и тропва съ кракъ, заповѣда му. Вълкѣтъ не яде такива овци, които тропатъ съ кракъ. Има овци, които бѣгатъ отъ вълка. Тогава той ги застига и захваща. Отъ тукъ вагимъ слѣдното заключение: ако злото въ ухапе нѣкъда, значи не сте му тропнали. Гуй съ принципиално **раз-**биране. То се отнася до всички. Така трябва да схващате нѣщата; схващате ли ги другояче, не може да има никакво разяснение въ човѣшкия характеръ: каквото спечелите, ще го изгубишъ. Дѣйствително, много отъ великитѣ Учители въ Свѣта,

които сж минали прѣзь тази школа, много пжти сж изгубвали това, което сж придобивали. Достатъчно е човѣкъ да направи една погрѣшка, за да започне пакъ наново. Човѣкъ трѣбва да започне пакъ отново, защото Божествениятъ път не може да се измѣни. Първото нѣщо: всинца вие трѣбва да се стремите да бъдете доволни отъ себя си вътрѣшно, че имате възможность да прилагате принципитѣ на тази велика школа. Азъ говоря за вашето вътрѣшно разбиране. Не е важно какво мислятъ отъвнѣ за васъ, но трѣбва вие сами да сте доволни и сами да сждитѣ себе си. Ученикътъ трѣбва самъ себе си да сжди и при това, право да сжди, да знае, въ даденъ моментъ, дѣе направилъ погрѣшка, да знае, дѣ е правъ. дѣ е кривъ. Въ това седи благородството на ученика.

Та казвамъ: линията А В е изгрѣвъ. Когато слънцето изгрѣва, човѣкъ е веселъ; когато слънцето залѣзва човѣкъ е скърбенъ. Нѣма нищо лошо въ това, че човѣкъ е скърбенъ както нѣма никаква придобивка отъ това, че той е радостенъ. Това сж двѣ еднакво важни състояния, които приготвяватъ пжтяедно за друго. Радостта приготвя пжтя за страданието, а страданието приготвя пжтя за радостта. Ще ме запитате: какъ така? Ами ако ти

наригвашъ една картина, но нѣма кой да я оцени, можешъ ли да бѣдешъ щасливъ. Все трѣбва да има нѣкой за когото да я рисувашъ. Или ако свиришъ, или напишешъ нѣщо, нали все трѣбва да има поне единъ външенъ човѣкъ, на когото да покажешъ своята работа, или съ когото да я сподѣляшъ. И тъй щомъ съмъ скърбелъ това показва, че нѣма съ кого да сподѣля онова, което мисля и чувствувамъ. Щомъ съмъ радостенъ, това показва че има съ кого да сподѣля онова, което мисля и чувствувамъ. Така сега външната страна на въпроса. Ози, който се радва дълбоко, радостта го засѣга отъ дълбоко. Това, показва, че Господъ благоволи къмъ него, понеже той е направилъ нѣщо добро, което хората не виждатъ, но Богъ вижда. Ние се радваме, че Богъ вижда въ насъ и най малкото добро. Господъ вижда малкитѣ, микроскопическитѣ добрини, а голѣмитѣ добрини ги виждатъ хората.

Сега, като разглеждаме тази пентограма, азъ ще направя една анализа. Прѣдставете си, че ние взимамъ за единица мѣрка секундата т. е. човѣшкото съзнание схваща секундата за единица мѣрка. Прѣдставете си сега, че единъ вашъ приятелъ минава и заминава прѣдъ васъ за една секунда. Казва-

те: не можяхъ да го видя, той замина покрай менъ като свѣткавица. Защо не го видѣхъ? — Понеже съзнанieto ти не е оудно. Ако срещнете едно същество, което се движи съ бързина 300 000 километра въ секунда, какво струва бързината на вашето съзнание, което взима за единица, секундата? — Нищо не струва. Тази единица не струва нищо за единъ ангелъ, който се движи съ голѣма бързина. Бързината на свѣтлината е бързината на биволската кола, въ сравнение съ бързината, съ която се движатъ ангелитѣ. Когато ангелитѣ се движатъ, тѣ втрѣбватъ своитѣ символы. И съ такава бързина се движатъ, а ние взимаме този движение за голѣма бързина. Ако кажешъ нѣкому — а те почти една секунда, то значи единъ ангелъ да бѣде на разстояние отъ тебъ 300,000 километра. И тогази, ако въ раздѣлите тази секундата на 300 000 части, колко тѣжко ще виѣзе диаметръ на земята въ този часъ? Ако вие имате 1/300,000 частъ отъ секундата, между нашия приятелъ и насъ ще има единъ километръ разстояние. Отъ тукъ вижте, какви сж нашитѣ понятия за врѣмето и какви сж понятията на ангелитѣ за врѣмето. Прѣдставете си че въ тази секунда влизатъ нѣколко билиона вълни а именно 2, 3, 15, 20, 100, 200 трилиона

вълни, вне ще имате ли идея за тази бързина? — Нима да имате. Бързината на биволската кола на ангелитъ е по понятна за васъ. Аъ онзи денъ ви казахъ, че за васъ е достатъчно Господъ да ви посети само за една секунда. Казвате: защо да не остане повече? Закъчътъ е такъвъ. Когато Господъ ви посети само за една секунда, Той ще ви даде всичко отъ васъ, което извърши само за една секунда. Но вие знаете, че Господъ се движи съ много по тѣма бързина. Слѣдоватѣлно, щомъ Богъ ви посети само за една секунда, Той ще ви даде да обработватъ едно пространство отъ 300,000 километра. Тамъ ви: тогава ще бъдете ли изгнаникъ въ свѣта? Значи, колко земи могатъ да се турятъ въ това пространство? Като нашата земя могатъ да се поместятъ 25 други земи. Колко такива земи има въ слънчевата система? Колко пжти Юпитеръ е по голѣмъ отъ земята? Колко пжти Сатурнъ е по голѣмъ отъ земята? За слѣдния пжтъ искамъ отъ всинца ви да знаете отношението на планетитъ една къмъ друга като започнете отъ Меркурий, Венера, Земята, Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ Уранъ и Непунъ. Искамъ да знаете, по колко километра разстояние има между тѣхъ, каква е голѣмината имъ и. т. н. Това сж елементарни нѣща, ко-

ито нѣкога сте учили, но сега трѣбва да си ги припомните. Съ това ние ще обосновемъ другъ единъ законъ, който опрѣдѣля отчощенията, които съществувать между планетитѣ.

Тѣй щого, при сегашното състояние . като развиваме нашето съзнание, ние разширяваме въ себе си идеята за врѣмето. Единъ окултенъ ученикъ не трѣбва да има разширено съзнание за врѣмето. Затуй казвамъ, че малкиѣ, микроскопическиѣ, невидимитѣ нѣща съ просто око сж най-важни. Ако единъ ученикъ може да схване идеята за врѣмето, да раздѣли секундата на 300 000 части и да обгърне това врѣме съ своето съзнание, той трѣбва да е достатъчно силенъ ученикъ, да има органи, съ които да вижда нѣщата, да прави опити, а не само да си въобразява.

Сега, азъ мога да направя съ нѣкой отъ ученицитѣ си слѣдния опитъ: точно въ 10 часа вечерта ще му прѣдамъ една мисль. Нагласяваме го и азъ часовницитѣ си, да бждатъ точни. Отъ този опитъ азъ ще позная, доколко неговото съзнание е будно. Ако съзнанието му е будно, той може да схване мисльта ми още прѣди 10 часа. Ако съзнанието му не е будно, тѣй ще схване мисльта ми въ врѣмето отъ 10 до 12 ч; ако пъкъ

съзнанието му е нормално, той ще възприеме мисълта точно въ 10 часа. Но все ще има нѣкои, които ще позакъснѣят , ли или ще подранятъ въ схващането на прѣдадената мисълъ. Напримѣръ, често отъ незвидимия свѣтъ се изпращатъ за насъ Божествени мисли и благословения, които не можемъ да възприемемъ веднага. Случва се, че още въ сѣщия животъ тѣ не достигатъ до насъ, а едва въ нѣкои втори животъ. Това показва доколко базно ставатъ нѣщата въ съзнанието. По нѣкога това благословение закъснѣва да дойде до насъ съ година, две, три, десетъ, двадесетъ и повече, а нѣкога и едва на 80 годишната ни възраст приемемъ тѣва благословение. Казвате: защо едва сега дойде това благословение? — Причината е у тебе. Съзнанието ти не е било будно. Търсили сж тѣ, но не сж могли да те намѣрятъ. Щомъ съзнанието ти е развито, веднага ще те намѣрятъ. Отъ васъ се изисква будно съзнание. Вие сте въ първия день на вашия животъ. Грѣзва се въ Писанието: „Въ първия день Богъ разлжчи свѣтлината отъ тъмнината. Слѣдователно, вие сте въ първия день на вашия животъ и разлжчвате вашата свѣтлина отъ вашата тъмнина, доброто у васъ отъ злото, което се състои отъ всички ония елементи,

които спъватъ живота. Злото се ражда въ тъмнината, а доброто въ свѣтлината

Мнозина отъ васъ се колебаеете, дали сте на правиленъ пътъ, или не; дали новото учение е по-правно, или старото учение. Казваме: ако разсъждавате така вие сте много закъснѣли. Всѣки ученикъ който не е могълъ да се ползва отъ това учение още отъ миналото, за какво ще се ползва отъ него сега? Кой може да ви каже Истината? Сега ще ви задамъ слѣдната тема: по какво ще познаете, че единъ човѣкъ ви говори Истината? — Иматъ начинъ да се познае това. Нѣкой казва: говоря Истината. Всѣки може да каже, че говори Истината но дали е въ сжщностъ така? Запримѣрь, какъ доказа Христосъ, че е пратенъ отъ небето? — Той направи много чудеса за невѣрующитѣ, за невѣжитѣ, за простиитѣ. Какво трѣбваше да направи Христосъ за ученитѣ, за вѣрующитѣ? Той трѣбваше за тѣхъ да направи друго нѣщо. Напримѣрь, ако вие сте боленъ, и азъ ви лѣкувамъ, ще видите моята способностъ, ще знаете, че съмъ виденъ лѣкаръ. Но представете си, че вие сте здравъ човѣкъ, и азъ дойда при васъ съ свойтъ лѣкарства да ви лѣкувамъ, какво ще разберете? Болния ще ме счита за виденъ лѣкаръ, а

здразня ще каже че не съм съ ума си и ще каже: „Какъ тъй, при мен, здразъ човѣкъ дошълъ този лъкарь да ме пѣхуза съ таква горива лѣкарска? Говави какъ тобѣа да направя за здразнѣтъ?“

И тъй, грѣшниягъ събѣръ разбира Христа подобно, отколото праведния събѣръ. азъ съмъ виждалъ ученици, които излизать отъ бѣщи сѣмейства но се внагъ хубаво, свѣтъгъ на ци уличъ добръ узакъзватъ учителѣ си. Срѣцалъ съмъ и нове на голѣми бѣа аши, които внагъ готѣмо пѣние за себе си, мислѣтъ че пѣмать нукда да се внагъ и казватъ баца нѣе богать, нѣма защо да учимъ нѣма защо да работимъ, да ядемъ и ще приемъ да пѣмъ. Читайъ ви козъ е по-хубаво, да стържешъ на цигулка и ти да стържешъ баца си! Подобно е да стържешъ на цигулка, или казано съ други думи, да свирѣшъ на цигулка, отколото да свирѣшъ на баца си. Азъ взимамъ оцата като цигулка, каго държешъ на баца си еличь такъвъ концертъ, той ще каже: „Синко, втори пѣтъ не свирѣ на мене!“ Ще кажегъ: защо да не свирѣ? Представете си, че вие имате 100.000 лѣва вложени въ банкага за стари години и синъ ви дойде, че изважи вички тѣ парчета прѣдъ публи-

ката. Питамъ: какво ще стане съ бащата? Той осиромашава и казва: нѣма какво, вътри пѣтъ нѣма да остази да се сзиди върху менъ. Сега ще се научите, какъ трѣбва да ви гоззи Христосъ, или какъ трѣбва да ви говорятъ разумнитѣ учители. Българинътъ е избранъ народъ, както и евреинътъ. Дѣцата брулятъ хубавата круша. И атози, ще видите, че което дѣте мине покрай нея, все по клониците се катери. Ето защо избраниятъ народъ отъ всички се брули. Има какво да се брули. Зелени, узрѣли плодове, всичко се брули.

Първото нѣщо: на всинца ви трѣбва смирение, за да придобие Мждростъта. Ако не придобие Мждростъта, нищо не може да се постигне, нито въ този свѣтъ, нито въ онзи. И тогава азъ казвамъ: Любовта, майка ви ще ви изпрати при вашия Учитель—Мждростъта. Ако не учите, Мждростъта ще пише на майка ви, на Любовта: „Вашето разглежено дѣте не учи“. И майка ви, Любовта, ще ви стегне. И знаете ли какъ стѣга тя? Вие не знаете още, не сте я опитвали. Вие казвате: „Богъ е Любовь“, но не знаете, какъ Любовта стѣга. Тогава майка ви, Любовта, ще ви прати при Истината и ще ѝ пише: „Вашето възлюбено дѣте и тукъ не се учи“. Връщатъ го на-

задъ и тогава Любовта туря на своето дѣте рога и копита и го праща на земята да оре на низитѣ. Това е велика Истина. Много философи на миналото сж опитали това. И всѣки, на когото сж паднали рогата, казва: азъ втори пжтъ нѣма да ора, но ще се уча! Като направите нѣщо лошо, хората ви питатъ: изникнаха ли ти рога? -- Не, азъ вече ще се уча. Това е единъ митъ. Като изучавате източната митология, тази на гърцитѣ, на англосаксонцитѣ, на славянитѣ, ще видите, въ какво седи този митъ.

Та всѣко движение има своя посока. Въ духовния свѣтъ изтокъ е горѣ западъ — долу, надѣсно югъ, а наляво—сѣверъ. Ржцѣтѣ винаги дѣйствуватъ по тия течения. Какво означава изтокъ и западъ? Кой свѣтъ означава лицето?—Лицето означава астралния свѣтъ, а главата — умствения свѣтъ. Значи, ако се обърнемъ къмъ астралния свѣтъ, физическиятъ свѣтъ се пада отзадъ. Обърнати нагорѣ съ главата умътъ е изтокъ. Това сж символи, които означаватъ смѣна на енергии отъ единъ свѣтъ въ други. Нѣкой пжтъ ще се спра отъ чисто окултно гледище, да обясна отношението на чувствата, мислитѣ и волевитѣ дѣйствия, да видите, каква тѣсна връзка има

между тях. Така ще разберете, какъ ставатъ смѣнитѣ на енергиитѣ. Иначе, вие не ще можете да си обясните всичко това, което всѣки день изпитвате. Сега, да оставимъ този въпросъ за подиръ Великъ день но за добрия Велик-день.

Ще пишете още и върху друга ед-а тема: „Опновленията на планетитѣи.

Всички трѣбва да упражнявате волята си. Упражненията, които ви се даватъ иматъ за цѣль да прѣвъзмогнете съ тяхъ сегашнитѣ мжчноти. Азъ виждамъ, много мжчноти: сѣмейни всички имате обществени лични и отъ всѣкаквъ другъ характеръ. Вие сте учителъ, лѣкарь, или какъвъ и да е, ще имате и сѣмейни мжчноти. Всѣки трѣбва да прѣвъзмогне мжчнотитѣ на своята срѣда. Ето сега за Великъ день за примѣръ имате много мжчноти: паричнитѣ, чинитѣ нѣмате, козунаци нѣматѣ, а нѣкои отъ васъ може да нѣмате захаръ, или друго нѣщо. Всѣкъ има да ви липсва нѣщо. Всичко това не е лошо, свѣтътъ е това. Човѣкъ трѣбва да прѣвъзмогне нѣцѣта. Тогава, като срещнете Великъ-день нѣкой човѣкъ доорѣ облѣченъ като го погледнешъ, ще кажешъ: ридвамъ се, че тия хора сѣ доорѣ облѣчени, но хотя просто облѣченъ, по свобода. Туй е споредъ закона на Любовето.

Споредъ този законъ всички не трѣбва да бждемъ еднакво облечени. Ако всинца сме облѣчени въ скѣсани дрехи, това не е смирение. Пъкъ ако не сме облечени съ хубави дрѣхы това още не е по закона на Любовта. Ако сме боледували дълго вѣме въ нѣкоя дреха, тя е пропита съ лоши влияния. Тази дрѣха трѣбва да се хвърли, макаръ да коства и 5,000 лева. Ако съмъ боледувалъ и носилъ въ това вѣме едни обувци, и тѣхъ ще хвърля, ще си купя нови. Всичко, което съмъ носилъ въ време на болестта си, ще го хвърля, ще се освобѣдя напълно отъ него ще каже: ами ако боледувамъ десетъ пжти? — Десетъ пжти ще хвърлишь дрехитѣ си. Ще каже: отдѣ ще взема пари да купя нови? — Това вече е другъ въпросъ. Ние казваме какъвъ е законътъ. Ако имамъ пари, ще го изпълня, безъ да се скжля. Ако ме попитатъ, защо не мога да търпя тази шапка на главата си, ще кажа, че искамъ да бждѣ въ здравослозно състояние. Знаете ли какво ще направя съ своята шапка? Ще отида съ нея на Витоша, ще накладка тамъ голѣмъ огънь и ще я изгоря. Ще изгоря всичко на общо основание. Азъ видѣхъ какъ единъ попъ горѣше своитѣ килимъвки. Той беше най-добриятъ свещеникъ. Като реши да

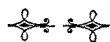
ги изгори, взе брадвата, нахълца ги и ги турч въ
огнището да изгорятъ. Гой казваше: нова шапка
ще си купя! Правъ е човѣкъ т. Азъ съмъ го виж-
далъ много пѣти да постѣпва по сѣщия начинъ-
изпращаше тои джубетага си на хаджикѣкъ.

Ние трѣбва да бждемъ готови да се простимъ
съ всичко онова което ни спѣва, колкото и да е
цѣнно то за насъ. Когато вършимъ волята Божия,
трѣбва да бждемъ безтощадни да се освободимъ
огъ всички желаниа, каквито да сѣ тѣ и колкото
да ни струвагъ. Защото, ~~намъ~~ подсѣва да се у-
чимъ на изтѣлнение волята Божия; намъ подобава
да служимъ на Любовта да служимъ на Мждро-
стѣта, да служимъ на Истинага. Това е великото
въ живота който е училище за насъ. Тогава сър-
цето ни ще бѣде свободно и ще можемъ да се
разбираме.

„Доброга, Истина, красота, това е
Любовѣта“

УСПОРЕДНИТЪ ЛИНИИ

28-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 17. VI. 1925 г. СОФИЯ

1927
Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

Успореднитѣ линии

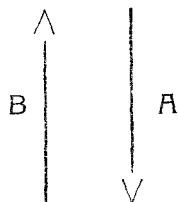
„Доброта, Истинс, красота, това е Любовта!“

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-доброто качество на най-добрия ученикъ“.

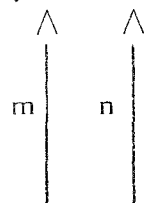
За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата: „Най-великата добродѣтель отъ тѣзи, които не знаете“. Нѣма да пишете върху тѣзи добродѣтели, които знаете, но за тѣзи, които не знаете. Човѣкъ пише най-добрѣ върху това, което не знае. Най-великата добродѣтель у човѣка е тази, която той не знае. Ще измислите нѣщо съвсѣмъ ново; ще намѣрите нѣкоя добродѣтель, за която нищо не сте слушали. Можете ли да намѣрите такава добродѣтель? Коя ще бжде за всѣки едного отъ васъ най-великата добродѣтель отъ незнайнитѣ?

Прѣдставете си, че линиитѣ *A* и *B* сж живи и се движатъ въ двѣ противоположни посоки една на друга. Тѣ прѣдставяватъ двѣ различни сили, които се движатъ въ различни посоки.

Каква е разликата между първитѣ двѣ линии и тѣзи двѣ линии *m* и *n*?

— Въ първия случай имаме два процеса, при които единиятъ процесъ върви нагорѣ, другиятъ — надолу. Тия два процеса се извършватъ въ едно и сжщо сжщество. Слѣдователно, процесътъ *A*, като живъ процесъ и процесътъ *B* сж свързани заедно въ едно тѣло. Другитѣ два процеса, обаче *m* и *n* живѣятъ въ двѣ тѣла. Но тия двѣ сжщества които се движатъ въ една посока, сж разумни, а тия двѣ сжщества, които се движатъ въ двѣ противоположни посоки, не сж разумни. Тамъ, дѣто има противоположно движение, процесътъ не върви нагорѣ, а се движи кржгообразно. Споредъ този законъ, като изучавате електричеството, ще видите, че въ него се

забѣлѣзватъ двѣ течения: едното нагорѣ, а другото — надолу. Отъ тия движения се образува единъ кръгъ.

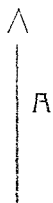
Често въ вашия умъ основната идея се смѣсва съ други посторонни, второстепенни идеи, които сж противоположни на основната. Въ такъвъ случай вие мислите, че това сж други същества. Не, заблуждавате се, това сте вие самиятъ. Прѣдставете си, че се движите въ нѣкоя гора, като се блъскате ту въ едно, ту въ друго дърво и казвате: слушайте, не ме блъскайте! Втори пѣтъ се блъснете въ нѣкое дърво, и пакъ казвате: не ме блъскай! Кой те блъска? — Никой не те блъска, освѣнъ ти самичкъ. По сѣщия начинъ мнозина отъ васъ се движатъ вечерно врѣме и казватъ, че нѣкой ги блъска. Това показва, каква е обстановката, какви сж условията, при които се движите. Условията ви сж неблагоприятни. Човѣкъ трѣбва да се спре въ такъвъ случай, трѣбва да намѣри отнѣждѣ свѣтлина, за да прѣмине пѣтъ си. Та въ ежедневиия си животъ вие се спъвате отъ редъ мъчносии. Всички хора минаватъ прѣзъ три фази въ живота си, споредъ което азъ ги раздѣлямъ на три категории: едни, които страдатъ; втори които се изпитватъ и трети, които се учатъ. Тѣзи, които

страда́тъ сж оглашени. Тѣзи, които се изпитватъ сж вѣрующа. Тѣзи, които се учатъ сж ученици. Щомъ кажешъ: голѣми сж страданията ми! — оглашавъ си. „Голѣми изпитания имамъ!“ — вѣрующъ си. „Трѣбва да уча, имамъ много да уча!“ — ученикъ си. Нѣкой казва: отъ толкозъ време се уча и нищо не съмъ научилъ! Не, ти не си училъ, ти си чукалъ солъ, а да чукашъ солъ това не е учение. Учението не се занимава съ материални работи. Страданията се занимаватъ съ материални работи. Изпитанията се занимаватъ съ духовни работи, а учението се занимава съ чистото Божествено живѣе. Туй трѣбва да знаете всички!

— Нѣкой пътъ казвате: ние трѣбва да изпълнимъ волята Божия, а не човѣшката. Какво нѣщо е изпълнението волята Божия? Кажете ми, кога ще изпълнимъ волята Божия и кога — човѣшката воля? Навѣрно ще кажете: ние изпълняваме волята Божия, като любимъ Бога. Сега нѣма да ви изпитвамъ, но другъ пътъ ще извикамъ нѣкой отъ васъ, да ми даде ясно опрѣдѣление, въ какво седи изпълнението волята Божия. Вие трѣбва да имате ясна прѣдстава, какво нѣщо е да се изпълни волята Божия.

Имате индивида А, синъ на богати родители,

ботенъ, отъ почти неизлѣчима
 болѣсть, животътъ му виснѣ на
 косъмъ. Този човѣкъ натали
 ще оздравѣе, малка е надеж-
 дата на всички. Отъ една стра-
 на майката е богата, харчи мно-
 го пари; отъ друга страна лѣкаръ идва, дава различ-
 ни цѣрве, но работата на злѣ отива. Майката изпъл-
 нява своя длѣжъ, лѣкарътъ — също, добръ му
 плащатъ, но зърпѣки това състоянието на болния
 се усложнява и всички около него се произнасятъ,
 че слѣдъ 24 часа той ще напусне този свѣтъ.
 Такова е мнѣнието на майката, такова е мнѣни-
 ето на лѣкаря, такова е мнението на обществото
 около болния. Майката, лѣкарътъ и обществото
 казватъ: ние направихме всичко, което знаехме но
 не можахме нищо да помогнемъ. Този човѣкъ умира
 вече. Питамъ: какъ можемъ ние да го излѣку-
 ваче?—Ще огледемъ при болния и ще му кажемъ:
 има само единъ начинъ, по който ти можешъ да
 оздравѣешъ: „Какъвъ е този начинъ?“ — Най-
 първо ще кажешъ на лѣкаря да не идва повече.
 Послѣ ще кажешъ на майка си и тя да не идва, а
 ти ще се обърнешъ къмъ Бога и ще посвѣтишъ
 всичко на Него. На Бога ще посвѣтишъ и себе си,

и своя животъ, и всичко, каквото имашъ. Ако общаешъ всичко това, животътъ ти ще се повърне. Това значи да изтълнишъ волята Божия. Ако този боленъ човѣкъ възприеме всичко, което му казване и каже на лѣкаря, на майка си да не идвагъ повече при него, а самъ той се обърне къмъ Господа и обещае, че ще изтълни волята Божия, че е готовъ да пожертвува всичко за Бога, въ него ще стане единъ вжтрѣшенъ прѣвратъ и здравето му се възстановява. Това значи да покажешъ пътя на единъ човѣкъ. Това значи да му дадешъ начинъ, какъ да изпълни волята Божия. Ако той изпълни волята Божия, ще оздравѣе; ако се осъмни и не я изпълни, ще заміне за другия свѣтъ.

Нѣкой казва: въ какво седи изпълнението на Божията воля? Да изпълнишъ волята Божия, значи да пожертвувашъ имането си, живота си и всичко, каквото имашъ на Бога. Казвате: нали живѣемъ въ общество, какъ ще пожертвуваме всичко за Бога? Въ кое общество живѣете? И волътъ може да каже, че живѣе въ общество. И овцата може да каже, че живѣе въ общество. И конътъ може да каже, че живѣе въ общество, но питамъ: колко струва едно овче общество, или едно говеждо общество, или едно конско общество? Най-послѣ,

колко струва и едно човѣшко общество? — Една лула тютюнъ. Както тютюнътъ изгаря, така и човѣкътъ се ражда и умира. И той изгаря като една лула тютюнъ. Слѣдъ като изгори лулата тютюнъ, тя се е прѣвърнала въ димъ и пепель. И лулата мисли, разширява се, но какво е измислила въ края на краищата? Нѣкой казва: ама азъ съмъ гърнчаръ, имамъ изкуство, работя хубави гърнета отъ фаянсъ, знаете ли това? — Зная, че си изработилъ десетъ хиляди гърнета и си ги разпродалъ на хората. Тия гърнета благодарятъ ли ти, че си ги създалъ? Ако единъ день заболѣешъ, аѣ ще дойдатъ ли при тебе да ти помогнатъ? И най-послѣ, ти увѣренъ ли си, че тия гърнета единъ день ще заематъ високи длѣжности? Ако вие се заемете съ една душа, направите ѣ нѣкое добро, а именно, показвате ѣ начинъ, какъ да повдигне мислитъ си нагорѣ къмъ Бога; показвате ѣ, какъ да облагороди сърцето си и какъ да усили волята си, всичко това не струва ли повече отъ десетитъ хиляди гърнета? — Това нѣщо струва повече даже отъ всички общества, които сега съществуватъ въ свѣта. Въ свѣта има само едно общество. То е общество отъ такива хора, които иматъ стремежъ къмъ Бога. Само тѣ образуватъ „общество“

ство“, въ пълния смисълъ на думата. Ако нѣкой мисли, че има нѣщо повече извънъ това общество, той се лъже. За всинца ви трѣбва да се създадатъ благоприятни условия. Това значи да се създаде общество, срѣда, въ която човѣкъ може да възроди своя животъ.

И тъй, имате ли скръбъ — оглашени сте. Имате ли изпитания — вѣрующа сте. Учитѣ ли — ученици сте. Ако вие, като ученици, не можете да прѣодолѣете известни мжчнотии, тогава дѣ е вашата сила? Въ какво вѣрвате? Трѣбва да дойдатъ ангели да ви носятъ на носилки, както въ Япония носятъ богатитѣ хора. Васъ, царскитѣ синове, гениалнитѣ хора, пълни съ добродѣтели, трѣбва на ржцѣ да ви носятъ, да ви подтикватъ, за да вървитѣ напредъ. Ако ви занесатъ на небето, вие ще бждете на показъ, както излагатъ на показъ въ свѣта маймунитѣ. Това ви се вижда смѣшно. Не, туй е великата Истина. Защо? — Понеже вие мислитѣ, че сте отъ Божествено произхождение, и всичкитѣ ви работи и тукъ на земята, и горѣ на нѣбето трѣбва да вървятъ безъ мжчнотии, безъ страдания и изпитания. Вие сте смѣшни въ своитѣ твърдения, като поддържате, че сте отъ Божественъ произходъ, че сте излѣзли отъ Бога. Добрѣ, съгласенъ

съмъ съ васъ, но казвамъ: покажете ми, дѣ се проявяватъ качества на Божественото у васъ? Ще бжде смѣшно да казваме че сме Божествени безъ да проявимъ сами ние Божественото начало въ себе си. Не можете ли ца го проявите, значи вие засега живѣте въ това, което не е Божествено. Врѣме е вече да проявите Божественото въ себе си. Засега То спи у васъ. Вие още не сте дошли до положителната вѣра. Днесъ когото отъ васъ и да поставягъ на изпитъ, да му отнематъ всичкото богатство, да му отнематъ общественото положение, което зема и да го поставятъ въ единъ чуждъ градъ, непознатъ отъ никого, той ще покаже, колко силна е била вѣрата му. Вѣрующия нѣма отъ какво да се плаши.

Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо е силната, чиста, дѣтинска вѣра. Не зная, дѣколко този примѣръ е дѣйствителенъ фактъ, но ще го приведа тъй, както ми е прѣдаденъ. Това се е случило въ България, преди 50 — 60 години. Баща и майка, заедно съ своето момиченце, тръгватъ на пътъ за единъ градъ но трѣбвало да прѣминатъ прѣзъ една планина. Прѣзъ планината ги нападагъ разбойници. Бащата и майката успѣли да се освободятъ отъ гѣхъ, избѣгали, но въ стра-

ха си забънели, че момиченцето имъ не е съ-
тѣхъ и го изгубили. То останало всрѣдъ планина-
та плакало, викало търсило майка си но не могло
да я намѣри. По едно врѣме то вижда на пѣтя си
мечка. Веднага се затичва къмъ нея, започва да я
гали, да я милва по козината и да я пита: „Кажи
ми, дѣ е мама?“ Мечката стои на едно мѣсто, по-
глежда го. Момиченцето се качва на гърба ѝ, и
тя трѣгва, започва да обикаля съ него изъ плани-
ната. Гѣй го носила нѣколко часа и се радвала.
Въ това врѣме майката търси своето дѣте. Извед-
нажъ мечката излиза насрѣща ѝ. Вижда тя нейно-
то момиченце на гърба на мечката. Това вижда и
бащата. Удивляватъ се двамата и хукватъ да бѣгатъ.
Викдатъ прѣдъ себе си една голѣма скала. Изкач-
ватъ се на нея и оттамъ викатъ на момиченцето,
да слѣзѣ отъ мечката и да отиде при тѣхъ. Но
дѣтето не се плаши отъ мечката. Родителитѣ гле-
датъ отъ скалата, казватъ си: Ще го разкъса меч-
ката! Не, Господъ казва на тѣзи мечка: „Ти ще за-
несешъ това момиченце при майка му“. И мечката
се радва, че изпълнява волята Божия. Момиченце-
то слиза отъ гърба на мечката, и отива при май-
ка си. Туѣ разбрахъ вѣра. Кой не е бѣгалъ отъ
мечка? Момиченцето плаче, вика, търси майка си.

Казвамъ: такива състояния трѣбва иа има човѣкъ, когаго дойде въ свѣта. Щомъ въ свѣта сжществува разумность какго това се твърди, нашата опитность отъ живота трѣбжа да бжде положителна, да почива на дълбоко прѣживѣчи и опитани нѣща. Ще дойдатъ страдания, ще дойдатъ неразрѣшени нѣща, ще дойдатъ мжчноти, но красотата на живота седи именно въ тия нѣща.

Сега, нѣма да се прави въпросъ, кой какъвъ е, дали е оглашенъ, вѣрующъ или ученикъ. Който е оглашенъ, ще гледа да стане вѣрующъ. Който е вѣрующъ, ще гледа да стане ученикъ. Който е ученикъ пъкъ, да се учи. На какво? — На незнайнитѣ добродѣтели. Когато апостолъ Павелъ отиде въ Атина, казваше на атинянитѣ: „Азъ не ви проповѣдвамъ за тѣзи богове, които вие знаете, но ви проповѣдвамъ за „незнайния Богъ,“ чийто надписъ видѣхъ нѣкждѣ изъ града ви. Ще ви говоря за този Господъ, Когото вие не знаете.“ Казватъ му атинянитѣ тогава: „Говорини за незнайния Богъ да видимъ, кой е Той.“ Така и ученикътъ ще говори за незнайнитѣ добродѣтели. Велико е това което не се знае. Въ нашето съзнание има нѣщо, което не е проявено. Туй, което не знаете, то е доброто, къмъ което се стремите. То е Божестве-

ното. Затова ние усѣщаме единъ потикъ, едно вжтрѣшно течение, което ни тласка къмъ Божественото. Тѣй щото, въ това именно седи великия животъ за въ бждаще.

Помислете сега, коя бѣше основната идея въ тази лекция.

Сега, като ви слушамъ да пѣте, намирамъ, че сте отвикнали да пѣте. Питамъ ги: когато човѣкъ скърби, може ли да пѣе? Когато се изпитва може ли да пѣе? Когато учи, може ли да пѣе? При ученето човѣкъ може да пѣе за развлѣчение, но само когато е свободенъ. При страданието може да пѣе, за да се утѣши. При изпитанието може да пѣе, за да се запази. Азъ говоря за музиката, като възпитателно сръдство. Тя не трѣбва да се отдѣля отъ сжщинския животъ. Нейнитѣ трептения влизатъ въ живота, влизатъ въ чувствата, влизатъ въ мислитѣ, а сжщо така влизатъ и въ говоримата рѣчь. Музиката влиза навсѣкждѣ. Човѣкъ трѣбва да бжде музикаленъ; мислитѣ му да бждатъ стройни въ чувствата си да има висши трептения. Свещено нѣщо е музиката! Нѣкой отъ васъ могатъ да кажатъ, че музиката, пѣнието е необходимо за всички: други могатъ да кажатъ, че и безъ тѣхъ може. Не, при сегашното ви развитие, музиката ви е необходима.

Ще дойде време, когато музиката може да се изключи отъ живота, но това време още не е дошло за васъ.

Всѣки отъ васъ, като става сутринъ, той трѣбва да пѣе, ако не гласно поне въ ума си. Ако нѣма гласъ, мислено поне да пѣе. Човѣкъ, който не може да влада своя ларинксъ, мъчно може да създаде характеръ въ себе си. Туй трѣбва да знаете. Най-първо човѣкъ трѣбва да влада гърлото си. Не казвамъ, че трѣбва да му заповѣдва, но да го държи въ исправность. Това е най-голѣмото благословение, което Господъ е далъ на човѣка. Този органъ е свързанъ съ мислитѣ, свързанъ е и съ чувствата на човѣка. Всѣки органъ има свой изразъ. Сега, наприкладъ, какво трѣбва да ви вдъхновява въ музиката? За какво, трѣбва да пѣете и свирите? Най-първо вие трѣбва да пѣете и свирите за това, което имате въ себе си. Не пѣйте за другитѣ хора. Възпитателното влияние на музиката седи въ това, да пѣете за себе си. Слѣдъ туй ще пѣете за другитѣ. Най-послѣ ще пѣетѣ за Бога. Като казвамъ, че най-послѣ ще пѣете за Бога, разбирамъ, че на Бога ще принесете плода. Първо ще пѣешъ на себе си, защото само ти можешъ да издържашъ да се учишъ. Послѣ ще пѣешъ на другитѣ. Кога-

то се научишъ да пѣешъ хубаво, ще пѣешъ и на ангелитѣ, и тѣ ще те слушатъ. Такъвъ е естествениятъ ходъ на нѣщата. Който не разбира работитѣ така, той не може да бжде музикаленъ.

Всѣки човѣкъ има музикално чувство, но то не е еднакво разлито у всички. У нѣкои е много добръ застѣпенъ, у други — много слабо застѣпенъ. Ако искате да се учите, накарайте нѣкоя сестра, която има хубавъ гласъ, да ви попѣе а вие слушайте. Тя нека пѣе а вие слушайте. Този даръ да пѣе е Божественото нѣщо. Слѣдъ това намѣрете трета сестра, която пѣе още по-хубаво и двѣтъ заедно я изслушайте! Та първо ще пѣете на себе си. Като дойдете въ по-горна стадия, ще пѣете за другитѣ, и тѣ ще ви слушатъ. Да се изслушватъ единъ другъ съ внимание, това е единъ отъ добритѣ възпитателни методи, който трѣбва да прилагате въ живота си.

Сега ще вземемъ чуждата дума „Вехади“ и ще я изпѣемъ. Думата „вехади“ значи започване на една работа. Всѣка работа трѣбва да започваме съ най-благородни потици. Мотивътъ, на който пѣемъ тази дума е източень. Тоноветѣ сж смѣсени: мажорни и миньорни. Думата „Вехади“ представлява много малкъ пасажъ отъ една свещена пѣсенъ.

Като пѣте, вие трѣбва да се стремите къмъ чистота на тоноветѣ.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовета“.

НАЙ-МАЛКОТО ЧУВСТВО

29-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 24. VI. 1925 г. СОФИЯ

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

НАЙ-МАЛКОТО ЧУВСТВО

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „най-добритѣ
качества на най-добрия ученикъ.“

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху
темата: „най-великата незнайна добродѣтель“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата:
„Най-малката незнайна добродѣтель“.

Понеже никой отъ васъ не можа да намѣри
най-великата незнайна добродѣтель, тя остава за-
сега неизвѣстна, хиксъ. Най-малката незнайна до-
бродѣтель остава да бжде **у**. Значи **х** и **у** ще бждатъ
двѣтѣ допирни точки въ трансценденталния свѣтъ,
т. е. въ този свѣтъ, който човѣкъ може да схване
и разбере извънъ своитѣ сѣтива.

Кажете ми сега, какво значи човѣкъ да раз-
сждава правилно? Сега, на мода въ свѣта е да-
митѣ да носятъ кжси ржкави, да ходятъ съ голи

ржцѣ. Защо носятъ кжси ржкави? Всѣко нѣщо, коего човѣкъ прави, трябва да има свои мотиви, свои причини. Когато нѣкоя дама ходи съ голи ржце денемъ, на слънце, това разбирамъ, но да ходи съ голи ржцѣ облачно врѣме, или когато седи въ нѣкоя стая, или огива на нѣкакво събрание, де е смисълътъ въ това? Нз какво слънце ще се пече тогава? Азъ искамъ да кажа, че всѣко нѣщо коего човѣкъ прави, трѣбва да е разумно. Вие можете да се печете на слънцето, както искате и когато искате, безъ да е на мода ходенето съ голи ржцѣ. Азъ подържамъ това, хората да се печатъ на слънце, и мже, и жени. Нека всички сестри носятъ кжси ржкави вѣнъ отъ града, но влѣзатъ ли въ града, трѣбва да носятъ дълги ржкави, защото отъ праха въ града, поритѣ на кожата ще се запушатъ, и дишането имъ ще се затрудни. Слѣдователно, онзи който, създалъ модата билъ уменъ, За умнитѣ жени той препорѣчва да носятъ кжси ржкави извѣнъ града и да се пекатъ на слънце, а за глупавитѣ да носятъ кжси ржкави по улицитѣ, а дълги ржкави на затворено. Умнитѣ жени ще носятъ дълги ржкави у домътъ си, а кжси всрѣдъ природата: глупавитѣ же ни, — обратно кжси ржкави по улицитѣ а дълги-всрѣдъ природа

та, да не почернѣятъ. Умната жена е глупава у дома си, а умна на слънце, а глупавата обратно. Вѣнъ отъ това, като се движитѣ между вашитѣ братя вѣнъ въ свѣта и тукъ между васъ съ кѣси ржкави, нѣкой отъ тѣхъ може да се съблазняватъ. Не забравяйте, тѣ не сж хора светии, тѣ сж грешници още. Като се движите между хората, нека вашата свобода не причинява съблазънъ между тѣхъ. Казвамъ: хората се раждатъ голи а не облечени. Защо днесъ ходятъ облечени? Защото сж грешници. Докато хората сж грѣшци, нека бждатъ внимателни едни къмъ други. Когато Адамъ и Ева бѣха въ рая, тѣ ходяха голи, но щомъ ги испѣдиха отъ рая, облѣкоха се въ кожи. Защо?—Студено имъ било. Докато били въ рая, слънце грѣяло, топло било, и тѣ ходили голи.

Въ свѣта сжществува три вида голота: тѣлесна, умствена и сърдечна голота. Нѣкои религиозни хора, Христови послѣдователи сж благочестиви физически, но въ сърцето не сж благочестиви. Други пъкъ сж благочестиви въ сърцето, но не сж благочестиви въ ума. Ще видите, че нѣкои хора се стрѣматъ дрехитѣ имъ да сж затворени, съ кѣси ржкави, но отвѣтрѣ не сж благочестиви. Добрѣ е за въ бждеще, всички сестри да си направятъ бѣли ленени блузи. Която сестра иде въ Школата

облѣчена съ черни дрѣхи, нѣма да я приемаме. Вие нали искате мода? Ето ви мода. Тукъ нѣма да дохождате, както вие искате но трѣбва да слушате, ако искате да ви се прѣподава. Туй трѣбва да знаете веднажъ за винаги! Дрѣхитѣ ви трѣбва да сж хигиенични. Сестритѣ да си направятъ дълги ленени, а не копринени блузи. И млади и стари сестри ще си направитѣ такива блузи, както и тѣзи, които иматъ, и които нѣматъ възможность. Богатитѣ сестри да отворятъ кеситѣ си за бѣднитѣ. Блузитѣ ви ще бждатъ широки, съ широки ржжави, долу съ едно ширитче за да не се вдигатъ нагорѣ. Казватъ: защо да закриваме ржцетѣ, вратоветѣ си? Защото въ това нѣма нищо красиво. Ако е въпросъ за красота, разбирамъ, но тукъ нѣма нищо красиво. Или вие искате да изнесете на показъ вашата грозота? Не, вие трѣбва да бждете или много грозни, или много красиви, или много добри, или много лоши. Два полюса има въ живота. Нѣкои отъ васъ може да останатъ на особено мнение. Свободни сте, но и на братята ще кажа да си направятъ по едно бѣло лѣнено палто и по една бѣла жилетка. Ще кажете, че нѣмате пари. Когато дойде въпросъ да направитѣ нѣкоя копринена рокля на вашата жена или дъщеря, за тѣхъ

ще намърите пари. Тогава кесията ви се отваря. Тъзи бѣлѣ палта ще се обличагъ, когато влизате въ класъ. Първо сестритѣ нека се облѣкатъ въ бѣло а послѣ братята. Като идвате въ класа, всички трѣбва да сте облѣчени съ чисти дрехи, това е свещено нѣщо. Нали сте окултни ученици? Вие прѣзъ цѣлата седмица сте били облѣчени съ една дреха и прѣзъ това врѣме сте се карали съ дѣлгето си, или съ мжжа си и съ тази дрѣха ще дойдете въ класъ. Не, ще съблѣчете дома си тази дреха, тя е пропита съ лоши мисли и настроения, и се облѣчете съ чиста дреха. Нали вие идвате въ Школата да се учите на Мъдростъ? Казвате: всѣкакъ може. Не е така. Ако идвате тукъ съ нечисти дрѣхи, съ нечисти тѣла, на какво ще замяза тази Школа? Прѣди да дойдете въ класа, всички трѣбва да си измивате краката, вратоветѣ, да сте чисти.

Азъ ви питахъ, какво значи човѣкъ да мисли, да разсждава правилно? Ще ви кажа, въ какво седи правилното мислене. Въ човѣка има двѣ течения. Едното отъ тѣхъ е отъ пжла нагорѣ и се образува въ главата, а другото е отъ пжла надолу. Второто течение води къмъ центъра на земята, а първото — къмъ центъра на слънцето. Най

послѣ има и трѣто течение което съединява първитѣ двѣ течения. Третото течение наричатъ аура на човѣка. Второто течение, т. е. това, което води къмъ центъра на земята, включва всички низши енергии на човѣка, които той добилъ въ своето животинско състояние. Като изучаваме строежа на човѣшкото тѣло, ще видимъ, че първитѣ двѣ течения включватъ въ себе си още двѣ течения. Всички тия течения сж съчетани едно въ друго. Тѣ се забѣлѣзватъ и въ мисълта, и въ чувствата на човѣка.

Да кажемъ, че вие размишлявате идеално върху единъ въпросъ, по мисль живѣте между ангелитѣ, а сжщеврѣмено сте облечени въ плътъ и кръвъ. Поради тази идея, въ вашето тѣло ще се пробудятъ и други сили свързани съ живота на мисълта. Тѣ сж нишитѣ сили у човѣка. Така е, животътъ на ангелитѣ и животнитѣ сж свързани въ единъ общъ животъ. Разумниятъ и неразумниятъ животъ вървятъ заедно въ човѣка. Чувствата и мислитѣ въ човѣка сж свързани. Божественото ги свързва. Въ това нѣма никакво зло, но потрѣбно е да се разбиратъ законитѣ, които управляватъ тия двѣ течения. За васъ е трудно още да ги разбирате, но трѣбва да ги знаете, защото тѣ ще ви послу-

жати за сегашния живот, който трябва да съграждате. Ако вие не разберете тия закони, мъчно може да запазите туй, което днес ви се дава. Вие всекога може да изгубите вашето равновѣсие, ако не въ школата, то отвън. Вечерно време, като спите, дойде нѣкой и извика: пожар! Вие скачате отъ леглото и хуквате навън. Не, ще станете полека, ще вземете чорапитѣ си и спокойно ще ги турите на краката си. После ще се разходите малко изъ стаята си и ще излѣзете навън. Това е философия! Вие какво правите? Щомъ се запали кѣщата, хуквате навън. Какво е това присѣствие на духа? Какъ ще може такъвъ човѣкъ да влияе на себе си и на другитѣ? Всеки човѣкъ, който се стрѣска, губи почитанието на другитѣ хора. Тукъ всеки може да ви изплаши. Какъ?—ако нѣкой човѣкъ пусне една малка дѣтска бомбичка прѣзъ прозореца, всички ще наскочат. Не само вие, но всички хора губятъ равновесието си, губятъ присѣствието на духа. Дойде имъ една малка болестъ, губятъ присѣствие на духа. Изгубятъ паритѣ си, губятъ присѣствие на духа. Нѣкой кираджия излѣзе отъ кѣщата имъ, губятъ присѣствие на духа. Пждятъ ги отъ кѣщи, губятъ присѣствие на духа. Нѣкой каже нѣкоя лоша ду-

ма за тяхъ, губятъ присъствие на духа. Хиляди нѣща въ свѣта могатъ да ви изкаратъ отъ равновѣсие. И слѣдъ всичко това разисквате, какво сж казали Кантъ, Декартъ, апостолъ Петъръ, еди-кой си историкъ, еди-кой си математикъ и т. н.

Питамъ ви: какво значи числото 2, числото 3, числото 4, и т. н.? Числото 2п показва, слѣдъ колко милиони години ще се създаде човѣкътъ слѣ една клѣтка? Числото 3п показва слѣдъ колко милиони години едно момче ще се прѣвърне въ момиче, споредъ сѣчетанията, по които природата работи. Природага работи разумно. Когато измѣня формитъ тя си има причини за това. Нейнитѣ причини не сж като човѣшкигѣ, тѣ сж разумни, добръ обосновани. За примѣръ, човѣкъ като погледне месцето на нѣкое говедо, въздиша. Защо?—Иска да си хапе отъ него. Като погледне ябълката пакъ въздиша. Човѣкъ постоянно въздиша. Не, като бутнешъ месцето на кого и да е, било човѣкъ, животнъ или плодъ трѣбза да почувствуващъ, да знаешъ, че всичко това е направено отъ Бога. И като бутните едно гърне, вие разбиратѣ, че въ него може да поставите отлично розово масло, или да го направите единъ простъ умивалникъ, да се миете въ него. Писанието казва: „Пазете се отъ

грѣховетѣ“ да не бждете гжрнета за миене въ тѣхъ, но чисти да останете. Слѣдъ колко години ще станете In? Нѣкой казва: Духътъ ще ме научи на всичко. Не, Духътъ говори въ п-та степенъ. Кой научи хората да говорятъ? Ти, който мълчишь, кой те научи да говоришь? Духътъ казва: „Онзи който говори, говори отъвнѣ; а онзи, който мълчи, говори отъвнѣ“. Онзи който говори, е прѣводчикъ на Господа. Всинца вие сте прѣводчици на Господа. Богъ ви пита: „Какво ви казва вашия учитель?—Не можахме да разберемъ езика Му. Тогава трѣбва да дойде нѣкой при васъ, да ви научи да разбирате езика на учителя си, а то е дълга и широка работа.

За да осмислитѣ живота си не само за една минута, а за вѣчни врѣмена, много нѣщо се изисква. Ако нѣкой каже, че е придобилъ радостта само за една минута, това не е никаква придобивка. Истинската радостъ трѣбва да бжде радостъ на цѣлата вѣчностъ. Щомъ не може да я задържите за винаги, това не е радостъ, това е само една прекция. Вие ще гледате тази радостъ да влиза постепенно въ вашитѣ сърца и умове. Влѣзе ли дълбоко въ васъ, тя никога нѣма да изгасне. Тогва морето може отъвнѣ да се бсщува, може да имате

скърби, сградания, недоразумения, но това нищо не значи. Нима онзи параходъ който минава прѣзъ Атлантическия океанъ е посрѣщнатъ отъ вълнитѣ съ финикови вѣйки? — Не, капитанинтъ, моряцитѣ, пжтниците, всички се слагатъ, навеждатъ се къмъ земята. Прѣди да е тръгналъ, всички пжтници седятъ съ букети отъ рози, голѣми герои сж тѣ, но слѣдъ шесть деня, не остава нито една роза отъ букета и вече не си говорятъ тъй благо, нѣжно. Всѣки отъ тѣхъ легналъ на корема си, говори нѣщо на дюшемето. Какъ мислите ще опитате ли всички тия работи въ свѣта? — Ще ги опитате. Но има страхливци, които не влизатъ въ парахода, тѣ стоятъ отвънъ на брѣга и наблюдаватъ само. Онзи, който влѣзе въ парахода ще влѣе и въ Царството Божие. Той трѣбва да бжде първостепененъ горой да нѣма подобенъ на нѣго. Тѣй трѣбва да разбирате нѣщата. Вие трѣбва да бждете герои да прѣодолявате мжчнотиитѣ. Казвате: добъръ е Господъ. Азъ зная, че Господъ е добъръ. Щомъ Господъ е добъръ, вие трѣбва да бждете герои. Господъ обича смѣли и безстрашливи дѣца, които не се страхуватъ. Ако единъ паякъ може да те уплаши и да бѣгашъ отъ него, дѣ е твоето геройство? Като те види нѣкой ангелъ, че бѣгашъ

отъ паяка, ще се усмихне и ще каже: „Да бѣгашъ отъ единъ паякъ, това е добродѣтель, ти заслужавашъ шесть.“ Вие казвате: какъ, нима отъ паякъ бѣгаме? Да, вие и отъ мравя бѣгате, и отъ една малка микроба бѣгате. — А, отъ микроба ще бѣгаме. — Какъ не бѣгате ли отъ микробата на чумата? Ако тази микроба влѣзевъ кръвта ви, какво ще направите вие голѣмиятъ герой? И най-голѣмиятъ пехливанинъ да сте, нѣма да се минатъ и 24 часа, ще легне на гърба си. Всички бѣгатъ отъ тази микроба, тя е много силна. Вие ще ѝ кажете: ще ти дамъ, колкото пари искашъ, 10 — 15,000 лева, но моля ти се иди на друго мѣсто. Азъ съмъ много слабъ иди при нѣкой мазничъкъ. Тази Микроба, това е грѣхътъ въ човѣка. Грѣхътъ е една микроскопическа, нищожна мисълъ, която бутнешъ ли малко, веднага те поваля на земята. Тя е повалила висши същества, и васъ ще повали. Затова казвамъ: отъ грѣха да ви е страхъ да бѣгате като отъ чума.

Сега, какво разбрахте отъ тази лекция? Ще кажете: учителятъ ни се кара. Това не е караница. Това е изнасяне на извѣстни положения, които трѣбва да знаете. Безъ това знание сегашниятъ животъ е безсѣдържателенъ. Нашиятъ животъ може да бжде съдържателенъ само при знанието на мал-

китѣ добродѣтели Ако тази вечеръ вие не придобиете една малка добродетель, която до сега не сте знаели и я прибавите къмъ вашето знание, какъвъ смисълъ има всичко това, което чухте? Тази вечеръ ще туритѣ една малка тухличка въ зданието, което градитѣ, та като се върнете дома си, да знаете, че е запущена една малка дупка. Награвите ли това, ще знаете, че работата ви за цѣлия день е завършена. Като дойде единъ ангелъ да види, какъ работите, ще намѣри, че сте запушили една малка дупка въ вашето здание.

И тъй 1 п. означава единъ принципъ, който дѣйствува непрѣрывно. Числата 2п, 3п, 4п, 5п, 6п, и т. н., това сѣ сили, които сжщо тъй работятъ непрѣрывно въ природата. Въ живата математика тѣзи числа означаватъ сили, които работятъ непрѣрывно. Тѣ представяватъ цѣль свѣтъ. Единицата може да се разложи на своитѣ съставни части. Двойката сжщо може да се разложи на своитѣ съставни части и. т. н.

Та казвамъ: най-малката добродѣтель въ свѣта всѣкога образува хармония между всички хора. Тя нагласява хората. Като дойде между животнитѣ, и въ тѣхъ, внася радостъ. Всички овци и вълци се примиряватъ при нея. Тя внася хармония между

учители и ученици, между свещеници и пасоми и т. н. И между васъ като дойде, пакъ дѣйствува същиятъ законъ. Слѣдователно, щомъ нѣкога вие сте разиревожени, ще се помолите на Господа, да ви изпрати най малката добродѣтель да внесе миръ и хармония въ васъ. Така ли правите вие? — Не. Вие започвате да разказвате на Господа: Господи, знаешъ ли, че азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ? Господъ казва: „Това азъ зная отдавна. Въ моята книга ти си написалъ това въ п-та степенъ. Нѣма нужда да ми го полтаряте още, но приемете въ себе си най-малката добродѣтель и я угостете“ Така трѣбва да постѣпите. Причете ли въ себе си най-малката добродѣтель азъ ще се радвамъ, като на свой най добъръ приятелъ. Голѣмата добродѣтель не може да се гобере въ васъ, но малката може. Тя е красива, при това не е изискателна, скромна е тя. Азъ искамъ, всички ученици да иматъ въ себе си най-малката добродѣтель. Тази вечеръ мога да ви подложа на единъ изпитъ. Какъвъ може да бѣде този изпитъ? — Да изкарамъ нѣкой отъ васъ който обича да говори много да ви държи два часа, да го слушате. Кой отъ васъ ще се дѣ спокойно, безъ да се обръща на една и на друга страна. Тзи да ви говори, а вие да го

слушате, каго че ви говори нѣща, които не знаете и да кажете послѣ, че сте слушали много умни нѣща. Вие, обаче, какво ще кажете? — Отдѣ се намѣри този братъ? Учителътъ него ли намѣри? Нѣмаше ли нѣкой по уменъ да излѣзе да говори? Ние ще оглупѣемъ, ако речемъ да го слушаеме. Не, ще слушате. Докато житцего ви говори, докато царевицата ви говори, докато хлѣбътъ ви говори докато пиперкитѣ ви говорятъ, вие ще можете да слушате. Какво значи да ти говори житното зърно? Когато житното зърно говори, най-първо ти ще му дадешъ мастило да пише. Нѣкой казва, че житното зърно не може да пише. Всички вие имате по едно перо-езикътъ, и мастило — слюнката. Житното зърно като влѣзе, прѣзъ устата ви, най-първо ще говори на стомаха: слѣдъ това ще влѣзе въ кръвта и ще говори на сърцето; послѣ ще говори на ума и тогава ти ще вземешъ перото ще туришъ ржката на книгата: „тръсъ-тръсъ-тръсъ“. пишешъ нѣкакъвъ прѣводъ. Житното зърно е писало отвжтрѣ на единъ физически езикъ. Послѣ писало на сърцето на механически езикъ. Слѣдъ това писало на ума, пакъ на физически езикъ. И най-послѣ вадите заключение, че житното зърно е написало едно отлично писмо.

Първото нѣщо: на всинца ви трѣбва търпѣние! Онзи, който говори пръвъ, ще говори най-много два часа, вие трѣбва да го изтърпите. Слѣдъ него ще излѣзе другъ, който ще говори четири часа. Послѣ ще излѣзе трети, който ще говори шестъ часа и ако не го изслушате съ търпѣние, ще дойде другъ да говори, осемъ часа, десетъ часа, а дори и до 24 часа. Кажете ми, какво казва сега Духъгъ? Въ каква степенъ ще имате число сега? Христосъ казва: „Ако вие не можете да разберете земнитѣ работи, какъ ще разберете небеснитѣ?“ Това не значи, че небеснитѣ работи не могатъ да се разбиратъ, но за гѣхъ се изисква голѣмо съсредоточение, голѣмо концентриране, вниманието ви да не се отвлича. Когато разсждавашъ за небето, нищо не трѣбва да те смущава. Каквото и да стане, ти трѣбва да мислишъ, че нѣмашъ никакво задължение; и като се вгълбишъ, да забравишъ всичко. Да се концентрира човѣкъ, това е едно благо, което той трѣбва да придобие. Придобие ли го, Духътъ ще може по лесно да работи върху васъ, не само сега, но за винаги. Хиляди духове, които сж ви обичали, сж работили върху васъ. Гѣ сж ваши напръднали приятели, които и сега работятъ върху васъ, а освенъ тѣхъ и Богъ,

съ своята Любовъ, работи върху васъ. Когато върху васъ работятъ толкова много същества, пъкъ и Богъ работи, трѣбва ли да бъдете мързеливи и вие сами да не работите?

Единъ день, при свободно време, ще ви обясня произхода на мързела. Нѣкои казватъ, че не трѣбва да се работи; други казватъ, че трѣбва да се работи много, за цото Христосъ е казалъ: „Отецъ ми работи, а азъ работя.“ Нѣкои казватъ: азъ работя духовно, нека другитѣ работятъ физически. Не, всичко въ свѣта е свързано. Кѣгато азъ носѣя въ земята три царевични зърна, азъ нѣма да считамъ, че тѣ сѣ мъртви същества, но ще ги разглеждамъ като свои малки братчета. Въ моя умъ тѣ съществуватъ като три ангела въ небето. Оживямъ при нѣкоя слива или ябълка, спирамъ се предъ тѣхъ, тѣ не сѣ мъртви същества за менъ. Тѣ сѣ живи същества, които азъ ще почитвамъ и ще имъ кажа: доволни ли сте? Вие казва е. Учителитѣ ни кара да копаемъ картошки. Не, азъ ви изпитвамъ умоветѣ. Да копаете картофи, царевица, това е философия на живота. Ако вие, като окултни ученици не се научите да гледате по този начинъ на нѣщата, нѣма да отидете много напредъ. Ако азъ съ едната си ръка само, или даже съ най-мал-

кия си пръстъ помогна на една, царевица, или на едно житно зърно да ги посада въ земята, да имъ направя една малка услуга това показва, че азъ имамъ една положителна философия за живота. Ако не можешъ да говоришъ нѣкому, иди въ нѣкоя нива да копаяшъ. Ако нѣ ашъ сая, иди на нѣкоя чужда, разкопай наоколо пръстта ѝ. Разкопаяшъ ли я, ти си направилъ една отлична работа. Направете единъ такъвъ опитъ. Този житенъ класъ, около който ще работишъ, е свързанъ съ нѣкоя философска глава въ София. Като си побутналъ това житно зърно, ти имавече твое влияние ще проговори на стомаха на този човѣкъ, и като ви срещне той, ще ти помисли: не можатъ ли да ми кажатъ нѣщо духовно? Не бутнишь ли това житно зърно, този човѣкъ нѣма да те погледне.

Ще обясня тази мисль на вашъ езикъ, да ме разберете по добръ. Прѣдставете си, че азъ съмъ измъ, нѣкъде, съ скжсани дребни и съ празни речебове. Като ме видятъ ще кажатъ: ние не искаме вашата философия, гървете си! Но прѣдставете си, че азъ съмъ облѣченъ много хубаво, накиченъ съ скжпоцѣности и влѣза въ нѣкой домъ. Щомъ ме видятъ, ще ме поканятъ на трапезата, ще ми се усмихнатъ и като имъ говоря, ще ме

слушатъ. Като отворя чангата си, всички ще ме, сл/шатъ съ внимание. Каквото имъ кажа ще го направятъ. Това значи да побутнешъ едно житно зърно. Понеже ти си богатъ, съ пълна чанта въ ржка, облеченъ съ фракъ, имашъ мждръсть, знание въ главата, като отидешъ при твоя приятель, той веднага ще ти отвори, ще те покани и ще ти каже: „Заповѣдай, азъ тѣ чакамъ отъ много години, радвамъ се, че дойде при менъ. Довечера ще те заведе на концертъ“. Прѣди години въ стаята ми дойде единъ човѣкъ и ми остави цѣлъ чуваль бѣли паразити. Казва ми: ходихъ тукъ-тамъ, но ни кждѣ не ме приеха. Казвамъ: кажете му да събере тѣзи паразити и да ги продаде. Човѣкъ трѣбва да посрѣща хората съ отворено сърце, но и тѣ не трѣбва да злоупотрѣбаватъ съ тѣхната готовность. Естествено състояние е, когато дойде нѣкой човѣкъ, веднага сърцето ми да се отвори, да услужа на тозъ човѣкъ. Тоза е Божествено. Ако за да се моля, трѣбва да чета Библията, това считамъ за насилие върху себе си. Молитвата трѣбва да дойде естествено. Когато дойде нѣкой човѣкъ дома ми, азъ не трѣбва да питамъ Духа, дали да го приема, или не. Азъ трѣбва да го приема, безъ да ми каже Духътъ. Ако духътъ ми пошепне да го приема,

това вече не е естествено състояние. Щомъ чакамъ Духътъ да ми каже, да го приема, или не, значи Той го приема въ сщность а не азъ. Азъ трѣбва да го приема, а Духътъ да ми говори отвѣтрѣ. Естествено е когато Духътъ го приема чрѣзъ мене. Всички трѣбва да бждемъ естествени, да оставимъ да се проявява, което Богъ е вложилъ въ насъ, да не бждемъ нерзни, бързи но да бждемъ внимателни. Азъ, запримѣрь, забѣлеждамъ, ако кажешъ нѣкому нѣщо меко, полугласно, той казва: този говоръ не е естественъ. Ако му кажа нѣщо натъртено, казва: много грубо е това.

Сега, малко ще се занимаемъ съ математика. Да вземемъ: $5n + 6n = 11n$. На колко се дѣли числото 5? — На себе си. Числото шесть се дѣли на 2, на 3 и на себе си. Числото шесть е синътъ, а числото петъ е майката. Питамъ: какъ може! майката, която се дѣли сама на себе си, да роди синъ, който се дѣли на 2 и на 3? Какъ мислите, отдѣ се родиха тия качества у сина? Значи, 6 — тѣ, т. е. синътъ, въ своята еволюция, е роденъ отъ двама бащи. Това сж философски въпроси. Практическиятъ методъ, който може да се приложи при числото петъ не може да се приложи не може да се извади отъ числото шесть. Това сж двѣ разум-

ни числа, затова всеки разумен човек изучава себе си, изучава и природата.

Питамъ: коя е главната мисълъ отъ лекцията? Азъ искамъ отъ васъ да остане въ душата ви най-малкото красиво чувство, което сега имате. И го-гоза вие, голѣмиятъ човекъ да бъдете доволни отъ това малко чувство. Като се върнете у дома си, потърсете въ душата си едно малко чувство, което някога сте ги, бнебреждали и го изнесете на трапезата си. Тази вечеръ, като се върнете дома си, извадете това малко чувство, зарадвайте му се, дайте му едно угощение.

И тъй, тази вечеръ ви говорихъ за най-малкото чувство, на което вие не обръщате никакво внимание.

Изпѣйте упражнението: „Гръе, грѣе, свѣлина-та грѣе,“ „Вдохновение“ и „Вехаді“. Трѣбва вече да прѣминете къмъ по сложни упражнения съ цѣли тонове. Защо? Защото ако музиката е изразение на човѣшката душата, тя не се дължи само на проститѣ тонове, но и на сложнитѣ тонове. Въ пѣнието трѣбва да дадете ходъ на вашитѣ чувства.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

ЗЕМЯТА СЕ ВЪРТИ / СТРЕМЕЖЪ НА ДУШАТА

30-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 1. VII. 1925 г. СОФИЯ

1927
Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

Земата се върти — с ременъ на душата

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прчетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-малката незнайна добродѣтель“.

Прчете се резюме отъ темата: „Най-великата незнайна добродѣтель“.

За сладкилжтъ ще напишеге въ поетическа форма нѣщо върху думитѣ: Любовь, свѣтлина, животъ и топлина за човѣшката душа. Отъ тѣти думи ще съставите едно стихотворение най малко отъ едичъ куплетъ, а най-много до дванадесетъ куплета.

Ще ви обърна внимание на слѣдното нѣщо въ живота: човѣкъ мисли едно а разбира друго: проповѣдва едно, а живѣе друго. Това сж несъобразности въ живота. Говоримъ за любовта, а употребяваме умразата; говоримъ за Истината а употребяваме лъжата. При сегашнитѣ условия, въ кои-

то се наричае, е така. Защо? Ние сме неискрени въ отношенията си: едно мислимъ, друго казваме. Огидешъ нѣкъдѣ, не си разположенъ, но питатъ те: какъ си? — Много добъръ съмъ. Не е вѣрно, ти не си разположенъ. Студено ти е, викатъ те край огъня но ти казвашъ: нѣма защо да дохождамъ около огъня, топло ми е. Или обратно: топло ти е. Казватъ ти: свали си дрѣхата! — Нѣма защо, добъръ ми е. На, като ти е топло, свали си дрѣхата — нищо повече! Ние не сме искрени въ отношенията си, не знаемъ, какво нѣщо е естественъ животъ. Нѣкои хора пѣкъ отиватъ въ друга крайностъ: нарочно правятъ това, което е неприятно на другитѣ. Тѣзи тѣхни посяпки отиватъ до нахалство. Това е неестествено. Ние говоримъ за свѣтлината, а обичаме мракъ. Всѣки отъ васъ, като се облича, влиза въ стаята си, затваря се вътрѣ, спуща пердетата на прозорцитѣ и така се облича и съблича. Щомъ искаме да се обличаге на тъмно и никой да ви не вижда, идете въ някоя борова гора въ Родопитѣ, влѣзте 10 — 15 километра на вътрѣ, за да избегнете отъ всички погледи. Иначе въ града всѣки ще ви види, гусъ има ясновидци. Или можете да влѣзете въ нѣкое дълбоко подземие отникъдѣ да не прониква свѣтлина. Обста-

новката въ вашата стая не е удобна навсякъде прониква съгглина. Какъ ще примирите тия противоречия въ вашия живогъ? Обича¹⁰⁷ е свѣтлината а търсите тъмнината. Това показва, че човѣкътъ не обича още светлината. Въ него има един, органъ на скритностъ вложенъ въ неговитѣ творчески способности. Човѣкътъ не обича да казва туй, хото мисли. Той има право Хората не трѣбва да знаатъ, какво си мисли той. Нѣкои питатъ ти какво мислиш? То е моя работа. Когато моята мисль роди плодове азъ ще ги изкарамъ на газаръ, и вие ще видиге, какво мисля. Значи, скритността на човѣка е необходима дотогава, докато неговитѣ плодове узрѣягъ.

Нашитѣ мисли трѣбва да бждатъ прави за което иде на помощъ чувството съвѣстята. Чрѣзъ нѣго познаваме, дали мисльта ни е права, или не. При това мисльта ни трѣбва да бжде не само права, но и разумна. Отпретъ на челото се намира центъра на разумността или на причинността, чрѣзъ който познаваме, коя мисль е разумна и коя не. Мисльта трѣбаа да съдържа въ себе си и морална мекота, т.е. човѣкъ трѣбаа да бжде милосърдигъ. Горѣ на главата се намира центъра на милосърдието. И най-послѣ всѣка мисль трѣбва да съ-

държа аромата на Любовта Зато а трѣбва да и
имаме и доверѣе къмъ Бгъ О т къ виждаме, че
всѣка мисль трѣбва да сдържа въ себе си редъ
какви из, за ти може да у с е а на всички по п и а и
сти и да се реализира

Нѣкои отъ съвременнитѣ психолози лесно разрешаватъ тия въпроси, като казватъ: това е чувството, това е мисль, това е воля. И с това свършватъ всичко. Изпитайте чѣко психологъ, дѣседетволта ще ви каже, че волята се намира въ главата. — Да, къде въ главата? — Въ душата на човѣка. Дѣ е настоящата душа? Ако волята би била въ душата на човѣка, тя все трѣбва да има едно отъбѣденіе, то все трѣбва да има нѣкакъ въпросъ. Ако човѣкъ е разуменъ, дѣ се намира неговата разумность? Ако е чувствителенъ, дѣ се намира неговата чувствителность. Отъ това, че у нѣкои хора тия центрозе сж по-силно развити, а у други по-слабо развити, това показва, че всички хора не сж еднакво чувствителни, всички хора не сж еднакво разумни; всички хора не сж еднакво съвѣстни и г. н. Хората се различаватъ много единъ отъ други. Но бггодопрение, че вие още не познавате физиогномията, херомантията и редъ други науки, та можете донѣкъ да се търпите. Единъ день, ко-

гато човѣшката душа добие своята красива форма, когато всички сили, способности у васъ се развиятъ, вие ще разбирате Истината.

Понѣкога у човѣка се зарежда желание да говори. У хората има едно естествено, разумно говорене, но понѣкога центърътъ на рѣчта се възбужда толкова силно, че у лич хора се явява желание за чрѣзмѣрно говорене. Такива хора и като спятъ говорятъ. Не, ти ще спишъ и ще мълчишъ! Воденицата не трѣбва да говори на всѣко врѣме. Тя ще мели брашно само тогава, когато има житото. Иначе говорътъ е опасенъ. ще мълчишъ, докато житото дойде. Ако камънитъ се върятъ напразно, тѣ ще се изгриятъ. Послѣ човѣкъ трѣбва да мисли, когато е врѣме за мислене. Дойдатъ ли благородни мисли въ ума ти, мисли. Дошла умразата, нѣкой хора се разправятъ помежду си. Ти не напрѣгай ума си, не го хаби за да примирявашъ два дявола. Два дявола не могатъ да седатъ на едно мѣсто. Човѣшкиятъ умъ не е създаденъ за тази работа.

И тъй въ живота има редъ несъобразности, които ученикътъ, който е тръгналъ въ пътя на истината, трѣбва да ги вземе въ съображение и да се справи съ тѣхъ. Всѣки отъ васъ има слѣдната

опитнось: щомъ кажете нѣщо, което не е съобразно съ великия Божи законъ изпитвате скръбъ, като че сте изгубили нѣщо. Хората ви казватъ: ти не си постъпилъ разумно; не си помислилъ разумно; не си говорилъ разумно. „Ами Истината говоришъ“ — Не, ти не си говорилъ Истината, както трѣбва. Ти си говорилъ по човѣшки, а не по Божествено. Нѣкой ти казва: „Братко, ти онзи день излъга бакалина. — Ти пъкъ излъга онзи басмаджия. И двамата сж говорили, но това не е говорене на Истината. Ти, който си излъгалъ единъ бакалинъ, като не си му доплатилъ 10 — 15 лева не можешъ да говоришъ Истината. Но и другиятъ братъ не трѣбва да го изобличава, но трѣбва да стиде при бакалина, и да му каже: „Онзи мой братъ нѣмаше достатъчно пари и затова остана да ти доплаща 15 лева. Взemi тия пари и ме плати“. Това, малко. Ние сме съдружници съ моя братъ. значи да говоришъ Истината.

Ако вие мислитѣ, че ще можете да влѣзете въ Царството Божие съ този моралъ, който имате днесъ, се лъжете. Съ този моралъ ще ги спратъ още на първата врата. Досега хората сж живѣли така, но отсега нататъкъ не може да се живѣе по сжщия начинъ. Огъ васъ се изисква едно вътрѣшно

по буждение къмъ великата Божия Любовь да започнете работа надъ себе си. Това е единъ отъ най-мажитѣ подвизи но същевременно и отъ най-великитѣ. Най-красивото нѣщо е човѣкъ да работи надъ себе си. Запитвате ли сте се, откакъ сте се родили и досега постигнали ли сте тъй, както Богъ изисква? Давали ли сте си затова отчетъ? Доволенъ ли е Богъ отъ васъ? Ще кажете: отъ петъ години вече ние сме въ Школата, работимъ съзнателно върху себе си. Оставете този въпросъ. Не питамъ ви: откакъ сте се родили, изпълнили ли сте поне $1/10$ частъ отъ задълженията си, както трѣбва? Всѣки денъ, отъ единия край на свѣта до другия, се чуватъ само роптания и роптания. Ако по-висшитѣ, по напредналитѣ същества не подържаха хората, тѣ биха отишли като коня въ рѣката. Знаете ли какъ отива коньтъ въ рѣката? Конетѣ иматъ голѣмъ страхъ отъ буря. И като излезе нѣкоя голѣма буря, тѣ вървятъ чазадъ. Ако се случатъ задъ тѣхъ голѣма рѣка, тѣ влизатъ въ нея съ издавятъ. Въ голѣма буря всички коне и така се издавятъ. И ридата, не могатъ да издържатъ бунагазватъ въ ридата въ обикновения животъ. рята. Затова е останала въ обикновения животъ. поговорката: „Огиде; коньтъ въ ряката“. Така вървятъ и хората, като конетѣ. Не вървятъ съ глава-

та напред, но вървяти със гърба на предъ и ги опадат. Не, влизали човъкъ въ нѣкое сражение, т. е. доидат ли страда ни, той трѣбва по нимъ прииенъ начинъ да насъ жоза, или оготъпва, споредъ случая отъ позицїа на гозцїа, безъ да го види не приятелътъ.

Ага сегъ, всѣки отъ васъ трѣбва да си зададе въпроса азъ изпълнихъ ли волята Божия тѣй, кито е било угодно на Богъ? Богъ е най разумнѣтъ, съществъ въ съгга нъ въпрѣки това, Той не ни е осъжнилъ нито чрѣзъ Истината, нито чрѣзъ своя умъ и своето създъ Богъ знае, че животътъ на хората нъ е поставенъ правилно. Той вижда всичко това, но понеже е благъ, Той никога не нарушава съзето равновѣсїе. Вие казвате нали Богъ знае всичко, защо не прѣдотврати нѣкои нѣща? Той оставя хората свободно да изпигатъ и радостта и съръбътъ в живота. Богъ глѣда еднакво и когато се радваме и когато страдаме. Той глѣда на всичко тихо и спокойно, отъ нищо не се възмущава. Говя, че си спечелилъ 100 000 лева или, пъкъ че си изгубилъ 100,000 лева, Богъ глѣда спокойно и еднакво. Че си съградилъ къща, или пъкъ че къщата ти изгорѣла, и на това Богъ глѣда спокойно. Че ти се родило хубаво дѣте или че дѣтето ти умрѣ

по, за Бога е съедно Господъ всичко знае, всичко
скаже — не ли е Този Въ това отношение,
позова да се стремимъ да имаме онова велико
разположение на душата грънцисме всичко съ тър-
пеливостта о го този на нѣхъ у насъ ще се образу-
ва оная ктрѣща връзка съ Бога, съ която жи-
вотъ ~~ни~~ ~~на~~ земята ще стане ~~сноръ~~ ~~на~~ приятенъ.
Животъ на нѣрето е приятенъ, но важно е за
нашъ животъ да земята да стане сноръ.

И ~~ти~~ ~~ве~~ ~~дъ~~ ~~ви~~ ~~за~~ ~~да~~ ~~чи~~ ~~слѣ~~ ~~д~~ ~~ни~~ ~~я~~ ~~въ~~ ~~п~~, ~~съ~~.
Може ли майката да стане учителка на дъщеря си?
Може ли бащата да стане учителъ на сина си? —
Не може. Можатъ ли братътъ да стане учителъ на сес-
тра си? Може ли сестрата да стане учителка на
брата си? — Не може. Това не е въ реда на нѣща-
та. Учителътъ всѣкага трѣба да съде ~~У~~ ~~ж~~ ~~д~~ ~~е~~ ~~ч~~ ~~о~~ ~~в~~ ~~ъ~~ ~~к~~.
Може ли нѣкой между васъ да ви стане учи-
тель? — Не може. Учителътъ трѣба да дойде отъ
далечъ нѣкъда. Този не трѣба да бжде подобенъ
на васъ. Такъвъ е законътъ. Може ли нѣкой отъ
васъ да ви стане свѣщъ? — Не може. Но единъ
ангелъ може да ви стане свѣщъ, съ която да си
светите. Ангелътъ може да бжде за васъ и свѣт-
лина, и топлина но вие не можете да станете свет-
лина и топлина едни на други. Гия разсуждения

внасятъ въ васъ редъ мисли вие си казвате: колко прости хора сме били! Не е въпроса за вашата простота, въпросътъ е за неразбиране на нѣщата. Вие не сте прости, но не разбиратъ нѣщата правилно. Понеже имате стар навикъ на разбиране — разбирате по своему. Запримѣрь вие искате като влѣзете въ едно общество, да ви уважаватъ всички, да бждете като прѣдставителъ на това общество. Това е право чувство, но дѣ трѣбва да ви уважаватъ? всѣки ученикъ, като излѣзе на дъската предъ своя учитель, нали иска да каже нѣщо разумно, да задоволи учителя си? Ако той излиза всѣки день на дъската и не знае нищо, какъвъ смисълъ има неговото учение? Той иска като излѣзе на дъската, да рѣшава задачите си, а учителятъ да му каже: много добръ! Да каже ли да задоволишъ хората, това е естествено чувство у човѣка, но на първо мѣсто трѣбва да задоволишъ Бога.

Питамъ ви: отгдѣ произтичатъ заблужденията у васъ? Най близкото заблуждение което, се явява у васъ, се дължи на обстоятелство че човѣкъ не е доволенъ отъ мѣстото, което заема въ свѣта. Ще ви приведа единъ примѣрь, за да изясна идеята си. Нѣкой-си прость актьоръ влѣзълъ въ една трупa и въ скоро врѣме се повдигнал .

Тамъ игралъ роля на царь. До това врѣме той билъ човѣкъ скромень добъръ, но откакъ игралъ тази роля, забравилъ своето прѣдишно положение извънъ сцѣната и като се връщаль дома си, отнѣсялъ се съ жена си заповѣднически, властно. Казвалъ ѝ: „Знаешъ ли кой съмъ азъ? Не виждашъ ли, че съмъ царь?“ Ходи изъ къщи, заповѣдва, сърди се, че не го слушатъ. Жена му го гледа, чуди се, какво иска, счита го за лудъ. Докато играе на сцената, всички му ржкоплѣскають, възхищаватъ се отъ него, но щомъ слѣзе отъ сцената, никой не го признава за царь. И вие се намирате въ същото положение. Нѣкога въ живота си сте играли роля на царь. Тогава сте имали много почести слава, умни сте били, всички сж признавали вашето царско достоинство. Днесъ обаче не сте царе, но вие имате за себе си високо мнение. Вие мълчите, не се издъвате, минавате за скромни, но всѣки мисли, че имъ другъ като него. Всѣки казва въ себе си: вие не ме глѣдайте, че съмъ толкоза простъ външно. Това тѣй изглѣжда само. Въ мене има скрито нѣщо царско, което вие не виждате. Наистина се крие нѣщо царско въ тѣбе, скоро си игралъ царска роля на сцената. Азъ зная това, но питамъ: какво царско има скрито въ твоята душа?

Това е важният въпросъ. Ако въ душата ти има скрито нѣщо хубаво, благородно, изнеси го за себе си за своитѣ ближни, за Бога когото малко и да е то. Може да е малко, като кокиче, изнеси го. Като ученици, вие трѣбва да изнесете и най малкото добро качество, което имате скрито въ душата си и да го разработите.

Всички вие сега минавате прѣзъ двѣ сѣстояния: едното е състояние на обезсърчаване, а другото е състояние на насърчаване. Дойде нѣкой при мене, оплаква ми се и казва: отъ менъ човѣкъ нѣма да стане. Действително така е. Това е една фаза. Господъ ви е турилъ въ нѣкъ я реторта, новъ човѣкъ кове отъ васъ. Като излѣзете отъ ретортата, казвате отъ, мене човѣкъ ще стане. И това е вѣрно. Какво значи това, отъ менъ човѣкъ нѣма да стане? То значи: такъвъ, какъвто си днесъ, наистина отъ тѣбъ човѣкъ не може да стане, но слѣдъ тази реторта, отъ тебъ човѣкъ ще стане. Какво прѣдставлява ретортата? — Страданията. Като пострадашъ, ще придобиешъ по-голяма опитностъ, и отъ тѣбъ човѣкъ ще стане. Въ първо време ще настане помрачение, недоволство, бошузане, ще изпъкнатъ въ ума ти този онзи отъ твои минали съществувания, този-онзи отъ сегашното ти съще-

стазване ще изкочатъ насрѣца ти неуредени сѣтки и т. н. Ти седишъ въ това положение день, два, три каго халсанъ, и току изведнажъ съзнанието се проявява, и ти се повдигнешъ малко. Какъ ще си обясните това състояние? Това е много естествено състояние. Пари нѣмашъ това е естествено състояние. Имашъ пари — това е естествено състояние. И съ пари, и безъ пари, това сж естествени състояния за живота. Гладенъ си — това е естествено състояние; ситъ си — това е естествено състояние. Уменъ си — това е естествено състояние; глупавъ си — това е естествено състояние; Гнѣвенъ си — това е естествено състояние; миролюбивъ си — това е естествено състояние. Какво лошо имавъ всичко това? Защо си гневенъ? Защото не си миренъ. Защо си миренъ? Защото не си гладенъ? Защо си гладенъ? Защото не си ситъ. Защо си глупавъ? Защото не си уменъ. Защо си уменъ; Защото не си глупавъ. Вие ще кажете: Така не се разсждава. Какъ се разсждава? Казвате: $2 \times 2 = 4$. Числа-2и2 сж равни величини. Но прѣдставете си, че имаме по две кокошки, отъ които моитѣ снасятъ по 160 яйца прѣзъ годината, а твоитѣ снасятъ само по 10. Питамъ: можешъ ли да съберешъ тия кокошки? Ако вие вземете двѣтѣ ваши кокошки и азъ взе-

ма могатъ двѣ резултатътъ ще бжде ли равенъ? — Не. Та какъ казваме двѣ по двѣ подразбираме че само двѣ разумни същества могатъ да се събератъ на едно мѣсто. Единъ разуменъ човѣкъ и единъ глупавъ човѣкъ никога не могатъ да се събератъ на едно мѣсто. Дъма глупави хора такъ не могатъ да се събиратъ. Гѣ не могатъ и да се изваждатъ. глупавигѣ хора нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Лошигѣ хората по сѣщия законъ нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ нито се дѣлятъ. Обаче лошигѣ хора и събиратъ, и изваждатъ, и умножаватъ и дѣлятъ. Добриятъ човѣкъ се отличава по това, че той не умножава, а се умножава. Лошиятъ човѣкъ пъкъ умножава огъ вънъ, но не се умножава. Добриятъ човѣкъ умножава огъ вътрѣ. Това е изяснението на събирането. Нѣкой казватъ: ние се събираме. Какъ? Какго лошигѣ, или както добригѣ хора? Други казватъ: ние можемъ да изваждаме. Какъ? Какго глупавигѣ или както умнигѣ хора? Както любещия или както човѣкъгѣ, койго мрази? Това сж дълбоки разсжждечия. Трѣбва да разсжждаваме, за да разберете всички положения въ живота.

Казвамъ: земята се върти, Какво отношение има

земята спрямо нашия животъ? Значи, земята по отношение насъ прѣдставлява колело, което се върти. Когато колелата на каруцата се въртатъ, това показва, че ние вървимъ къмъ дадена цѣль, а когато не се въртятъ колелата на каруцата, това показва, че животътъ е прѣстаналъ. Слѣдователно, движението на земята около слънцето и движението на земята около себе си, показва, че въ земята има два разнородни живота. Когато земята се движи около себе си, това показва, че тя живѣе за себе си. Около слънцето това показва, че тя живѣе за слънцето. Първото движение става за нея, но едновременно тя живѣе и за насъ, понеже животътъ, който тя възприема, минава по нейната повърхнинъ, а ние, като живѣемъ въ нейната кожа, този животъ засѣга и насъ и нашия организъмъ. Слѣдователно, ние участвуваме въ живота на земята. Земята, като се върти около слънцето приема животъ и отъ него. По този начинъ ние участвуваме и въ този животъ. Ако земята прѣстане да се върти около себе си и около слънцето, всичко ще се свърши, т. е. всѣко движение ще спре. Щомъ земята се върти, по сщия законъ и ние се въртимъ около себе си и около слънцето т. е. около Бога. Съ други думи ние се стремимъ къмъ себе си, стре-

мимъ се и къмъ Бога. Това е единъ философски изводъ. Щомъ прѣкараме движението въ втора степенъ, тогава при въртенето на земята около себе си, образува стремежъ къмъ себе си, а при въртенето й около слънцето, се образува стремежъ къмъ Бога. Следователно, щомъ кажемъ, че земята се върти около себе си и около слънцето, веднага въ насъ трѣбва да изникне истинската идея — да се стремимъ къмъ себе си и къмъ Бога. Понеже земята се върти, неизбежно е това въртене и за насъ. Такъвъ е законътъ на движението. Ако ти прѣстанешъ да се въртишъ т. е. да се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога, ти ще се спрешъ но това не може да бжде, понеже земята се върти. Незъзнателно ти ще се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога, защото земята се върти. Щомъ ние се стремимъ къмъ себе си, отъ нашия животъ ще започнатъ да се хранятъ нашитѣ мисли, нашитѣ желания, нашигѣ дѣйствия. Тѣ ще възрастватъ тъй, както всичко на земята расте и възраства. Законъ е: като се движи земята около себе си и около слънцето всички растения и животни се развивагъ върху нейната повърхностъ. Сжщото се отнася и до насъ: като се стремимъ къмъ себе си и къмъ Бога, по сжщия начинъ всичко въ насъ

ще расте и ще се развива. Вие казвате: моята работа се свърши. Какъ се свърши? Каква е тази ваша философия? Казвате: отъ менъ човѣкъ нѣма да стане. Казвамъ: земята прѣстана ли да се върти около себе си и около слънцето. — Не. Ти живѣешъ ли на земята? — Да. Ти стремишъ ли се къмъ себе си? — Да. Ти стремишъ ли се къмъ Бога? — Да. Тогава нѣма никакво изключение и за тебъ. Сто ангели ще те взематъ на ръцѣ и при Бога ще отидешъ по всичкитѣ правила. Тѣ ще ти кажатъ: говори! И ти ще говоришъ.

Казватъ нѣкои, че въ обществената безопасностъ имало единъ камшикъ който казвалъ: азъ зная всичко, азъ мога всичко. Вие се плашите отъ камшика на обществената безопасностъ, а не се плашите отъ въртението на земята. Този камшикъ на земята, който се върти около своята ось и около слънцето е милиони пжти по-опасенъ, отколкото кой да е камшикъ на обществената безопасностъ. Той е законътъ на природата. Вие трѣбва да казвате: земята се върти около осьта си. Следователно азъ трѣбва да имамъ стабилностъ. Земята се върти около слънцето. Моята вѣра трѣбва да се засили. Кажете ли така, веднага всички духове наоколо ви ще се разпръснатъ като прахъ,

вие ще видите, че слънцето грѣе и ще тръгнете къмъ Бога. Казвате: дѣ е Господъ? Всички ще Го видите. Така трѣбва да е поставенъ великиятъ Законъ въ душитѣ ви. Такъвъ трѣбва да бѣде окултниятъ ученикъ. Ако ви попитатъ, защо се върти земята около себе си, ще кажете: така е наредилъ Господъ. Защо земята се върти около слънцето? — Така е направилъ Господъ. Казвате ние знаемъ много нѣща. Какво знаете? — Че бобътъ се увива около пръчкитѣ. Вѣлика философия било това, да знаете, че бобътъ се увива около пръчкитѣ. Защо се увива бобътъ около пръчкитѣ? Защото е бобъ, и Ние знаемъ още, че черешитѣ зрѣятъ прѣзъ мѣсець май. Защо не зрѣятъ прѣзъ септемврий или прѣзъ ноемврий? Казвате: така е наредила живата природа — Не, други причини има затова. Вие мислитѣ, че природата нарежда своитѣ работи тъй както една трупа може да нареди дадено прѣставление, на примѣръ, въ срѣда вечерь, или друга нѣкоя вечерь. Писано е: въ срѣда вечерь ще се даде „Хамлетъ“ отъ Шекспира и единъ знаменитъ актьоръ ще играе най-важна роля. Хамлетъ държи мъртвата глава и се разговаря съ нея. Азъ говоря за живи глави, а вие говоритѣ за мъртва глава. Разправяшъ нѣкому, че си изгубилъ паритѣ си. Значи ти

гозори и за мъртва глава. Обидили сж тѣ-говоришъ за мъртва глава. Лежишъ боленъ-говоришъ за мъртва глава. Питамъ: защо ви е тази мъртва глава? Ще кажете: Господъ е наредилъ така хората да умиратъ. Не, Господъ не е наредилъ да умиратъ хората. Когато на нѣкоя пчела взематъ меда и я изпълятъ отъ кашера и, Господъ ли е наредилъ така, или хората сж наредили? Хората сж наредили, разбира се. Господъ е наредилъ пчелитъ да събиратъ медъ и да си го ядтъ. Хората сж наредили, пчелитъ да събиратъ медъ, а тѣ да им го ядтъ. Знаете ли кой човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие? Вие казвате: знач, че съзрѣния човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие. Значи, споредъ васъ, човѣкъ, който събира меда на пчелитъ да го яде, и ти човѣкътъ, който коли волъветъ да прави пастърма отъ тѣхъ, или човѣкътъ, който коли кокошкитъ за да ги яде, е този който е създаденъ по образъ и подобие Божие. Това ли е човѣкътъ? Не, това сж случайности, които се срѣщатъ въ сегашниятъ животъ на човѣчеството. Тия случайности сж ни отклонили отъ правия пътъ, както и земята се е отклонила малко отъ своя пътъ. Такива случаи се срѣщатъ по нѣкога въ природата — нѣкои планети се отдалечаватъ отъ своя центръ.

Това, че и ние се спираме по пътя си, е случайност, която трѣбва да поправимъ. Грѣхътъ, който съществува въ свѣта, е случайност, която отдалечава човѣка отъ неговия стремежъ къмъ Бога. Вие трѣбва да се свободите отъ всички гия заблуждения и може да се освободите.

Сега у васъ се заржда мисълта: колко лоши хора сме били! Не е въпросътъ тамъ. Важно за васъ е да се стремитѣ къмъ себе си и къмъ Бога, както земята се върти около себе си и около слънцето. Както всички точки на нейната повърхност се освѣтляватъ еднакво отъ слънцето, така и всѣ човѣшка мисль, всѣ човѣшко желание, всѣ човѣшко дѣйствие трѣбва да се озарява, да се осветлява отъ Божествения Духъ. Всичко това трѣбва да възрасва въ васъ. Туй трѣбва да вземете не само като аналогия, но като една необходимостъ, която същевременно внася силенъ погикъ въ душитѣ ви. Само това ще ви отлѣни, отъ другитѣ хора. Такива трѣбва да бъдате вашитѣ разбирания, Това е празната философия на живота. Нѣкой казва: такива сѣ условията такива сѣ обстоятелствата на живота. Това е за негово оправдание. Какви сѣ условията? — Студено е сега на земята. Кой ви каза, че е студено?

Има ли студъ въ свѣта? — Нѣма студъ. Съвременнитѣ учени хора казватъ, че при 270° подъ нулата не съществува никакъвъ животъ. Обаче, азъ зная, че и при 500° подъ нулата има животъ. Ученитѣ казватъ: ако д. пуснемъ, че температурата спадне подъ 270, цѣлата вселена ще се разцъпи. Тѣй тужитѣ казватъ: възможно е това съ твърдения, които нитъ едитѣ учень не е доказалъ. Това е една хипотеза, колкото и вѣрна да е, толкова и лъжлива. Ние имаме такива твърдения всѣки день. Съ всини нитъ твърдения, именно ние се спираме въ живота си. Вие казвате: има физикъ въ живота на човѣка, при които той се спира въ живота си и не може да отиде къмъ Бога. Това може да стане само при следния случай: когато човѣкъ не се родилъ. Родилъ ли се е човѣкъ веднажъ, той непремѣнно ще се върти и около себе си, и около Бога. Понеже ние се стремимъ и къмъ себе си, и къмъ Бога, Това трѣбва да става съзнателно, за да се ползуваме отъ великитѣ блага на живота.

Сега, тия мои твърдения могатъ да произведатъ у нѣкои отъ васъ обратенъ ефектъ. Вие досеждате до едно противорѣчие и казвате: ако е така, какво да правимъ съ сегашнитѣ си вѣрвания?

и разбирания? Какво ще правитѣ? Какви вѣрвания имате? Колко тежатъ вашитѣ вѣрвания? Колко грама тежатъ петъ милиона вѣрвания? Каква е тѣжестъта на петъ милиона скѣрби? Казвате: сломиха ме страданията! Колко тежатъ вашитѣ страдания? Чудни сте вие! Не могатъ да ви сломятъ скѣрбитѣ и страданията. Страданията въ вашия животъ сѣ нѣщо като еметнатитѣ изречения въ граматиката. Напримѣръ, често между изреченията се вмѣкватъ слѣднитѣ изрази: Бѣга като стрѣла, лети като свѣткавица, като свѣтли-на. Може ли човѣкъ да върви като свѣткавица? — Не може. Така и вие казвате: сломиха ме страданията, разнебитенъ съмъ. Питамъ: братко, сломенъ ли си? — Да. Но като дамъ на този свой братъ една хубава баница да се нахрани, виждамъ, че не е сломенъ. Този човѣкъ яде отлично. Сломяването се дължи на друга причина, а именно: на противодѣйствието, което нашата мисль указва на Божията. Ние усѣщаме сломяване именно въ това отношение. Човѣкъ се сѣлѣсква съ великата Божия мисль. Казватъ нѣкои учени, че земята не се върти нито около себе си, нито около слънцето. Земята седи неподвижна, а всички тѣла се въртятъ около нея. Ако това е така, питамъ тогава всички хора въртятъ ли се около единъ човѣкъ?

— Не се въртятъ. Ако е вѣрно, че земята седи на едно мѣсто, а всички други тѣла се въртятъ около нея, тогава трѣбва да има на земята поне единъ такъвъ примѣръ. Понеже такива примѣри нѣма, отукъ слѣдза, че земята се върти около себе си, и ние се стремимъ къмъ себе си. Земята се върти около слънцето, и ние се стремимъ къмъ Бога. Този законъ сжществува и въ свѣта, за да не би нѣкое сжщество да измѣни реда на човѣшкия животъ или развитието на кое-да е друго сжщество. Въ туй отношение всички сжщества сж осигорени, за да бждатъ свободни. Никой не може да те спъне въ твоя пжгъ. Ако ти самъ си внушишъ нѣщо, твоитѣ мисли могатъ да ти се противопоставятъ, и тогава ще опиташъ резултатитѣ отъ нарушението на този законъ. Само при такива случаи могатъ да станатъ малки катаклизми въ живота ти.

Главната мисълъ, която искамъ да остане отъ тази лекция у васъ е слѣдната: земята се върти около себе си, и вие се стремитѣ къмъ себе си, да станете благородни. Земята се върти около слънцето, и вие се стремитѣ къмъ Бога. Слѣдователно, вие ще любитѣ, ще обичате. Питамъ ви: при това положение ще имате ли голѣма скръбъ? Единствената скръбъ за разумния човѣкъ се прѣ-

дизвика отъ това, когато той разбере че е нарушилъ една отъ малкитѣ добродѣтели Той скърбятъ, че е нарушилъ ония блага, които Господъ му е далъ. Слѣдъ като съзнае, това, той се стреми вече да поправи своитѣ грѣшки. По сѣщия начинъ вие трѣбва да се срещите (состоите) да изправите живота. Сегашнитѣ астрономи казватъ, че единъ день, земята щѣла да остарѣе. Не, земята единъ день ще се подмлади. И плачетитѣ се подмладяватъ. Когато земята се подмлади, всички хора ще се подмладятъ. Вие трѣбва да имате разумно стремѣжъ къмъ себе си и къмъ Бога. Не мислете, че не е отъ значение да се стремитѣ къмъ себе си и къмъ Бога. Това сж двѣ необходими положения при сегашното ви развитие. Тия два стремѣжа сж потребни за васъ. Всички трѣбва да имате постояненъ стремѣжъ къмъ Бога.

Питамя: когато земята се върти около слъщата си, става ли търкане между нея и другитѣ небесни тѣла? — Не става. Ами когато земята обикаля около слънцето, става ли нѣкакво сътълкновение между нея и другитѣ небесни тѣла? — Не става. Когато вие се стремитѣ къмъ Бога започвате да разисквате, кой какъ върва. Това не е истински стремѣжъ къмъ Бога. Да се стремишъ къмъ Бога,

значи да бъдешъ свободенъ. Значи ще се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога свободно, безъ да имашъ стъкложения съ него и па е. Щомъ имашъ стъкложение съ нѣкого, ти не се стремишъ къмъ себе си. Щомъ си въ стъкложение съ своето въѣру, ти не се стремишъ гравито къмъ Бога. Забѣлижишъ ли това, ще се коригирашъ. Каквото прави земята, това ще правимъ и ние. Една похвална чѣрта има чечета, тя се стреми къмъ себе си и гледаработата си послѣ се стреми около спящата, и продължава да гледа своя работа.

Като дойдете слѣдния пѣтъ въ класа, трѣба да бъдете готови върху тази лекция — що има такива разисквания каквито не сте слушали другъ пѣтъ. На въѣ и едного, и на млади и на стари ще задавамъ въпроси, а вѣ ще отговарятъ. Ще си приказваме по окутенъ начинъ. Вие трѣбва да забравитѣ, че сте голѣми, ще се чувствувате като дѣца. Така ни учи и Господъ Котко пѣти Господъ ни кара да учираме, за да поѣстанемъ да мислимъ, че сме стари. Лойдете до извѣстна възраст и започвате да мислишъ, че сте стари. Не е така. И стариятъ, и младиятъ човѣкъ трѣбва да бъдатъ бодри и свѣжи.

И тъй земята се върти около своята осъ и около слънцето. Ученитъ хора казватъ, че земята щѣла да спрѣ движението си, като мѣсечината. Мѣсечината не е въ абсолютень покой. Тя не се върти около своята ось, но се върти около емята и около слънцето, тъй щото двѣгъ и страни едноврѣменно се огрѣватъ отъ слънцето. Само че мѣсечината крие едната си страна. Има прѣдание, че сегашнитъ хора нѣкога сж живѣли на мѣсечината и когато я напуснали, за да дойдатъ да живѣятъ на земята тя се разгнѣвала, че дошли на земята безъ нейно позволение. Отъ тѣга тя крие лицето си. По-рано тя е била майка на хората, а сега това, което се вижда отъ нея е бащата. Той казва: „Какво правятъ дѣцата?“ Майка имъ не иска да ги виѣи. Тя казва: „Азъ не искамъ да видя тия деца, които замиславатъ безъ мое позволение?“ Вѣрно ли е туй прѣдание? Сега трѣбва да обяснимъ, защо мѣсечината се движи около земята.

Изпѣйте упражнението „зехзди“!

Сега ще направимъ едно упражнение — движение съ двѣгъ ржцъ, въ видъ на трептения.

Азъ трѣбва да ви обясня това упражнение, защото невѣжеството е майка на много злини. Двѣгъ и жцъ прѣдставляватъ два проводника на

енергия к-ито се азвивать въ човѣшкото тѣло. Значи, въ тѣлото на човѣка има едно общо течение, козто се образува отъ съединението на отрицателното течение въ дѣсната половина на тѣлото и положителното течение въ лѣвата половина на тѣлото. Понекѣга хората събиратъ двѣтѣ си ржце за да стане обмѣна между тѣхъ и енергиитѣ, които идватъ отъ слънцето и отъ земята. Често съ тия дзижения, съ тия трептения на ржцетѣ, ние уравниосяваме тия двѣ течения. Както и да поставятъ ржцетѣ си, всѣкога става изтичане, но като ги съедините, енергиитѣ на природата се използватъ по-разумно. Ако човѣкъ държи дълго време ржцетѣ си затворени, въ него става подпушване. Най-добре е да става допирание на ржцетѣ само съ върховете на пръститѣ. Когато човѣка заключва, т. е. затваря ржцѣтѣ си, това показва, че той е подпушенъ, има нѣкакво смущение въ душата си. Когато двама души се хващатъ на кръстъ, съ двѣтѣ си ржцѣ, образуватъ се единъ видъ кръстосани течения, съ които нищо не се разрѣшава. Това е губене на време. Нѣкои хора пѣкъ хващатъ съ дѣсната си ржка лѣвата на нѣкого или обратно. Не, нѣй естествено ржкуване е лекото допирание на дѣсна ржка съ дѣсна. Тогава

теченията ставатъ правилно. Когато спи човѣкъ, той знае дѣ да тури ржцетѣ си. Тия части отъ организма, въ които теченията не сж правилни, заболяватъ. Всичкиѣ болести въ извѣстни улове се дължатъ на това, че въ тѣхъ нѣма достатъчно жизнена енергия. Хората турятъ ржката си върху болния органъ за да се обнови. Той може да се обнови само съ ржката, но и чрѣзъ мисълъга, която минава презъ нервнѣ на този органъ. Мисълъга е енергия, която се изпраща до него. Човѣкъ трѣбва да разбира всички тия нѣща разумно, за да се ползува отъ тѣхъ. Нѣкои казва ъ: азъ нѣма да правя галита движения. Природата застава всѣки човѣкъ да се движи. Всѣки день човѣкъ трѣбва да направи извѣстно число движения. Ако не ги направи доброзоло, той може да се подпуши. Ако не ги прави доброволно, ще дойде нѣкоя болестъ. Като дойде болестъга, той ще направи толкога движения, колкото сж били необходими: ще рита, ще лѣга, ще става, ще се върти на грѣбъ, на киремъ, ще се навежда и т. н. Ще извърши толкова движения, колкото природата е спрѣделила. Природата не обича движенията, но само разумнитѣ движения. Тя не търпи излишни движения. Въ нея умора нѣма и прѣсилване нѣм. Всѣко движение

е на мѣсто. То се явява като прѣходенъ пунктъ но тия енергии, които идатъ отъ слънцето. Ако вие разбирате тия движения, щѣхте да знаете да движитѣ глазага, ржцетѣ, краката и цѣлото ситѣло хармонично. Движенията трѣбва да бждатъ ритмични защото сж свързани съ нашата мисль и съ нашитѣ чувства. Когато правитѣ тия движения, трѣбва да имате разположението на дѣтето, при това, грѣбза да знаете, защо ги правитѣ

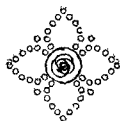
Сега, вие знаете вече първия урокъ, защо се движи земята. Има учени хора, които не знаятъ това. Има обяснения и за движението на слънцето около своя центъръ. Съ козмоса се обяснява смисъла на вътрешния животъ у човѣка.

Изпѣйте упражненіята: „Въ начало бѣ Словото“ и „Вдѣхновение“.

„Добрата, Истина, красота, това е Любовта“.

ТЕОРИЯ и ПРАКТИКА

31-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
8. VII. 1925 г. въ гр. СОФИЯ.

Печат. „Художникъ“ — Русе

ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочетоха се няколко от работите върху темата: съставяне поезия от думите „Любов, свѣтли-на и топлина за човѣшката душа“.

Ще ви запитамъ: защо хората влизатъ въ стълкновение единъ съ другъ? Когато двѣ тѣла се движатъ съ една и съща бързина и въ една и съща посока, могатъ ли да влѣзатъ въ стълкновение? — Не могатъ. Обаче, ако двѣ тѣла се движатъ въ една и съща посока, но съ различни бързини, тѣ ще влѣзатъ въ стълкновение.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: по какво се отличава разумниягъ животъ? Човѣкъ самъ за себе си не може да познае, дали е разуменъ, или не. Когато има двѣ лица, само тогава можемъ да говоримъ за разумность. Когато казваме, че Богъ е всемѣдъръ, то

с, защото Неговата Мъдростъ се изявява спрѣмо насъ, и ние я съзнаваме. Слѣдователно, контраститѣ въ свѣта сж необходими. Ето защо, когато имаме двама души, единиятъ разуменъ, а другиятъ неразуменъ, ние можемъ да говоримъ вече за разумностъ. Разумнитѣ хора вървятъ въ успоредни линии. Какво ни показва прѣсичането на двѣ линии? — Че единиятъ отъ двамата е неразуменъ. Теоретически всички знаете, че хората не трѣбва да идватъ въ стълкновение единъ съ другъ. Кога не се стълкновяватъ? — Когато любятъ. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да люби! Въ Любовта нѣма никакъвъ аристократизъмъ; тя не прави никаква разлика между висшия и низшия животъ. Туй трѣбва да държите въ ума си. Ние, обаче, правимъ разлика между човѣшкото и животинското съзнание. Наприимѣръ, едно млѣкопитающе не може да бжде въ хармония съ човѣка, защото низшето не може да разбере висшето. Единъ волъ, или единъ конь не може да влѣзе въ положението на човѣка, когато човѣкътъ влиза въ положението му, и щомъ се разболѣе, той може да му помогне. По сжщия начинъ, и ние, като животнитѣ, не можемъ да влѣземъ въ положението на ангелитѣ, но тѣ обхващатъ нашето съзнание, разбиратъ ни и ни помагатъ.

. . . **Сега забѣлѣжете,** ч то вашитѣ чутелности и мисли

се мѣнятъ. Нѣкой говори за любовь, но не се минава много врѣме, той изгубва тази любовь. Той измѣня чувствата си. Изкуство е, като страдашъ, да отдѣлишъ твоитѣ чувства и мисли отъ страданието. Нѣкои казватъ: както човѣкъ мисли, такъвъ е; или както човѣкъ чувствува, такъвъ е. Вѣрно е това, но мислитѣ и чувствата не сж самиятъ човѣкъ. Когато ние казваме, че както човѣкъ мисли и чувствува, такъвъ е, то е по нѣмане подходящи думи въ езика ни. Затова, често ние си служимъ съ едни и сѣщи думи, за да изразимъ различни състояния. Подъ думитѣ „чувственъ свѣтъ“ изразяваме цѣлъ свѣтъ, безъ да го разбираме, какъвъ е. Въ никой езикъ нѣма съотвѣтни думи, съ които да се изразятъ тѣкоститѣ, които сжществуватъ въ чувствата, затова туряме всичко въ една и сѣща категория. Ние казваме, наприкладъ: болка чувствувамъ. Дѣ е тази болка, въ сърцето ли? — Не, тя може да бжде или въ крака, или въ мозъка, или въ сърцето и т. н. И слѣдъ това казваме, че Богъ е създалъ човѣка, за да страда. Питамъ: вис ходили ли сте при Господа, да се разговаряте по въпроса, защо Той е създалъ човѣка? Казалъ ли ви е Господъ, че дѣйствително е създалъ човѣка, за да страда, или за да боледува? Не, Богъ не е създалъ човѣка нито да страда, нито да се радва. Съз-

даването подразбира единъ механически процесъ, който постоянно става въ природата. Когато Богъ създава свѣта, ние изпитваме радостъ. Радостъта показва, че ние сме въ съгласие съ Божиитѣ закони, но когато страдаме, ние сме въ разногласие съ Бога. Обаче, има нѣщо по-хубаво и отъ радостъта. Ако радостъта бѣше краятъ на нѣщата, защо я губимъ толкова скоро? Човѣшката радостъ мяза на сапуненъ мѣхуръ, който трае само няколко секунди и слѣдъ това се пука. Питамъ, каква издържливостъ ще има тази радостъ, която трае, колкото сапунения мѣхуръ? Да допуснемъ, че получавате голѣмо наслѣдство и се зарадвате. Какво ще направите съ това наслѣдство? Едва сте се зарадвали, и на другия день взиматъ наслѣдството ви. Какво става съ васъ? — Започвате да скърбите. Отново ви даватъ наслѣдството, пакъ иде радостъта. Като ви даватъ и взиматъ наслѣдството, у васъ ставатъ правилни промѣни въ състоянията. Но наслѣдството нищо не донася на човѣка.

Слѣдователно, вие трѣбва да схванете, коя е главната мисль, която искамъ да изтъкна въ примѣра съ наслѣдството. Истинско наслѣдство е това, което не се губи и не се създава отново. Кое е това богатство у човѣка? — Го сж неговиятъ умъ и неговото сърце, които Богъ му е далъ. Тѣ сж богатство, ка-

питалъ, който не се губи. Тѣ сж хиляди пжти по-го-
лѣмо богатство отъ това, което дѣдо ви и баба ви.
могатъ да ви дадатъ. Тѣ не сж материални богатства
Сърцето, което Богъ ти е далъ, струва повече, откол-
кого всѣко видно положение, което заемашъ въ об-
ществото. Човѣкъ се оцѣнява по ума и по сърцето си.
Ако имашъ прѣкрасенъ умъ, хората ще те цѣнятъ.
Ако имашъ прѣкрасно сърце, хората ще те цѣнятъ.
Нѣмашъ ли този умъ, нѣмашъ ли това сърце, твоята
цѣна ще се намали.

Нѣкой казва: мене никой не ме обича. Не, нѣ-
ма законъ въ свѣта, който да ни показва, че всички
хора мразятъ нѣкой човѣкъ. Ако сто или хиляда ду-
ши те мразятъ, това не е признакъ, че всички хора
те мразятъ. Цѣлиятъ свѣтъ не се состои само отъ
толкова души. Въ свѣта има хора повече отъ единъ
милиардъ и половина. Въ другия свѣтъ пѣкъ има по-
вече отъ 60 милиарда живи, разумни същества, съ
които човѣкъ се намира въ извѣстни връзки, въ из-
вѣстни съотношения. Питамъ: възможно ли е тогава
всички тия същества, тукъ на земята и горѣ на не-
бето, да те мразятъ? Добриятъ, разумниятъ човѣкъ
има съотношение и съ ангелитѣ, Щомъ е така, защо
не схващате жавога реално? Подъ думата „реаленъ
свѣтъ“, вие подразбирате само материалния свѣтъ,

т. е. външния свѣтъ, външнитѣ отолнения на хорага. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да прогресиратъ, трѣбва да мислятъ правилно.

Вие сте дошли до една точка, която наричамъ неутрална зона. Сега трѣбва да направите едно малко усилие, за да прѣминете тази неутрална зона. Като дойдатъ хората при тази зона, тѣ започватъ да критикуватъ всичко, отъ нищо не сж доволни. Влѣзатъ въ нѣкое религиозно общество, поседятъ малко тамъ и постѣ казватъ: тия хора не сж истински християни. Добръ, тѣ не сж истински християни, но ти таквъ ли си? По какво можешъ да опрѣдѣлишъ твоята стойностъ? Често вие казвате за нѣкой святъ човѣкъ: този човѣкъ минава за светецъ прѣдъ хората, но не живѣе както трѣбва. Ние сме виждали такива прѣхвалени светци. Казвамъ: имате право да критикувате, но всѣки който иска критиката му да бжде върна, нека се постави на изпитъ заедно съ този светецъ и да провѣри, не само на теория нѣщата, но и на практика, въ прояви на живота. Нека сравни своята чистота, готовност на жертви, своята любовъ, мъдростъ и знание съ тази на този святъ човѣкъ и послѣ да критикува. Има редъ опити, които могатъ да се направятъ. Когато говоришъ за нѣкого, когаго го критикувашъ, трѣбва да бждешъ готовъ да покажешъ

на опигъ, че седишъ по-високо отъ този, когото критикувашъ, не само на единъ градусъ, но най-малко на десетъ градуса. Когато критикувашъ нѣкого въ музиката, ти самъ трѣбва да разбирашъ отъ музика. Казвашъ: този човѣкъ не свири хубаво. — Добрѣ, ти покажи, какъ трѣбва да свири. Повикатъ го да свири, и той започва. Какво излиза? — Онзи когото той критикува, свири по-добрѣ. Критикътъ свири „цвѣте мило, цвѣте красно“ — Питамъ: кой цигуларь не може да свири това? — Всѣки може да го свири, но въ това не седи изкуството на цигуларя. Музиката, пѣнието е сила само по себе си. Тѣй както днесъ се употребяватъ, тѣ сж вече сръдства за прѣхрана, но не и изкуства. Щомъ тѣ се употребяватъ като сръдства за прѣпитание, тѣ сж единъ видъ търговия, а всички нѣща, които се употребяватъ като търговия, тѣ изгубватъ своята цѣна. Често ви слушамъ като пѣете и си казвамъ: тия хора пѣятъ безъ душа. Нѣкой казва: азъ вече съмъ израсналъ, не трѣбва да пѣя. Азъ мога само да говоря но не и да пѣя. Музиката, пѣнието седятъ десетъ градуса по горѣ отъ говоренето. Ти научи ли закона на говоренето, за да прѣкарашъ тия десетъ градуса въ музиката? Ти още не си усвоилъ говоренето, а се отказвашъ отъ музиката. Всѣки човѣкъ у когото музикалното чувство е слабо

развито, има дрезгавъ гласъ. Ръчѣта на човѣка е музикална, ако той има силно развито музикално чувство. Затова, именно, животнитѣ нѣматъ гласъ. Тѣ не могатъ да говорятъ. Кучето се опитва да говори, но лае. Волътъ се опитва да говори, но мучи. Материята, отъ която животнитѣ сѣ създадени, имъ прѣчи да говорятъ. Въ това отношение птицитѣ сѣ достигнали до една по-висока степенъ отъ животнитѣ. Папалгалтъ, напримѣръ, се мъчи да запомни нѣкои думи и да ги възпроизведе.

Сега мнозина отъ васъ казватъ: работата е много лесна, всичко ще дойде изведиждъ, по вдѣхновение. Вдѣхновението прѣдставлява единъ великъ законъ. Вие знаете ли, какво нѣщо е вдѣхновението? То е най-великиятъ законъ, който съществува въ свѣта. За да дойде вдѣхновението у васъ, вие трѣбва да сте изучавали закона на жертвата и закона на вѣрата. Вдѣхновение може да има само човѣкътъ на абсолютната вѣра. Онѣзи хора които нѣматъ вѣра, не могатъ да иматъ вдѣхновение. Тѣ могатъ да иматъ само въодушевление.

Вие, като ученици сте на различни възрасти: нѣкои сте по-млади, а други — по-стари. Старитѣ иматъ нѣкакви прѣимущества прѣдъ младитѣ въ това, именно, че тѣхнитѣ чувства сѣ по стабилизирани, когато

чувствата на младитѣ не сѣ тѣй стабилизирани. Чувствата на младитѣ се намиратъ въ въздухообразно състояние. Тѣ гледагь идеално на свѣта но тѣхниятъ идеализъмъ трае денъ и половина. Въ сѣщото положение изпадагь и старитѣ хора. Щомъ човѣкъ прѣмине 60 години, той изгубва своя идеализъмъ и мъчно може да завърже приятелство съ нѣкого. Гой казва: азъ вече не вѣрвамъ никому. Младиятъ вѣрва на всичко и на всички хора, но като остарѣе, и той, дохожда до сѣщото заключение. Питамъ: въ какво пѣкъ седи прѣимуществаго на младия прѣдъ стария? — Младиятъ има условия да работи. Слѣдователно, той трѣбва да изработи въ себе ти толкова устойчиви чувства, че на какваго възраст и да дойде да не изгуби вѣрвата си, нито вдъхновението си. Често нѣкои отъ ученицитѣ се оплакватъ отъ нѣкой братъ или отъ нѣкоя сестра като казватъ, че се отнасяли съ тѣхъ грубо. Питамъ: кой гласъ, споредъ васъ е мекъ, благороденъ? Мекъ благороденъ гласъ има този човѣкъ, който, съ когого и да гозори, винаги си прѣдставлява, че се намира прѣдъ нѣкогь възвишено, съвършено сѣщество. Кой отъ васъ е достигналъ до това състояние? Вие имате желание, но още не сте го постигнали. Знаете ли, на какво мога да уподобя, вашето положение? — На хора, които страдатъ отъ изкривяване на коститѣ.

Такъгь човѣкъ има съзнание за себе си, че ходи правилно. Питамъ го: може ли да ходицъ правилно? — Мога. Започва да ходи, но се изкривява. Такива хора сж ходили редъ поколѣния по този начинъ, и сега вървятъ като нѣкоя гемия. Тѣ не схъзнаватъ този свой недѣгъ въ ходенето. Съврѣменнигъ хора, като ходятъ, вървятъ ту въ лѣво, ту въ дѣсно. Това не е правилно ходене. Наблюдавайте котката, тя ще ви покаже, какъ трѣбва да ходите. И конгъ може да ви покаже, какъ трѣбва да ходите. Тѣ иматъ правиленъ вѣрежъ.

• Ще ви запитамъ: какво положение трѣбва да вземете, когаго говорите? Забѣлѣзатъ сѣмъ нѣкои оратори, като говорятъ, не знаятъ, дѣ да поставятъ рѣцѣгъ си — ту ги спущатъ надолу, ту ги турятъ на гърдигъ, но всички тия положения сж неестествени. Вижте котката, дѣ туря прѣднигъ си крака, когато е разположена. Кое е най-естественото положение на рѣцѣгъ? Дѣ трѣбва човѣкъ да постави рѣцѣгъ си за да се чувствува добръ? Ако затвориш рѣцѣгъ си, нѣма да имате вдѣхновение. Вие често затваряте рѣцѣгъ си а искате да имате вдѣхновение. Който затваря рѣцѣгъ си и свива краката си, мѣжа на една изолирана батерия. Вие сте се затворили и казвате: сега да ме посѣти Духа, да се вдѣхновя. Духътъ ка-

то дойде, вие ще мислите свободно, и тогава енергиитѣ на живата природа ще проиикнатъ въ васъ. Но за да ви посѣти Духа, трѣбва да се отворите. Това значи, да разбирате вѣтрѣшнитѣ закони на живота и на природата. Ако не разбирате тия закони, дръжте рѣцѣтъ си свободни, и вдѣхновеніега ще дойде. Ако пъкъ разбирате законигѣ, затворете рѣцѣтъ си, концентрирайте мисльта си, докато дойдете въ съприкосновение съ невидимия свѣтъ. Тогава въ ума ви не трѣбва да има никаква друга мисль, освѣнъ една велика мисль. По този начинъ вие ще имате връзка и общение съ невидимия свѣтъ и ще заемете едно естествено положение. И тогава, всѣка клетка въ организма ви ще се движи по една правилна линия.

И тъй ако придобиете естествено държане на тѣлото си, и рѣцѣтъ всѣкога ще взиматъ правилно положение. Само по този начинъ вие ще можете да управлявате движенияга на тѣлото си. Ако религиознитѣ хора не разбиратъ тия закони, отъ тѣхния животъ се изгубва всѣкакво благородство, всѣкава топлина и влага. И въ такъвъ случай, лицата на тия религиозни хора огрубяватъ, приематъ мъжки чърпи и мускулитѣ се прогочватъ; у други нѣкои пъкъ лицата затлъстватъ, ставатъ кръгли като мѣсечина. Обаче, и двѣтъ състояния сѣ аномални. Лицето на човѣка

търбва да бъде подвижно, по него да се чете като на книга, а не като на маска, на която ниго една черта не се измения. Огъ лицето на човъка търбва да излиза свѣтлина. Когато постигнете това нѣщо, вие ще бъдете въ хармония, както съ себе си, тъй и съ живата природа.

Често казвате, че търбва да се изолирате отъ свѣта. Какво разбираете подъ думитѣ „изолиране огъ свѣта“? Това значи, да не сте въ стълкновение съ свѣта, да влѣзете въ свояга оръига, въ своя кръгъ на дѣятелностъ, дѣто никой нѣма прѣдъ видъ вашитѣ лични интереси. Свѣтътъ е единъ банксьръ, единъ, лихваръ, който ви хванца за гушата и ви взима всичко. Наблюдавайте, какво става въ природата, която съзрѣмениятъ естественици изучаватъ. Тази природа прѣдставлява единъ свѣтъ на безпорядкътъ. Тамъ ще видите много паразитни растения, които се увиватъ около други нѣкои, и чепятъ отъ тѣхъ хранителни материали, вслѣдствие на което тѣя растения умиратъ. Слѣдниятъ този паразитизъмъ се забѣлѣзва и между насекомитѣ, както и между всички други същества. Навсѣкъ дѣ въ природата виждаме една ужасна борба за съществуване. Говя не е онази жива разумна природа, за която ние говоримъ. Това е свѣтъ на дисхармония, или свѣтъ на индивидуализиране. Въ

този свѣтъ всѣко същество иска да се индивидуализира, т. е. да намѣри своята орбита. Ние, обаче, нѣма защо да се занимаваме съ свѣта на непрѣстаната борба. Нѣкои цигиратъ думитъ на апостолъ Павла, който казватъ, че нашата борба не е противъ плътъ и кръвъ, но противъ духоветъ. Казвѣмъ, нѣма защо да се борите съ духоветъ.

Нѣкои хора казвагъ: противи се на дявола, за да избѣга. Вие трѣбва да разбирате, какъ да се противопоставяте на дявола. Ти не можешъ да се съпротивлявашъ на дявола тъй, както на единъ човѣкъ. Какъ ще се съпротивлявашъ на огъня? Прѣдставете си, че внесе прѣтъ васъ единъ вжгленъ, тежъкъ двѣста килограма и нагрѣтъ до температура 2000°. Питамъ ви: какъ ще се справите съ него? Мислите ли, че ако вземете двѣ-три кофѣ вода, ще го изгасите? -- Нико нѣма да направите. Законъ е: оставете духоветъ да се борягъ сами, а вие само ги наблюдавайте -- нѣщо повече! Когато апостолъ Павелъ казва да се съпротивлявате на дявола, той подразбира, че духътъ, който живѣе въ тебе, трѣбва да се бори съ него заради тебе, а ти наблюдавай само тази борба, за да добиешъ знание. Сега, гледамъ онзи съ плътта извадилъ ножъ, ще се бори срѣщу дявола. Не, дяволътъ е голѣтъ пехливанилъ. Не мислете, че тъй

толкова слабъ и глупавъ. Щомъ не си добръ разположенъ къмъ него, щомъ искашъ да се боришъ съ него, той знае, какво да прави съ тебе. Хитъръ е дяволътъ! Той има прѣдъ видъ нѣкой твой богатъ дѣдо, милионеръ, комуто внушава слѣдното: „Ти ще оставишъ своето наслѣдство отъ десетъ милиона лева на твоя плѣменикъ“. И наистина, дѣдото наскоро умира и ти донасятъ завѣщанието. Ти си казвашъ: Господи, азъ Ти благодаря за благо, което ми давашъ. Дяволътъ те наблюдава и си мисли: „Чакай ще видишъ сега Господа. Какъ? Дяволътъ започва да работи усилено, като ти донася редъ интриги — съ този те бутне въ нѣкоя беля, съ онзи въ друга, а ти се чудишъ, какво става съ тебе. Ще те омотае, ще обърка работитѣ ти, докато се принудишъ да лъжешъ да изнасилвашъ хората, да правишъ прѣстѣпления. Слѣдъ това дяволътъ те запитва: какъ си сега? Ти казвашъ: не зная, какво става съ мене! Само лъжата ще ми помогне, не може безъ нея. Дяволътъ те подслушва и ти пошепва: Тѣй е, откога ти говоря, че безъ лъжа не може въ този свѣтъ. Тази работа ще се оправи само съ лъжа“. Ти се отчаешъ, обезсърдишъ, изгубишъ вѣра въ Бога. Дяволътъ ти казва: „Не се безпокой и безъ вѣра може въ този свѣтъ“.

Та казвамъ: вие, които се занимавате съ окулт-

ната наука, трѣбва да знаете, че тя не е толкова лека. Не е достатъчно само да имате дѣтинска вѣра. Трѣбва да имате поне въ слаба степенъ развито ясно-видство, да знаете, какъ и отдѣ идатъ добритѣ и лошитѣ течения въ природата. Гледамъ, нѣкой ми говори, но виждамъ въ него се настанилъ единъ черенъ духъ и му диктува, какво да говори. Той ми говори нѣщо въ името на Христа, на св. Богородица, апелира къмъ моето благородство, къмъ моята щедростъ и т. н. Казвамъ: всички лоши духове се познаватъ по това, че обичатъ да подкупватъ, да ласкаятъ човѣка. Дѣ кого видятъ, ласкаятъ го, че ималъ добри, цѣнни качества. А това, че нѣкой обича да полъгва, правятъ се, че нищо не виждатъ. Те го съвѣтватъ: ти гледай да спечелишъ повече пари, да раздавашъ на бѣдни, и така Господъ ще прости грѣховетъ ти. Свѣтлитѣ духове пъкъ се отличаватъ съ съвсѣмъ другъ характеръ, тѣ иматъ съвсѣмъ други постѣпки. Обикновено тѣ си служатъ съ контрасти. Като дойде такъвъ духъ при тебе, той нѣма да те изобличи, но ще те постави при единъ силенъ контрастъ. Ще те заведе при единъ човѣкъ, който върши прѣстѣпление и при другъ, който върши добро, и ти казва: кое е по хубаво? Кое отъ тия двѣ положения одобрявашъ? — Добритѣ, великитѣ и благородни дѣла. — Щомъ е тъй, внимаги

за доброто мисли и него прави, а злото избѣгвай. Лошите духове обѣщаватъ много нѣща, но нищо не изпълняватъ. Добрите, свѣтлие духове не обѣщаватъ, но изпълняватъ. Когато единъ Божественъ, свѣтълъ духъ дойде въ тебе, той нѣма само да те наставлява тъй да правишъ, иначе да не правишъ, но ще те постави, между хора, които ще съдѣйствуватъ за твоео добро. Той ще те постави въ благоприятна атмосфера за развитието ти. Ако единъ духъ не може да ви създаде такава благоприятна атмосфера, той, не е Божественъ духъ, но обикновенъ духъ, обикновена душа, като васъ. Той не е отъ онѣзи висши духове, които сж завършили своето развитие, за да могатъ да ви помагатъ. Тѣзи интеллигентни души могатъ да измѣнятъ изцѣло насоката на вашето развитие. Тѣ сж носители на великата Божия мисль, затова могатъ да ви помагатъ. Тѣ сж помощници на всички ученици въ Школата. Всѣки ученикъ, който влиза въ Школата, има вече гѣхното съдѣйствие.

Най-първо, като ученици на окултната Школа, вие трѣбва да се освободите отъ всички субективни и обективни начини на дѣйствие. Запримѣрь, въ една окултна Школа трѣбва да се говори малко по-меко, но не и много тихо. Каго се говори тихо, не се чува, слуховитѣ вълни не могатъ да се разпространяватъ

много далечъ. Но и силното, високото говорене не е за прѣпорѣчване, и то причинява вреда на слушателитѣ: Изобщо, говорительтъ трѣбва да има тихъ, приятенъ гласъ, безъ да има мисълта да влияе на слушателитѣ си по единъ, или по другъ начинъ. Всѣки ораторъ трѣбва да има за цѣль, неговото говорене да апелира къмъ умоветъ и сърцата на слушателитѣ. Само по този начинъ може да стане обмѣна между сърцата и умоветъ на хората. Сега, като ви говоря, азъ забѣлявамъ въ мнозина отъ васъ едно подпушване въ нервната ви система. Нѣкой пакъ това подпушване е въ мозъка, а нѣкога въ симпатичната нервна система. Тия подпушвания се дължатъ на нѣкои напрегнати състояния у васъ, вслѣдствие на което се раждатъ извѣстни дисонанси. Ето защо, първо ще се заемете съ изучаване закона на огнушването.

Слѣдъ като чуете една моя бесѣда или лекция, трѣбва да помислите малко върху нея и да извадите всѣки за себе си поне двѣ важни мѣсти. Колцина отъ васъ, които слушате лекциитѣ и бесѣдитѣ, сте се спирали по 10—15 минути да размишлявате върху нѣкой по-важни мисли и да ги приложите въ живота си? Ако погледнете по този начинъ у васъ ще се създаде една положителна мисълъ. Вие какво правите? Като се свърши лекцията или бесѣдата, разотивате

се, като си мислите, че много знаете. Дѣйствително, вие знаете нѣщо, но това знание по скоро ще стане причина да ви биятъ. Съ това знание вие ще мязате на онзи българинъ, който се хвалилъ, че знае добръ турски езикъ. Идва въ селото единъ виденъ турчинъ, викатъ този българинъ да прѣвежда, азъ ще го нарека Дончо, ако нѣкой отъ васъ се нарича Дончо нека ме извини, така ми попадна това име. Турчинътъ му говори по това — по онова, мисли, че Дончо знае турски. Питатъ го селянигѣ: „Дончо, какво иска този турчинъ?“ — Исква да яде риба. Селянитѣ му донесли цѣлъ сакъ съ риба и нѣколко хлѣба. „Какво е това?“ — пита турчинътъ. Взява сака съ рибата и набива съ него българина по главата. Селянитѣ го питатъ: „Дончо защо те би турчинътъ?“ — Защото го надговорихъ. — Не, не е така. Турчинътъ го би за неговото невѣжество. Та сега, като ученици ще имате прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: никъга висшитѣ духове нѣма да слѣзатъ до вашия уровеньъ, да се занимаватъ съ вашия езикъ! Всѣки ученикъ прѣзъ свободното си врѣме трѣбва да проучава символитѣ, които прѣдстаряватъ езика на висшитѣ духове. Ние употребяваме символитѣ, защото въ тѣхъ има окултни знаци. Азъ ви дадохъ думата „вехадъ“, като музикално упражнение. Тя е окултенъ изразъ. Въ музиката има окултни тонове, които вие трѣбва

да изучавате, за да се подготвите, да разбирате този езикъ.

Апостолъ Павелъ, казва: „Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ“. Този, който е прѣвеждалъ това послание, е направилъ една погрѣшка. Човѣкъ, който може да говори на ангелски езикъ, той безъ любовъ не може да бжде. Едно отъ свойствата на ангелския езикъ е любовта. Слѣдователно, ап. Павелъ въ този стихъ поставя единъ контрастъ. Съ това той иска да каже: на човѣшки езикъ може да се говори безъ любовъ, но на ангелски езикъ безъ любовъ не може да се говори. Или съ други думи: на падналитѣ ангели може да се говори безъ любовъ, но на небеснитѣ ангели не може да се говори безъ любовъ. Ап. Павелъ е писалъ правилно, но онѣзи, които сж прѣвеждали Писанието, не сж го прѣвели правилно. Тѣ сж изопачили смисъта му. И въ бесѣдитѣ на Христа се настоява, да се проучи именно този вътрѣшенъ езикъ. Потъ думата „научавамъ“, ние разбираме стиха, въ който Христосъ казва: „Какго ме е Отецъ научилъ, така гозоря“. Духовния езикъ се отличава съ стѣдното качество: въ мислитѣ, въ чувсвага и въ дѣйствиата има съгласие. Ти не можешъ да мислишъ едно, да чувсвувашъ друго и да правишъ трето нѣщо. Едновременно ще

мислишъ, ще чувствувашъ и ще дѣйствиуашъ, т. е. ще мислишъ, ще чувствувашъ и ще дѣйствиуашъ по единъ и сжщъ начинъ.

Често нѣкой отъ ученицитѣ дойде при мене и ми казва: Учителю, мотта душа отъ день на день се разцѣвтава, азъ искамъ да се пожертвувамъ за човѣчеството, искамъ да спася свѣта. Азъ съмъ готовъ за това, огъ нищо не ме е страхъ. Казвамъ: много хубаво, по-добро нѣщо отъ това, нѣма. Щомъ си готовъ вече, започни. Не се минаватъ, обаче, двѣ три седмици, той иде при мене и ми казва; Учителю, много съмъ злѣ. Голѣми страдания ме нападаха, притѣмнѣ ми на очитѣ. Не мога да ги изчеса самъ, моля ти се, помогни ми! Питамъ го: нали бѣше готовъ да се жертвувашъ? Какъ мислишъ, съ лаврози вѣнци ли да те посрѣщатъ? Не, ти като влезешъ въ другия свѣтъ да помагашъ на падналитѣ души, ще срещнешъ най-голѣмитѣ хули и страдания. Готовъ трѣбва да бѣдешъ на всичко. За да работишъ за тия души, отъ тебъ се изисква Божествено знание и сила. Когато страдате и когато се радвате, трѣбва да знаете, че това сж състояния на тия души, които ви атакуватъ, отгорѣ и отдолу. Тия души могатъ да бѣдагъ далечни и близки на расъ, но често идватъ и ви навявагъ различни състояния. Вие, като окултни ученици, трѣбва да различа-

вате тия състояния, кои сж ваши и кои чужди. Често нѣкой човѣкъ запитва другъ: защо ме гледашъ така? Какво искашъ да кажешъ? Казвамъ: тукъ духове се, гледать, а не хора. Защо единъ човѣкъ ще гледа другъ? Духоветѣ говорятъ помежду си, тѣ се борять, Между тѣхъ има вѣчна борба, и ако при тази борба ние не заемемъ своето мѣсто, ще бждемъ смачкани, като между двѣ колелета.

И тѣй, като окултни ученици, вие трѣбва да знаете тия закони и да се прѣдпазвате отъ тѣхъ. Много отъ младитѣ и отъ възрастнитѣ сестри и братя изпадатъ въ тежки състояния и не могатъ да си помогнатъ. Гѣ мислятъ, че тия състояния сж тѣхни и затова се измъчватъ, не искать да живѣягъ, искать да се самоубиятъ и т. н. Днесъ дойде при мене едно външно лице, изпаднало въ голѣмо изкушение, не знае, какво да прави. Питамъ го: дѣ останя твоего героизство? Трѣбва да знаега, че истинскиятъ човѣкъ различава състоянията си и поставя всѣко отъ тѣхъ на своето мѣсто. Ако ти имашъ единъ разуменъ приятель, като ангелъ и те наскърби или огорчи нѣщо, ще знаешъ, че той цѣли нѣщо много добро за тебе, иска да те повдигне. Ти не трѣбва да имашъ никакво съмнѣние въ него, а само да потърсишъ причинитѣ въ себе си, защо приятельтъ ти постѣпва така, на

какво иска да ти обърне внимание. Ако пъкъ единъ твой глупавъ приятелъ те наскърби нѣщо, пакъ ще потърсишъ причинитѣ за това, докато най-послѣ разберешъ, че той нѣмалъ никаква опрѣдѣлена цѣль въ своитѣ постѣпки. Гой с единъ глупецъ, който не знае, какво прави. Това ще те освободи отъ едно вжтрѣшно заблуждение. Вие трѣбва да знаете Истината! Казвамъ: никога не поставяйте глупавия човѣкъ на мѣстото на ангела и ангелътъ — на мѣстото на глупавия. Не се лъжете, поставете въ себе си всѣки на своето мѣсто. И тогава, имате ли приятелъ, ще го познаете, разуменъ човѣкъ ли е, или глупавъ. Щомъ го познаете, нѣма да се разочаровате въ него и да казвате: азъ не мислѣхъ че той ще постѣпи така. Азъ казвамъ: ако питате мене за вашия приятелъ, азъ знаехъ, че той ще постѣпи точно така. Вървя по улицитѣ, едно куче излѣзе отъ нѣкоя къща и ме залае. Азъ похвалявамъ това куче, то си изпълнява работата. Минавамъ покрай нѣкой разуменъ човѣкъ, и той ме поздрави. Казвамъ: смѣлъ, благороденъ е този човѣкъ. Минавамъ покрай нѣкой глупавъ човѣкъ, и той ще се прояви споредъ естеството си.

И сега, като ученици на окултната Школа, вие ще бждете подложени на изпити. Тѣ сж сжществували за всички ученици на миналитѣ вѣкове, затова

жете го. Не казвай, че е писано така, но че твоята опитност те довела до това положение. Разправяше ми единъ братъ, който сега е между заминалитѣ, една своя опитностъ. Казва той: „Огивамъ да проповѣдвамъ въ кжщата на единъ свой братъ, търговецъ, и между другото му казвамъ, че заради Бога човѣкъ трѣбва да се отрече отъ баща си, отъ майка си, отъ жена си, отъ дѣцата си, отъ дома си, отъ всичкото си богатство и най-послѣ отъ себе си и да тръгне по свѣта да проповѣдва. Този братъ, като търговецъ, замисли се малко, и веднага се съгласи да напусне търговия, домъ, всичко и пожела още на другия день да тръгнемъ да проповѣдаме. Гури ме той въ небрано лозе. Казахъ му, че ще си помисля малко и ще му отговоря. Мислихъ цѣла недѣля и му отговорихъ, че ще тръгнемъ и двамата на проповѣдь. Не се надѣвахъ, че толкова скоро този братъ ще ме постиви на изпитъ“. Казвамъ и на васъ: ако тръгнете да проповѣдвате, скоро и вие ще бъдете поставени на изпитъ отъ Христа. Христосъ казва: „Който тръгва да проповѣдва Словото Божие, нито тъжикъ на гърба ще вземе, нито тояга въ ржка“. Това значи: готови ли сте да тръгнете безъ пари въ джба и безъ хлѣбъ въ торба? Туряте ли въ смѣткага си три дни да гладувате? Като тръгнете да проповѣдвате, нѣма да се качвате на

кола, нито на конь, пѣшъ ще вървите, на краката си ще уповавате. Освѣнъ това, нѣма да ношувате въ хотелъ, но ще излѣзете на нѣкое поле и тамъ, подъ открито небе и на зелената трѣва ще прѣкарате нощта. Ако пъкъ се нареди друго нѣщо, естествено да дойде, то щѣ бѣде вече Божие благословение. По-нѣкога Господъ ще ви постави на различни изпитания. Вие тръгвате на пътъ безъ петъ пари въ джоба си, и веднага срѣщате единъ вашъ братъ, който ви казва: „Защо си тръгналъ пѣшъ, да кжсашъ общата си? Ето, вземи тѣзи три-четири хиляди лева и не се мжчи“. Вие ще му кажете: не ми трѣбватъ тия хиляди, азъ въ този моментъ се нуждая само отъ петъ лева за хлѣбъ, а другитѣ пари задръжъ за себе си. На друго мѣсто ще ви дадагъ десетъ хиляди лева, като казватъ, че тия пари сж отъ Господа. Не, това сж изпитания, изкушения, на които вие не трѣбва да се подавате. Дойде нѣкой при васъ, казва ви: излѣкувай ме, ще ти дамъ 25000 лева. Голѣма е отговорността при лѣкуване съ пари. Вие ще излѣкувате този човѣкъ, ще вземете паритѣ, но слѣдъ една година той ще умре. И какво ще стане слѣдъ това? — Той ще се всели въ васъ, и вие ще носите неговата карма. Вземате ли пари, ще изхарчите отъ себе си повече отъ това, което сте получили. Ние знаемъ тия закони

Ето защо, лѣкувате ли нѣкого, безъ пари ще го лѣкувате.

Казвамъ- ржката на окултния ученикъ трѣбва да бѣде чиста; безкористна. Той трѣбва да има въ джоба си само единъ златенъ левъ — нищо повече. Гледамъ, нѣкой човѣкъ минава покрай единъ автомобилъ и си казва: да имамъ пари, бихъ се качилъ сега на автомобилъ! Минава покрай нѣкоя гостилница, казва си: да имамъ пари, бихъ влѣзълъ вжтрѣ да се нахраня! Минава покрай някой магазинъ за дрехи и си казва: да имамъ пари, бихъ си купилъ дрехи, да не ходя тъй окжсанъ! Това сж изкушения, това сж желанія, отъ които ще се стремите да се освободите. У васъ трѣбва да се заражда чистъ, естественъ потикъ. Дойде ли у васъ подобно желание, ще си кажете: азъ мога и безъ това. Щомъ Богъ иска така, азъ съмъ готовъ на всичко. Туй правило не може да се приложи за единъ обикновенъ търговецъ. Той купилъ стока, задлъжнѣлъ 50,000 лева, сега ще трѣбва да търси пари, да си послужи. Азъ говоря тия нѣща за окултния ученикъ, който се е самоотрекълъ и служи на Господа. Ако си окултенъ ученикъ, ще се водишъ по правилата на окултната Школа; ако си обикновенъ човѣкъ, ще се водишъ по обикновени правила. Ще разглеждате всички нѣща разумно. По този на-

чинъ всѣчки противорѣчия въ живота ви ще изчезнатъ.

Сега, хората огъ външния свѣтъ казвагъ, че окултнитѣ ученици въ България били много вдълбочени въ себе си, нѣмали любовъ къмъ хората, били груби въ отношенията си. Това е мнѣнието не само на външния свѣтъ, но и вие сами така мислите едни за други. Всѣки отъ васъ има по ѣдинъ идеалъ и мисли, че другитѣ не зачитатъ този идеалъ. Ти, който казвашъ за другитѣ така, зачиташъ ли тѣхнитѣ идеали? Щомъ говорите за Истината, каквогъ припишете на другитѣ, попитайте се: ами азъ какъ постъпвамъ? Всѣка моя постъпка съгласна ли е съ Истината? Казвате: еди-кой си братъ не е щедъръ. Запитвйте се: азъ щедъръ ли съмъ? - - Еди-кой си братъ не говори меко, много е грубъ въ отношенията си. Запитайте се: азъ мекъ ли съмъ? — Еди-кой си братъ не ме прие любезно. Запитайте се: азъ, като окултенъ ученикъ, приехъ ли го добръ? Каквато мисль възникне въ ума ви, поставете ѣ една контрастна. Само така ще разберете Истината. Старайте се всички да бждете естествени. Азъ съмъ правилъ редъ опити съ себе си, правилъ съмъ опити и съ другитѣ хора, да намѣря, за колко врѣме мога да трансформирамъ, както своитѣ, така и тѣхнитѣ състояния. Дойде нѣкой при мене, казва ми: „Голѣма е скръбъта ми“. Казвамъ му:

и за васъ нѣма да се направятъ изключения. Не мислете, че за васъ ще дойдатъ ангели отъ небето да ви взематъ съ огнена колесница, както взеха пророкъ Илия. Него взеха съ колесница, понеже той почти бѣше завършилъ своето развитие на земята. Доколкото зная, колесницата, съ която вдигнаха пророкъ Илия на небето не бѣше бѣла, свѣтла, но червена. Това показва, че той ще дохожда още веднѣжъ на земята, да прѣкара още нѣкакви изпитания. Та когато пратятъ отъ небето червена колесница да ви вземе, не се радвайте. Ако пратятъ свѣтла колесница, като свѣтлината, която озарява свѣта и носи животъ, радвайте се, вашата задача на земята е свършена. Вие трѣбва да разбирате вжтрѣшния смисълъ на Писанието, да не изпадаге въ самозаблуждение, въ самоизмама. Да се самоизмамватъ дѣцата — разбирамъ, но окултниятъ ученикъ не трѣбва да се самоизмамва, нито да се разочарова. Дойде ли разочарованието, ученикътъ трѣбва да го погледне право въ очитѣ и да каже: азъ се разочаровамъ въ себе си, въ човѣшкото, но въ Бога, въ Божественото никога нѣма да се разочаровамъ. Въ мене и около мене има нѣкаква тъмнина, но около другитѣ хора е свѣтло. Въ дадения случай, азъ човѣкътъ, който мисля, съмъ нѣщо неразположенъ и съмъ готовъ да поглеждамъ злѣ къмъ всичко около менъ.

Точно въ този моментъ има хиляди други същества, които сж разположени и постъпватъ по обратенъ начинъ на менъ. Тѣ се намиратъ сега на противоположната страна въ живота. Трѣбва да се научите при всички положения на живота си да извиквате контрастнитѣ състояния. Щомъ видите единъ недѣгъ въ себе си, не се затваряйте, но разгледайте, ваша ли е тази проява, или чужда. По този начинъ невидимиятъ свѣтъ ви изпитва. Човѣкъ винаги се движи въ контраститѣ. Отъ лѣвата страна на човѣка седи една паднала душа, пълна съ умраза и мѣстъ къмъ нѣкой човѣкъ на земята, и му нашепва: „Ти готовъ ли си да ми послужишъ въ нѣщо? Азъ мразя еди-кол си човѣкъ, искамъ да го убия, но не мога, затова стори ти това заради мене“. Ако той се съгласи, тази душа ще създаде условия да се срещнатъ тия двама души да завържатъ извѣстни неприязнени отношения, и този човѣкъ е готовъ вече да извърши прѣстѣплението. Отъ дѣсната страна на човѣка седи една свѣтла душа, която го пита: ти искашъ ли да ми помогнешъ въ нѣщо? На земята има единъ човѣкъ, който нѣкога ми помогна въ живота, и сега искамъ да му се отплатя, да му услужа чрѣзъ тебе. Така и на васъ говорятъ такива двѣ души: едната говори за отмѣщение, другата — за любовъ И единиятъ, и другиятъ, обаче, не сте вие.

Питамъ ви: кого отъ двамата ще послушате? Колко на сто отъ тия случаи вие слушате добрия гласъ, и колко на сто лошия гласъ?

Та казвамъ: Божествениятъ Духъ, който работи у васъ, иска да развие чувствата ви, да ги облагороди и смекчи, та като ви дохождатъ страдания, да ги приемате съ радостъ, да имъ давате по едно угощение. Нека страданията станатъ за васъ естествени посѣтители и като дойде нѣкой отъ тѣхъ, да извикате приятелитѣ си и да кажете: днесъ имамъ единъ важенъ гостъ, едно голѣмо изпитание, радвамъ се, че е дошло, заповѣдайте да си похапнемъ. Питамъ: има ли нѣкой човѣкъ въ свѣта, който да е далъ угощение за нѣкое свое страдание? Досега азъ не съмъ срещналъ нито единъ човѣкъ, не само въ България, нито и въ Америка, който при едно свое голѣмо страдание да е далъ угощение на своитѣ приятели. За радости много хора даватъ угощения, но за скърби само светиитѣ могатъ да даватъ угощения.

Ще се държите здраво за законитѣ, които управляватъ Божествения свѣтъ, за да понесете мъчнотиитѣ, които ще срѣщате въ физическия, въ материалния свѣтъ. Всички ще имате мъчности — нѣкои по-малки, нѣкои по-голѣми. Запримѣрь, ако нѣкои окултенъ ученикъ е търговецъ, ще се излага на единъ

видъ мѣнотии: ако е чиновникъ — на другъ видъ мѣнотии; ако е учителъ — на трети видъ мѣнотии; ако е свещеникъ — на четвърти видъ мѣнотии и т. н. Какво го обществено положение заема даденъ ученикъ, и съотвѣтни мѣнотии ще има. За него е важно разумно да разрѣши всички тия мѣнотии, защото въ тѣхъ се крие програмата на неговия животъ. Сестригѣ, които сѣ домаќни въ къщи, трѣбва правилно да разрѣшатъ въпроса съ гоивенето. Ученикътъ въ училището слугата при своя господарь еднакво трѣбва да разрѣшаватъ правилно своите мѣнотии. Като окултни ученици, всички трѣбва да се стремите да разрѣшавате мѣнотиигѣ си правилно, богоугодно. Всичко, което мислите, чувствувате и вършите, трѣбва да бѣде съгласно съ Божията воля. Само по този начинъ вие ще познаете себе си. Щомъ познаете себе си ще познаете и окръжаващите хора, и тогава ще можете да имъ давате съвѣти, да ги упѣтвате. Гледамъ, много отъ учениците прибързано даватъ съвѣти на другигѣ и послѣ виждатъ, че сѣ сгрѣшили. Не трѣбва да отивате и въ другата крайностъ; да се страхувате да дадете и най-малкия съвѣтъ, но казвамъ: всички трѣбва да постѣпвате разумно! Когато давате нѣкому съвѣтъ, ползувайте се отъ вашата опитностъ и кажете: моето мнѣние е еди-какво си. Ако ви помогне, прило-

скръбта ти не е толкова голяма, колкото **си** представявашъ. — Ти не ме разбирашъ, затова говоришъ така. Казвамъ си: добръ, азъ ще взема скръбта на този човѣкъ. Взимамъ скръбта му, и слѣдъ нѣтъ минути той вече е радостенъ, веселъ и ми казва: благодаря ти, олекна ми сега. Неговата скръбъ е въ мене вече, и азъ правя онитъ, за колко врѣме ще мога да трансформирамъ тази скръбъ. Колкото повече врѣме ми е потребно за трансформиране на дадена скръбъ, толкова тя е по силна. Понѣкога скръбта на нѣкой хора е толкова голяма, че едва може да се изнесе. Ако напръжението което тази скръбъ прѣдизвиква въ човѣка, се увеличи съ още единъ градусъ, непременно ще послѣдва нѣкакъвъ взривъ въ сърцето или въ ума на този човѣкъ. За това, именно, Писанието казва да се не изкушавате едни други. Като ученици, вие грѣбъва да си помагате взаимно едни други. Дойде нѣкой при васъ тѣженъ, наскърбенъ, помолете се тайно въ душата си за тѣхъ него. По този начинъ у него ще настане едно вътрѣшно облекчение. Тѣзи тѣжни мисли се държатъ на хиляди нещастни същества, които изпитватъ цѣлото пространство. Съ молитва и добри мисли къмъ тѣхъ, вие можете да имъ помагате.

Изпѣйте упражнящата „вдѣхновение“ и “**für-für-fen**“. Когато пѣете или свирите, съзнанието ви трѣбва да е будно, и вие сами да сте лъзали отъ това, което изпѣнявате. Бие трѣбва да пасърчвате измежду васъ ония, които иматъ силно развитъ музикаленъ духъ, за да се създаде истинската музика. Прѣдставете си, че валиятъ възлюбенъ снѣгъ, и ви даватъ да

композирате въ музикална мелодия думитъ „стани ти, който сплнъ“. Какъ ще го изпѣте? Какъ говорите на онзи, когото обичате? Това е една задача за всички ви, въ която трѣбва да се упражнявате. докато бждете доволни отъ себе си. Когато пѣте на онзи, когото обичате, душата му трепти по особенъ начинъ. Когато говорите на онзи когото обичате, гласътъ ви е тихъ, мекъ. Любовта има тихъ езикъ. Силнитъ, грубигъ тонове въ музиката сж материални тонове, тѣ не сж тоновете на Любовта. Новиятъ начинъ на пѣнието изисква да бждете доволни отъ това, което пѣте. Като пѣте, концентрирайте мисълта си, и вие ще се домогнете до единъ вътрѣшенъ методъ. Щомъ музикалнитъ ви органи започнатъ да се развиватъ, помощта ви ще дойде отъвънъ. Като си легате вечерно врѣме, постоянно си внушавайте мисълта, че искате да пѣте хубаво. Материалниятъ животъ огрубява човѣка, а цѣлътъ на окултната наука е да осмисли този животъ въ всичкитъ му положения. Ученикътъ трѣбва да знае законитъ, чрѣзъ които да намали шума, който се вдига наоколо му. Човѣкъ може да познае, доколко е концентрирана неговата мисълъ по слѣдното: като върви изъ шумнитъ улици, да слѣдва спокойно мисълта си, да продължава пътя си, безъ да чува шума наоколо си. Колкото по-малко го смущава външния шумъ толкова по-концентрирана мисълъ има човѣкъ. Другъ случай. Влизате въ къщи, и веднага нѣкаква неприятностъ се изпрѣчва прѣдъ васъ. Ако мисълта ви е концентрирана, вие почти нѣма да я почувствувате. Каквито прѣпятствия или неприятности и

да срѣщате въ живота си, тѣ прѣдставляватъ условия за вашето повдигане. За свѣта всички мъчнотии и противорѣчия въ живота сж безсмислени, но за ученика тѣ иматъ смисълъ. Невидимиятъ свѣтъ нарочно ги създава за него. Тѣ сж задачи, които той трѣбва да рѣшава.

Сега, запримѣрь, у васъ се явява мисълта: врѣме е вече да свършимъ часа. Азъ ви поставямъ сега на изпитъ, за да провѣрите единъ законъ. Някой ораторъ говори много хубаво, но духоветѣ въ него го подтикватъ да продължи дълго врѣме рѣчта си. Публиката, която го слуша, казва: много говори този човѣкъ, да спре вече! Колкото тѣ се отегчаватъ, толкова у него се събужда по-големо желание да говори. Нѣкога духоветѣ създаватъ друго положение. Тѣ казватъ на оратора да говори малко. Тогава пъкъ у публиката се създава желанието този човѣкъ да имъ поговори повече. Та казвамъ: и въ говоренето, и въ пѣнието всичко трѣбва да става не по ония внушения отъ духоветѣ, а съобразно разумнитѣ закони на природата. Напримѣрь, като пѣега упражнението „Въ начало бѣ Слозото“, душата ви трѣбва да вземе участие въ пѣнието. Всичко, което пѣете да си го прѣдставите въ картини за себе си. Само тогава пѣнието има смисълъ. При пѣнието има нѣща, които никакъвъ инструментъ не може да прѣдаде. Тѣ не се прѣдаватъ съ ноги, но само човѣшкиятъ гласъ може да ги изрази. Струнитѣ сж мъртво нѣщо, тѣ не могатъ да прѣдадатъ тия трептения. Ако цигуларьтъ успѣе да вложи своя двойникъ въ цигулката си, тя може да изрази всичко оноа.

коего душата чувствува. Обаче, слѣдъ като свърши свиренето, цигуларьтъ трѣбва да извади двойника си. Опасно е да го забрави въ цигулката. Какво би направили, ако нѣкой открадне тази цигулка? Искате ли да има душа въ пѣнието, въ мисльта ви, въ чувствата ви, вашиягъ двойникъ трѣбва да взима участие въ всичко това. Прѣкарате ли двойника си прѣзъ ларинкса, ще пѣете хубаво. Прѣкарате ли двойника си въ прѣдната частъ на мозъка, ще мислите хубаво. Прѣкарате ли двойника си въ чувствата, ще имате възвишени и благородни чувства. Като си свършите работата, ще му кажете: моля ти се, върни се сега на мѣстото, което Богъ ти е опредѣлилъ. Двойникътъ е около цялото тѣло на човѣка, и той се разпорежда съ енергиитѣ, които идватъ отвънъ и отвѣтрѣ и ги трансформира. Не може ли да ги трансформира, у човѣка се зараждатъ редъ дисонанси, редъ дисхармонични състояния.

Първото пѣщо: въ окутната Школа трѣбва да има хармония въ двойниците. Говоримъ за добродѣтелите, двойникътъ трѣбва да слѣзе въ краката. Говоримъ за цѣлия човѣкъ, двойникътъ трѣбва да обхване цѣлия човѣкъ. Става ли така, можемъ вече да кажемъ, че човѣкъ владѣе своитѣ състояния.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

СИЛОВИТЪ ЛИНИИ НА ДОБРОТО И ЗЛОТО

32 а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
15. VII. 1925 г въ гр. СОФИЯ.

Печат. „УЧИТЕЛЪ“ — Русе.

Силовитѣ линии на доброто и злото

Размишление.

Продължение четенето на нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Прѣдаване въ поетична форма думитѣ „любовъ, свѣтлина, свобода за човѣшката душа“.

Първоначално знанието е подразбирало прѣживѣване на една нова форма отъ Божествения Духъ. Обаче, този първиченъ смисълъ на знанието сега е изгубенъ, и днесъ подъ думата знание ние подразбираме само външнитѣ отношения на нѣщата. Запримѣръ, ние знаемъ, че мѣсечината се върти около земята, но това не е знание, а познание само. Сега знанието се замѣства съ Истината. Днесъ хората сж раздвоили думата Истина, но въ сжщностъ подъ Истина се подразбира сжщината на живота по форма, съдържание и смисълъ. Истината подразбира еднакво зачитане формата, съдържанието и смисъла на нѣщата. Ако нѣкой човѣкъ каже на другъ, че не дава петъ пари

за неговото тѣло, той не разбира съдържанието на нѣщата. Ако каже, че не дава петъ пари за неговото съдържание, той не разбира смисъла на нѣщата. Когато казваме, че формата на нѣщата не ни интересува, това е само философски изразъ. Питамъ: може ли да се прояви съдържанието на нѣщо въ свѣта безъ нѣкаква форма? Това е невъзможно при сегашнитѣ условия. Може ли да се прояви смисъла на нѣщо безъ съдържанието му? Смисълътъ може да съществува вѣнъ отъ съдържанието, и съдържанието може да съществува вѣнъ отъ формата, но тѣ сами не могатъ да се проявятъ

Слѣдователно, всѣка форма, която привлича нашето съзнание и нашето внимание, колкото и микроскопическа и да е, трѣбва да произведе радостъ въ душата ни. Запримѣрь, разумниятъ човѣкъ като види единъ малъкъ кристалъ, какъвто и да е той, колкото нищоженъ да е, неговата форма веднага ще произведе въ душата му малка радостъ. Защо? — Понеже въ всѣка форма се крие едно разумно същество, което работи въ нея. Всички форми сж създадени

отъ разумни, гениални същества, които живѣятъ въ Божествения свѣтъ. Но тѣзи форми днесъ сж изопачени, вслѣдствие на което хората иматъ криви понятия за формата на нѣщата. Въ една отъ миналитѣ лекции ви говорихъ, че формата трѣбва да отговаря на съдържанието, а съдържанието трѣбва да отговаря на смисъла. Така трѣбва да гледа на този въпросъ ученикътъ, който изучава великата Божествена наука. Отъ формата на нѣщата трѣбва да се сжди за съдържанието.

Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ френологията. Напримѣръ, отъ формата на прѣстѣта можемъ да знаемъ за съдържанието, което се крие въ главата. По показалеца и по сръдния прѣстъ сждимъ за интелигентността на човѣка. Ржката, прѣститѣ, както и цѣлото тѣло на човѣка сж построени възъ основа на редъ математически съотношения. Споредъ това, какъ се движи човѣшката интелигентностъ, така сж построени и прѣститѣ на ржката. Онѣзи хора, които сж 'философски настроени, или които иматъ критически умъ, т. е. обичатъ да ровятъ навсѣкжде, иматъ вжзли на прѣститѣ си. Хора,

които иматъ такива философски разположения, обичатъ да подпушватъ нѣщата. Тѣ често подпушватъ извѣстни течения, направятъ единъ бентъ, който наричатъ философия. Значи всѣка философска система прѣдставлява единъ бентъ. Слѣдъ като се удавятъ въ тази рѣка десетъ, двадесетъ, сто, хиляда души, хората казватъ: този бентъ не е направенъ на мѣсто, другъ трѣбва да направимъ. Създаватъ друга теория — направятъ другъ бентъ. Трѣбва да знаете, обаче, че въ природата бентове не сжществуватъ. Въ природата трѣбва да има постоянни течения. Тия течения трѣбва да бждатъ дълбоки. Ето защо философътъ не трѣбва да прави бентове, да подпушва теченията въ природата. Той трѣбва да бжде бистра, чиста рѣка. Ако иска да бжде философъ, трѣбва да тече постоянно. Вода която постоянно тече, се обновява.

Често вие се подпушвате казвате: защо Господъ създаде доброто и злото въ свѣта? Щомъ кажете, защо Господъ създаде доброто и злото, вие се подпушвате и ставате философъ. Казвате си: нали Господъ е добъръ, всесиленъ, защо остави да сжществу-

ватъ доброто и злото едновременно? Вие не разсждавате правилно. За васъ има зло, но вашето зло, не е зло за Бога. За Бога зло не съществува. Ако нѣкой човѣкъ открадне паритѣ ви, това зло ли е за Бога? Питамъ ви: тия пари ваши ли сж? — Азъ ги спечелихъ съ потъ на челото си, — Ами вие отдѣ взехте тази вода, която излиза отъ челото ви? Тази вода е взета на заемъ. Значи, слѣдъ като сте работили извѣстно врѣме, излишната вода излиза отъ васъ. Слѣдъ като си работилъ дълго врѣме, слънцето казва: ти имашъ много вода. Слънцето изтегля водата на хората навънъ — то ви обира. Послѣ Слънцето казва: „Понеже азъ взехъ водата ви, вмѣсто нея ще ви дамъ друга. На еди-кое си мѣсто азъ създадохъ новъ изворъ. Понеже водата въ вашия организъмъ се опорочи, ще я издигна и слѣдъ като я прѣчистя, ще я върна отново, въ видъ, хубавъ изворъ“ Вие казвате: неприятно е човѣкъ да се поти. Човѣкъ може да се поти, а може и да не се поти. Болнитѣ хора не се потятъ, а здравитѣ хора се потятъ. Ако не искашъ да се потишъ, боленъ ще бждешъ. Ако искашъ да бждешъ здравъ,

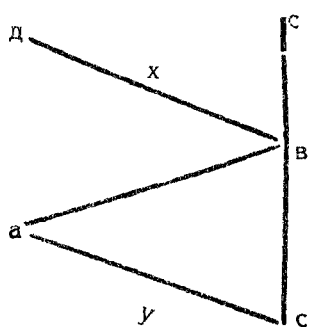
ще се потишъ. И сега, като ме питате, защо е злото въ свѣта, ще ви кажа, че злото е потене. Като дойде злото, ще се испотишъ, а щомъ се испотишъ, ще оздравѣшъ.

Слѣдователно, доброто и злото сж отношения на двѣ точки. Ако започнешъ съ доброто, ще свършишъ съ злото. Това е първото неизбежно положение въ живота. То е слизане. Ако започнешъ съ злото, ще свършишъ съ доброто. Това е качване, възлизане на горѣ. Да допуснемъ, че ти си юнакъ силенъ, мощенъ човѣкъ. Отивашъ нѣкъде на гости, но не те приематъ хубаво. Ти оставашъ недоволенъ отъ това и набивашъ хазяина на дома, като му казвашъ: защо не ме нагости добрѣ? Това е злото, съ което ти започна. Хазяинътъ те нагости добрѣ, но ти не остана доволенъ. Ти очакваше този човѣкъ да ти заколи кокошка, да ти направи хубава баница, да купи вино, но понеже всичко това не го намѣри, ти остана недоволенъ и затова наби хазяина. Недоволството въ тебе бѣше причината да се прояви злото. Нѣма да се мине много врѣме, това зло ще се върне въ твой домъ. Все ще се намѣри нѣкой човѣкъ, по-голѣмъ

юнакъ отъ тебе, който ще ти иска печена кокошка и хубава баница. Като те набиятъ, ще си кажешъ: не е добръ да се биятъ хората. Човѣкъ трѣбва да бжде добъръ. Следователно, въ твоето съзнание, ще се яви идеята: за прѣдпочитане е човѣкъ да постъпва добръ отколкото злъ. Тъй че доброто и злото сж относителни величини въ живота. Тъй както ние ги разбираме, тѣ за насъ прѣдставляватъ двѣ абсолютно положителни величини. За васъ, обаче, доброто не е абсолютна величина. Запримѣръ, вие казвате: човѣкъ не струва да бжде добъръ. Какво значи да бжде човѣкъ добъръ? Ако е добъръ, той трѣбва да бжде добъръ при всички условия. Щомъ при извѣстни условия съмъ добъръ а при други съмъ злъ, азъ не боравя съ една реална величина, а съ една относителна величина. По сжщия начинъ казваме: човѣкъ не трѣбва да бжде злъ. Значи, и злото не е абсолютна величина, но относителна. Злото и доброто сж двѣ необходимии положения. Следователно, за да се прояви добриятъ човѣкъ въ свѣта, въ своя творчески гений, злото непрѣменно

трѣбва да се явява въ живота му, като врѣмененъ факторъ.

Като окултни ученици вие не трѣбва да се спирате върху въпроса, защо Господъ създаде злото. Доброто и злото сж двѣ велики сили, които дѣйствуватъ въ свѣта

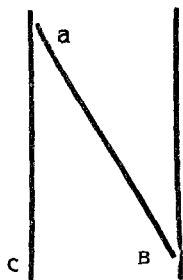

Тѣ сж двѣ велики състояния на човѣшката душа. Двѣтѣ линии **х** и **у** на чъртежа прѣдставляватъ условията на живота. Какъ мислите вие, въ коя линия животътъ е по-добъръ въ **Х** или въ **У**? Линията **А С** прѣдставлява една посока

на живота, а линията **В Д**—друга посока на живота. Линията **В А** пѣкъ е равнодѣйствуваща на първитѣ двѣ линии. Посоката **А С** показва слизане въ живота, а посоката **В Д**—качване въ живота. Питамъ: кой животъ ще бжде по-добъръ? Животътъ е този, който върви въ направление на линията **В. Д**.

Да допуснемъ сега, че тази плоскостъ

се движи. Тогава линиитѣ А С и В Д ще заематъ друго положение. (черт. 2)

Отъ движението на тази плоскостъ ще се образува единъ кръгъ, което показва, че животътъ се движи въ кръгъ. Слѣдъ врѣме, ако тази плоскостъ се обърне въ друго положение, доброто ще се прѣвърне на зло, а злото ще се прѣвърне на добро. Щомъ се измѣнятъ условията на живота, самиятъ животъ ще се измѣни.

Тази вечеръ нѣмамъ свободно врѣме да се занимавамъ съ дълбоката математика на тия два неизвѣстни за васъ живота. Животътъ въ точка У въ дадения случай е създаденъ отъ единъ по-низшъ животъ, а животътъ Х — отъ по-вишъ животъ. Следователно, сжществата, които сж създали добрия животъ, иматъ по-малко енергия отъ онѣзи сжщества, които създаватъ, повидимому лошия животъ. Слѣдъ врѣме лошиятъ животъ ще се прѣвърне въ добъръ и ще даде по-богата жетва. При сегашнитѣ условия ние сме излѣзли отъ А и сме достига-

ли до С затова нашият живот е грѣшенъ. Питамъ ви слѣдъ това въ каква посока ще се движите? — Отъ С къмъ С.

Тия чертежи за повечето отъ васъ не сж ясни. Малцина могатъ да ги разбератъ. Задачата ми не е да направя тия чертежи ясни за васъ, но единствената ми задача е да ви обърна внимание на това, да не се спъвате въ разрѣшението на въпроса, що е добро и що е зло Злото е единственото условие, да покажете своето добро — нищо повече. Доброто пъкъ е условие, да прѣвърнете енергиитѣ на злото за служене на доброто. Дсброто и злото сж състояния. Всѣки отъ васъ може да има добро или лошо състояние. Доброто и злото сж два различни метода, съ които си служи окултната наука. За въ бждеще вие ще изучавате тия методи, да прѣвърщате природнитѣ енергии отъ едно състояние въ друго. Туй трѣбва да знаете.

Вие казвате: този човѣкъ е лошъ. Спрете ли се върху това, вие се подпущвате. Вие не знаете, кой човѣкъ е добъръ, и кой лошъ. Ако даденъ моментъ азъ съмъ добъръ къмъ васъ, слѣдниятъ моментъ нѣма да

бжда тъй добъръ. Ако даденъ моментъ съмъ лошъ къмъ васъ слѣдниятъ моментъ нѣма да бжда лошъ, добъръ ще бжда Тия положения се смѣнятъ. За да ви изясня тази идея, трѣбва да ви прѣставя слѣдната картина Допуснете сега че въ едно общество има крѣчми. Казвамъ: добро нѣщо е, когато въ нѣкое общество има крѣчми Какво подразбираме, когато казваме, че крѣчмитѣ сж необходими? Прѣдставете си, че една отъ тѣзи крѣчми се намира на нѣкой друмъ, дѣто минаватъ много пѣтници. Тукъ крѣчмарьтъ е необходимъ, защото прѣзъ този друмъ минаватъ много разбойници, които ще се спратъ, ще се напиятъ, и нѣма да избиватъ хората, нѣма да вършатъ зло. И тъй, крѣчмитѣ обуздаватъ злото Тѣ не сж за добритѣ хора, но за злитѣ. Ако кажемъ, че въ едно общество не трѣбва да има крѣчми, подразбираме, че въ туй общество нѣма разбойници, слѣдователно, нѣма кой да убива хората. Ако хората сж добри, трѣбва ли да има крѣчми. Ако хората сж добри, крѣчми не трѣбва да има; ако хората сж лоши, крѣчми трѣбва да има Тъй щото, при сжществуване на разбойници, крѣчма-

рътъ е отличенъ човѣкъ. Защо? — Той спасява добритѣ хора, които пжтуватъ по този пжтъ. При едно добро общество, този кръчмаръ ще направи зло, понеже добрияъ човѣкъ ще се спре въ кръчмата, ще се напие и нѣма да свърши работата си. Тѣй щото, кръчмитѣ сж направени за лошитѣ хора. Само лошитѣ хора трѣбва да влизатъ въ кръчма. Добриятъ човѣкъ трѣбва да върви свободно по пжтя си, понеже кръчмарътъ задържа разбойницитѣ. Той казва на добритѣ хора: вие си вървете свободно по пжтя. Ние ще пуснемъ разбойницитѣ, когато се отдаличите отъ тѣхъ. И тѣ, като нѣма кого да убиватъ, ще се върнатъ по домоветѣ си. Какво трѣбва да се подразбира, когато добритѣ хора започнатъ да влизатъ въ кръчми? — Че кръчмитѣ трѣбва да се прѣвърнатъ въ гостилници.

Слѣдователно, виното трѣбва да преодолява между лошитѣ хора. Затова, именно, днесъ има толкова много вино въ свѣта. Знаете ли какво би станало въ свѣта безъ вино и безъ ракия? Виното е зло, но вие не виждате добрата му страна. Не е въпросътъ да направите хората въздържатели,

но най-първо ще ги направите добри. Ако е въпросъ за въздържание, то трѣбва да се постави на положителна основа. Окултната наука твърди, че лозата е емблемъ на човѣшкия животъ, и понеже човѣкътъ ферментира, и лозата ферментира. Човѣкъ ферментира по причина на своя грѣхъ. Ако човѣкъ бѣше праведенъ, той щѣше да бжде сладкъ, вслѣдствие на което и гроздениятъ сокъ нѣмаше да ферментира. Значи, човѣкъ е причина за ферментираче на гроздовия сокъ. Сега ние искаме изкуствено да задържимъ сладостта на гроздовия сокъ. Виното не може да остане сладко. Захарята въ него се прѣвръща въ спиртъ, който упоява хората. Хората иматъ неестествени желания, които не сж съгласни съ Божията воля. Докато има вино въ свѣта, ще знаемъ, че човѣшкиятъ животъ трѣбва още много да се прѣчиства. Не трѣбва да се сърдимъ на кръчмаря. Ако трѣбва да се сърдите нѣкому, това сте вие — на себе си трѣбва да се сърдите. Ако имате единъ лошъ приятелъ, кой методъ ще приложите къмъ него? Методътъ на кръчмаря. Ако имате единъ добъръ приятелъ, къмъ него ще

приложите метода на гостилничаря. Вие ще кажете: не може ли да се постъпи по другъ начинъ? При сегашнитѣ условия не може да се постъпи по другъ начинъ. Тъй както сега се развива животътъ, възможности има много, но за да се приложи доброто въ живота идейно, отъ васъ се изисква знание за да се боритѣ съ всички атакиситични чърти, вложени въ вашия характеръ. Често казвате: защо е злото въ свѣта? Казвамъ: щомъ си такъвъ философъ, че разисквашъ по този въпросъ, запази хладнокръвие при всички условия на живота.

Досега азъ съмъ срещналъ само единъ българинъ, който при единъ случай показва по голѣмо хладнокръвие и отъ ангичанина. Той беше лѣкаръ, сега заминалъ за другия свѣтъ. Това, което ми обърна вниманието бѣше слѣдното: единъ день той отвори да чете нѣкаква книга „философия на медицината“, но двѣтъ му дѣца се качватъ на гърба му, на главата му, дърпаха го за брадата мачкаха шапката му, обаче той продължаваше да чете, не имъ обръщаше внимание и си казваше: „вие, дѣца, ще поумнѣете единъ день, но като дойдите на мои-

тѣ години“. Това е дисциплина на ума. Той си чете, като че нищо не става наоколо му. Питамъ: кой отъ васъ би изтърпѣлъ това? Туй е дѣйствителенъ фактъ — Дѣцата му го закачаха цѣлъ часъ, слѣдъ това се отдалечиха отъ него, а той си чете, вдълбоченъ въ своята книга. Такъвъ трѣбва да бжде християнинътъ! Ако двѣ злини се качатъ на гърба ти остани правъ, обърни се на лѣво и на дѣсно, безъ да имъ обръщашъ внимание. Това е едно прѣкрасно състояние на човѣшкия духъ.

Ако вие, ученицитѣ, имате хладнокръвието на този български лѣкарь, знаете ли какво нѣщо щѣше да излѣзе отъ васъ? Вие казвате: този човѣкъ се е родилъ така, той има тази черта отъ миналото съществуване. Да, така е роденъ, но той е работилъ върху себе си. Тази черта на разумното търпѣние трѣбва да се изработи, тя не се създава въ единъ день.

И тъй, казвамъ ви: не се спирайте върху мисълта, защо Господъ създаде злото въ свѣта? Вие не знаете, дали Господъ създаде злото. Задавайте си само въпроса, какво можете да научите отъ злото и какво

отъ доброто? Ако ви дамъ да опишете въ поетична форма злото и доброто, какъ бихте ги описали? За слѣдния пжтъ ще бжде тѣй добри, нѣколцина отъ васъ, които могатъ да пишатъ поезия, да изразятъ въ три куплета най-много, въ форма на диалогъ единъ разговоръ между доброто и злото. Злото е непроявената любовъ. Всѣко нѣщо което не е проявено е зло. Слѣдъ като се прояви това нѣщо, става добро. Това е вѣрно. И въ природата, за да се прояви нѣщо, винаги се изисква едно топло и едно студено течение. Студеното течение, обикновено, уморява човѣка, а топлото му дава животъ. Студътъ до извѣстно число граду-си причинява смъртъ, а послѣ и той дава животъ. Въ съврѣмненната наука се казва, че най-низката температура е 273° подъ нулата при която температура свѣтътъ се разрушава. Студътъ, като прѣмине още по-долу отъ 273° , той се прѣвръща въ топлина. Това е едно възражение на ученитѣ хора. Тѣ сж прави, като казватъ, че свѣтътъ ще се разруши подъ температура — 273° , защото студътъ вече се прѣвръща въ топлина. Значи, въ студа има скрита топлина. Казваме, че

топлината дава животъ. Така е, но ако топлината се повиши надъ 100° надъ 500° и повече, и тя причинява смъртъ. Както виждате, положенията се измѣнятъ

Казвамъ: всѣко нѣщо, което не е проявено въ природата, ние наричаме зло. Запримѣръ, единъ човѣкъ може да има най-добритѣ намѣрения, но най-първо той трѣбва да направи едно зло, за да прояви своето добро, Казвате: свѣтътъ не е направенъ добръ. Питамъ: по кой начинъ трѣбваше Господъ да се прояви въ този свѣтъ? Дайте вие единъ по-добъръ планъ. Свѣтътъ е проявление на Бога Щомъ сте недоволни отъ него, вие създайте по-добъръ свѣтъ отъ този. Дайте вашия планъ, какъ трѣбва да се създаде свѣтътъ. Вие не трѣбва да бждете отъ онѣзи глупави, философи, които казватъ, че свѣтътъ е лошъ. Когато нѣкой човѣкъ казва, че свѣтътъ е лошъ, подразбирамъ, че този човѣкъ не знае смисъла на нѣщата, не знае какъ да мисли. Често прѣдъ нѣкой богатъ човѣкъ слагатъ вкусно ядене но той го намира безсолно. Защо? — Той е ялъ пишна богата храна, и и вслѣдствие на това мжно се задоволява.

Но ако този човѣкъ е прѣкаралъ въ бѣднѣ-
тия, гладувалъ е по четири-петъ деня, виж-
те, дали ще бжде недоволенъ отъ яденето.
Дайте му една постна картофена чорбица и
малко черенъ хлѣбъ, ще видите, какъ ще
яде и ще благодари. Това сж двѣ положе-
ния въ живота.

Слѣдователно, всѣки недоволенъ чо-
вѣкъ е аристократъ, който е изгубилъ сми-
съла въ живота. Такова нѣщо прѣдставля-
ватъ всички съврѣменни хора. Господъ, Кой-
то е толкова мждъръ, ще извади хората отъ
тѣхния аристократизъмъ. Какъ? — ще ги
направи бѣдни. Слѣдъ това ще имъ даде
отъ тази картофена чорбица, за която, като
богати, казваха, че нищо не струва, но като
бѣдни, ще немѣрятъ че е отлична. По този
начинъ Богъ ще измѣни вашитѣ състояния,
вашитѣ мисли, вашитѣ чувства, за да бж-
дете благодарни отъ малкото, което ви се
дава въ свѣта. Сега хората искатъ много,
вслѣдствие на което сжществува злото. Нѣ-
кои хора четатъ съчиненията на много фило-
софи, но каква полза отъ това? Не казвамъ,
че не трѣбва да четатъ философитѣ, но пи-
тамъ: придобиха ли доволство въ живота?

Намѣриха ли смисъла на доброто и злото? Първото, което ще ви направи впечатление въ тѣхнитѣ съчинения е, че тия философи едни други се опровергаватъ. Да опровергавашъ нѣща,^а да ги тълкувашъ, това не е философия, това е хирургия.

Прѣди нѣколко дни азъ ви приведохъ единъ примѣръ за вълната и казахъ; не е достатъчно само да се изпере вълната, но слѣдъ това трѣбва да се изпреде. Слѣдъ ^{ч.о} се изпреде, трѣбва да се изтъче. Слѣдъ като се изтъче, трѣбва да си направишъ отъ нея една хубава вълнена дреха, която грижливо да пазишъ отъ молцитѣ Ако, слѣдъ като си употребилъ толкова трудъ, дойдатъ молци и изядатъ дрехата ти, колко струва този голѣмъ трудъ? Ето защо, вие трѣбва да прѣцѣнявате труда си,^а добръ да пазите своята вълнена дреха отъ молци.

Какво прѣдставляватъ молцитѣ въ нашия животъ? Молцитѣ, това сж пороцитѣ въ живота ни. Кой сж най-обикновенитѣ пороци? — (Съмнение, завистъ, подозрѣние). Напишете, колко духовни пороци има въ човѣка. Най-голѣмиятъ порокъ на ума е безвѣрието. Въ ума има много пороци, но без-

вѣрието исушава ума, прѣсхва течението на всички хубави, красиви мисли въ него. Или, казано съ други думи: — тъмнината въ съзнанието разрушава човѣка. Тя произтича отъ безвѣрието, затова и нея ^{въ}считатъ ^{за}единъ отъ молцитѣ. Кой е най-голѣмиятъ молецъ за сърцето? — (Умразата). Умразата е въ състояние да развали най-хубавитѣ и красиви чувства, изработени съ хиляди години. Тя прави дупки на красивата ~~дреха~~ дреха на сърцето. Съ какъвъ нафталинъ трѣбва да посипите тази дреха, за да се запази отъ молци? — Най-добриятъ нафталинъ, който може да запази дрехата на сърцето отъ молци е Любовта. Въ духовния свѣтъ не се позволява да туряшъ дрехата си въ гардеробъ. Винаги ще носишъ своята дреха съ себе си. Питамъ: ако постоянно носишъ своята дреха на гърба си, молци ще я ядѣтъ ли? Споредъ този закъчъ, ако вашата дреха е изядена отъ молци, подразбирамъ, че не сте я носили постоянно на гърба си, а сте спали и сте се излежавали. Онзи, който постоянно носи дрехата на гърба си, е работливъ-смѣлъ човѣкъ, той ходи навсѣкждѣ съ дрехата си. Разбирате ли тази философия? Ето защо, вие

трѣбва да имате една дреха, която постоянно ще носите на себе си. Щомъ носите тази дреха, тя ще се прѣчиства въ духовния свѣтъ тъй, както се чистятъ дрехитѣ на птицитѣ. Птицитѣ сж изучавали това изкуство. цвѣтоветѣ на перцата имъ не се развалятъ, а цвѣтоветѣ на нашитѣ дрехи отъ много носене се развалятъ и избѣляватъ.

Като казвамъ, че злото и доброто сжществуватъ въ свѣта като относителни величини искамъ да ви обърна, внимание на това, да не допускате злото въ мисълта си, нито въ чувствата си, за да не се подпушвате. Когато видите, че единъ човѣкъ грѣши не трѣбва да вадите крайни заключения, че този човѣкъ е лошъ. Когато кажемъ, че $2+4=6$, какво подразбираме? Числото шестъ е резултатъ. Числото двѣ е земята, богатата почва. Числото четири сж сѣменцата, посѣти въ тази почва. Резултатътъ пѣкъ, т. е. числото шестъ може да бжде жито, царевица, плодове, зеленчуци и т. н. Слѣдователно, като вадите крайни резултати, че този човѣкъ е лошъ, вие все едно, че правите събиране, казвате $2+4=6$. Не правете прѣждевременно своитѣ заключения! Защо? Ако

минавате въ време на дъждъ покрай нѣкое мѣсто, на което почвата е черноземъ, какво ще кажете? Лошо мѣсто е това, мочурлякъ, не се минава прѣзъ него. Питайте земледѣльца, какво ще каже той за тази почва. Ако сѣе жито на тази почва, той ще каже: отлична е тази прѣстъ! Въ сухо време тази почва се обръща на прахъ, става на буци, и вие казвате: да не ми дава Господъ да минавамъ по тѣзи мѣста! Земледѣлецътъ има друго мнѣние за тази почва и казва: „Дай, Боже да имамъ жито да посадя въ тази почва! Това сж двѣ различни положения въ живота, които вие трѣбва да разбирате. Добритѣ положения и лошитѣ положения сж само условия въ живота, които разумниятъ човѣкъ разбира, а глупавиятъ не разбира и казва: това е добрo, ~~онo~~ е лошо. Вие безъ да мислитѣ много, казвате: $2+4=6$. Какво означава това? — Два гроша и четири гроша, правятъ шесть гроша. Това и кокошката знае. И кокошкитѣ събиратъ по този начинъ: двѣ зрънца и четири зрънца, правятъ шесть зрънца. Чудни сте вие, като мислитѣ, че само хората знаятъ да събиратъ. И коткитѣ знаятъ да събиратъ. Всички жи-

вотни знаятъ да събиратъ, при това тѣ събиратъ отлично. При събирането, обаче вие трѣбва да дойдете до положението, да разбирате резултатитѣ на това дѣйствие

И тъй като ученици не се подпушвайте съ вашата философия. Не си отговаряйте на въпроситѣ защо съществува злото, защо еди кой си мисли така, защо еди-кой си постѣпва така и т. н. При всѣки случай въ живота ви, когато вие разрѣшавате нѣкоя трудна задача не се спирайте върху погрѣшкитѣ на хората. Вие си прѣдставете, че сте извънъ доброто и злото, и можете да разрѣшите вашата трудна задача.

Сега ще ви дамъ слѣдната задача за една седмица. Като ставате сутринъ, ще кажете въ ума си: „Заради Любовта съ която ~~Бог~~ ме е облѣкълъ, всичко, което ми се случи прѣзъ деня, ще го считамъ, че е хармонично създадено“. Всичко, каквото ви се случи прѣзъ даня, ще мислите, че е за добро. Каквото и да ви се случи, каквото и да ви кажатъ — добро или зло — ще знаете, че всичко е за добро, нѣма да се съмнѣвате въ нищо. Прѣзъ тия седемъ деня ще мислите, че вси-

чко става за добро. И доброто и злото сж служители на Любовта. Злото служи на Любoвта и доброто служи на Любoвта. Като ви се случи нѣщо ще кажете: благодаря Ти, Господи, че Си ме удостоилъ съ Твоята Любовь. Нѣкой може да бръкне въ джоба ти и да те обере: нѣкой може да ти каже обидна дума — нищо отъ това. За всичко което ти се случи, ще кажешъ: „благодаря Ти, Господи, че Си ме удостоилъ съ Твоята Любовь. Както и да ми говоришъ, азъ Те познавамъ“. Вие видѣхте, наѣримѣръ, какви бѣха гърмежитѣ на Мусала. Въ тѣхъ имаше особена мекота. И свѣтлината бѣше мека. Значи както и да говори Богъ, тихо или бурно, въ гласа Му винаги има мекота.

Азъ зная, че всички ще бждете радостни прѣзъ тази седмица. Обиди нѣма да има вече. Отъ тази вечеръ до другата срѣда ще живѣете въ Царството Божие. Всѣки трѣбва да намѣри най-хубавитѣ думи, които може да каже. Когато дойде нѣкой при васъ, вие ще бждете много внимателни къмъ него. Рѣчникътъ ви ще бжде много подбранъ. Всѣки отъ васъ, който направи една пог-

грѣшка прѣзъ нѣкой день отъ тази седмица, ще повтори упражнението за още една седмица. Ако прѣзъ втората седмица направи друга погрѣшка, ще го потрети и т. н. Трѣбва да работите! Запримѣрь, нѣкой отъ васъ говори високо. Казвате: защо този братъ говори така високо? Не, кажете си: този братъ говори отлично. Значи за цѣла седмица вие трѣбва да бждете внимателни едни къмъ други. Сжщо тъй ще бждете внимателни и съ външнитѣ хора. Съзнанието ви трѣбва да бжде будно за цѣла седмица, за да видите, додѣ, сте достигнали въ вашето развитие и на какво сте способни. Това е една малка маневра

Сега, можете ли да изпѣете слѣдното упражнение: „Кажи ми ти, свѣтли Божи лжчъ, благото на живота — свѣтлиятъ правъ пжтъ на чиститѣ души, измити въ водитѣ на Любовта!“ Понѣкога вие се срамувате да пѣте за Любовта а тжрсите Любовта. Вие трѣбва да заучите това упражнение добрѣ и да пѣте като пѣвци. Прѣдставете си, че вие сте осждени на смъртъ, и сжди-ята пише на вашата присжда слѣдното: ако можете да изпѣете тази пѣсень хубаво, съ

чувство ще възвърнемъ живота ви, смъртната присжда ще се отмѣни. Какъ ще я пѣете? Ще пѣете, а гласътъ ви ще трепери. Вие ще се молите и ще пѣете. Всѣки човѣкъ, който пѣе, трѣбва да знае че рѣшава единъ много важенъ въпросъ. Въ пѣнието помага и цигулката. Тя не се влияе отъ хората. Човѣкъ може да се повлияе, но цигулката не се влияе. Въ цигулката има установено мнѣние за нѣщата, характеръ има тя.

Изпѣйте упражненията: „Вдѣхновение и Вехаді“

„Доброта, Истина, красота това е Любовта!“

НЕСЪВМЪСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

33-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
22. VII. 1925 г. въ гр. СОФИЯ.

Печат. „УЧИТЕЛЪ“ — Русе.

Несъвмѣстими отношения

Размишление.

Прочетоха се стиховетѣ: „Диалогъ на злото и доброто“.

Прочете се резюме отъ темата „Най-малката незнайна добродѣтель“.

Изпѣйте упражнението: „Вдѣхновение“.

Ще ви прѣдставя нѣколко категории числа:

първа категория;	$3 = 9 \cdot 5$	) 0.5
втора „	$3 = 10 \cdot 5$	
трета „	$3 = 10$	
четвърта „	$3 = 7$	
пета „	$2 = 7$	

Можете ли да примирите тия числа? — Това сж числа, отношения, които сжществуватъ въ природата. Тѣ не сж произволни числа. Дѣ можете да намѣрите тия числа? Азъ нѣма да ви отговоря. Вие срѣщате тия числа най-малко по десетъ пѣти на день.

Когато единъ възвишенъ духъ, или нѣкое напрѣдвало сжщество, или нѣкой ангелъ иска да слѣзе на земята, той трѣбва да си

създаде тѣло, въ което да живѣе, тъй както всѣки обикновенъ човѣкъ се стреми да си направи кжща, въ която да живѣе. Тукъ отношенията сж едни и сжщи. Питамъ: какво придобива този възвишенъ духъ, като слиза отъ невидимия миръ на земята да живѣе единъ ограниченъ животъ като обикновенъ човѣкъ? Азъ нѣма да ви отговоря и на този въпросъ, но питамъ: защо когато си строите кжща, не се задоволявате съ една малка колибка, но искате да си направите голѣма, хубава кжща? защо прѣдпочитате хубавата кжща прѣдъ колибата? Какви сж вашитѣ съображения за това? Ако прѣдпочитате хубавата кжща прѣдъ колибата отъ хигиенична гледна точка, колибата, съ своитѣ тънки стѣни, е много по-хигиенична, отколкото дебелиятѣ стѣни на солидната кжща. Нашиятъ салонъ напримѣръ, не е толкова хигиениченъ. Свѣтлината трѣбва да иде отгорѣ. Добрѣ е, когато човѣкъ повдига очитѣ си нагорѣ.

И тъй, питамъ ви: защо вие прѣдпочитате хубавата кжща прѣдъ колибата? Защо прѣдпочитате богатия прѣдъ сиромаха? Защо прѣдпочитате учения прѣдъ невѣжия? Защо

прѣдпочитате добрия прѣдъ злия? Вие казвате: ние прѣдпочитаеме учения човѣкъ, защото може да ни бжде полезенъ въ нѣщо. Какви сж отношенията на Бога спрѣмо всички хора въ свѣта? Той има ли сжщитѣ разположения къмъ хората каквито ние имаме едни къмъ други? Ако прѣдпочитанието, което вие отдавате на богатия, на учения, на добрия човѣкъ прѣдставляватъ истинскитѣ отношения, тогава и отношенията на Бога къмъ насъ трѣбва да бждатъ сжщитѣ. Не е така, обаче. Казано е: „Богъ не гледа на лице, но на сърце“. Значи, отношенията на хората едни къмъ други не прѣдставляватъ една абсолютна норма, съ която могатъ да се опрѣдѣлятъ и отношенията на Бога къмъ всички сжщества.

Сега, онѣзи отъ васъ, които сте запознати съ математиката, нека кажатъ, може ли $3 = 9 \cdot 5$ и на $10 \cdot 5$? Каква е разликата между $9 \cdot 5$ и $10 \cdot 5$? — Единица. Когато кажемъ, че $3 = 10$, разликата между $10 \cdot 5$ и 10 е равна на $0 \cdot 5$. Когато пъкъ кажемъ, че $3 = 7$, разликата между 10 и 7 е три единици. Азъ нѣма да ви кажа, дѣ се намиратъ тия числа. Ако кажемъ, че $2 = 7 - 6$, това

показва намаление на човѣшката воля, т. е. условията, при които човѣшката воля се намалява органически. Ако пъкъ кажемъ, че $2 \approx 7 \cdot 8$, това показва голѣмо засилване на човѣшката воля. Ако въ първата категория числото деветъ се увеличава, това показва усилване егоистичнитѣ чувства у човѣка. Числото деветъ може да се увеличи на 10·5, на 11 и т. н. Тогава ще имаме анормално развитие на личнитѣ чувства. Такъвъ човѣкъ иска да бѣде царъ, господаръ въ свѣта, неговата дума да се слуша навсѣкждѣ. Ако числото деветъ се намалява на 8, или на 7, това показва, че личнитѣ чувства у човѣка се намаляватъ до минимумъ. Ако числото 10·5 отъ втората категория, се увеличава до 12, това показва усиlena дѣятелностъ на физическия умъ, на критическитѣ способности у човѣка. Такъвъ човѣкъ сжщеврѣменно може да бѣде крайно справедливъ.

Сега задава се въпроса, защо именно, когато се усилва умствената дѣятелностъ у човѣка, сжщеврѣменно се усилва и мозъчната дѣятелностъ, при което нишкитѣ на мозъка се продължаватъ? Между умствената

дѣятелностъ на човѣка и развитието на мозъка сжществува извѣстно съотношение. Когато моралнитѣ чувства на човѣка се усилватъ мозъчнитѣ нишки пакъ се продължаватъ. Значи природата отбѣлѣзва усилването на извѣстна умствена дѣятелностъ съ продължаване на мозъчнитѣ нишки, а намалението на тази дѣятелностъ съ скжсяване на тия нишки. Тия нишки сж силови линии, чрѣзъ които природата дѣйствува, т. е. изявява своята дѣятелностъ навънъ. Когато въ третата категория числото 10 се увеличи на 105, тогава имаме човѣкъ съ чрѣзмѣрно развити морални чувства, който спада къмъ слънчевитѣ типове той има широка душа, по характеръ е оптимистъ.

И тѣй, за да се прояви единъ законъ въ свѣта, за да можемъ да си въздѣствуваме чрѣзъ него въ физическия свѣтъ, трѣбва да бждемъ въ състояние да увеличимъ съ каквото и да е малка величина нѣкои отъ мозъчнитѣ нишки. Сжществува и другъ единъ економически законъ въ природата, който опрѣдѣля работата на всѣко органическо сжщество на земята. Всѣки човѣкъ, откакъ се е родилъ, откакъ е дошълъ на

този свѣтъ, докато замине, има опрѣдѣлена частъ отъ материята, която той трѣбва да развие, да обработи. За всѣки човѣкъ е точно опрѣдѣлено количеството отъ материята, която той трѣбва да обработи и рафинира. Ако той обработи и рафинира всичката материя, която му е дадена, считатъ че е живѣлъ отлично, че е водилъ единъ разуменъ, добъръ животъ. Ако той не рафинира, не обработи количеството материя, опрѣдѣлена за него, считатъ, че не е живѣлъ добръ, затова опитътъ му сѣства недовършенъ.

Азъ забѣлязвамъ, че повечето отъ ученицитѣ, като четатъ Писанието, Библията, главно се спиратъ върху това, какво Господъ е обѣщалъ и казватъ: нали Господъ обѣща това и това? Трѣбва да знаете, че въ Божиитѣ обѣщания нѣма отмѣна. Богъ никога не се разкайва, но всѣко обѣщание прѣдставлява единъ договоръ. Когато Богъ обѣщава нѣщо, между Него и насъ се свързва договоръ. Това показва, че и ние сме обѣщали нѣщо. Богъ дава, но и азъ трѣбва да свърша нѣкаква работа — нищо повече. Богъ дава условно. Значи, всѣки човѣкъ,

който е дошълъ веднъжъ на земята, не е дошълъ като на курортъ, а да свърши нѣкаква работа. Помнете, че земята не е курортно мѣсто. Ако искате да знаете, дѣ сж курортитѣ, азъ ще ви кажа. Курортитѣ сж извънъ слънчевата система. Въ слънчевата система курорти нѣма. При това, всички вие искате да бждете на курортъ. Ако ви дамъ да изпредете сто килограма вълна, каго се условимъ да ви плащамъ по сто лева на килограмъ, трѣбва да ви платя всичко десетъ хиляди лева. Обаче вие изпридате само петдесетъ килограма отъ тази вълна, т. е. половината и искате да ви дамъ всичкитѣ пари. Имате ли право да искате всичкитѣ пари? — Нѣмате право. Казвамъ ви: изпредете и останалата вълна и ще получите всичкитѣ пари. Сжщото нѣщо върши и природата. Помнете, въ природата сжще ствува слѣдния законъ: тя дава всѣкому точно толкова, колкото той е изработилъ. Тя никому не кредитира, никому не дава, ако той не е вложилъ нѣщо въ нейната банка. Нѣкои може да мислятъ, че природата дава винаги. Да природата винаги дава, но ако вие сте вложили своя капиталъ въ

нейната банка. И тогава, тя ще ви даде точно толкова колкото ви трѣбва. Всѣкога ще остави поне единъ левъ въ банката ѝ си въ запасъ. Тя никога не дава извънъ кредита, който имашъ - все ще остави една малка частъ отъ капитала ти въ своята банка. По-добрѣ е банката на природата да има да ти дава, отколкото ти да имашъ да ѝ давашъ. Защо? — Понеже тя е честна, всѣкога ще дава, а когато хората иматъ да даватъ, тѣ излизатъ нечестни въ изплащането, тѣ въ края на краищата ще възкресягъ порока. Направете опитъ съ когото и да е, и ще видите, колко е честенъ човѣкъ. Повикайте единъ бояджия да ви боядиса кжщата и му платете прѣдварително, да видите, слѣдъ колко врѣме ще дойде да ви боядиса кжщата. Повикайте дрехаря да ви ушие дрехи, платете му прѣдварително и вижте, слѣдъ колко врѣме ще ви ги ушие. Повикайте нѣкой работникъ да копае на нивата ви, платете му прѣдварително и вижте слѣдъ колко врѣме ще ви изоре нивата. Слѣдъ това направете обратния опитъ: не плащайте нищо на работника, докато не е изоралъ нивата ви; не плащайте на дрехаря прѣдварително,

докато не ушие дрехата, и вижте, какъвъ резултатъ ще имате. Азъ имамъ прѣдъ видъ слѣдното правило: не считамъ добъръ работникъ този, който иска заплата прѣди да свърши работата си. Всѣки работникъ, който иска заплата, слѣдъ като свърши работата си, е отличенъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ, който иска кредитъ, прѣди да е свършилъ работата си, нѣма да му върви въ живота. Всички ние искаме само благодать отъ Господа. Всѣки, който иска благодать отъ Господа, той не разбира основния Божественъ законъ. На всѣки човѣкъ е дадено толкова, колкото му е необходимо въ живота. Слѣдователно, ако ти изхарчишъ повече отколкото ти е дадено, трѣбва да понесешъ недоимъка си и да направишъ малко економия. Скръбъта и радостъта въ живота се обуславятъ върху този законъ. Нѣкой пжтъ скърбишъ, понеже си похарчилъ повече. Нѣкой пжтъ се радвашъ, защото си економисалъ нѣщо, или си изхарчилъ толкова. колкото трѣбва.

Първото правило: за всинца, ви е необходимо взаимно уважение и почитане. Азъ забѣлязвамъ, че между ученицитѣ липсва

тъкмо това чувство. Срѣщалъ съмъ много малко религиозни хора, у които има чувството на уважение и почитание. Такива хора лесно изнасятъ най-свещенитѣ си нѣща на пазаръ. Това се забѣлѣзва и между ученицитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ иматъ слабостъ да изнасятъ невѣрни факти. Това е дефектъ у тѣхъ. Помнете едно нѣщо: всѣки ученикъ, или кой и да е човѣкъ, който се е опитвалъ да изнася невѣрни факти не го е постигнало нѣкакво добро. Ние сме се събрали въ Школата не да си играемъ, нито да се занимаваме съ празни работи, но да учимъ. Ония, които се занимаватъ съ разни доносничества, сами съграждатъ своето нещастие, както върху себе си, така и върху дома си. Тѣ ще носятъ послѣдствията на тази своя слабостъ до четвъртия родъ. Вие, като ученици, не трѣбва да се занимавате съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Нѣкой отиватъ на екскурзия и се занимаватъ съ това, кой какъ се държалъ, какво говорилъ и т. н. Казвамъ: екскурзиитѣ иматъ съвсѣмъ друго прѣдназначение. Всѣка екскурзия прѣдвижда влизане въ контактъ съ силитѣ на живата природа и облагородяване на човѣка.

Отидешъ ли на екскурзия, трѣбва да се върнешъ освѣженъ, обновенъ, съ едно ново чувство въ сърцето и съ една свѣтла мисль въ ума. Тамъ трѣбва да забравишъ всички дребнавости на обикновения животъ. Качвашъ ли се на планина това подразбира отиване къмъ единъ по висшъ свѣтъ.

Азъ ви казвамъ: има единъ законъ въ всички окултни Школи, споредъ който никой нѣма право да се взира въ постѣпките на другитѣ хора и да ги критикува. Прѣстѣпва ли този законъ, той ще носи послѣдствията му. Нѣма изключения за никого. Не спазвате ли този законъ, вие сами ще се спъните. Който наруши този законъ, трѣбва да има доблестъта да признае вината си. Не я ли признае, той изпада въ други грѣшки, започва да лъже, иска да се скрие. Но трѣбва да знаете, че никой не може да се скрие отъ законитѣ на разумната природа. Тя прѣдставлява лицето на Бога, отъ което никой не може да избѣгне. Когато ви изтъквамъ този законъ, имамъ прѣдъ видъ слѣдното положение: не критикувайте хората, защото никой не знае, какви сж втрѣшнитѣ причини които под-

буждатъ хората къмъ извѣстни дѣйствия. Щомъ ви се изнася тази Истина, Провидението иска да ви запази, като ви обръща внимание, да не се занимавате съ чуждитѣ погрѣшки, защото тѣ сж опасни, взривни вещества. Ученикътъ трѣбва да бжде искренъ къмъ себе си. Наблюдавалъ съмъ държанието на религиознитѣ хора въ тѣхнитѣ събрания. Когато проповѣдникътъ е между тѣхъ, въ събранието има тишина. Щомъ излѣзе той веднага настава голѣмъ шумъ. Казвамъ: такова е положението на войницитѣ прѣдъ своя генералъ. Докато генералътъ е при тѣхъ, тѣ седятъ тихо, мирно; щомъ генералътъ си излѣзе, настава шумъ, безредие. Та казвамъ: ако и вие се държите прѣдъ мене, като прѣдъ генералъ, това не е окултна Школа. Ако ученицитѣ ме считатъ за генералъ или полковникъ, азъ съжелявамъ, че сж дошли въ школата. Ако ученицитѣ се държатъ морално, добрѣ само прѣдъ учителя си, тѣ трѣбва да знаятъ, че не могатъ да го излъжатъ. Ако тѣ мислягъ, че учителътъ имъ ще ги сжди, лъжатъ се. Казвамъ и на васъ: азъ нѣма да ви сжда други ще ви сждятъ. Когато ви

сждятъ, азъ даже нѣма да се явятамъ. Азъ знаа, че тѣзи, които ще ви сждятъ, сж справедливи. Нѣма да се мине много врѣме, и тѣ ще ви сждятъ тукъ на земята. Нѣкои отъ васъ скоро ще бждатъ сждени.

Питамъ : какви трѣбва да бждатъ отношенията на ученицитѣ? Вие като ученици на окултната Школа трѣбва да имате любовъ. Когато нѣкой отъ васъ направи една погрѣшка, защо не отидете при него да го посвѣтвате братски? Защо не му кажете нѣщо право въ очитѣ, безъ да ви чуе другъ нѣкой, а говоритѣ задъ гърба му? Като ученици, вие трѣбва да бждете доблестни въ отношенията си. Туй, което не можете да кажете нѣкому въ очитѣ, не го казвайте и задъ гърба му. При такива отношения, мислите ли, че можете да имате Божията Любовъ? Нѣкой казва: нѣма нито единъ добъръ човѣкъ въ свѣта, всички сж лоши. Този човѣкъ вижда всичко лошо. Защо? — Той се е изопачилъ нѣщо. Когато нѣкой е боленъ, кое какъ пипне, все го боли. Това показва, че той е въ едно болезнено състояние — този човѣкъ не е здравъ.

Та казвамъ: когато трѣбва да изнесете

дефектитъ на единъ човѣкъ, правете нама-
ление въ дефектитъ му, а увеличение въ
Божественото у него. Най-първо не сте вие,
които трѣбва да сждите този човѣкъ. Само
кога можете да изнесете дефектитъ на
нѣкой човѣкъ? Азъ съмъ ви казвалъ и другъ
пжтъ и сега пакъ ще ви кажа, Този човѣкъ,
който има нѣкакъвъ дефектъ, все едно, че
е далъ нѣкждѣ 500 лв. вмѣсто 1000 лв.
Какво трѣбва да направите вие? — Веднага
ще отидете слѣдъ него и ще платите оста-
налитѣ 500 лева.

Най-после, вие трѣбва да бждете носи-
тели на любовта. Ще кажете: за въ бжде-
ще ще стане това. Кога? Слѣдъ сто години
ли? Слѣдъ сто години ще дойдатъ други
хора. Ако вие сега не можете да бждете по-
лезни, кога ще бждете? Кой отъ васъ се е
заелъ да проповѣдва Истината? Вие се за-
нимавате все съ дребни работи, но тѣ не
могатъ да ви повдигнатъ. Това се отнася са-
мо до онѣзи, които не искатъ да бждатъ
ученици. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да
бждатъ ученици, които искатъ да изпълнятъ
волята Божия, трѣбва да бждатъ носители
на Божията Любовь и то сега — нѣма отла-

гане вече! Ние трѣбва да осветимъ волята Божия! Първо имайте любовъ къмъ Бога! Вие трѣбва да разбирате закона: любовта къмъ одного е любовъ къмъ всички; и любовта къмъ всички е любовъ къмъ одного. Щомъ не може да любишъ единъ, ти не можешъ да любишъ никого. Въ Бога нѣма пристрастие. Или ще любишъ всички, тъй както Богъ иска, или никого нѣма да любишъ. Често казвате: еди-кой си човѣкъ е най-много обичанъ. Вие мислите, че нѣкой човѣкъ е обиченъ повече отъ другитѣ т. е. получава повече любовъ. Казвамъ: всѣки прѣдметъ, който е по-близо до свѣтлината, ще се освѣтли повече, отколкото онзи, който е по-далечъ отъ свѣтлината. Коя е причината за това, свѣтлината ли, или прѣдметътъ? Ако вие сте по-далечъ отъ свѣтлината, по-малко ще се освѣтлявате. Кой е причината, азъ или вие? Кой е виновенъ за това? Вие седите единъ задъ другъ и си хвърляте сѣнка. Всички може да се наредите около слънцето и никой никому да не пречи. Не забравяйте, че всѣки човѣкъ носи отговорностъ за дѣлата си. Колкото е по-напрѣдчалъ, толкова и отговорността му е по-

голъма. Не мислете, че можете да правите, каквото искате. На небето може да правите, каквото искате, но на земята не можете. Давидъ, като царъ правеше, каквото искаше; свещеникътъ Илия имаше синове, които не възпита, както трѣбва; Ананий Сапфира при-несоха жертва на Бога, но скриха нѣщо отъ нея. И слѣдъ всичко това, вие знаете, какво постигна тия хора. Какъ мислите, трѣбва ли и вие, съврѣменнитѣ хора да вървите по тѣхния пѣтъ. Въ Школага не се позволява никаква лъжа. Прѣдъ Бага нѣма нищо скрито-покрито. Често вие се оплаквате, че Любовьта ви отпаднала. Казвамъ: Любовьта никога не отпада. Вие сами туряте препятствия на Любовьта въ живота си. Азъ говоря на онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е пробудено. Всички, които искатъ да бж-дагъ ученици, ще се заематъ да оправятъ живота си прѣдъ Бога. Той вижда всичко, и отъ Него ще се пазите. Христосъ казва: „Ще ви кажа отъ кого да се боите“. Съврѣменнитѣ хора се боятъ едни отъ други но не и отъ Бога. Казвамъ на всички ви: имайте свещенъ страхъ отъ Бога.

И тъй, азъ ви прѣпорѣчвамъ чистъ

животъ, затова дайте мѣсто на всѣко благородно чувство, отъ какъвто характеръ и да е, което служи за повдигане на ума ви, за облагородяване на сърцето ви и за усиляване на волята ви. Ето защо, яжте безъ да прѣяждате! Любете, безъ да се прѣсилвате! Обичайте, както Богъ иска!

Сега, всички хора, и млади и стари, иматъ изопачени разбирания за живота. Всички ще дойдатъ до една задънена улица, но трѣбва да направятъ послѣдно усилие да излѣзатъ отъ тази задънена улица.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта!“

СЪВМѢСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

34 а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
29. VII. 1925 г. въ гр. СОФИЯ.

Печат. „УЧИТЕЛЪ“ — Русе.

СЪВМѢСТИМИ ОТНОШЕНИЯ.

Доброта, Истина, Красота, това е
Любовъта!“

Размишление.

„Истината ще ви направи свободни“,
казва Христосъ.

Сега, слушайте и пишете! това което
ще ви кажа, ще бжде толкова важно че ще
трѣбва да си го запишете. Думата „важно“
има двояко значение: туй което е важно за
здравия, не е важно за болния; и туй което
е важно за болния, не е важно за здравия.
Човѣкъ трѣбва да разбира смисъла и важ-
ността на нѣщата. Вие знаете, кое е важно
за здравия човѣкъ и кое е важно за болния.
Това, което е важно за живитѣ хора, не е
важно за умрѣлитѣ; това което е важно за
умрѣлитѣ, не е важно за живитѣ. Умрѣли-
тѣ, като отидатъ въ другия свѣтъ, мислятъ,
какъ да си съградятъ тѣло. Живитѣ хора
мислятъ, какъ да развиятъ своето тѣло. Нѣ-
кои отъ васъ, като ученици, казвате: да
умремъ! Мислите ли, че смъртъта разрѣшава
важнитѣ въпроси? Тѣй, както вие схващате
смъртъта, тя не разрѣшава нищо.

Има друго важно положение въ живота. Всѣки човѣкъ, като дойде въ свѣте, трѣбва да се учи. Дали иска, или не, дали ще стане ученикъ, или не, това е другъ въпросъ, но той е длъженъ да учи. Той има всички възможности да бѣде ученикъ. Въ това отношение, той може да има съдѣйствието на всички висши сѣщества, но никой не може да го застави насила да стане ученикъ. Подъ думата „ученикъ“ ние разбираме човѣкъ, който учи сѣзнателно, придобива знание и го използва за благо на своята душа. Когато ученикътъ влѣзе въ свѣта, той настѣпва въ една област на изпитания. Често нѣкой човѣкъ казва: азъ имамъ изпитания. Господъ му далъ изпитания, а той дошълъ да ми разправя това, да ме изпитва. Изпитанието е за тебе. Ти самъ ще си рѣшишъ задачата, азъ нѣма да я рѣшавамъ заради тебе. Нѣкой казва: азъ имамъ да държа испитъ. Издрѣжъ испита си, и тогава ела да ми кажешъ, че си държалъ. „Ама нѣкаква блока имамъ“ — Издрѣжъ болката си, и като оздравѣешъ, ела при мене. Ако разбирашъ болката, като изпитание, ако разбирашъ страданието, като изпитание, ако раз-

бирашъ спънката въ живота си, като испытание, издръжъ ги! Пъкъ има и друго положение: Ако разбирашъ мжчнотията, като връзка, ако разбирашъ болката, като връзка ела при мене, азъ ще те приема на радо сърце. Тъй че страданията могатъ да бждатъ изпитания, могатъ да бждатъ и връзки. Слѣдователно, ако страданията на учечика сж дадени. като изпитъ, той трѣбва да издържи изпита си, и послѣ да дойде при мене да каже: днесъ имахъ испытъ, издържахъ го. Азъ ще се радвамъ, че той е издържалъ изпита си. Така се радватъ и ученицитѣ отъ гимназията, че сж издържали своитѣ изпити. Тѣ, като излѣзатъ отъ изпитната зала, скачатъ радватъ се. И близкитѣ около тѣхъ се радватъ. Ако вие гледате на страданието като връзка, тсгава какъ ще постъпите? Какъ се образуватъ връзкитѣ? По нѣкой пжтъ ви гледамъ, вие размѣствате тия величини. Когато е врѣме да държите изпита си, вие отивате да се запознавате съ нѣкого, и отлагате вашия испытъ. Когато имате страдание като връзка, съ цѣль да се запознаете съ нѣкого, тогава вие седите дома си и казвате: не искамъ да

се запознавамъ съ никого, изпитъ имамъ, трѣбва да седя въ кѣщи, да уча. Тогава вие обръщате вашия свѣтъ съ главата надолу.

Миналиятъ пътъ ви казахъ, че училището е изпитъ, и вие трѣбва да държите изпита си. Като издържите изпита си, ще дойде онази вжтрѣшна връзка на живота. За да се образува тази вжтрѣшна връзка, трѣбва да знаете, какъ да помагате. Ако не можешъ да помогнешъ нѣкому, ти никога нѣ ще можешъ да образувашъ тази връзка съ него. Какъ се образува връзка между майката и дѣтето? — Чрѣзъ помощта, която майката дава на дѣтето. Тя знае да помага. Какъ се образува връзка между господаря и слугата? — Господарьтъ знае, какъ да помага на своя слуга. Какъ се образува връзка между учителя и ученика? — Учителътъ трѣбва да знае, какъ да помага. Отъ друга страна, ученикътъ не трѣбва да подпушва Божественитѣ енергии въ себе си. Има три рода енергии въ човѣка, които могатъ да се подпушатъ. Първиятъ видъ енергии сж тия на мускулитѣ, или енергиитѣ на физическото тѣло. Ето защо, ученикътъ не трѣбва да подпушва въ себе си този видъ

енергии. Подпуши ли ги, става натрупване въ мускулитѣ, което наричаме надебеляване. Щомъ подпушишъ физическитѣ енергии въ себе си ще надебелѣешъ, ще станешъ като буре. Слѣдъ всѣко надебеляване започватъ да се зараждатъ редъ болезнени състояния, които сегашната наука и медицина обясняватъ по единъ или по другъ начинъ. Щомъ отпушишъ енергиитѣ на физическото тѣло, мускулната и костната системи дохаждатъ въ своето естествено състояние, или съ други думи казано, тѣлото се намира въ здравословно състояние.

Вториятъ видъ енергии, които не трѣбва да подпушвате, това сж енергиитѣ на вашитѣ чувства. Чувствата сж Божествени енергии, които минаватъ прѣзъ васъ. Тѣ сж причина, дѣто у васъ се зараждатъ ж лания да се изявите. Туй изявление може да бжде или къмъ нѣкоя птичка, или къмъ нѣкое млѣкопитающе, или къмъ нѣкой човѣкъ. Едно е важно: въ дадения случай живата природа или Богъ ви е поставилъ въ положение да изявите своитѣ чувства. И вие трѣбва да ги изявите, безъ да философствувате. По кой начинъ ще ги изявите? За

всѣки даденъ случай ви се опрѣдѣля и методъ, какъ да постѣпите. Щомъ изявите своитѣ чувства, не се спирайте при туй сж-щество да му казвате, че само вие можете да изявите тия чувства къмъ него. Ако азъ мога да извадя нѣкого съ вжже вѣнъ отъ кладенеца, нима не могатъ да се немѣ-рятъ и други, които може да направятъ сж-щото? — Не само единъ, но много още такива хора могатъ да се намѣрятъ. Моята услуга се състои въ това, че азъ съмъ първиятъ, който съмъ направилъ тази услуга. Моментътъ, въ който съмъ дошълъ азъ той е важниятъ, а не самиятъ азъ. Това, че съмъ попадналъ въ най-важния моментъ, дава цѣна на моята услуга, а не че само азъ мога да я направя. Ще благодаря въ себе си, че съмъ ималъ туй щастие, тази привилегия азъ да направя тази услуга. Ако си въобразя, че само азъ притичавамъ силата да направя тази услуга, това е лъжливо схващане, лъжливо понятие.

Третиятъ видъ енергии, които не трѣбва да подпушвате, това сж енергиитѣ на вашитѣ мисли.

Сега, ако се обърнемъ къмъ музиката,

ще видимъ, че тамъ има силни тонове, има и меки тонове. Всѣкога слѣдъ силния тонъ иде мекъ тонъ. сжщото нѣщо е и въ природата. Ти не можешъ да прѣдизвикашъ силенъ тонъ, докато не прѣдизвикашъ мекъ тонъ; и не можешъ да прѣдизвикашъ мекъ тонъ, докато не прѣдизвикашъ силенъ тонъ. Силниятъ и мекиятъ тонъ вървятъ паралелно въ музиката. Великитѣ музиканти разбиратъ този двоякъ законъ. Слѣдъ силния тонъ трѣбва да прѣдизвикаме мекъ, за да може да използваме енергията на силния тонъ.

Вие сте въ Божествено училище. Запитвали ли сте се нѣкога, какво сте научили? Много нѣщо сте научили досега, но какво сте приложили? Подъ думата „приложение“ разбирамъ да съзнавате, че сте работили. Ще изясня мисълта си. Често вие казвате: трѣбва да ѣбждемъ въ хармония съ външния свѣтъ. Казвамъ: нѣма защо да се стремите да хармонирате съ външния свѣтъ. На птицата ще говорите като на птица, нѣма защо да я учите да ходи по земята. Тя ще си хвърчи въ въздуха. Нѣма да учите млѣкопитающето да хвърчи въ въздуха: него ще

учитѣ да ходи по земята правилно. Нѣма защо да се чудите, че волѣтъ е голѣмъ, пѣкъ не може да хвърчи. Нѣма защо да учите змията да ходи по земята; нея ще учите да се влѣче по коремъ. Нѣма да учите рибата да ходи по земята; нея ще учите да плува въ водата. Така е наредила природата. Загова именно и вие трѣбва да се съобразявате въ постѣпките си споредъ естеството на всѣко същество. Същото нѣщо се отнася и до вашитѣ мисли. Понеже много отъ вашитѣ мисли спадатъ къмъ единъ или другъ видъ отъ тѣзи животни, и вие трѣбва да знаете какъ да се отнасяте къмъ тѣхъ. Има мисли, които хвърчатъ; има мисли, които ходятъ по земята; има мисли, които се влѣчатъ; има мисли, които плуватъ. Въ даденъ моментъ вие се занимавате съ една мисълъ, която плува. Кажете ми, какъ ще накарате тази мисълъ да хвърчи? Това е велика алхимическа наука. Природата която е много разумна, е изразходвала милиони години, до като накара рибитѣ да хвърчатъ въ въздуха. Вие, единъ ученикъ, който не е запознатъ съ дълбокитѣ закони на природата, който не познава нейнитѣ сили, си

прави илюзии, че може да прѣвърне една плаваща мисълъ въ хвѣрката. Не, хванете тази мисълъ, извадете я вѣнъ отъ морето, изпечете я на огъня и направете отъ нея единъ хубавъ обѣдъ. Казвате: трѣбва ли да се яде риба? — Много хубави сж тия риби, ядатъ се тѣ. Отъ тѣхъ може да си направите и майонезъ — това нищо не значи. По този начинъ вие ще прѣвърнете една плаваща мисълъ въ хвѣрката.

Значи, птицата трѣбва да хвѣрчи, млѣкопитающето трѣбва да ходи, змията трѣбва да се влече, рибата трѣбва да плува, човѣкътъ трѣбва да мисли право. Само ангелитѣ мислятъ. Онѣзи, които казватъ, че човѣкътъ билъ манасъ, не разбиратъ нѣщата. Съврѣмениятъ човѣкъ не е манасъ. Той трѣбва да учи закона на Любовта, първо да се научи да чувствува правилно послѣ да мисли правилно. Ако искате да знаете Истината, тя седи въ това, че всѣки човѣкъ, който не чувствува правилно, той не може и да мисли правилно. Понеже ангелитѣ мислятъ правилно, тѣ работятъ съ мисълъта, а сж оставили хората да работятъ съ чувствага. Значи ангелитѣ мислятъ, а хората чувствуватъ. Слѣдо-

вателно. между мислитѣ на ангелитѣ и нашитѣ чувства става една вжтрѣшна връзка. Когато кажемъ, че човѣкъ започва да мисли, ние подразбираме, че нѣкой ангелъ се е заселилъ въ тѣлото на тази душа на земята, която чувствува. Тогава, именно ,тази душа започва да чувствува и да мисли. Тя мисли съ ума на ангела, а чувствува съ сърцето на човѣка Ангелътъ сѣзнава, че започва да чувствува, но вече съ душата на човѣка. Значи, между ангела и човѣка има взаимна връзка. Ангелътъ е силниятъ тонъ, а човѣкътъ е мекиятъ тонъ. Вие питате нѣкого: ти право ли мислишъ? Защо питате него, питайте ангела. Ако е въпросъ за чувствуване, питайте човѣка, дали чувствува право, или не. Въ цѣлата свещена книга никждѣ не се говори за човѣшкия умъ, но за ума, за мисълта на ангелитѣ, а за сърцето на човѣка. Само новитѣ писатели казватъ, че както човѣкъ мисли такъвъ става; както човѣкъ чувствува, такъвъ е въ действителностъ. Човѣкъ възприема своята мисль чрѣзъ сърцето си Слѣдователно, за да разберешъ състоянието на кого и да е, трѣбва да чувствувашъ тъй, както той чувствува.

Само така ще може да се разберете.

— Сега нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ тия нѣща на дълго. Азъ съмъ засегналъ всички тия въпроси, направилъ съмъ ги до нѣкѣдѣ разбираеми, но вие, вмѣсто да извлѣчете полза отъ тѣхъ, мислите, че тази работа е много лесна. Не, всѣка мисль трѣбва да мине прѣзъ вашето сърце. Тия мисли не сж мои, тѣ сж Божествени мисли, Божествени енергии, които минаватъ прѣзъ мене. Тия енергии трѣбва да минатъ и прѣзъ васъ.

Азъ не искамъ да бждете като онѣзи рѣки, които текагъ само въ врѣме на дъждъ. Щомъ прѣстане дъждътъ, и тия рѣки прѣсхватъ. Рѣки които прѣсхватъ, сж дъждовни, мжтни рѣки Въ тѣхъ нѣма животъ, който постоянно да се влива. Всѣка рѣка трѣбва да има притоци; тя трѣбва постоянно да тече, да не прѣсхва — и при най-голѣмата топлина, и при най-голѣмата суша. Това наричамъ жива рѣка. И за това, казвамъ: истински човѣкъ е онзи, чиято рѣка при най-лошитѣ условия на живота не прѣсхва и маслото въ неговото кандило при най-лошитѣ условия не изгаря.

Сега азъ не казвамъ, че нѣмате масло, т. е. че нѣмате мисли и чувства. Вие имате сърце но не го употрѣбявате; вие имате умъ, но не го употрѣбявате. Понѣкога вие постѣпвате като младитѣ моми, които се обличатъ съ новитѣ си дрехи само въ празнични дни, или когато посрѣщатъ този когото обичатъ, а въ обикновенитѣ дни сж съ скжсани дрехи. Значи, за да се облѣчете съ хубави дрехи, изискватъ се особени условия. Човѣкъ трѣбва да бжде и при обикновенитѣ условия много хубаво облеченъ на своя животъ. Допуснете, че вие сте богатъ търговецъ, баща на петъ сина и петъ дъщери, които ви обичатъ, Единъ день обаче, вие изгубвате 200,000 лева, и почти пропадате материално Връщате се дома и започвате да викате, да крѣщите на синоветѣ и на дъщеритѣ си. Питамъ: какво печелите въ дадения случай? Какво трѣбва да кажете на синветѣ и на дъщеритѣ си? Какъ трѣбва да разрѣшите този въпросъ? Всичкото ви състояние отишло а дъщеритѣ и синоветѣ ви сж вече доста израсли, и вие нѣма какво да имъ оставите. Споредъ правилата на окултната наука, какво трѣбва да кажете на

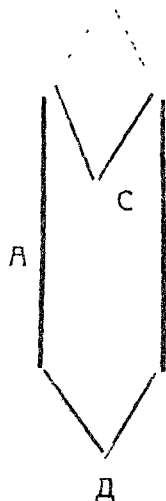
вашитѣ дѣщери и синове, като влѣзете дома си? Азъ ще ви улесня, като ви приведа единъ примѣръ. Въ древността нѣкой-си виденъ князь заминалъ да странствува, съ цѣль да проучава свѣта, като оставилъ дома си жена си съ двѣ дѣца. Въ неговото отсъствие дѣцата му умрѣли. Като се връща неговата възлюбена го посрѣща много радостно и започва да му разправя една приказка: единъ приятель дойде у дома и ни остави два скжпоцѣнни камѣни. Слѣдъ една година дойде да си вземе скжпоцѣннитѣ камѣни назадъ. Мжжътъ ѝ я запитва: ти даде ли му ги? — Да, той ги донесе, тѣ бѣха негови, и той имаше право да си ги вземе. Мжжътъ се съгласява съ жена си, намира че е постъпила добрѣ. Тогава тя му казва; Тия скжпоценни камѣни сж нашитѣ дѣца, които дойдоха да взематъ, и азъ ги пуснахъ. Питамъ: ако вие изгубите едно ваше красиво чувство, не е ли сжщото нѣщо? Ако нѣкой ви обиди, какво ще направите като ученици? Какво нѣщо е обидата? Щомъ нѣкой може да ви обиди, вие сте много малъкъ изворъ, който едва цицирика. Казвате: еди-кой си ме обиди, тежко ми стана на

душата. Казвамъ: много малкъ изворъ си. Ако нѣкой човѣкъ хвърли нѣщо въ единъ грамаденъ изворъ, който постоянно блика, той ще се размъти ли? Не, грамадния изворъ ще изхвърли всичко навънъ .

Наскоро дохожда при мене единъ мой приятелъ и плачеше. Казвамъ му: ти си плачи, щомъ е дошло за плачъ, но ако искашъ да докажешъ съ този плачъ, че ме обичашъ, лъжешъ се. Плачътъ нищо не доказва. Азъ разбирамъ смѣсъла на сълзитѣ. Ето, прѣди една година ти плачеше, защото бѣше счупилъ крака си Човѣкъ плачи за много работи. Какво означава плачътъ? — Той не е изразъ на приятелство. Всѣки трѣбва да анализира своитѣ постѣпки и състояния. Плачешъ ли, трѣбва да знаешъ защо плачешъ. Сълзитѣ показватъ промѣна на състоянията. Хората се лѣкуватъ съ плача. Ти плачешъ, защото си боленъ. Ти плачешъ, защото си скърбенъ. Ти плачешъ, защото си изгубилъ приятеля си. Казвате, че нѣкой човѣкъ плаче отъ радостъ. Когато хората плачатъ отъ радостъ, то е, защото тѣ се боятъ да не изгубятъ радостта си. Тия хора изпадатъ едновременно въ двѣ

противоположни мисли и чувства: отъ една страна се радватъ, че скръбта имъ се е прѣвърнала въ радостъ, а отъ друга страна се боятъ да не изгубятъ радостта си. Ученикътъ трѣбва дълбоко да разбира всички прояви на Божествения Духъ.

На чъртежа имате успореднитѣ линии А и В, които сж равни помежду си. Тия линии прѣдставляватъ двѣ живи сжщества. Ние казваме, че разумнитѣ сжщества се движатъ по успоредни линии. Тогава питамъ: колко положения може да се образуватъ между тия двѣ сжщества? — Тѣ могатъ да заематъ още положения С и Д. Точкитѣ С и Д изразяватъ меки тонове, въ които се забѣлѣзва постепенна градация. Изобщо, въ отношенията между двама души ще се образуватъ или меки, или силни тонове. При сегашнитѣ условия

на живота нѣма другъ изходенъ пѣтъ. Въ силнитѣ тонове ставатъ най-голѣмитѣ проявителства. Всички спорове, всички недора-

зумения въ живота на хората ставатъ на планинскитѣ върхове. Хората се давятъ въ низинитѣ, дѣто се образуватъ езера, понеже не зчаятъ да плаватъ. Въ мекитѣ тонове човѣкъ може да се удави, а силнитѣ тонове могатъ да го отвѣятъ. Казвате: този човѣкъ е много мекъ. Да, но ако не знаешъ, какъ да постѣпвашъ, ти можешъ да се удавишъ въ него. Ти трѣбва да разбирашъ и мекия, и силния човѣкъ защото въ мекия ще се удавишъ, а силниятъ ще те отвѣе, както вѣтрътъ отвѣва, и ще те отнесе нѣкъждѣ. При силния трѣбва да имашъ крила а при мекия трѣбва да имашъ перки. Перкитѣ не сж за хвъркане, и крилата не сж за плаване. Да хвърчите и да плавате, това сж два метода, които вие трѣбва да знаете. Птицата може нѣкой пжтъ да използва крилата си да плава, но тя не може да плава, както рибата да слиза дълбоко въ водата. И рибата може нѣкой пжтъ да излѣзе на повърхността на водата, но тя не може да излѣзе високо въ въздуха и да хвърчи, като птицата.

Сега отъ васъ се изисква приложение. **Защо човѣкъ трѣбва да бжде ученикъ?**

Въ какво седи ученичеството? Знанието е потрѣбно на ученика, за да може да живѣе въ този свѣтъ. Защо цигуларьтъ се учи да свири? — За да може да живѣе добръ. Най-първо цигуларьтъ трѣбва да свири за себе си. Въ това той трѣбва да изпитва удоволствие. Дали си художникъ, писателъ или какъвъ и да е, каквото учишъ, или каквото вършишъ, най-първо трѣбва да има отношение къмъ самия тебе, а послѣ и къмъ другитѣ.

Питамъ ви: всѣка сутринъ, като ставате, задавали ли сте си въпроса, какво нѣщо е Богъ? Имате ли ясна прѣдстава за Бога? Вие нѣмате ясна прѣдстава за Бога, затова не знаете, какво нѣщо е страхъ Божий. Вие имате врѣмененъ страхъ. Като видите нѣкоя мечка или нѣкой паякъ, или нѣкоя змия, плашите се. Съврѣменнитѣ хора говорятъ за Бога, говорятъ за страхъ Божий, но нито Бога познаватъ, нито страхъ отъ Него иматъ. Ако ученикътъ нѣма страхъ отъ Бога, това е неговото нещастие. Да имашъ страхъ отъ Бога е полезно нѣщо. За този страхъ се казва: „Начало на мъдростъта е страхъ Божий“. Нѣкои хора казватъ; че не трѣбва

да се страхуваме. Върно е, че не трѣбва да се страхуваме, но отъ какво? — Има единъ страхъ, който не е потрѣбенъ на човѣка но има единъ страхъ, който прѣдставлява великъ законъ. Този законъ на страха всѣкога трѣбва да имате прѣдъ видъ. Всѣки химикъ трѣбва да знае качествата на елементитѣ, съ които работи. Не ги ли знае, това може да коствува живота му. Всѣки, който хвърчи въ въздуха съ аеропланъ, трѣбва да разбира законитѣ на хвърченето, иначе ще се намѣри на земята. Щомъ се намѣри на земята, нѣма да има първото величие, други ще го вдигатъ. Нѣкой казва: азъ ще стана ученъ човѣкъ. Знаете ли, колко е опасно човѣкъ да стане ученъ? Велико благо е да бждешъ ученъ, но въ това има голѣми опасности, голѣми страдания. Простиятъ човѣкъ не може да страда, както учениятъ.

При мене идватъ много хора и ми казватъ: ние научихме много нѣща отъ живота, но и много страдаме. Казвамъ: вие сте отъ ученитѣ хора, които страдатъ много. Още много има да учите и да страдате. Когато човѣкъ добива знание, той трѣбва да се

отнася къмъ него съ свещенъ трепетъ. Първитѣ хора изпждиха изъ рая, понеже искаха по лесенъ пжтъ да придобиятъ знания. Змията каза на Ева: „Вие искате по лесенъ начинъ да придобивате знания. Това е лесна работа. Достатъчно е да вкусите отъ плодоветѣ на дървото“ за познаване доброто и злото,, и очитѣ ви ще се отворятъ“. Ева вкусна отъ забранения плодъ и даде отъ него на Адама. Но видѣ тя послѣ, че тази работа не излѣзе така лесна. Очитѣ имъ се отвориха, тѣ видѣха страшни работи. Казвамъ: такава е сждбата на всѣки едного, който търси лесния пжтъ. Когато първата жена послуша неочаквано явилиия се професоръ въ рая, който ѝ даде единъ урокъ по прѣдметно обучение, тя разбра лошитѣ послѣдствия отъ бързането. Раятъ бѣше окултна Школа Господъ каза на първитѣ ученици отъ тази школа да ядатъ отъ всички плодове, но не и отъ плодоветѣ на дървото „за познаване доброто и злото“. Но професорътъ, който се промъкна въ рая, даде първата лекция на единъ отъ двамата ученици, като имъ каза, че тѣ могатъ да прѣстѣпятъ Божия Законъ като, ядатъ отъ

плодоветѣ на забраненото дърво. Адамъ като вкуси отъ тия плодове каза си: Наистина, азъ не съмъ ли свободенъ да постъпвамъ, както разбирамъ? Азъ нѣмамъ ли умъ да мисля и сърдце да чувствавамъ? Раятъ не е ли мой? Всичкитѣ животни не сж ли мои? Какво отъ това, че съмъ прѣстѣпилъ Божията заповѣдь? Какво ще каже Господъ?“ Но, слѣдъ като хапна отъ забранения плодъ, той се скри отъ лицето на Господа. Богъ се яви въ рая, извика Адамъ и Ева и имъ каза: „Излѣзте да си кажете урока! Какво научихте днесъ?“ Богъ ги, извика веднѣжъ, дваждъ, три пѣти но никой отъ тѣхъ не излѣзе. Най послѣ Богъ разтърси рая. Това не се споменава никждѣ въ Писанието. Адамъ никога не бѣше изпитвалъ подобно разтърсване. Той веднага излѣзе прѣдъ Господа. Запита го Богъ: „Дѣ се криешъ?“ — Тукъ съмъ, Господи, но ме е срамъ да излѣза — Защо те е срамъ? — Голъ съмъ — Кой ти каза че си голъ? Както виждате Адамъ се боеше да излѣзе прѣдъ Господа. Значи, свещениятъ страхъ дойде у тѣхъ, но тѣ не го разбраха. И трѣбваше Господъ дълго врѣме да ги изпит-

ва, за да извади на лице Истината. Днесъ хората иматъ сжщия навикъ да се криятъ отъ Господа и казватъ: „Голи сме“. — Защо сте голи? Коя е причината за тази ваша голота? Кой е виновникътъ за това, не можешъ да го уловишъ. Този разказъ прѣдставлява една алегория, ще го оставимъ сега настрана.

Питатъ ви: какъ мислите, вие надвили ли сте тзи неджгъ който сжществуваше у Адама? Не, Господъ ще се яви и на васъ и ще започне да ви говори. Господъ говори по три начина, т е Той може да говори по много начини, но три отъ тѣхъ сж сжществени. Когато пророкъ Илия трѣбваше да научи, да разбере нѣщо, отиде въ планината. Тамъ първо се яви силна буря, но Богъ не бѣше въ бурята. Божествената Любсвъ не е въ бурята. Слѣдъ туй огънь дойде, но Богъ не бѣше и въ огъня. Най-послѣ се чу тихъ гласъ. Тогава Илия си закри лицето и разбра, че това бѣше Богъ. Първитѣ двѣ положения разклатиха ума и сърцето му. Бурята разклати въздуха, разклати и неговия умъ. Огънятъ разклати неговото сърце. Отъ този моментъ Илия започна да мисли. Той

бѣше отъ тѣзи хора които рѣшаваха въпроситѣ на общо основание. Илия закла 450 Ваалови пророци. Господъ му каза: „Азъ не те пратихъ да колишъ, но те пратихъ съ живото слово да учишъ хората. Господъ изпрати Илия на планината, да му покаже, колко е страхливъ Илия който бѣше такъвъ голѣмъ пророкъ, като чу заканванията на Иезавель, уплаши се и избѣга въ Пустинята. Тукъ той чу Слово Господне, Който му рече: „Що правишъ тукъ, Илия? Излѣзъ та застави на гората прѣдъ Господа!“ На тази гора Богъ изпрати буря, която разклати неговия умъ, и огънь, който разклати неговото сърце. Най-послѣ дойде тихиятъ гласъ, който му показва пѣтя. Но цѣли 40 дни трѣбваше да пости Илия, за да чуе този гласъ Вие чели ли сте този разказъ? Знаете ли какъвъ бѣше разговора между Бога и Илия? Казва му Господъ: „Ти си човѣкътъ на силнитѣ тонове Азъ ще те взема на небето съ огнена колесница, за да познаешъ Любовъта. За твой замѣстникъ ще остане Елисей, който ще ти покаже, какъ трѣбваше да работишъ.“ Елисей бѣше човѣкъ на мекитѣ тонове.

Нѣкои отъ ученицитѣ въ Школата употребяватъ методитѣ на Илия — излизатъ съ наточени ножове. И мъже, и жени наточили ножоветѣ си, чакатъ само да ги бутне нѣкой и казватъ: ако говоришъ много, ще те мушна три-четири пѣти съ ножа си, ще познаешъ, че съмъ ученикъ на една окултна Школа. Разбиране е това! Питамъ! правилно ли е двѣма ученици да се биятъ помежду си като пехливани? Казвате: какъ ще се разрѣши спора между тѣхъ? Понеже тѣ не сж избрали другъ методъ, освенъ физическа саморазправа, ще се намѣри нѣкой по-силенъ отъ тѣхъ, ще повали единиятъ на земята, а на втория ще даде другъ нѣкакъвъ урокъ. По-слабиятъ все ще остане съ нѣкаква слѣда отъ този бой, затова той ще получи другъ урокъ — ще легне за нѣколко дни въ легло. Прѣзъ това врѣме ще трѣбва да се моли на Бога, да поправи погрѣшката си. Когато двама ученици спорятъ за нѣщо, тѣ трѣбва да отидатъ при Учителя си, да имъ даде нѣкакъвъ съвѣтъ, правилно да разрѣшаватъ въпроса. Учителътъ ще имъ даде методъ да разрѣшаватъ спора безъ бой. Не е позволено на ученици отъ окултната Школа

да сѣ биятъ. Ако тѣ се биятъ, останалитѣ ученици ще ги наблюдаватъ, ще коментиратъ случката и ще кажатъ: Учителътъ взе страната на единия, Да, единиятъ е поваленъ на земята, а другиятъ — на леглото. Слѣдъ боя двамата герои седятъ и си философствуватъ: защо учителътъ допусна да се биемъ? Защо не прѣдотвари тази случка? Казвамъ: прѣди всичко тѣ не се обърнаха къмъ Учителя си за съвѣтъ. Ако при това положение Учителътъ прибърза да прѣдотврати всѣкакъвъ споръ, значи той ще покаже слабостъ, страхъ. Защо ученицитѣ сами не предотвратиха тази случка? Тѣ нали сж учили разни методи, по които трѣбва да разрѣшаватъ вънъ отъ себе си и вжтрѣ въ себе си всички спорове и недоразумения? И двамата знаеха методитѣ, и двамата бѣха прѣдупрѣдени, но се набиha на общо основание. Съ това дадоха на другитѣ ученици единъ урокъ по прѣдметно обучение.

Питамъ: този ли е пжтътъ, по който вие трѣбва да разрѣшавате въпроситѣ? — Не, това е физическо разрѣшение. Освѣнъ физически бой, има още и бой на чувствата, както и бой на мислитѣ. Когато смутите

сърцето или ума на нѣкого, вие му нанасяте бой въ една по-висша форма отъ физическия. Ако кажете на нѣкоя сестра или братъ, които вървятъ въ Божествения пѣтъ, че сж искривили пѣтя си, че сж испаднали, въ нѣкакво заблуждение, вие смущавате тѣхнитѣ сърца и умове. Право ли е това, което вършитѣ по отношение тѣхъ? — Не е право. Така може да каже само онзи човѣкъ, който дѣйствително се намира въ правия пѣтъ. Тогавъ той има право да каже: Сестра, тия чувства, които сега имашъ, не сж отъ този характеръ, каквито Богъ изисква. Тия мисли, които сега имашъ, не сж отъ този характеръ, каквито Богъ изисква. “Този човѣкъ ще бжде единъ отъ тия които продаватъ скъпоцѣнни камъни. Той трѣбва да каже: „Сестра, ела при менъ, азъ ще ти дамъ единъ камъкъ по-хубавъ отъ твоя. Сжщото се отнася и за мислитѣ. Тѣй трѣбва да се изясняватъ нѣщата.

И тѣй азъ изисквамъ отъ васъ послушание. Не се позволява на окултния ученикъ да каже на брата си или на сестра си, че сж глупави, нито че не сж прави въ нѣщо. Азъ ви казахъ въ една отъ бесѣдитѣ си,

че, щомъ виждате погрѣшкитѣ на другитѣ, тия погрѣшки се отразяватъ и въ самитѣ васъ. Кажешъ ли нѣкому, че е заблуденъ, че не познава реалността на нѣщата, ти самъ се оглеждашъ въ огледалото и виждашъ, че онзи въ огледалото има нѣкакво черно петно. Ти му казвашъ: слушай, махни това черно петно. Обаче, петното не се маха. Ти вземашъ вода, измиешъ петното и то се маха. Слѣдователно, петното, което си виждалъ въ огледалото, го нѣма повече тамъ. Ти нѣма да казвашъ че си махналъ петното, но ще си мълчишъ. Обаче, ти трѣбва да го манешъ, защото си ученикъ. Послѣ ще кажешъ: азъ му посочихъ, дѣ е петното, а той го исчисти. Когато вие заживѣете въ реалността на нѣщата, тамъ нѣма да има вече никакви петна. Ти, като виждашъ доброто въ свѣта, като виждашъ Бога, нѣма да виждашъ никакви погрѣшки. Виждашъ ли погрѣшки, Любовь нѣмашъ. Какъ мислите, Богъ вижда ли вашитѣ погрѣшки? Ако живѣете въ Бога, нѣма да виждате никакви погрѣшки. Ако азъ виждамъ погрѣшкитѣ на другитѣ, ще видя и своитѣ погрѣшки. Като влизамъ при васъ,

Азъ искамъ да видя Божествения образъ въ васъ, искамъ да видя, какъ Богъ работи. Щомъ Богъ е въ васъ, азъ знаа, че вие ще мислите правилно, ще чувствувате правилно и ще дѣйствувате правилно. Тогава животътъ ви ще има смисълъ.

По този начинъ, именно, ще може да се даде правилно направление на вашитѣ енергии. Какъ ще работите за въ бъдаще? Работите ли споредъ методитѣ на разумната природа, вие ще дадете правилна насока на вашия умъ и на вашето сърце

Сега, азъ искамъ, всѣки огъ васъ да се спре най малко по единъ часъ на день върху нѣкого, когото не обича и да се постарае да намѣри у него поне една добра чѣрта. Това ще ви бжде като задача. Изпълнете тази задача заради Господа! Потърсете Мислено една добра чѣрта у този, когото не обичате. Ако можете да направите това заради Бога, значи у васъ има едно силно чувство, една силна мисълъ. По сѣщия начинъ ще можете да влияете и на дѣцата си. Дѣцата ви сѣ вашитѣ ученици. Майката е първиятъ учителъ на дѣцата си. Тя трѣбва да гледа на дъщеря си и на сина си като

на окултни, ученици. При възпитанието на вашитѣ дѣца ще употребявате сжщитѣ методи, каквито употребяватъ къмъ окултнитѣ ученици. Ще опитате Божествената Мъдростъ, ще опитате Божествената Любовь, ще опитате най-послѣ и Божествената Истина върху онзи ученикъ, когото Богъ ви е далъ като ваше дѣте. Чрѣзъ него Богъ ви изпитва. Ако имашъ една добродѣтель, тя е ваше дѣте. И по отношение нея ще приложите сжщия законъ. Вие сте събрани тукъ, като ученици на тази Школа да опитате сжщия законъ. Колцина отъ васъ, ако ви поставятъ на изпитъ да се самопожертвувате, сж готови да издържатъ този изпитъ? Много мъчно се издържа изпита на самопожертвуване. Подбудителната причина на вашитѣ дѣйствия не трѣбва да бжде страхътъ. Кога човѣкъ дѣйствува подъ страхъ? Когато не може да разбере Любовета. Любовета е мекиятъ тонъ въ природата. Най-мекиятъ тонъ въ музиката е Любовета, а страхътъ е най-силниятъ тонъ. Когато човѣкъ се уплаши, космитѣ му настрѣхватъ. Страхътъ е сила, която съдържа въ себе си електричество. Казватъ: краката на страхливъ човѣкъ се

продължаватъ, а космитѣ му настрѣхвватъ. Природата работи съ най-мекитѣ тонове. Съ тия тонове трѣбва да работитѣ и вие. Казвате: защо да не работимъ съ силнитѣ тонове? Силнитѣ тонове сж за Бога. На високитѣ мѣста могатъ да живѣятъ само боговетѣ и най-напрѣдналитѣ ангели. Хората трѣбва да живѣятъ въ долинитѣ тамъ сж изворитѣ, тамъ сж плодоноснитѣ полета, тамъ сж дърветата. Планинскитѣ върхове сж голи, тѣ сж скалисти и покрити само съ ледове. Слѣдователно, силниятъ тонъ има сила само при мекия точъ. Мекиятъ тонъ има двѣ качества: той съдържа въ себе си топлина и свѣтлина. За въ бждеще, когато се възпроизвеждатъ мекитѣ, тонове, тѣ трѣбва да съдържатъ тия двѣ качества въ себе си — топлина и свѣтлина. Когато единъ пѣвецъ пѣе меки тонове съ чувство и съ мисълъ, веднага той ще придаде извѣстно количество калории топлина на този тонъ. Тази топлина мъже да се чувствува. Никой пѣвецъ досега не е произвелъ съ своитѣ тонове свѣтлина. Тамъ седи нещастieto на тия пѣвци. И мисълта ни трѣбва да съдържа тия двѣ качества — топлина и свѣтлина.

Мисълта е велика енергия, която се изпраща въ свѣта. Като енергия, тя трѣбва да произвежда топлина и свѣтлина у самитѣ насъ.

Като говоримъ за физически бой, нѣкой отъ васъ ще питатъ; трѣбва ли да ставатъ такива нѣща между насъ? Казвамъ; тия нѣща сж обикновени за свѣта, но за васъ тѣ сж изключения. Да се биятъ хората въ свѣта, това е нѣщо обикновено; тѣ не само, че се биятъ, но съ милионни хора се избиватъ. Ставатъ ли такива нѣща между васъ, тѣ сж изключения, които не сж свършено изключени. Слѣдователно, ще знаете, че всѣки отъ васъ може да попадне въ изключенията, затова трѣбва да изучавате този законъ. Като изучавате закона на изключенията, непременно трѣбва да боравите съ мекитѣ тонове. Боравите ли съ мекитѣ тонове, всѣко жестокосърдечие, всѣко недоволство ще изчезне отъ васъ, и вие ще разрѣшите всички въпроси правилно, тъй, както Богъ изисква.

Кое е най добро държание споредъ васъ, да давате ухо на всичко казано-речено, или да не давате? Една турска поговорка

казва; „Не давай ухо на лошитѣ работи!„ Плаче ли нѣкой, не му обръщай внимание. Каратъ ли се нѣкои, не имъ обръщай внимание. Като дойде нѣкой при мене, ще го питамъ: торбата ти пълна ли е съ нѣщо добро? Ако е пълна добръ дошълъ. Ако пъкъ е пълна съ не потрѣбни нѣща, ще ви дамъ пари да отидете нѣкъдѣ, да ги изхвърлите. Слѣдъ като изпразните торбата си, ще я изперете хубаво, и тогава ще дойде при мене, азъ ще ви я напълня съ нѣщо хубаво. На свѣта трѣбва да се даде примѣръ отъ единъ великъ Божественъ моралъ. Азъ ви казвамъ, какъ трѣбва да постѣпвате и вие. Не обръщайте внимание на дребнавоститѣ въ живота. Хиляди страдания ще дойдатъ за васъ. Ще имате изпитания, изкушения не само външни, но вътрѣшни — не имъ обръщайте внимание. Ама вънъ вътрѣшно имало. Ти ще седишъ въ къщи, ще се занимавашъ, ще си четешъ. Ама гърмотевица, дъждъ имало вънъ — не имъ обръщай внимание. Когато дойдатъ мекитѣ тонове, ще имъ обърнешъ внимание. Писанието казва: „Когато се обърнете къмъ мене съ всичкото си сърце, тогава ще ме позна-

ете“. „Когато ме потърсите съ всичкото си сърце, азъ ще ви се изявя и ще ви помогна. — това подразбира меки тонове, Казва се още въ Писанието: „Потърсете ме въ день скърбенъ, и Азъ ще ви се изявя“

Гъй щото, вие трѣбва съ помощта на мекитѣ тонове да разрѣшите всички мъчности, всички изпитания и задачи. Казваме: „Богъ е Любовь“. Дѣ ще се прояви тази Любовь? Ако два ученика се каратъ, защо единиятъ отъ тѣхъ да не се обърне къмъ Бога и да каже; Господи, Ти живѣешъ въ мене, нека Твоятъ мекъ гласъ, нека Твоята милость се изяви чрѣзъ мене, Това е хубавото въ свѣта. Ако ние не можемъ да прѣдизвикаме Божията милость да се изяви чрѣзъ насъ, всички други енергии, които ще дойдатъ, ще слѣзатъ отъ върха на планината и ще се отразятъ много злѣ, върху нашето развитие. За Бога е безразлично, дали ти страдашъ, или се радвашъ. Ако Богъ те обича, ако Той дълготърпи, трѣбва да знаете, че тази обичъ не е заради васъ. Вие още не сте изучавали закона, защо Богъ ви обича. Има други причини, които заставятъ Бога да ви обича. Понѣкога цѣлъ народъ

трѣбва да изчезне отъ лицето на земята, но Богъ има право да направи това. Въ такъвъ случай, защо вие трѣбва да прѣдизвикате Бога, да изпраща такава енергия, съ която да ви погубва, да ви помете отъ свѣта? Не, работете само съ мекитѣ тонове, за да се ползвате съ благоволенieto на Бога. Вие, като знаете, че Богъ е благъ, мислите, че може да правите всичко, каквото искате. Не е така. Понеже ученикътъ живѣе съзнателенъ животъ, той трѣбва да бжде внимателенъ въ своитѣ прояви. Не мислете, че при такъвъ животъ той не може да постигне своитѣ желания. Напротивъ, при този съзнателенъ животъ отъ страна на ученика, Любовта ще има истински образъ; Мъдростта ще има истински образъ; Истината ще има истински образъ. Онѣзи които ви обичатъ, и така ще ви обичатъ Много сѣщества отъ слънцето ще ви обичатъ. Нѣкои мислятъ, че като живѣятъ Божественъ животъ, нѣма да иматъ Любовь. Не, хората сега нѣматъ Любовь Това коего съвременнитѣ хора наричатъ любовь, не е любовь. Живѣятъ ли въ Бога, тѣ ще иматъ истинската любовь. Тогава, като обичашъ нѣкого, никой нѣма

да те сжди, никой нѣма да те дразни. При сегашната любовъ всѣки може да те сжди, да те дразни. При сегашнитѣ ви мисли всѣки може да ви подразни, дали умътъ ви е на мѣсто, или не, а при Божественитѣ мисли никой нѣма да ви закачи. Нека дадемъ образецъ прѣдъ свѣта отъ Божествени чувства и Божествени мисли. И ние можемъ да дадемъ образци.

Питамя ви: когато двѣ разумни сжщества се разговарятъ, може ли да се съмнѣватъ едно въ друго? Двѣ разумни сжщества се разговарятъ приятелски помежду си, тѣ не могатъ да се огорчаватъ. Огорчението, е нѣщо относително, вжтрѣшно нѣщо, а не външно. Когато се разговаряте съ нѣкого, вие обръщате внимание на звука, на гласа на този човѣкъ, а не на вжтрѣшнитѣ качества на този гласъ, на думитѣ, дали въ тѣхъ се крие нѣкаква отрова, или не. Този звукъ нѣкой пжтъ може да е силенъ, а нѣкога мекъ, но въ него има нѣщо хубаво. Следователно, вие трѣбва да видите, какво е съдържанието на самия звукъ. Ако въ него има вжтрѣшна отрова, той може да те огорчи.

Какви трѣбва да бждатъ отношенията между Учителя и ученицитѣ? Никой ученикъ не може да отиде при Учителя си безъ любовъ. За да се установятъ между хората истинскиѣ отношения, които Богъ е поставилъ първоначално, се изисква доблестъ. Често нѣкои хора казватъ: таинствени работи сѣществуватъ въ свѣта. Казвамъ: нѣма тайнствени работи. Кой нѣща сѣ таинствени? Всѣко нѣщо, което човѣкъ не знае, е таинствено. Можешъ ли да говоришъ за онова което не знаешъ? Ние всѣкога говоримъ за нѣща, които знаемъ. Нѣкой казва: трѣбва да говоримъ за незайни нѣща. Никой не може да говори за нѣщо незайно. Ние всѣкога говоримъ за това, което сме учили и разбрали добрѣ. Само него можемъ да прѣдадемъ и на другитѣ. Говорете само за зайни нѣща, а не за незайни. Можемъ да говоримъ и за зайни нѣща, които сѣ забравени. Слѣдователно, ние ще направимъ добродѣлитѣ зайни, а не незайни. Ние знаемъ Истината, знаемъ Мждростѣта. знаемъ и Любевѣта. Защо? — Понеже можемъ да ги опитаме всѣки день. Туй което не можемъ да опитаме, неможемъ и да изнесемъ.

да те сжди, никой нѣма да те дразни. При сегашната любовъ всѣки може да те сжди, да те дразни. При сегашнитѣ ви мисли всѣки може да ви подразни, дали умѣтъ ви е на мѣсто, или не, а при Божественитѣ мисли никой нѣма да ви закачи. Нека дадемъ образецъ прѣдъ свѣта отъ Божествени чувства и Божествени мисли. И ние можемъ да дадемъ образци.

Питамъ ви: когато двѣ разумни сжщества се разговарятъ, може ли да се съмнѣватъ едно въ друго? Двѣ разумни сжщества се разговарятъ приятелски помежду си, тѣ не могатъ да се огорчаватъ. Огорчението, е нѣщо относително, вжтрѣшно нѣщо, а не външно. Когато се разговаряте съ нѣкого, вие обръщате внимание на звука, на гласа на този човѣкъ, а не на вжтрѣшнитѣ качества на този гласъ, на думитѣ, дали въ тѣхъ се крие нѣкаква отрова, или не. Този звукъ нѣкой пжтъ може да е силенъ а нѣкога мекъ, но въ него има нѣщо хубаво. Следователно, вие трѣбва да видите, какво е съдържанието на самия звукъ. Ако въ него има вжтрѣшна отрова, той може да те огорчи.

Какви трѣбва да бждатъ отношенията между Учителя и ученицитѣ? Никой ученикъ не може да отиде при Учителя си безъ любовь. За да се установятъ между хората истинскиѣ отношения, които Богъ е поставилъ първоначално, се изисква доблестъ. Често нѣкои хора казватъ: таинствени работи сѣществуватъ въ свѣта. Казвамъ: нѣма тайнствени работи. Кои нѣща сѣ таинствени? Всѣко нѣщо, което човѣкъ не знае, е таинствено. Можешъ ли да говоришъ за онова което не знаешъ? Ние всѣкога говоримъ за нѣща, които знаемъ. Нѣкой казва: трѣбва да говоримъ за незнайни нѣща. Никой не може да говори за нѣщо незнайно. Ние всѣкога говоримъ за това, което сме учили и разбрали добрѣ. Само него можемъ да прѣдадемъ и на другитѣ. Говорете само за знайни нѣща, а не за незнайни. Можемъ да говоримъ и за знайни нѣща, които сѣ забравени. Слѣдователно, ние ще направимъ добродѣтелитѣ знайни, а не незнайни. Ние знаемъ Истината, знаемъ Мъдростъта, знаемъ и Любовьта. Защо? — Понеже можемъ да ги опитаме всѣки день. Туй което не можемъ да опитаме, не можемъ и да изнесемъ.

И тъй вие трѣбва да бждете искрени спрѣмо себе си, искрени и къмъ Бога. Когато сте въ Школата, не мислете че сте сами. Вие сте прѣдъ лицето на цѣлия невидимъ свѣтъ. Ако невидимиятъ свѣтъ се произнесе за васъ, дали можете да бждете ученикъ, или не, само тогава ще ви запишатъ въ Школата. Тамъ записванията ставатъ по особенъ начинъ, а не както въ тукашнитѣ училища. Ако имате любовъ, може да бждете ученикъ. За да бждете ученикъ, трѣбва да отговаряте на нѣколко качества. Първото качество: да обичате Учителя си. Второто качество: да обичате Бога, т. е. Мъдростъта. Третото качество: да обичате, Истината, т. е. Духътъ Божий, Който се влива у васъ. Когато дойде Духътъ у васъ, Той ще ви изясни нѣщата. Значи, учителтъ ще ви запише, Богъ ще ви поучи, а Духътъ ще ви изясни нѣщата. Това сж три качества, които ученикътъ трѣбва да има. Вашата любовъ не трѣбва да трае само единъ моментъ, но да бжде непрѣривна, и всѣки день да се усилва съ една микроскопическа величина. Нѣкои казватъ: едно врѣме имахъ много голѣма любовъ, но сега любовта

ми отслабна. Въ писанието се казва: „Любовта никога не отпада“ Любовъ, която отслабва, не е любовъ. Това сж лъжливи положения. Истинската любовъ не само че не отслабва, но всѣки день се усилва.

И тъй, ако искате да бждете ученици, отъ васъ се изисква да имате любовъ къмъ Учителя си, любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ Духа. Учителътъ ще ви въведе въ Училището, Богъ ще ви научи на великата Мждростъ, а Духътъ ще ви даде вжтрѣшна свѣтлина. Щомъ дойде вжтрѣшната свѣтлина всички тия качества ще ви свържатъ съ велики сили, и вие ще станете самостоятелни. Нѣкои казватъ: Духътъ ми говори. — Духътъ говори на онзи, на когото Господъ е говорилъ. Господъ е говорилъ на онзи, на когото Учителътъ е говорилъ. Не ви ли е говорилъ Учителътъ, и Господъ нѣма да ви говори. Не ви ли е говорилъ Господъ, и Духътъ нѣма да ви говори. Ако Духътъ ви говори, и Господъ ви е говорилъ, и Учителътъ ви е говорилъ. Говорятъ ли ви и тримата въ душата, вие сте вече ученикъ. Лишени ли сте поне отъ единъ отъ тия гласове, вие сте въ дисхармония съ себе си,

не сте още ученикъ. На ученика трѣбва да говорятъ и тритѣ гласа: Учителътъ трѣбва да му говори, Богъ трѣбва да му говори и и духътъ трѣбва да му говори. Духътъ ще внесе въ него свѣтлина, Богъ ще внесе знание, а Учителътъ ще внесе мекота. Ако ти си ученикъ и вървишъ въ правия пѣтъ, Учителътъ ще ти каже: този е пѣтътъ на горѣ къмъ великата мъдрость, къмъ Духа

Когато говоря, азъ нѣмамъ прѣдъ видъ специално нѣкого. Помнете основнитѣ принципи, съ които трѣбва да работите Изисква се отъ всинца ви разумно сърце. Нѣкои отъ васъ ще постѣпятъ съ първия законъ съ любовъ къмъ Учителя си. Като казвамъ любовъ къмъ Учителя си, подразбирамъ да имате любовъ единъ къмъ другъ

Искамъ сега отъ васъ да направите единъ опитъ за двѣ седмици, да се отнасяте меко единъ къмъ другъ. Ако кажете нѣкои по-остри, по-силни думи къмъ нѣкого, ще се извините. Съзнателно трѣбва да приложите мекота къмъ всички.

И тъй, при новото записване се изисква отъ всички ви да имате любовъ къмъ Учителя си, любовъ къмъ Бога и любовъ

къмъ Духа. Запишете ли се по този начинъ, никой не може да ви отпише. Тия нѣща ще бждатъ за васъ свещени и ще запишете въ сърцето си: любовъ къмъ Учителя, любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ Духа. Тогава, като се обърнете къмъ Духа, Той ще ви даде свѣтлина, Духътъ и вие, двамата заедно ще се обърнете къмъ Господа, Който ще ви даде знание. И послѣ, съ Господа заедно ще се обърнете къмъ Учителя, да дойде любовта у васъ. Придобие ли тия три нѣща, тогава ще започнете да работите. Господъ ще ви постави прѣдъ великото, което ще бжде вашиятъ идеалъ въ живота. И при това положение вие ще имате ижнотии отъ различенъ характеръ, отъ материаленъ, отъ сърдеченъ, отъ умственъ, но ще можете да ги разрѣшите по единъ правиленъ начинъ. Тѣ ще бждатъ необходимо условие за вашето развитие. По този начинъ вие ще имате опитността на всички ония, които сж живѣли прѣди васъ.

Азъ желая въ тази Школа да се образува вжтрѣшна връзка помежду ви, да се интересувате едни други отъ живота си. Трѣбва да се стремите да намѣрите у всѣки

едного по една добра чърта и така да се опознаете. Хората отъ свѣта, често мислятъ за себе си, че като тѣхъ нѣма други. Трѣбва ли да мислите и вие така? Ако всѣки отъ васъ има добро мнѣние само за себе си, тогава кой е добъръ? Не, трѣбва да знаете, че у всѣки човѣкъ има нѣщо добро. У всѣки едного се проявява Божественото. Мислете за всѣки човѣкъ тѣй, както за себе си! Господъ ви е събралъ всички заедно и ви показва, че вие сте реалностъ а не ограждение. Ако виждате неджзитѣ на нѣкого, вие виждате отражението; ако виждате доброто на нѣкого вие виждате реалността, Ето защо вие трѣбва да виждате доброто у хората. Ако искате да видите себе си, ще се видите въ огледалото; ще видите че всичко е приятно. Ако искате да видите Бога ще Го видите въ класа.

Казвамъ, откакъ съмъ ви събралъ въ класа, по добри хора отъ васъ не съмъ виждалъ. Защо? Всѣки човѣкъ, въ когото Богъ може да се прояви, е добъръ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, по-по збирамъ вашитѣ чувства и мисли, които сѫ Божествени. Като казвамъ, че сте

добри, разбирамъ вътрѣшно дсбри, понеже душитѣ ви сж отъ Бога, Той имъ е далъ образъ. По-добро отъ туй, което Богъ е създалъ, не може да има. Вие изпитвате любовъ къмъ Бога, макаръ и съ всички свои неджзи, и съ това вървите нагорѣ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, това значи, че вървите напредъ. Съ този стремежъ, който сега имате, вие давате потокъ навънъ. Това е хубавото

Сега, желая, като дойда втори пжтъ въ класа, да бждете още по добри. Като дойда третия пжтъ, да ви намѣря още по-добри. Тогава пакъ ще ви кажа: по-добри хора отъ васъ нѣма

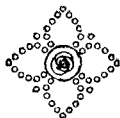
Сега ще си поставите като задача, да се запишете въ Школата. Гледайте да не пропустнете срока за записването. Казахъ ви вече, по кой начинъ да се запишете. Можете ли да се запишете по новия начинъ нѣма никаква опасностъ, да ви отпише нѣкой отъ Школата.

Размишление

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта!“

РАЗУМНИ НАБЛЮДЕНИЯ

35-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
5 VIII. 1925 г. въ гр СОФИЯ.

Печат. „Художникъ“ — Русе

Разумни наблюдения

„Доброта, Истина, красота, това е
Любовта“

РАЗМИШЛЕНИЕ.

За слѣдния път ще пишете върху темата:
„Разлика между физическигъ и духовнигъ чув-
ства“.

Изпийте упражнението „Въ начало бѣ Сло-
вото“.

Ще ви запитамъ: каква е разликата. спо-
редъ васъ, между свѣтския и духовния човѣкъ?
Често вие казвате за нѣкого: този човѣкъ е
свѣтски, а онзи — духовенъ. Коя е отличи-
телната чѣрга на духовния човѣкъ? (— духовниятъ
човѣкъ се стреми съзнателно къмъ Бога). Коя
е отличителната чѣрга на свѣтския човѣкъ?
(— свѣтскиятъ човѣкъ се отдава отъ Бога).
Така е. Духовниятъ човѣкъ се стреми къмъ
центра, а свѣтскиятъ — къмъ периферията.

Тѣ се движатъ въ двѣ различни посоки. Духовниятъ и свѣтскиятъ човѣкъ живѣятъ въ единъ и сжщъ свѣтъ, но не въ една и сжща срѣда. Напримѣръ, рибитѣ и птицитѣ живѣятъ въ физическия свѣтъ, но не въ една и сжща срѣда. По сжщия начинъ можемъ да кажемъ, че срѣдата, въ която живѣе свѣтския човѣкъ е по-гжста, а срѣдата, въ която живѣе духовния човѣкъ е по-рѣдка. Въ такъвъ случаѣ, духовниятъ човѣкъ има по-благоприятни условия за развитие. Вслѣдствие на това, когато искаме да измѣните направлението на вашия живога, трѣбва да измѣните срѣдата, въ която живѣете. Вие не може да бждете съвършени, докато не прѣминавате постоянно отъ по-гжста въ по-рѣдка срѣда и да знаете положително, дали сте измѣнили вашата срѣда. Питамъ: кои сж сжщественитѣ доказателства, че рибата е измѣнила своята срѣда? — Хрилѣтъ ѝ сж прѣвърнати на дробове, прѣднитѣ ѝ перки на крилѣ, а заднитѣ — на крака. Освѣнъ това, тя се прѣвърнала отъ студенокрѣвно въ топлокрѣвно животно. Тия сж външнитѣ бѣлѣзи, по които сждимъ, че рибата е измѣнила своята срѣда.

Питамъ: какъ ще докажете, че сте станали духовни хора? Казвате: духовнитѣ хора се поз-

наватъ по това, че иматъ стремежъ къмъ Бога. И свѣтскитѣ хора иматъ стремежъ. Кой нѣма стремежъ? Ако схващате Бога като топлина, и рибитѣ се нуждаятъ отъ топлина. Ако схващате Бога като свѣтлина и рибитѣ се нуждаятъ отъ свѣтлина. И въ водата има свѣтлина.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: по какво се отличава земята отъ другитѣ планети, напримеръ, отъ венера, отъ меркури, отъ марсъ, отъ юпитеръ, отъ сатурнъ? — По своето разстояние отъ слънцето. Колко голѣмо е това разстояние? Ученитѣ опрѣдѣлятъ разстоянието отъ земята до слънцето на около 92 — 93 милиона ми. Кой сж причинитѣ, поради които земята се намира на такъва разстояние отъ слънцето? Вие казвате: Господъ е наредилъ така. Казвамъ: тия възвишени същества, които сж взели участие въ създаването на слънчевата система, въ своитѣ изчисления, сж имали прѣдъ видъ, колко голѣмо да бжде разстоянието между земята и слънцето. Ако качите една мравя на нѣкой параходъ и ѝ дадете обяснения за устройството му, какво понятие ще си състави тя за него? Тази мравя ще започне да изчислява, каква е голѣмината и широчината на този параходъ, какви приспособления има и т. н. Моята цѣль, оба-

че , не е да покажете знанията си, като тази мравя, но да разсъждавате правилно. Казвате, че земята се намира на разстояние 92 — 93 милиона мили от слънцето. Това разстояние не е случайно. Съществата, които сж устройвали слънчевата система, сж поставили земята отъ слънцето гочнѣ на такова разстояние, че слънчевата енергия да може да въздѣйствиува върху човѣка. Отъ гия наблюдения окултната наука извлича слѣдния законъ: по-далечно стоещитѣ планети до слънцето приематъ количествено по-малко свѣтлина, но качествено по-интенсивна; по-близостоещитѣ планети до слънцето приематъ количествено повече свѣтлина, но качествено по-слаба. Съ това се обяснява, защо хората, които живѣятъ въ студенитѣ пояси, иматъ по-голъма култура и мисълта имъ работи повече, отколкото мисълта на хора, които живѣятъ въ по-горещитѣ страни. Тѣ сж по-горещи, но иматъ по-малка култура. Слънчевата енергия, обаче, не спира само на земята, но минава прѣзъ нея и продължава по нататъкъ пътя си. При това, трѣбва да знаете, че не само земята, но и всички останали планети приематъ енергия отъ слънцето. Вие мислите, че земята, като по-близо стояща до слънцето, приема повече енер-

гия отъ него. Тоза е твърдение, както е твърдение и обратното, че слънцето изпраща по-интенсивно своята енергия къмъ по-далечните планети. Обаче и двете твърдения се нуждаятъ отъ доказа̀телство.

Ние прозвѣряваме този окултенъ законъ по слѣдния начинъ. Прѣдставете си, че вие сте слуга при нѣкой господарь, който е вашето слънце. Най-първо вие имате обикновени отношения къмъ него, нѣмате никакви вътрѣшни връзки съ господаря си. Вие изпълнявате длъжността си къмъ него, като едно тозарно животно. И господарьтъ отъ своя страна ви счита единъ простъ слуга, нѣма къмъ васъ приятели, разумни отношения. Той ви казва: „Стоянъ, направи гоза, опоза, иди да изорешъ нивата и т. н.“ При гия отношения, той ви дава малко енергия, и то физическа. Питамъ: какво количество енергия изпраща господарьтъ ви? — Единъ а̀т енергия, единъ а̀т въ първи степенъ, т. е. готкоза, колкога ви е погрѣбенъ до отиете на нивата и я изорете. Като я изорете, вие се връщате въ дома на господаря си, дѣто се нахраняте и почивате. Щомъ свършите работата си, отношенията на господаря ви къмъ васъ се измѣнятъ, ставатъ по специални. Той има вече

особено разположение къмъ васъ. Отношенията му сега сж въ втора степенъ — 2^а. Како дойде при васъ, той се спира по-дълго врѣме на разговоръ, разпитва ви, какъ прѣкарахте деня, какъто е положението на низага, какъ върви орането и т. н. Сега е мекъ, внимателенъ къмъ васъ и казва: не се прѣсилвайте много, като работите по 4 — 5 часа на день, достатъчно е. Слѣдъ това той увеличава и заплатата ви. Пита мѣ: енергията, която ви дава господарьтъ сега сжщага ли е, като първата? Той ви дава сега повече енергия, понеже вие работите заради него двойно повече. Сега ще работите не само, когато ви наблюдава, но и безъ да ви наблюдава. Како чувствувате неговата любовъ къмъ васъ, вие ще имате достатъчно физическа енергия, която ще изразходвате заради него. Вънъ отъ това, вие ще съвършите и друга нѣкоя работа, пакъ за господаря си.

Възъ основа на сѣщия законъ, било е врѣме, когато сѣщцето е изпращащо на земята по-малко физическа енергия, отколкото днесъ, защото тогавѣ не е имало условия за проявяване на единъ разуменъ животъ. Обаче, сѣщцето постепенно измѣняло своитѣ отношения къмъ земята, вълѣдствие на което върху нея започ-

палч да се появяватъ все по-висши и по-висши организми, т. е. започнали да се създаватъ благоприятни условия за проявление на разумния живогъ. Писанието казва, че земя а по-рано е била неустроена и пуста, Защо е била неустроена? Нима слънцето тогава не е изпращало своята енергия? — Изпраща то е, но тази енергия не е била достатъчна, за да се сформира т оная условия на земята, които сж необходими за сегашния разуменъ живогъ. Тъй щто, земята днесъ е нагодена точно за сегашния живогъ. Било е врѣме, когато земята е била по-далечъ отъ слънцето. Било е врѣме, когато мѣсечината е била по-далечъ отъ земята. Сега нашата земя се приближава къмъ слънцето. Туй приближение се очертáva отъ разположението на нашия мозъкъ. Мозъцитъ на всички разумни същества не сж еднакво устроени. Едно врѣме хората никакъ не сж гледали къмъ небето, тъ сж гледали все надолу къмъ земята, а къмъ небето много рѣдко сж се обръщали. Обаче, сега и най-просиятъ човѣкъ, като се намѣри въ затруднение, се обръща нагоръ. И свѣтскиятъ човѣкъ, за когото казвате, че не се стреми къмъ Бога, когато се намѣри въ трудно положение, обръща погледа си къмъ небето.

Всички сегашни хора иматъ стремежъ къмъ Бога, но той въ първо време не е оформенъ. Въ първо време, като се намѣрятъ въ трудно положениѣ, тѣ казватъ: олеле, мамо; олеле, тате; олеле, баге! Но като видятъ, че отникѣдъ не иде помощъ, тѣ казватъ: олеле, Божичко! — и обърнатъ погледа си нагорѣ къмъ небето. Отдѣ се е появилъ този стремежъ у човѣка? Той е вътрѣшенъ стремежъ на душата. Значи, тия неблагоприятни условия за човѣка послужиха като потикъ, да се разчупи онази кора, която създава неговитѣ мъчности. Като се разчупи тази кора, човѣкъ казва: само при Бога е спасението. Като минагъ мъногиитѣ, пакъ дойде тази ледена кора, човѣкъ пакъ заборава Бога, Слѣтъ това отново дойдатъ сграданията, човѣкъ пакъ се обръща къмъ Бога и намира смисъла само въ Него.

Слѣдователно, при сегашнитѣ условия на живота, страданията играятъ важна роль: всѣко сградание разчупва ледената кора, която обвива човѣка. Дойдатъ ли мъчностиитѣ, кажете: олеле, Божичко! Кажете ли така, ледената кора се разчупва. Въ това обръщане къмъ Бога, се ражда доброто. Слѣтъ това ще дойдатъ осъбенитѣ, красивитѣ, хубавитѣ, богатитѣ условия.

Всички съврѣмenni хора искатъ да бждатъ богати. Ако искате да създадете една ледена кора около себе си, искайте да бждете богати. Самата ледена кора кара човѣка да стане богатъ. Богатството е сила, благо което може да се използва и за добро, и за зло. Двѣ нѣща се изискватъ отъ богатия човѣкъ: да бжде добъръ и уменъ, Ицомъ искашъ да бждешъ, първо искай отъ Бога да бждешъ много добъръ и много уменъ. Казваге: нась пари ни трѣбватъ! Трѣбва да знаете, обаче, че богатството е резултатъ. Ако ти си много уменъ и добъръ човѣкъ непрѣмѣнно щъ бждешъ и богатъ. Такива примѣри имаме въ стария завѣтъ. Аврамъ бѣше много уменъ и много добъръ, затова бѣше и богатъ човѣкъ. Йовъ бѣше много добъръ и много уменъ, затова бѣше и богатъ човѣкъ. Той имаше голѣмо богатство, но какво правѣше? — Той почти всѣки день принасяше жертва за своитѣ синове и дѣщери, да не съгрѣшатъ прѣдъ Бога. Той постоянно бдѣше надъ тѣхъ. Най-послѣ върху този добъръ и уменъ човѣкъ дойде едно изпитание — трѣбваше да види малката сиромашия. Значи Йовъ бѣше направилъ една малка погрѣшка, която, за да изкупи, трѣбваше да изгуби всичкото си богат-

ство. Вместо Господь да му казва да напусне дома си и да раздаде имането си, Той му прага единъ първохисенъ учителъ, специалистъ по възпитанието, каго му каза: „Ти ще опиташъ по всички правила, какво дава Божествената окултна наука. И наистина, започватъ най-първо да му разграбватъ богатството. Дава на едного пари, 10й го изиграва. Дохождатъ разбойници, задигагъ воловетъ, озцегъ, камилитъ му и най-послъ дохожда вихручка, която загрупва дъпата му. Изпитанията му не се спиратъ дотукъ. За всичко дошло върху него, Йовъ казва: „Господъ далъ, Господъ взелъ“. Опеха синоветъ дъщеригъ му, Йовъ казва: „Господъ далъ, Господъ взелъ“. Най-послъ сграданията и изпитанията дойдоха върху него самия, засегнаха тѣлото му. Тогава Йовъ проклъ дня, въ който се е родилъ. Защо проклъ този д-нь? Какъ мислите вие? (— Не познаваше още Бога). Защо Христосъ проклъ смокинята? (— Защото не даваше плодъ). Не, когато Христосъ отиде при смокинята, не ѝ бѣше врѣмето да даде плодъ. Азъ нѣма да ви кажа, защо Йовъ проклъ дня, въ който се родить, ниго пъкъ ще ви кажа, защо Христосъ проклъ смокинята. Ще оставя на васъ, вие да размишлявате върху

това. Да прокълнешъ нѣкого, то е все едно, че се сърдите нѣкому, дѣто ви е обидилъ. Защо му се сърдите? Казвате: защото ме обиди, Питамъ: достатъченъ поводъ ли е това, да се сърдите нѣкому, че ви обидилъ?

Слѣдователно, вие може да кажете нѣкому много горчиви думи, безъ да го обидите, пъкъ може да мълчие, като риба, и пакъ да го обидите. Ние се натъкваме на една отъ голѣмитѣ мжнотии въ живота — на изкуството да се самовладаме. Вие разбирате живота само при неговитѣ красиви отношения. Докато всичко ви върви добрѣ, справяте се съ мжнотиитѣ, но щомъ ви постигне първото нещастие въ живота, веднага отношенията се измѣнятъ. Туй показва, че вие още не сте достигнали до тази разумность, която ви е потрѣбна за живота. Вземете, напримѣръ, парахода Титаникъ, който потъна въ океана. Защо стана това нещастие съ него? — Имаше нѣщо непрѣдвидено. Сегашнитѣ параходи сж прѣдвидили вкичко, каквото би могло да имъ се случи, затова сж готови за всѣкаква авария. По сжщия начинъ и вие, като се родите на земята, трѣбва да прѣдвидите всичко, каквото може да ви се случи. Казвате: Господъ ще нареди живота ни добрѣ.

Вѣрно е това. Онзи, който е направилъ парахода, е прѣдвидѣлъ всичко необходимо, но вие не знаете да го управлявате. Значи, вие сте единъ голѣмъ параходъ, направенъ по всички правила, съ всички приспособления, имате готѣми богатства, съ милиони лезове, но като влѣзете въ него, не може да го управлявате и казвате: какво стана, че не можемъ да го караме? Пигамъ като влѣзете въ океана, какво ще кажете? Господъ е направилъ много хубаво този параходъ, но какво ще правите вие, като не знаете да го управлявате? Казвате: Господъ ще уреди работитѣ. Да, Господъ е уредилъ своитѣ работи, но вие какъ ще уредите вашитѣ работи въ океана? Като спре вѣглото на парахода, спира и той. Какво ще правите тогава? — Ще се молимъ. Хубаво, съгласенъ съмъ съ васъ. Това показва, че параходътъ съ който пътувате, има безжиченъ телеграфъ и телефонъ, и вие ще съобщите на гия инжигеръ, които сж го правили, че вѣглото на вашия параходъ спрѣ. Обаче, вие трѣбва да знаете имената на инжигеритѣ. Ще ги повикаме по телефона, и тѣ ще ви се отзоватъ. Вие ще слушате внимателно, какво ще ви говорятъ оттамъ. Тѣ ще ви кажатъ: винтъ еди-кой-си номеръ е развѣртенъ,

затова ще вземете ключъ еди-кой си номеръ и ще го завъртите. Вие ще кажете: Духътъ говори. Да въплотениятъ Духъ на Бога говори на телефона, и вие слѣдъ това ще бждете въ състояние да поправите параходъ, и той ще тръгне. По сщия начинъ и ученицитѣ отъ окултната Школа понѣкога спиратъ въ своя пжтъ. Това значи, че тѣ се спрѣли, за да телефониратъ на тѣзи, които сж построили тѣхния параходъ въ духовния свѣтъ. Знаете ли имената на тѣзи инженери, които сж построили вашия параходъ? Вие казвате: тази работа не ни трѣбва. Далч ви трѣбва, ими не, ще разберете, когато се намѣрите въ мжчногигѣ на животa.

Мнозина отъ васъ не искатъ да знаятъ, какъ е направено човѣшкото тѣло. Колкѣна отъ васъ знаятъ, колко пжти въ минута бие сърце о? Колкѣна отъ васъ знаятъ, колко пжти презъ деня мигате? Казвате: малки работи сж тѣ. Малцина знаете, колко пжти на лепъ обръщате дѣсната ржка ту налѣво, ту надѣсно. Казвате: тия нѣща сж дребни, маловажни. Съгласенъ съмъ, че сж дребни, но дзиженията на ржката налѣво, надѣсно иматъ смисълъ. Колко пжти на день вие се навеждате напредъ или назадъ? Всички тия дзижения иматъ иматъ зна-

чение. Кажете ми най-напрѣдъ по колко пѣти вие мигате на день, а не прѣзъ цѣдия си животъ. Изправете се прѣдъ огледалото и наблюдавайте, по колко пѣти мигате въ часъ, и при това, дали бавно или бързо. Отъ правилното мигане зависи много нѣщо въ живота ви. Когато мигате бързо, това означава едно нѣщо; когато мигате бавно, това означава друго нѣщо. Азъ нѣма да ви обяснявамъ, какво означава бързото и бавното мигане, защото, когато се обясняватъ въ окултната наука отрицателнитѣ нѣща, човѣкъ може да се зарази отъ тѣхъ. Ученикътъ може да контролира своето мигане. Защо мижи човѣкъ? Когато човѣкъ мига, той чисти очитѣ си. Нѣкой пѣтъ човѣкъ мига повече, отколкото трѣбва. Очитѣ на човѣка трѣбва да се чистятъ, и могатъ да се чистятъ, затова, именно, сълзятъ. Правилни ли сте изчисления, по колко пѣти на день ви текатъ сълзи отъ очитѣ? Казвате за нѣкого: окото на този човѣкъ тече. Казвамъ: сълзи могатъ да текатъ и отъ духането на вѣтъра. Колко отъ васъ сж правили наблюдения, да видятъ, какво означава проиграването на вѣждата? Често казвате: проигра ми, нѣщо вѣждата. Броили ли сте, колко пѣти проиграва дѣсната или лѣвата ви вежда

въ продължение на една година? Това сж редъ наблюдения и факти, които всѣки ученикъ трѣбва да проучава въ себе си. Той трѣбва да констатира, че еди-кой си день, въ еди-кой си часъ е проиграла дѣсната му вѣжда, напримѣръ, и това се продължи десетъ минути. Той трѣбва да наблюдава, дали тия явления ставатъ периодически, или не. Колцина отъ васъ сте наблюдавали още, когато излизате всрѣдъ природата, отдѣ духа вѣтъра? Слѣдъ това, броили ли сте колко пѣти вѣтърътъ е духалъ отъ изтокъ, колко пѣти отъ западъ, колко пѣти отъ сѣверъ и колко пѣти е духалъ отъ югъ? Мнозина отъ васъ ще кажатъ: съ такива прости работи ли ще се занимаваме? — Не, не сж прости работи тѣ. Ако вие се занимавате съ вѣтроветѣ, тѣ ще внесатъ нѣщо ново въ васъ. Вие не искате да се занимавате съ вѣтро егѣ, а се занимавате съ дребнави нѣща. Вие имате една отличителна чѣрта, да се занимавате съ микроскопически работи, които по-скоро разсѣйватъ вниманието ви, отколкото да ви съсредоточаватъ. Хубаво нѣщо е човѣкъ да бжде наблюдателенъ, да схваща и най-малкитѣ нѣща, но да ги използва за своя поука, а не за критика. При наблюденията човѣкъ трѣбва да разширява съзна-

нието си. Ако не се постига това, наблюдението е само губене време. Природата не търпи еднообразие. Човѣкъ за да придобие единъ широкъ погледъ върху нѣщата, той трѣбва да простре своитѣ наблюдения въ по-широки области на живота.

Сега, азъ искамъ отъ васъ да направите наблюдение въ разстояние на единъ мѣсець отъ днесъ, колко пѣти ще духа вѣтрътъ отъ изтокъ, колко пѣти отъ западъ, колко пѣти отъ сѣверъ и колко пѣти отъ югъ. Ето една задача за ученицитѣ, т. е. за сериознитѣ ученици. Слушателитѣ сж свободни отъ тази задача. Тия отъ васъ, които сж ученици, ще направятъ това наблюдение, безъ изключение. Всѣка сутринъ, като ставате, ще отбѣлѣзвате посоката на вѣтъра, отдѣ вѣе и на колко отива. Ще наблюдавате на колко вѣрвягъ облацитѣ. Това ще бѣде едно хубаво наблюдение. Наблюденията си ще правите само до обѣдъ. Следъ единъ мѣсець ще видите, какво сте констатирали. По нататъкъ вие ще можете да си обяснявате значението на вѣтроветѣ. Тѣ имагъ психически произходъ, но засега ние ще се спремъ само върху тяхното физическо проявление, тъй както тѣ се проявявагъ въ физическия свѣтъ,

Пишете още и върху слѣдната тема: „Защо духатъ вѣтроветъ“? Вѣншнитѣ наблюдения въ живата природа сж необходими за възпитание-то на нашия умъ и на нашето сърце. Когато ученикътъ се намира въ извѣстни мѣстности, това е прѣдвидено отъ невидимия свѣтъ. Вие сте поставени въ единъ свѣтъ, въ който мѣжнотиитѣ се явяватъ като естествено послѣдствие на нѣкакви прѣдшествуващи причини. За да може да ги прѣодолѣете, трѣбва да разбирате мегода на възпитанието. Вие трѣбва да знаете, какъ да отклонявате вашитѣ мисли и чувства отъ едно направление въ друго. Има редъ умствени мѣжнотии, които може да се прѣодолѣягъ само съ наблюдения на вѣтроветѣ, или на цвѣтята, или на изворитѣ, или на планинскитѣ върхове, или на канаритѣ, или най-послѣ отъ наблюдение на добритѣ хора. Често трѣбва да правите диверсия въ своитѣ мисли и чувства. Не оставайте за дълго време въ старитѣ си мисли, но поставете ума си въ активно положение, да се занимава съ изучаването на нѣкоя интересенъ прѣдметъ. Може да се занимавате или съ музика, или съ изкуство, или съ оране, или съ какво и да е занятие. Каквото занятие и да изберете, то е въ сѣстояние да

отклони ума ви отъ онѣзи мисли, които спъватъ вашето развитие. Всички мжчнотии у васъ произтичатъ отъ изобилната енергия, която нахлува въ организъма ви и не знаете, какъ да се справите съ нея, вслѣдствие на което тя ви подпушва. Всички скръби произтичатъ отъ чрѣзмѣрни желания. Запримѣръ, нѣкои страдатъ отъ това, че нѣма кой да ги обича. Когато нахлуе много енергия въ организъма ви, той не може да я приеме въ себе си, и става блокиране на организма.

Та всички трѣбва да се стремите да се аклиматизирате на тѣзи енергии, които сега идватъ въ свѣта. Вие трѣбва да се аклиматизирате къмъ мжчнотиитѣ, които ще срѣщате въ живота си. Когато казваме, че страданията сж необходими, ние подразбираме единъ великъ законъ. Страданията сж симптоми, признаци за ония велики енергии, които сега идватъ въ природата. Задъ всѣко страдание се крие Божествена енергия. То е ключъ. Страданията сж отъ разни категории, отъ различни видове. Нѣкой пжтъ поводътъ за страданието е толкова дълбокъ, че не може да разберете, отдѣ иде. Ставашъ сутринъ, неразположенъ си, тежко ти е нѣщо на душата, като че цѣлата земя е турена отгорѣ ти. Ти се намирашъ въ едно хипнотическо със-

тояние, като че цялата вселена се руши под краката ти. Не си боленъ, жена ти, дъцата ти сж добръ, а при гова си много неразположенъ. Нѣкой пжтъ се случва обратното: всичко около тебе е лошо, тежко, петъ пари нѣмашъ въ джоба си, босъ си, гологлавъ, два дни си гладувалъ, а ти си бодъръ, веселъ, радостенъ. Коя е причината затова? Вие може да кажете, че такава е волята Божия. Вие може да кажете, че волята Божия е такава само тогава, когато сте завършили своето развитие. Какво прѣдставлява волята Божия? – Тя е резултатъ на нѣщо.

При сегашниѣ условия, въ които се намирате, вие трѣбва да изучаваге страданията всѣки день. Щомъ ви дойде едно страдание трѣбва да знаете причинитѣ, защо е дошло, и какъ е дошло. Дошла ви е нѣкоя скръбъ пакъ трѣбва да знаете причинитѣ за нейното дохождане. Азъ говоря това огъ наблюдения, които съмъ правилъ отъ редъ години. Ако си лѣгате вечеръ съ главата на сѣверъ, ще опрѣдѣлите, какво чувствувате при това положение; ако промѣните положението въ леглото си, съ главата на югъ, ще видѣте, каква е разликата между тия двѣ посоки. Ако поставите главата си точно на сѣверъ, дѣто тече електричество и магне-

тизъмъ, и слѣдъ тоза започнете да отклонявате главата си огъ този магнетически полюсъ, ще забѣлѣжите, какви настроения може да се родятъ у васъ. Цѣла година трѣбва да наблюдавате, за да придобиете опрѣдѣлени, точни, научни данни. Значи, много отъ вашитѣ разположения могатъ да се измѣнятъ, като измѣните положението си въ леглото. Азъ съмъ правилъ редъ такива наблюдения. Неразположенъ ли си, тури възглавницата си точно на сѣверъ и така легни. На другия день ще кажешъ: Слава Богу, днесъ се усѣщамъ много добръ. Разбира се, това сж малки наблюдения, които не трѣбва да се взимагъ като максими. Нѣкой пакъ може да измѣнишь положението на възглавницата си, а при все това състоянието ти да несе измѣня. Това показва, че има нѣкакви дълбоки причини за вашето състояние. Ако туришь главата си на сѣверъ, и положението ти не се измѣня, казвамъ: ти си ялъ тази вечеръ късно. Затова, на другата вечеръ ще туришь възглавницата си пакъ на сѣверъ и ще ядешъ прѣди залѣзъ слънце. Това е физическата страна на въпроса. Виетуряте възглавницата си на сѣверъ, ядете прѣди залѣзъ слънце, но работата ви пакъ не се оправя. Тогава казвамъ: угрѣ вечеръ ще турите

възглавницата си на сѣверъ, ще ядете два часа прѣди залѣзването на слънцето и ще прочетете цѣлото Евангелие на Иоана. Това сж опиги, които трѣбва да правите. Като прочетете Евангелието на Иоана, казват: Слава Богу, много добръ спяхъ тази вечеръ. Значи, потрѣбно е да туришъ възглавницата си на сѣверъ, да ядешъ прѣди залѣзване на слънцето и да прочетешъ Евангелието на Иоана. Ако неправишъ тия нѣща, скръбъта ти ще се промѣни, ще придобиешъ едно разположение. Нѣкоя скръбъ продължава день, два, три, цѣла недѣля, мѣсець и повече, а нѣкоя скръбъ може да те обхване като ахгаподъ и да продължи почти цѣла година. Тогава, лошото е това, че не можешъ да отмахнешъ тази скръбъ отъ себе си — дѣто ходишъ, и тя съ тебе вързи.

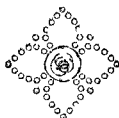
И тъй, първата задѣча, която ви давамъ за цѣль мѣсець е да наблюдавате посоката на вѣтъра. Второго нѣщо, което ще наблюдавате, е да слѣдите какви разположения изпитвате, като промѣняте положението си, когато спите, въ леглото. Каго наблюдавате вѣтроветѣ, сжщеврѣменно ще наблюдавате, какво е вашето разположение, като духа източенъ, западенъ, сѣверенъ и юженъ вѣтъръ. Наблюденията,

които правите, ще отблъзвате въ едно гевтерче.

„Доброта, Истина, красота, това е Любовта“.

МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО

36-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ
КЛАСЪ (IV год.) ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА
12 VIII. 1925 г. въ гр СОФИЯ.

Печат. „Художникъ“ — Русе

Малкото добро и малкото зло

„Доброта Истина, красота, това е Любовта!“

РАЗМИШЛЕНИЕ.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Разлика между физическитѣ и духовнитѣ чувства“.

Попитали едно дѣте: защо грѣе слънцето? То отговорило: „Слънцето грѣе, защото иска да грѣе“. Попитали друго дѣте: защо хората кладятъ огънь? — Защото имъ е студено. Попитали трето дѣте: защо хората и животнитѣ пиятъ вода? — Защото сж жадни. Какъ мислите, умни ли сж, т. е. правилни ли сж тия отговори? Тѣхнитѣ отговори сж толкова правилни, колкото и обясненията на мнозина хора върху въпроса за чувствата. Питамъ: човѣкъ, който не е търгувалъ, може ли да направи дългъ? Човѣкъ, който не се е родилъ, може ли да ожеднѣе, или да огладнѣе? — Не може, разбира се. Нѣкои казватъ, че физическитѣ чувства помрачавали ума на човѣка. Не, това заключение

не е правилно. Помрачаване се явява тогава, когато се нарушава хармонията между физическите и духовните чувства на човѣка. Слѣдователно, когато нѣкой клонъ или нѣкой коренъ на дървото се позрѣди, настава помрачаване въ това дърво. Въ нѣкой случаи корените сж по-устойчиви, а въ нѣкои случаи — клониците.

Често нѣкои отъ учениците, които изучаватъ живота, гледатъ на тъмната му страна, безъ, обаче, да сж песимисти. Тѣ гледатъ мрачно на живота, безъ да сж песимисти и уреждатъ смѣтките си много добрѣ. Другите ученици сж оптимисти, гледатъ оптимистически на живота, а въ сжщностъ сж песимисти. Тѣ сж оптимисти докато всичко имъ върви наредъ; щомъ не имъ върви, ставатъ песимисти. Естествениятъ пътъ въ природата е, щото всѣки здразъ човѣкъ да бжде оптимистъ, а всѣки боленъ човѣкъ да бжде песимистъ. Песимизмътъ е болезнено състояние на човѣка, то е философия на болните хора, но не и на здравите. Песимизмътъ изразява състояние на почивка. Когато човѣкъ нѣма какво да работи, той става песимистъ. Когато има какво да работи, той е оптимистъ.

Когато ние разглеждаме живота, трѣбва да го разглеждаме въ неговата сжщина, тъй както той се проявява. Ние можемъ да проповѣдваме щедростта,

безъ да сме ицедри. Можемъ да говоримъ за економия, безъ да сме пестеливѣ. Можемъ да говоримъ за пестеливостъ, безъ да сме икономични. Скъперничеството и пестеливостта сѣмъ двѣ различни нѣща. Но какво се различава пестеливиятъ човѣкъ отъ економиста? — Пестеливиятъ човѣкъ се ражда пестеливъ, а економистътъ сега придобива това качество. Страданията въ живота налагатъ на човѣка да развие въ себе си чувството на економия. Тогава той казва: економия трѣбва! Въ природата съществува пестеливостъ, а економията сега се изучава. Тя се проявява въ физическия свѣтъ чрѣзъ редъ ограниченъ на човѣка въ неговата дѣятелность. Запримѣръ, вижте, какво е положението на микробата. Нелното съзнание е много ограничено въ дѣятелността ѝ. Тя се движи въ единъ малтъкъ кръгъ, намира се въ дъното на гжстата материя. Съврѣменнитѣ учени хора разглеждатъ въшнитѣ форми, на всички живи същества, изучавагъ тѣхното размножение, като го обясняватъ съ силния стремежъ да се освободятъ отъ това състояние на ограничение, въ което се намирагъ. Тѣ мислятъ, че чрѣзъ размножение ще подобрятъ своята еволюция. По-висшитѣ сили използватъ тѣхното бързо размножаване. Дхътъ въ човѣка, като по-висока форма, работи въ него съзнателно, и съ това той придобива

по-голяма свобода. Питамъ: ограничението на микробата отъ природата ли е дадено? Свободата на човѣка отъ природата ли е дадена? Нѣкога човѣкътъ е билъ на това положение, дѣто се намира микробата сега. Нѣма защо да съжеляваме микробитѣ, които сега се намиратъ въ тия ограничителни условия. Тѣ работятъ и единъ день ще се намѣрятъ въ по-добри условия. Ако нѣкоя микроба пита, защо се намира въ такива условия, ще ѝ се каже, че трѣбва да работи. Ако нѣкой човѣкъ пита защо микробата се намира въ това състояние, ще му се каже, че нѣкога и той е билъ въ нейното положение, сега е достатъчно само да си припомни това — нѣма какво да му се доказва. Ама той забравилъ всичко това. Нищо, ще си го припомни. Какъ? — Като поправи живота си, всичкото негово минало ще се възстанови. Грѣхопадането въ свѣта е допринесло, именно, това забравяне на хубавитѣ опитности, които сме имали отъ миналото. Знаете ли какво стана въ врѣмето на грѣхопадането? — Господъ накара първия човѣкъ да направи една машина съ която да спусне внимателно хората на земята. Той направи тази машина, но вжжето ѝ бѣше много тънко, та като спущаше хората на земята, вжжето се скъса и всички паднаха вжтрѣ. Сега ангелитѣ правятъ хубаво, здраво вжже. съ косто да извадятъ хората на

повърхността на земята. Това бѣше първиятъ опитъ на човѣка. Подобенъ опитъ за втори пѣтъ не му се позволи да прави. Човѣкътъ не може да направи такава тънко вѣже, каквото Богъ може да направи. Той, като видѣлъ, че Господъ направилъ тънко вѣже, помислилъ си, че може да го подражава. Направилъ и той тънко вѣжѣ, като това на Бога, но неговото се скжсало. Човѣкъ нѣма тия знания, които Богъ има.

Сега вие казвате, че Любовта привлича. Съ какво привлича Любовта? Тя има ли вѣже? Казвате за нѣкого: той има пр влѣкателни очи. Какъ може очитѣ да привличатъ човѣка? Питамъ: въ сѣщностъ чернитѣ очи ли привличатъ, или ти се привличашъ къмъ чернитѣ очи?

Нѣкои казватъ, че малкото знание е за прѣдпочитане прѣдъ голѣмого. Азъ давамъ слѣдното правило: малкото добро е за прѣдпочитане прѣдъ малкото зло. Голѣмото добро е за прѣдпочитане прѣдъ голѣмото зло. Ако дойде голѣмото зло, малкото зло е за прѣдпочитане, защото разносикитѣ му сѣд по-малки. Още повече за прѣдпочитане е малкото добро прѣдъ малкото зло, понеже нѣма никакви разноски. Мнозина отъ васъ казватъ: азъ прѣдпочитамъ малкото зло прѣдъ голѣмото зло. Да прѣдпочиташъ малкото зло, това е грѣхъ напредъ. Мѣрилото на свѣта е да се прѣпо-

читатъ малкото добро и малкото зло. При малкото добро въ човѣка се проявява нѣщо хубаво. То е положителнага страна на неговия животъ. Голѣмото зло и малкото зло сѣ два обратни процеса които се намиратъ подъ пулата на живота. Малкото добро и малкото зло сѣ надъ вулата.

Питамъ: ако имаме въ джоба си само седемъ лева, но дължите нѣкому точно толкова лева, какво трѣбва да направите? — Ще бръкнете въ джоба си, ще извадите тия седемъ лева и ще ги дадете на този комуто дължите. Ако не направите това нѣщо сами, нѣкой вашъ приятелъ ще го направи. Вие казвате: обраха ме, парятъ ми нѣма въ джаба. Право ли е заключението ви? — Не. Азъ казвамъ: този човѣкъ не ви обра, но вие си платихте дълга. Вие имате да давате на този човѣкъ седемъ лева. Казвате: съ такава глупава философия не се занимавамъ. Но валиягъ приятелъ направи това вмѣсто васъ. Следъ това срѣщате този човѣкъ, комуто дължите. Той ви казва: Господине, азъ ви благодаря, че си изплатихте дълга. Казвате: другъ човѣкъ извади паритъ отъ джоба ми и изплати дълга ми съ мои пари. Има ли нѣкакво прѣслагание въ това? Второто положение: срѣщате другъ господинъ, който ви дължи седмъ лева. Тогава сжиятъ вашъ приятелъ взима тия пари отъ валия

длъжникъ и ги туря въ кесията ви. Седемътъ лева сж ватрѣ вече. Какво е отношението между изваденитѣ и внесенитѣ пари? Какво ще кажете сега? — Паритѣ ми се върнаха. Върнаха ли се паритѣ ви? Сжщитѣ пари ли сж? — Не сж сжщитѣ. Слѣдователно, когато ви се случи нѣкоя малка неприятностъ въ живота, ще знаете, че това сж изваденитѣ седемъ лева отъ джеба ви — нѣкой вашъ приятель е изплатилъ дълга ви. Казвате обраха ме, туѣ нѣщо не трѣбаше да се случи. Не се безпокойте, нѣкой вашъ приягелъ е извадилъ паритѣ ви. Когато ви дойде нѣкоя малка радостъ ще знаете, че сжшиятъ вашъ приятель е срещналъ онзи, който има да ви дължи тия седемъ лева, извадилъ ги е отъ неговия джобъ и ги туря въ вашата кесия. Питамъ: този приятель, който едноврѣменно изважда и внася паритѣ въ кесията ви, единъ и сжщъ ли е? — Да единъ и сжщъ е той. На добритѣ ще направи добро а на злитѣ — зло. Защо въ единия случай когато кесията ви е празна вие се безпокойте, а въ другия случай когато имате пари, вие се радвате? Въ единия случай имате минусъ, а въ другия случай — плюсъ.

Като разсждазамъ така, вие казвате: тия работи сж лесни, знаемъ ги ние. Казвамъ: човѣкъ трѣбва да бжде буденъ въ малкитѣ работи въ живота си.

Красивиятъ животъ седи въ малкитѣ постъпки. Когато азъ чуя, че нѣкой богаташъ далъ хиляда лева помощъ нѣкому, вѣстниците пишатъ за него, или пъкъ видя, че другъ богаташъ се наведе и завърже връзкитѣ на общата на нѣкоя стара баба, втората постъпка, споредъ мене е по цѣнна. Този човѣкъ е вложилъ повече енергия, отколкото първия. Даването на хиляда лева ни най-малко не означава изразходване на частъ отъ нашата енергия. Тия пари сж влѣзли въ кесията ви и сега излизатъ. Има американски богаташи, както и нѣкой български богаташи, които всѣки день трупатъ по 20 — 30 хиляди лева, нѣкои даже и по сто хиляди въ касата си, безъ да сж употребили нѣкакъвъ трудъ за това. Тѣ спечелили ли сж тия пари? Вложили ли сж нѣкаква енергия за придобиването имъ? — Не. Ако единъ човѣкъ завърже връзкитѣ на общата на нѣкой старецъ, той влага извѣстна енергия въ тази услуга.

Слѣдователно, малкото добро направено отъ насъ, винаги съдържа въ себе си частъ отъ нашата енергия. Това малко добро крие въ себе си извѣстно благословение. Въ какво седи малкото зло? Ще ви приведа единъ примѣръ. Казвате: този братъ, този ученикъ е отличенъ, много добръ се учи, но е малко дърдорко. Казвамъ: защо е нужно туй вѣтнатото предложение,

че този ученикъ е малко дърдорко? Какво зло има въ това, че този братъ е малко дърдорко? Думата „дърдорко“, която употрѣбихте по адреса на вашия братъ, е малкото зло. Да се каже за нѣкого, че е малко дърдорко, това не може да го обиди, но защо да не се каже за този човѣкъ, че е способенъ, че е отличенъ, че има много хубави чѣрти, че не е мълчаливъ, а говори хубаво и т. н.? Като кажете, че този човѣкъ е дърдорко, вие печелите ли нѣщо? Ще го поправите ли съ това? — Нѣма да го поправите, Обаче, като кажете, че той говори хубаво, съ това вие внасяте добри мисли въ себе си, изпращате една хубава вълна къмъ него, и той се ползува. Че е дърдорко, това показва извѣстна енергия, той иска да говори, да я изразходва. Единъ знаменитъ проповѣдникъ, нареченъ Муди, билъ голѣмъ дърдорко. Той говорилъ въ всѣко събрание. Казвали му да прѣстане да говори, да си седне на мѣстото, но той всѣкога говорилъ. Най-напрѣдъ говорилъ несвързано, ималъ развалена граматика, размѣствалъ мѣстата на глаголитѣ, на мѣстоименията, но въпрѣки това, понеже ималъ силенъ стремежъ да говори, дотолкова се упражнилъ въ говоренето, че станалъ единъ отъ краснорѣчивитѣ проповѣдници, всички го слушали съ удоволствие. Да говоришъ повечко отколкото трѣбва, тоза е малкото зло за човѣка. Казвате за

нѣкоѣ човѣкъ тѣ е отличенъ, но малко шантажъ. Значи, липсва му пѣщо. И това е едно отъ малките злини за човѣка.

Ще ви задамъ другъ въпросъ; защо хората иматъ сини, черли, зелени, или кестенязи очи? Все трябва да има нѣкаква причина затова. Ако прозорливъ на вашата къща иматъ сини стѣкла ще кажете, че това е защото обикновено синия цвѣтъ. Хората съ синитѣ очи сѣ опасни, пъкъ и тия съ чернитѣ очи сѣ опасни, но и онѣ съ кестенявитѣ очи сѣщо сѣ опасни. Значи, всички онѣ сѣ опасни. Ще ви кажа какъ е моятъ аргументъ, защо твърдя, че всички очи сѣ опасни. Като влизашъ при нѣкомъ братъ, или при нѣкоя сестра когото иматъ сичи очи, тѣ виждатъ всичко чрѣзъ синия цвѣтъ и казватъ: свѣтлинага, която иде отъ слънцето е сина. Да, синѣ е, разбира се. Излизатъ вънъ, пакъ казватъ: свѣтлината е синя; влизатъ вънъ, казватъ: свѣтлината е синя. Защо е така? — Глхнитѣ онѣ сѣ сичи. Слѣдователно, хората съ синитѣ очи виждатъ по единъ начинъ. Тия съ кафявитѣ онѣ виждатъ по другъ начинъ. Всички хора виждатъ, знаятъ и говорятъ само една седма отъ Истината. Хората, които гледатъ цѣла Истина — това да иматъ прозрачни очи, т. е. безцвѣтни, или тая цвѣтъ, който да съдържа всички цѣттове на свѣта, който да съдържа всички

да иматъ сини очи, да бъдатъ регистрирани къмъ хората съ сини очи, или могатъ да иматъ кестеняви, или отъ другитѣ видове очи, но въ духовно отношение тѣхнитѣ очи трѣбва да имагъ такъвъ цвѣтъ, който да изразява напълно Истината. Най-послѣ човѣкъ може да има прозрачни очи. Кога? — Когато искате да узнаете Истината. Тогава ще си туришъ прозрачни очи и ще кажете: такава е свѣтлината на слънцето. Прѣзъ нашигъ прозрачни очи свѣтлинага на слънцето не се прѣчупва. Както влиза, така излиза прѣзъ тѣхъ. Съ това ние не искаме да кажемъ, че чернитѣ очи са лоши, но тѣ се нуждаятъ отъ повече свѣтлина. Ако мислите, че, въ природата съществува само тази свѣтлина, която минава прѣзъ чернитѣ очи, вие ще изпаднете въ една погрѣшка. Нѣкои казва: азъ обичамъ синитѣ очи. Защо обичае синитѣ очи? Други казва азъ обичамъ чернитѣ очи. Защо обичате чернитѣ очи? Този въпросъ е досга философски, за това ще оста вие да мислите въоуху него, да си отговорите защо обичае синитѣ или чернитѣ очи?

При разглеждане на кой и да е въпросъ, всячки трѣбва да бъдатъ свободни. Човѣшкиягъ умъ трѣбва да бъде свободенъ отъ всички прѣдубѣждения. Ако искашъ да кажешъ, че нѣкой човѣкъ е много добъръ, спри се, не казвай това. Ако искашъ да кажешъ

жешъ за нѣкого най-малкото зло, пакъ се спри не го казвай. Кажи за него малкото добро. Ти се въздръжъ, не казвай лошото за човѣка. Когато ти се въздръжишъ, все ще се намѣри нѣкой, който ще го каже вмѣсто тебе. И въ токъвъ случай, по-добръ е другъ да го каже, отколкото ти да го кажешъ. Ако вие не дойдете до тоза състояние, да си въздѣйствувате сами да се научите да владате вашия умъ, вашето сърце, нѣма да имате никакви резултати. Завладѣйте вашитѣ мисли, вашитѣ чувства въ най-малкитѣ имъ проявления! Ако вие не можете да обуздавате коня си още, когато е малтъкъ, то като придобие голѣми сили, той ще ви повали. Ако сте слаби да обуздавате вашитѣ най-малки погиси, какъ ще обуздавате голѣмитѣ? Слѣдзателно, човѣкъ се изпитва и провѣрва при най-малкото зло, а не при голѣмото. Можете ли да обуздаете най-малкото зло, ще можете да обуздаете и голѣмото то отпослѣ ще дойде. Разумни трѣбва да бъдете! Азъ не съмъ за абсолютното въздръжание, и то само отвѣнъ, но човѣкъ трѣбва да се въздръжа отвѣтрѣ. Запримѣрь, простудитесе, хване ви кашлица, и вие се въздръжате да не кашляте, стѣгате се. Смѣшно е това! Не е въпросътъ да се въздръжате да не кашляте, но да се научите да не се простудявате. Значи, злото у насъ показва нездравословно състояние.

Вие трѣбва да придобиете здравословното състояние на вашата душа. Придобиете ли го, тогава всички негативни качества, които проявявате днесъ, ще станатъ нормални.

Казвамъ: внеси изобилно любовъ въ душата на човѣка, и умразата ще изчезне. Внеси вѣрата въ човѣка, и безвѣрието ще изчезне. Внеси надеждата, и обезсърдението ще изчезне. Като се внесатъ положителнитѣ качества въ човѣка, отрицателнитѣ ще изчезнатъ. Онзи, който иска да изучава живота, трѣбва да се занимава съ висшитѣ свѣтове, и то тъй, че като помисли за нѣкой свѣтъ, да може да възприеме съответствуващи сили.

Сега нѣкои отъ васъ се боятъ отъ извѣстни отражения. Да кажемъ, че единъ медиумъ седи прѣдъ своята маса, и се разговаря съ духоветѣ. Около него седятъ много хора, които образуватъ верига съ своя опредѣлена мисль. Медиумътъ възприема мислитѣ на окръжаващитѣ и ги възпроизвежда. Другитѣ около него казватъ: Духътъ говори. — Не, това не е духътъ, но медиумътъ изразява мисльта на окръжаващитѣ. За да бѣде този медиумъ свободенъ отъ тѣхното влияние, всички въ веригата трѣбва да искатъ да имъ се каже нѣщо отгорѣ. Тѣ, напротивъ, всѣки отъ тѣхъ иска медиумътъ да каже това, което той мисли. И ме-

думътъ съобщава тѣва, което всѣки поудѣлно мисли. Това ни най-малко не е съобщение отъ невидимия миръ. Нѣкой казва: като влѣзохъ въ нашето събрание, дойде ми вдъхновение. Не, нѣкой братъ ималъ по-възвишени мисли, които ти си възприелъ. Той казва: възприехъ отгорѣ една възвишена мисль. Казвамъ: тази мисль бѣше посадена нѣкъдѣ прѣди хиляди години, а прѣди сто хиляди години е дошла на земята. Какво ще каже отгорѣ на това? Това е правилната философия на живога. Всички трѣбва да знаете, дати дадена мисль, която прониква въ ума ви е дошла сега или съществува въ васъ отъ прѣди хиляди години, и вие я носите съ себе си. Когато една мисль проникне дълбоко въ душата ви, друга свѣтлина ще дойде. Има редъ правила, по които може да се провѣри всѣка Истина. Има законъ, на които не знаемъ бъдещето. За всѣки законъ има редъ правила, чрѣзъ които той може да се провѣри.

Азъ при свободно време бихъ се спрѣлъ да разглеждамъ Любовта, зашого тя може да се разгледа като отдѣленъ свѣтъ. Нач-първо започнете съ Любовта! Защо? Казвамъ: ако искате да оправите материалнитѣ си работи, започнете съ Любовта. Казвате: съ Любовъ не става. Безъ Любовъ пъкъ съвсѣмъ ще саботажитѣ работитѣ си. Имате ли слуга, възлюбете го

направете му едно добро, и той слѣдъ десетъ години ще бжде виденъ човѣкъ, или нѣкакъвъ богатъ търговецъ, който ще има най-малко сто милиона лева. Заради Любовта, която нѣкога сте изказали къмъ него, той ще ви услужи да се въздигнете. Ако имате другъ слуга, който е простъ, но способенъ човѣкъ, пратете го въ училището, и ще видите, че единъ день той ще стане знаменитъ инженеръ, и ще ви се отплати съ знанието което е придобилъ. Тѣй щото, не говорете за Любовта, но проявете Любовта тамъ, дѣто трѣбва. Вие трѣбва да дадете, да пожертвувате нѣщо за Любовта. Онзи, къмъ когото проявите Любовта, той ще има крайна нужда отъ васъ, ще чувствува празнота, обезсърдчение, отчаяние. Вложите ли Любовта си въ този човѣкъ, той всѣкога ще ви бжде признателенъ. Ако срещнете нѣкой човѣкъ, на когото душата е пълна съ любовъ, какъ ще му дадете? Търсете мѣста, дѣто можете да вложите вашата любовъ. Това е Божествено. Какво търси Господъ въ свѣта? Свѣтлина ли търси Той? -- Не, Богъ има свѣтлина. Той търси хора, които се нуждаятъ отъ Неговата свѣтлина. Зашо дойде Христосъ на земята? — Да спаси грѣшнитѣ хора. Той дойде при онѣзи, които имаха нужда отъ Него. Той вложи Любовта си въ тѣхъ и единъ день тѣ ще се повдигнатъ. Ето първиятъ методъ,

по който можемъ да проявимъ Любовта а не само да говоримъ за нея. Често мнозина се оплакватъ, че не сж много добри хора. Защо не сж добри хора? За да бжде човѣкъ добъръ, дълго време трѣбва да го полироватъ. Всички хора по естество сж грапави. Материята отъ която сж направени, е грапави, затова трѣбва да се разработва. Силитѣ, които дѣйствуватъ у човѣка, сжщо тъй не сж добръ организирани. Всички силови линии у него трѣбва да се прѣорганизируютъ; тѣлото на човѣка анагомически трѣбва да се прѣустрои. Слѣдователно, търкането, триенето е необходимо, за да се полира човѣкъ. Като започнешъ да търкашъ нѣкой човѣкъ, той казва: остави, тази работа не става лесно. Слѣдъ каго го огласягъ хубаво, ше му гурятъ нѣкакви изпъкналости, нѣкакви релефи. Природата туря на тия шлифовани дѣца разумъ. Тѣ ще бждатъ статуитѣ, по които хората ще се учатъ. Първитѣ правини, изпъкналости сж безмислени, а вторитѣ които оставагъ върху завършената статуя ставагъ смислени. Ако човѣкъ е уменъ, самъ трѣбва да се търкада се изглажда. Това е фигура на рѣчъга, а не буквално изражение. Аз не разбирамъ, че трѣбва да вземете единъ камѣкъ и да се търкате съ него. Дойде ли ви на ума да кажете за нѣкого, че е малко дърдорко, кажете си: той е огличенъ братъ. Това значи,

че сте взели единъ камъкъ, съ който се полировате. Прѣкарате ли го десетъ пѣти върху себе си, вие ще се шлифовате, както онзи майсторъ, който прави хубава мряморна чешма. Като погледнете тази чешма, отдалечъ лъщи тя. Вие ще кажете: Учителю, за всичко говорете, но за полировка нед!йте ни говори! Наистина, лошо нѣщо е да те полироватъ другитѣ хора. Кажете ли нѣщо лошо за нѣкого, вие го полировате. Кажете ли добро за нѣкого, вие себе си полировате.

И тъй, най-опасното нѣщо е да полировашъ другитѣ. Полировайте сами себе си! Приложите ли полирозането надъ другитѣ, ще си създадете такава беля, че десетки години не ще можете да се освободите, Никога не се опитвайте да полировате другитѣ. Вие можете да шлифоваге камънитѣ, но дойде ли до хората, оставете тази работа, тя е за ангелитѣ. Тѣ иматъ право да шлифватъ. Това изкуство още не е за хората. Когато говоря че не трѣбва да се шлифвате, азъ разбирамъ, че това нѣщо е изключено отъ новия животъ. Докато сте още въ материалния животъ, тамъ шлифването се допуска. Вие знаете това изкуство и го прилагате на общо основание.

Въ окултната наука ние изучаваме методитѣ и начинитѣ за нозия животъ. За какво ще се говори тогава? За хубавото, за красивото. Вие ще бждете ка-

то онзи българинъ богаташъ, който заспалъ и се прѣнесълъ въ другия свѣтъ. Като се върналъ, оттамъ, повикалъ сина си и му казалъ: „Синко, този животъ горѣ не е такъвъ, какъвто е земниятъ животъ. Азъ видѣхъ, колко много длъжности имамъ. Не искамъ да остане нито единъ. Донесете ми тевтеритъ“! Синътъ му донася тевтеритъ, и той наклажда огънь и ги изгаря. „Никой не ми дължи повече“! — казва богатиятъ търговецъ. Това изисква отъ насъ новиятъ животъ. Не ни трѣбватъ повече тевтери!

Азъ искамъ да освободя душитъ ви отъ всички заблуждения и ограничения. Щомъ влѣзете въ новия живоъ, ще съберете старитъ тевтери, ще ги турите въ огъня да изгорятъ. Досгатыню ви е онова, което имате въ хамбаря.

„Доброта Истина, красота, това е Любовъта“.

(Последня школна лекция отъ IV-та година)